

15 sayfa okuyun ve hikâye sizi alıp götürsün. 30. sayfaya geldiğinizde kitap sizi esir alacak. Stephen King

JUSTIN CRONIN

Gençlik

HİÇLİKİTEN GELEN
KIZ

DK

Çeviren: Dost Körpe

HİÇLİK TEN GELEN KIZ

Orijinal adı: The Passage

© 2010 by Justin Cronin

Harita © 2010 by David Lindroth, Inc.

Louise Gluck'un The Wild Iris kitabından "The Wild Iris" in beş dizesinin yayımlanmasına izin veren

Harper Collins Publishers'a teşekkür ederiz.

© 1992 by Louise Gluck

Yazan: Justin Cronin

İngilizce aslından çeviren: Dost Körpe

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı Tic. Ltd. aracılığıyla satın alınmıştır.

ABD'de Random House'un markası Ballantine Books tarafından yayımlanmıştır.

Dijital Yayın Tarihi: Mart 2013 / ISBN 978-605-09-0594-6

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / **Faks** (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Hiçlikten Gelen Kız

Justin Cronin

Çeviren: Dost Körpe

Çocuklarıma.

Kötü rüyalar olmasın.

Çoktan ölüp gömülmüş insanların diktiği
Geçmiş çağların görkemli anıtlarını
Zamanın korkunç elinin çirkinleştirdiğini görünce;
Bir zamanlar yüksek olan kulelerin yıkıldığını
Ve pirincin insan öfkesinin sonsuz kölesi olduğunu görünce;
Aç okyanusun sahilin krallığını kapladığını
Ve sert toprakların denizi yer yer doldurduğunu,
Kazancın kaybı ve kaybın kazancı artırdığını görünce;
Her şeyin doğasının değiştiğini,
Doğanın çürümeye mahkûm olduğunu görünce;
Yıkım bana düşünmeyi öğretti
Zamanın aşkımı alıp götüreceğini.

–William Shakespeare, 64. Sone

I

**Dünyanın en
kötü rüyası**

Ölüme giden uzun yolda her türlü tehlike bulunur ve yürek her yeni dehşet karşısında azar azar siner, her adımda kemikler isyan eder, zihin hınçla direnir, hem de ne uğruna? Bariyerler birer birer yıkılır ve gözlerinizi istediğiniz kadar kapatın, felaket manzarasını ve orada işlenen suçları görmekten kaçamazsınız.

–Katherine Ann Porter

Solgun At, Solgun Binici

Bir

Hiçlikten Gelen Kız –Yürüyüp Gelen Kişi, İlk ve Sonuncu ve Tek, bin yıl yaşayan– olmadan önce Iowalı, Amy adında küçük bir kızdı sadece. Amy Harper Bellafonte.

Amy'nin doğduğu gün annesi Jeanette on dokuz yaşındaydı. Jeanette bebeğine kendisi küçükken ölen annesinin ismini verdi, göbek adını da en sevdiği kitap –açıkçası lise yıllarında bitirdiği tek kitaptı bu– olan *Bülbülü Öldürmek*'in yazarı Harper Lee'den esinlenerek Harper koydu. Bebeğe kitaptaki küçük kızın, Scout'un ismini de verebilirdi çünkü küçük kızının ona benzemesini, sert, komik ve bilge olmasını istiyordu; Jeanette öyle biri olmayı asla başaramamıştı. Ama Scout erkek ismiydi ve Jeanette kızının tüm hayatı boyunca böyle bir şeyi açıklamak zorunda kalmasını istemiyordu.

Amy'nin babası, Jeanette'in on altı yaşına bastığından beri garsonluk yaptığı restorana günün birinde gelmişti; o mekâna herkes Kutu derdi, çünkü kutuya benziyordu: Taşra yolunun kenarında duran büyük bir krom ayakkabı kutusu gibiydi, arkasında mısır ve fasulye tarlaları vardı; civarda kilometreler boyunca self servis bir araba yıkamacıdan, makineye bozuk para atıp işinizi bizzat halletmeniz gereken türde bir yerden başka bir şey yoktu. Adı Bill Reynolds olan adam biçerdöver ve harman makinesi ya da öyle büyük şeyler satıyordu ve ağzı iyi laf yapıyordu; kahvesini koyan Jeanette'e çok güzel olduğunu, kömür karası saçlarına ve ela gözlerine ve incecik bileklerine bayıldığını söyledi ve ardından bunları defalarca tekrarladı, samimiymiş gibi konuşuyordu, okuldaki çocuklar gibi değildi, sırf onu yatağa atmak için bunları söylemek zorundaymış gibi konuşmuyordu. Büyük bir arabası vardı, yeni bir Pontiac, gösterge paneli uzaygemisi gibi parlıyordu ve deri koltukları tereyağı gibi krem rengiydi. Jeanette o adama âşık olabileceğini düşündü, gerçekten âşık oldu da. Ama adam kasabada sadece birkaç gün kaldıktan sonra yoluna gitti. Jeanette babasına olanları anlatınca babası o adamın peşine düşmek, onu sorumluluklarını yerine getirmeye zorlamak istediğini söyledi. Ama Jeanette söylemese de Bill Reynolds'ın evli olduğunu, evli bir adam olduğunu biliyordu; ta Nebraska'da, Lincoln'da bir ailesi vardı. Adam cüzdanından çocuklarının fotoğraflarını çıkarıp ona göstermişti, beyzbol üniformalı iki küçük oğlan, Bobby ve Billy. Dolayısıyla, babası o işi kimin yaptığını sorup dursa da Jeanette söylemedi. Adamın ismini bile söylemedi.

Açıkçası üzgün değildi, hiç değildi: Ne hamileliği (ki sonuna kadar kolay geçti), ne doğum (kötüydü ama çabucak bitti), ne de bebeğine, minik Amy'sine sahip olmak onu üzdü. Jeanette'i bağışladığını göstermek isteyen babası onun ağabeyinin eski yatak odasını bebek odasına dönüştürmüştü ve Jeanette'in yıllar önce içinde uyuduğu eski beşiği tavan arasından indirmişti; Amy'nin doğumuna bir ay kala Jeanette'le birlikte Walmart'a gitmiş ve bir pijama, küçük bir plastik küvet ve beşiğin üstüne asılacak bir kurmalı oyuncak gibi, gerekli şeyleri almıştı. Bir kitapta bebeklerin öyle şeylere ihtiyaç duyduğunu, minik beyinlerinin harekete geçip düzgün çalışmaya

başlaması için bir şeylere bakmaları gerektiğini okumuştı. Jeanette en başından beri bebeğinin kız olacağını düşündü, çünkü kız istiyordu, ama insanın böyle bir şeyi kendine bile söylememesi gerektiğini biliyordu. Cedar Falls'taki hastanede ultrasonla baktırdı ve küçük plastik probu karnında gezdiren çiçek desenli önlüklü kadına bebeğin cinsiyetini sordu; ama kadın Jeanette'in içinde uyuyan bebeğin ekrandaki görüntülerine bakarak güldü ve dedi ki: *Canım, bu bebek utangaç. Bazen anlaşılır, bazen anlaşılmaz; bunun ki anlaşılmıyor.* Dolayısıyla Jeanette bebeğin cinsiyetini öğrenemedi, buna aldırmadığına karar verdi ve babasıyla birlikte ağabeyinin odasını boşalttıktan ve onun eski bayraklarıyla posterlerini –Jose Canseco, Killer Picnic diye bir müzik grubu, Bud Girls– indirip de ortaya çıkan soluk ve berbat hali gördükten sonra duvarları kutusunun üzerinde “Rüya Zamanı” yazan bir renge boyadılar ki bu renk her nasılsa hem pembe hem de maviydi – bebeğin cinsiyeti ne olursa olsun uygun düşerdi. Babası tavanın kenarlarını gölde silkelenen ördeklerin resimleriyle bezeli bir duvar kâğıdıyla kapladı ve müzayede salonunda bulduğu, akçaağaçtan yapılmış eski bir sallanan sandalyeyi temizledi, Jeanette bebeği kucağına alıp oturabilsin diye.

Jeanette'in istediği ve Amy Harper Bellafonte adını verdiği kız yazın doğdu; Reynolds'ın soyadını kullanması anlamsız geldi, Jeanette o adamı bir daha göreceğini tahmin etmiyordu ve artık Amy'ye sahipken onu görmeyi istemiyordu da. Hem Bellafonte soyadların en güzeliydi. “Güzel pınar” anlamına geliyordu ve Amy de buydu. Jeanette onu doyurdu, kucağında salladı, altını değiştirdi; Amy gecenin bir vakti altını pislettiği veya acıktığı ya da karanlıktan hoşlanmadığı için ağlayınca Jeanette saat kaç olursa olsun ve Kutu'da çalışmaktan ne kadar yorgun düşmüş olursa olsun koridordan koşarak gelip onu kucağına alıyordu ve yanında olduğunu, hep yanında olacağını söylüyordu, ağladın mı koşa koşa gelirim, aramızdaki anlaşma bu, sonsuza dek, miniğim benim, Amy Harper Bellafonte'm. Şafağın ışığı panjurları soldurmaya başlayana ve dışarıdaki ağaçların dallarında kuşlar ötene kadar bebeği kucağında sallıyordu.

Amy üç yaşındayken Jeanette yapayalnız kalıverdi. Babası öldü, kalp krizi veya inme dediler. Kimse araştırılması gereken türden bir şey olduğunu düşünmüyordu. Her ne idiyse, asansörcü olan babası bir kış sabahı işe gitmek üzere kamyonuna yürürken oluverdi; adam kahvesini tampona koymaya ancak fırsat bulduktan sonra, tek bir damla dökmeden düşüp öldü. Jeanette Kutu'da çalışmayı sürdürdü, ama kazandığı para artık yetmiyordu, Amy'ye ve diğer masraflara yetmiyordu ve Donanma'da bir yerlerde olan ağabeyi mektuplarına yanıt vermedi. *Tanrı Iowa'yı, derdi ağabeyi hep, insanlar burayı terk edip de bir daha geri dönmesinler diye yaratmış.* Jeanette ne yapacağını düşünmeye başladı.

Sonra bir gün lokantaya bir adam geldi. Bill Reynolds'tı. Değişmişti ve iyi bir değişiklik değildi bu. Jeanette'in hatırladığı Bill Reynolds'ta –ki onu hâlâ arada sırada düşündüğünü itiraf etmeliydi, genellikle küçük ayrıntıları düşünüyordu, konuşurken kum rengi saçlarının alnına düşmesini veya kahve soğumuş olsa bile kahvesini yudumlamadan önce üflemesini– şeytan tüyü vardı, insanda onun yanında olma arzusu uyandıran, içten gelen bir çeşit sıcak ışık vardı. Jeanette'e kırılınca içindeki sıvı sayesinde parlayan küçük plastik çubukları anımsatıyordu. Karşısındaki adam aynı kişiydi, ama o ışık sönmüştü. Adam daha yaşlı, daha zayıf görünüyordu. Jeanette onun tıraşsız ve saçlarını taramamış olduğunu gördü; saçları yağlı ve dağınıktı, bu sefer ütülü bir polo kazak değil, Jeanette'in babasının gömleklerine benzeyen sıradan bir iş gömleği giymişti, gömleğin etekleri dışarıdaydı ve koltuk altları lekeliydi. Adam bütün geceyi açık havada veya bir arabada geçirmiş gibi görünüyordu. İçeri girerken göz göze geldiler; Jeanette onun peşinden arka taraftaki bir kabine gitti.

– *Burada ne arıyorsun?*

– *Karımı terk ettim,* dedi adam ona bakarak; Jeanette adamın nefesindeki bira kokusunu, terinin ve kirli giysilerinin kokusunu aldı. *Sonunda yaptım Jeanette. Karımı terk ettim. Özgür bir adamım.*

– *Onca yoldan bana bunu söylemek için mi geldin?*

– *Seni düşündüm.* Adam genzini temizledi. *Çok düşündüm. Bizi düşündüm.*

– *Bizi mi? Biz diye bir şey yok. Böyle pat diye gelip de bizi düşündüm diyemezsin.*

Adam oturduğu yerde doğruldu. – *Diyorum işte. Şimdi diyorum.*

– *İşim başımdan aşkın, görmüyor musun? Seninle böyle oturup konuşamam. Bir şeyler sipariş etmen gerek.*

– *Tamam,* diye yanıtladı adam, ama duvardaki mönüye bakmadı, gözlerini Jeanette'ten ayırmadı. *Bir çizburger alayım, bir de kola.*

Jeanette siparişi yazarken, sözcükler dalgalanmaya başlayınca ağladığını fark etti. Kendini bir aydır, bir yıldır uyumuyormuş gibi hissediyordu. Bitkinliğine ancak iradesinin son gücüyle direniyordu. Bir zamanlar hayatta bir şeyler yapmak isterdi – belki kuaförlük sertifikasını alıp küçük bir dükkân açmak, Chicago veya Des Moines gibi gerçek bir şehre taşınmak, bir daire kiralamak,

arkadaş edinmek. Zihninde şöyle bir sahne canlandırmıştı hep, bir restoranda oturuyordu, aslında kafeydi ama güzel bir mekândı; mevsimlerden sonbahardı, dışarıyı soğuktu ve Jeanette pencere kenarındaki küçük bir masada tek başına oturmuş kitap okuyordu. Masasında dumanı tüten bir fincan çay duruyordu. Arada sırada başını kaldırıp dışarıya, bulunduğu şehrin sokağındaki insanlara bakıyordu; koşuşturup duruyorlardı, kalın paltolu ve şapkalıydılar, orada kendi yüzünü de görüyordu, camdaki yansımalarını; dışarıdaki onca insanın görüntüsünü kaplıyordu. Ama şimdi bu fikirler bambaşka bir insana aitmiş gibiydi. Artık Amy vardı, kız zamanının yarısını hasta geçiriyordu, ya üşütüyordu ya da Jeanette Kutu'da çalışırken kaldığı sıçanlı kreşte midesi bozuluyordu ve Jeanette'in babası öyle ansızın ölüvermişti ki, öyle çabucak ölmüştü ki sanki yürürken bir kapağa basıp toprağın içine düşüvermişti ve Bill Reynolds masada sanki dört yıldan sonra gelmemiş de bir saniyeliğine çıkıp dönüvermiş gibi oturuyordu.

– *Bana bunu neden yapıyorsun?*

Adam onun gözlerine uzun uzun baktı ve elinin üstüne dokundu. – *Mesain bitince görüşelim. Lütfen.*

Sonunda Jeanette'in evinde, onunla ve Amy ile birlikte kalmaya başladı. Amy kalmasını teklif mi ettiğine, yoksa bunun kendiliğinden mi olduğuna emin değildi. Her halükârda bundan hemen esef duymadı. Bu Bill Reynolds denen adam kimdi ki? Karısını ve çocuklarını, beyzbol kıyafetli Bobby ile Billy'yi, her şeyi Nebraska'da bırakmıştı. Pontiac gitmişti ve artık işi de yoktu; o sayfa da kapanmıştı. Ekonomi kötü, diye açıkladı, kimse bir şey almıyordu yahu. Bir planı olduğunu söyledi ama Jeanette'in görebildiği kadarıyla adamın tek planı Jeanette Kutu'da çalışırken evde boş boş oturmak, Amy'yle hiç ilgilenmemek, hatta kahvaltıdan sonra sofrayı bile toplamamaktı. Jeanette'e ilk kez vurduğunda evde üç aydır kalıyordu; sarhoştı ve vurduktan sonra hüngür hüngür ağladı, defalarca özür diledi. Diz çökmüştü, saçmalıyordu, sanki *Jeanette ona* bir şey yapmış gibi davranıyordu. Anlamalısın, diyordu, bütün bunların ne kadar zor olduğunu, hayatımdaki bütün değişikliklerin, hiçbir erkeğin kaldıramayacağı şeyler olduğunu. Jeanette'i seviyordu, üzgündü, bir daha öyle bir şey asla olmayacaktı. *Yemin* etti. Ne ona el kaldıracaktı, ne de Amy'ye. Jeanette sonunda kendi sesinin ben de üzgünüm dediğini işitti.

Bill ona para yüzünden vurmuştu; kış gelince ve Jeanette'in banka hesabında kalorifer yakıtı faturasını ödeyecek para kalmayınca tekrar vurdu.

– *Lanet olsun kadın. Halimi görmüyor musun?*

Jeanette mutfakta yerdeydi, başının yan tarafını tutuyordu. Bill ona ayaklarını yerden kesecek kadar sert vurmuştu. Komikti, Jeanette şimdi yerdeyken zeminin ne kadar kirli olduğunu görebiliyordu, kirli ve lekeliydi, dolap altlarında normalde görülmeyen toz toprakları ve kim bilir başka neler birikmişti. Zihninin yarısı bunu fark ederken diğer yarısı diyordu ki: Düzgün düşünemiyorsun Jeanette; Bill sana öyle bir vurdu ki sersemledin, bu yüzden tozlara kafa yoruyorsun. Dünyanın seslerinde de bir tuhaflık vardı. Amy üst katta, odasındaki küçük televizyonu seyrediyordu, ama Jeanette televizyonun sesini kafasının içindeymiş gibi duyuyordu, mor dinazor Barney ve diş fırçalamakla ilgili bir şarkı; sonra yakıt kamyonunun çok uzaktan gelen sesini işitti, kamyon uzaklaşıyordu, bahçe yolundan çıkıp taşra yoluna girerken motoru gürlüyordu.

– *Burası senin evin değil*, dedi Jeanette.

– *Haklısın*. Bill lavabonun üstündeki raftan aldığı bir şişe Old Crow marka viskinin birazını bir jöle kavanozuna döktü, oysa saat daha sabahın onuydu. Masaya oturdu, ama her zamanki gibi bacak bacak üstüne atmadı. *Yani yakıt parası beni ilgilendirmez*.

Jeanette dönüp ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Bill’in içmesini bir dakikalığına seyretti.

– *Defol*.

Bill güldü, kafa salladı ve bir yudum viski daha içti.

– *Komik dedi. Bunu yattığın yerden söylemen*.

– *Ciddiyim. Defol*.

Amy odaya girdi. Hâlâ yanından ayırmadığı oyuncak tavşanı taşıyordu, tulum giymişti, Jeanette’in fabrika satış mağazası OshKosh B’Gosh’tan aldığı güzel tulumu, çilek desenli olanı. Tulumun askılarından biri çözülmüştü ve belinden sarkıyordu. Jeanette, Amy’nin onu tuvaletini yapmak için çözdüğünü fark etti.

– *Yerdesin anneciğim*.

– *Ben iyiyim canım*. Jeanette bunu kanıtlamak için ayağa kalktı. Sol kulağı biraz çınılıyordu, sanki çizgi filmlerdeki gibi kafasının etrafında kuşlar turluyordu. Elinde biraz kan gördü; nereden geldiğini bilmiyordu. Amy’yi kucağına aldı ve gülümsemek için elinden geleni yaptı. *Gördün mü? Anneciğinin ayağı kaydı o kadar. Tuvaletin mi geldi canım? Tuvaletini mi yapman gerekiyor?*

– *Şu haline bak*, diyordu Bill. *Şu haline bakar mısın? Yine kafa sallayıp içti. Geri zekâlı beyinsiz. Çocuk benden bile değildir herhalde*.

– *Anneciğim*, dedi kız göstererek, *kan akıyor. Burnun kanıyor*.

Küçük kız duydukları veya kan yüzünden ağlamaya başladı.

– *Yaptığını beğendin mi?* dedi Bill ve Amy’ye döndü. *Hadi ama. Önemli değil, insanlar bazen tartışır, normaldir*.

– *Tekrar söylüyorum, git*.

– *Gidersem halin nice olur, onu söyle bana. Yakıt tankını bile dolduramıyorsun*.

– *Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun? Bunu söylemene ihtiyacım yok*.

Amy avaz avaz ağlamaya başlamıştı. Jeanette onu tutarken beline sıcak bir ıslaklığın yayıldığını hissetti; küçük kız işiyordu.

– *Tanrı aşkına şu çocuğu sustur.*

Jeanette, Amy’yi göğsüne sımsıkı bastırdı. – *Haklısın, o senden değil. Senin değil o ve asla olmayacak. Gitmezsen yemin ediyorum şerifi arayacağım.*

– *Bana bunu yapma Jean. Ciddiyim.*

– *Eh, yapıyorum işte. Tam da bunu yapıyorum.*

Bunun üzerine ayaklanan Bill evde paldır küldür dolandı, eşyalarını topladı, onları aylar önce içinde getirdiği karton kutulara tikiştirirdi. Jeanette onun doğru dürüst bir bavulunun bile olmayışını neden tuhaf bulmamıştı ki? Mutfak masasında, kucağında Amy ile oturdu, fırının yukarısındaki saate baktı ve dakikaları sayarak Bill’in mutfağa dönüp kendisine tekrar vurmasını bekledi.

Ama sonra ön kapının açıldığını ve Bill’in ağır adımlarının sundurmada çıkardığı sesleri işitti. Bill bir süre eve girip çıktı, kutuları taşıdı, ön kapıyı açık bıraktığı için eve soğuk hava doldu. Bill sonunda mutfağa girdi; tabanlarındaki karlar döşemeye küçük kümeler halinde bulaşıyordu.

– *Tamam. Tamam. Gitmemi mi istiyorsun? Seyret öyleyse. Masadaki Old Crow şişesini aldı. Son şans, dedi.*

Jeanette bir şey demedi, ona bakmadı bile.

– *Demek öyle. Tamam. Gitmeden önce bir viski daha içsem olur mu?*

O zaman Jeanette Bill’in bardağına vurdu, elini açtı ve raketle pinpon topuna vurur gibi vurdu. Bunu yapacağını ancak yarım saniye önce fark etti, hayatında aklına gelen en parlak fikir olmadığını anladı, ama artık çok geçti. Bardak duvara boğuk bir sesle çarpıp yere düştü, kırılmamıştı. Jeanette gözlerini kapadı, Amy’yi sımsıkı tuttu, başına gelecekleri biliyordu. Bir an, yerde yuvarlanan bardağın sesi odadaki tek şey gibi geldi. Bill’in dalga dalga yayılan öfkesini hissetti.

– *Hayatta başına çok kötü şeyler gelecek Jeanette. Bu sözümü unutma.*

Sonra ayak sesleri odadan çıktı; Bill gitmişti.

Jeanette yakıt satıcısına verebileceği kadar para verdi ve tutumlu olmak için termostatu on dereceye indirdi. *Bak Amy, canım, büyük bir kamp gezisine çıkmışız gibi düşün,* dedi küçük kızın ellerine parmaksız eldivenler ve başına bir şapka geçirirken. *İşte oldu, hava çok soğuk değil aslında, soğuk sayılmaz. Macera gibi düşün.* Bir eski yorganlar yığınının altında birlikte uyudular; hava öyle soğuktu ki nefesleri yüzlerini sis gibi kaplıyordu. Jeanette bir gece işi buldu, liseyi temizliyordu, Amy'yi bir komşu kadına emanet ediyordu, ama sonra kadın hastalanıp hastaneye yatırılınca Jeanette Amy'yi yalnız bırakmak zorunda kaldı. Amy'ye ne yapacağını açıkladı: Yatakta kal, kapı çalınırsa açma, gözlerini kapa yeter, ben hemen döneceğim. Kapıdan usulca çıkmadan önce Amy'nin uyuduğuna emin oluyordu, sonra da karlı bahçe yoluna hızla inip arabasına gidiyordu; arabayı evden uzağa park ediyordu, çalıştırınca Amy uyanmasın diye.

Ama sonra bir gece bunu başkasına anlatma hatasını yaptı, lisede çalışan bir başka kadına anlattı, birlikte sigara içmeye çıktıklarında. Jeanette aslında sigara içmeyi asla sevmemişti ve para harcamak istemiyordu, ama sigaralar uyanık kalmasını sağlıyordu, hem sigara molası vermese tuvaletleri ve koridorları silmeyi sürdürmesi gerekecekti. İsmi Alice olan kadına bunu kimseye söylememesini tembihledi, Amy'yi evde yalnız bıraktığı için başının belaya girebileceğini biliyordu, ama Alice söyledi tabii, dosdoğru hademeye gidip anlattı ve adam Jeanette'i hemen kovdu. *Bir çocuğu öyle tek başına bırakmak doğru değil,* dedi adam kazan dairesinin yanındaki ofisinde; bu oda bir metrekare kadardı, içinde ortası çökmüş metal bir masa ve eski bir pelüş koltuk vardı, duvardaki takvim doğru seneyi bile göstermiyordu; içerisi hep öyle sıcak ve boğucuydu ki Jeanette doğru dürüst nefes alamazdı. *Polisi aramadığım için şanslısın,* dedi adam. Jeanette ne zaman insanların bunu söylemekte haklı oldukları biri haline geleceğini merak etti. Adam o zamana kadar ona iyi davranmıştı, belki ona durumunu anlatabilirdi, temizlik parası olmadan ne yapacağını bilemediğini anlatabilirdi, ama konuşamayacak kadar yorgundu. Son çekini aldı ve eski boktan arabasına binip gitti, bu Kia'yı lisedeyken aldığı anda bile araba altı yıllıktı ve öyle çabuk eskimişti ki Jeanette dikiz aynasına bakınca asfalt yola dökülen somunlarla cıvataları görebiliyordu resmen; bir paket Capris almak için Quick Mart'a uğradıktan sonra araba tekrar çalışmayınca ağlamaya başladı. Yarım saat boyunca ağladı kendini durduramadan.

Sorun aküydü; Sears'tan yenisini almak seksen üç dolara patladı, ama bu arada bir hafta boyunca işe gidemediği için Kutu'daki işini de kaybetti. Taşınacak parası ancak vardı; eşyalarını toplayıp pazar torbalarına ve Bill'in bıraktığı karton kutulara koydular.

Onlara ne olduğunu kimse öğrenemedi. Ev bomboş durdu; boruları donup olgun meyveler gibi yarıldılar. Bahar gelince borulardan haftalarca su aktı, ta ki faturaların ödenmediğini fark eden su şirketi suyun kesilmesi için iki adam gönderene dek. Eve fareler ve bir yaz fırtınası sırasında bir üst kat penceresi kırılınca kırlangıçlar yerleşti; yatak odasında, Jeanette'le Amy'nin soğukta uydukları yerde yuva yaptılar ve ev kısa sürede kuşların sesleriyle ve kokularıyla doldu.

Jeanette, Dubuque'ta geceleri bir benzin istasyonunda çalıştı; Amy arka odadaki kanepede uyuyordu, ta ki istasyonun sahibi bunu fark edip onları kovana dek. Mevsimlerden yazdı, Kia'da yaşıyorlardı, istasyonun arkasındaki tuvaleti temizlenmek için kullanıyorlardı, yani gitmek için gaza basmak yeterliydi. Bir süre Jeanette'in Rochester'daki bir arkadaşının, liseden tanıdığı ve hemşire lisansı almak için oraya gelmiş bir kızın yanında kaldılar; Jeanette arkadaşının çalıştığı hastanede yerleri silmeye başladı, ama asgari ücret alıyordu ve arkadaşının dairesi hep birlikte kalamayacakları kadar küçüktü; bir motele taşındı, ama Amy'ye bakacak kimse yoktu, arkadaşı bakamazdı ve bakabilecek birini tanımıyordu ve sonunda tekrar Kia'da kalmaya başladılar. Eylül ayıydı; hava şimdiden soğuktu. Radyoda savaştan bahsediliyordu bütün gün. Jeanette güneye gitti ve Memphis'e geldiğinde Kia ruhunu teslim etti.

Onları Mercedes'ine alan adam isminin John olduğunu söyledi – Jeanette bunun yalan olduğunu adamın söyleyişinden tahmin etti, sanki bir çocuk lambayı kimin kırdığı konusunda yalan söylüyordu; adam konuşmadan önce Jeanette'i bir saniye süzmüştü. *Adım... John.* Jeanette adamın elli yaşında olduğunu tahmin etti, ama böyle şeylerden pek anlamazdı. Adamın sakalı bakımlıydı ve daracık bir siyah takım elbise giymişti, cenaze levazımatçısı gibiydi. Araba sürerken dikiz aynasından Amy'ye bakıp durdu, koltuğunda kıvıldandı, Jeanette'e onunla ilgili sorular sordu, nereye gittiğini, neler yapmaktan hoşlandığını, büyük Tennessee eyaletine neden geldiğini. Araba Jeanette'e Bill Reynolds'ın Grand Prix'sini anımsattı, ama daha güzeldi. Pencere kapalıyken dışarıdan pek ses gelmiyordu ve koltukları öyle yumuşacıktı ki Jeanette sanki dondurmayla dolu bir kaptan oturuyordu. Uyumak istiyordu. Motele vardıklarında ne olacağı artık pek umurunda değildi. Olacaklar kaçınılmaz gibiydi. Havaalanına yakındılar; arazi düzdü, Iowa'ya benziyordu ve Jeanette alacakaranlıkta gökyüzünde turlayan uçakların ışıklarını görebiliyordu, ağır çekim hareket ediyorlardı, kavis çiziyorlardı miskince, bir atış poligonundaki hedefler gibiydiler.

Amy, canım. Anneciğın bu iyi amcayla birlikte bir dakikalığına içeri gidecek, tamam mı? Sen resimli kitabına bak tatlım.

Adam işini hallederken yeterince kibardı, Jeanette'e bebeğim gibi sözler söyledi ve gitmeden önce komodine elli dolar bıraktı –Jeanette'in o gece kendisiyle Amy'ye oda tutmasına yetecek kadar.

Ama onun kadar iyi davranmayanlar oldu.

Jeanette geceleri sırf ses olsun diye televizyonu açıp Amy'yi odaya kilitledikten sonra motelin önündeki otobana çıkıp öylece duruyordu ve çok beklemesi gerekmiyordu. Mutlaka bir adam duruyordu ve anlaşmalarından sonra Jeanette onu motele götürüyordu. Adamdan önce odaya girip Amy'yi banyoya götürüyordu; fazla battaniyeleri ve yastıkları kullanarak küveti yatağa dönüştürmüştü.

Amy altı yaşındaydı. Sessizdi, çok az konuşuyordu, ama kendi kendine okuma öğrenmişti biraz, aynı kitaba baka baka; ayrıca sayıları da biliyordu. Bir keresinde *Çarkifelek*'i seyrediyorlardı ve tam kadının kazandığı parayı harcama zamanı geldiğinde, küçük kız onun neler alabileceğini, Cancún tatiline parasının yetmeyeceğini ama oturma odası takımını ve golf sopalarını alabileceğini bildi. Jeanette Amy'nin bunu bilmesinin herhalde akıllıca olduğunu düşündü, belki akıllıcanın da ötesindeydi; Amy'nin okula gitmesinin iyi olabileceğini düşündü, ama Jeanette civarda nerede okul olduğunu bilmiyordu. Sadece kaportacılar, rehinciler ve kaldıkları yer gibi, SuperSix gibi moteller vardı. Motelin sahibi Elvis Presley'ye çok benziyordu, yakışıklı ve genç haline değil, yaşlı ve şişman haline, saçları terli ve gözlerinin akvaryumdaki balıkları andırmasına yol açan kalın altın çerçeveli gözlük takmış haline benziyordu ve sırtında şimşek resmi olan saten bir ceket giyiyordu, tıpkı Elvis gibi. Genellikle tezgâhın arkasındaki masasında oturuyordu, *solitaire* oynuyordu ve plastik ağızlıklı küçük purolar tütürüyordu. Jeanette her hafta ona oda ücretini nakit veriyordu ve fazladan elli dolar verince adam canını sıkıyordu. Bir gün adam kendini koruyacak bir şeyi olup olmadığını sordu ve ona bir tabanca satabileceğini söyledi. Olur, dedi Jeanette, ne kadar diye sorunca adam yüz dolar dedi. Ona paslı görünümlü küçük bir altıpatlar, bir 22'lik gösterdi ve Jeanette oracıkta, ofiste tabancayı eline alınca pek işe yarayacak, bir insanı vurabilecek bir şey değilmiş gibi geldi. Ama otobanda yanında taşıdığı el çantasına sığabilecek kadar ufaktı ve Jeanette yanımında bulunması fena olmaz diye düşündü. Müdür *Doğrultuğun yere dikkat et*, deyince Jeanette *Tamam, korkuyorsan çalışıyordur demek. Alıyorum*, dedi.

Ve aldığına sevindi. Sırf el çantasında taşımak bile önceden korktuğunu ve artık korkmadığını, en azından çok korkmadığını fark etmesini sağlıyordu. Tabanca bir sır gibiydi, Jeanette'in kim olduğunun sırrıydı; sanki kendisinin son kalıntısını el çantasında taşıyordu. Diğer Jeanette, daracık bir tişört ve etek giyip otobana çıkan, kalçasını yana kaldırıp gülümseyerek *Ne istersin bebek? Bu gece sana yardımcı olabilir miyim?* diyen Jeanette, uydurma bir insandı, Jeanette'in sonunu bilmek istediğine emin olmadığı bir öyküdeki bir kadın gibiydi.

Olayın gerçekleştiği gece onu seçen adam tahmin ettiği gibi biri çıkmadı. Kötüleri genelde baştan tanıyabiliyordu ve bazen hayır, teşekkürler deyip yürümeyi sürdürüyordu. Ama bu seferki iyi birine benziyordu, üniversiteli olduğunu veya en azından üniversiteye gidecek yaşta olduğunu tahmin etti; delikanlı güzel giyinmişti, ütülü haki pantolonu ve gömleğinde at sırtında sopa savuran ufak bir adam resmi vardı. Sanki sevgilisiyle buluşmaya gidiyordu, Jeanette arabaya binerken bunu düşününce kendi kendine güldü; araba büyük bir Ford Expo'ydu ve tepesinde bisiklet gibi şeyler koymak için bir portbagaj vardı.

Ama sonra tuhaf bir şey oldu. Adam motele gitmek istemedi. Bazı adamlar Jeanette'i oracıkta,

arabada düzmek isterlerdi, arabayı yol kenarına çekme zahmetine bile girmezlerdi, ama Jeanette onun da bunu istediğini düşünüp harekete geçince delikanlı onu kibarca itti. Onu gezdirmek istediğini söyledi. *Nasıl gezdirmek?* diye sordu Jeanette.

– *Güzel bir yere gidelim,* diye açıkladı delikanlı. *Güzel bir yere gitmek istemez misin? Sana fazladan para veririm.*

Jeanette odada uyuyan Amy’yi düşündü ve gitmesinin çok fark etmeyeceğine karar verdi. *Bir saatten fazla sürmesin ama,* dedi. *Sonra beni geri getirirsin.*

Ama bir saatten fazla sürdü, çok daha fazla; gittikleri yere vardıklarında Jeanette korkuyordu. Delikanlı arabayı bir evin önüne park etti, sundurmadaki tabelada harfi andıran üç tane şekil vardı ve Jeanette oranın neresi olduğunu anladı: bir üniversiteli erkek öğrenciler kulübüydü. Zengin çocuklarının doktor veya avukat olmak için okula gidermiş gibi yaparak geldikleri ve baba parasıyla içip içip sarhoş oldukları bir yerdi.

– *Arkadaşlarımı seveceksin,* dedi delikanlı. *Haydi gel, onlarla tanışmanı istiyorum.*

– *Oraya girmem,* dedi Jeanette. *Beni hemen geri götür.*

Delikanlı duraksadı, elleri direksiyondaydı ve Jeanette onun yüzünü ve gözlerindeki şeyi, yavaş ve delice açlığı görünce, artık çok da iyi bir çocuk gibi görünmediğini düşündü.

– *Bu,* dedi delikanlı, *mümkün değil. Şu an öyle bir seçenek yok.*

– *Öyle bir var ki.*

Jeanette arabanın kapısını açtı ve yürüyüp gitmeye davrandı, nerede olduğunu bilmemesi önemli değildi, ama sonra delikanlı da indi ve onu kolundan tuttu. O evin içinde neyin beklediği, delikanlının ne istediği, neler olacağı artık gayet barizdi. Jeanette’in bunu daha önce anlamaması kendi suçuydu – çok daha önce anlamalıydı, belki de ta Bill Reynolds’ın Kutu’ya ilk geldiği gün. Jeanette delikanlının da korktuğunu fark etti – ona bunu birilerinin, evdeki arkadaşlarının yaptırdığını veya en azından delikanlının buna inandığını. Ama umurunda değildi. Delikanlı arkasına geçip bir kolunu onun boynuna dolamaya çalışınca Jeanette elinin tersiyle onun kasığına var gücüyle vurdu; delikanlı haykırdı, ona orospu, kaltak gibi laflar etti ve yüzüne vurdu. Dengesini yitiren Jeanette sırtüstü düştü ve sonra delikanlı üstüne çullandı, karnına ata binen bir jokey gibi oturdu, tokat ve yumruk vuruyordu, Jeanette’in kollarını dizlerinin altına sıkıştırmaya çalışıyordu. Bunu başarırca her şey bitecekti. Beni becerirken kendimde olup olmamamı umursamaz herhalde, diye düşündü Jeanette; hiçbiri umursamazdı. Çimenlerin üstünde yatan el çantasına uzandı. Hayatı öyle tuhaf geliyordu ki artık ona ait değil gibiydi, belki de asla ona ait olmamıştı. Ama bir tabancaya her şey anlamlı gelirdi. Tabanca neyin ne olduğunu bilirdi ve Jeanette altıpatların serin metalinin avcunun içine, orada olmayı istercesine kaydığını hissetti. *Düşünme Jeanette,* diye düşündü ve namluyu delikanlının şakağına dayadı, derisini ve kemiğini hissetti, ıskalamasının imkânsız olduğuna karar verince de tetiği çekti.

Eve geri dönmesi bütün gece sürdü. Üstündeki delikanlının yere yığılmasından sonra Jeanette görebildiği en büyük yola, sokak lambalarıyla parıldayan geniş bir bulvara var gücüyle koşup bir otobüse son anda bindi. Giysilerinin kanlı olup olmadığını bilmiyordu, ama şoför havaalanına nasıl geri dönebileceğini açıklarken ona doğru dürüst bakmadı ve Jeanette arka tarafa, kimsenin göremeyeceği bir yere oturdu. Otobüs neredeyse bomboştu zaten. Nerede olduğunu bilmiyordu; otobüs karanlık evlerle ve dükkânlarla dolu mahallelerden ağır ağır geçiyordu, büyük bir kilisenin ve ardından hayvanat bahçesi tabelalarının önünden geçti ve nihayet şehir merkezine girdi; Jeanette oradaki bir pleksiglas durakta, nemli havada titreyerek otobüs bekledi. Kol saatini her nasılsa kaybetmişti ve saati bilmiyordu. Belki de mücadele ederken düşürmüştü ve polis ipucu olarak kullanabilirdi. Ama sonuçta Walgreens'ten aldığı bir Timex'ti sadece, yani polisin pek işine yaramazdı herhalde. Önemli olan tabancaydı; onu çimenliğe attığını hatırlıyordu. Tabanca patlaması yüzünden eli hâlâ uyuştu biraz, kemikleri durmak bilmez bir diyapazon gibi sızlıyordu.

Motele vardığında güneş yükseliyordu; Jeanette şehrin uyanışını hissetti. Kül rengi ışığın altında odasına girdi. Amy uyuyordu, televizyon hâlâ açıktı, bir egzersiz aletinin reklamı vardı. Ekranda atkuyruklu ve zebella gibi, kaslı, köpeğinkine benzer ağzı olan bir adam sessizce, havlarcasına konuşuyordu. Jeanette en fazla iki saat sonra birilerinin geleceğini düşündü. Tabancayı geride bırakmakla salaklık etmişti, ama artık buna hayıflanması anlamsızdı. Yüzüne biraz su serpip dişlerini fırçaladı, aynada kendine bakmadı, sonra bir kot pantolonla tişört giyip önceki giysilerini, otobandayken giydiği mini etekle dar tişörtü ve eski ceketini, kanlarla ve ne olduğunu bilmek istemediği parçalarla kaplı olan bu giysileri motelin arkasındaki pis kokulu çöp konteynerine attı.

Zaman bir şekilde akordeon gibi büzülmüştü sanki; yaşadığı onca yıl ve her şey birden o tek anın ağırlığı altında ezilmişti. Amy henüz bebekken sabahın erken saatlerinde onu pencerenin yanında kucağında salladığını ve çoğu zaman kendisinin de uyuyakaldığını hatırladı. O güzel sabahları hep hatırlayacaktı. Amy'nin Powerpuff Girls sırt çantasına birkaç eşya tıktırdı, bir pazar torbasına da giysilerle paraları koydu. Sonra televizyonu açtı ve Amy'yi hafifçe sarsarak uyandırdı.

“Haydi tatlım. Uyan çabuk. Gitmeliyiz.”

Küçük kız mahmurdu, ama Jeanette'in kendisini giydirmesine göz yumdu. Sabahları hep böyle şaşkın ve sersemlemiş halde oluyordu ve Jeanette buna sevindi; günün başka bir vaktinde olsalar daha ikna edici olması ve daha fazla açıklama yapması gerekecekti. Kıza bir tahıllı kraker ve içsin diye ılık üzümlü gazoz verdi ve sonra birlikte otobana, Jeanette'in otobüsten indiği yere gittiler.

Jeanette, motele geri dönerken ön cephesinde ACILI ANAMIZ yazılı büyük taş kiliseyi gördüğünü anımsadı. Doğru otobüse binerlerse yine oranın önünden geçeceklerdi.

Amy ile birlikte arka tarafa oturdu, bir kolunu kızın omuzlarına atıp onu kendine çekti. Küçük kız bir şey demedi, bir keresinde yine acıktığını söyledi o kadar, Jeanette Amy'nin sırt çantasına temiz giysilerle, diş fırçasıyla ve Amy'nin Tavşan Peter'ıyla birlikte koyduğu kutudan bir tahıllı kraker daha çıkardı. Amy, diye düşündü, canım kızım, canım kızım benim, üzgünüm, üzgünüm. Şehir merkezinde başka bir otobüse bindiler, yarım saat daha yolculuk ettiler ve Jeanette hayvanat bahçesi tabelasını görünce fazla mı uzağa gittiğini merak etti; ama sonra kilisenin hayvanat bahçesinden

geride olduğunu hatırladı, yani şimdi ters yönde gittiğine göre ileride olmalıydı.

Sonra orayı gördü. Kilise gün ışığında farklı görünüyordu, çok büyük görünmüyordu, ama idare ederdi. Arka kapıdan indiler ve otobüs uzaklaşırken Jeanette Amy'nin ceketinin fermuarını çekti ve sırt çantasını astı.

Etrafa bakınca diğer tabelayı gördü, bunu dün gecedен hatırlıyordu, kilisenin yanındaki bir bahçe yolunun kenarındaki bir direkte asılıydı: MERHAMETLİ RAHİBELER MANASTIRI.

Amy'yi elinden tutup bahçe yolunda yürüdü. Yolun iki yanında dev ağaçlar diziliydi, bir çeşit meşeydiler, yosunlu uzun kolları tepeden üstlerine sarkıyordu. Jeanette bir manastır nasıl görünür bilmiyordu, ama sonunda hoş fakat sıradan bir ev olduğu ortaya çıktı: Hafifçe parıldayan taşlardan yapılmıydı, tahta kiremit çatılıydı ve pencere çerçeveleri beyazdı. Ön tarafta bir sebze bahçesi vardı; Jeanette rahibeler herhalde buraya gelip ufak tefek şeyler yetiştiriyorlar diye düşündü. Ön kapıya çıkıp zili çaldı.

Kapıyı açan kadın, Jeanette'in beklediğinin tersine yaşlı değildi ve üstünde cüppe (o giysilere ne diyorlarsa) yoktu. Gençti, Jeanette'ten çok büyük değildi ve rahibe başlığı hariç normal giyimliydi; üstünde etek ve bluz, ayaklarında kahverengi mokasenler vardı. Ayrıca siyahtı. Jeanette, Iowa'dan ayrılmadan önce sadece bir iki siyah insan görmüştü, televizyonda ve sinemada gördükleri hariç. Oysa Memphis siyah kaynıyordu. Jeanette bazı insanların onlardan hazzetmediklerini biliyordu, ama kendisi şimdiye kadar siyahlarla sorun yaşamamıştı ve rahibenin siyah olmasının fark etmeyeceğini tahmin ediyordu.

“Rahatsız ettiğim için üzgünüm” diye söze başladı Jeanette. “Arabam sokakta bozuldu da, acaba...”

“Elbette” dedi kadın. Sesi tuhaftı, Jeanette hayatında öyle ses duymamıştı, sanki sözcüklerin içinde melodiler çınılıyordu. “Girin, girin, ikiniz de.”

Kadın geri çekilerek Jeanette'le Amy'ye hole girmeleri için yol açtı. Jeanette binada bir yerlerde başka rahibeler bulunduğunu biliyordu –belki onlar da siyahtılar–, uyuyor veya yemek yapıyor ya da kitap okuyor veya dua ediyorlardı, Jeanette rahibelerin bunları sık sık hatta belki de bütün gün yaptıklarını tahmin ediyordu. Ortalığın sessizliği onu haklı çıkarır gibiydi. Şimdi yapması gereken, kadının onu Amy ile baş başa bırakmasını sağlamaktı. Bunu biliyordu, dün gece bir delikanlıyı öldürdüğünü ve başka şeyleri bildiği gibi biliyordu. Yapmak üzere olduğu şey daha da üzücüydü, ama bunun dışında farksızdı; acılarına bir yenisi eklenecekti o kadar.

“Bayan...”

“Ah, bana Lacey diyebilirsin” dedi kadın. “Burada epey teklifsiz davranırız. Kızın mı?” Amy'nin önünde diz çöktü. “Merhaba, adın ne? Senin yaşında küçük bir yeğenim var, neredeyse senin kadar güzel.” Başını kaldırıp Jeanette'e baktı. “Kızın çok utangaç. Belki şivem yüzündendir. Anlarsın ya, ben Sierra Leoneliyim, Batı Afrikalıyım.” Tekrar Amy'ye dönüp elini tuttu. “Orayı bilir misin? Çok uzaktadır.”

“Buradaki bütün rahibeler oralı mı?” diye sordu Jeanette.

Kadın doğruldu ve parlak dişlerini sergileyerek güldü. “Ah Tanrım, hayır! Yok, sadece ben oralıyım.”

Bir an hiçbiri konuşmadı. Jeanette bu kadını sevmiştii, sesini dinlemeyi sevmiştii. Amy’ye tavrını, onunla konuşurken gözlerindeki ifadeyi sevmiştii.

“Onu okula yetiştirmeye çalışıyordum da” dedi Jeanette, “külüstür arabam bozuluverdi.”

Kadın başıyla onayladı. “Buyurun. Bu taraftan.”

Jeanette’le Amy’yi holden mutfağa götürdü; büyük bir odaydı ve burada dev bir meşe yemek masası ve etiketli dolaplar vardı: TABAKLAR, KONSERVELELER, MAKARNA VE PİRİNÇ. Jeanette rahibelerin yemek alışkanlıkları üstüne düşünmemiştii hiç. Binada onca rahibe yaşarken, mutfakta neyin nerede olduğunu bilmenin faydalı olduğunu tahmin etti. Kadın duvarda asılı duran, uzun kablolu eski, kahverengi telefonu gösterdi. Jeanette bir sonraki aşamayı iyi planlamıştı. Kadın Amy’ye bir tabak çörek çıkarırken –marketten alınmamıştı, ev yapımıydı– Jeanette bir numarayı çevirdi ve sonra, hattın diğer ucundan gelen kayıtlı ses ona bugün havanın bulutlu ve on üç derece olacağını ve akşama doğru yağmur yağabileceğini söylerken, Amerikan Otomobil Derneği’yle konuşuyormuş gibi yaparak kafa salladı.

“Çekici geliyor” dedi telefonu kapatarak. “Çıkıp adamı karşılamalıymışım. Hemen yan sokakta bir adamları varmış.”

“Eh, bu iyi haber” dedi kadın neşeyle. “Şanslı günündesin. İstersen kızın yanımda kalsın. Sokağın kalabalığında onunla uğraşma.”

İşte. Jeanette’in başka bir şey yapmasına gerek yoktu. Tek yapması gereken evet demektii.

“Zahmet olmasın?”

Kadın yine gülümsedi. “Biz burada iyiyiz. Değil mi?” Amy’ye teşvik edercesine baktı. “Gördün mü? Gayet mutlu. Sen git arabanla ilgilen.”

Amy büyük meşe masadaki sandalyelerden birinde oturuyordu, önünde dokunulmamış bir tabak çörekle bir bardak süt duruyordu. Sırt çantasını çıkarıp kucağına koymuştu. Jeanette ona kendine izin verdiğiince uzun süre baktı ve sonra diz çöküp sarıldı.

“Uslu ol” deyince Amy omzunun üstünden kafa salladı. Jeanette başka şeyler de söylemek istedi ama uygun sözcükleri bulamadı. Kızın sırt çantasına bıraktığı mesajı düşündü, Jeanette geri dönmeyince mutlaka bulacakları kâğıt parçasını. Amy’yi cesaret edebildiğince uzun süre kucakladı. Onu her tarafında hissediyordu, vücudunun sıcaklığını, saçlarının ve cildinin kokusunu. Jeanette ağlamak üzere olduğunu biliyordu, o kadının –Lucy? Lacey?– karşısında ağlamaması şarttı, ama Amy’ye bir an daha sarıldı, bu hissi zihninde bir yerlere saklamaya çalıştı, korunaklı ve güvenli bir yere. Sonra kızını bıraktı, başka tek kelime edilmesine fırsat vermeden mutfaktan çıktı, bahçe yolundan sokağa yürüdü ve sokağa çıkınca yürümeyi sürdürdü.

İki

Doktor Jonas Abbott Lear'ın bilgisayar dosyalarından

Profesör, Moleküler Biyoloji ve Hücre Biyolojisi, Harvard Üniversitesi

Birleşik Devletler Ordusu Tıp Araştırmaları Enstitüsü Bulaşıcı Hastalıklar Bölümü (USAMRIID)
görevlisi

Paleoviroloji Departmanı, Fort Detrick, Maryland

Gönderen: lear@amedd.army.mil

Tarih: Pazartesi, 6 Şubat 13.18

Alıcı: pkiernan@harvard.edu

Konu: Uydu bağlantısı kuruldu

Paul,

And Dağları'nın karayla çevrili üçra köşesinden, Bolivya ormanlarından selamlar. Buz gibi Cambridge'te oturup da kar yağışını seyrederken tropikal kuşakta bir ay geçirme fikri sana hiç de fena gelmiyordur eminim. Ama inan bana, burası St. Bart's değil. Dün denizaltı büyüklüğünde bir yılan gördüm.

Yolculuk sakın geçti; uçakla on altı saatte La Paz'a gittik, sonra da daha küçük bir devlet uçağıyla ülkenin doğu orman havzasındaki Concepción'a geldik. Buradan sonrasında doğru düzgün yol yok; bu uygarlıktan uzak bölgede yaya ilerleyeceğiz. Ekipteki herkes heyecanlı ve sayımız giderek artıyor. UCLA'dan^[1] gelen grubun yanı sıra, La Paz'da Columbia'dan Tim Fanning ve MIT'den^[2] Claudia Swenson aramıza katıldı. (Bana o kadını Yale'den tanıdığını söylemiştin galiba.) Tim'in ünlü biri olarak sahip olduğu nüfuzun yanı sıra yanında yarım düzine yüksek lisans asistanı getirdiğini öğrenmek hoşuna gidecektir sanırım, böylece ekibin yaş ortalaması on yaş birden azaldı ve kadınlar çoğunlukta oldu. "Hepsi de muhteşem bilim insanları" dedi Tim ısrarla. Adam bir türlü uslanmıyor; üç kez evlenip boşandı ve her karısı bir öncekinden gençti.

İşe orduyu karıştırma konusundaki çekincelerime (bunları sen ve Rochelle paylaşıyorsunuz elbette) karşın, ordunun epey fark yarattığını söylemeliyim. Böyle bir ekibi hem de sadece bir ayda kuracak kadar güç ve para sadece USAMRIID'de var. İnsanlara yıllarca kendimi dinletmeye çalıştıktan sonra önümde bir kapı açılıvermiş gibi hissediyorum ve tek yapmamız gereken de o kapıdan geçmek. Beni bilirsin, sonuna kadar bilim insanıyım; batıl inançlarım hiç yoktur. Ama bunun kader olduğunu bir yanımla hissediyorum. Liz'in hastalığından sonra, verdiği uzun mücadeleden sonra, nihayet sırların en büyüğünü – ölümün sırrını çözme fırsatını yakalamam ne ironik. Bence Liz de burada olmak isterdi. Onu gözümde canlandırabiliyorum, başında o büyük hasır şapkasıyla nehir kıyısında bir kütüğe oturup güneşin altında sevgili Shakespeare'ini okuyor.

Bu arada: Fakültedeki yeni görevin için tebrikler. Gitmeden hemen önce duydum, komite lehine karar vermiş, bölüm oylamasından sonra şaşırmadım zaten, aslında bahsetmemem gerek ama aramızda kalsın, oybirliğiyle seçilmiştin. Ne kadar rahatladığımı anlatamam. Elimizdeki en iyi biyokimyacı sensin, istesen mikrotübül sikloskeletal proteinleri hazırola geçirip "Hallelujah Korosu"nu söylettirirsin. Ama daha da önemlisi, squash partnerim fakültede kalmasa öğle tatillerimde ne yaparım?

Rochelle'e sevgiler, Alex'e de söyle, Jonas Amcası ona Boliv-ya'dan özel bir armağan getirecek. Mesela bir yavru anakonda nasıl olur? Duyduğuma göre aç bırakmadığın sürece gayet evcil oluyorlarmış. Ayrıca Sox'ın ilk maçına gideceğimizi umuyorum. O biletleri nereden buldun anlamadım.

– Jonas

Gönderen: lear@amedd.army.mil

Tarih: Çarşamba, 8 Şubat 8.00

Alıcı: pkiernan@harvard.edu

Konu: Ya: Tavla onları kaplan

Paul,

Mesajın için sağ ol, Ivy League^[3] doktoralı güzel kadınlar hakkında verdiğin gayet bilgece tavsiyeler için de elbette. Haksızsın diyemem, çadırımda geçirdiğim yalnız gecelerde aynı şeyi düşündüğüm oldu. Ama mümkün değil. Şimdilik hayatımdaki tek kadın Rochelle ve böyle dediğimi kendisine söyleyebilirsin.

Burada son durum şu ve Rochelle'in "Demiştin sana" diye bağırdığını duyar gibiyim: görünüşe göre ordu idareyi ele alıyor. Bu kaçınılmazdı sanırım, en azından USAMRIID'den para aldığım için. (Ki epey paradan bahsediyoruz – insansız keşif uçakları ucuz değil: bir uydunun hedefini değiştirmek bile yirmi bin dolara patlıyor, hem de sadece yarım saati.) Yine de abartıyorlar gibi geliyor. Dün tam son yol hazırlıklarını tamamlarken üsse bir helikopter indi ve içinden bir Özel Kuvvetler müfrezesi çıktı, hepsi de bir makineli tüfek kulesine saldıracaktı gibi tam teçhizatlıydılar: Orman kamuflajı kıyafetleri, yeşilli siyahlı savaş boyaları, kızılötesi gözlükler, yüksek güçlü geri tepmesiz havan topları – ne ararsan vardı. Savaşa gidiyormuş gibi şevклиydiler. Başlarında takım elbiseli bir sivil var gibi görünüyordu. Adam yanıma gelince ne kadar genç olduğunu gördüm, otuzunda bile yoktu. Ayrıca profesyonel tenisçi gibi bronz tenliydi. Bir özel kuvvetler müfrezesinin başında ne arıyor? "Vampir uzmanı siz misiniz?" diye sordu bana. O sözcük hakkında ne hissettiğimi biliyorsun Paul – NAS'a^[4] ödenek başvurusu yaparken "vampir" kelimesini kullan da gör bakalım ne oluyor. Ama kibarlığı elden bırakmak istemediğimden, bir de herifin arkasında küçük bir devleti devirecek kadar silah gücü olduğu için evet, benim dedim. "Marc Cole, Dr. Lear" dedi ve pişmiş kelle gibi sırtarak elimi sıktı. "Sırf sizinle tanışmak için epey uzaktan geldim. Bakın ne diyeceğim. Artık binbaşısınız." Binbaşı mı, diye düşündüm. Hem bu heriflerin burada ne işi vardı? "Bu bir sivil bilimsel araştırma gezisi" dedim ona. "Artık değil" dedi. "Buna kim karar verdi?" diye sordum. "Patronum, Dr. Lear" dedi. "Patronunuz kim?" diye sordum ona. Dedi ki: "Dr. Lear, patronum Birleşik Devletler başkanı."

Tim epey bozuldu çünkü sadece yüzbaşı yapıldı. Ben yüzbaşımı, albaymış, öyle şeylerden hiç anlamam, yani benim için hepsi bir. Asıl sorun çıkarıcı Claudia oldu. Resmen pınlını pırtısını toplayıp gideceğini söyledi. "Ben o herife oy vermedim ve lanet olası ordusuna katılacak değilim, o geri zekâlı ne derse desin." Gerçi hiçbirimiz ona oy vermemiştik ve bu olanlar hepimize çok saçma geliyor. Ama Claudia Quaker'miş meğer. Erkek kardeşi İran Savaşı sırasında vicdani retçiymiş. Sonunda onu sakinleştirdik ve kalmaya ikna ettik, kimseye asker selamı vermek zorunda kalmayacağına söz vererek.

Mesele şu ki, bu adamların burada işi ne anlamıyorum. Ordunun ilgi göstermesine şaşırıyorum, sonuçta onların parasını harcıyoruz ve buna minnettarım. Ama neden bir grup biyokimyacıya bakıcılık yapmak için bir özel kuvvetler müfrezesi (teknik ismi "özel keşif koluymuş") gönderiyorlar ki? O takım elbiseli çocuk –NSA'dan^[5] galiba, ama kim bilir?– bana gideceğimiz bölgenin Montoya uyuşturucu kartelinin kontrolünde olduğunu ve askerlerin bizi korumaya geldiklerini söyledi. "Bir Amerikalı bilim insanları ekibinin Bolivya'da uyuşturucu baronları tarafından öldürülmesi nasıl görünür size?" diye sordu bana. "ABD dışişleri politikası için iyi bir gün olmaz, hiç iyi bir gün olmaz." Ona itiraz etmedim, ama gittiğimiz yerde uyuşturucu faaliyetleri olmadığını çok iyi biliyorum – o işler batıda, Altiplano'da yapılıyor. Doğu havzasında birkaç Kızılderili yerleşim merkezi var o

kadar, çoğu yıllardır dış dünyayla temas kurmuyorlar. Adam bütün bunları bildiğimi *biliyor*.

Yani kafam karışık, ama görebildiğim kadarıyla bize bir etkileri olmayacak. Yanımızda tepeden tırnağa silahlı askerler var yalnızca. Bizimle pek konuşmuyorlar; çoğunun tek kelime ettiğini bile duymadım. Tuhaf, ama en azından ayak altında dolaşmıyorlar.

Her neyse, sabahleyin yola çıkıyoruz. Yavru yılan teklifim hâlâ geçerli.

– Jonas

Gönderen: lear@amedd.army.mil

Tarih: Çarşamba, 15 Şubat 23.32

Alıcı: pkiernan@harvard.edu

Konu: Ekteki fotoğrafa bak

Ek: DSC00392.JPG (596 KB)

Paul,

Altı gündür buradayız. Yazamadığım için kusura bakma ve lütfen Rochelle'e söyle merak etmesin. Yolculuk epey zor oldu, ağaçlar sıkı ve günlerce durmadan yağmur yağdı – uydu bağlantısı kurmak fazla zahmetli olurdu. Geceleri ırgatlar gibi karnımızı doyurup çadırlarımızda bitkin halde uyuduk. Hiçbirimiz güzel kokmuyoruz.

Ama bu gece uyku tutmuyor. Ekteki fotoğrafa bakınca sebebini anlarsın. Yaptığımız işe hep inandım, ama şüpheyeye düştüğüm anlar oldu tabii, uykusuz gecelerde bütün bunların salaklık olup olmadığını merak ettim, Liz öyle hastalanınca beynim bir çeşit fantezi mi kurdu diye düşündüm. Bunu sen de düşündün biliyorum. Yani kendi saiklerimi sorgulamamam aptallık olurdu. Ama artık sorgulamıyorum.

GPS'e göre hedefimize hâlâ yirmi kilometre var. Topografya uydu görüntüleriyle uyumlu – sık ormanla kaplı bir ova, ama nehir kıyısında, kireçtaşı duvarları mağaralarla bezeli dar ve derin bir vadi. Amatör bir jeolog bile bu uçurumları kitap gibi okuyabilir. Alışıldık nehir tortusu katmanları ve sonra, kenarın dört yüz metre kadar altında, kömür karası bir çizgi. Chuchote efsanesiyle örtüşüyor: Bin yıl önce bütün bu bölge yanıp kararmış, "Güneş'in efendisi tanrı Auxl, insan iblisleri yok edip dünyayı kurtarmak için büyük bir yangın çıkarmış." Dün gece nehir kıyısında kamp kurduk, günbatımında mağaralardan boşanan yarasa sürülerini dinledik; sabahleyin vadi boyunca doğuya ilerledik.

Heykeli gördüğümüzde vakit öğleni biraz geçmişti.

Başta hayal görüyorum sandım. Ama fotoğrafa baksana Paul. İnsana benziyor, ama tam değil: Hayvan gibi iki büklüm, elleri pençe gibi ve ağzı uzun dişlerle dolu, gövdesi çok kaslı, ayrıntıları hâlâ görülebiliyor, her nasılsa, ne kadar zamandan sonra kim bilir? Kaç yüzyıl boyunca rüzgârlar ve yağmurlar tarafından aşındırıldı acaba? Yine de nefesimi kesti. Ayrıca sana gösterdiğim diğer görüntülere benzediği su götürmez – Mansarha tapınağındaki sütunlara, Xianyang mezarlığındaki oymalara, Côtes d'Amor'daki mağara resimlerine.

Bu gece yine yarasalar çıktı. İnsan alışıyor, hem sivrisinekleri azaltıyorlar. Claudia bir tanesini yakalamak için kapan kurdu. Yarasalar konserve şeftali seviyor galiba, bunları yem olarak kullandı. Belki de Alex yarasa beslemeyi yeğler.

– J

Gönderen: lear@amedd.army.mil

Tarih: Cumartesi, 18 Şubat 18.51

Alıcı: pkiernan@harvard.edu

Konu: Yeni jpgler

Ek: DSC00481.JPG (596 KB), DSC00486 (582 KB), DSC00491 (697 KB)

Şunlara baksana. Şimdiye kadar dokuz heykel saydık.

Cole takip edildiğimizi düşünüyor, ama kimin takip ettiğini söylemiyor. Öyle hissediyorum sadece diyor. Bütün gece uydu bağlantılı telefonla konuşuyor, ama ne konuştuğunu söylemiyor. En azından bana binbaşı demeyi kesti. Genç ama görüldüğü kadar toy değil.

Nihayet hava açıldı. Yaklaştık, 10 kilometreden az kaldı, iyi ilerliyoruz.

Gönderen: lear@amedd.army.mil

Tarih: Pazar, 19 Şubat 21.51

Alıcı: pkiernan@harvard.edu

Konu:

Gönderen: lear@amedd.army.mil

Tarih: Salı, 21 Şubat 01.16

Alıcı: pkiernan@harvard.edu

Konu:

Paul, bunu geri dönemezsem diye yazıyorum. Seni kaygılandırmak istemem ama durum hakkında gerçekçi olmalıyım. Mezarlığa beş kilometreden az kaldı ama planladığımız gibi kazı yapabileceğimizden şüpheliyim. Çoğumuz ya hasta ya ölü.

İki gece önce saldırıya uğradık – saldıranlar uyuşturucu kaçakçıları değil yarasalardı. Günbatımından birkaç saat sonra geldiler, çoğumuz çadırlarımızdan çıkmış, akşamki işlerimizi yaparken, kampa dağılmışken. Sanki bizi başından beri gözlüyorlardı ve hava saldırısı yapmak için uygun anı bekliyorlardı. Ben şanslıydım: GPS’te iyi sinyal yakalamak için nehrin yukarısına doğru birkaç yüz metre yürümüş, ağaçlardan uzaklaşmışım. Bağırışmalar ve ardından silah sesleri duydum, ama döndüğümde sürü çoktan nehrin aşağısına doğru gitmişti. O gece dört kişi öldü, aralarında Claudia da vardı. Yarasalar üstüne üşüşmüşler. Nehre ulaşmaya çalışmış –nehre girerse onlardan kurtulabileceğini düşündü herhalde– ama başaramamış. Yanına vardığımızda öyle çok kan kaybetmişti ki hiç yaşama şansı yoktu. O kaosta altı kişi ısırılmış ya da tırmalanmış ve şimdi hepsi hasta, Bolivya hemorajik hummasının hızlanmış bir türü gibi görünüyor – ağızlarından ve burunlarından kan geliyor, ciltleri ve gözleri pembe-kırmızı çünkü kılcal damarları patlamış, ateşleri çok yüksek, akciğerlerine sıvı doluyor, komadalar. CDC’yle^[6] temas kurduk ama doku analizi olmayınca en fazla tahmin yürütebiliyorlar. Claudia’yı kurtarmaya çalışırken Tim’in iki eli de parçalanmış resmen. En ağır hasta o. Sabaha çıkacağını hiç sanmıyorum.

Dün gece yine geldiler. Askerler bir savunma çemberi oluşturmuşlardı, ama yarasaların sayısı çok fazlaydı – yüzbinlerceydiler herhalde, yıldızları kaplayan dev bir sürüydü. Üç asker ve Cole öldürüldü. Tam önümde duruyordu; ayaklarını yerden kestiler ve adeta tereyağına dalan bıçaklar gibi onu lime lime ettiler. Geriye gömecek pek bir şey kalmadı.

Bu gece ortalık sessiz, gökyüzünde tek bir yarasa bile yok. Kampın etrafını ateşle çevirdik, bu onları uzak tutuyor galiba. Askerler bile epey sarsıldılar. Geride kalan bir avuç kişi şimdi ne yapacağımızı düşünüyoruz. Ekipmanlarımızın çoğu parçalandı; bu nasıl oldu belli değil, ama dün geceki saldırı sırasında bir el bombası kemeri ateşe düştü, patlama askerlerden birini öldürdü, ayrıca jeneratörü ve teçhizat çadırındaki birçok şeyi paramparça etti. Ama hâlâ uydu bağlantılı telefonumuz ve tahliye isteyecek kadar şarjımız var. Hepimiz bir an önce buradan gitsek iyi olacak sanırım.

Ama yine de, kendime neden şimdi dönmem gerektiğini, ülkemde beni neyin beklediğini sorunca tek bir sebep bile bulamıyorum. Liz hayatta olsa durum değişirdi. Galiba son bir yıldır bir yanım onun sadece bir süreliğine uzaklara gittiğine, günün birinde başımı kaldırıp bakınca onun kapıda durduğunu, gülümsediğini, saçları yüzüne düşmesin diye başını yana eğdiğini göreceğime inanıyor; Liz’im nihayet eve dönecek, bir fincan Earl Grey içmek isteyecek, kar yağarken Charles Nehri’nin kıyısında yürüyüş yapmaya hazır olacak. Ama bunun olmayacağını artık biliyorum. Tuhaf bir şekilde, son iki günde olanlar yaptığımız şeyi, neyin söz konusu olduğunu daha iyi anlamamı sağladı. Burada olduğuma hiç pişman değilim; hiç korkmuyorum. Gerekirse yola tek başıma devam ederim.

Paul, ne olursa olsun, neye karar verirsem vereyim, şunu bilmeni istiyorum ki bana çok iyi bir dost oldun. Dosttan da öte: bir kardeş. Bolivya ormanlarında, hayatımda tanıdığım her şeyden ve herkesten altı bin beş yüz kilometre uzakta, bir nehir kıyısında otururken bu cümleyi yazmak çok tuhaf geliyor. Hayatımda yeni bir döneme girdiğimi hissediyorum. Hayatlarımız bizi ne tuhaf yerlere, ne karanlık

geçitlere götürebiliyor.

Gönderen: lear@amedd.army.mil

Tarih: Salı, 21 Şubat 5.31 a.m.

Alıcı: pkiernan@harvard.edu

Konu: Ya: salaklık etme, hemen oradan çık lütfen

Paul,

Dün gece telsizle tahliye istedik. On saat sonra bizi alacaklar ki hepimiz bunun çok uzun bir süre olduğunu düşünüyoruz. Burada bir geceden daha sağ çıkabileceğimizi sanmıyorum. Hâlâ sağlıklı olanlarımız gündüz vakti hedefimize doğru ilerlemeyi kararlaştırdık. Kimin gideceğini belirlemek için kibrit çöpü çekecektik, ama herkes gitmek istiyormuş meğer. Bir saat içinde, şafak söker sökmez yola çıkacağız. Belki de bu felaketten bir şeyler kurtarabiliriz hâlâ. İyi bir haber: Tim'in durumu son birkaç saattir düzeliyor gibi. Ateşi epey düştü, hâlâ tepkisiz olsa da kanaması durdu ve cildi daha iyi görünüyor. Ama diğerlerinin durumu hâlâ kritik.

Bilimin senin Tanrın olduğunu biliyorum Paul, ama bizim için dua etmeni söylesem çok mu fazla şey istemiş olurum? Hepimiz için dua et.

Gönderen: lear@amedd.army.mil

Tarih: Salı, 21 Şubat 11.16 p.m.

Alıcı: pkiernan@harvard.edu

Konu:

Askerlerin burada ne aradığını artık biliyorum.

Üç

Dört bin dönümlük çamurlu Doğu Texas çam ormanında ve kısa otlu çayırdaki bulunan, az çok bir ofis binaları kompleksini ya da büyük bir devlet lisesini andıran Texas Kriminal Adalet Departmanı Polunsky Hapishanesi'nin, diğer adıyla Terrell'in tek bir anlamı vardı: Texas eyaletinde birinci dereceden cinayetten hüküm giydiyseniz burası ölmeye geldiğiniz yerdi.

Haftada kırk dolar ve bir bardak buzlu çay karşılığında çimlerini biçtiği Rachel Wood adlı, iki çocuk annesi bir Houstonlı kadını öldürmek suçundan zehirli iğneyle idama mahkûm edilen 999642 numaralı mahkûm Anthony Lloyd Carter, o mart sabahı Terrell Hapishanesi İdari Tecrit Bloku'nda bin üç yüz otuz ikinci günündeydi – orada birçok kişiden az, bazılarındansa fazla kalmıştı, gerçi Carter'a göre bu hiçbir şeyi değiştirmeydi. Sonuçta orada en uzun süre kalana ödül vermiyorlardı. Tek başına yemek yiyordu, tek başına egzersiz yapıyordu, tek başına yıkınıyordu ve her günü, her haftası, her ayı aynıydı. Tek farklı günü, hapishane müdürüyle rahibin hücre kapısına dayanacakları ve iğne yapılacak odaya götürüleceği gün olacaktı, ki o gün de çok uzak değildi. Kitap okumasına izin veriliyordu ama bunda zorlanıyordu, hep zorlanmıştı ve artık uğraşmayı kesmişti. Hücresi iki metreye üç metrelik bir beton kutuydu, bir penceresi vardı, çelik kapısında ancak ellerinin geçebileceği genişlikte bir aralık bulunuyordu; Carter çoğu zaman ranzasında öylece yatıyordu, zihni bomboş bir kova gibiydi. Zamanının yarısında uykuda mı uyanık mı olduğunu bilmiyordu.

O gün tıpkı diğer günler gibi başladı, sabah 3'te ışıkları açtılar ve aralıktan kahvaltılık tepsiyi ittiler. Genellikle soğuk tahıl gevreği veya yumurta tozu ya da krep verilirdi; güzel kahvaltılarda kreplere fıstık ezmesi sürülürdü ve bu seferki güzel kahvaltılardan biriydi. Çatallar plastik olurdu ve yarısı kırılırdı, bu yüzden Carter ranzasına oturup krepleri katlayarak yedi. H-Kanadı'ndaki diğer adamlar yemeklerden şikâyetçiydiler, berbat olduğunu söylüyorlardı, ama Carter'a göre genelde fena değildi. Hayatında daha kötü şeyler yemişti ve hiçbir şey yemediği zamanlar olmuştu, dolayısıyla gün ışığını göremese de sabahları fıstık ezmesi krepleri görmek hoşuna gidiyordu.

Ziyaretçi günleri oluyordu elbette, ama Carter'a Terrell'da geçirdiği süre boyunca tek bir ziyaretçi gelmişti, kadının kocası gelip Tanrı'yı, İsa Mesih'i bulduğunu, Carter'ın yaptığı şeyi, güzel karısını ve bebeklerini elinden sonsuza dek almasını düşünerek dua ettiğini ve haftalarca, aylarca dua ettikten sonra durumu kabullendiğini, onu bağışlamaya karar verdiğini söylemişti. Adam bol bol ağlamıştı, camın diğer tarafında oturuyordu, telefonu kafasına bastırmıştı. Zaman zaman kendisi de Hıristiyanlığı benimsemiş olan Carter, kadının kocasının söylediklerini anlamıştı; ama adam öyle bir konuşuyordu ki, sanki Carter'ı bağışlamayı sırf kendini iyi hissetmek için seçmişti. Carter'ın başına gelecek şeyi engellemekten hiç bahsetmediği kesindi. Carter bunu söylemesinin işe yaramayacağını düşündüğünden adama teşekkür etmişti, Tanrı seni korusun demişti, özür dilerim, cennette Bayan Wood'u görürsem ona bugün burada yaptığın şeyi anlatacağım demişti, adam bunu duyunca hemen kalkıp gitmişti ve Carter elinde telefonla kalakalmıştı. O zamandan beri, en az iki senedir Terrell'a

Carter'ı ziyarete gelen yoktu.

Mesele şuydu ki o kadın, Bayan Wood ona hep iyi davranmıştı, fazladan beş on dolar verirdi ve sıcak günlerde buzlu çay getirirdi, hep küçük bir tepside, restoranlardaki garsonlar gibi getirirdi ve aralarında yaşanan şey şaşırtıcıydı; Carter olanlara üzülmüyordu, çok üzülmüyordu, ama ne kadar kafa yorarsa yorsun hâlâ anlam veremiyordu. Kadını öldürmediğini asla söylememişti, ama anlam veremediği bir şey yüzünden idam edilmeyi doğru bulmuyordu, en azından anlamasına fırsat verilmeliydi. Düşünüp duruyordu ama dört yılda hiçbir şey netleşmemişti. Belki de sorun olanları Bay Wood gibi kabullenmemiş olmasıydı. Aslında artık daha da anlamsız geliyordu; hele günler, haftalar ve aylar birbirine karışmışken, doğru şeyi anımsadığına bile emin değildi.

Sabah altıda, nöbet değişiminde gardiyanlar herkesi tekrar uyandırdılar, mahkûmların isimlerini ve numaralarını söylediler, sonra da koridorda çamaşır torbalarıyla yürüyerek külot ve çorap dağıttılar. Demek ki günlerden cumaydı. Carter ancak haftada bir kez yıkanabiliyor ve altmış günde bir saçlarını kestirebiliyordu, yani temiz giysilerinin olması güzeldi. Cildi yazın iyice yapış yapış oluyordu, insan taş gibi kımıldamadan yatsa bile terliyordu, ama avukatının altı ay önce gönderdiği mektupta söylediğine göre, Carter bir başka Texas yazına katlanmak zorunda kalmayacaktı. 2 Haziran'da hayatı sona erecekti.

Kapıya iki kez sertçe vurulunca düşünceleri yarıda kesildi. "Carter. Anthony Carter." Konuşan başgardiyen Kıskaç'tı.

"Yapma Kıskaç" diye seslendi Anthony ranzasından. "Başka kim olacak ki?"

"Ellerini uzat da kelepçe takayım Tone."

"Gezmeye zamanım yok. Duş günüm de değil."

"Bütün sabahı burada seninle çene çalmakla geçirecek kadar zamanım mı var sanıyorsun?"

Carter yatağından kalktı; orada tavana bakarak o kadını, tepsideki o buzlu çay bardağını düşünmüştü. Vücudu sızlıyordu ve hantal geliyordu; sırtını kapıya dönerek güçlüğüyle dizlerinin üstüne çöktü. Bunu binlerce kez yapsa da hâlâ sevmiyordu. Dengesini korumakta zorlanıyordu. Diz çökünce kürek kemiklerini içeri çekti, kollarını geriye uzattı ve avuçlarını yukarı çevirerek ellerini kapıdaki yemek aralığından dışarı uzattı. Kıskaç'ın kelepçelediği bileklerinde metalin soğukluğunu hissetti. Ona herkes Kıskaç diyordu, çünkü kelepçeleri epey sıkardı.

"Şimdi geri çekil Carter."

Carter öne doğru bir adım attı, ağırlık merkezini değiştirirken sol dizi gıcırdadı, sonra yavaşça ayağa kalkarken kelepçeli ellerini içeri çekti. Kapının diğer tarafından Kıskaç'ın büyük halkasındaki anahtarların şingirtıları geldi ve ardından kapı açılınca Kıskaç'ı ve Bela Dennis dedikleri gardiyanı gördü; adama Bela lakabının takılmasının sebebi hem saçlarının o çizgi filmdeki çocuğunkilere benzemesi hem de insanları coplamaktan hoşlanmasıydı. İnsanın vücudundaki öyle noktaları buluyordu ki, küçük bir tahta parçasının o kadar can yakabilmesi şaşırtıcı geliyordu.

“Anlaşılan ziyaretçin var Carter” dedi Kıskaç. “Üstelik annen veya avukatın değil.” Dennis gülümsemese de eğleniyor gibiydi. Copunu tambur majör gibi çevirdi.

“Annem ben on yaşındayken İsa’nın yanına gitti” dedi Carter. “Bunu biliyorsun Kıskaç, yüz kere söyledim. Beni görmek isteyen kimmiş?”

“Bilmem. Müdür biliyor. Ben sadece seni kafeslere götüreceğim.”

Carter bunun hayra alamet olmadığını tahmin etti. Kadının kocası gelmeyeli epey oluyordu; belki de veda etmeye veya fikrimi değiştirdim, seni bağışlamıyorum, dosdoğru cehenneme git Anthony Carter demeye gelmişti. Her halükârda Carter o adama söyleyecek başka sözü olduğunu düşünmüyordu. Herkesten yeterince özür dilemişti ve artık bıkmıştı.

“Haydi gel” dedi Kıskaç.

Onu koridordan geçirdiler; Kıskaç onu kalabalıktan geçirdiği bir çocukmuş veya dans ettiği bir kızmış gibi dirseğinden sımsıkı tutuyordu. Duşa bile böyle götürürlerdi. İnsan başkalarının ellerini bu şekilde hissetmeye asla tamamen alışamıyordu. Önden giden Dennis idari tecriti H-Kanadı’nın geri kalanından ayıran kapıyı ve ardından dıştaki ikinci kapıyı açtı ve genel hapisane nüfusunun arasından kafeslere uzanan koridora girdiler. Carter neredeyse iki yıldır H-Kanadı’ndan çıkmıyordu –orası tam bir cehennemdi, insanların coplandıkları, ölümü bekledikleri bir yerdi– ve gözlerini yerden ayırmasa da gözücüyla etrafa bakındı, en azından yeni bir şeyler görmek için. Ama Terrell hâlâ aynıydı, betondan, çelikten ve ağır kapılardan oluşma bir labirentti, rutubetli havasında ekşi erkek kokusu vardı.

Ziyaretçi bölümünde görevliye kayıt yaptırıp boş bir kafese girdiler. İçerisinin sıcaklığı on dereceydi ve öyle kesif bir çamaşır suyu kokusu vardı ki Carter’ın gözleri yandı. Kıskaç kelepçeyi çözdü; Dennis copunun ucunu Carter’ın çenesinin altındaki yumuşak noktaya dayadı ve ellerini önden zincirlediler, ayaklarını da. Duvar Carter’ın ne yapıp ne yapamayacağını söyleyen tabelalarla doluydu ve hiçbirini okuma, hatta onlara bakma zahmetine girmek istemiyordu. Onu sandalyeye oturtular ve telefonu verdiler; Carter ahizeyi ancak bacaklarını göğsünün yarısına kadar kaldırırsa kulağına götürebiliyordu –yine dizlerinden nemli çitirtılar geldi– gerilen zincir göğsünün üstünde uzun bir fermuar gibi duruyordu.

“Geçen sefer zincire vurulmam gerekmemişti” dedi Carter.

Kıskaç pis pis güldü. “Pardon, kibarca izin istemeyi unuttuk mu? Siktir Carter. On dakikan var.”

Sonra gittiler ve Carter diğer taraftaki kapının açılmasını ve onca zamandan sonra ziyaretine kimin geldiğini görmeyi bekledi.

Özel Ajan Brad Wolgast, Texas'tan nefret ediyordu. Her şeyinden nefret ediyordu.

Havasından nefret ediyordu, fırın gibi sıcakken bir anda buz gibi soğuyuveriyordu, öyle rutubetliydi ki sanki kafanızda ıslak havlu taşıyordunuz. Görünüşünden nefret ediyordu, özellikle de ağaçlarından, cılız ve zavallıydı, dalları Dr. Seuss kitaplarındaki gibi boğum boğumdu, düz arazilerden ve rüzgârda savrulan tozlardan başka bir şey yoktu. Reklam panolarından, otobanlardan, birbirinin benzeri evlerden ve her şeyin üstünde dalgalanan, illa ki sirk çadırı gibi büyük Texas bayrağından nefret ediyordu; herkesin kullandığı dev kamyonetlerden nefret ediyordu, benzinin galonunun on üç dolar olması ve dünyanın mikrodalga fırındaki bir bezelye tanesi gibi yavaş yavaş ısınarak can çekişmesi kimsenin umurunda değildi. Çizmelerden, iri tokalı kemerlerden ve insanların yayvan aksanından nefret ediyordu; sanki bütün günlerini her yerdeki insanlar gibi dişlerini fırçalayarak, sigorta satarak, hesap kitap işleriyle uğraşarak değil de at sürüp kement fırlatarak geçiriyorlardı.

En çok da ortaokuldayken ailesi yüzünden orada oturmak zorunda kaldığı için nefret ediyordu. Wolgast kırk dört yaşındaydı, hâlâ formunu korusa da vücudu sızlamaya ve saçları dökülmeye başlamıştı; altıncı sınıf epey geçmişte kalmıştı, üzülmenecek bir şey değildi, ama yine de Doyle'la birlikte arabayla Houston'dan kuzeye giderken, 59. Otoban'da ilerlerken, bahar vakti Texas dört bir yanda uzanırken, içindeki yara hâlâ taze gibi geldi. Texas berbat bir eyaletti: Oregon'da çocukluğunu mutlu mutlu yaşarken, Coos Nehri'nin ağzındaki iskelede balık tutarken ve evlerinin arkasındaki koruda arkadaşlarıyla birlikte saatlerce aylak aylak oyun oynarken birden kendini Houston şehrinin bataklığında buluvermişti, berbat bir çiftlik evinde yaşamaya başlamıştı, gölgelik yoktu, kırk derece sıcakta okula yürürken sanki koca bir ayakkabıyla kafasına kafasına vuruluyordu. Dünyanın sonu, diye düşünmüştü. Bulunduğu yer orasıydı. Dünyanın sonu Texas'taki Houston'dı. Altıncı sınıftaki ilk gününde öğretmen onu ayağa kaldırıp Texas Bağlılık Yemini'ni okutmuştu, sanki Wolgast bambaşka bir ülkeye göç etmiş gibi. Üç mutsuz sene; başka hiçbir yeri terk ettiğine o kadar sevinmemişti, kötü bir sebep yüzünden gitseler de. Babası makine mühendisiydi; üniversiteyi bitirdikten sonraki sene Grande Ronte'daki Kızılderili bölgesinde matematik öğretmenliği yaparken Wolgast'ın annesiyle tanışmıştı, yarı Chinook olan kadın –annesinin kızlık soyadı Po-Bear'dı– hemşire yardımcılığı yapıyordu. Para kazanmak için Texas'a gitmişlerdi, ama sonra 1986'da petrolün fiyatı düşünce babası işsiz kalmıştı, evi satmaya çalışmış ama başaramamışlardı ve sonunda babası evin anahtarlarını bankaya teslim etmişti. Michigan'a, sonra Ohio'ya, sonra New York'un kuzeyine taşınmışlardı, ama babası bir daha kendini toplayamamıştı. Wolgast'ın liseden mezun olmasından –üç yılda üç ayrı lisede okumuştur– iki ay önce pankreas kanserinden ölünce, bunun sebebinin Texas olduğuna inanmak kolay olmuştu. Annesi tekrar Oregon'a taşınmıştı, ama sonra o da ölmüştü.

Herkes ölmüştü.

Wolgast ilk adamı, Babcock'ı Nevada'dan almıştı. Diğerleri Arizona, Louisiana, Kentucky, Wyoming, Florida, Indiana ve Delaware'den gelmişlerdi. Wolgast oraları da sevmezdi. Ama Texas kadar kötüsü yoktu.

Wolgast'la Doyle dün gece Denver'dan uçakla Houston'a gelmişlerdi. Geceyi havaalanının yakınındaki Radisson Oteli'nde geçirmişlerdi (Wolgast şehri biraz gezmeyi, belki eski evini bulmayı düşünmüştü, ama sonra böyle bir şeyin ne işe yarayacağını merak etmişti), ertesi sabah araba

kiralamışlardı, dolar banknotlarının mürekkebi gibi kokacak kadar yeni olan bir Chrysler Victory'ye binip kuzeye gitmişlerdi. Hava bulutsuzdu, gökyüzü peygamberçiçeği rengiydi; Wolgast araba kullanırken Doyle lattesini yudumluyor ve kucağındaki kalın dosyayı okuyordu.

“Anthony Carter’la tanış” dedi Doyle, fotoğrafı kaldırarak. “On İki Numaralı Denek.”

Wolgast bakmak istemedi. Ne göreceğini biliyordu: yine sarkık bir surat, yine okumayı doğru dürüst sökmemiş bir çift göz, yine kendi içine fazla uzun süre bakmış bir ruh. İster siyah ister beyaz, ister şişman ister zayıf, ister yaşlı ister genç olsunlar, bu adamların gözleri hep aynıydı: boştu, tüm dünyayı içlerine çekebilecek lağım çukurlarıydı sanki. Soyut düşününce onlara sempati duymak kolaydı, ama sadece soyut düşününce.

“Suçunu bilmek ister misin?”

Wolgast omuz silkti. Acelesi yoktu, ama şimdi de öğrenebilirdi.

Doyle lattesini höpürdeterek içtikten sonra okudu: “Anthony Lloyd Carter. Afrika kökenli Amerikan vatandaşı, bir altmış iki boyunda, elli beş kilo.” Doyle başını kaldırıp baktı. “Lakabının sebebi anlaşıldı. Tahmin et.”

Wolgast kendini şimdiden yorgun hissediyordu. “Bilmem. Küçük Anthony mi?”

“Yaşlanıyorsun patron. M-Tone. M, ‘Minik’in kısaltılmışı sanırım, gerçi belli olmaz. Annesi ölmüş, babası baştan beri ortada yokmuş, çeşitli devlet çocuk yurtlarında kalmış. Hayata gayet kötü başlamış. Önceki sabıklarının listesi var, ama genellikle küçük suçlar, dilencilik, toplumu rahatsız edici davranışlarda bulunmak gibi şeyler. Evet, gelelim asıl hikâyeye. Adamımız Anthony her hafta bir kadının çimlerini biçiyor. Kadının adı Rachel Wood, River Oaks’ta yaşıyor, iki küçük kızı var, kocası başarılı bir avukat. Bütün bağış partilerine, yardım toplama faaliyetlerine katılıyor, golf kulüplerine üye. Anthony Carter kadının *projesi*. Bir gün kadın onun bir üst geçitin altında AÇIM, LÜTFEN YARDIM EDİN tabelası taşıdığını görüyor ve çimlerini biçirmeye başlıyor. Tabelada öyle bir şeyler yazılıymış. Neyse, kadın onu evine götürüyor, bir sandviç veriyor, tanıdıklarını arayıp adına bağış topladığı bir çeşit yurttan ona kalacak yer buluyor. Sonra River Oaks’taki bütün arkadaşlarını arıyor ve bu adama yardım edelim, evinizde yapacak ne iş var diye soruyor. Kadın birden askerleri gaza getiren bir kız izciye dönüşüyor. Böylece adamımız hepsinin çimlerini biçmeye, çalılarını budamaya filan başlıyor, bilirsin, büyük evlerde gereken her türlü işi yapıyor. Bu iki sene kadar sürüyor. Herkes memnun, ama bir gün adamımız Anthony çimleri biçmeye geldiğinde, küçük kızlardan biri hasta olduğu için okula gitmemiş. Kız beş yaşında. Annesi telefonda veya bir şeylerle meşgul, küçük kız bahçeye çıkıyor ve Anthony’yi görüyor. Onu tanıyor, defalarca gördü, ama bu sefer bir terslik oluyor. Anthony onu korkutuyor. Burada belki de kıza dokunduğu yazılı, ama mahkeme psikoloğu emin değil. Neyse, kız çığlık atmaya başlıyor, annesi evden fırlıyor, çığlık atıyor, herkes çığlık çığlığa, birden çığlık müsabakası düzenleniyor sanki, çığlık atma olimpiyatları resmen. Adamımız daha bir dakika önce çimleri biçmeye vaktinde gelen iyi biriyken, birden çocuğun yanındaki bir zenci adama dönüşüyor ve kadında Rahibe Teresa tavrından eser kalmıyor. Fiziksel bir mücadele oluyor. Boğuşuyorlar. Anne bir şekilde havuza düşüyor ya da itiliyor. Anthony kadının peşinden havuza giriyor, belki yardım etmek için, ama kadın hâlâ ona bağılıyor, mücadele ediyor. Yani artık herkes ıslak, haykırıyor ve çırpınıyor.” Doyle dönüp ona sorarcasına baktı. “Sonunda ne

oluyor, biliyor musun?”

“Kadını boğuyor mu?”

“Bravo. Oracıkta, küçük kızın gözü önünde. Her şeyi duyan bir komşu polisi arıyor ve polis geldiğinde adamımız hâlâ havuz kenarında oturuyor, kadınsa havuzun içinde salınıyor.” Doyle kafa salladı. “Hoş bir manzara değil.”

Doyle’un bu öyküleri böyle ayrıntılı anlatması bazen Wolgast’ın canını sıkıyordu. “Kaza olma ihtimali var mı?”

“Kurban eskiden SMU^[7] yüzme takımındaymış. Hâlâ günde elli tur yüzen biriymiş. Savcı bunun üstünde epey durmuş. Bunun ve Carter’ın kadını öldürdüğünü itiraf etmesinin üstünde.”

“Onu tutukladıklarında ne demiş?”

Doyle omuz silkti. “Tek istediği kadının haykırmayı kesmesiymiş. Sonra da bir bardak buzlu çay istemiş.”

Wolgast kafa salladı. Bu öyküler hep kötüydü, ama asıl küçük ayrıntılar canını sıkardı. Bir bardak buzlu çay. Ulu Tanrım. “Kaç yaşında demiştin?”

Doyle birkaç sayfa geriye gitti. “Dememiştim. Otuz iki. Göz altına alındığında yirmi sekiz yaşındaymış. Bak şu ilginç. Hiç akrabası yok. Polunsky’de en son ziyaretine gelen kişi kurbanın kocası, iki yıldan biraz fazla oluyor. Avukatı da temyiz başvurusu reddedilince eyaletten ayrılmış. Carter’ı Harris İlçesi Polis Departmanı’ndaki birine havale etmişler, ama dosyası açılmamış bile. Yani kimsenin umurunda değil. Anthony Carter canice soğukkanlılıkla cinayet işlediği için 2 Haziran’da idam edilecek ve kimse onunla ilgilenmiyor. Herif daha *şimdiden* bir hayalet.”

Livingston’a doksan dakikada vardılar, son on beş dakikayı bir pazarla çiftliklerin arasında uzanan bir yolda geçirdiler, çam ormanlarının ve mavi çiçekli acı baklalarla bezeli çayırların yanından geçtiler. Vakit henüz öğlendi; Wolgast şansları varsa akşam yemeği saatine kadar işlerini halledebileceklerini, Houston’a dönüp kiralık arabayı geri vererek Colorado uçağına binebileceklerini düşündü. Böyle yolculukların çabuk bitmesi daha iyi oluyordu; iş fazla uzayınca, adam nazlanınca –oysa sonunda hepsi anlaşmayı kabul ediyordu– Wolgast yaptığı işten tiksine başlıyordu. Aklına lisede okuduğu bir piyes geliyordu hep, *Şeytan ve Daniel Webster*, bu anlaşmada kendisini şeytan olarak görüyordu. Doyle farklıydı; bir kere daha gençti, otuzunda bile yoktu, Batman’in Robin’i gibi Wolgast’ın yardımcısı olmaktan hoşlanan, ona “şefim” ve “patron” diyen, kiraz yanaklı, Indianalı bir çiftlik çocuğuydu, öyle saftı ki Wolgast bir kez onun televizyonda bir Rockies maçından önce milli marş okunurken gözlerinin yaşardığını görmüştü. Wolgast hâlâ Phil Doyle gibi insanlar *yetiştirildiğini* bilmiyordu. Doyle’un zeki olduğu kesindi, geleceği parlaktı. Doyle, Purdue Üniversitesi’ni bitirip hukuk fakültesine başvurduktan sonra, Mall of America Katliamı’nın hemen ardından Büro’ya katılmıştı –o katliamda İranlı mücahitler alışveriş yapan üç yüz turisti taramışlardı, güvenlik kameralarınca tamamı kaydedilen bu korkunç olayın ıstırap verici, tüyler ürpertici bütün ayrıntıları CNN’de gösterilmişti; ülkenin yarısı bir şeylere katılmaya hazırды sanki, o gün neye olsa katılabilirlerdi– ve Doyle, Quantico’da eğitimini tamamladıktan sonra Denver

şubesine gönderilmiş, karşı terörizm bölümüne atanmıştı. Ordu iki saha ajanı bulmaya gelince, Doyle ilk gönüllü olmuştu. Wolgast buna pek anlam veremiyordu; “NUH PROJESİ” dedikleri şey kâğıt üstünde boş bir çaba gibi görünüyordu ve Wolgast’ın bu işi tercih etme sebebi tam da buydu. Yeni boşanmıştı –Lila’yla evliliğinin birden sona ermesi onu sersemletmişti– ve birkaç ay seyahat etmenin kafasını toplamasına faydalı olacağını düşünmüştü. Boşanma sonucu eline biraz para geçmişti – Cherry Creek’teki evlerinin yarısını ve Lila’nın hastaneden aldığı emekli ikramiyesinin bir kısmını almıştı– ve Büro’dan ayrılmayı, Oregon’a dönmeyi ve eline geçen parayla küçük bir dükkân açmayı düşünüyordu: Belki hırdavatçı veya spor mağazası, gerçi ikisinden de anladığı yoktu. Büro’dan ayrılanlar eninde sonunda güvenlikçilik yapmaya başlardı, ama küçük bir dükkân, sade ve temiz bir mekân, beyzbol eldivenleriyle veya çekiçlerle, neye yaradıklarını bir bakışta anlayabileceğiniz nesnelere dolu raflar ona çok daha cazip geliyordu. Bu NUH meselesi kolay iş gibi görünmüştü, Büro’daki son senesini geçirmek için fena değildi.

Evrak işlerinden ve bebek bakıcılığından daha fazlası olduğu ortaya çıkmıştı elbette, çok daha fazlasıydı ve Wolgast, Doyle’un bunu başından beri bir şekilde bilip bilmediğini merak ediyordu.

Polunsky’de kimliklerine bakıldı ve silahlarını teslim etmeleri istendi, sonra da müdürün ofisine götürüldüler. Polunsky iç karartıcı bir yerdi, ama bütün hapishaneler öyleydi zaten. Beklerlerken Wolgast cep telefonunu kullanarak o akşam Houston’dan yapılacak uçuşlara baktı – 20.30’da kalkacak bir uçak vardı, yani acele ederlerse yetişebilirlerdi. Doyle konuşmadı, dışçide beklercesine *Sports Illustrated* dergisini karıştırmakla yetindi. Saat biri biraz geçe sekreter onları ofise aldı.

Müdür siyahtı, elli yaşlarındaydı, saçları kırçıldı ve takım elbisesinin yeleşinin altında bir vücut geliştirmecinin göğsü olduğu belliydi. İçeri girdiklerinde ne ayağa kalktı ne de elini uzattı. Wolgast ona belgeleri verdi.

Müdür okumayı bitirdikten sonra başını kaldırdı. “Bu hayatımda gördüğüm en tuhaf şey ajan. Anthony Carter’ı ne yapacaksınız ki?”

“Korkarım bunu size söyleyemem. Biz sadece onu götürmek için buradayız.”

Müdür belgeleri kenara koydu ve masanın üstünde ellerini kavuşturdu. “Anlıyorum. Peki hayır dersem?”

“O zaman size aramanız için bir numara veririm ve hattın diğer ucundaki kişi size bunun bir ulusal güvenlik meselesi olduğunu açıklamak için elinden geleni yapar.”

“Bir numara.”

“Evet.”

Müdür can sıkıntısıyla iç geçirdi, koltuğunda döndü ve arkasındaki geniş pencerelerin ardını gösterdi. “Beyler, dışarıdaki nedir biliyor musunuz?”

“Anlamadım.”

Müdür tekrar onlara döndü. Wolgast adamın sinirli görünmediğini düşündü. Sözünü dinletmeye

alışkın biriydi o kadar. “Texas. Altı yüz doksan beş bin altı yüz yirmi iki kilometrekarelik bir bölge. Ve en son kontrol ettiğimde, işverenim Texas’tı. Washington’dakiler değil, Langley değil veya hattın diğer ucundaki her kimse o değil. Carter bana emanet edilmiş bir mahkûmdur ve bu eyaletin vatandaşları beni onun cezasını vermekle görevlendirdiler. Validen telefon gelmediği sürece bu görevimi yerine getireceğim.”

Lanet olası Texas, diye düşündü Wolgast. Bu iş bütün gün sürecekti. “Bu ayarlanabilir müdür.”

Adam belgeleri Wolgast’a uzattı. “Tamam öyleyse. Ayarlasanız iyi olur.”

Ziyaretçi girişinden silahlarını aldılar ve arabaya döndüler. Wolgast Denver’ı aradı ve onu şifreli hatla Albay Sykes’a bağladılar. Wolgast adama olanları anlattı; Sykes sinirlendi ama bu işi halledeceğini söyledi. En fazla bir gün sürer, dedi. Oralarda takılın, aramamı bekleyin, sonra da Anthony Carter’a belgeleri imzalatın.

“Bu arada bir protokol değişikliği olabilir, haberiniz olsun” dedi Sykes ona.

“Nasıl bir değişiklik?”

Sykes duraksadı. “Haber veririm. Siz Carter’a imza attırın yeter.”

Huntsville’e gidip bir motele yerleştiler. Müdürün güçlük çıkarması yeni bir şey değildi – daha önce de başlarına gelmişti. Gecikme sinir bozucuydu o kadar. Birkaç gün sonra, en fazla bir hafta sonra Carter sisteme dahil edilecekti ve varlığının bütün kanıtları yeryüzünden silinecekti. Müdür bile onun adını dahi duymadığına yemin edecekti. Birilerinin müteveffanın kocasıyla konuşması gerekecekti elbette, artık tek başına yetiştirmesi gereken iki küçük kızı olan River Oakslı avukatla, ama bu Wolgast’ın işi değildi. Bir ölüm sertifikası gösterilecekti, Carter’ın kalp krizi geçirdiği, hemen yakıldığı ve sonunda adaletin yerini bulduğu söylenecekti muhtemelen. Ne söyleneceği önemli değildi; iş bir şekilde halledilecekti.

Saat beşte hâlâ haber alamayınca takım elbiselerini çıkarıp kot pantolon giydiler ve akşam yemeği yiyecek bir yer bulmak için sokağa çıktılar, Costco’yla Best Buy’ın arasındaki bir mekân seçtiler. Bir zincirin şubesi olması iyiydi – yolculukları sırasında dikkat çekmemeleri, çevrelerinde mümkün olduğunca az iz bırakmaları gerekiyordu. Gecikme Wolgast’ın sinirini bozmuştu, ama Doyle umursamıyor gibiydi. Tuhaf bir kasabada güzelce karnını doyurup biraz tatil yapacaktı, federal devlet sağ olsun – neden yakınsındı ki? Doyle kereste kalınlığındaki dev bir bifteği keserken Wolgast kaburgalar kemirdi ve hesabı ödedikten –Wolgast cebindeki bir tomar gıcır gıcır parayı çıkarıp nakit ödedi– sonra barda birer tabureye oturdular.

“Sence imzalayacak mı?” diye sordu Doyle.

Wolgast skoçundaki buzı şingırdattı. “Hepsi imzalar.”

“Pek seçme şansları yok sanırım.” Doyle kadehine bakarak kaşlarını çattı. “Ya iğneyi seçecekler ya da perdenin arkasındaki şeyi, her ne ise. Ama yine de.”

Wolgast, Doyle'un ne düşündüğünü biliyordu: Perdenin arkasındaki şey iyi değildi. Yoksa neden idam mahkûmlarını, kaybedecek şeyi olmayan adamları seçsinlerdi ki?

“Yine de” diye katıldı.

Barın yukarısındaki televizyonda bir basketbol maçı gösteriliyordu; Rockets ve Golden State takımlarını bir süre sessizce izlediler. Maçın başlarıydı, iki takım da şevksiz görünüyordu, pek bir şey yapmadan paslaşıp duruyorlardı.

“Lila'dan haber var mı?” dedi Doyle.

“Aslında evet.” Wolgast duraksadı. “Evleniyormuş.”

Doyle'un gözleri faltaşı gibi açıldı. “O herifle mi? Doktorla mı?”

Wolgast başıyla onayladı.

“Amma çabuk. Neden söylemedin? Tanrım, ne yaptı peki, seni düğününe davet etti mi?”

“Pek sayılmaz. E-posta gönderdi, bilmem gerektiğini düşünüyormuş.”

“Sen ne dedin?”

Wolgast omuz silkti. “Bir şey demedim.”

“Hiçbir şey demedin mi?”

Hepsi bu kadar değildi, ama Wolgast ayrıntılara girmek istemiyordu. *Sevgili Brad*, diye yazmıştı Lila. *David'le benim bir çocuk beklediğimizi bilmen gerektiğini düşünüyorum. Gelecek hafta evleniyoruz. Umarım bizim adımıza sevinebilirsin.* Wolgast ekrandaki mesajı tam on dakika öylece bakmıştı.

“Söyleyecek bir şey yoktu. Boşandık, ne isterse yapabilir.” Skoçunu fondipledi ve ödeme yapmak için başka banknotlar çıkardı. “Geliyor musun?”

Doyle etrafa göz gezdirdi. Bara oturduklarında mekân neredeyse boştu, ama sonra başkaları gelmişti, ki aralarında üç uzun masayı birleştiren ve sürahiler dolusu margarita içip bağıra çağıra konuşan bir grup genç kadın vardı. Civarda Sam Houston Eyalet Üniversitesi bulunuyordu ve Wolgast kadınların öğrenci olduklarını ya da aynı yerde çalıştıklarını tahmin etti. Dünya felakete sürükleniyor olabilirdi ama indirimli içki saatine kimsenin itirazı yoktu ve güzel kızlar Hunstville, Texas'ın barlarına doluşmayı sürdüreceklerdi. Daracık tişörtler ve modaya uygun şekilde dizleri yırtık, düşük belli kot pantolonlar giymişlerdi; şehirde bir gece geçirmek için saçlarını ve makyajlarını yapmışlardı ve durmadan içiyorlardı. Kızlardan biri biraz tombuldu, sırtı onlara dönüktü, pantolonunun beli öyle düşüktü ki Wolgast kızın külodundaki minik kalpleri görebiliyordu. Daha yakından mı bakmak istediğini, yoksa kızın üstüne bir battaniye mi atmak istediğini bilmiyordu.

“Ben biraz daha kalabilirim” dedi Doyle, kadehini hafifçe kaldırarak. “Maçı seyrederim.”

Wolgast başıyla onayladı. Doyle evli değildi ve düzenli görüştüğü bir sevgilisi yoktu. İnsanlarla mümkün olduğunca az temas kurmaları gerekiyordu, ama Doyle'un akşamını nasıl geçireceği onu ilgilendirmeydi. Biraz kıskançlık hissetti ve sonra bu düşüncüyü aklından çıkardı.

“Tamam. Ama unutma...”

“Evet” dedi Doyle. “Smokey Bear’ın^[8] dediği gibi, sadece fotoğraf çekin, sadece ayak izi bırakın. Şu andan itibaren Indianapolislili bir fiberoptik satış temsilcisiyim.”

Arkalarındaki kızlar kahkahayı bastılar; Wolgast seslerindeki tekila etkisini işitti.

“Indianapolis güzel şehirdir” dedi Wolgast. “En azından buradan güzel.”

“Ah, bence değil” diye karşılık verdi Doyle müziple sırıtarak. “Ben burayı çok seveceğimi düşünüyorum.”

Wolgast restorandan çıkıp caddede yürüdü. Cep telefonunu motelde bırakmıştı, akşam yemeğinde rahatsız edilmemek için; ama şimdi bakınca mesaj gelmediğini gördü. Restoranın gürültüsünden ve karmaşasından sonra odanın sessizliği rahatsız ediciydi; Doyle’un yanında kalmadığına pişman olmaya başladı, gerçi bugünlerde pek keyifli bir sohbet arkadaşı olmadığını biliyordu. Ayakkabılarını çıkardı ve maçı seyretmek için yatağa giysileriyle uzandı; maçın sonucu umurunda değildi, ama seyretmek zihnini meşgul etmesini sağlıyordu. Nihayet, geceyarısını biraz geçe – Denver’da saat on birdi, biraz geçti ama neyse– kendine yapmayacağını söylediği şeyi yaptı, Lila’yı aradı. Telefonu bir adam açtı.

“David, ben Brad.”

David bir an konuşmadı. “Vakit geç oldu Brad. Ne istiyorsun?”

“Lila orada mı?”

“Yorucu bir gün geçirdi” dedi David sertçe. “Yorgun.”

Yorgun olduğunu biliyorum, diye düşündü Brad. *Onunla altı yıl aynı yatakta yattım.* “Onu verir misin?”

David iç geçirdi ve telefonu sertçe bıraktı. Wolgast kumaş hışırtıları duydu ve sonra David’in Lila’ya *Brad arıyor, şuna söyle de bir daha gecenin köründe aramasın yahu,* dediğini işitti.

“Brad?”

“Bu saatte aradığım için kusura bakma. Saati fark etmemişim.”

“Buna hiç inanmadım. Hayrola?”

“Texas’tayım. Aslında bir moteldeyim. Tam yerimi söyleyemem.”

“Texas.” Kadın duraksadı. “Texas’tan nefret edersin. Bana Texas’ta olduğunu söylemek için aramadın, değil mi?”

“Üzgünüm, seni uyandırmamalıydım. David’in pek hoşuna gitmedi sanırım.”

Lila telefonda iç geçirdi. “Ah, sorun değil. Hâlâ dostuz, değil mi? David koca adam. Bunu kaldırabilir.”

“E-postamı aldım.”

“Eh.” Wolgast kadının derin bir nefes aldığını işitti. “Tahmin ettim. O yüzden aradığını düşündüm. Bir ara ararsın diye düşünmüştüm.”

“Yaptın mı? Evlendin mi?”

“Evet. Geçen hafta burada, evde. Sadece birkaç arkadaşı çağırdık. Annemle babamı. Seni sordular, nasıl olduğunu sordular. Seni başından beri çok sever onlar. İstersen ara. Seni en çok babam özleyor sanırım.”

Wolgast bu sözü duymazdan geldi – en çok? Senden çok mu Lila? Kadının başka bir şey söylemesini bekledi, ama Lila konuşmadı ve sessizlikte Wolgast’ın zihninde bir görüntü belirdi, aslında anı olan bir görüntü: Lila yataktaydı, üstünde eski bir tişört vardı ve her zamanki gibi çoraplıydı, hep çorap giyerdi çünkü senenin her vakti ayakları üşürdü, omurgasını dik tutmak için dizlerinin arasına bir yastık sıkıştırmıştı, bebek yüzünden. Bebekleri. Eva.

“Sana şeyi söylemek için aradım.”

Lila usulca konuştu. “Neyi Brad?”

“Sizin adınıza... sevindiğimi. İstedğin gibi. İşine, anlarsın ya, ara vermen gerektiğini düşünüyorum. Biraz tatil yap, kendinle ilgilen. Hep merak etmişimdir, anlarsın ya, eğer...”

“Yapacağım” diye sözünü kesti Lila. “Merak etme. Her şey yolunda, her şey normal.”

Normal. Her şey, hiç de normal değil diye düşündü Wolgast “Ben sadece...”

“Lütfen.” Lila derin bir nefes aldı. “Beni üzüyorsun. Sabah erken kalkmam gerek.”

“Lila...”

“Kapatmam lazım dedim.”

Wolgast onun ağladığını biliyordu. Lila ses çıkarmasa da biliyordu. İkisi de Eva’yı düşünüyorlardı ve Eva’yı düşünmek Lila’yı ağlatırdı, bu yüzden artık birlikte değillerdi ve olamazlardı. Wolgast ağlayan Lila’yı hayatının kaç saati boyunca kollarının arasında tutmuştu? Mesele buydu; Lila ağlayınca Wolgast ne diyeceğini bilemiyordu. Aslında bir şey dememesi gerektiğini ancak sonradan – çok geç – anlamıştı.

“Lanet olsun Brad. Bunu yapmak istemiyordum, Şimdi istemiyordum.”

“Üzgünüm Lila. Ben sadece... onu düşünüyordum.”

“Biliyorum. Lanet olsun. *Lanet* olsun. Bunu yapma, *yapma*.”

Wolgast onun hıçkırđını işitti ve sonra hatta David’in sesini duydu. “Bir daha arama Brad. Ciddiyim. Ne dediğimi anla.”

“Siktir git” dedi Wolgast.

“Ne dersen de. Yeter ki bir daha onu rahatsız etme. Bizi rahat bırak.” Adam telefonu kapadı.

Wolgast cep telefonuna baktıktan sonra odanın diğer tarafına fırlattı. Telefon frizbi gibi güzelce kavis çizdikten sonra televizyonun yukarısına, duvara çarpınca bir plastik çatırtısı koptu. Wolgast hemen pişman oldu. Ama diz çöküp telefonu alınca sadece batarya kapağının düşmüş olduğunu ve cihazın gayet güzel çalıştđını gördü.

Wolgast bina kompleksine sadece bir kez gitmişti, geçen yaz, Albay Sykes'la tanışmak için. İş görüşmesi sayılmazdı; NUH işinin isterse kendisine verileceği açıkça söylenmişti zaten. İki asker onu bir ciple götürmüşlerdi, pencereler siyahtı, ama Wolgast Denver'ın dışına çıkıp batıya, dağlara gittiklerini anlamıştı. Yolculuk altı saat sürmüştü ve bina kompleksine girdiklerinde Wolgast uyumayı çoktan başarmıştı. Cipten inince yaz ikindisinin parlak güneşiyle karşılaşmıştı. Gerinip etrafa bakınmıştı. Manzaraya bakarak Ouray civarında bir yerde olduğunu tahmin etmişti. Daha kuzeyde de olabilirdi. Ciğerlerindeki hava seyrek ve temiz geliyordu; kafatasının tepesinin hafifçe zonklaması yüksekte olduğunu göstergesiydi.

Otoparkta bir sivil tarafından karşılandı; sağlam yapılı bir adamdı, kot pantolonluydu ve haki gömleğinin kollarını sıvamıştı, geniş ve biraz şişkin burnunun üstünde eski tarz bir pilot gözlüğü vardı. Bu adam Richards'tı.

“Umarım yolculuğun kötü geçmemiştir” dedi Richards el sıkışırken. Wolgast yakından bakınca Richards'ın yanaklarında eski sivilce izleri gördü. “Burada epey yüksekteyiz. Alışık değilsen kendini çok zorlamamaya dikkat et.”

Richards, Wolgast'ı otoparktan geçirerek Şale adlı binaya götürdü, ki sahiden de öyle bir yerdı: Tudor tarzı büyük bir yapıydı, üç katlıydı, keresteden yapılmış eski tarz bir sporcu oteliydi. Wolgast dağların eskiden böyle yerlerle dolu olduğunu biliyordu, devremülklerin ve modern tesislerin öncesinden kalma devasa bina eskileri. Binanın önünde açık bir çimenlik uzanıyordu ve yüz metre kadar ötede daha sıradan görünüşlü bir grup yapı vardı: cüruf briketinden yapılmış kışlalar, yarım düzine kadar ordu çadırı, bir yol kenarı motelini andıran alçak bir bina. Askeri araçlar, Humveeler, daha küçük cipler ve beş tonluk kamyonlar bahçe yolunda gidip geliyordu; çimenliğin ortasında geniş göğüslü ve kısa saçlı, belden yukarısı çıplak bir grup adam şezlonglarda güneşleniyordu.

Wolgast Şale'ye girince kendini bir film setinin arkasına göz atıyormuş gibi hissetti; içerisi baştan aşağı değiştirilmiş gibiydi, orijinal mimarının yerini modern bir ofis binasının nötr yapısı almıştı: gri halılar, kurumsal ışıklandırma, akustik karo tavanlar. Sanki dışı muayenehanesindeydi veya muhasebecisiyle yılda bir kere vergi işlerini halletmek için bulunduğu yerde, otobanın yanındaki yüksek binadaydı. Girişteki masada durdular, Richards ona cep telefonunu ve tabancasını vermesini söyledi, kamuflaj kıyafetli çocuk bunları Wolgast'tan alıp etiketledi. Bir asansör vardı, ama Richards onun önünden geçip Wolgast'ı dar bir koridordan geçirerek bir merdivene açılan ağır bir metal kapıyı açtı. İkinci kata çıktılar ve bir başka gösterişsiz koridordan geçerek Sykes'ın ofisine girdiler.

İçeri girdiklerinde Sykes masasından kalktı: uzun boylu, sağlam yapılı, üniformalı bir adamdı; göğsünde Wolgast'ın anlamını asla çözemediği çeşitli küçük, rengârenk şeritler vardı. Ofisi çok düzenliydi, masasındaki çerçeveli fotoğraf bile azami verimlilik kaygısıyla yerleştirilmiş gibiydi. Masanın ortasında içi kâğıt dolu bir manila dosya duruyordu. Wolgast onun kendisinin personel dosyası gibi bir şey olduğunu hemen anladı.

El sıkıştılar ve Wolgast, Sykes'ın kahve teklifini kabul etti. Uykulu değildi ama kafeinin baş ağrısına iyi geleceğini biliyordu.

“Cipteki muamele için kusura bakma” dedi Sykes, bir sandalyeye oturmasını işaret ederek. “Burada işler böyle yürür.”

Bir asker tepsi içinde kahve, plastik bir sürahi ve iki porselen fincan getirdi. Richards, Sykes’in masasının yanında ayakta durmayı sürdürdü; sırtı bina kompleksini çevreleyen ormana bakan geniş pencerelere dönüktü. Sykes, Wolgast’a ne yapmasını istediğini açıkladı. Gayet basit, dedi; Wolgast artık temelde ne yapması gerektiğini biliyordu. Ordunun “NUH PROJESİ” kod adlı deneysel bir ilaç terapisinin üçüncü deneme safhası için on ila yirmi idam mahkûmuna ihtiyacı vardı. Mahkûmların rızaları karşılığında cezaları şartlı tahliyesiz ömür boyu hapse çevrilecekti. Wolgast’ın işi sadece bu adamlardan imza almaktı. İşin hukuki kısmı halledilmişti, ama proje ulusal güvenlikle ilgili olduğundan bu adamlar resmen ölü ilan edileceklerdi. Sonrasında isimleri değiştirilecekti ve hayatlarının geri kalanını federal cezai sistemin idaresinde, mahkûmların çalıştırıldığı bir hapisane kampında geçireceklerdi. Adamlar bazı faktörlere göre seçileceklerdi, ama hepsinin de yirmi ila otuz beş yaşında olmaları ve birinci dereceden akrabalarının bulunmaması gerekiyordu. Wolgast doğrudan Sykes’a rapor verecekti; başka kimseyle temas kurmayacaktı, teknik olarak hâlâ Büro’da çalışsa da.

“Onları seçmem gerekiyor mu?” diye sordu Wolgast.

Sykes hayır anlamında kafa salladı. “O bizim işimiz. Sen benden emir alacaksın. Tek yapman gereken onları ikna etmek. İmza attılar mı gerisini ordu halledecek. En yakın federal tutukevine götürülecekler, sonra da onları buraya getireceğiz.”

Wolgast bir an düşündü. “Albay, sormam gereken...”

“Ne yaptığımızı mı soracaksın?” Adam o an kendine neredeyse insanca gülümseme izni vermiş gibi göründü.

Wolgast başıyla onayladı. “Fazla ayrıntıya giremeyeceğimi anlıyorum. Ama onlardan bütün hayatlarını değiştirecek bir imza atmalarını isteyeceğim. En azından bir şeyler söylemem gerekiyor.”

Sykes, Richards’la bakıştı; Richards omuz silkti. “Şimdi sizi baş başa bırakıyorum” dedi Richards ve Wolgast’a başıyla veda etti. “Ajan.”

Richards gidince Sykes koltuğuna yaslandı. “Ben biyokimyager değilim ajan. Dilim döndüğünce anlatacağım ve bununla yetinmen gerekiyor. Meselenin arka planı şu, en azından sana anlatabileceğim kadarı. On yıl kadar önce La Paz’daki bir doktor CDC’yi aradı. Dört hastası vardı, hepsi de Amerikalıydı, hanta virüsü kapmış gibiydiler – yüksek ateş, kusma, kas ağrısı, baş ağrısı, hipoksemi. Dördü ormanın içlerine giden bir ekolojik araştırma grubundaydı. Gruplarında on dört kişi olduğunu, ama diğerlerini kaybettiklerini ve ormanda haftalarca dolandıklarını iddia ediyorlardı. Tamamen şans eseri, bir grup Fransisken rahibi tarafından yönetilen ücra bir ticaret merkezine rastgelmişler ve rahipler La Paz’a gitmelerini sağlamışlar. Hanta bildiğimiz nezle değildir, ama çok nadir de değildir, yani hepsi de ölümcül kanser hastası olmasalar CDC’nin dikkatini çekmeyeceklerdi. Geziyi Son Dilek diye bir dernek organize etmiş. O derneği bilir misin?”

Wolgast başıyla onayladı. “Sadece insanları serbest paraşüte filan götürdüklerini sanıyordum.”

“Ben de öyle sanıyordum. Ama anlaşılan öyle değilmiş. Dördünden birinde ameliyatla alınamaz bir beyin tümörü, ikisinde akut lenfositik lösemi, dördüncüsünde de yumurtalık kanseri vardı. Hepsi de iyileştiler. Sırf hanta mı her neyse, onu kastetmiyorum. Kanserleri geçti. Eser kalmadı.”

Wolgast şaşırıldı. “Anlamıyorum.”

Sykes kahvesini yudumladı. “Eh, CDC’dekiler de anlamadılar. Ama bir şey olmuştu, bağışıklık sistemleri ormanda maruz kaldıkları bir şeyle, muhtemelen bir virüsle temasa geçmişti. Yedikleri bir şey? İçtikleri su? Kimse çözemedi. Tam olarak nerelere gittiklerini bile bilmiyorlardı.” Adam masasında öne eğildi. “Timüs bezi nedir bilir misin?”

Wolgast hayır anlamında kafa salladı.

Sykes kendi göğsünü, göğüs kemiğinin hemen yukarısını işaret etti. “Şuradaki küçük bir şey, göğüs kemiğiyle nefes borusunun arasında, aşağı yukarı meşe palamudu büyüklüğünde. Çoğu insanda buluş çağında tamamen körelir ve hastalanmadığı takdirde hayatının sonuna kadar varlığının farkına bile varmayabilirsin. Tam olarak ne yaptığını kimse bilmiyor veya en azından bilmiyordu, bu dört hastaya ultrason yapıldı. Timüsleri her nasılsa tekrar faaliyete geçmişti. Üstelik normal boyutun üç katına çıkmıştı. Tümör gibi duruyorlardı ama değillerdi. Ayrıca bağışıklık sistemleri aşırı faaldi. Hücresel rejenerasyonları epey hızlanmıştı. Başka getiriler de vardı. Unutma ki bunlar kanser hastalarıydılar, hepsinin yaşı ellinin üstündeydi. Sanki ergenliklerine geri dönmüşlerdi: koku alma, duyma, görme, cilt rengi, akciğer hacmi, fiziksel kuvvet ve dayanıklılık, hatta cinsel fonksiyon açısından. Hatta adamlardan birinin tekrar saçları çıktı.”

“Bunları bir virüs mü yaptı?”

Sykes başıyla onayladı. “Dediğim gibi, dilim döndüğünce anlatıyorum. Ama aşağıda tam da öyle olduğunu düşünen insanlar var. Bazılarının uzmanlık alanlarını telaffuz edemiyorum bile. Benimle çocukmuşum gibi konuşuyorlar ve haksız değiller.”

“Onlara ne oldu? Dört hastaya?”

Sykes koltuğunda geriye yaslandı, yüzü biraz asıldı. “Şey, korkarım öykünün en mutlu kısmı değil bu. Hepsi öldüler. En uzun yaşayan seksen altı gün dayandı. Beyin anevrizması, kalp krizi, inme. Vücutlarının sigortası attı.”

“Diğerlerine ne olmuş peki?”

“Bilen yok. Sanki yer yarıldı içine girdiler, oldukça karanlık bir tip olduğu anlaşılan tur operatörü de dahil olmak üzere. Uyuşturucu kuryeliği yapıyordu muhtemelen, bu turları asıl işini gizlemekte kullanıyordu.” Sykes omuz silkti. “Gereğinden çok şey anlattım sanırım. Ama böylece durumu anlayabileceğini düşünüyorum. Tek bir hastalığın tedavisini bulmaktan bahsetmiyorum ajan. *Her şeyi* tedavi etmekten bahsediyorum. Kanser, kalp hastalığı, diyabet, Alzheimer olmasa bir insan ne kadar yaşardı? Ve kesinlikle insan deneklerin gerektiği noktaya geldik. Hoş bir terim değil, ama doğrusu bu. İşte bu aşamada sen devreye giriyorsun. Bana bu adamları getirmeni istiyorum.”

“Neden polis şeflerini kullanmıyorsunuz? Bu onların sahasına daha yakın değil mi?”

Sykes hayır anlamında kafa salladı. “Pardon ama onlar bir boka yaramaz. İnan bana, önce onları denedik. Kanepemin merdivenlerden çıkarılması gerekse hemen onları arardım. Ama böyle bir iş için, hayır.”

Sykes masasındaki dosyayı açtı ve okumaya başladı. “Bradford Joseph Wolgast, 29 Eylül 1974’te Ashland, Oregon’da doğdu. 1996’da SUNY Buffalo Üniversitesi Kriminal Adalet Bölümü’nden onur derecesiyle mezun oldu, Büro’nun iş teklifini geri çevirdi, Stony Brook’ta siyasal bilgiler doktorası yapmaya başladı ama iki yıl sonra yarıda bırakıp Büro’ya katıldı. Quantico’da eğitim gördükten sonra...” Adam Wolgast’a bakarak kaşlarını kaldırdı. “Dayton’a gönderildi?”

Wolgast omuz silkti. “Çok heyecan verici değildi.”

“Eh, başta hepimizin burnu sürtülür. İki yıl ayak işleri yaptırırılar, çoğu boktan şeylerdir, ama sicilin parlak. 11 Eylül’den sonra karşı terörizme atanmak istedi, on sekiz aylığına Quantico’ya geri gönderildi, 2004 Eylülünde Hazine’yle irtibat kurması için Denver saha ofisine gönderildi, Rusların yani Rus Mafyası’nın (gerçi onlara öyle demiyoruz) ABD bankalarına aktardıkları paraları takip etti. Kişisel bilgiler: yakın ilişkide olduğu biri yok, üyelikleri yok, gazete abonesi bile değil. Ebeveyni müteveffa. Ufak tefek flörtleri oluyor ama düzenli kız arkadaşı yok. Ortopedi cerrahı Lila Kyle’la evlendi. Dört yıl sonra boşandı.” Adam dosyayı kapatıp gözlerini Wolgast’a kaldırdı. “Açıkçası ajan, ağzı iyi laf yapan birine ihtiyacımız var. Sadece mahkûmlarla değil, hapisane yetkilileriyle de iyi anlaşacak birine. Karda yürüyüp iz bırakmayan birine. Burada gayet yasal bir iş yapıyoruz – hey, bu insanlık tarihindeki en önemli tıbbi araştırma olabilir. Ama kolayca yanlış anlaşılabilir de. Sana bunları anlatıyorum çünkü işin ucunda neyin olduğunu anlamam faydalı olur diye düşünüyorum.”

Wolgast, Sykes’in ona gerçeğin belki yüzde onunu anlattığını düşündü – ikna edici bir yüzde ondu, ama yine de... “Güvenli mi?”

Sykes omuz silkti. “Güvenliden kastına bağlı. Sana yalan söyleyecek değilim. Riskler var. Ama onları asgariye indirmek için elimizden geleni yapacağız. Kötü bir sonuç buradaki hiç kimsenin lehine olmaz. Ayrıca bunların idam mahkûmları olduklarını unutma. Hayatında tanışacağın en hoş insanlar değiller ve çok seçenekleri yok. Onlara hayatta kalma ve belki bir yandan da tıp bilimine önemli katkılarda bulunma şansı veriyoruz. Kötü bir teklif değil, hiç değil. Burada herkes meleklerin tarafında.”

Wolgast son bir an daha düşündü. Bütün bunları sindirmek biraz güçtü. “Bunun orduyla ne ilgisi var anlamadım.”

Sykes bunu duyunca kaskatı kesildi; neredeyse gücenmişti. “Anlamadın mı? Düşünsene ajan. Diyelim ki Hürremabad’daki veya Grozny’deki bir askere bir şarapnel saplandı. Diyelim ki yol kenarında bir bomba patladı, güverte çivileriyle dolu bir kurşun boruya konmuş birkaç C-4 patladı. Karaborsada satılan Rus ordusu mallarından olabilir. Bunların neler yapabileceğini bizzat gördüm inan. Askeri hemen götürmemiz gerekir, belki yolda kanamadan ölür, ama şansı varsa sahra hastanesine kadar sağ kalır; orada bir travma cerrahı, iki sıhhiyeci ve üç hemşire, askeri ellerinden geldiğince dikerler ve sonra adam Almanya’ya veya Suudi Arabistan’a gönderilir. Acı vericidir,

berbattır, kör talihtir ve asker muhtemelen savaşa dönemez. İşini yapamaz. Eğitimine harcadığımız onca para ziyan olur. Daha da kötüsü, memleketine döndüğünde depresyondadır, öfkelidir, belki bir uzvunu yitirmiştir veya daha kötüsü olmuştur, artık hiç kimse veya hiçbir şey hakkında iyi konuşmak istemez. Köşedeki tavernada arkadaşlarına der ki, ayağımı kaybettim, hayatımın sonuna kadar torbaya işeyeceğim, hem de ne uğruna?” Sykes arkasına yaslanıp sözlerinin sindirilmesini bekledi. “On beş yıldır savaşıyoruz ajan. Görünüşe göre on beş yıl daha savaşaacağız, o da şanslıysak. Seninle açık konuşacağım. Ordunun karşılaştığı, hep karşılaştığı en büyük sorun askerlerin savaşmayı sürdürmelerini sağlamaktır. Yani diyelim ki bu er şarapnel yarası alıyor ama yarım gün içinde vücudu kendi kendini iyileştiriyor ve birliğine geri dönüyor, Tanrı için ve vatani için savaşıyor. Ordu böyle bir şeyle ilgilenmez mi sence?”

Wolgast durumu kavradığını hissetti. “Ne demek istediğinizi anlıyorum.”

“Güzel, çünkü anlamalısın.” Sykes’in yüz ifadesi yumuşadı; ders bitmişti. “Yani masrafları ordu karşılıyor olabilir. Bence bırakalım karşılaşsın, çünkü açıkçası şimdiye kadar ne harcamalar yaptığımızı öğrensen gözlerin pörtler. Seni bilmem ama ben büyük büyük büyük torunumu göreceğim kadar yaşamak istiyorum. Yüzüncü doğum günümde bir golf topunu bir vuruşta üç yüz metre öteye fırlatmak istiyorum, sonra da gidip karımı öyle bir düzeyim ki bir hafta paytak paytak yürüsün istiyorum. Bunları kim istemez ki?” Wolgast’a araştıran gözlerle baktı. “Meleklerin tarafındayız ajan. Ne daha az, ne daha çok. Anlaştık mı?”

El sıkıştılar ve Sykes onu kapıya kadar geçirdi. Richards onu cipe geri götürmek için bekliyordu. “Son bir soru” diye sordu Wolgast. “Neden ‘NUH’? Neyin kısaltması?”

Sykes, Richards’a çabucak göz attı. O an Wolgast odadaki güç dengesinin değiştiğini hissetti; Sykes teknik açıdan lider olabilirdi, ama Wolgast adamın aynı zamanda Richards’ın bir bakıma astı olduğunu düşündü; Richards, gösterinin asıl yöneticisiyle (USAMRIID, Ulusal Güvenlik, belki NSA) ordunun arasındaki bağlantıydı herhalde.

Sykes tekrar Wolgast’a döndü. “Bir şeyin kısaltması değil. Şöyle söyleyeyim. Kitabı Mukaddes’i okudun mu hiç?”

“Bir kısmını.” Wolgast ikisine de baktı. “Çocukken. Annem Metodist’ti.”

Sykes kendine ikinci ve son kez gülümseme izni verdi. “Git bak. Nuh’un ve gemisinin öyküsüne. Bak bakalım Nuh kaç yaşına kadar yaşamış. Söyleyeceklerim bu kadar.”

Wolgast o gece, Denver’daki dairesine dönünce Sykes’in dediğini yaptı. Kitabı Mukaddes’i yoktu, nikâh gününden beri de bir tane görmemişti herhalde. Ama metnini internette buldu.

Ve Nuh dokuz yüz elli sene yaşadı; sonra öldü.

Wolgast eksik parçayı, Sykes’in söylemediği şeyi o zaman anladı. Dosyasında yazılıydı elbette. Onca federal ajanın içinden kendisini seçmelerinin sebebi buydu.

Onu Eva yüzünden seçmişlerdi, kızının ölmesini seyretmek zorunda kaldığı için.

Sabahleyin cep telefonunun cıvıltısıyla uyandı; rüya görmüştü ve rüyada Lila onu arayıp duruyordu, bebeğin doğduğunu söylüyordu – bebeğin David’den değil Wolgast’tan olduğunu söylüyordu. Wolgast bir an mutluluk hissetti, ama sonra zihni açıldı ve nerede olduğunu fark edince – Huntsville’de, moteldeydi– eli komodindeki cep telefonunu buldu ve kimin aradığına bakmadan Cevapla tuşuna bastı. Kriptolama cızırtısı geldiğini ve ardından hattın açıldığını işitti.

“Her şey tamam” dedi Sykes. “Artık sorun çıkmaması gerek. Carter’a imza attır yeter. Bir de hemen toplanma. Sana bir iş daha verebiliriz.”

Wolgast saate baktı: 6.58. Doyle duştaydı. Wolgast musluğun gıcırdayarak kapandığını ve ardından bir fön makinesinin uğultusunu duydu. Doyle’un bardan dönüşünü duyduğunu hayal meyal hatırlıyordu –açık kapıdan içeri hücum eden sokak gürültüsü, mırıldanılan bir özür, sonra da su sesi– saate bakınca sabahın ikisini biraz geçtiğini görmüştü.

Doyle belinde havluyla odaya girdi. Etrafına buhar yayıyordu. “Güzel, uyanmışsın.” Gözleri parlıyordu, cildi suyun sıcaklığı yüzünden kızarmıştı. Adamın gecenin yarısı boyunca içtikten sonra, şimdi maraton koşmaya hazırmış gibi görünebilmesini Wolgast anlayamadı.

Genzini temizledi. “Fiberoptik işi nasıldı?”

Doyle karşı yatağa çöktü ve elini ıslak saçlarına daldırdı. “O kadar ilginç bir iş ki aklın hayalin durur. İnsanlar o işi fazla küçümsüyorlar bence.”

“Tahmin edeyim. Pantolonlu olanla mı?”

Doyle sırtıttı, kaşlarını şakacı bir edayla kaldırıp indirdi. “Hepsi pantolonluydu patron.” Başını yana eğip Wolgast’a baktı. “Sana ne oldu? Araba çarpmış gibisin.”

Wolgast aşağı bakınca soyunmadan uyumuş olduğunu fark etti. Bu alışkanlık haline gelmeye başlamıştı; Lila’dan o e-postayı aldığından beri çoğu gecesini dairesinin kanepesinde uyuyana kadar televizyon seyrederek geçirmişti, sanki normal bir insan gibi yatağa girmeye artık hakkı yoktu.

“Boşver” dedi. “Maç sıkıcıydı herhalde.” Kalkıp gerindi. “Sykes aradı. Şu işi bitirelim haydi.”

Denny’s’te kahvaltı yaptıktan sonra arabayla Polunsky’ye gittiler. Müdür onları ofisinde bekliyordu. Wolgast’a o da uykusuz görünüyormuş gibi geldi.

“Oturmaya zahmet etmeyin” diyen müdür onlara bir zarf uzattı.

Wolgast zarfın içine baktı. Tam beklediği gibiydi: Valilikten gelen bir ceza indirimi kararı ve Carter’ın bir federal tutuklu olarak onlara teslim edilmesini emreden bir mahkeme kararı. Carter imza atarsa, onu akşam yemeği vaktine kadar El Reno’daki federal tutukevine götürebilirlerdi. Oradan başka üç devlet tesisine gönderilecekti, bıraktığı izler her seferinde biraz daha azalacaktı ve sonunda, iki üç hafta veya en fazla bir ay sonra bina kompleksine siyah bir cip gelecekti ve artık sadece On İki Numara olarak bilinen bir adam dışarı çıkıp Colorado gün ışığına gözlerini kırıştırarak bakacaktı.

Zarfı ayrıca Carter'ın ölüm sertifikası ve bir tıbbi muayene raporu vardı, ikisi de 23 Mart tarihliydi. Ayın yirmi üçünün sabahında, yani üç gün sonra, Anthony Lloyd Carter hücrelerinde beyin anevrizmasından ölecekti.

Wolgast belgeleri zarfa geri koydu ve zarfı cebine sokarken içinde bir ürperti yılan gibi gezindi. “Teşekkürler müdür. İşbirliğiniz için.”

Müdür çenesini sıkarak ikisine de baktı. “Ayrıca sizleri hiç görmediğimi söylemem söylendi.”

Wolgast gülümsemek için elinden geleni yaptı. “Buna itirazınız mı var?”

“İtiraz etsem benim için de bir tıbbi muayene raporu hazırlarlar herhalde. *Çocuklarım* var ajan.” Adam telefonu alıp bir numarayı aradı. “İki gardiyan Anthony Carter'ı kafeslere götürsün, sonra da ofisime gel.” Telefonu kapatıp Wolgast'a baktı. “Sakıncası yoksa dışarıda beklemenizi istiyorum. Size biraz daha bakarsam bütün bunları unutmam zorlaşacak. İyi günler beyler.”

On dakika sonra dış ofise iki gardiyan girdi. Yaşlı olan gardiyan alışveriş merkezlerindeki sevecen, tombul Noel Babalar gibiydi; ama taş çatlasa yirmi yaşında olan diğer gardiyanın yüzündeki huysuzluk Wolgast'ın hoşuna gitmedi. Her hapishanede işini yanlış sebeplerden dolayı seven bir gardiyan bulunurdu mutlaka ve buradaki işte bu adamdı.

“Carter'ı mı arıyorsunuz?”

Wolgast başıyla onayladı ve kimliğini gösterdi. “Evet. Özel ajanlarız, Wolgast ve Doyle.”

“Kim olduğunuz önemli değil” dedi iriyarı gardiyan. “Müdür sizi ona götürmemizi söyledi ve götüreceğiz.”

Wolgast'la Doyle'u ziyaretçi bölümüne götürdüler. Carter camın diğer tarafında oturuyordu, telefonu kulağıyla omzunun arasına almıştı. Doyle'un dediği gibi ufak tefeki ve tulumu bol duruyordu, Ken bebek kıyafeti gibiydi. Wolgast mahkûmların çeşitli yüz ifadeleri taşıyabildiklerini öğrenmişti ve Carter korkmuş ya da öfkeli görünmüyordu, kaderine razı olmuş görünüyordu sadece, sanki tüm hayatı boyunca dünya onu azar azar kemirmişti.

Wolgast iki gardiyana dönüp zincirleri gösterdi. “Şunları çıkarın lütfen.”

Yaşlı gardiyan hayır anlamında kafa salladı. “Onlar şarttır.”

“Ne oldukları umrumda değil. Çıkar.” Wolgast duvardaki telefonu aldı. “Anthony Carter? Ben Özel Ajan Wolgast. Bu da Özel Ajan Doyle. FBI'danız. Bu adamlar yanına gelip o zincirleri çıkaracaklar. Çıkarmalarını söyledim. Sorun çıkarmazsın, değil mi?”

Carter gergince kafa salladı. Hattın diğer ucundan gelen sesi hafifti. “Çıkarmam efendim.”

“Rahat etmek için istediğin başka bir şey var mı?”

Carter ona şaşkınlıkla baktı. Kendisine bu soru sorulmayalı ne kadar olmuştu?

“Ben iyiyim” dedi.

Wolgast gardiyanlara döndü. “Eee? Haydi? Burada kendi kendime mi konuşuyorum, yoksa müdürü aramam mı gerekecek?”

Gardiyanlar bir an bakışıp ne yapacaklarına karar verdiler. Sonra Dennis adlı gardiyan odadan çıkıp bir an sonra camın diğer tarafında belirdi. Wolgast gözlerini zincirleri çıkaran gardiyandan ayırmadı.

“Oldu mu?” dedi iriyarı gardiyan.

“Oldu. Bir süre yalnız kalmak istiyoruz. İşimiz bitince haber veririz.”

“İstedığınızı yapın” diyen gardiyan çıkıp kapıyı ardından kapadı.

Odada tek bir sandalye vardı, bir metal katlanır sandalyeydi, lise oditoryumlarındaki sandalyelere benziyordu. Wolgast sandalyeyi alıp camın karşısına oturdu, Doyle ise arkasında ayakta kaldı. Konuşmak Wolgast’ın işiydi. Telefonu tekrar aldı.

“Böyle daha iyi mi?”

Carter bir an duraksayıp onu süzdükten sonra başıyla onayladı. “Evet efendim. Teşekkürler. Kısaç kelepçeleri fazla sıkar hep.”

Kısaç. Wolgast bunu aklına not etti. “Aç mısın? Kahvaltı verdiler mi?”

“Krep vardı.” Carter omuz silkti. “Ama beş saat önceydi.”

Wolgast dönüp Doyle’a bakarak kaşlarını kaldırdı. Doyle başıyla onaylayarak odadan çıktı. Wolgast birkaç dakika boyunca öylece bekledi. Büyük Sigara İçilmez tabelasına karşın tezgâhın kenarında kahverengi yanık izleri vardı.

“FBI’den olduğunuzu söylediniz.”

“Evet Anthony.”

Carter hafifçe gülümsedi. “O dizideki gibi mi?”

Wolgast, Carter’ın neden bahsettiğini bilmiyordu, ama sorun değildi; Carter’ın açıklayacağı bir şey çıkmıştı.

“Hangi dizi Anthony?”

“Bir kadın var hani. Uzaylılar var.”

Wolgast bir an düşününce anımsadı. Elbette: *Gizli Dosyalar*. Ne kadar zaman önce gösterilmişti, yirmi sene mi? Carter onu çocukken seyretmişti herhalde, tekrarlarını. Wolgast sadece hayal meyal

anımsıyordu – uzaylıların kaçırdığı insanlar, bunu örtbas etmek için kurulan bir çeşit komplo. Carter'ın FBI'dan anladığı buydu.

“O diziye ben de severdim. Burada rahatın yerinde mi?”

Carter omuzlarını kaldırdı. “Bana bunu sormaya mı geldiniz?”

“Zeki adamsın Anthony. Hayır, sebep o değil.”

“Nedir peki?”

Wolgast cama eğildi; Carter'ın gözlerine baktı.

“Burayı biliyorum Anthony. Terrell Hapishanesi. Burada olup bitenleri biliyorum. Sana iyi davrandıklarına emin olmak istiyorum sadece.”

Carter onu şüpheyle süzdü. “İdare eder sanırım.”

“Gardiyanlar sana iyi davranıyorlar mı?”

“Kısaç kelepçeleri fazla sıkıyor, ama çoğu zaman iyidir.” Carter kemikli omuzlarını kaldırıp silkti. “Dennis arkadaşım değil. Diğerlerinden bazıları da.”

Carter'ın arkasındaki kapı açıldı ve Doyle kantinden aldığı sarı bir tepsiyi taşıyarak içeriye girdi. Tepsiyi Carter'ın önüne, tezgâha koydu: Küçük bir plastik kutunun içinde, parafinli kâğıdın üstünde yağdan parlayan bir çizburger ve kızarmış patatesler. Yanına bir kutu çikolatalı süt bıraktı.

“Yesene Anthony” dedi Wolgast tepsiyi göstererek. “Karnın doyunca konuşuruz.”

Carter telefonu kapadı ve çizburgeri ağzına götürdü. Yarısını üç lokmada mideye indirdi. Elinin tersiyle ağzını sildi ve Wolgast seyrederken kızarmış patateslere yumuldu. Carter kendini tamamen kaptırmıştı. Wolgast sanki yemek yiyen bir köpeği seyrettiğini düşündü.

Doyle, Wolgast'ın yanına dönmüştü. “Vay anasını” dedi usulca, “herif cidden açmış.”

“Tatlı var mı?”

“Bayat görünen turtalar var. Bir de köpek bokuna benzeyen birkaç ekler.”

Wolgast bir an düşündü. “Neyse, tatlıyı boşver. Ona bir bardak buzlu çay getir. Olabildiğince güzel olsun. Süt filan kat.”

Doyle kaşlarını çattı. “Başka süt yok. Buzlu çayları *var* mı, ona bile emin değilim. Kantin ahır gibi resmen.”

“Burası Texas, Phil.” Wolgast sesindeki sabırsızlığı bastırdı. “Mutlaka çay vardır. Git bul, haydi.”

Doyle omuz silkip tekrar gitti. Carter yemeğini bitirince tuzlu parmaklarını birer birer yaladı ve derin derin iç geçirdi. Ahizeyi alınca Wolgast da aynısını yaptı.

“Nasıldı Anthony? Şimdi daha iyi misin?”

Wolgast, Anthony'nin su altındaymış gibi soluduğunu ahizeden duyabiliyordu; adamın gözleri baygındı ve hazdan donuklaşmıştı. Onca kalori, onca protein molekülü, onca kompleks karbonhidratlar vücudunda balyoz etkisi yapmıştı. Wolgast adama viski içirmişti sanki.

“Evet efendim. Teşekkürler.”

“Yemek yemek bir ihtiyaçtır. İnsan kreple yaşayamaz.”

Sessiz bir an geçti. Carter dudaklarını ağır ağır yaladı. Konuştuğunda neredeyse fısıldıyordu. “Benden ne istiyorsun?”

“Tam tersi Anthony” dedi Wolgast kafa sallayarak. “Asıl *ben, senin* için ne yapabileceğimi öğrenmek için buradayım.”

Carter gözlerini tezgâha, yemeğinin yağlı kalıntularına indirdi. “Seni o gönderdi, değil mi?”

“Kim Anthony?”

“Kadının kocası.” Carter kaşlarını çattı. “Bay Wood. Buraya bir kere geldi. Bana İsa'yı bulduğunu söyledi.”

Wolgast, Doyle'un arabada söylediklerini anımsadı. Carter iki yıldır unutmamıştı demek.

“Hayır, beni o göndermedi Anthony. Yemin ederim.”

“Ona üzgünüm dedim” dedi Carter ısrarla, çatlak sesle. “Herkes dedim. Artık demeyeceğim.”

“Demelisin diyen yok Anthony. Üzgün olduğunu biliyorum. Onca yoldan seni görmeye bu yüzden geldim.”

“Onca yoldan mı?”

“Çok uzaklardan Anthony.” Wolgast yavaşça kafa salladı. “Çok, çok uzaklardan.”

Wolgast duraksadı, Carter'in yüzünü inceledi. Bu adam diğerlerinden farklıydı. Uygun anın geldiğini hissetti, sanki bir kapı açılmıştı.

“Anthony, seni buradan çıkarabileceğimi söylesem ne dersin?”

Camın ardındaki Carter onu ihtiyatla süzdü. “Nasıl yani?”

“Aynen dediğim gibi. Hemen şimdi. Bugün. Terrell'dan çıkıp asla dönmeyebilirsin.”

Carter'ın gözleri şaşkınca titreşti; bu sözlere anlam verememişti. “Dalga geçiyorsun derim.”

“Yalan söylemiyorum Anthony. Onca yoldan gelmemizin sebebi bu. Belki farkında değilsin ama sen özel bir insansın. Eşsizsin diyebilirim.”

“Beni buradan çıkarmaktan mı bahsediyorsun?” Carter hınçla kaşlarını çattı. “Anlamıyorum. Onca zamandan sonra. Temyiz reddedilmiş. Avukatım öyle yazmıştı.”

“Temyiz değil Anthony. Daha da iyisi. Buradan elini kolunu sallayarak çıkıp gideceksin. Ne dersin?”

“Şahane derim.” Carter arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak asice güldü. “Gerçek olamayacak kadar güzel geliyor. Burası *Terrell*.”

Cezanın hafifletilmesi fikrini kabul etmenin kederin beş safhasına çok benzemesi Wolgast'ı şaşırtırdı hep. Carter şimdi inkâr safhasındaydı. O fikir inanamayacağı kadar muhteşemdi.

“Nerede olduğunu biliyorum. Burayı biliyorum. Burada ölüm hücreleri var Anthony. Sana göre bir yer değil. Bu yüzden buradayım. Hem de başkaları için değil. Diğer mahkûmlar için değil. Senin için Anthony.”

Carter gevşedi. “Ben özel değilim. Bunu biliyorum.”

“Hayır, özelsin. Farkında olmayabilirsin, ama öylesin. Bak, bana bir iyilik yapmana ihtiyacım var Anthony. Bu iş karşılıklı. Seni buradan çıkarabilirim, ama karşılığında benim için bir şey yapmalısın.”

“Bir iyilik mi?”

“Emrinde çalıştığım insanlar burada başına ne geleceğini gördüler Anthony. Haziranda ne olacağını biliyorlar ve bunu adil bulmuyorlar. Sana doğru davranıldığını düşünmüyorlar, avukatının seni burada bırakıp gitmesini doğru bulmuyorlar. Ve bu konuda bir şeyler yapabileceklerini ve senin de onlar için bir şey yapabileceğini fark ettiler.”

Carter kaşlarını şaşkınlıkla çattı. “Çim biçmek gibi mi? O bayanın çimleri gibi?”

Tanrım, diye düşündü Wolgast. Adam onun çim biçmesini istediğini sanıyordu. “Hayır Anthony. Alakasız. Çok daha önemli bir şey.” Wolgast sesini yine alçalttı. “Bak, mesele şu. Yapmanı istediğim şey o kadar önemli ki, sana ne olduğunu söyleyemem. Çünkü ben bile bilmiyorum.”

“Bilmiyorsan önemli olduğunu nereden biliyorsun?”

“Zeki adamsın Anthony ve bunu sormakta haklısın. Ama bana güvenmen gerekecek. Seni buradan çıkarabilirim, hemen şimdi. Sen iste yeter.”

Wolgast cebinden müdürün verdiği zarfı çıkarıp açtı. Böyle anlarda kendini sihirbaz gibi hissedirdi hep, şapkasını kaldırıp altındaki tavşanı gösteriyormuş gibi hissedirdi. Serbest eliyle

belgeyi cama yasladı, Carter görsün diye.

“Bu ne biliyor musun? Bu bir ceza indirimi kararı Anthony, Vali Jenna Bush tarafından imzalandı. Alttaki bugünün tarihi var. Ceza indiriminden kastımı anladın mı?”

Carter belgeye kısık gözlerle bakıyordu. “İğne yemem gerekmeyecek mi?”

“Evet Anthony. Ne hazıranda, ne de başka bir zaman.”

Wolgast belgeyi ceket cebine geri koydu. Artık yemdi o, arzulanacak bir şeydi. Diğer belge, Carter’ın imzalamasının gerekeceği belge –eninde sonunda *imzalayacaktı*, Wolgast buna emindi; 999642 numaralı Texas mahkûmu Anthony Lloyd Carter o belgeyi imzalayarak cismani varlığının, geçmişinin, şimdiki zamanının ve geleceğinin yüzde yüzünü Nuh Projesi’ne teslim edecekti– onun yanında duruyordu. Bu ikinci belgenin gün yüzüne çıktığında okunmaması gerekiyordu.

Carter yavaşça kafa sallayıp onayladı. “O kadını hep sevmişimdir. Başkan karısıyken de sevmişim.”

Wolgast bu hatayı düzeltmedi. “O emrinde çalıştığım insanlardan sadece biri Anthony. Başkaları da var. Söylesem bazılarını tanırsın, ama söyleyemem. Gelip seni görmemi ve sana çok ihtiyaçları olduğunu söylememi istediler.”

“Yani sizin için bir şey yaparsam beni buradan çıkaracaksınız. Ama ne yapacağımı söyleyemiyorsun.”

“Aynen öyle Anthony. Hayır dersin giderim. Evet dersin bu gece Terrell’den ayrılabilirsin. Bu kadar basit.”

Kafesin kapısı tekrar açıldı; Doyle çay getirmişti. Wolgast’ın söylediğini yapmıştı; bir fincan tabağında dengede tuttuğu bardağın yanında uzun bir kaşık, bir dilim limon ve şeker paketleri vardı. Hepsini tezgâha, Carter’ın önüne bıraktı. Carter bardağa baktı, yüzü gevşemişti. O zaman Wolgast’ın aklından bir düşünce geçti. Anthony Carter suçlu değildi, en azından mahkemenin hükmettiği şekilde. Wolgast diğerlerinin ne mal olduklarını bir bakışta anlamıştı, suçlu olduklarını anlamıştı. Bu sefer durum farklıydı. O gün o bahçede bir şey olmuştu; kadın ölmüştü. Ama dahası vardı, belki çok daha fazlası. Wolgast, Carter’a bakarken zihninin çalıştığını hissetti; penceresiz, kapısı kilitli, karanlık bir oda gibiydi. Buranın Anthony Carter’ı bulacağı yer olduğunu biliyordu –onu karanlıkta bulacaktı– ve bulunca Carter ona kapıyı açacak anahtarı gösterecekti.

Carter gözlerini bardaktan ayırmadan konuştu. “Tek istediğim...” diye söze başladı.

Wolgast adamın cümlesini bitirmesini bekledi. Bitirmeyince tekrar konuştu. “Ne istiyorsun Anthony? Söyle bana.”

Carter serbest elini kaldırıp bardağın kenarına götürdü ve parmak uçlarını sürttü. Bardak serindi ve üstünde su damlacıkları vardı; Carter elini geri çekti ve tüm dikkatini bu eyleme vererek parmaklarındaki damlaları yavaşça ovuşturdu. Öyle yoğun odaklanmıştı ki Wolgast adamın zihninin tamamının açıldığını, bu meseleye kilitlendiğini hissedebiliyordu. Sanki Carter’ın parmak uçlarında

serin suyu hissetmesi, hayatındaki tüm gizemlerin anahtarıydı. Gözlerini Wolgast'a kaldırdı.

“Çözmek için... zamana ihtiyacım var” dedi usulca. “Olan şeyi. O bayana.”

Ve Nuh dokuz yüz elli sene yaşadı...

“Sana o zamanı verebilirim Anthony” dedi Wolgast. “İstedğin kadar zaman verebilirim. Okyanus kadar engin bir zaman.”

Bir an daha geçti. Sonra Carter başıyla onayladı.

“Ne yapmam gerekiyor?”

Wolgast'la Doyle yediyi biraz gece George Bush Uluslararası Havalimanı'na vardılar; trafik berbatı, ama yine de bir buçuk saat erken geldiler. Kiralık arabayı iade edip metroyla havaalanı terminaline gittiler, güvenlik görevlisine kimliklerini gösterdiler ve kalabalığın içinden geçerek terminal salonunun diğer ucundaki kapıya doğru yürüdüler.

Doyle izin isteyip karnını doyurmaya gitti; Wolgast aç değildi, oysa muhtemelen bu kararına sonradan pişman olacağını biliyordu, özellikle de uçağın kalkması gecikirse. Cep telefonunu kontrol etti. Hâlâ Sykes'tan mesaj yoktu. Buna sevindi. Tek istediği Texas'tan bir an önce çıkmaktı. Kapıda bekleyen yolcular kalabalık değildi; iki aile, Blu-ray film seyreden veya iPod'la müzik dinleyen birkaç öğrenci, cep telefonlarıyla konuşan veya laptoplara tıkır tıkır yazan takım elbiseli bir avuç işadamı. Wolgast kol saatine baktı: Yediyi yirmi beş geçiyordu. Şimdi, diye düşündü, Anthony Carter bir cipin arka tarafında oturuyordur, El Reno'ya gidiyordur, ardında parçalanmış kayıtlar ve varlığının giderek silinen anısını bırakarak. Günün sonunda adamın federal kimlik numarası bile silinmiş olacaktı; Anthony Carter denen adam bir söylentiden, dünyanın yüzeyindeki küçücük bir dalgadan ibaret kalacaktı.

Wolgast koltuğuna yaslanınca ne kadar bitkin olduğunu fark etti. Bitkinlik böyle ansızın üstüne çökerdi hep, bir yumruğun birdenbire açılması gibi. Bu yolculuklar onu fiziksel ve duygusal açıdan çökertirdi; vicdan azabıyla bu hissi bastırmak için uğraşması gerekirdi. İşinde fazla iyiydi; yapılacak doğru jesti, söylenecek doğru sözü bulmakta fazlasıyla iyiydi. İnsan kutu gibi bir yerde yeterince uzun süre kalıp da kendi ölümünü düşününce dağılıyordu, ocakta unutulmuş bir çaydanlığın içinde kaynayan sudan geriye kalan süt beyazı toz gibi oluyordu; onu anlamak için o tozun neden yapıldığını anlamak gerekiyordu; hayatının geri kalanının, geçmişinin ve geleceğinin buharlaşmasından sonra ondan geriye ne kaldığını anlamak gerekiyordu. Genellikle basit bir şey kalırdı: öfke, üzüntü, utanç veya sadece bağışlanma ihtiyacı. Çok azı hiçbir şey istemezdi; onlarda geride sadece dünyaya ve bütün sistemlerine karşı duyulan aptalca bir hayvani hiddet kalırdı. Anthony farklıydı: Wolgast'ın bunu anlaması zaman almıştı. Anthony bir soru işaretiydi, safi anlaşılmazlığın ete kemiğe bürünmüş haliydi. *Neden* Terrell'da olduğunu gerçekten bilmiyordu. Mesele cezasını anlamaması değildi; cezası açıktı ve onu kabullenmişti – neredeyse hepsinin kabullendiği gibi, çünkü buna mecburdular. Bunu bilmek için idam mahkûmlarının son sözlerini okumak yeterliydi. “Herkes söyleyin, onları seviyorum. Üzgünüm. Pekâlâ Müdür Bey, şu işi yapalım.” Hep bunun gibi sözler, insanın kanını donduruyordu, bunları sayfalarca okuyan Wolgast'ın da kanını dondurmuştu. Ama Anthony Carter için yapbozun bazı parçaları hâlâ eksikti. Carter bardağın kenarına dokununca Wolgast bunu anlamıştı – hatta daha önce anlamıştı, adam Rachel Wood'un kocasını sorunca ve üzüntüsünü söylemeden belli edince. Carter'ın o gün Woodların bahçesinde olanları anımsayamaması ve eylemlerini kendisine yakıştıramaması, Wolgast'ın kararsızlığa kapılmasına yol açmıştı. Her halükârda, Anthony Carter'ın ölmeden önce kendine ait o parçayı bulmaya ihtiyacı vardı.

Wolgast oturduğu yerden bakınca terminal pencerelerinin ardındaki uçak pistini rahatça görebiliyordu; güneş batıyordu, son huzmeleri park edilmiş uçakların gövdelerine yandan vuruyordu. Uçakla eve dönmek ona iyi gelirdi hep; havada birkaç saat geçirip de günbatımını seyredince kendine gelirdi. Ne bir şey içerdi, ne kitap okurdu ne de uyurdu; sadece kımıldamadan oturup uçağın içindeki havayı solur ve altındaki yeryüzü karanlığa karışırken gözlerini pencereden dışarıya dikerdi. Bir

keresinde, Tallahassee'den dönerken, uçağı bir fırtınanın etrafından dolanmıştı; fırtına öyle büyüktü ki uçan sıradağlar gibiydi, içindeki karmaşa, çakan şimşekler tarafından tablo gibi aydınlatılıyordu. Bir eylül gecesi idi: Oklahoma'da veya Kansas'ta bir yerdeydiler galiba, dümdüz ve bomboş bir yerdi. Daha batıda da olabilirdi. Kabin karanlıktı; uçakta neredeyse herkes uyuyordu, Doyle da yan koltukta uyuyordu, kirli sakallı yanağını bir yastığa yaslamıştı. Uçak tam yirmi dakika boyunca fırtınanın yanından geçmişti, hiç sarsılmadan. Wolgast hayatında ilk kez öyle bir şey görüyordu; ilk kez kendini doğanın muazzamlığının, gezegenin gücünün tamamen huzurunda hissediyordu. Fırtınanın içindeki hava, atmosferik voltaj tufanıydı, oysa Wolgast sessizlik içinde uçuyordu, ayaklarının altında dokuz bin kilometrelik boş havadan başka bir şey yoktu, fırtınayı televizyondaki bir film gibi seyrediyordu, bir sessiz film gibi. İnterkomdan pilotun cızırtılı sesinin gelmesini, diğer yolculara gösteriyi haber vermesini beklemişti, ama bu gerçekleşmemişti ve kırk dakika gecikmeyle Denver'a indiklerinde Wolgast gördüklerinden kimseye bahsetmemişti, Doyle'a bile.

İçinden Lila'yı arayıp ona anlatmak geldi. O his hâlâ öyle yoğun, öyle netti ki bunun delilik olduğunu, sadece içindeki zaman makinesinin konuştuğunu başta fark edemedi. Zaman makinesi, terapist öyle demişti. Lila'nın hastaneden arkadaşıydı, ona sadece iki kez gitmişlerdi, otuzlarında bir kadındı, uzun saçları erkenden kırılmıştı, iri gözleri sempatiyle nemli nemli bakıyordu hep. Her görüşmenin başında ayakkabılarını çıkarıp bağdaş kurmaktan hoşlanıyordu, onlara şarkı söyletmek üzere olan bir kamp danışmanına benziyordu ve öyle usulca konuşuyordu ki kanepedeki Wolgast'ın onu duymak için öne eğilmesi gerekiyordu. Kadın zaman zaman onlara zihinlerinin kendilerine oyunlar oynayabileceğini ince sesiyle açıklamıştı. Uyarıda bulunurcasına konuşmuyordu; bir gerçeği belirtiyordu sadece. Wolgast ve Lila bir şey yapınca ya da görünce geçmişten gelen yoğun bir hisse kapılabilirlerdi. Örneğin marketin kasa kuyruğunda dururken el arabalarında bir paket çocuk bezinin bulunduğunu fark edebilirlerdi veya Eva'nın odasının önünden geçerken o içeride uyuyormuş gibi parmak uçlarına basabilirlerdi. Kadın bunların en zor anlar olacağını, çünkü kayıplarını tekrar yaşamak zorunda kalacaklarını açıklamıştı; ama aylar geçtikçe bunun seyreleceği konusunda güvence vermişti.

Mesele şuydu ki, Wolgast böyle anlarda zorlanmıyordu. Hâlâ, üç yıl sonra bile arada sırada başına geliyordu ve hiç rahatsız olmuyordu: tersine. Zihninin verebileceği beklenmedik armağanlardı bunlar. Ama Lila için durumun farklı olduğunu biliyordu.

“Ajan Wolgast?”

Koltuğunda döndü. Sade gri takım elbise, ucuz ama rahat Oxford ayakkabılar, gösterişsiz kravat: Wolgast aynaya bakıyordu sanki. Ama o çehreyi tanımıyordu.

Kalkıp elini cebine atarak kimliğini gösterdi. “Benim.”

“Özel Ajan Williams, Houston saha ofisinden.” El sıkıştılar. “Korkarım bu uçağa binemeyeceksiniz. Dışarıda sizi bekleyen bir araba var.”

“Mesaj var mı?”

Williams cebinden bir zarf çıkardı. “Aradığınız bu sanırım.”

Wolgast zarfı aldı. İçinde bir faks vardı. Oturup okudu, sonra tekrar okudu. Okumayı sürdürürken Doyle geldi, bir pipeti emiyordu ve bir Taco Bell poşeti taşıyordu.

Wolgast gözlerini kaldırıp Williams'a baktı. "Bize bir saniye izin verir misiniz?"

Williams uzaklaştı.

"Ne oldu?" dedi Doyle usulca. "Sorun ne?"

Wolgast kafa salladı. Faksı Doyle'a uzattı.

"Ulu Tanrım, Phil. Bir sivil."

Dört

Rahibe Lacey Antoinette Kudoto, Tanrı'nın ne istediğini bilmiyordu. Ama bir şey istediğini biliyordu.

Anımsayabildiği hayatı boyunca dünya onunla fısıltı ve mırıltıyla konuşmuştu: Çocukluğunu geçirdiği köyde esen okyanus rüzgârının kımıldattığı palmiye yapraklarının hışırtısıyla; evinin arkasındaki derenin taşların üstünden akan serin sularının sesiyle; hatta çalışan insanların çıkardığı seslerle, motor, makine sesleriyle ve insanların dünyasının gürültüleriyle. Port Loko'daki rahibe okulunun müdiresi Rahibe Margaret'a duyduğunun ne olduğunu sorduğunda henüz küçücük bir kızdı, en fazla altı yedi yaşındaydı; rahibe gülmüştü. *Lacey Antoinette*, demişti. *Beni çok şaşırtıyorsun. Bilmiyor musun? Sesini alçaltıp yüzünü Lacey'ninkine yaklaştırmıştı. Duyduğun Tanrı'nın sesinden başka bir şey değil.*

Ama Lacey biliyordu; hep bildiğini rahibe söyler söylemez anlamıştı. Sesten, rahibenin ona sadece ikisinin bildiği bir şeymiş gibi söylediği sözden; Lacey'nin rüzgârda ve yapraklarda, varoluşun özünde duyduğu şeyin aralarındaki bir sır olduğundan kimseye bahsetmemişti. Bazen haftalarca, hatta bir ay boyunca o his azalıyordu ve dünya tekrar sıradan şeylerden ibaret sıradan bir yere dönüşüyordu. Lacey çoğu insanın, en yakınlarının, ebeveyninin ve kız kardeşlerinin, okul arkadaşlarının bile dünyayı böyle algıladıklarına inanıyordu; bütün hayatlarını kasvet içinde sessiz bir hapishanede, sessiz bir dünyada geçirdiklerine inanıyordu. Bunu bilmek öyle üzüntü veriyordu ki bazen kendini tutamayıp günlerce ağlıyordu, o zaman ebeveyni onu doktora götürüyordu, kâfur kokulu şekerler yiyen, uzun favorili bir Fransız doktora; adam Lacey'nin orasını burasını yokluyordu, stetoskopunun buz gibi soğuk diskini yaslıyordu ama asla bir terslik bulamıyordu. *Ne korkunç*, diye düşünürdü Lacey, *böyle sonsuza kadar yapayalnız yaşamak ne korkunç*. Ama günün birinde, kakao tarlalarından okula giderken veya kız kardeşleriyle birlikte akşam yemeği yerken ya da hiçbir şey yapmazken, sırf yerdeki bir taş bakarken veya yatağında uyanık yataırken, sesi tekrar duyuyordu: Aslında tam olarak bir ses olmayan, Lacey'nin hem içinden hem de dört bir yanından gelen o sesi; su üstünden esen bir esinti gibi usulca hareket eden, sanki sestem değil de ışıktan yapılmış o hafif fısıltıyı. On sekiz yaşına basıp rahibe olunca, onun ne olduğunu anladı, ismini seslendiğini anladı.

Lacey, diyordu dünya ona. *Lacey. Dinle.*

Şimdi de duyuyordu, onca yıl sonra ve bir okyanus ötede; Memphis, Tennessee'deki Merhametli Rahibeler Manastırı'nın mutfağında otururken.

Mesajı kızın sırt çantasında bulmuştu, annenin gitmesinden epey sonra. Bir terslik sezmişti ve kıza bakınca sebebinin fark etmişti: kadın ona kızın ismini söylememişti. Kızın onun çocuğu olduğu belliydi – siyah saçları, solgun tenleri ve uçları hafif bir esintiyle kalkmışçasına yukarı kıvrık uzun kirpikleri aynıydı. Güzel kızdı, ama saçlarının taranması gerekiyordu –yer yer köpek postuna benzemişti– ve

ceketini masaya bırakmıştı, bir yerlerden çabucak gitmeye alışkınmış gibi. Biraz zayıf ama sağlıklı görünüyordu. Pantolonu fazla kısaydı ve kirden sertleşmişti. Küçük kız tahıllı krakeri bitirince Lacey onun yanındaki sandalyeye oturdu. Kıza torbada oynamak isteyeceği bir oyuncağı veya birlikte okuyabilecekleri bir kitabı olup olmadığını sordu, ama tek kelime etmemiş olan küçük kız başıyla onay verip kucağındaki çantayı uzatmakla yetindi. Lacey üstüne çizgi film karakterlerinin çıkartmaları yapıştırılmış –iri, siyah gözleri kızınkilere benziyordu– pembe çantayı incelerken kadının ona kızını okula götürdüğünü söylediğini anımsadı.

Çantayı açınca içinde oyuncak tavşanı, katlanmış külotları, çorapları, kutulu diş fırçasını ve yarısı boşalmış çilekli tahıl krakeri kutusunu buldu. Çantada başka bir şey yoktu, ama sonra dış taraftaki küçük fermuarlı keseyi fark etti. Lacey okula gitmek için vaktin fazla geç olduğunu düşündü; kızın çantasında öğle yemeği yoktu, kitap yoktu. Nefesini tutup keseyi açtı. Orada katlı mesajı buldu.

Üzgünüm. İsmi Amy. Altı yaşında.

Lacey mesaja uzun uzun baktı. Anlamları açık olan sözcüklere değil. Baktığı şey sözcüklerin etrafındaki boşluktu, koca bir sayfa dolusu hiçlikti. Dünyada bu kızın ne olduğunu sadece üç kısa cümle açıklıyordu, sadece üç cümle ve çantasındaki bir iki ıvır zıvır. Bu neredeyse Lacey Antoinette Kudoto'nun hayatında gördüğü en üzücü şeydi, öyle üzücüydü ki ağlayamadı bile.

Kadının peşinden koşmak anlamsızdı. Artık çoktan gitmiş olmalıydı. Hem Lacey onu bulsa ne yapacaktı ki? Ne diyebilirdi ki? *Bir şeyinizi unuttunuz sanırım. Bir yanlışlık oldu sanırım.* Oysa yanlışlık yoktu. Lacey o kadının tam da niyetlendiği şeyi yaptığını anlamıştı.

Mesajı katlayıp eteğinin derin cebine koydu. “Amy” dedi ve Rahibe Margaret'ın yıllar önce Port Loko'daki okulun bahçesinde yaptığı gibi yüzünü kızınkine yaklaştırdı. Gülümsedi. “Adın bu mu, Amy mi? Güzel bir isim.”

Kız odaya çabucak, neredeyse kaçamak bir şekilde bakındı. “Peter’ı alabilir miyim?”

Lacey bir an düşündü. Küçük kızın kardeşi miydi? Babası mıydı? “Elbette” dedi. “Peter kim Amy?”

“Çantada” dedi kız.

Lacey rahatladı – kızın ilk isteği kolayca yerine getirilebilecek bir şeydi. Tavşanı çantadan çıkardı. Pelüştendi, tüylerinin döküldüğü kısımlar parlıyordu, siyah boncuk gözlere ve telli dik kulaklara sahip küçük bir erkek tavşandı. Lacey onu Amy'ye verdi; kız tavşanı alıp kucağına sertçe koydu.

“Amy” diye tekrar söze başladı Lacey, “annen nereye gitti?”

“Bilmem” dedi kız.

“Peki ya Peter?” diye sordu Lacey. “Peter biliyor mu? Peter söyleyebilir mi?”

“O hiçbir şey bilmez” dedi Amy. “Oyuncak o.” Küçük kız kaşlarını çattı. “Motele geri gitmek istiyorum.”

“Söyle bana” dedi Lacey. “Motel nerede Amy?”

“Söylememem gerekiyor.”

“Sır mı?”

Kız gözlerini masanın üstünden ayırmadan başıyla onayladı. Öyle büyük bir sır ki sır olduğunu bile söyleyemiyor, diye düşündü Lacey.

“Yerini bilmezsem seni oraya götüremem ki Amy. Bunu istiyor musun? Motele gitmek istiyor musun?”

“Trafikli yolda” diye açıkladı kız, kendi yenini çekiştirerek.

“Orada annenle mi kalıyorsun?”

Amy bir şey demedi. Bakmaması ve konuşmaması, başka bir insanın yanındayken bile yalnızmış gibi davranması Lacey'nin hayatında ilk kez karşılaştığı bir şeydi. Hatta bu tavır biraz ürkütücüydü. Kız öyle yapınca sanki Lacey ortadan kayboluyordu.

“Bir fikrim var” dedi Lacey. “Oyun oynamak ister misin Amy?”

Kız ona şüpheyle baktı. “Ne oyunu?”

“Ben sırlar oyunu diyorum. Çok kolay. Sana bir sır vereceğim, sonra da sen bana bir sır vereceksin. Anlıyor musun? *Değiş tokuş* yapacağız, sırrıma karşılık sırrın. Ne dersin?”

Kız omuz silkti. “Olur.”

“Tamam öyleyse. İşte benim sırrım. Bir keresinde, çok küçükken, senin kadarken evden kaçmıştım. Memleketimdeyken, Sierra Leone'dayken. Anneme çok kızmıştım, çünkü karnavala gitmeden önce ödevlerimi bitirmemi istiyordu. Karnavala gitmeyi çok istiyordum, çünkü atlarla numaralar yaptıklarını duymuştum ve atlara bayılıyordum. Bahse girerim sen de atları seviyorsundur, değil mi Amy?”

Kız başıyla onayladı. “Galiba.”

“Bütün kızlar atları severler. Ama ben, ben onlara âşıktım! Anneme çok kızdığımı göstermek için ödevlerimi yapmadım, o da beni odama gönderdi, bütün gece orada kalmamı söyledi. Ah, öyle sinirlendim ki! Odada deli gibi tepindim. Sonra düşündüm ki, kaçarsam bana böyle davrandığına pişman olur. Artık istediğimi yapmama izin verir. Çok salakçaydı, ama buna inanmıştım. O gece annem, babam ve kız kardeşlerim uyuduktan sonra evden kaçtım. Nereye gideceğimi bilmediğimden bahçemizin ötesindeki tarlalarda saklandım. Hava soğuktu ve zifiri karanlıktı. Orada bütün gece kalmak istiyordum, sabah olunca annem uyanacaktı ve beni bulamayınca seslenmeye başlayacaktı. Ama yapamadım. Tarlada biraz kaldım, ama sonunda çok üşüdüm ve korktum. Eve dönüp yatağa girdim ve kimse kaçtığımı anlamadı.” Kendisini dikkatle seyreden kıza baktı ve gülümsemeye çalıştı. “İşte – bunu kimseye anlatmamıştım, şimdiye kadar. Hayatımda anlattığım ilk insan sensin. Nasıl

buldun?”

Kız artık Lacey’yi pür dikkat seyrediyordu. “Sadece... eve mi gittin yani?”

Lacey başıyla onayladı. “Anlarsın ya, öfkem geçmişti. Sabahleyin de hepsi bir rüyaymış gibi geldi. Öyle bir şeyi gerçekten yaşadığıma emin olamadım; gerçi şimdi, yıllar sonra artık eminim.” Amy’nin eline cesaret verircesine, pat pat vurdu. “Şimdi sıra sende. Bana anlatacak bir sırrın var mı Amy?”

Kız başını eğdi ve bir şey demedi.

“Küçücük bir sırrın bile yok mu?”

“Bence geri gelmeyecek” dedi Amy.

Lacey'nin çağırdığı polisler, bir adamla bir kadın da bir yere varamadılar. Saçını erkek gibi kısa kestirmiş iriyarı bir beyaz olan kadın polis kızla mutfakta konuşurken pürüzsüz, zayıf bir yüze sahip yakışıklı bir siyah olan diğer polis Lacey'den annenin eşkalini aldı. Kadın heyecanlı görünüyor muydu? diye sordu ona. Sarhoş muydu, uyuşturucu kullanmış mıydı? Kıyafeti nasıldı? Lacey arabayı görmüş müydü? Soruların ardı arkası kesilmiyordu, ama Lacey adamın bunları sırf mecburiyetten sorduğunu anladı; o da kızın annesinin bulunabileceğini sanmıyordu. Adam verilen yanıtları küçük bir kalemle yazdığı not defterini, Lacey'nin söyleyecekleri biter bitmez üniformasının göğüs cebine koydu tekrar. Mutfakta bir parıltı oldu: Kadın polis, Amy'nin fotoğrafını çekmişti.

Polis “Çocuk Koruma’yı siz mi ararsınız, biz mi arayalım?” diye sordu Lacey’ye. “Yani, sonuçta rahibesiniz, o yüzden beklememiz mantıklı olabilir. Çocuğu hemen sisteme kaydettirmeye gerek yok, hele hafta sonuyken, yani burada kalmasında sizin için sakınca yoksa. Kadının eşkalini dağıtabiliriz, belki bulurlar. Ayrıca kızı kayıp çocuklar veritabanına ekleriz. Hem kim bilir, belki annesi geri döner, ama dönerse kızı burada tutun ve bizi arayın.”

Vakit öğleni biraz geçiyordu; diğer bütün rahibeler saat birde kilise deposundan döneceklerdi, bütün sabahı oradaki raflara kutular dolusu konserve, kahvaltılık gevrek, makarna sosu ve çocuk bezi yerleştirmekle geçirmişlerdi. Bunu her salı ve cuma yaparlardı. Ama Lacey bütün hafta boyunca nezleydi –Memphis’te üçüncü yılı olmasına karşın rutubetli kışlara hâlâ alışmamıştı–, o yüzden Rahibe Arnette ona evde kalmasını, kendini daha da hasta etmesine gerek olmadığını söylemişti. Rahibe Arnette’den beklenecek bir karardı bu, oysa Lacey uyandıığında kendini gayet iyi hissediyordu.

Polise bakarken çabucak bir karar verdi. “Ararım” dedi.

Rahibeler geri dönünce Lacey onlara kız hakkındaki gerçeği söylemedi. *Bu Amy*, dedi onlara, holde paltolarıyla atkılarını çıkarırlarken. *Annesi arkadaşım, hasta bir akrabasını ziyarete gitti ve Amy hafta sonu bizde kalacak.* Bu kadar kolay yalan söyleyebilmesine şaşırdı; bu konuda pratiği yoktu, ama yine de uygun sözler zihninde çabucak belirmiş ve ağzından kolayca çıkıvermişti. Konuşurken Amy’ye göz attı, kendisini ele verip vermeyeceğini merak ediyordu; ancak kızın gözlerinin onay verircesine parladığını gördü. Sır tutmaya alışkın bir kız olduğunu o zaman anladı.

“Rahibe” dedi Rahibe Arnette, her zamanki gibi bir yaşlı kadının onaylamaz edasıyla konuşarak, “bu kızla annesine yardım etmene sevindim. Ama bana danışman gerekirdi.”

“Çok üzgünüm” dedi Lacey. “Acil bir durumdu. Sadece pazartesiye kadar.”

Rahibe Arnette önce Lacey’ye, ardından da sırtını Lacey’nin eteğinin pililerine yaslamış halde ayakta duran Amy’ye alıcı gözle baktı. Bunu yaparken eldivenini parmaklarından teker teker tutup çıkardı. Dışarıdan gelen soğuk hava hâlâ dar holde dolanıyordu.

“Burası bir manastır, yetimhane değil. Burası çocuklara göre bir yer değil.”

“Anlıyorum rahibe. Ve çok üzgünüm. Yapacak başka bir şey yoktu.”

Bir an daha geçti. *Ulu Tanrım*, diye düşündü Lacey, *zorba ve kibirli de olsa tıpkı benim gibi hizmetkârın olan bu insanı Rahibe Arnette’i daha çok sevmeme yardım et.*

“Pekâlâ” dedi Rahibe Arnette sonunda ve sınırlı sınırlı iç geçirdi. “Pazartesiye kadar. Yedek odayı kullanabilir.”

Rahibe Lacey o zaman sebebini merak etti: Neden yalan söylediğini ve neden öyle kolayca yalan söylediğini, sanki yalan değilmiş gibi. Üstelik foyası kolayca meydana çıkabilirdi. Polislerdönerse veya ararsa ve Rahibe Arnette durumu öğrenirse ne olacaktı? Pazartesi günü vilayeti araması gerekince ne olacaktı? Ama bunlardan korkmuyordu. Kız bir gizemdi, onlara Tanrı tarafından gönderilmişti – *onlara* bile değil, *kendisine*. Lacey’ye. Bu gizemi çözmek onun işiydi ve Rahibe Arnette’e yalan söylemekle –yalan olması şart değil, diye düşündü; sonuçta anne gerçekten hasta bir akrabasını ziyarete gitmiş olamaz mıydı?– kendine onu çözecek zamanı tanımıştı. Yani belki de kolayca yalan söyleyivermesinin sebebi buydu: Kutsal Ruh onun ağzından konuşmuştu, ona farklı ve daha derin bir çeşit gerçeğin aleviyle ilham vermişti ve kızın başının belada olduğunu, Lacey’nin yardımına ihtiyaç duyduğunu söylemişti.

Diğer rahibeler memnundular; hiç ziyaretçileri olmazdı veya çok nadiren olurdu, gelenler de hep din insanlarıydılar – rahipler veya başka rahibelere. Ama küçük bir kız: Bu farklı bir şeydi. Rahibe Arnette merdiveni çıkıp odasına gider gitmez hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Rahibe Lacey kızın annesini nereden tanıyordu? Amy kaç yaşındaydı? Neler yapmaktan hoşlanırdı? Yemek yemekten? Televizyon seyretmekten? Süslenip püslenmekten? Öyle heyecanlıydılar ki Amy’nin çok az konuştuğunu, aslında hiç konuşmadığını pek fark etmediler; konuşan Lacey idi. Amy akşam yemeğinde hamburger ve sosisli sandviç istiyordu –bunlar en sevdiği yiyeceklerdi–, yanında da patates kızartması ve çikolata parçalı dondurma. Resim yapmayı ve boyamayı severdi, prensesli ve tavşanlı filmlerden hoşlanırdı, yani videocuda böyle bir film varsa iyi olurdu. Lacey onun giysilerini getirecekti; annesi telaşı yüzünden küçük kızın bavulunu getirmeyi unutmuştu, çünkü akli kendi merhamet misyonundaydı (Arkansas’a, Little Rock civarına gidiyordu; küçük kızın ninesi şeker ve kalp hastasıydı) ve eve gidip bavulu getireceğini söyleyince Lacey ısrarla hayır, ben hallederim demişti. İnanmaya hazır kulaklara öyle ustaca yalan söylüyordu ki, bir saat sonra bütün rahibeler aynı öykünün biraz farklı versiyonlarına sahip gibiydiler. Rahibe Louisa’yla Rahibe Claire kamyonete atlayıp Piggly Wiggly’den hamburger köftesiyle sosis ve patates, ardından da Walmart’tan giysiler, filmler ve oyuncaklar almaya gittiler; mutfakta Rahibe Tracy akşam yemeğini planlamaya girişti, yemekte vaat edilen hamburgerlerle sosisli sandviçlerin ve dondurmanın yanı sıra üç katlı bir çikolatalı kek olacağını söyledi. (Cumaları, Rahibe Tracy’nin yemek yapma gecesini ipe çekerlerdi hep. Ebeveyninin Chicago’da bir restoranı vardı; Rahibe Tracy manastıra katılmadan önce Cordon Bleu’da eğitim görmüştü.) Rahibe Arnette bile genel ruh halinden etkilenmiş gibiydi, akşam yemeği hazırlanırken Amy ve diğer rahibelerle birlikte küçük odada oturup *Prenses Gelin*’i seyretti.

Bu arada Rahibe Lacey, Tanrı’yı düşünüyordu sürekli. Herkesin muhteşem bulduğu film bitince ve Rahibe Louise’le Rahibe Claire, Amy’yi Walmart’tan aldıkları oyuncakların bir kısmını –boyama kitaplarını, pastel boya, zamk ve renkli kartonları; Rahibe Louise’in bütün küçük parçalarını, köpek taraklarıyla fırçalarını, minik mama kaplarını vs hapsedildikleri plastik paketten ancak on beş dakikada çıkarabildiği bir Barbie Pet Shop Oyuncak Seti’ni– göstermek için mutfığa götürünce Lacey merdiveni çıktı. Odasının sessizliğinde bu gizemi, Amy’nin gizemini düşünerek dua etti, içine yayılıp

onu Tanrı'nın iradesinin bilgisiyle dolduracak sesi bekledi; ama zihnini Tanrı'ya yükselttikçe, kendisine gelen tek şey belirli bir yanıtı olmayan bir soruydu. Bunun Tanrı'nın bir insanla konuşmasının yollarından biri olduğunu biliyordu. Tanrı'nın iradesinin fark edilmesi çoğu zaman güçtü ve bu can sıkıcıydı, Tanrı'nın arada sırada niyetlerini daha açıkça belirtmeyi yeğlemesi hoş olurdu, ama düzen böyle işleliyordu. Rahibelerin çoğu mutfağın arkasındaki küçük şapelde dua etmeyi tercih ediyorlardı ve Lacey bunu yapsa da, en içten ve sorgulayıcı dualarını kendi odasında tek başına etmeyi yeğliyordu; diz çökmüyordu bile, masasında veya dar yatağının köşesinde oturuyordu. Ellerini kucağına koyuyor, gözlerini kapatıyor ve zihnini olabildiğince uzağa göndererek –çocukluğundan beri bunu uçurtma uçurmaya benzetmişti hep– olacakları görmeyi bekliyordu. Şimdi, yatağında otururken, uçurtmayı cesaret edebildiğince yükseğe gönderdi; elindeki hayali ip yumağı giderek küçülüyordu, uçurtma kafasının çok yukarısındaki renkli bir noktadan ibaretti, ama tek hissettiği uçurtmaya vuran cennet rüzgârıydı, öyle küçücük bir şeye kıyasla çok büyük bir güçtü.

Akşam yemeğinden sonra rahibeler yıl boyunca takip ettikleri bir hastane dizisini izlemek için oturma odasına döndüler; Rahibe Lacey ise Amy'yi yatmaya hazırlamak için üst kata çıkardı. Saat sekizdi; genellikle dokuzda bütün rahibeler yatmış olurdu, sabah beşte kalkıp dua etmeleri gerekiyordu ve Lacey, Amy'nin yaşındaki bir kızın da bu saatlere alışabileceğini düşündü. Amy'yi yıkadı, saçlarını ahududulu şampuanla ovaladı ve biraz saç kremi sürüp düğümlerini çözdü, sonra da tarayıp dümdüz ve pırıl pırıl yaptı (tarağın her inişi saçların siyahlığını koyulaştırıyordu), ardından da kızın eski giysilerini aşağıdaki çamaşırhaneye götürdü. Döndüğünde Amy, Rahibe Claire'in ikinci vakti Walmart'tan aldığı pijamayı giymişti. Pijama pembeydi, üstünde yıldızlar ve gülümseyen ay desenleri vardı, hışırdayan ve ipek gibi parlayan bir kumaştan yapılmıydı. Lacey odaya girince Amy'nin kendi kıyafetine şaşkın şaşkın baktığını gördü; fazla uzundu, kızın elleriyle ayaklarını kaplamıştı, palyaçoğa benzemesine yol açıyordu. Lacey kollarla paçaları kıvırdı; Amy'nin dişlerini fırçalamasını, diş fırçasını kutusuna geri koymasını ve aynaya sırt çevirip kendisine dönmesini seyretti.

“Burada mı yatacağım?”

Kızın sesini saatlerdir ilk kez duyan Lacey, soruyu doğru anlayıp anlamadığına emin olamadı. Küçük kızın yüzünü inceledi. O soru tuhaf da olsa anlamlı geldi.

“Neden banyoda yatasın ki Amy?”

Kız yere baktı. “Annem ses çıkarmamalısın diyor.”

Lacey buna ne anlam vereceğini bilemedi. “Elbette hayır. Odanda yatacaksın. Benimkinin hemen yanında, gösteririm.”

Oda temiz ve sadeydi, duvarları çıplaktı; içinde sadece bir yatak, bir çekmeceli dolap ve küçük bir yazı masası vardı, yerde kilim bile yoktu ve Lacey odayı kız için daha güzel hale getiremediğine üzüldü. Yarın Rahibe Arnette'ten yatağın yanına sermek için küçük bir kilim satın alma izni isteyecekti, sabahları Amy soğuk döşeme tahtalarına basmak zorunda kalmasın diye. Amy'nin üstünü battanilerle örttü ve şiltenin kenarına oturdu. Alt kattan gelen hafif televizyon sesini, duvarların ardında geniş boruların tıkırtılarını ve dışarıda rüzgârın meşelerle akçağağaçların mart yapraklarını okşadığını, Poplar Caddesi'ndeki akşam trafiğinin hafifçe uğuldadığını duyabiliyordu.

Manastırın iki sokak arkasında, parkın diğer ucunda hayvanat bahçesi vardı; yaz geceleri, pencereler açıkken bazen kolobus maymunlarının kafeslerinde bağıştıklarını ve ciyakladıklarını duyarlardı. Lacey'nin memleketinden binlerce kilometre uzaktayken böyle bir şey duyması tuhaf ve harikaydı, ama hayvanat bahçesine gidince orasının berbat bir yer olduğunu görmüştü, hapishane gibiydi; ağıllar küçüktü, kediler pleksiglas duvarların ardındaki kafeslere kapatılmışlardı, fillerle zürafaların bacakları zincirliydi. Bütün hayvanlar depresif görünüyordu. Çoğu kımıldamak bile istemiyordu ve onları görmeye gelen insanlar şamataçydılar, kabaydılar ve çocuklarının hayvanların dikkatini çekmek için parmaklıkların arasından patlamış mısır atmalarına göz yumuyorlardı. Lacey bütün bunlara dayanamamıştı ve çabucak, ağlamaklı bir halde oradan ayrılmıştı. Tanrı'nın yaratıklarına sebepsiz yere böyle zalimce, acımasızca ve ilgisizce davranılmasına üzülmüştü.

Ama şimdi, yatağın kenarında otururken, Amy'nin orayı sevebileceğini düşündü. Kız belki de hayatında hiç hayvanat bahçesine gitmemişti. Lacey'nin oraya gitmesi günah değil gibiydi, sonuçta hayvanlara yapılan eziyeti engelleyemezdi, hayatında mutluluğu çok az tatmış bir kızı onları görmeye götürmesi de kabahat olmazdı. Sabahleyin Rahibe Arnette'e kilim meselesiyle birlikte bu konuyu da açacaktı.

“İşte oldu” dedi Amy'nin battaniyesini düzelterek. Kız hareket etmekten korkarcasına, hiç kımıldamadan yatıyordu. “Burada güvendesin. Bir şeye ihtiyacın olursa yan odadayım. Yarın eğlenceli bir şeyler yapacağız, göreceksin. İkimiz birlikte.”

“Işığı açık bırakabilir misin?”

Lacey bunu yapacağını söyledi. Sonra eğilip kızı alnından öptü. Kızın etrafındaki havada sanki reçel kokusu vardı; şampuanın kokusuydu.

“Kardeşlerini sevdim” dedi Amy.

Lacey gülümsediğini hissetti; olan onca şeyden sonra, böyle bir yanlış anlamayı tahmin edememişti. “Evet. Şey. Onlar *kardeşim* değil aslında. Akraba değiliz. Ama kardeş gibiyiz.”

“Nasıl yani?”

“Yani kardeş olmanın çeşitli yolları vardır. Ruhen kardeşiz. Tanrı'nın gözünde kardeşiz.” Amy'nin kolunu dürttü. “Rahibe Arnette bile.”

Amy kaşlarını çattı. “O huysuz.”

“Öyledir. Onun da tarzı bu işte. Hem burada olmana sevindi. Herkes sevindi. Sen gelmeden önce ne çok şey kaçırdığımızı fark etmemiştik sanırım.” Amy'nin eline tekrar dokunup ayağa kalktı. “Bu kadar konuşmak yeter. Uyumalısın.”

“Çıt çıkarmayacağım, söz.”

Lacey kapıda durdu. “Buna gerek yok” dedi.

Lacey o gece rüya gördü; rüyasında tekrar küçük bir kızdı, evinin arkasındaki tarlalardaydı. Bodur bir palmye çalısının dibine sinmişti, uzun yapraklar etrafında çadır gibiydi, kollarının ve yüzünün derisini yalıyorlardı ve kardeşleri de oradaydılar, gerçi pek öyle sayılmazdı; kardeşleri kaçıyorlardı. Peşlerinden adamların geldiğini duydu, daha doğrusu karanlık varlıklarını hissetti; tüfek sesi duydu ve annesinin haykırdığını, çığlık attığını, kardeşlerine kaçın çocuklar, koşabildiğiniz kadar hızlı koşun dediğini işitti, ama Lacey korkudan donakalmıştı; yeni bir maddeye, bir çeşit canlı tahtaya dönüşmüştü sanki ve kılını kıpırdatamıyordu. Başka tüfek sesleri işitti, her patlamayla birlikte parıltılar belirliyordu, karanlığı bıçak gibi yarıyordu. O anlarda etrafındaki her şeyi görebiliyordu: evini, tarlaları ve tarlalardan geçen adamları, asker gibi ses çıkararak ama asker üniformalı olmayan, önlerindeki toprağı tüfeklerinin namlularıyla tarayan adamları. Dünya ona böyle, bir dizi fotoğraf şeklinde görünüyordu; korkuyordu ama gözlerini alamıyordu. Bacaklarıyla ayakları ıslaktı, soğuk değil tuhaf bir şekilde ılıktı; altına işediğini fark etti, oysa bunu yaptığını anımsamıyordu. Burnunda ve ağzında acı bir tat vardı, duman ve ter ve bildiği ama adını koyamadığı bir şeyin tadıydı. Kan tadıydı.

Sonra hissetti: Yakınında birisi vardı. Adamlardan biriydi. Lacey adamın hırıltılı nefesini, arayan adımlarını duyabiliyordu; adamın bedeninden ışıldayan bir buhar gibi yayılan korkunun ve öfkenin kokusunu alabiliyordu. *Kımıldama Lacey*, dedi ses vahşice yanarak. *Kımıldama*. Gözlerini kapadı, nefes almaya bile cesaret edemiyordu; kalbi öyle küt küt atıyordu ki sanki artık bundan ibaretti, atan bir kalpten. Üstüne adamın gölgesi düştü, yüzünden ve vücudundan büyük bir siyah kanat gibi geçti. Gözlerini tekrar açtığı anda adam gitmişti; tarlalar boştu ve Lacey tek başınaydı.

Dehşetle irkilerek uyandı. Ama nerede olduğunu anlayınca, içindeki rüyanın dağıldığını hissetti; rüya bir köşeyi sapıp gözden kayboldu. Tenindeki yaprak dokunuşları. Fısıldayan bir ses. Kanı andıran bir koku. Ama artık o bile yoktu.

Sonra hissetti. Odada başka biri vardı.

Birden doğrulunca kapı eşiğinde duran Amy'yi gördü. Lacey saate göz attı. Geceyarısını biraz geçiyordu; sadece birkaç saat uyumuştü.

“Ne oldu çocuğum?” dedi usulca. “İyi misin?”

Küçük kız odaya girdi. Pijaması Lacey'nin penceresinin ardındaki sokak lambasının ışığında parıldadığından, vücudu yıldızlarla ve aylarla kaplı gibiydi. Lacey bir an kızın uyurgezer olup olmadığını merak etti.

“Amy, kötü bir rüya mı gördün?”

Ama Amy bir şey demedi. Lacey karanlıkta çocuğun yüzünü seçemiyordu. Kız ağlıyor muydu? Ona yer açmak için yorganını açtı.

“Her şey yolunda, gel buraya” dedi Lacey.

Amy tek kelime etmeden dar yatağa, yanına tırmandı. Vücutundan ısı dalgaları yayılıyordu – ateşı çok yüksek değildi ama normal de değildi. Kor gibi parlıyordu.

“Korkmana gerek yok” dedi Lacey. “Burada güvendesin.”

“Kalmak istiyorum” dedi kız.

Lacey onun odayı veya yatağını kastetmediğini anladı. Kız buraya yerleşmekten bahsediyordu. Lacey ne diyeceğini bilemedi. Pazartesiye kadar Rahibe Arnette’e gerçeği söylemesi gerekiyordu; bundan kaçış yoktu. Sonrasında ikisine de ne olacağını bilmiyordu. Ama artık açıkça görüyordu: Amy hakkında yalan söylemekle kaderlerini birleştirmişti.

“Bakarız.”

“Kimseye söylemem. Beni alıp götürmelerine izin verme.”

Lacey korkuyla ürperdi. “Kim Amy? Seni kim alıp götürecek?”

Amy bir şey demedi.

“Kaygılanmamaya çalış” dedi Lacey. Amy’ye sarılıp kendine çekti. “Şimdi uyu. Dinlenmemiz gerek.”

Ama Lacey karanlıkta saatlerce uyanık yattı, faltaşu gibi açık gözlerle.

Wolgast'la Doyle, Baton Rouge'a sabah üçü biraz geçe vardılar ve oradan kuzeye, Mississippi sınırına doğru saptılar. Arabayı Houston'dan Lafayette'in biraz doğusuna kadar Doyle kullanmıştı, Wolgast ise uyumaya çalışmıştı; ikiyi biraz geçe yer değiştirmek için otoban kenarındaki bir Waffle House'ta durmuşlardı ve Doyle o zamandan beri pek kıvıldamıyordu. Yağmur çiseliyordu, ön camı hafifçe kaplayacak kadar yağıyordu.

Güneyde New Orleans Federal Sanayi Bölgesi vardı ve Wolgast oraya gitmediğine memnundu. Düşüncesi bile içini karartıyordu. Eski New Orleans'a bir kere gitmişti, üniversiteden arkadaşlarıyla birlikte Mardi Gras'a giderken uğramışlardı ve şehrin vahşi enerjisine anında vurulmuştu – nabız gibi atan serbestliğine, canlılığına. Üç gün doğru dürüst uyumamıştı, buna ihtiyaç duymamıştı. Bir sabahın köründe kendini Preservation Hall'da bulmuştu –mekân şöhretine karşın kulübe gibiydi neredeyse, cehennemin ağzından bile sıcaktı–, “St. Louis Blues”u çalan bir caz kuartetini dinliyordu ve neredeyse kırk sekiz saattir uyumadığını fark etmişti. Odanın havası sera gibiydi; herkes dans ediyordu, gidip geliyordu, el çırpıyordu; çeşitli yaşlarda ve renklerde insanlardı. İnsan başka nerede her biri en az seksenlik olan altı ihtiyar siyah adamın caz yapmasını dinleyebilirdi ki? Ama sonra 2005'te şehir Katrina kasırgasının, birkaç sene sonra da Vanessa kasırgasının saldırısına uğramıştı –5 şiddetindeki kasırga saatte 300 kilometreyle esmişti, fırtınanın yüksekliği neredeyse on metreydi– ve sonrasında toparlanamamıştı. Şimdi orası dev bir petrokimya rafinerisinden başka bir şey değildi pek, çevresindeki su basmış ovalar öyle kirliydi ki pis gölcüklerinin suları insanın derisini eritebilirdi. Artık şehirde oturan pek yoktu; tepesindeki gökyüzü bile yasak bölgeydi, Kessler Hava Kuvvetleri Üssü filusunun avcı uçakları devriye geziyordu. Şehrin tamamı çitlerle çevriliydi ve tam takım savaş üniformalı Ulusal Güvenlik kuvvetleri devriye geziyorlardı; şehir sınırının ötesinde, her yönde on beş kilometre kadar uzakta, N.O. İskân Bölgesi vardı, oradaki karavan denizi eskiden felaket bölgesinden nakledilen insanların kaldığı yerken şimdi şehrin sanayi kompleksinin gece gündüz çalışmasını sağlayan binlerce işçinin kaldığı dev bir insan depolama tesisiydi. Çok büyük bir gecekondu bölgesinden pek farkı yoktu, mülteci kamplarıyla Vahşi Batı'daki sınır kasabalarının karışımı bir yerdi; kolluk kuvvetleri N.O.'daki cinayet oranının çok yüksek olduğunu biliyorlardı, ama orası resmen bir şehir olmadığından, hatta herhangi bir eyalete bile dahil olmadığından, bu gerçek pek açıklanamazdı.

Şimdi, gündeğümüne az kala ileride Mississippi Sınır Denetim Noktası belirdi; ışıkları şafak öncesi karanlığında parıldayan bir şehirdi. Bu saatte bile uzun kuyruklar vardı; çoğu kuzeye, St. Louis'e ya da Chicago'ya giden tankerlerden oluşuyordu. Wolgast bir traktör römorkunun yanında durdu; aracın çamurluğunda Yosemite Sam resmi ve tampon çıkartmasında şu yazı vardı: ESKİ KARIMI ÖZLÜYORUM, AMA ARTIK DAHA İYİ NİŞANCIYIM.

Yanıdaki Doyle kıvıldadı, gözlerini ovuşturdu. Koltuğunda doğruldu ve etrafa bakındı. “Geldik mi baba?”

“Sadece bir denetim noktası. Uyumaya devam et.”

Wolgast arabayı kuyruktan çıkardı ve en yakındaki üniformalıya yanaştı. Pencereyi indirdi ve kimliğini gösterdi.

“Federal ajanlarız. Sıraya girmesek olur mu?”

Muhafız sadece bir çocuktü, yumuşak yüzü sivilceliydi. Vücut zırhı onu iri gösterse de, Wolgast en fazla welter sıklet olduğunu görebiliyordu. Bu çocuğun evinde olması gerekir, diye düşündü Wolgast, evi her neresiyse, yatağında mışıl mışıl uyuyup rüyasında cebir sınıfındaki kızlardan birini görmesi gerekir; Mississippi’de bir otobanda, üstünde on beş kiloluk çelik yelekle göğüs hizasında bir hücum tüfeği taşıyarak durması değil.

Çocuk, Wolgast’ın kimliğine epey ilgisizce baktıktan sonra otobanın yanındaki bir beton binayı başıyla gösterdi.

“Karakola gitmeniz gerekecek efendim.”

Wolgast can sıkıntısıyla iç geçirdi. “Buna zamanım yok evlat.”

“Sıraya girmek istemiyorsanız var.”

O anda farlarının ışığına ikinci bir muhafız girdi. Yan döndü ve tabancasını çekti. *Ne oluyor yahu,* diye düşündü Wolgast.

“Tanrı aşkına. Bu cidden gerekli mi?”

“Ellerinizi görebileceğim şekilde kaldırın bayım!” diye bağırdı ikinci adam.

“Bu ne ya?” dedi Doyle.

Birinci muhafız farların aydınlattığı adama döndü. Elini sallayarak, silahını indirmesini işaret etti. “Sakin ol Duane. Onlar Federaller.” İkinci adam duraksadı, sonra omuz silkip uzaklaştı.

“Kusura bakmayın. Karakola gidin. İşinizi çabucak hallederler.”

“Umarım” dedi Wolgast.

Karakoldaki görevli kimliklerini aldı ve onlara beklemelelerini, kimlik numaralarını telefonla kontrol edeceğini söyledi. FBI, Ulusal Güvenlik, hatta eyalet polisleri ve yerel polisler; artık herkes merkezi bir sistemin parçasıydı, hareketleri takip ediliyordu. Wolgast bir fincana sürahideki çamur gibi kahveden koydu, gönülsüzce birkaç yudum aldıktan sonra da çöpe attı. Sigara İçilmez tabelası vardı, ama oda kullanılmış kültablası gibi kokuyordu. Duvardaki saate göre saat altıyı biraz geçiyordu; bir saat kadar sonra güneş doğmuş olurdu.

Görevli elinde kimlikleriyle tezgâhın arkasına geçti. Bakımlı bir adamdı, sıradandı, üstünde Ulusal Güvenlik’in kül grisi üniforması vardı. “Pekâlâ beyler. Sizi tutmayalım. Tek bir şey: Sisteme göre bu gece Denver’a uçak rezervasyonu yaptırmışsınız. Bir yanlışlık olmuştur herhalde, ama kaydetmem gerek.”

Wolgast’ın yanıtı hazırды. “Yaptırmıştık. Sonra Nashville’e gidip bir federal tanığı almamız söylendi.”

Görevli bunu bir dakika düşündükten sonra başıyla onayladı. Bu bilgiyi bilgisayarına yazdı. “Tamam. Sizi uçakla göndermemeleri kötü olmuş. Bin beş yüz kilometreden fazladır herhalde.”

“Sorma. Nereye isterlerse oraya gidiyorum işte.”

“Aynen kardeş.”

Arabalarına döndüler ve bir muhafız el sallayarak çıkmalarını işaret etti. Birkaç saniye sonra tekrar otobandaydılar.

“Nashville?” diye sordu Doyle.

Wolgast gözlerini yoldan ayırmadan başıyla onayladı. “Düşünsene. 55. EY’de Arkansas’ta ve Illinois’da kontrol noktaları var, biri St. Louis’in hemen güneyinde, diğeri Normal’la Chicago’nun aşağı yukarı ortasında. Ama 40’tan doğuya gidip Tennessee’den geçince ilk denetim noktası eyaletin ta diğeri ucunda, 40. EY ile 75.’nin kavşağında. Yani bu, burasıyla Nashville’in arasındaki son denetim noktası, dolayısıyla sistem oraya *gitmediğimizi* bilmeyecek. Adamımızı Memphis’ten alıp, Arkansas’a geçip, Oklahoma denetim noktasına hiç uğramadan Tulsa’nın etrafından dolanıp, Wichita’nın kuzeyinden 70’e girip Colorado sınırında Richards’la buluşabiliriz. Burayla Telluride arasında tek bir denetim noktası var, onu da Sykes halledebilir. Ve hiçbir yerde Memphis’e gittiğimiz yazmıyor.”

Doyle kaşlarını çattı. “Peki ya 40’taki köprü?”

“Onu kullanmamalıyız, ama çevresinden dolanmak kolay. Memphis’in seksen kilometre kadar güneyinde daha eski bir köprü var, Arkansas tarafında bir eyalet otobanına açılıyor. N.O.’dan gelen büyük tankerlerin o köprüden geçmesi yasak, yani sadece otomobiller geçebilir ve neredeyse tamamen otomatik çalışıyor. Barkod tarayıcıyla kameralara yakalanırız. Ama sonradan gerekirse onları halletmek kolay. Sonra tek yapmamız gereken kuzeye gidip Little Rock’ın güneyinden 40. EY’ye girmek.”

İlerlemeyi sürdürdüler. Wolgast radyoyu açmayı düşündü, belki hava durumunu dinlerdi, ama vazgeçti; saate karşın hâlâ dikkatliydi ve işine odaklanmayı sürdürmesi gerekiyordu. Gökyüzü solup grileştiğinde Jackson’ın biraz kuzeyindeydiler, hızlı ilerliyorlardı. Yağmur dindi, sonra tekrar başladı. Çevrelerindeki arazi yumuşak dalgalar halinde yükseliyordu. Günler öncesiymiş gibi gelse de, Wolgast hâlâ Sykes’in gönderdiği mesajı düşünüyordu.

Kız beyaz. Amy SY. Hiç kaydı yok. 20323 Poplar Cad., Memphis, Tennessee. En geç cumartesi öğlene kadar alın. Temas yok. DÇ. Sykes.

DÇ: Dikkat çekmeyin.

Sadece bir hayaleti yakalama Ajan Wolgast, hayalet gibi *ol*.

Doyle “Ben kullanayım mı?” diye sorarak sessizliği bozunca Wolgast adamın da aynı şeyi düşündüğünü sesinden anladı. Amy SY. Amy SY kimdi?

Hayır anlamında kafa salladı. Çevrelerinde, günün ilk ışığı Mississippi Deltası'na ıslak bir battaniye gibi yayılıyordu. Buğuyu temizlemek için silecekleri çalıştırdı.

“Hayır” dedi. “Böyle iyi.”

Beş

Denek Sıfır'da bir terslik vardı.

Altı gündür köşesinden çıkmıyordu, karnını doyurmak için bile. Bir tür dev böcek gibi öylece asılı duruyordu. Grey kızılötesi kamerayla bakınca onu gölgelerde parlayan bir leke olarak görebiliyordu. Sıfır arada sırada yer değiştiriyordu, bir metre sola ya da sağa geçiyordu, ama o kadar ve Grey bunu yaptığına hiç tanık olmamıştı. Grey monitörden başını kaldırıyor veya bir fincan kahve almak ya da mola odasında gizlice sigara içmek için dışarı çıkıyordu ve tekrar baktığında Sıfır'ın başka bir yerde asılı durduğunu görüyordu.

Asılı mı duruyordu? Yapışıyor muydu? Yoksa *levitasyon* mu yapıyordu?

Kimse Grey'e açıklama yapmamıştı. Tek kelime etmemişlerdi. Mesela Sıfır'ın gerçekte *ne* olduğunu söylememişlerdi. Grey onun bazı yönlerini az çok insana benzetiyordu. Örneğin iki kolu ve iki bacağı vardı. Kafası, kulakları, gözleri ve ağzı vardı. Hatta gövdesinin altından penise benzer bir şey sarkıyordu, denizati gibi kıvrık, küçük bir şey. Ama benzerlikler bu kadardı.

Mesela: Denek Sıfır ışık saçıyordu. Kızılötesiyle bakınca her ısı kaynağı bunu yapardı. Ama Denek Sıfır'ın ekrandaki görüntüsü kibrit alevi gibiydi, neredeyse bakılamayacak kadar parlaktı. *Boku* bile parlıyordu. Tüysüz, cam gibi pürüzsüz ve parlak bedeni boğum boğumdu –sanki cildinin altında halatlar vardı– ve gözleri trafik konileri gibi turuncuydu. Ama en kötüsü dişleriydi. Grey arada sırada hoparlörden bir tıkırtı geldiğini duyunca, Sıfır'ın ağızındaki bir dişin daha beton zemine düştüğünü anlıyordu. Sıfır günde yarım düzine dişini kaybediyordu. Bunlar diğer her şey gibi yakma fırınına boyluyordu; Grey'in görevlerinden biri onları toplamaktı ve her gördüğünde ürperiyordu, kokteyllerdeki minik kılıçlar kadar uzundular. Örneğin iki saniyede bir tavşanın karnını yarıp içini boşaltmak için birebirdiler.

Bu denekte diğerlerinden farklı bir taraf da vardı. *Görünüşi* çok farklı değildi gerçi. O fosforlu çubukların hepsi birbirinden çirkindi ve Grey, 4. Seviye'de çalıştığı altı ay içinde görünüşlerine alışmıştı. Dikkatli bakınca seçilen ufak tefek farklılıklar vardı elbette. Altı Numara diğerlerinden biraz kısaydı, Dokuz Numara biraz daha aktifti, Yedi Numara tavandan sarkarak yemek yemeyi seviyor ve ortalığı batırıyordu, Bir Numara sürekli konuşuyordu, hepsinin çıkardığı tuhaf sesleri çıkarıyordu; boğazının derinliklerinden gelen o ıslak tıkırtıyı Grey hiçbir sese benzetemiyordu.

Hayır, Sıfır'ın farkı fiziksel değildi; uyandırdığı *histi*. Grey bunu daha iyi açıklayamazdı. Diğerleri camın ardındaki insanlarla ancak hayvanat bahçesindeki şempanzeler kadar ilgileniyorlardı. Ama Sıfır farklıydı: Sıfır dikkatliydi. Parmaklıkları indirip Sıfır'ı odanın arka tarafına hapsettiklerinde ve Grey üstünde biyolojik tehlike kıyafetiyle havalandırma deliğinden temizlik yapmak veya tavşan getirmek –*tavşan* yahu; tavşan olmaları şart mıydı?– için girdiğinde ensesi karıncalanıyordu, sanki

teninde karıncalar geziniyordu. İşini çabucak hallediyor, gözlerini yerden pek ayırmıyordu ve oradan çıkıp gözlem odasına geri döndüğünde kan ter içinde ve soluk soluğa oluyordu. Şimdi bile, aralarında beş santimlik cam duvar varken ve Sıfır tavandan sarkarken, sadece büyük ve parlak kıcıyla iki yana açılmış pençemsi ayakları görülürken bile, Grey onun zihninin karanlık odada görünmez bir ağ gibi gezindiğini hissedebiliyordu.

Yine de Grey işinin genel olarak kötü olmadığını kabul etmeliydi. Daha kötü işlerde çalıştığı olmuştu kesinlikle. Çoğu zaman tek yaptığı sekiz saatlik mesaisi boyunca boş boş oturup kare bulmaca çözmek, monitöre bakıp kayıt tutmak, Sıfır'ın ne yiyip yemediğini ve ne kadar işeyip sıçtığını yazmak ve Sıfır'ın hiçbir şey yapmadan geçirdiği yüz saatin videosuyla dolan sabit disk kopyalamaktı.

Diğerleri de mi beslenmiyorlar diye merak etti. Bunu teknisyenlerden birine sormalıydı. Belki de topluca bir çeşit açlık grevine başlamışlardı: belki de tavşandan bıkmışlardı ve artık sincap, sıçan veya kanguru istiyorlardı. Fosforlu çubukların önceki iştahları göz önüne alınınca tuhaftı bu –Grey karınlarını doyurmalarını sadece bir kez seyretmiş ve pişman olmuştu; sonrasında resmen vejetaryen olmuştu–, ama titiz olduklarını söylemek gerekiyordu, sanki beslenme konusunda kurallara sahiptiler, örneğin onuncu tavşan meselesi vardı. Sebebi neydi kim bilir? On tavşan verseniz dokuzunu yiyip onuncuya dokunmuyorlardı, sanki sonraya saklıyorlardı. Grey'in bir zamanlar böyle davranan bir köpeği vardı. Ona nedense Bozayı adını vermişti; hayvan ayıya benzemiyordu oysa, hatta boz da değildi, açık sarımsı kahverengiydi, burnunda ve göğsünde beyaz noktalar vardı. Bozayı her sabah mamasının tam yarısını bitirir, kalanını da geceleyin mideye indirirdi. Grey o sırada uyuyor olurdu genellikle; gece ikide veya üçte, mutfakta mamayı azı dişleriyle parçalayan köpeğin sesiyle uyanırdı ve sabahleyin fırının yanındaki mama kabı boş olurdu. Bozayı iyi bir köpekti, Grey'in sahip olduklarının en iyisiydi. Ama bu yıllar önceydi; Grey onu başkasına vermek zorunda kalmıştı ve Bozayı çoktan ölmüştü herhalde.

Bütün sivil personel, temizlikçiler ve bazı teknisyenler bina kompleksinin güney ucundaki kışlada kalıyorlardı. Odalar fena değildi, kablolu televizyon ve sıcak duş vardı, üstelik fatura ödemiyorlardı. Bir süreliğine kimse bir yere gitmeyecekti, anlaşmanın parçasıydı bu, ama Grey umursamıyordu; ihtiyaç duyduğu her şey buradaydı, maaşı dolgundu, sondaj kulelerinde çalışanlar kadar kazanıyordu, parası kendi adına açılmış bir yurtdışı hesabına yatırılıyordu. Üstelik vergi kesintisi yoktu, Federal Acil Durum Ulusal Koruma Yasası kapsamında çalışan siviller vergiden muaftılar. Grey bu işi bir iki sene daha yaparsa ve parasını askeri kantinden sigara ve abur cubur alarak çarçur etmezse, Sıfır'dan ve diğerlerinden epey uzağa gidecek kadar parası olacaktı. Diğer temizlikçiler fena insanlar değillerdi, ama o tek tabanca takılmayı yeğliyordu. Geceleri odasında Gezi Kanalı'nı veya National Geographic'i seyretmekten hoşlanıyordu, bu iş bitince gideceği yerleri seçiyordu. Bir ara Meksika'ya düşündü; orada bol bol yer vardı herhalde, çünkü artık ülkenin yarısı boşalmış gibiydi, Home Depot'nun otoparkı civarında takılıyorlardı. Ama geçen hafta Fransız Polinezyası'yla ilgili bir program seyretmişti –hayatında ilk kez öyle masmavi bir deniz görmüştü ve suyun üstünde direkli küçük evler vardı– ve artık orayı ciddi olarak düşünüyordu. Grey kırk altı yaşındaydı, durmadan sigara içiyordu, dolayısıyla hayatın tadını çıkarmak için sadece on yıl kadar zamanı olduğunu tahmin ediyordu. Kendisi gibi çok sigara içen babası hayatının son beş yılını küçük bir sedyede yatıp bir oksijen tankından nefes alarak geçirmiş ve altmışıncı doğum gününe bir ay kala ölmüştü.

Yine de arada sırada dışarı çıkıp biraz gezebilse iyi olurdu. Colorado'da bir yerde olduklarını bazı

arabaların plakalarından ve arada sırada birilerinin, genellikle subaylardan ya da istedikleri gibi gelip giden bilim insanlarından birinin bıraktığı *Denver Post* gazetesinden anlamıştı; yani Richards ne dersin desin, buldukları yer büyük bir sır değildi aslında. Grey şiddetli bir kar yağışından sonra, başka birkaç temizlikçiyle birlikte kışlanın çatısına kar küremeye çıkınca, karlı ağaç hattının ardında kayak merkezine benzer bir şey görmüştü; bir teleferik tepeye ağır ağır çıkıyordu ve yamaçtan inen minik figürler vardı. Bulduğu yerden en fazla sekiz kilometre ötedeydi. Savaş varken ve dünyanın hali ortadayken, her şey sarpa sarmışken böyle bir yer görmek tuhaftı. Grey hayatında hiç kayak kaymasa da ağaç duvarının ardında barlar, restoranlar, jakuzi ve sauna gibi şeyler olduğunu, insanların buharların arasında oturup şarap yudumladıklarını tahmin etmişti. Bunu Gezi Kanalı'nda görmüştü.

Aylardan marttı, mevsim hâlâ kıştı ve toprak kalın bir kar tabakasıyla kaplıydı, dolayısıyla güneş battı mı hava birden soğuyordu. Ayrıca bu gece sert bir rüzgâr esiyordu ve Grey ellerini ceplerine sokmuş, çenesini parkasının yakasına sıkıştırmış halde kışlaya zar zor dönerken yüzüne yüzlerce tokat indiriliyormuş gibi hissetti. Bütün bunlar yine Bora-Bora'yı ve o küçük, kızaklı evleri düşünmesine yol açtı. Artık taze paskalya tavşanlarını sevmediği belli olan Sıfır umurunda değildi; Sıfır'ın ne yiyip yemediği Grey'i hiç ilgilendirmezdi. Ona artık Sıfır'a çılıbır ve kızarmış ekmeği vermesini söyleseler, bunu seve seve yapardı. Öyle bir evin fiyatını merak etti. Öyle bir eviniz varsa boru tesisatına gerek yoktu; günün her vakti dışarı çıkıp işinizi görebilirdiniz. Grey Körfez'deki petrol kuyusu platformlarında çalışırken öyle yapardı, sabahın erken veya gecenin geç saatlerinde, etrafta kimseler yokken; rüzgâra dikkat etmek gerekiyordu tabii, ama hayatta arkanızda esinti hissederken Körfez'in altmış metre yukarısından işeyip de sidiğinizin havada kavis çizdikten sonra yirmi kat aşağıdaki maviliğe yağdığını seyretmek kadar zevkli pek az şey vardı. İnsan kendini hem küçücük, hem de dev gibi hissediyordu.

Artık bütün petrol endüstrisi federal koruma altındaydı ve eskiden tanıdığı herkes sırra kadem basmıştı sanki. Minneapolis olayından, Secaucus'taki benzincinin bombalanmasından, Los Angeles'teki metro saldırısından vs sonra, ayrıca elbette ki İran mı Irak mı her neresiyse orada olanlardan sonra, ekonomi bozuk bir şanzıman gibi kilitlenivermişti. Grey'i Ulusal Güvenlik'te veya başka yerlerde çalıştırmazlardı, dizleri ve sigara içmesi ve sabıka kaydı yüzünden. Kendisini aradıklarında neredeyse bir yıldır işsizdi. Yine bir petrol kuyusu platformu işi için, belki yabancı bir tedarikçi adına aradıklarını sanmıştı. Bunu açıkça söylemeden ima etmişlerdi her nasılsa ve Grey verilen adrese gidip de Dallas fuar alanlarının civarındaki metruk bir alışveriş merkezindeki, camları sabun köpüklü boş bir dükkânla karşılaşınca şaşırmıştı. Orası eskiden bir video dükkânıydı; Grey ismini okuyabilmişti, Batı Film Dünyası, kapının üstündeki kirli sıvada kayıp harflerin izleri kalmıştı. Yanındaki mekân eskiden bir Çin restoranıydı; bir başkası kuru temizlemeciye; geri kalanlarınsa eskiden ne oldukları anlaşılmıyordu. Dükkânın önünden kamyonuyla bir iki kez geçmişti, herhalde adresi yanlış yazdığını düşünmüştü, havalandırılmalı aracından boş yere inmek istemiyordu ama sonunda park etmişti. Dışarısı otuz sekiz dereceydi, kuzey Texas'ta ağustos ayı için normaldi, ama insan alışamıyordu bir türlü, hava ağır ve pis kokuluydu, tepedeki güneş inen bir çekiç başı gibi parlıyordu. Kapı kilitliydi ama zil vardı; Grey zile basıp bir dakika beklerken gömleğinin altında terlemeye başladığını hissetti ve sonra kapının arkasında iri bir anahtar halkasının şıkırdadığını ve kilidin açıldığını işitti.

Arka tarafa küçük bir masa ve iki tane evrak dolabı koymuşlardı; oda hâlâ eskiden DVD'lerin

dizildiği boş raflarla doluydu, panelli tavandaki deliklerden bir sürü karmakarışık tel ve başka şeyler sarkıyordu. Dükkanın arka duvarına insan boyunda bir karton figür yaslanmıştı, üstü toz kaplıydı, Grey'in adını hatırlayamadığı bir film yıldızıydı, peştamallı kel bir zenci herifti, tişörtünün altındaki pazuları öyle şişkindi ki sanki bir süpermarketten bir çift domuz budu konservesi çalmaya çalışıyordu. Grey o filmi de hatırlamıyordu. Formu doldurdu ama oradaki insanlar, bir adamla bir kadın, forma doğru dürüst bakmadılar sanki. Bilgisayarlarına bir şeyler yazarken ona bir bardağa işemesini söylediler ve sonra onu bir yalan makinesine bağladılar, ama bu standart uygulamaydı. Gerçeği söylerken bile yalan söylüyormuş gibi hissetmemeye çalıştı ve ona Beeville'de neden yattığını sorduklarında ki soracaklarını biliyordu, her şeyi olduğu gibi anlattı: Yalan söylese anlaşılırdı, hem zaten kayıtlarından öğrenmiş olmalıydılar, ayrıca Texas'taki hapishanelerin internet sitelerine girip herkesin fotoğrafını filan görebiliyordunuz. Ama bu bile sorun değil gibiydi. Onun hakkında şimdiden çok şey biliyor gibiydiler, hem de ancak sorarak öğrenebilecekleri şeyleri. Arkadaşları var mıydı? (Var sayılmazdı.) Yalnız mı yaşıyordu? (Ne zaman yalnız yaşamamıştı ki?) Sağ akrabası var mıydı? (Odesa'da oturan, yirmi yıldır görmediği bir teyzesi ve isimlerini bile hatırlamadığı iki kuzeni vardı o kadar.) Allen'da bir karavanda kalıyordu – komşuları kimlerdi? (Komşular mı?) Bu şekilde devam etti. Söylediği her şey onları daha da sevindiriyordu sanki. Bunu gizlemeye çalışsalar da yüzlerinden açıkça belli oluyordu. Polis olmadıklarına karar verince, polis olabileceklerinden şüphelendiğini fark etti.

İki gün sonra –bu arada o adamla kadının isimlerini öğrenmediğini, hatta doğru dürüst eşkallerini bile veremeyeceğini fark etmişti– uçakla Cheyenne'e gidiyordu. Alacağı maaşı ve bir yıl boyunca bir yere gidemeyeceğini söylemişlerdi, ki bunlar sorun değildi; ayrıca nereye gittiğini kimseye söylememesini net bir dille tembihlemişlerdi, oysa zaten söyleyemezdi, çünkü bilmiyordu. Cheyenne'deki havaalanında onu siyah eşofmanlı bir adam karşıladı – adının Richards olduğunu sonradan öğreneceği, en fazla bir altmış iki boyunda, sürekli kaş çatan, sıırım gibi bir adamdı. Richards onu sokağa götürdü; bir cipin yanında, herhalde başka bir uçakla gelmiş olan iki adam duruyordu. Richards şoför kapısını açtı ve yastık büyüklüğünde bir bez çantayla geri döndü. Çantayı ağız gibi açtı.

“Cüzdanlarınız, cep telefonlarınız, bütün kişisel eşyanız, fotoğraflar, üzerinde yazı olan her şey, bankadan aldığımız kalem bile” dedi onlara. “Fal kurabiyesi bile olsa koyun.”

Ceplerini boşalttılar, çantalarını bagaja koydular ve cipe bindiler. Grey pencerelerin siyah olduğunu ancak kapı kapanınca fark etti. Araç dışarıdan bakınca sıradan bir cip gibi duruyordu, ama içerisi bambaşkaydı: Şoför bölmesi ayrıydı, yolcu bölmesiye yere vidalanmış vinil sıraların bulunduğu bir metal kutudan ibaretti. Richards birbirlerine sadece isimlerini söyleyebileceklerini söylemişti. Diğer adamlar Jack ile Sam'di. Grey'e öyle benziyorlardı ki aynaya bakıyordu sanki: Asker tıraşlı, şişkin ve kırmızı elli, amele yanıklı, orta yaşlı beyaz adamlardı. Grey'in adı Lawrence'tı, ama bunu pek kullanmazdı. Söylemesi tuhaf geldi. İsmi söyleyip de Sam adlı adamla el sıkışır sıkışmaz kendini bambaşka biri gibi hissetti, sanki Dallas'ta uçağa binen kişiyle Cheyenne'de inen kişi birbirinden tamamen farklıydı.

Karanlık cipte nereye gittiklerini anlamak imkânsızdı ve yolculuk biraz mide bulandırıcıydı. Havaalanını turlayıp duruyor bile olabilirdiler. Yapacak şey olmadığından kısa sürede uykuya daldılar. Grey uyandığında saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Ayrıca epey çiş gelmişti. Depo-Provera

yüzündendi. Kalkıp bölmenin ön tarafındaki sürme panele parmak eklemleriyle vurdu.

“Hey, inmem gerek” dedi.

Richards camı yana kaydırarak açınca Grey cipin ön camını gördü. Güneş batmıştı; ilerideki çift şeritli asfalt yol karanlık ve boştu. Uzakta, gökyüzünün bir sıradağla birleştiği yerde mor bir ışık çizgisi gördü.

“Çişim geldi” diye açıkladı Grey. “Pardon.”

Arkasındaki yolcu bölmesindeki adamlar kımıldanıyorlardı. Richards eğilip yerden aldığı, geniş ağızlı bir saydam plastik şişeyi Grey’e verdi.

“Buna mı işeyeceğim?”

“Evet.”

Richards başka tek kelime etmeden camı kapadı. Grey arka taraftaki sıraya oturup elindeki şişeyi inceledi. Yeterince büyüktü herhalde. Ama aletini cipte, diğer adamların karşısında, önemsiz bir meseleymiş gibi çıkarma fikri mesanesini çevreleyen kasların düğümlenmesine yol açtı.

“Onu hayatta kullanmam” dedi Sam adlı adam. Gözleri kapalıydı; ellerini kucağında kavuşturmuş oturuyordu. Yüzünde yoğun bir odaklanma ifadesi vardı. “Çişimi tutuyorum.”

Biraz daha yol kat ettiler. Grey aklını şişmiş mesanesinden uzak tutacak bir şeyler düşünmeye çalıştı, ama bu durumu iyice kötüleştirdi. Sanki içinde bir okyanus çalkalanıyordu. Bir yol çukurundan geçerlerken okyanus sahile vurdu. Grey inlediğini işitti.

“Hey!” dedi cama tekrar vurarak. “Hey, içeridekiler! Acil durumdayım!”

Richards paneli açtı. “Yine ne var?”

“Dinle” dedi Grey, başını dar aralıktan geçirerek. Diğerleri duymasın diye sesini alçalttı. “Yapamam. Cidden. Şişeyi kullanamam. Kenara çekmelisin.”

“Tut işte yahu.”

“Ciddiyim. Sana yalvarıyorum. Yapamam... *Öyle* işeyemem. Tıbbi bir durumum var.”

Richards can sıkıntısıyla iç geçirdi. Dikiz aynasında çabucak bakıştılar ve Grey adamın gerçeği bilip bilmediğini merak etti. “Görüş alanımdan çıkma ve etrafa bakınma. Ciddiyim.”

Aracı yol kenarına çekti. Grey “Haydi, haydi...” diye mırıldanıyordu. Sonra kapı açılınca dışarı fırladı, gürleyen cipin ışıklarından uzaklaştı. Toprak setten tökezleyerek inerken her saniyede kalçalarının arasında bomba patlıyordu sanki. Grey bir çeşit çayırdıydı. Gökyüzündeki hilal, otların uçlarını soğuk bir ışıkla aydınlatıyordu. İşini doğru dürüst halledebilmek için en az elli metre, belki daha da fazla uzaklaşması gerektiğini tahmin etti. Bir çite varınca, dizlerine ve mesanesindeki baskıya

karşın çiti bir anda aştı. Richards'ın arkasından durmasını seslendiğini işitti, *olduğun yerde kal, lanet olsun*, sonra da aynı şeyi diğer adamlara söylediğini duydu. Grey'in paçalarına sürtünen çiyli otlar çizmelerinin burunlarını ıslatıyordu. Karşısındaki araziden kırmızı bir nokta geçiyordu, ama neydi kim bilir. İnek kokusu alıyordu, çevresindeki varlıklarını hissediyordu, arazide bir yerlerdeydiler. Tekrar paniğe kapıldı: Onu seyrediyor olabilir miydiler?

Ama artık çok geçti, işemesi şarttı, bir saniye daha bekleyemezdi. Durup fermuarını açtı ve karanlığa öyle güçlü işedi ki, hissettiği rahatlık inlemesine yol açtı. Sidiği altın sarısı, ılık bir kavis çizmiyordu: Patlamış bir musluktan fişkırıyordu sanki. Durmadan işiyordu. Yüce Tanrım, dünyanın en muhteşem hissiydi böyle işemek, sanki içinden büyük bir tıpa çıkarılmıştı. O kadar beklediğine sevinecekti neredeyse.

Sonra bitti. Mesanesi boşalmıştı. Bir an durup çıplak teninde serin gece havasını hissetti. İçine muhteşem bir huzur yayılmıştı, cennetteydi sanki. Etrafında engin bir halı gibi uzanan araziden cırcırböceği sesleri geliyordu. Gömlek cebindeki Parliament paketinden bir sigara alıp yaktı ve dumanı ciğerlerine çekerken yüzünü ufka çevirdi. Ay'a daha önce pek dikkat etmemişti, ışıktan yapılma bir meyve kabuğu gibiydi, kesilmiş bir tırnak parçası gibiydi, dağların üstünde asılı duruyordu. Gökyüzü yıldızlarla doluydu.

Dönüp geldiği tarafa baktı. Yol kenarına park edilmiş cipin farlarını ve orada bekleyen eşofmanlı Richards'ı görebiliyordu, adamın elinde parlak bir şey vardı. Grey çite tırmanınca Jack'in de araziden çıktığını gördü ve ardından Sam'in karşı taraftan yola girdiğini fark etti. Cipe aynı anda vardılar.

Richards farların konik ışıklarında duruyordu, elleri belindeydi. Elinde tuttuğu şey her ne idiyse artık ortada yoktu.

“Sağ ol” dedi Grey, rölantideki motorun sesinin eşliğinde. Sigarasını son bir nefes çekip asfalta attı. “Cidden çok çişim gelmişti.”

“Kes” dedi Richards. “Ucuz kurtuldunuz.” Jack'le Sam yere bakıyorlardı. Richards cipin açık kapısını başıyla gösterdi. “Hepiniz içeri girin. Ve artık tek kelime etmeyin.”

Fırçayı yedikten sonra sessizce yerlerine oturdular; cip harekete geçip tekrar yola girdi. Grey o zaman fark etti. Bunu bilmek için dönüp onlara bakmasına gerek yoktu. Diğer ikisi, Jack'le Sam: Aynen kendisi gibiydiler. Ve bir şey daha vardı. Richards'ın az önce elinde tuttuğu şey, ki şimdi eşofmanının belinde veya torpido gözündeymiş muhtemelen; çimenlerde dans eden, kan damlasını andıran o noktacık.

Bir adım daha atsa Richards onu vuracaktı.

Grey'e ayda bir kez Depo-Provera iğnesi yapılıyordu, ayrıca her sabah küçük ve yıldız şeklinde bir spironolakton hapi kullanıyordu. Grey bunu altı yıldan biraz fazladır sürdürmekteydi; serbest bırakılma koşullarından biriydi.

Açıkçası rahatsız olmuyordu. Bir kere eskisi kadar sık tıraş olması gerekmiyordu. Bir antiandrojen olan spironolakton testisleri küçültüyordu; onu kullanmaya başladığından beri üç günde bir tıraş olması yetiyordu, kılları seyrelmiş ve incelmışti, ergenliğindeki haline geri dönmüştü. Sigara içmesine karşın cildi yumuşamıştı ve rengi açılmıştı,. Ayrıca hapishane psikiyatrinin tabiriyle “psikolojik kazanımlar” vardı. Artık olayları eskisi kadar önemsemiyordu; eskiden bazen olumsuz bir duyguyu günlerce hissedirdi, bir cam parçası yutmuş gibi. Deliksiz uyuyordu ve rüyalarını asla hatırlamıyordu. On beş yıl önce o kamyonu durdurmasına –her şeyin başlamasına– yol açan şey çoktandır yoktu. O zamanı, hayatının o dönemini ve sonrasında olan her şeyi anımsayınca hâlâ kendini kötü hissediyordu. Ama bu his bile hafıftı, bulanık bir fotoğraftı. Yağmurlu bir günde kasvete kapılmak gibiydi, elden bir şey gelmezdi.

Ama Depo-Provera steroid olduğundan mesanesini epey etkiliyordu. Kimsenin kendisini görmemesini istemesinin sebebiyse zihninin artık böyle işlemesiydi tahminince. Psikiyatr bundan bahsetmişti ve söylediği her şey gibi bu da aynen gerçekleşmişti. Sinir bozucu etkiler ufak tefekti, ama Grey bazı şeyleri görmemeye çaba harcıyordu. Örneğin çocuklar; petrol kuyusu platformlarında çalışmayı yeğlemesinin sebebi de buydu. Hamile kadınlar. Otobanlardaki mola istasyonları. Televizyonda gösterilenlerin çoğu – eskiden hiç rahatsız olmadan seyrettiği programlar, sadece seks içeren şeyler değil, boks veya hatta haberler gibi şeyler. Okullara ve kreşlere iki yüz metreden fazla yaklaşmasına izin verilmiyordu ki bunda sorun yoktu – öğleden sonra üçle dört arasında araba kullanmamaya özen gösteriyordu ve okul otobüslerini görmemek için birkaç sokak öteden dolandığı oluyordu. Sarı *rengi* bile sevmiyordu. Bütün bunlar biraz tuhaftı, başkalarına açıklayabileceği şeyler değildi, ama hapiste olmaktan iyiydi kesinlikle. Dahası da vardı: Eski halinden iyiydi, eskiden kendini patlamak üzere olan bir bomba gibi hissedirdi hep.

Babam şu halimi görebilseydi, diye düşündü. Grey ilaçların etkisiyle onu bile bağışlayabilirdi. Hapishane psikiyatrı Dr. Wilder bağışlamaktan epey bahsetmişti. *Bağışlamak* favori sözcüğüydü sanki. Bağışlamak, diye açıklamıştı Wilder, uzun bir yoldaki, iyileşme yolundaki ilk adımdı. Bir yoldu, ama bazen de bir kapıydı; ve ancak bu kapıdan geçince geçmişinizle barışıp içinizdeki şeytanla, “iyi tarafınızın” içindeki “kötü tarafınızla” yüzleşebilirsiniz. Wilder konuşurken parmaklarını epey kullanırdı, havada küçük tırnak işaretleri yapardı. Grey temelde Wilder'ın saçmaladığını düşünmüştü. Herif bu zırvaları herkese söylüyordu herhalde. Ama Grey, Wilder'ın “kötü taraf” konusunda haklı olduğunu kabullenmek zorunda kalmıştı. Kötü Grey yeterince gerçekti ve bir süreliğine, hatta Grey'in hayatının çoğu boyunca, varolan tek Grey olmuştu. Yani ilaçların en iyi tarafı ve onları hayatı boyunca, mahkemenin mecbur kıldığı on yıldan sonra bile kullanmayı planlamasının sebebi buydu: Kötü Grey'i bir daha görmek istemiyordu.

Grey karlarda güçlkle yürüyerek kışlaya gitti ve kantinde bir tabak *taco* yedikten sonra odasına çekildi. Salı Bingo Gecesi'ydi, ama Grey bunu ipe çekmiyordu; iki kez oynayıp en az yirmi dolar kaybetmişti, askerlerin hep kazanmaları hile yaptıklarını düşündürmüştü. Zaten salakça bir oyundu, aslında sigara içmek için bahaneydi sadece; Grey bunu kendi odasında bedavaya yapabilirdi.

Yatağına uzandı, başının arkasına iki yastık ve karnına bir kültablası koyup televizyonu açtı. Burada pek çok kanal engellenmişti; CNN, MSNBC, GOVTV, MTV, E! kanalları –gerçi artık onları pek seyretmiyordu– engellenmişti ve reklam aralarında ekran bir iki dakikalığına, program geri gelene kadar mavileşiyordu. Kanallarda gezinirken War Network’te ilginç bir şeye, Müttefiklerin Fransa’ya işgaliyle ilgili bir programa rastgeldi. Grey tarihi sevmiştir hep, hatta okuldayken tarih dersinde epey iyiydi. Tarih ve isim hafızası kuvvetliydi ve bunları hatırlamak yeterliydi sanki, gerisi önemsizdi. Grey üstünde tulumla uzanıp televizyon seyretti ve sigara içti. Ekranda Amerikan erleri gemilerden sahillere akın akın iniyorlardı, ateş edip güllerden kaçıyor ve el bombası atıyorlardı. Arkalarındaki denizde, dev toplar Nazi işgalindeki Fransa’nın kayalıklarını ateş saçarak ve gürleyerek dövüyordu. İşte savaş diye buna derim, diye düşündü Grey. Görüntülerin yarısı titrek ve bulanıktı, ama Grey az önce temiz yüzlü bir Amerikalı gencin alev makinesiyle kavurduğu bir makineli tüfek yuvasının yarığa benzeyen penceresinden çıkan bir kolu –bir Nazi kolunu– görebildi. Kol tamamen yanmıştı ve barbekü ızgarasında bırakılmış bir tavuk kanadı gibi dumanı tütüyordu. Grey, Vietnam’da iki yıl doktorluk yapan babasının böyle bir şeye ne diyeceğini merak etti. Grey bazen babasının doktor olduğunu unutuyordu; Grey çocukken adam dizine yara bandı bile yapıştırmamıştı, bir kez bile.

Son bir Parliament için televizyonu kapadı. İki gün önce, Jack ve Sam kimseye tek kelime etmeden çekip gitmişlerdi, bu yüzden Grey çift vardiya çalışmayı kabul etmişti. Yani sabah altıda 4. Seviye’ye geri dönmesi gerekecekti. O adamların gitmeleri kötü olmuştu; bir sene boyunca çalışmazsan paran yanıyordu. Richards bu gelişmeden hiç memnun olmadığını çok net ifade etmişti, öyle bir şey yapmayı aklından geçiren varsa iyi düşünsün – çok iyi düşünsün demişti, odayı sınırlı bir beden öğretmeni gibi uzun uzun ve ağır ağır arşınlayarak. Bu kısa konuşmayı yemekhanede, kahvaltıda yapmıştı ve Grey gözlerini sahanda yumurtasından ayırmamıştı. Sam’le Jack’in başına gelenlerin kendisini hiç ilgilendirmediğini düşünmüştü, o uyarı kendisiyle alakasızdı; o bir yere gitmeyecekti ki, hem zaten o adamlarla arkadaş filan olmamıştı. Sırf vakit geçirmek için biraz geyik muhabbeti yapmışlardı ve gitmeleri Grey’in daha çok para kazanması demekti. Fazla mesai fazladan beş yüz dolar demekti; haftada üç kere fazla mesai yapınca fazladan yüz dolar da veriyorlardı. Para geldiği sürece, banka hesabını karton kutudaki yumurtalara benzeyen sıfırlarla doldurduğu sürece Grey bu dağ tepesinde oturabilirdi.

Tulumunu çıkarıp ışığı kapadı. Penceresine vuran kar tanelerinin sesi, bir kâğıt torbada sarsılan kumların sesi gibiydi; jaleziler batı sınırındaki projektörün ışığı pencerelerin üstünden geçtikçe, yirmi saniyede bir aydınlanıyordu. Bazen ilaçlar Grey’i kıpır kıpır yapıyor ve bacaklarına kramp girmesine yol açıyordu, ama iki tane ibuprofen kullanınca rahatlıyordu. Bazen gecenin köründe sigara içmek veya işemek için kalkıyordu, ama genellikle sabaha kadar deliksiz uyuyordu. Karanlıkta yatıp düşüncelerini yatıştırmaya çalıştı, ama aklına yine Sıfır geldi. Belki de o yanmış Nazi kolu yüzündendi; Sıfır’ı aklından çıkaramıyor gibiydi. Sıfır bir çeşit tutsaktı. Sofra adabı pek yoktu ve o tavşanları yemesini seyretmek hoş değildi. Yine de yiyecek yiyecekti ve Sıfır artık onlara el sürmüyordu. Tek yaptığı uyuyormuş gibi öylece asılı durmaktı, gerçi Grey onun uyuduğunu sanmıyordu. Sıfır’ın boynundaki çip konsola çeşitli veriler gönderiyordu; Grey bunların ancak bir kısmını anlıyordu. Ama uyku halinin nasıl görüldüğünü, uyanıklık halinden farkını bilirdi. Sıfır’ın nabzı hep aynıydı, dakikada aşağı yukarı 102 atış. Verilere bakmak için kontrol odasına gelen teknisyenler bundan hiç bahsetmiyorlardı, kafa sallamakla ve el bilgisayarlarındaki kutucukları işaretlemekle yetiniyorlardı. Ama 102, Grey’e epey uyanık görünüyordu.

Ayrıca Sıfır uyanık olduğunu *hissettiriyordu*. İşte Grey yine Sıfır'ın kendisine ne hissettirdiğini düşünmeye başlamıştı, saçmalıklı bu, ama düşünüyordu işte. Grey kedilerden pek hazzetmemişti hiç, ama Sıfır onlara benziyordu. Basamakta uyuyan bir kedi aslında uyumazdı. Basamakta uyuyan bir kedi, fare geçmesini bekleyen bir kurulu zemberekti. Sıfır neyi bekliyordu? Belki de tavşandan bıkmıştır o kadar, diye düşündü Grey. Belki de içi kremalı çikolatalı kek, sucuklu sandviç, hindili tetrazzini filan istiyordur. O herif tahta bile yiyebilirdi. Öyle dişlerle çiğneyemeyeceği pek az şey vardı.

Iyy, diye düşündü Grey ürpererek, *o dişler*; o zaman, uyumak için öylece yatıp düşünmek yerine başka bir şeyler yapması gerektiğini anladı. Vakit geceyarısı olmuştu bile. Göz açıp kapayınca kadar sabahın altısı oluverecekti. Kalkıp iki tane ibuprofen yuttu, bir sigara içti, yine işedi, sonra tekrar yattı. Projektörler pencerelerinden bir, iki, üç kez geçti. Gözlerini kapatıp yürüyen merdiveni hayal etmeye çalıştı. Bu numarayı Wilder öğretmişti. Wilder, Grey'in "kolay etkilenen", yani kolayca hipnotize edilebilen insanlardan olduğunu söylemişti ve bu iş için yürüyen merdiveni kullanmıştı. Bir yürüyen merdivende olduğunuzu, yavaşça aşağı indiğinizi hayal ediyordunuz. Yürüyen merdivenin yeri önemli değildi, bir havaalanında veya alışveriş merkezinde filan olabilirdi, Grey'in yürüyen merdiveni belirli bir yerde değildi. Önemli olan bir yürüyen merdivende tek başınıza durup sürekli alçalmanızdı, dibe doğru; ki aslında orası normal anlamda, bir şeyin sonu anlamında dip değildi, serin mavi ışıklı bir yerdi. Hayalinde bazen tek bir yürüyen merdiven, bazense daha kısa birkaç yürüyen merdiven canlanıyordu, bunlar katları sırayla birer birer iniyorlardı. Bu gece tek bir yürüyen merdiven vardı. Ayaklarının altındaki mekanizma biraz tıkrırdıyordu; lastik tırabzani pürüzsüz ve serindi. Grey yürüyen merdivendeyken kendisini aşağıda bekleyen maviliği hissetti, ama gözlerini oraya çevirmedi çünkü görünen bir şey değildi; insanın içinden gelirdi. İçinizi doldurup sizi ele geçirincede uykuda olduğunuzu anlardınız.

Grey.

Işık şimdi içindeydi, ama mavi değildi; tuhaf olan buydu. Işık sıcak turuncuydu ve kalp gibi atıyordu. Beyninin bir kısmı *Uykudasın Grey; uykudasın ve rüya görüyorsun* dedi. Ama bir başka kısmı, gerçekten rüyada olan kısmı buna aldırmadı. Grey nabız gibi atan turuncu ışığa girdi.

Grey. Buradayım.

Işık şimdi farklıydı, altın sarısıydı; Grey ahırdaydı, samanların arasındaydı. Anı olan bir rüya, ama tam değil: yerde yuvarlanınca her tarafına, kollarına, bacaklarına, saçlarına samanlar yapışmıştı ve diğer çocuk da oradaydı, kuzeni Roy, gerçek kuzeni değildi aslında, ama ona kuzen derdi; Roy da samanlarla kaplıydı ve gülüyordu. Yerde yuvarlanıp şakacıktan kavga etmişlerdi ve sonra ortamın ruh hali değişti, bir şarkının değişmesi gibi. Grey saman kokusunu ve Roy'un terine karışmış terinin kokusunu alabiliyordu, bütün bunlar duyu organlarında birleşerek çocukluğunda geçirdiği bir yaz ikindisinin kokusunu oluşturuyordu. Roy usulca konuşuyordu: Merak etme, kotunu çıkar, ben de benimkini çıkarırım, kimsenin geldiği yok. Yaptığımı yap yeter, sana nasıl yapıldığını göstereceğim, dünyanın en güzel hissi. Grey samanlarda onun yanına diz çöktü.

Grey, Grey.

Roy haklıydı; *sahiden* dünyanın en güzel hissiydi. Beden eğitimi dersinde halata tırmanmak gibiydi,

ama daha da hoştu, sanki içinde büyük bir hapsirlik kabarıyordu, aşağılardan başlayıp vücudunun bütün koridorlarından ve geçitlerinden ve kanallarından geçiyordu. Gözlerini kapatıp o hissin yükselmesine izin verdi.

Evet. Evet. Grey dinle. Geliyorum.

Ama artık yanında sadece Roy yoktu. Grey bir kükreme ve ardından yürüyen merdivenden gelen ayak sesleri işitti; sanki şarkı tekrar değişiyordu. Roy'u son kez gözücüyle gördü, çocuk yanıyordu ve duman salıyordu. Babası kemeri kullanıyordu, ağır siyah kemeri, Grey'in bunu bilmek için görmesi gerekmiyordu, kemer çıplak sırtına inerken yüzünü samanlara gömdü, kemer tekrar tekrar inip sırtını yardı; sonra başka bir şey, daha derin bir şey içini yardı.

Bunu seviyor musun, sevdiğin bu mu, sana gününü göstereceğim, sus da adam gibi katlan.

Bu adam – babası değildi. Grey şimdi hatırladı. O adam kemer kullanmakla yetinmiyordu ve babası değildi; babasının yerine geçen adamdı, *bu adamın ismi Kurt, artık baban o*; ve artık içinin parçalandığını hissediyordu, tıpkı gerçek babasının o karlı sabahta kamyonunun sürücü koltuğunda parçalandığı gibi. Grey o olay olduğunda en fazla altı yaşındaydı. Bir sabah herkes kalkmadan uyanmıştı, yatak odasının ışığı parıltılı bir hafiflikle salınıyordu; onu neyin uyandırdığını hemen anlamıştı, geceleyin kar yağmıştı. Yorganı üstünden atıp perdeleri çekerek dünyanın pürüzsüz parlaklığına gözlerini kırpıştırarak bakmıştı. Kar! Texas'ta hiç kar yağmazdı. Bazen dolu yağardı ama aynı şey değildi, kitaplarda ve televizyonda gördüğü kar gibi değildi, bu muhteşem beyaz örtü, üstünde kızak ve kayak kayılan kar, meleklerin ve karlı kalelerin ve kardan adamların karı. Kalbi hayretle küt küt atmıştı, karın yağabilmesi ve yeniliği karşısında, penceresinin ardında bekleyen bu muhteşem ve imkânsız hediye karşısında. Cama dokununca soğukluğun, elektrik akımını andıran ani bir keskinliğin parmak uçlarına sıçradığını hissetmişti.

Koşup çabucak kot pantolonunu giymiş, çıplak ayaklarını lastik pabuçlara sokmuş, bağcıklarla uğraşmamıştı; dışarıda kar varsa Grey orada olmalıydı. Odasından usulca çıkıp merdivenden oturma odasına inmişti. Cumartesi sabahıydı. Dün gece bir parti düzenlenmişti, misafirler gelmişti, konuşmaları ve bağırışmaları odasından işitmişti ve sigara dumanı hâlâ havada yağlı bir bulut gibi asılı duruyordu. Ebeveyni üst katta saatlerce uyuyacaktı.

Ön kapıyı açıp sundurmaya çıktı. Hava serin ve rüzgârsızdı ve temiz çamaşırlar gibi kokuyordu. Derin bir nefes aldı.

Grey. Bak.

İşte o zaman gördü: babasının kamyonunu. Her zamanki gibi garaj yoluna park edilmişti, ama bir farklılık vardı. Grey koyu kırmızı bir leke gördü, sanki ön cama sprey boya sıkılmıştı, kar yüzünden iyice koyu ve kırmızı görünüyordu. Grey gördüğü şeyi düşündü. Bir tür şaka olabilirmiş gibiydi – belki de babası ona şaka yapmak, oyun oynamak, sabah herkesten önce kalkınca görsün diye komik ve tuhaf bir şey yapmak istemişti. Sundurma merdiveninden inip bahçede yürüdü. Lastik pabuçlarına kar dolsa da gözlerini kamyonu ayırmıyordu, kamyon artık onu kaygılandırıyor, sanki Grey'i uyandıran kar değil de başka bir şeydi. Kamyonun motoru çalışıyordu, egzozundan karlı garaj yoluna gri dumanlar yayılıyordu; ön cam buğuluydu. Grey pencereye, kırmızılığa yaslanmış karanlık bir şekli

görebiliyordu. Ellerinin küçüklüğüne ve güçsüzlüğüne karşın kamyon kapısını açmayı başardı ve açınca babası yanından yuvarlanıp karlara düştü.

Grey. Bak. Bana bak.

Ceset sırtüstü düşmüştü. Bir gözü Grey'e çevriliydi, ama görmüyordu; Grey bunu hemen anladı. Diğer gözü yoktu. Yüzünün o tarafının tamamı yoktu, sanki tersyüz edilmişti. Grey ölümün ne olduğunu biliyordu. Yol kenarında hayvan leşleri –sıçanlar, rakunlar, bazen kediler ve hatta köpekler– gördüğü olurdu ve bu da onun gibiydi. Bu ölümdü. Babası hâlâ tabancayı tutuyordu, kıvrık parmağı küçük deliğin içindeydi, tıpkı o gün sundurmada Grey'e gösterdiği gibi. *Bak, gördün mü ne kadar ağır? Asla kimseye tabanca doğrultma.* Her tarafta kan vardı, başka şeylerle karışmıştı, et parçalarıyla ve ezilmiş beyaz bir şeyle, babasının yüzü ve ceketi ve kamyon koltuğu ve kapının iç tarafı kanla kaplıydı, Grey kokusunu alıyordu, öyle kesifti ki ağzının içini eriyen bir hap gibi kaplıyordu adeta.

Grey. Grey. Buradayım.

O zaman sahne değişmeye başladı. Grey etrafında, her tarafta hareket hissetti, sanki toprak geriniyordu; karda bir farklılık vardı, kar *kımıldamaya* başlamıştı ve Grey başını kaldırıp bakınca bu kez kar değil tavşanlar gördü; kabarık tüylü binlerce, binlerce beyaz tavşan, dünyanın bütün tavşanları, öyle sıkış tıktılar ki tüm bahçe boyunca yürüyüp yere hiç ayak basmamak mümkündü; bahçe tavşan doluydu. Ve yumuşak yüzlerini ona çevirdiler, minik siyah gözlerini ona çevirdiler, çünkü onu tanıyorlardı, ne yaptığını biliyorlardı, Roy'a değil diğerlerine, okuldan eve giden sırt çantalı oğlanlara, tek başına olanlara; ve o zaman Grey kan içinde yatan kişinin artık babası olmadığını anladı. Sıfır'dı ve Sıfır her yerdeydi, Sıfır, Grey'in içindeydi, yırtıyor ve parçalıyordu, tavşanlara yaptığı gibi içini boşaltıyordu, Grey ılgılık atmak için ağzını açtı ama sesi çıkmadı.

Grey Grey Grey Grey Grey Grey Grey Grey.

Richards Seviye 2'deki ofisinde, terminalinde oturmuş free cell oynuyordu. 36.592 numaralı oyunun üstesinden gelemediğini itiraf etmeliydi. Şimdiden bir düzine kadar oynamıştı, kazanır gibi olmuştu ama sütunlarını oluşturmayı, bütün asları toplamayı, kırmızı sekizleri kurtarmayı bir türlü beceremiyordu. Oyun bu açıdan ona 14.712 numaralı küçük oyunu hatırlatıyordu, onda da kırmızı sekizler önemliydi. O oyunu çözmesi neredeyse koca bir gün sürmüştü.

Ama her oyun kazanılabilirdi. Free Cell oyununun güzelliği buradaydı. Kartlar dağıtılırdı ve onlara düzgün bakar, peş peşe doğru hamleler yaparsanız eninde sonunda kazanırdınız. Bir tıklayıpta kazanıverirdiniz. Richards bundan asla bıkmıyordu, ki bu iyiydi çünkü şimdiki dahil daha 91.048 oyunu vardı. Washington Eyaleti'ndeki on iki yaşında bir çocuk bütün oyunları –en zorları olan 64.523 dahil olmak üzere– dört seneden biraz daha az bir sürede bitirdiğini iddia etmişti. Noeller, yılbaşılar ve 4 Temmuzlar dahil olmak üzere her gün oynasa, günde seksen sekiz oyun ediyordu, yani arada sırada çocuğun başka şeyler yapmak için veya soğuk aldığından oynamadığı farz edilirse, aslında günde yüz oyun civarıydı. Richards'a mümkün gelmiyordu bu. O çocuğun okulu yok muydu? Ödevleri yok muydu? O küçük piç kurusu ne zaman uyuyordu?

Richards'ın ofisi, bina kompleksinin bütün yeraltı mekânları gibi, floresanla aydınlatılan kutu gibi bir odaydı, havası pompalanıp filtreleniyordu. Işık bile geri dönüşümlüydü sanki. Saat sabahın iki buçuğunu biraz geçiyordu, ama Richards günde dört saatten az uyurdu, yıllardır böyleydi, dolayısıyla saat sorun değildi. Karşısındaki duvarın üst kısmındaki zaman damgalı üç düzine monitör bina kompleksinin her tarafını sergiliyordu, ön kapıda kışları donan bekçileri, masaları boş ve içecek makineleri kullanılmayan yemekhaneyi, iki kat aşağısındaki odalarda hapsedilmiş ışık saçan hastalıklı denekleri ve daha da aşağıdaki, bir başka on beş metrelik kaya tabakasının altındaki, her şeyin çalışmasını sağlayan ve ışıkların aşağı yukarı yüz yıl yanması için yeterli olan nükleer üniteleri. Her şeyi bir bakışta görebilmeyi seviyordu, böylece onları kartlara bakarcasına inceleyebiliyordu. Sabah beşle altı arasında bir denek getirileceği zaman Richards buna degeceğini düşünerek bütün gece uyanık kalıyordu. Deneklerin işlemleri en fazla iki saat sürüyordu; sonrasında isterse masasında biraz kestirebiliyordu.

Sonra bilgisayar ekranında yanıtı gördü. İşte oradaydı, altının altındaydı: Valenin yerini değiştirip ikiye kurtarması vs. için gerekli maça kızı. Birkaç tıklamadan sonra oyun bitti. Kartlar ekranın üst kısmına piyano çalan bir piyanistin parmakları gibi uçtu.

Tekrar oynamak ister misiniz?

Kesinlikle isterdi.

Çünkü bu oyun, dünyanın doğal durumuydu. Çünkü bu oyun savaştı, hep öyleydi ve bir yerlerde Richards gibi bir adamın çalışmasını sağlayacak bir savaşın olmadığı *görölmüş* müydü hiç? Son yirmi yılı iyi geçmişti, kartlar iyi haberler getirmişti hep. Saraybosna, Arnavutluk, Çeçenistan, Afganistan, Irak, İran, Suriye, Pakistan, Sierra Leona, Çad, Filipinler, Endonezya, Nikaragua ve Peru.

Richards o günü –o muhteşem ve korkunç günü– uçakların kulelere çarpmasını seyredişini, bu görüntünün tekrar tekrar gösterilmesini anımsadı. Ateş topları, düşen insanlar, milyarlarca tonluk

çeliğin ve betonun erimesi, yükselen toz bulutları. Yeni milenyumun başlangıcı, 7 gün 24 saat gösterilen gerçek hayat şovunun son noktası. Richards o sırada Cakarta'daydı, sebebini hatırlamıyordu bile. İşte o zaman düşünmüştü; hayır, kemiklerinde hissetmişti. Safi, tavizsiz bir haklı olma hissi. Orduya yapacak iş verilmesi şarttı tabii, yoksa birbirlerini vurmaya başlardı. Ama o günden sonra eski tarzın sonu gelmişti. Savaş –gerçek savaş, binlerce yıldır süren ve binlerce yıl sürecek olan savaş, Bizlerle Onların arasındaki, Zenginlerle Yoksulların arasındaki, dinlerin arasındaki savaş– Richards gibi adamlar tarafından yürütülecekti; yüzleri fark edilmeyen ve hatırlanamayan, komi veya taksi şoförü ya da postacı kılığındaki, giysi kollarında susturuculu tabancalar olan gizli adamlar. Bebek arabalarında beş kilo C-4 taşıyan genç anneler ve metroya Hello Kitty sırt çantalarında gizli sarin tüpleriyle binen öğrenci kızlar tarafından yürütülecekti. Kamyonetlerin kasalarında, havaalanlarının civarındaki gösterişsiz otel odalarında ve ıssız yerlerdeki dağ mağaralarında yürütülecekti; tren istasyonlarında ve yolcu gemilerinde, alışveriş merkezlerinde ve sinemalarda ve camilerde, taşrada ve şehirlerde, gece gündüz yürütülecekti. Allah veya Kürt milliyetçiliği adına yürütülecekti, İsa İçin Yahudiler Derneği ya da New York Yankees tarafından yürütülecekti –sebepler asla değişmemişti, asıl mesele birilerinin çeyrek dönem kazanç raporu ve kimin hangi mevkide olduğuydu hep–, ama artık savaş her yerdeydi, gezegene milyonlarca manyak hücre gibi yayılıyordu.

En başta Nuh'un bir bakıma anlamlı gelmesinin sebebi buydu. Richards baştan beri bu projedeydi, Cole'la yaptığı ilk görüşmeden beri, huzur içinde yat orospu çocuğu. Beş yıl önce, Cole onu görmek için Ankara'ya gelince, ortada önemli bir mesele olduğunu anlamıştı. Richards pencere kenarındaki masada beklerken Cole içeri girmişti, içinde muhtemelen sadece bir cep telefonu diplomatik pasaport bulunan bir evrak çantası taşıyordu. Ayrıca haki takım elbisesinin altına bir Hawaii tişörtü giymişti, ince bir ayrıntıydı, adam Graham Greene karakterlerine benziyordu. Richards az kalsın gülecekti. Kahve ısmarlamışlardı ve Cole sadede gelmişti, pürüzsüz yüzü heyecan doluydu. Cole, Georgia'nın küçük bir kasabasında doğmuştu, ama Andover'la Princeton'da geçirdiği seneler çene kaslarının kasılmasına ve Robert E. Lee taklidi yapan Bobby Kennedy gibi konuşmasına yol açmıştı. Çocuğun dişleri de güzeldi, Ivy League dişleriydi, dümdüz ve öyle beyazdı ki karanlık bir odada seçilebilirdi. Evet, diye söze başlamıştı Cole, atom bombasını düşün, sırf ona *sahip olmanın* bile her şeyi ne kadar değiştirdiğini düşün. Ruslar 1949'da kendi atom bombalarını yapana kadar dünya bizimdi, istediğimizi yapıyorduk; dört yıl boyunca *Pax Americana* vardı. Şimdi artık herkesin atom bombası var tabii, millet amcasının bodrumunda imal ediyor ve Sovyet döneminden kalma en az yüz tane paslı nükleer başlık serbest piyasada elden ele dolaşüyor, bunlar sadece *bildiklerimiz*, bir de Pakistan'la Hindistan'ın sürtüşmeleri var tabii – sağ olun çocuklar, saçma sapan bir mesele yüzünden yüz bin kişiyi yakıp kül etmeyi Terörizmle Mücadele müşavir yardımcısı için sıradan bir olay haline getirdiniz.

Ama bu, demişti Cole ve kahvesini yudumlamıştı. *Bunu başka kimse yapamaz. Bu yeni Manhattan Projesi'ydi. Daha da önemliydi. Cole henüz ayrıntılara giremezdi, ama insanların silaha dönüştüklerini düşün. Amerikan Yolu'nun gerçekten uzun vadeli olduğunu düşün. Kalıcı olduğunu.*

Cole'un onu görmeye gelmesinin sebebi buydu. Richards gibi birine ihtiyacı olduğunu söylemişti, devlet görevlisi olmayan birine, ama sebep sadece bu değildi. Pratik yeteneklere sahip pratik biri gerekiyordu. Halkla ilişkiler denebilirdi. Belki hemen başlamayacaktı, ama ileriki aylarda, parçalar birleşip bütünü oluşturunca başlayabilirdi. Güvenlik şarttı. Güvenlik Cole'un listesinde ilk sıradaydı.

Onca yoldan gelip bu komik Hawaii tişörtünü giymesinin sebebi buydu. Richards'ı kadroya dahil etmekte. Yapbozun bu parçasını yerine koymaktı.

Plan yolunda gitseydi her şey gayet iyi olacaktı, ama yolunda gitmemişti, kesinlikle gitmemişti, bir kere Cole ölmüştü. Aslında bir sürü insan ölmüştü ve bazılarının – eh, başlarına ne geldiği belli değildi. O ormandan sadece üç kişi sağ çıkmıştı, Fanning hariç ki o da hızla... neye dönüşmekteydi? Cole'un tahmin etmediği bir şeye dönüştüğü kesindi. Başka kurtulanlar da vardı belki, ama Özel Kuvvetler'in emri açıktı: Tahliye edilmeyen herkes ölecekti. Dağların üstünden çığlık çığlığa uçan füze bu işi halletmişti. Richards, Cole'un tahliye edilenlerden olmayacağını bilse ne diyeceğini merak etti.

O sıralar –Fanning sağ salim hapsedildiğinde, Lear Colorado üssüne götürüldüğünde ve Güney Amerika'da olup biten her şey sistemden silindiğinde– Richards artık bütün meseleyi biliyordu. ÇYY, yani Çok Yavaş Yaşlanma. Richards bunu bulana hakkını teslim etmeliydi. ÇYY çok salakça bir kısaltmaydı. Dünyada, kuşlarda, böceklerde, maymunlarda veya bir yerlerdeki bir klozette saklanan bir virüs ya da virüs familyası vardı. Uygun değişiklikler yapılırsa timüs bezini tam kapasiteyle ve düzgün çalıştırabilecek bir virüs. Richards, Lear'ın –Cole'un da dikkatini çeken– ilk yazılarını, ilki *Science*'ta, ikincisi ise *Journal of Paleovirology*'de yayımlanan, “insanın ömrünü ve fiziksel sağlığını önemli ölçüde artırabilecek ve tarihte çeşitli zamanlarda artırmış bir ajanın” varlığının öne sürüldüğü yazıları okumuştı. Richards'ın bunun riskli bir iş olduğunu bilmesi için mikrobiyoloji uzmanı olmasına gerek yoktu: Özel Kuvvetler'dekiler bu kelimeyi asla kullanmasa da bu vampirlikti. Bu Lear gibi başarılı bir bilim insanı, hele bir Harvard mikrobiyoloğu tarafından yazılmamış olsa *Weekly World News*'te çıkan haberler gibi gelirdi. Ama yine de insanın içini ürperten bir tarafı vardı. Richards çocukken böyle öyküler okumuştı, sadece çizgi romanlarda –*Tales from the Crypt*, *Dark Shadows* gibilerde– değil, Bram Stoker'ı okumuştı ve filmleri de seyretmişti. Berbat seksle ilgili salakça şeyler olduklarını o zamanlar bile anlamıştı, ama insanın içinde derin bir tanıdıklık hissi, hatta anı uyandıran bir tarafları yok muydu? Dişler, kan açlığı, karanlıkla yapılan ebedi birleşme – ya bunlar fantezi değil de anımsayışlar, hatta içgüdü, çağlar boyu insan DNA'sına işlemiş bir his, insan denen hayvanın içinde yatan karanlık bir güç idiyse? Tekrar harekete geçirilebilecek, geliştirilebilecek, kontrol altına alınabilecek bir güç?

Lear buna inanmıştı, Cole da inanmıştı. Bu inanç onları Bolivya ormanına, bir grup ölü turisti aramaya götürmüştü. Gerçi turistlerin *yaşayan ölümler* oldukları ortaya çıkmıştı –Richards bu terimden hoşlanmıyordu ama aklına daha iyisi gelmiyordu; durumu gayet iyi açıkladığı sonunda anlaşılmişti–, bu yaşayan ölümler araştırma ekibinden geriye kalan herkesi öldürmüş, paramparça etmişlerdi; Lear, Fanning, askerlerden biri ve Fortes adlı genç bir ihtisas öğrencisi hariç herkesi. Fanning olmasa her şey tamamen yitirilmiş olacaktı.

Lear: Herife üzülmemek mümkün değildi. Hâlâ dünyayı kurtarmaya çalıştığını sanıyordu herhalde, oysa Cole'la ve Özel Kuvvetler'le anlaştığı an o hayalini satmıştı. Ve açıkçası bugünlerde Lear'ın ne düşündüğünü anlamak güçtü; adam S4'ten hiç çıkmıyordu, laboratuvarındaki ter kokulu küçük karyolasında yatıyor ve yemeklerini orada yiyordu. Bir yıldır güneş yüzü görmüyor olmalıydı. Richards başta fazladan araştırma yapmıştı biraz ve bazı ilginç şeyler keşfetmişti ki bunlardan ilki Lear'ın karısının *Boston Globe*'de çıkan ölüm ilanıydı. Cole'un Ankara'ya onu görmeye gelmesinden sadece altı ay, Bolivya fiyaskosundansa bir yıl önce yayımlanmıştı: Elizabeth Macomb Lear, kırk bir

yaşında. Smith Edebiyat Fakültesi mezunu, Berkeley’de master, Chicago’da doktora. Boston Üniversitesi’nde İngilizce Profesörü, *Renaissance Quarterly*’nin yardımcı editörü, *Shakespeare’in Canavarları: Hayvansal Dönüşüm ve Erken Modern An*’ın (Cambridge University Press, 2009) yazarı. Lenf kanserine karşı verdiği uzun mücadele falan filan. Bir fotoğrafı da vardı. Richards, Elizabeth Lear’ın bir içim su olduğunu söyleyemezdi, ama hoş kadındı, biraz sıska olsa da. Ciddi fikirleri olan, ciddi bir kadındı. En azından çocukları yoktu. Kemoterapi ve radyasyon bunu imkânsızlaştırmıştı herhalde.

Yani asıl soru şuydu: Nuh Projesi’nin ne kadarı bir bodrumda oturup da karısını diriltmeye çalışan üzgün bir adamın ürünüydü?

Şimdi, beş yıldan ve boşa harcanan kim bilir kaç yüz milyon dolardan sonra, onca zahmetin karşılığında ellerinde sadece üç yüz kadar maymun leşi, kim bilir kaç tane köpek ve domuz leşi, yarım düzine serserinin cesedi ve karanlıkta parlayıp herkesin ödünü bokuna karıştıran on bir tane eski idam mahkûmu vardı. İlk insan denekler tıpkı maymunlar gibi birkaç saatte, yüksek ateşle, patlayan musluklar gibi kanayarak ölmüşlerdi. Ama sonra mahkûmlardan biri, Babcock sağ kalmıştı – Giles Babcock gelmiş geçmiş en manyak insanlardan biriydi; S4’teki herkes ona Geveze diyordu, çünkü herif hiç susmuyordu, öncesinde de sonrasında da – ardından Morrison’la Chaves ve Baffes ve diğerleri sağ kalmışlardı; her seferinde virüs biraz daha zayıflatılıyordu, böylece mahkûmların vücutları onunla savaşılabiliyordu. Richards’ın fikrinde kimsenin pek işine yaramayacak on bir –bu sözcüğü kullanmakta ne sakınca vardı ki? –vampir. Sykes onları ancak boğazlarına RPG roketatarla ateş ederek öldürmenin mümkün olabileceğini düşündüğünü itiraf etmişti. Virüs derilerini bir çeşit protein bazlı dış iskelete dönüştürmüştü, öyle sertti ki çelik yelek ona kıyasla krep hamuru gibiydi. Göğüs kemiğinin üstünde yaklaşık yirmi santimetrekarelik bir darbe bölgesi vardı, oranın materyali delinebilecek kadar inceydi. Ama bu bile bir teoriden ibaretti.

Ve çubuklar virüs kaynıyordu. Altı ay önce bir teknisyen maruz kalmıştı; sebebini kimse bulamamıştı. Adam durup dururken başlığının içine kasmaya başlamıştı ve dekontaminasyon odasının kapısını açmaya çalışmıştı; Richards onun kıvrandığını monitörde görüp de o katın tamamını kilitlemeye neler olurdu kim bilir. Neyse ki sadece odayı kilitleyip adamın ölmesini seyretmesi, sonra da temizlikçileri çağırması yetmişti. Teknisyenin ismi Samuel veya Samuelson’dı galiba. Önemli değildi. Temizlikçilere virüs bulaşmadığı anlaşılmıştı ve Richards yetmiş iki saatlik karantinadan sonra katın kilitlerini açmıştı.

Gerekirse son çareye başvuracağından şüphesi yoktu. Elizabeth Protokolü: Richards bu ismi bulan kişiye hakkını teslim etmek zorundaydı, espriyse tabii. Gerçi ismi kimin bulduğuna emindi. Tam Cole’un bulacağı türden bir isimdi; artık sağ olmayan Cole’un. O yalaka golf kulübü müdavimi görünüşünün altında gerçek bir Makyavelci şakacı yatmıştı hep. *Elizabeth* yahu. Ancak Cole gibi biri öyle bir şeye Lear’ın ölü karısının ismini verirdi.

Richards artık hissedebiliyordu: Her şey ters gidiyordu. Problemin bir kısmı, bütün bunların sıkıcılığıydı. Seksen tane adamı bir dağ yamacına bırakırsanız, tavşan postu saymaktan başka yapacak iş vermezseniz, bir yere ayrılmamalarını söylerseniz sonsuza dek çenelerini tutmalarını bekleyemezsiniz.

Bir de rüyalar vardı.

Onları Richards da görüyordu veya gördüğünü düşünüyordu. Hiçbirini net hatırlayamıyordu. Ama bazen uyandığında geceleyin tuhaf bir şey olmuş hissine kapılıyordu, sanki planlamadığı bir yolculuğa çıkmıştı ve daha yeni dönmüştü. Kaçıp giden iki temizlikçinin başına gelen buydu. Hadımları kullanmak Richards'ın fikriydi ve bir süre gayet işe yaramıştı; daha uysal insanlar bulmak mümkün değildi, hepsi birer Buda'ydı ve oyun nihayet bittiğinde yokluklarını kimse fark etmeyecekti. İki temizlikçi, Jack'le Sam çöp tenekelerinde saklanarak bina kompleksinden çıkmışlardı. Richards onları ertesi sabah bulduğunda –otuz kilometre ötede, eyaletlerarası yolda, Red Roof Oteli'ndeydiler, yakalanmayı bekliyorlardı– rüyalarından başka bir şeyden bahsetmemişlerdi. Turuncu ışık, dişler, rüzgârda onları çağıran sesler. Kafayı yemişlerdi resmen. Richards bir süre yatağın kenarında öylece oturup onları dinlemişti: Ciltleri kaşmir gibi yumuşak ve testisleri kuru üzüm kadar küçük olan, orta yaşlı, kendi ellerine sümküren ve çocuk gibi saçmalayan o iki seks suçlusunu. Bir bakıma dokunaklıydı, ama insan öyle şeyleri yalnızca bir noktaya kadar dinleyebilirdi. Gitme zamanı geldi çocuklar demişti Richards, sorun değil, kimse size kızmadı deyip onları terk edecekleri dünyayı göstermek için bildiği bir yere, nehir manzaralı hoş bir yere götürmüştü, sonra da alınlarından vurmuştu.

Şimdi Lear bir çocuk istiyordu, bir kız. Richards bile bunu durup düşünmek zorunda kalmıştı. Bir grup evsiz ayyaşla idam mahkûmu sorun değildi, Richards'a göre onlar kullanılıp atılabilirlerdi – ama bir çocuk? Sykes bunun timüs beziyle ilgili olduğunu açıklamıştı. Denek ne kadar gençse virüse o kadar direnebilir, üremesini durdurabilir demişti. Lear bunun için uğraşıyordu –bütün olumlu etkileri koruyup sevimsiz yan etkileri ortadan kaldırmak için. Sevimsiz yan etkilermiş! Richards buna gülerdi işte. O fosforlu çubuklar eski hayatlarında Babcock gibi insanlardı, otobüs bileti için kendi annelerinin boğazını kesecek adamlardı. Yani belki bununla da ilgisi vardı: Lear temiz bir sayfa istiyordu, beyni henüz çerçöple dolmamış birini istiyordu. Bu gidişle yakında bebek de isterdi.

Richards ona istediğini vermişti. Birkaç hafta aradıktan sonra uygun kişiyi bulmuştu: Kimliği belirsiz, beyaz bir kız, altı yaşlarındaydı, Memphis'teki bir manastıra annesi tarafından kötü bir alışkanlık gibi bırakılmıştı, kadın çok yoksuldu herhalde. *Geride hiç iz kalmasın* demişti Sykes ona ve bu kız, altı yaşlarındaki kimliği belirsiz bu kız biçilmiş kaftandı. Ama pazartesi günü Sosyal Hizmetler'e verilecekti ve o zaman onu almak mümkün olmayacaktı. Yani kızını kapmak için kırk sekiz saat vardı, annesi geri dönüp de onu kaybettiği bir bavulmuş gibi geri almazsa tabii. Rahibelere gelince, eh, Wolgast onları bir şekilde hallederdi. Herif kanser koğuşunda ultraviyole lambalar satabilecek biriydi. Bunu yeterince kanıtlamıştı.

Richards gözlerini ekranından kaldırıp monitörlere göz attı. Bütün çocuklar yataklarındaydılar. Babcock her zamanki gibi saçmalıyordu, boğazı kurbağaymış gibi şişiyordu; Richards sesi açtı ve bunların anlamı olup olmadığını her zamanki gibi merak ederek tıkırtılarla homurtuları bir dakika dinledi: “Beni buradan çıkarın” veya “Şimdi biraz daha tavşan verseniz fena olmaz” ya da “Richards, buradan çıkar çıkmaz ilk işim seni gebertmek olacak kardeş.” Richards bir düzine dil biliyordu – yaygın Avrupa dillerinin yanı sıra Türkçe, Farsça, Arapça, Rusça, Filipince, Hintçe, hatta biraz Svahili– ve bazen, monitöre bakıp Babcock'ı dinlerken, adamın arada sırada sözcükler söylediğini net bir şekilde hissediyordu, sanki kulaklarını eğitse onları anlayabilecekti. Ama şimdi tek duyduğu gürültüydü.

“Uyuyamadın mı?”

Richards dönünce kapıda Sykes'ın elinde bir fincan kahveyle durduğunu gördü. Adam üniformalıydı ama kravatı gevşekti ve ceketinin önü açıktı. Elini seyrek saçlarında gezdirip bir sandalyeyi çevirerek Richards'ın karşısına oturdu.

“Evet” dedi Sykes. “Ben de.”

Richards ona rüya meselesini sormayı düşündü, ama sonra vazgeçti: Gereksiz bir soruydu. Yanıtı Sykes'ın yüzünden okuyabiliyordu.

“Ben uyumam” dedi Richards. “Yani çok uyumam.”

“Eh, evet.” Sykes omuz silkti. “Elbette uyumazsın.” Richards bir şey demeyince adam başını monitörlere doğru eğdi. “Aşağıda asayiş berkemal mi?”

Richards başıyla onayladı.

“Ay ışığında gezintiye çıkan başkaları var mı?”

Jack'le Sam'i, temizlikçileri kastediyordu. Sykes normalde alaycı konuşmazdı, ama sinirlenmekte haklıydı. Çöp tenekeleri yahu. Muhafızların güya girip çıkan her şeyi kontrol etmeleri gerekiyordu, ama aslında çocuktular o kadar, sıradan gönüllü askerlerdiler. Hâlâ lisedeymiş gibi davranıyorlardı, çünkü bir tek orayı biliyorlardı. Onları hizada tutmak gerekiyordu ve Richards işini ihmal etmişti.

“Nöbetçiyle konuştum. Unutamayacağı bir konuşma oldu.”

“O adamlara ne olduğunu söylemek ister miydin?”

Richards'ın bu konuda söyleyecek sözü yoktu. Sykes ona ihtiyaç duysa da asla sevmeyecek ve onaylamayacaktı.

Sykes kalkıp Richards'ın yanından monitörlere doğru yürüdü. Sıfır'ın görüntüsüne ayar ve ardından zum yaptı.

“Eskiden arkadaştlar, biliyorsundur” dedi. “Lear'la Fanning.”

Richards başıyla onayladı. “Duymuştum.”

“Eh, evet.” Sykes derin bir nefes aldı, gözlerini Sıfır'dan ayırmadan. “Arkadaşlara bu yapılmaz.”

Sykes dönüp hâlâ terminalde oturan Richards'a baktı. Sykes birkaç gündür tıraş olmamış gibiydi ve floresan ışık yüzünden kısılmış gözleri bulanıktı. Nerede olduğunu unutmuş gibi göründü bir an.

“Ya biz?” diye sordu Richards'a. “Arkadaş mıyız?”

Bu komikti işte. Sykes'ın rüyaları tahmininden de kötüydü herhalde. Arkadaşmış! Kimin umurundaydı ki?

“Elbette” dedi Richards gülümseyerek. “Arkadaşız.”

Sykes onu bir an daha inceledi. “Düşündüm de” dedi, “bu çok iyi bir fikir değil galiba.” El sallayarak o fikri kovdu. “Yine de sağ ol.”

Richards, Sykes’in canını sıkan şeyi biliyordu: kız. Sykes’in da iki çocuğu vardı –iki delikanlı, ikisi de babaları gibi West Point’te okumuşlardı, biri Pentagon’da istihbarat işi yapıyordu, diğeriye Suudi Arabistan’da bir çöl tankı birliğindeydi– ve Richards adamın torunları da olabileceğini düşündü; Sykes bundan laf arasında bahsetmiş olabilirdi, ama normalde konuştukları şeylerden değildi. Her halükârda, bu kız meselesinden hoşlanmayacaktı. Açıkçası Lear’ın ne istediği Richards’ın umurunda değildi.

“Biraz uyumalısın” dedi Richards. Kol saatine baktı. “Üç saat sonra gelecekler.”

“Uyumasam da olur.” Sykes kapıya gitti, orada dönüp bezgin bakışlarını yine Richards’a çevirdi. “Aramızda kalmak kaydıyla ve izinle şunu sormak istiyorum, onu buraya nasıl bu kadar çabuk getirdin?”

“Zor olmadı.” Richards omuz silkti. “Waco civarında bir askeri araca bindirildi. Bir avuç yedek asker, ama orası federal koridor sayılıyor. Geceyarısını biraz geçe Denver’a indiler.”

Sykes kaşlarını çattı. “Federal koridor olsa bile fazla çabuk. Hem bu telaş niye, fikrin var mı?”

Richards emin değildi; emir Özel Kuvvetler’deki aracından gelmişti. Ama tahmin etmesi gerekse, sebebin ter kokulu karyolayla, çorba lekeleriyle kaplı elektrikli ocakla, güneşsiz ve temiz havasız geçen bir seneye, kötü rüyalarla, Red Roof’la filan ilgili olduğuna bahse girerdi. Aslında duruma dikkatli bakınca –ki bunu yapma zahmetine girmeyi epeydir kesmişti– her şey o kitap kurdu görünüşlü hoş Elizabeth Macomb Lear’ın kansere karşı verdiği uzun mücadeleye filan dayanıyordu herhalde.

“Bir tanıdıktan yardım isteyip silme işini Langley’den yaptırдыm. Tüm sistemden silindi. Carter daha şimdiden bir hiç. Bir paket sakız bile satın alamaz.”

Sykes kaşlarını çattı. “Kimse hiç değildir. Mutlaka ilgilenen birileri çıkar.”

“Olabilir. Ama bu adam hiçe epey yakın.”

Sykes kapı eşiğinde bir an daha oyalandı, bir şey demeden; ikisi de sessizliğin sebebinin biliyorlardı. “Eh” dedi sonunda, “yine de hoşuma gitmiyor. Protokolümüzün bir sebebi var. Üç hapisane, otuz gün, sonra getiririz.”

“Bu bir emir mi?” Şakaydı bu; Sykes ona emir veremezdi. Richards ondan emir alabilirmiş gibi davransa da ciddi değildi.

“Hayır, boşver” dedi Sykes ve elinin tersine esnedi. “Ne yapacağız ki, adamı geri mi göndereceğiz?” Eliyle kapının yan tarafına vurdu. “Cip gelince beni ara. Uyumam, yukarıda olurum.”

Tuhaftı: Sykes gidince Richards onun kalmasını yeğlediğini fark etti. Belki de bir bakıma

arkadaştılar. Richards daha önce de kötü işler yapmıştı; işlerin bir anda tatsızlaşabildiğini, dışarıda fazla uzun süre bırakılmış bir litre süt gibi bozulabildiğini biliyordu. Hiçbir Şey önemli değilmiş, sanki iş bitmiş gibi konuşmaya başlıyordunuz. İşte o zaman insanları gerçekten sevmeye başlıyordunuz, bu da bir sorundu. Sonrasında her Şey çabucak dağılıyordu.

Carter sıradışı biri değildi, hayatından başka satacak Şeyi olmayan bir başka mahkûmdu o kadar. Ama kız: Lear altı yaşında bir kız ne yapacaktı ki?

Richards dikkatini monitörlere çevirdi ve kulaklığı taktı. Babcock yine köşedeydi, sesler çıkarıp duruyordu. Tuhaftı: Babcock nedense onu huzursuz ediyordu hep. Sanki Richards *ona* aitti, sanki Babcock onun bir parçasının sahibiydi. Bu histen kurtulamıyordu bir türlü. Richards oturup o herifi saatlerce dinleyebiliyordu. Bazen monitörlerin karşısında başında kulaklıkla uyuyakaldığı oluyordu.

Saatine tekrar baktı, bakmaması gerektiğini bilerek ama kendini durduramadan. Üçü biraz geçiyordu. Canı tekrar kâğıt oynamak istemiyordu, Seattle'daki piç kurusunun canı cehennemeydi; cipin bina kompleksine girmesini beklemekle geçireceği saatler gözünde büyüdü birden.

Direnmek boşunaydı. Sesi ayarladı ve arkasına yaslanıp Babcock'ın ona ne söylemeye çalıştığını merak ederek dinlemeye başladı.

Altı

Lacey penceresinin ardındaki yapraklara yağın yağmurun sesiyle uyandı.

Amy.

Amy neredeydi?

Hemen kalkıp sabahlığını giydi ve telaşla merdivenden indi. Ama alt kata vardığında paniği geçmişti; çocuk kahvaltı etmeye veya televizyon seyretmeye ya da etrafa bakınmaya gitmişti mutlaka. Lacey mutfağa girince kızın masada oturduğunu gördü, üstünde hâlâ pijaması vardı, tost makinesinde ısıtılmış waffle yiyordu çatalla. Geniş masanın bir ucunda oturan Rahibe Claire Overton Parkı'ndaki sabah koşusundan yeni dönmüştü, eşofmanlıydı, dumanı tüten bir kahve fincanını tutuyor ve *Commercial Appeal* gazetesini okuyordu. Rahibe Claire aslında henüz rahibe değildi, çömezdi sadece. Eşofman üstünün omuzlarında yağmur lekeleri vardı; yüzü ıslaktı ve kızarmıştı.

Gazeteyi bırakıp Lacey'ye gülümsedi. "Güzel, kalkmışsın. Biz kahvaltımızı yaptık bile, değil mi Amy?"

Küçük kız ağzındaki lokmayı çiğnerken başıyla onayladı. Rahibe Claire manastıra katılmadan önce Seattle'da emlakçılık yapıyordu ve Lacey masaya otururken rahibenin ne okuduğunu gördü: gayrimenkul sayfası. Rahibe Arnette bunu görse sinirlenirdi, hatta dünyevi hayatın dikkat dağıtıcı yönleriyle ilgili doğaçlama nutuklarından birini çekebilirdi. Ama fırının yukarısındaki saate göre vakit sekizi biraz geçiyordu; diğer rahibeler yan binada ayindeydiler herhalde. Lacey utanca kapıldı. Nasıl bu kadar geç kalkabilmişti?

"Ben sabah erkenden ayine gittim" dedi Claire, düşüncelerini yanıtlarcasına. Rahibe Claire genellikle günlük koşusuna çıkmadan önce (ki buna "Endorfin Anamızı ziyaret" diyordu) sabah altıdaki ayine katılırdı. Rahibelikten başka hayat tanımamış diğer rahibelerin tersine Claire'in hayatının çoğu manastırın dışında geçmişti: Evlenmişti, para kazanmıştı, mal mülk sahibi olmuştu, örneğin bir daire ve güzel ayakkabılar ve bir Honda Accord almıştı. Rahibe olma ihtiyacını ancak otuzlarının sonlarındaiken, bir keresinde "dünyanın en kötü kocası" dediği adamdan boşandıktan sonra duymuştu. Ayrıntıları belki Rahibe Arnette hariç bilen yoktu, ama Claire'in hayatı Lacey için bir hayret kaynağıydı hep. İnsanın nasıl birbirinden öylesine farklı iki hayatı olabilirdi? Claire bazen "Şu ayakkabılar güzel" veya "Seattle'da Vintage Park'tan başka iyi otel yok" gibi laflar edince bütün rahibeler afallayıp kısmen hoşnutsuzluktan, kısmense kıskançlıktan kaynaklanan bir sessizliğe bürünüyorlardı. Amy'nin alışverişini Claire yapmıştı, çünkü aralarındaki doğru dürüst alışveriş yapmayı bilen tek kişi olduğu ima edilmişti.

"Acele edersen sekiz ayinine yetişebilirsin" dedi Claire. Oysa artık çok geçti tabii; Lacey,

Claire'in başka bir şey söylemek istediğini anladı. "Ben Amy'ye göz kulak olurum."

Lacey kıza baktı. Amy'nin saçları uykusunda dağılmıştı, ama cildi ve gözleri parlaktı, dinlenmişti. Lacey parmak uçlarını kızın kâküllerinde gezdirdi. "Çok iyisin" dedi Lacey. "Belki bugün, bir kereliğine, çünkü Amy burada..."

"Daha fazla konuşma" diyen Rahibe Claire gülerken elini kaldırıp Lacey'yi susturdu. "Ben hallederim."

Lacey yeni başlayan günü düşündü. Masada otururken, hayvanat bahçesi planını anımsadı. Ne zaman açılırdı? Peki ya yağmur? Diğer rahibeler dönmeden evden çıksa iyi olurdu. Sırf neden ayine katılmadığını merak edeceklerinden değil; Amy hakkında sorular sormaya başlayabilirlerdi. Yalanı şimdiye kadar işe yaramıştı, ama Lacey onun ayaklarının altındaki çürük tahtalardan oluşan bir zemin kadar güvenilmez olduğunu hissediyordu.

Amy wafflelarını ve koca bir bardak dolusu sütü bitirince Lacey onu üst kata çıkarıp çabucak üstünü değiştirdi: Yeni alındığı için sert olan bir kot pantolon ve harflerin etrafında pullar olan ŞIMARIK yazılı bir tişört, Sadece Rahibe Claire böyle bir tişört almaya cesaret edebilirdi. Rahibe Arnette'in hiç hoşuna gitmeyecekti –görünce her zamanki gibi iç geçirerek kafa sallayıp odaya kasvet çökmesine yol açacaktı muhtemelen– ama Lacey o tişörtün mükemmel olduğunu, tam da küçük bir kızın giymek isteyeceği türden olduğunu biliyordu. Pullar tişörtü özel kılıyordu ve Tanrı, Amy gibi bir çocuğun biraz olsun mutlu olmasını isterdi mutlaka. Banyoda Amy'nin yanaklarına bulaşmış şerbeti sildi ve saçlarını taradı, sonra da kendisi giyindi, her zamanki pilili gri eteğiyle beyaz gömleğini giyip başlığını taktı. Dışarıda yağmur dinmişti; bahçe sıcak, telaşsız güneşle aydınlanmaya başlamıştı. Lacey günün sıcak geçeceğini tahmin etti; bütün gece süren yağmurdan ve soğuktan sonra şimdi güneşten ılık bir rüzgâr esiyordu.

Biraz parası vardı, bilet alıp yemek yemeye yeterdi ve hayvanat bahçesine yürüyerek gidebilirlerdi tabii. Dışarı çıktıklarında hava ısınmaya başlamıştı ve ıslak çimenlerin tatlı kokusunu taşıyordu. Kilise çanları çalmaya başlamıştı; ayin her an bitebilirdi. Amy'yi çabucak bahçe kapısından, Rahibe Louise'in özenle baktığı bitkilerin, biberiyelerin, tarhunların ve fesleğenlerin kokularından geçirip parka götürdü; orada şimdiden baharın ilk sıcak gününde güneşi tatmak ve tenlerinde hissetmek için insanlar toplanmıştı: köpekli ve frizbili gençler, patikalardaki koşucular, gölgeli masalardaki ve barbekü çukurlarındaki aileler. Hayvanat bahçesi parkın kuzey ucundaydı, yanındaki geniş cadde mahalleyi bıçak gibi yarıyordu. Karşı tarafta, şehir merkeziyle dış kesimler arasında kalan bölgenin büyük evlerinin ve geniş, görkemli çimenliklerinin yerini bakımsız sundurmalı ince, uzun kulübelere ve kirlili bahçelerde duran hurda arabalar almıştı. Sokaklarda delikanlılar güvercin gibi yürüyorlar, sağa sola tünedikten sonra yollarına devam ediyorlardı, her şeyde aylakça ve biraz huzursuz edici bir uyuşukluk vardı. Lacey'nin bu mahalleyi daha çok sevmesi gerekirdi, ama orada yaşayan siyahlar Lacey'den çok farklıydılar; Lacey asla fakir olmamıştı, en azından onlar kadar. Sierra Leone'deyken babası bakanlıkta çalışırdı; annesi alışveriş yapmak için Freetown'a ve polo maçları için fuar alanına özel şoförüyle giderdi; bir keresinde katıldıkları bir partide başkan onunla vals yapmıştı.

Hayvanat bahçesinin yanında hava değişti, fıstık ve hayvan kokuları belirdi. Girişte kuyruk oluşmuştu bile. Lacey biletlerini aldı, para üstünü dikkatle saydı, sonra da Amy'yi tekrar elinden tutup turnikeden geçirdi. Küçük kızın taşıdığı sırt çantasında Tavşan Peter vardı; Lacey onun evde

kalabileceğini söyleyince, bunun söz konusu bile olmayacağını kızın gözlerindeki anlık parıltıdan anlamıştı. Amy çantasını bırakamazdı.

“Ne görmek istersin?” diye sordu Lacey. Girişin altı metre ilerisinde büyük haritalı bir kameriye buldular; harita farklı habitatlara ve hayvan türlerine göre renklendirilmişti. Beyaz bir çift haritayı inceliyordu, adamın boynuna asılı fotoğraf makinesi sallanıyordu, kadınsa bir bebek arabasını yavaşça itip çekiyordu; pembe kumaşlara gömülü olan bebek uyuyordu. Kadın Lacey’ye göz attı ve bir an şüpheyile inceledi: Siyah bir rahibenin küçük bir beyaz kızla ne işi vardı? Ama sonra biraz zorla –özür dilercesine, ithamını geri alırcasına– gülümsedi ve adamla birlikte patikada yürüyerek uzaklaştı.

Amy haritaya baktı. Lacey onun okuma yazma bilip bilmediğini bilmiyordu, ama sözcüklerin yanında resimler vardı.

“Bilmem” dedi kız. “Ayılar?”

“Hangi cins?”

Kız resimleri tarayarak bir an düşündü. “Kutup ayıları.” Konuşurken gözlerinde heves belirdi; hayvanat bahçesindeki hayvanları görme fikrini artık paylaşıyorlardı. Tam Lacey’nin umduğu gibiydi. Orada dururlarken kapıdan başka insanlar girmişti; hayvanat bahçesi kalabalıklaşmıştı birden. “Ayrıca zebra, filler ve maymunlar.”

“Harika” dedi Lacey gülümseyerek. “Hepsini görürüz.”

Bir büfeden bir torba fıstık alıp hayvanat bahçesinin içlerine, seslerle ve kokularla dolu zengin kısmına doğru yürüdüler. Kutup ayısı tankına yaklaşırken kahkahalar, şırıltılar, eğlenceli dehşet çığlıkları işittiler; bu sesler hem gençlerden, hem de yaşlılardan geliyordu. Amy birden Lacey’nin elini bırakıp öne atıldı.

Lacey ayı tankının etrafında toplanmış insanların omuzlarının arasından geçti. Amy’nin yüzünü ayıların habitatının sualtı kısmını sergileyen cama iyice yaklaştırdığını gördü – Memphis sıcağında orayı görmek tuhaftı, kayalar buz kütlelerine benzeyecek şekilde boyanmıştı, derin bir kutup mavisini havuz vardı. Üç ayı güneşleniyordu, şömine önündeki üç dev post gibiydiler; dördüncüsü yüzüyordu. Amy ile Lacey seyredirken bu ayı yüzerek onlara yaklaştı ve tamamen suya dalarak burnunu cama dayadı. Lacey’nin etrafındaki insanlar hayret nidaları attılar; Lacey’nin omurgasından aşağı, ayaklarına ve parmak uçlarına bir haz akımı yayıldı. Ayı ağzını açıp pembe dilini sergiledi.

“Dikkatli ol” diye uyardı arkalarındaki bir adam. “Sevimli görünebilirler, ama asıl niyetleri seni ham yapmak küçük kız.”

İrkilen Lacey arkasına dönüp sesin kaynağını aradı. Bir çocuğu öyle korkutmaya çalışan bu adam kimdi? Ama arkasındaki yüzlerden hiçbiri bakışlarına karşılık vermedi; herkes gülümseyerek ayıları seyrediyordu.

Uzulca “Amy” deyip elini kızın omzuna koydu. “Belki de ayıları heyecanlandırmasan iyi olur.”

Amy onu duymamış gibiydi. Yüzünü cama iyice yaklaştırdı. “İsmin ne?” diye sordu ayıya.

“Yapma Amy” dedi Lacey. “O kadar yaklaşma.”

Amy camı okşadı. “Onunki bir ayı ismi. Söyleyemiyorum, dilim dönmüyor.”

Lacey duraksadı. Bu bir oyun muydu? “Ayının ismi mi var?”

Kız başını kaldırıp gözlerini kısarak baktı. Yüzünde çokbilmişlik vardı. “Tabii ki var.”

“Sana ismini söyledi.”

Havuzda muazzam bir patlama oldu. Kalabalıktakiler nefeslerini tuttular. Suyu bir başka ayı atlamıştı. Hayvan –dişi miydi erkek mi?– mavilikte Amy’ye doğru yüzüyordu. Yani artık iki tane ayı vardı, Amy’nin yüzünün birkaç santim ötesinde cama vuruyorlardı, otomobil kadar büyüktüler, beyaz kürkleri sualtı akıntılarıyla dalgalanıyordu.

“Şuna baksana” dedi birisi. Lacey’nin kameriyede gördüğü kadındı. Yanlarında duruyordu, bebeğini koltuk altlarından tutup cama kaldırmıştı, oyuncakmış gibi. Uzun saçları arkadan sımsıkı toplanıp atkuyruğu yapılmış kadın şort, tişört ve parmak arası terlikler giymişti. Lacey kadının tişörtünün kıvrımlarının ardındaki karnının gebelik yüzünden hâlâ sarkık olduğunu seçebildi. Arkalarında duran kocası boş bebek arabasına göz kulak oluyor ve fotoğraf makinesini tutuyordu.

“Seni sevdiler bence” dedi kadın Amy’ye. “Bak tatlım” diyerek bebeği salladı, kollarının kanat gibi inip kalkmasına yol açtı. “Ayılara bak. Ayılara bak tatlım. Canım, fotoğraf çeksene. Fotoğraf... çek.”

“Çekemem” dedi adam. “Sırtınız dönük. Çocuğu bana çevir.”

Kadın sinirle iç geçirdi. “Yahu gülümserken çek işte, çok mu zor?”

Lacey bunu seyrederken olay gerçekleşti: Tekrar kuvetli bir su sesi duyuldu ve başını çevirmesine fırsat kalmadan bir üçüncüsü geldi. Yanındaki camın esnediğini hissetti. Kenara kadar yükselen su yukarıdan taşmaya başladı; herkes olanların farkındaydı ama kimsenin müdahale edecek gücü yoktu.

“Dikkat edin!”

Buz gibi su Lacey’ye tokat gibi indi, burnuyla ağzını ve gözlerini tuz tadıyla doldurdu, onu camdan geriye savurdu. Her taraftan çığlıklar yükseldi. Bebeğin ağladığını ve annenin *Geri çekilin, geri çekilin*, diye bağırdığını işitti. İnsanlar çarptılar; Lacey tuzlu su yüzünden yanan gözlerini kapadığını fark etti. Sendeleyerek geriledi, tökezledi ve bir grup insanın üstüne düştü. Cam kırılma sesini, tankın suyunun akın etmesini bekledi.

“Amy!”

Gözlerini açınca bir adamın kendisine yüzünün birkaç santim ötesinden baktığını gördü. Fotoğraf makineli adamdı. Lacey’nin etrafındaki kalabalık susmuştu. Cam kırılmamıştı.

“Pardon” dedi adam. “İyi misiniz rahibe? Ayağım kaydı galiba.”

“Lanet olsun!” Kadın tepelerinde duruyordu, giysileri ve saçları sıırılsıklamdı. Bebek omzunda ağlıyordu. Kadın çok sinirliydi. “Çocuğun ne yaptı?”

Lacey kadının *kendisine* hitap ettiğini fark etti.

“Pardon ama...” diye söze başladı. “Anlamadım..”

“Ona baksana!”

Kalabalık tanktan uzaklaşmıştı, herkes tankın önünde diz çöküp ellerini cama yaslamış sırt çantalı kıza ve kızın önünde toplanmış dört ayının yüzlerine bakıyordu.

Lacey hemen ayağa kalkıp ilerledi. Küçük kızın başı eğikti, ıslak saçlarından sular damlıyordu hâlâ. Lacey kızın dudaklarını dua edercesine kımıldattığını gördü.

“Amy, ne oldu?”

Birisi “O kız ayılarla konuşuyor!” diye haykırınca kalabalıktan hayret nidaları yükseldi. “Şuna bakın!”

Fotoğraf makineleri çalışmaya başladı. Lacey Amy’nin yanında diz çöktü. Kızın yüzüne düşmüş saçlarını geriye attı. Yanaklarında tankın suyuyla karışık gözyaşları vardı.

“Söylesene çocuğum.”

“Biliyorlar” dedi Amy ellerini camdan ayırmadan.

“Ayılar neyi biliyor?”

Kız yüzünü kaldırdı. Lacey afalladı; ilk kez bir çocuğun yüzünden böylesine üzüntü, böylesine bilgece bir keder görüyordu. Ama Amy’nin gözlerini inceleyince korku görmedi. Amy öğrendiği şeyi kabullenmişti, her ne idiyse.

“Ne olduğumu” dedi Amy.

Merhametli Rahibeler Manastırı'nın mutfağında oturan Rahibe Arnette bir şeyler yapmaya karar vermişti.

Saat 9 olmuştu, 9.30 olmuştu, 10 olmuştu; Lacey ve Amy denen o kız hâlâ gittikleri yerden dönmemişlerdi, her neresiyse. Sonunda Rahibe Claire durumu itiraf etmişti: Lacey'nin ayine katılmadığını ve ikisinin kısa süre sonra birlikte gittiklerini, kızın sırt çantalı olduğunu söylemişti; Claire onların gittiklerini duymuştu ve arka bahçe kapısından çıkıp parka doğru yürüdüklerini pencereden görmüştü.

Lacey bir dolap çeviriyordu. Arnette tahmin etmeliydi.

Kızla ilgili söyledikleri yalandı, Arnette bunu en başta anlamıştı zaten; anlamasa bile kesinlikle hissetmişti, önce şüphelenmişti, sonra da geceleyin bir terslik olduğuna emin olmuştu. Madeline kitaplarındaki Bayan Clavel gibi *biliyordu*.

Şimdi de aynı o öyküdeki gibi: Küçük kızlardan biri gitmişti.

Diğer rahibeler Lacey ile ilgili gerçeği bilmiyorlardı. Arnette bile her şeyi ancak genel merkezden psikiyatri raporu gelince öğrenmişti. Arnette öyle bir şeyi yıllar önce haberlerde duyduğunu anımsıyordu, ama zaten Afrika'da hep öyle şeyler olmaz mıydı? Hayatın değersiz gibi görüldüğü o küçük ve berbat ülkelerde, Tanrı'nın iradesinin en tuhaf ve anlaşılmaz şekillerde işlediği yerlerde? Üzücüydü, korkunçtu, ama insan böyle bir sürü şey duyunca bir noktadan sonra duyarsızlaşıyordu ve Arnette o olayı tamamen unutmuştu. Ve şimdi Lacey buradaydı, onun gözetimindeydi ve gerçeği bilen başkası yoktu; Lacey'nin neredeyse dört dörtlük bir rahibe olduğunu itiraf etmeliydi, biraz fazla içine kapanıktı o kadar, belki ibadeti biraz fazla mistikti. Lacey, babasıyla annesinin ve kız kardeşlerinin hâlâ Sierra Leone'de olduklarını, saray balolarına gittiklerini ve midillilerine bindiklerini söylemişti ve buna inanıyordu şüphesiz; bir tarlada saklandığı yerde BM Barış Gücü görevlileri tarafından bulunup da rahibelere teslim edildiği günden beri hep öyle demişti. Bu iyiydi tabii; merhametli Tanrı, Lacey'ye olanları unutturmuştu. Çünkü askerler kızın ailesini öldürmekle yetinmemişlerdi; tarlalarda Lacey ile birlikte saatler geçirmişlerdi ve küçük kızı öldü sanıp bıraktıklarında kız *cesetten* farksızdı herhalde; neyse ki Tanrı onu koruyup bu olayları zihninden silmişti. Kızı o sırada yanına almamayı yeğlemesi Tanrı'nın iradesinin basit bir ifadesiydi ve Arnette bunu sorgulamamalıydı. Bu bilgi bir yükü ve yol açtığı kaygıya Arnette sessizce katlanmalıydı.

Ama şimdi başka bir kız vardı. Amy denen kız. Fazlasıyla kibardı, hayalet gibi sessizdi, ama durumda bariz bir terslik yok muydu? Hiç de inandırıcı olmayan bir şey? Lacey'nin yaptığı açıklama, düşündükçe daha saçma geliyordu. Lacey o kızın annesinin arkadaşı olabilir miydi? İmkânsızdı. Lacey günlük ayinlere katılmak dışında evden pek çıkmazdı; öyle bir kadınla, hele ona kızını emanet edecek kadar güvenen bir kadınla nasıl arkadaşlık kurmuş olabilirdi? Bunun açıklaması yoktu, çünkü bu bir yalandı. Ve şimdi ikisi sırra kadem basmışlardı.

Mutfakta oturan Rahibe Arnette, 10.30'da ne yapması gerektiğini anladı.

Ama ne diyecekti? Nereden başlayacaktı? Amy'den mi? Diğer rahibeler bir şey bilmiyor gibiydiler.

Kız, çoğu zaman olduğu gibi Lacey evde yalnızken gelmişti; Arnette, Lacey’yi dışarı çıkarmak, kilere ve depoya götürmek, gezdirmek için epey uğraşmıştı, ama Lacey hep reddetmişti, öyle zamanlarda yüzünde konuyu anında kapatan bir çeşit neşeli donukluk belirliyordu. *Hayır teşekkürler Rahibe. Belki başka bir gün.* Böyle üç dört yıldan sonra durup dururken bir kız belirmişti ve Lacey onu tanıdığını öne sürüyordu. Yani Arnette polisi arayacaksa Lacey’den, tarla meselesinden başlamalıydı.

Arnette telefonu aldı.

“Rahibe?”

Döndü: Rahibe Claire. Claire mutfığa girmişti, üstünde hâlâ eşofman vardı, oysa artık üstünü değiştirmiş olması gerekirdi; Claire eskiden emlakçıydı, evlenmekle kalmayıp bir de *boşanmıştı*; gardırobunda hâlâ bir çift topuklu ayakkabı ve siyah bir kokteyl elbisesi duruyordu. Ama bu bambaşka bir sorundu, şimdi Arnette’in aklındaki sorun değildi.

“Rahibe” dedi Claire kaygılı bir sesle, “bahçe yolunda bir araba var.”

Arnette telefonu kapadı. “Kim?”

Claire duraksadı. “Polise... benziyorlar.”

Arnette tam zil çalarken ön kapıya ulaştı. Yandaki pencerenin perdesini açıp dışarı baktı. İki adam, biri yirmilerinde gibiydi, diğeri daha yaşlıydı ama genç görünüyordu, siyah takım elbiseli ve kravatlıydılar, cenaze levazımatçısı gibi. Polise benziyorlardı, ama tam da değil. Ciddi bir kurum, resmi. Kapıdan uzakta, en alt basamakta, gün ışığında duruyorlardı. Yaşlı adam onu görünce dostça gülümsedi ama bir şey demedi. Hoş ama sıradan görünüyordu, sıırım gibiydi ve yüz hatları düzgündü. Şakaklarına biraz kır düşmüştü, güneşte terden hafifçe parlıyordu.

“Açsak mı?” diye sordu Claire arkadan. Rahibe Louise de zil sesini duyup inmişti.

Arnette sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Elbette rahibeler.”

Kapıyı açtı ama sürgülü tel kapıyı açmadı. İki adam öne çıktı.

“Yardımcı olabilir miyim beyler?”

Yaşlı adam göğüs cebinden ufak bir cüzdan çıkardı. Cüzdanı açınca Arnette FBI yazısını hemen gördü.

“Hanımefendi, ben Özel Ajan Wolgast’ım. Yanımdaki de Özel Ajan Doyle.” Cüzdanı hemen ceket cebine geri koydu. Arnette adamın çenesinde bir yara izi gördü; adam tıraş olurken çenesini kesmişti. “Böyle bir cumartesi sabahı rahatsız ettiğimiz için kusura bakmayın...”

“Amy için geldiniz” dedi Arnette. Sebebini bilmiyordu; birden söyleyivermişti, bunu yaptıran o adamdı sanki. Adam karşılık vermeyince devam etti: “Öyle, değil mi? Amy için geldiniz.”

Yaşça büyük olan ajan –Arnette onun ismini unutmuştu bile– Arnette’in arkasındaki Rahibe

Louise'e bakıp ona çabucak, güven verircesine gülümsedikten sonra gözlerini tekrar Arnette'e çevirdi.

“Evet hanımefendi. Doğru. Amy için geldik. Girmemizin sakıncası var mı? Size ve diğer bayanlara birkaç soru sormak için?”

Böylece Merhametli Rahibeler Manastırı'nın oturma odasına girdiler: siyah takım elbiseli, erkek teri kokan, kaslı iki adam. İri cüsseleri odayı değiştirdi, ufalttı sanki. Eve arada sırada gelen tamirciler ve Rahip Fagan hariç erkek girmezdi.

“Pardon memur beyler” dedi Arnette, “isimlerinizi tekrar söyleyebilir misiniz?”

“Elbette.” Yine o gülümseme: özgüvenli, sevimli. Genç adam şimdiye kadar tek kelime etmemişti. “Ben Ajan Wolgast, bu da Ajan Doyle.” Etrafa bakındı. “Eee, Amy burada mı?”

Rahibe Claire araya girdi. “Onu neden istiyorsunuz?”

“Korkarım siz bayanlara her şeyi anlatamam. Ama kendi güvenliğiniz için şunu bilmelisiniz ki Amy bir federal tanık. Onu koruma altına almaya geldik.”

Federal koruma! Arnette'in göğsü panikle sıkıştı. Durum tahmininden de kötüydü. Federal koruma! Televizyondaki, şu polis şovlarındaki gibi; Arnette onları seyretmek istemese de bazen seyrederdi, çünkü diğer rahibeler seviyorlardı.

“Lacey ne yaptı?”

Ajan kaşlarını ilgiyle kaldırdı. “Lacey?”

Biliyormuş gibi yapmaya çalışıyordu, Arnette'i konuşturmaya çalışıyordu, bilgi koparabilmek için; Arnette bunu açıkça görebiliyordu. Ama tam da bunu yapmıştı elbette; onlara Lacey'nin ismini vermişti. Lacey'den bahseden tek kişi Arnette'ti. Arkasındaki diğer rahibelerin sessizliğinin baskısını hissetti.

“Rahibe Lacey” diye açıkladı. “Amy'nin annesinin arkadaşı olduğunu söylemişti bize.”

“Anlıyorum.” Wolgast diğer ajana göz attı. “Eh, belki onunla da konuşsak iyi olur.”

“Tehlikede miyiz?” diye sordu Rahibe Louise.

Rahibe Arnette dönüp onu susturmak için kaşlarını çattı. “Rahibe, iyi niyetli olduğunuzu biliyorum. Ama bu meseleyi bana bırakın lütfen.”

“Tehlikedesiniz diyemem” diye açıkladı ajan. “Ama onunla konuşsak iyi olacak sanırım. Şimdi evde mi?”

“Hayır.” Bunu Rahibe Claire söylemişti. Kollarını asice göğsünde kavuşturmuştu. “Gittiler. En az bir saat önce.”

“Nereye gittiklerini biliyor musunuz?”

Bir an kimse konuşmadı. Sonra evin içinde telefon çaldı.

“Pardon beyler” dedi Arnette.

Mutfığa gitti. Kalbi küt küt atıyordu. Telefonun çalmasına sevinmişti, çünkü böylece düşünme fırsatı bulabilecekti. Ama telefonu açınca hattın diğer ucundan gelen sesi tanımadı.

“Orası manastır mı? Siz hanımları orada görmüştüm. Böyle aradığım için kusura bakmayın.”

“Kimsiniz?”

“Pardon.” Adam hızlı konuşuyordu, sesi dalgındı. “Adım Joe Murphy. Memphis Hayvanat Bahçesi güvenlik şefiyim.”

Arkadan gürültüler geliyordu. Adam bir an başkasıyla konuştu: *Kapıyı aç, dedi. Çabuk.*

Sonra hatta geri döndü. “Buraya küçük bir kızla gelen bir rahibe var, tanıyor musunuz? Siyah bir hanım, sizler gibi giyinmiş.”

Rahibe Arnette’in içine vızıldayan hafif bir ağırlık, sanki bir arı sürüsü doldu. Gayet güzel bir sabahta bir şey olmuştu, korkunç bir şey. Mutfak kapısı açıldı; ajanlar odaya girdiler, peşlerinde Rahibe Claire ve Rahibe Louise’le. Herkes Arnette’e bakıyordu.

“Evet, evet, onu tanıyorum.” Arnette alçak sesle konuşmaya çalışsa da bunun anlamsız olduğunu biliyordu. “Ne oldu? Neler oluyor?”

Bir an hattın sesi kısıldı; hayvanat bahçesindeki adam ahizeyi eliyle örtmüştü. Elini kaldırınca Arnette çığlıklar, çocuk ağlamaları ve arkadan gelen başka bir ses duydu: hayvanların sesini. Maymunlar, aslanlar, filler ve kuşlar ciyaklıyor ve kükrüyordu. Arnette bu sesleri sadece telefondan duymadığını ancak bir an sonra fark etti; açık pencereden de ses geliyordu, parkı kat edip mutfığa giriyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu yalvarırcasına.

“Buraya gelseniz iyi olacak rahibe” dedi adam. “Hayatımda böyle şey görmedim.”

Lacey soluk soluğa, sıırıslıklam koşuyordu: Artık Amy’yi taşıyordu, küçük kızı bağına basmıştı, beline kızın bacakları sımsıkı dolanmıştı, hayvanat bahçesinin labirente benzeyen yollarında kaybolmuşlardı. Amy ağlıyordu, Lacey’nin bluzuna hıçkırıyordu –*ne olduğumu, ne olduğumu*– ve kaçan başkaları da vardı. Olay aylarla başlamıştı, giderek delirmişlerdi ve sonunda Lacey, Amy’yi çekerek camdan uzaklaştırmıştı ve o sırada arkalarındaki denizaslanları manyakça bir hiddetle sudan sıçrayıp tekrar dalmaya başlamışlardı; tam dönüp hayvanat bahçesinin merkezine doğru koşarlarken çayır hayvanları, ceylanlar, zebralar, okapiler ve zürafalar panikle çember çiziyor, koşarak çitlerden atlıyorlardı. Lacey bunu Amy’nin yaptığını biliyordu; Amy ile ilgiliydi. Kutup ayılarına olan şey şimdi her şeye oluyordu, sadece hayvanlara değil insanlara da oluyordu, bir kaos halkası bütün hayvanat bahçesine yayılıyordu. Fillerin yanından geçerlerken Lacey onların büyüklüklerini ve güçlerini hemen hissetti; dev ayaklarıyla tepiniyorlardı ve hortumlarını kaldırıp Memphis sıcağında bağıyorlardı. Bir gergedan çite saldırınca araba kazasını çağrıştıran müthiş bir gürültü koptu ve hayvan iri boynuzuyla çite hiddetle vurmaya başladı. Her taraftan böyle sesler gelmeye başlamıştı birden, yüksek ve korkunç ıstırap sesleri; insanlar ortalıkta koşturarak çocuklarına sesleniyorlardı, itişip kakışıyorlardı, kalabalıklar koşan Lacey’nin önünde yarılıyordu.

“Bu o!” diye haykırdı birisi ve bu sözcükler Lacey’yi arkadan vurdu – ok gibi saplandı. Lacey dönünce fotoğraf makineli adamın uzun parmağıyla kendisini gösterdiğini gördü. Pastel sarı gömleklili bir güvenlik görevlisinin yanında duruyordu. “İşte o çocuk!”

Amy’yi taşımayı sürdüren Lacey dönüp koştu; çığılık atan maymunlarla dolu kafeslerin, işe yaramaz dev kanatlarını çırparak bağıran kuğuların bulunduğu bir gölcüğün, orman kuşlarının haykırışlarıyla cınlayan uzun kafeslerin yanından geçti. Sürüngenler evinden dehşete kapılmış kalabalıklar boşanıyordu. Birbirinin benzeri kırmızı tişörtler giymiş panik içindeki bir grup öğrenci Lacey’nin yoluna çıktı ve kadın onların etrafından dolanırken az kalsın düşüyordu, ama ayakta kalmayı her nasılsa başardı. İlerisindeki toprağa, kaçanların attığı şeyler, broşürler, bezler ve kâğıtlara yapışmış, eriyen dondurma topları saçılmıştı. Bir grup adam soluk soluğa koşarak geçtiler; biri tüfekliydi. Bir yerlerde birisi robotsu bir sakinlikle “Hayvanat bahçesi kapanmıştır. Lütfen hızla en yakın çıkışa doğru ilerleyiniz. Hayvanat bahçesi kapanmıştır...” diyordu.

Lacey şimdi çemberler çiziyordu, çıkmanın yolunu arıyor ve bulamıyordu. Aslanlar kükrüyordu, babunlar, mirketler, Lacey’nin yaz gecelerinde yatak odası penceresinden dinlediği maymunlar bağıyordu. Sesler her yerden geliyordu, zihnini koro gibi dolduruyordu, silah sesleri gibi yankılanıyordu, tarladaki silah sesleri gibi, annesinin kapıdan seslenişi gibi: *Kaçın, var gücünüzle kaçın.*

Durdu. Ve o zaman hissetti. *Onu* hissetti. Gölgeyi. Orada olmayan ama aslında olan adamı. O adam Amy’yi almaya geliyordu, Lacey artık bunu biliyordu. Hayvanların ona söylediği buydu. O karanlık adam Amy’yi dalların, Lacey’nin gece sabaha dönüştükçe ağaran gökyüzüne yattığı yerden bakarken, başına gelenlerin seslerini ve kendi ağzından çıkan çığılıkları duyarken saatlerce seyrettiği dalların bulunduğu tarlaya götürecekti; ama o sırada zihnini vücudundan uzaklaştırmıştı, yukarı çıkarmıştı, dalların arasından gökyüzüne, Tanrı’nın olduğu yere çıkarmıştı ve tarladaki kız bir başkasıydı, hatırladığı biri değildi ve dünya onu sonsuza dek güvende tutacak sıcacık bir ışıqla sarmalanmıştı.

Ağzında yakıcı tuz tadı vardı, ama sadece tank suyu yüzünden değildi. Lacey artık ağlıyordu, yola kendi gözyaşlarının titrek perdesinin ardından bakıyordu, koşarken Amy’yi sımsıkı tutuyordu. Sonra büfeyi gördü. Fıstık aldığı büyük şemsiyeli büfe bir işaret kulesi gibi belirivermişti ve ardında geniş çıkış kapısı açık bir ağız gibi duruyordu. Sarı gömleklili güvenlik görevlileri telsizlerine bağıyor ve çılginca el sallayarak insanlara kapıdan geçmelerini işaret ediyorlardı. Lacey derin bir nefes alıp Amy’yi bağrına basarak kalabalığa karıştı.

Çıkışa sadece bir metre kala kolu bir el tarafından kavrandı. Lacey hemen döndü: Güvenlik görevlilerinden biriydi. Adam serbest elini Lacey’nin başının üstünden sallayarak başka birine işaret ederken kadının kolunu iyice sıktı.

Lacey. Lacey.

“Bayan, lütfen benimle gelin...”

Lacey beklemedi. Kalan son gücüyle adamı itti, kalabalığın yarıldığını hissetti. Kendini kurtarıırken arkasından düşen insanların homurtularının ve çığlıklarının geldiğini işitti ve güvenlik görevlisi ona durmasını haykırdı; ama artık kapıdan geçmişlerdi, Lacey ite kaka ilerleyerek otoparka gidiyordu ve siren sesleri yaklaşıyordu. Kan ter içindeydi, soluk soluğaydı ve her an düşebileceğini biliyordu. Nereye gittiğini bilmiyordu ama önemi yoktu. *Uzaklara*, diye düşündü, *uzaklara. Var gücünüzle kaçın çocuklar. Amy ile birlikte kaçın, kaçın.*

Sonra arkasından, hayvanat bahçesinde bir yerden tüfek sesi geldiğini işitti. Havayı yaran ses Lacey’yi durdurdu. Sonra çöken sessizlikte bir kamyonet yanaştı ve Lacey’nin önünde durdu. Amy artık kımıldamıyordu. Onların kamyoneti, rahibelerin depoya gitmek için ve başka işlerde kullandıkları büyük mavi kamyonetti. Kullanan Rahibe Claire’di, hâlâ eşofmanlıydı. İkinci bir araç, siyah bir sedan arkalarında dururken Rahibe Arnette kamyonetin yolcu koltuğundan dışarı fırladı. Etraflarından insanlar akın akın geçiyordu, otoparktan arabalar çıkıyordu.

“Lacey, ne oluyor...”

İkinci taşıttan iki adam indi. Karanlık yayıyorlardı. Lacey’nin kalbi sıkıştı, sesi boğazına şişe mantarı gibi tıkanı. Onların ne olduğunu anlamak için bakmasına gerek yoktu. *Çok geç! Her şey bitti!*

“Hayır!” Geri çekiliyordu. “Hayır!”

Arnette onu kolundan tuttu. “Kendine gel rahibe!”

İnsanlar onu çekiştiriyorlardı. Çocuğu almaya çalışıyorlardı. Lacey çocuğu var gücüyle bağrına basıyordu. “Onlara izin vermeyin!” diye haykırdı. “Bana yardım edin!”

“Rahibe Lacey, bu beyler FBI’dan! Lütfen söylediklerini yap!”

“Onu almayın!” Lacey artık yerdeydi. “Onu almayın! Onu almayın!”

Arnette’ti; Amy’yi ondan alan kişi Rahibe Arnette’ti. Lacey tarladaki gibi tekmeler savuruyor,

direniyor ve haykırıyordu.

“Amy, Amy!”

Sonra birden hüngür hüngür ağladı, gücü ansızın tükendi; Amy kaldırılıp götürülünce etrafı boşaldı. Kızın ince sesinin ona *Lacey, Lacey, Lacey* diye seslendiğini ve ardından arabanın kapılarının boğuk seslerle kapandığını, Amy'nin içeri hapsedildiğini işitti. Motor sesi, tekerlek sesi işitti; bir arabanın hızla uzaklaştığını işitti. Yüzünü ellerine gömmüştü.

“Beni almayın, beni almayın” diyordu ağlayarak. “Beni almayın, beni almayın, beni almayın.”

Şimdi yanında Claire vardı. Bir kolunu Lacey'nin sarsılan omuzlarına koydu. “Her şey yolunda rahibe” deyince Lacey onun da ağladığını anladı. “Her şey yolunda. Artık güvendesin.”

Ama değildi; *güvende* değildi. Kimse güvende değildi, ne Lacey, ne Claire, ne Arnette, ne bebekli kadın ne de sarı gömleli güvenlik görevlisi. Lacey artık bunu biliyordu. Claire nasıl her şey yolunda derdi? Her şey yolunda değildi ki. O seslerin, küçük bir kızken o tarlada geçirdiği geceden beri, onca yıldır ona söyledikleri buydu işte.

Lacey Antoinette Kudoto. Dinle. Bak.

Zihninde gördü, sonunda her şeyi gördü: İlerleyen orduları ve savaş alevlerini; mezarları, çukurları, can çekişen yüz milyon insanın çılgınlıklarını; yeryüzüne açılan bir kanat gibi yayılan karanlığı; zulüm ve kederle geçen son acı saatleri ve korkunç, son kaçışları; ölümün her şeyin üstündeki büyük egemenliğini ve nihayet yüzyılın sessizliğiyle dinginleşmiş boş şehirleri. Bunlar şimdiden gerçekleşiyordu. Lacey ağladı, ağladı. Çünkü Memphis, Tennessee'de kaldırımında otururken Amy'yi de görüyordu, Amy'sini; Lacey onu kurtaramazdı, tıpkı kendini kurtaramayacağı gibi. Zamanda donmuş isimsiz Amy unutulmuş, ışısız dünyada sonsuza dek tek başına dolaşacak ve sadece şunu söyleyecekti:

Ne olduğumu, ne olduğumu, ne olduğumu.

Yedi

Carter soğuk bir yerdeydi: İlk fark ettiği buydu. Onu önce uçaktan çıkardılar –hayatında hiç uçağa binmemiş olan Carter pencere kenarında oturmak istemişti, ama onu arka tarafa, sırt çantalarının arasına oturtmuşlardı, sol bileği bir boruya kelepçelenmişti ve başında iki asker nöbet tutmuştu– ve piste inen merdivene adım atarken soğuk hava ciğerlerine tokat gibi çarptı. Carter ilk kez üşümüyordu, ocak ayında bir Houston çevre yolunun altında uyuyup da soğuk nedir bilmemek imkânsızdı, ama buranın soğuğu farklıydı, öyle kuruydu ki dudaklarının büzüldüğünü hissedebiliyordu. Bir de kulakları tıkanmıştı. Vakit geçti, saat kaçtı kim bilir, ama havaalanı hapisane bahçesi gibi aydınlıktı; Carter merdivenin tepesinden bakınca bir düzine uçak saydı, büyük ve tombul uçakların arka taraflarındaki açık kapılar çocuk pijamaları gibi sarkıyordu, asfaltta forkliftler gidip geliyordu, üstü örtülü yükler taşıyorlardı. Onu bir tür askere mi dönüştüreceklerini, hayatta kalmasının bedelinin bu mu olduğunu merak etti.

Wolgast: Bu ismi anımsadı. O adama güvenmesi tuhaftı. Carter çok, çok uzun süredir kimseye güvenmemişti. Ama Wolgast onu anlıyordu sanki.

Kol ve ayak bilekleri zincire vurulmuş olan Carter merdivenden hızla inerken düşmemeye dikkat etti; önünde ve arkasında birer asker vardı. İkisi de ona tek kelime etmemişlerdi, hatta birbirleriyle de hiç konuşmamışlardı. Onu pistten geçirip, önünde çalışır halde bir minibüs bekleyen aydınlık bir hangara doğru götürdüler. Yaklaşırlarken kapı kayarak açıldı.

Birinci asker Carter’ı tüfeğiyle dürttü. “Gir.”

Carter söyleneni yaptı, sonra da hafif bir motor uğultusunu ve kapının ardından kapandığını işitti. En azından koltuklar rahattı, uçaktaki sert bank gibi değildi. Kapıya iki kere vurulduğunu duydu ve minibüs harekete geçti.

Uçakta uyuklamıştı ve daha fazla uyuyabilecek kadar yorgun değildi. Dışarıyı göremediğinden ve saati bilemediğinden, hangi yönde ne kadar gittiklerini anlayamazdı. Ama aylarca boş boş oturmuştu; birkaç saat daha oturabilirdi. Zihnini bir süreliğine boşalttı. Bir süre sonra minibüsün yavaşladığını hissetti. Şoför bölmesinden boğuk insan sesleri geldi, ama Carter söylenenleri anlayamadı. Minibüs öne atıldı ve sonra tekrar durdu.

Kapı kayarak açılınca karda ayaklarını yere vuran iki asker belirdi, üniformalarının üstüne parka giymiş beyaz delikanlılar. Askerlerin arkasında, loşlukta bir McDonald’s tabelası yanıp sönüyordu. Carter trafik sesi duyunca bir otobanın civarında olduklarını tahmin etti. Hava hâlâ karanlıktı, ama gökyüzü sabah vaktiymiş gibi görünüyordu. Kolları ve bacakları oturmaktan uyuşmuştu.

Muhafızlardan biri “Al” deyip ona bir torba fırlattı. Carter diğer muhafızın bir sandviçin son

lokmasını ağzına attığını fark etti. “Kahvaltı.”

Carter’ın açtığı torbada bir Egg McMuffin, kâğıda sarılı hash brownlar ve plastik bir bardakta meyve suyu vardı. Soğuktan boğazı kurumuştı, keşke biraz daha meyve suyu verselerdi diye düşündü, hatta su bile verseler yeterdi. Meyve suyunu çabucak bitirdi. Öyle şekerliydi ki dişlerini kamaştırdı.

“Sağ ol.”

Asker eliyle ağzını örterek esnedi. Carter neden bu kadar kibar davrandıklarını merak etti. Kıskaç’a ve diğerlerine hiç benzemiyorlardı. Tabanca taşıyorlardı ama bu bir ayrıcalıklı gibi davranmıyorlardı.

“Daha iki saatlik yolumuz var” dedi asker, Carter yemeğini bitirince. “Tuvaletin var mı?”

Carter uçaktan indiğinden beri işememişti ama öyle kurumuştı ki pek çışı olduğunu sanmıyordu. Ayrıca çışını saatlerce tutabilirdi. Ama McDonald’s’ı, içindeki insanları, yiyecek kokusunu ve parlak ışıkları düşününce orayı görmek istediğini anladı.

“Var galiba.”

Asker minibüse girdi, ağır çizmeleri metal zeminde tangırdadı. Dar alanda diz çöküp kemerindeki keseden parlak bir anahtar çıkardı ve zincir halkalarını açtı. Anthony delikanlının yüzünü yakından görebiliyordu. Asker kızıl saçlıydı ve en fazla yirmi yaşındaydı.

“Kaçmaya kalkmak yok, anladın mı?” dedi Anthony’ye. “Sana kıyak geçiyoruz.”

“Anladım efendim.”

“Fermuarını çek. Dışarısı buz gibi.”

Onu otoparktan geçirdiler, iki yanında yürüyorlardı ama ona dokunmuyorlardı. Carter en son ne zaman üstünde birilerinin elini hissetmeden bir yere gittiğini anımsamıyordu. Otoparktaki arabaların çoğu Colorado plakalıydı. Hava temiz kokuyordu, çam ağacı esanslı temizlik ürünü gibi; etrafındaki dağların üstüne üstüne geldiğini hissetti. Yerde kar vardı, otoparkın kenarlarına yığılmıştı ve buz kaplıydı. Carter hayatında sadece bir iki kez kar görmüştü.

Askerler tuvaletin kapısını çaldılar ve ses gelmeyince Carter’ı içeri soktular. Biri girerken diğeri kapıda nöbet tuttu. Carter iki pisuvardan birini kullandı. Yanındaki asker de diğerini.

“Ellerini görebileceğim yerde tut” dedi asker ve güldü. “Şaka yapıyorum.”

Carter işini bitirince ellerini yıkamak için lavaboya gitti. Houston’dan anımsadığı McDonald’s epey pisti, özellikle de tuvaleti. Sokaklarda yaşarken Montrose şubelerini arada sırada yıkanmak için kullanırdı, ama sonunda müdür onu fark edip kovmuştu. Ama bu tuvalet pırıl pırıldı, sabunu çiçek kokuluydu ve lavabonun yanında küçük bir çiçekli saksı vardı. Ellerini ağır ağır, teninden akan ılık suyu hissederek yıkadı.

“Artık McDonald’s’ta bitkiler mi var?” diye sordu askere.

Asker ona şaşkınlıkla baktıktan sonra kahkahayı bastı. “Ne kadardır yoksun?”

Carter neyin komik olduğunu anlamadı. “Hayatımın çoğu hapiste geçti” dedi.

Tuvaletten çıktıklarında üçüncü asker girdi ve onu beklediler. İki de Carter’a ellerini sürmemişlerdi. Carter odaya ağır ağır bakındı: yalnız oturan iki adam, bir iki aile, bir kadın ve yanında cep telefonunda oyun oynayan bir çocuk. Herkes beyazdı.

Tezgâha gittiler ve asker kahve ısmarladı.

“Başka bir şey ister misin?” diye sordu Carter’a.

Carter bir an düşündü. “Buzlu çay var mıdır?”

“Buzlu çayınız var mı?” diye sordu asker, tezgâhın ardındaki kıza.

Kız omuz silkti. Şak şuk sakız çiğniyordu. “Sıcak çay var.”

Carter dönüp kendisine bakan askere hayır anlamında kafa salladı.

“Sadece kahve.”

Askerler Paulson ve Davis’ti. Minibüse dönünce kendilerini tanıttılar. Biri Connecticut’lıydı, diğeri New Mexico’dandı; Carter hangisinin nereli olduğunu unuttu ve bunun çok önemli olmadığına karar verdi, ne de olsa iki yere de gitmemişti. Davis kızıl saçlı olandı. Yolun geri kalanı boyunca minibüsün iki bölmesinin arasındaki küçük pencereyi açık tuttular; ayrıca zincirleri tekrar takmadılar. Carter’ın tahmin ettiği gibi Colorado’daydılar, ama ne zaman bir yol tabelasına rastgelseler askerler ona gözlerini kapamasını söylüyor, sonra da bu çok komik bir espriymiş gibi gülüyorlardı.

Bir süre sonra eyaletlerarası yoldan ayrılıp dağların arasından geçen dar bir taşra yoluna saptılar. Yolcu bölmesinin ön sırasında oturan Carter, geçip giden dünyanın birazını ön camdan görebiliyordu. Yol kenarlarına karlar yığılmıştı. Carter hiç kasaba görmedi; arada sırada karşı yönden bir araba geliyordu o kadar, önce bir ışık belirliyordu, sonra da araba geçip giderken erimeye yüz tutmuş karların ezildiği duyuluyordu. Carter bu kadar ıssız bir yere ilk kez geliyordu. Gösterge panelindeki saate göre saat sabahın altısını biraz geçiyordu.

“Buralar soğukmuş” dedi Carter.

Aracı Paulson kullanıyordu; Davis ise çizgi roman okuyordu.

“Kesinlikle” dedi Paulson. “Beth Pope’un omurga desteğinden bile soğuk.”

“Beth Pope kim?”

Paulson omuz silkerek başını geriye çevirdi. “Liseden tanıdığım bir kız. Skolyoz mu ne, öyle bir hastalığı vardı.”

Carter bunun ne olduğunu da bilmiyordu. Ama Paulson’la Davis epey güldüler. Wolgast’ın bahsettiği işte bu ikisiyle çalışması gerekiyorsa, Carter bunu seve seve yapardı.

Carter “Şu Aquaman mi?” diye sordu Davis’e.

Davis ona çizgi romanlardan ikisini uzattı, bir League of Vengeance ve bir X-Men. Carter karanlık yüzünden yazıları okuyamasa da resimlere bakmaktan hoşlandı, zaten onlara bakınca hikâye anlaşılıyordu. Wolverine delikanlı adamdı, Carter onu sevmişti hep, gerçi haline üzülmüştü de. Kemiklerinde onca metal taşımak hoş olmasa gerekti, ayrıca sevdiği insanlar ya ecelleriyle ölüyor ya da öldürülüyorlardı hep.

Bir saat kadar daha geçince Paulson minibüsü kenara çekti. “Kusura bakma dostum” dedi Carter’a. “Sana tekrar zincir takmamız gerekiyor.”

“Sorun değil” dedi Carter kafa sallayarak. “Onları çıkardığımız için teşekkürler.”

Davis yolcu koltuğundan inip arka tarafa geldi. Kapı açılınca içeri soğuk hava doldu. Davis zincirleri tekrar taktı ve anahtarı cebine koydu.

“Rahat mısın?”

Carter başıyla onayladı. “Ne kadar yol kaldı?”

“Çok değil” dedi Davis.

Yola devam ettiler. Carter şimdi yokuş yukarı çıktıklarını anlayabiliyordu. Gökyüzünü göremese de havanın yakında aydınlanacağını tahmin ediyordu. Uzun bir köprüyü geçmek için yavaşladıklarında minibüse rüzgâr vurdu.

Diğer tarafa vardıklarında Paulson dikiz aynasında onunla göz göze geldi. “Biliyor musun, sen diğerlerine benzemiyorsun” dedi. “Suçun neydi ki? Sormam sorun değilse.”

“Diğerleri kimdi?”

“Bilirsin. Senin gibi adamlar. Mahkûmlar.” Başını Davis’e çevirdi. “Babcock’ı hatırlıyor musun?” Kafa sallayıp güldü. “Ne acayip adamdı yahu.” Tekrar Carter’a baktı. “O herif senin gibi değildi. Farklı olduğunuz belli.”

“Ben deli değilim” dedi Carter. “Hâkim öyle söyledi.”

“Ama birini öldürdün, değil mi? Yoksa şimdi burada olmazdın.”

Carter bunları konuşmak zorunda olup olmadığını, bunun anlamaya dahil olup olmadığını merak etti. “Bir kadını öldürdün dediler. Ama öldürmek istememiştin.”

“Kimdi? Karın, kız arkadaşın filan mıydı?” Paulson hâlâ dikiz aynasından ona sırtıyordu, gözleri ilgiyle parlıyordu.

“Hayır.” Carter yutkundu. “Çimlerini biçtiğim bayanı.”

Paulson güldü ve tekrar Davis’e baktı. “Dinlesene. Kadının çimlerini biçiyormuş.” Tekrar aynadan Carter’a baktı. “Ufacık adamsın, nasıl becerdin?”

Carter ne diyeceğini bilemedi. Artık içinde kötü bir his vardı, belki de sırf onunla dalga geçmek için iyi davranmışlardı.

“Haydi Anthony. Sana McMuffin ısmarladık, değil mi? Tuvalete götürdük. Bize anlatabilirsin.”

“Yeter ama” dedi Davis, Paulson’a. “Kapa çeneni. Geldik sayılır, ne uğraşıyorsun ki?”

“Uğraşırım” dedi Paulson ve derin bir nefes aldı, “çünkü bu adamın *ne* yaptığını bilmek istiyorum. Hepsi *bir şeyler* yaptı. Söylesene Anthony, sen ne yaptın? Kadını öldürmeden önce ırzına mı geçtin? Bu muydu?”

Carter yüzünün utançtan kızardığını hissetti. “Asla öyle bir şey yapmam” demeyi başardı.

Davis, Carter’a döndü. “Bu pisliği dinleme. Bir şey demek zorunda değilsin.”

“Yapma, herif *geri zekâlı*. Görmüyor musun?” Paulson yine aynadan Carter’a hevesle baktı. “Bahse girerim öyle oldu, değil mi? Çimlerini biçtiğin güzel beyaz bayanı düzdün, değil mi Anthony?”

Carter boğazının kasıldığını hissetti. “Daha... fazla... konuşmayacağım.”

“Sana ne yapacaklar biliyor musun?” diye sordu Paulson. “Yoksa karşılıksız kıyak geçtiklerini mi sanmıştın?”

“Lanet olsun. Sus artık” dedi Davis. “Richards ikimizin de canına okuyacak.”

“Onun da canı cehenneme” dedi Paulson.

“O adam... bana iş vereceklerini söyledi” demeyi başardı Anthony. “Önemliymiş. Ben... özelmişim.”

“Özelmiş.” Paulson kıs kıs güldü. “Hı hı, özelsin tabii.”

Sustular. Carter yere bakıyordu, başı dönüyor ve midesi bulanıyordu. McMuffin’i yediğine pişman olmuştu. Ağlamaya başladı. Bunu en son ne zaman yaptığını bilmiyordu. Hatırlayabildiği kadarıyla o kadının ırzına geçtiğini söyleyen olmamıştı. Kızı sormuşlardı ama hayır demişti hep, gerçeği söylemişti, yemin etmişti. O minicik şey en fazla beş yaşındaydı. Carter ona çimlerde bulduğu kurbağayı göstermek istemişti sadece. Kızın öyle bir şeyi görmekten hoşlanacağını düşünmüştü, kendi gibi minicik bir şeyi. İyi davranmak istemişti o kadar, hepsi buydu. Kendisi çocukken kimse onun için böyle şeyler yapmamıştı. *Gel tatlım, sana bir şey göstereceğim. Senin gibi küçük bir şey.*

En azından Terrell'ın nasıl bir yer olduğunu biliyordu, orada başına ne geleceğini biliyordu. Kimse o bayanın, Bayan Wood'un ırzına geçtiğini söylememiştir. O gün bahçede kadın delirmişti, çılgınlık atarak üstüne saldırıp vurmıştı, küçük kıza kaçmasını söylemiş ve havuza düşmesi Carter'ın suçu değildi, o sadece kadını sakinleştirmeye çalışmıştı, hiçbir şey olmadığını anlatmaya çalışmıştı, gidecek ve bir daha asla geri dönmeyecekti, kadının istediği buysa eğer. Bunlarla barıştı, aslında diğer her şeyle de. Ama sonra Wolgast gelip ona iğne yemek zorunda olmadığını söylemiş, Carter'ın zihnini başka bir tarafa yöneltmiş ve Carter şimdi bu haldeydi. Her şey anlamsızdı. Midesi bulanıyordu, tir tir titriyordu.

Başını kaldırıncı Paulson'ın kendisine sırtıttığını gördü. Adamın göz akları büyüdü.

“Böö!” Paulson direksiyona şaplak vurup kahkahayı bastı, hayatının en komik esprisini yapmışçasına. Sonra ara pencereyi kapadı.

Wolgast'la Doyle artık Güney Memphis'te bir yerdeydiler, sokaklardan geçerek şehrin banliyö halkasından çıkmaya çalışıyorlardı. Bu iş başından beri kötü gitmişti. Wolgast hayvanat bahçesinde neler olduğunu bilmiyordu, kıyamet kopmuştu ve sonra o kadın, yaşlı rahibe, Arnette diğer rahibeyle, Lacey ile kavga etmişti, kızı ondan almak için.

Kız. Amy SY. En fazla altı yaşındaydı.

Wolgast az kalsın vazgeçecekti, ama sonra kadın kızı bırakmıştı ve yaşlı rahibe kızı Doyle'a vermişti, Doyle da Wolgast'ın tek kelime etmesine fırsat kalmadan onu arabaya taşımıştı. Sonrasında yerel polis gelip de soru sormaya başlamadan tüymekten başka yapacak şey kalmamıştı. Kaç tanık vardı kim bilir; her şey çok hızlı olup bitmişti.

Araba değiştirmeliydi. Sykes'ı aramalıydı. Onları Tennessee'den çıkarmalıydı, bütün bunları bu sırayla ve hemen yapmalıydı. Amy arka koltukta yatıyordu, yüzünü öte tarafa çevirmişti, sırt çantasından çıkardığı oyuncak tavşanı tutuyordu. Ulu Tanrım, Wolgast ne yapmıştı? Altı yaşında bir kız!

Apartmanlardan ve süpermarketlerden oluşan iç karartıcı bir mahallede Wolgast bir benzin istasyonuna girdi ve motoru kapadı. Doyle'a döndü. Hayvanat bahçesinden beri konuşmamışlardı.

“Senin sorunun ne?”

“Brad, dinle...”

“Deli misin sen? Ona baksana. Daha çocuk.”

“Oluverdi işte.” Doyle kafa salladı. “İşler çığırından çıkmıştı. Tamam, yüzüme gözüme bulaştırdım, kabul ediyorum. Ama ne yapabilirdim ki?”

Wolgast derin bir soluk alıp sakinleşmeye çalıştı. “Burada bekle.”

Arabadan inip Sykes'ın güvenli hattını aradı. “Bir sorunumuz var.”

“Kız yanınızda mı?”

“Evet, yanımızda. Daha *çocuk*. Bu ne yahu?”

“Ajan, sinirli olduğunu biliyorum...”

“Sinirliyim tabii. Üstüne üstlük elli kadar tanık var, en başta rahibeler. İçimden kızı en yakın karakola bırakmak geliyor.”

Sykes bir an suskun kaldı. “Odaklanmana ihtiyacım var ajan. Önce sakin ol. Sonra ne yapacağımızı düşünürüz.”

“Bir şey yapmayacağız. Bana böyle şeyler yapacağımı söylememiştin.”

“Canının sıkıldığını anlıyorum. Haklısın. Neredesin?”

Wolgast derin bir soluk alıp öfkesine hâkim oldu. “Bir benzincide. Güney Memphis’te.”

“Kız iyi mi?”

“Fiziksel olarak evet.”

“Aptalca bir şey yapma.”

“Beni tehdit mi ediyorsun?” Ama Wolgast bunu söylerken birden durumu kavradı ve ürperdi. Kaçıp gitme zamanı geçmişti, hayvanat bahçesinden sonra artık o şansı yoktu. Artık hepsi kaçaktılar.

“Buna ihtiyacım yok” dedi Sykes. “Aramamı bekle.”

Wolgast telefonu kapatıp benzin istasyonuna girdi. Kurşun geçirmez camın ardında oturan sarıklı, bakımlı bir Hintli televizyonda kilise programı seyrediyordu. Kızın karnı aç olmalıydı; Wolgast birkaç fıstık ezmeli kraker ve çikolatalı süt alıp tezgâha götürdü. Başını kaldırıp güvenlik kameralarını fark etmişken belindeki cep telefonu çaldı. Hemen parayı ödeyip dışarı çıktı.

“Little Rock civarında sana araba bulabilirim” dedi Sykes. “Adres verirsen saha ofisinden birini gönderebilirim.”

Little Rock en az iki saatlik mesafedeydi. Fazla uzaktı. Takım elbiseli iki adam, küçük bir kız, siyah bir sedan, bütün bunlar fazla dikkat çekiciydi. Rahibeler plaka numarasını da vermişlerdi herhalde. Köprüdeki tarayıcıdan geçerlerse mutlaka yakalanırlardı; kızın kaçırıldığı rapor edilmişse Amber uyarı sistemi devreye girerdi.

Wolgast etrafa bakındı. Caddenin karşı tarafında bir ikinci el otomobil dükkânı vardı, tepesinde rengârenk bayraklar dalgalanıyordu. Arabaların çoğu hurdaydı, artık kimsenin istemeyeceği kadar çok benzin tüketirlerdi. En az on yıllık, eski model bir Chevy Tahoe sokağa dönük park edilmişti. Ön camına ÖDEMEDE KOLAYLIK diye yazılmıştı.

Wolgast, Sykes’a ne yapmak istediğini söyledi. Arabaya gidip Doyle’a Amy’nin sütüyle krakerlerini verdi ve ardından koşarak caddeyi geçti. Tahoe’ya yaklaşırken karavandan geriye taralı saçları dalgalanan, devasa gözlüklü bir adam çıktı.

“Güzel araba, değil mi?”

Wolgast altı bin dolara anlaştı, ki neredeyse tüm nakiti buydu. Para meselesini Sykes’ın da anlaması gerekecekti. Günlerden cumartesi olduğundan, Tahoe’nun satışı Motorlu Taşıtlar Dairesi bilgisayarlarına ancak pazartesi sabahı kaydedilirdi. O zamana kadar çoktan gitmiş olurlardı.

Bir buçuk kilometre kadar uzaktaki bir siteye gittiler; Doyle onu takip etti. Arabayı arka tarafa, yoldan uzağa park eden Doyle, Amy’yi Tahoe’ya taşıdı. Tahoe mükemmel değildi, ama Sykes gün

bitmeden önce birilerine arabanın kayıtlarını sildirdiği sürece izleri sürülemezdi. Tahoe'nun içinde kesif bir limonlu araç parfümü kokusu vardı, ama içerisi temiz ve konforluymuş ve odometredeki sayı fena değildi, araba yaklaşık yüz kırk beş bin kilometre yol yapmıştı.

“Ne kadar nakitin var?” diye sordu Doyle’a.

Paralarını birleştirdiler: Üç yüz dolardan biraz fazla kalmıştı. Depoyu doldurmak en az iki yüz dolar tutardı, ama böylece batı Arkansas’a, hatta belki Oklahoma’ya kadar gidebilirlerdi. Birileri onlara nakit, hatta belki yeni bir taşıt getirebilirdi.

Tekrar Mississippi’ye dönüp kuzeye, nehre doğru saptılar. Hava açıktı, gökyüzünde sadece birkaç bulut vardı. Amy arka koltukta put gibi oturuyordu. Yemeğine dokunmamıştı. Küçüküktü, bebektir. Bu iş Wolgast’ın midasını bulandırıyor – Tahoe tekerlekli bir suç mahalliydi resmen. Ama şu an Wolgast’ın onları eyalet dışına çıkarması gerekiyordu. Sonrasını bilmiyordu.

Köprüye yaklaştıklarında saat neredeyse birdi.

“Sorun çıkmaz mı diyorsun?” diye sordu Doyle.

Wolgast gözlerini yoldan ayırmadı. “Göreceğiz.”

Kapılar açıktı, bekçi kulübesinde kimse yoktu. Bahar yağmurlarıyla kabarmış geniş, çamurlu nehrin üstünden kolayca geçtiler. Aşağıda mavnalar köpüklü akıntıya karşı kuzey yönünde, uzun bir sıra halinde, ağır ağır ilerliyordu. Tarayıcı araçlarının plakasını kaydederdi, ama araba hâlâ satıcıya kayıtlıydı. Video kayıtlarının izlenmesi ve onları kızla ve arabayla ilişkilendirmeleri günler sürerdi. Karşı yakada yol, batı sel yatağının ıslak açık arazilerine doğru uzanıyordu. Wolgast güzergâhlarını özenle planlamıştı; Little Rock’a yaklaşıp kadar büyük kasabalardan geçmeyeceklerdi. Tabelada gördüğü hız sınırını, doksan kilometreyi aşmamaya dikkat ederek tekrar kuzeye yönelirken Sykes’ın ne yapacağını nereden bildiğini merak etti.

Minibüs Anthony Carter'ı bina kompleksine getirdiğinde Richards ofisindeydi, başını masaya yaslamış uyuyordu. İnterkomunun vızıltısıyla uyandı; bekçi, Paulson'la Davis'in dışarıda olduklarını söylüyordu.

Richards gözlerini ovuşturup zihnini topladı. "Onu hemen getirin."

Sykes'ı uyandırmamaya karar verdi. Kalkıp gerindi, tıp ekibinden birisini ve bir güvenlik görevlisini arayıp kendisiyle buluşmalarını söyledikten sonra ceketini giyip merdivenden zemin katına çıktı. Yük deposu binanın arka tarafındaydı, güneydeydi, ormana ve ardındaki nehirli vadiye bakıyordu. Bina kompleksi eskiden bir çeşit enstitüydü, şirket müdürleri ve devlet görevlileri için bir dinlenme yeri idi. Richards buranın geçmişini pek bilmiyordu. Bina kompleksi Özel Kuvvetler'e devredilmeden önce en az on yıl kapalı kalmıştı. Cole, yeraltı katlarının ve elektrik santralinin inşası için Şale'nin yıkılmasını emretmişti; sonra da binanın dış cephesini neredeyse aynen eski haline getirmişlerdi.

Richards soğuk ve loş havaya çıktı. Deponun önündeki, betondan yapılmış yüklenme platformunun üstünde uzanan geniş çatı, zeminin karlanması ve buranın bina kompleksinin geri kalanından görülmesini engelliyordu. Saatine göz attı: 07.12. Anthony Carter'in psikolojisi şimdi berbat haldeydi herhalde. Diğer deneklerin alışmaya zamanları olmuştu. Ama Carter idam edilecekken alınıp bir günden az sürede buraya getirilmişti; kafası karışık olmalıydı. Sonraki iki saat içinde önemli olan şey onu sakin tutmaktı.

Yaklaşan minibüsün farları ortalığı aydınlattı. Richards basamaklardan inerken güvenlik görevlileri, tabancalı iki asker karlardan koşarak çıktılar. Richards onlara uzak durmalarını ve tabancalarını çıkarmamalarını söyledi. Carter'ın dosyasını okumuştü ve saldırgan olacağını sanmıyordu; adam kuzu gibiydi.

Paulson motoru durdurup minibüsten indi. Minibüsün sürgülü kapısının yanında bir elektronik kilit vardı; Paulson tuşlara bastı ve Richards kapının yavaşça açılmasını seyretti.

Carter ön sırada oturuyordu. Başını yana eğmişti, ama Richards adamın gözlerinin açık olduğunu görebiliyordu. Carter'ın prangalı elleri kucağındaydı. Richards yerde, adamın ayaklarının dibinde buruşuk bir McDonald's poşeti gördü. En azından karnını doydurmuşlardı. Bölmelerin arasındaki pencere kapalıydı.

"Anthony Carter?"

Yanıt gelmedi. Richards yine seslendi. Carter kımıldamadı bile. Tamamen katatonik gibiydi.

Richards gerileyerek kapıdan uzaklaşıp Paulson'ı kenara çekti. "Anlat" dedi. "Neler oldu?"

Paulson saf numarasına yatarak "Kim, ben mi?" dercesine omuz silkti. "Bilmem. Adam kafadan kontak."

"Bana yalan söyleme evlat." Richards dikkatini diğer askere, kızıl saçlıya çevirdi: Davis'e.

Davis'in elinde çizgi romanlar vardı. Çizgi romanlar yahu. Richards bininci kez şöyle düşündü: Bunlar daha *çocuk*.

“Ya sen asker?” diye sordu Davis'e.

“Komutanım?”

“Salak numarası yapma. Diyeceğin bir şey var mı?”

Davis çabucak Paulson'a göz attıktan sonra tekrar Richards'a baktı. “Hayır komutanım.”

Richards bu ikisiyle daha sonra ilgilenecekti. Tekrar minibüse yaklaştı. Carter'ın kılı kıpırdamamıştı. Richards adamın burnunun aktığını görebiliyordu; yanaklarında gözyaşı izleri vardı.

“Anthony, adım Richards. Bu tesisin güvenlik görevlisiyim. Bu iki çocuk artık canını sıkmayacaklar, duyuyor musun?”

“Biz bir şey *yapmadık*” dedi Paulson yalvarırcasına. “Şakaydı o kadar. Hey Anthony, şakadan anlamaz mısın sen?”

Richards hışımla tekrar onlara döndü. “Kafanın içinde kapa çeneni diyen o hafif ses var ya? Şu an o sesi dinlemelisin.”

“Yapmayın ama” diye sızlandı Paulson. “Herif kaçığın teki işte. Gayet belli.”

Richards sabrının son kalıntısının delik bir kovanın dibindeki son su damlaları gibi tükendiğini hissetti. Bu çocuğun canı cehennemeydi. Konuşmadan belinin arkasındaki silahı çekti. Genellikle sadece gözdağı vermek için kullandığı uzun namlulu bir 45'lik Springfield'dı: devasa bir tabancaydı, komikti. Ama büyüklüğüne karşın eline tam oturuyordu ve titanyum kaplaması yükleme platformunun şafak öncesi aydınlığında, mükemmel mekanik verimliliğinin tehditkârlığını yayıyordu. Richards birden başparmağıyla emniyet kilidini açıp Paulson'ı kemer tokasından tutarak kendine çekti ve ardından namluyu delikanlının çenesinin altındaki yumuşak, V şeklindeki ete dayadı.

“Anlamıyor musun” dedi Richards usulca, “sırf şu adamı gülümsetmek için seni buracıkta vurabileceğimi anlamıyor musun?”

Paulson'ın bedeni kaskatı kesilmişti. Davis'e veya belki de güvenlik görevlilerine bakmaya çalışıyordu, ama yüzü ters yöne çevriliydi. “*Ne oluyor?*” dedi tükürük saçarak, boğazı kasılırken. Yutkununca âdemelması tabancanın namlusunun altında çıkıp indi. “Anladım, anladım.”

“Anthony” dedi Richards gözlerini Paulson'inkilerden ayırmadan, “sen karar ver dostum. Sen söyle. Bırakayım mı?”

Minibüste uzun bir sessizlik oldu. Sonra Carter usulca konuştu: “Evet. Bırak gitsin.”

“Emin misin? İstemiyorsan söyle yeter. Sen karar vereceksin.”

Bir sessizlik daha oldu. “Bırak gitsin.”

“Duydun mu?” dedi Richards, Paulson’a. Askerin kemerini bırakıp silahını geri çekti. “Bırak gitsin diyor.”

Paulson hüngür hüngür ağlayıp annesini isteyecekmiş gibi görünüyordu. Yükleme platformundaki güvenlik görevlileri kahkahayı bastılar.

“Şimdi git” dedi Richards. Çizgi romanlarını taşıyan Davis’e baktı. “Sen de git evlat. İkiniz de defolun.”

Karlarda koşarak uzaklaştılar. Minibüsün durmasından birkaç dakika sonra güneş dağların arkasından yükselip ortalığı donuk bir ışıkla aydınlatmaya başlamıştı. Richards minibüsün içine eğilip Carter’ın prangalarını çözdü.

“İyi misin? O çocuklar canını yaktılar mı?”

Carter nemli yüzünü ovuşturdu. “Niyetleri kötü değildi.” Ayaklarını sıradan indirdi ve kaskatı bir şekilde yere bastı. Gözlerini kırıştıtırıp etrafa bakındı. “Gittiler mi?”

Richards gittiklerini söyledi.

“Burası neresi?”

“Bunu sormakta haklısın.” Richards başıyla onayladı. “Her şeyin zamanı var. Aç mısın Anthony?”

“Karnımı doyurdular. McDonald’s.” Carter yukarıdaki yükleme platformunda duran güvenlik görevlilerine baktı. Richards adamın yüz ifadesinden bir şey anlamıyordu. “Ya onlar?” diye sordu Carter.

“Senin için geldiler. Sen onur konuğumuzsun Anthony.”

Carter gözlerini kısarak Richards’a baktı. “O adamı cidden vurur muydun?”

Carter nedense Richards’a, ofisinde Sykes’in şaşkınca durup arkadaş olup olmadıklarını sormasını anımsattı.

“Ne düşünüyorsun? Vurur muydum sence?”

“*Bilmem.*”

“Eh, aramızda kalsın ama hayır. Vurmazdım. Ciddi değildim.”

“*Tahmin* etmiştim.” Carter sırıttı. “Komikti ama. O hali.” Kafa salladı, hafifçe güldü ve tekrar etrafa bakındı. “Şimdi ne olacak?”

“Şimdi” dedi Richards, “seni içeriye götüreceğiz, orası sıcak.”

Sekiz

Gece olduğunda Oklahoma City’yi seksen kilometre geride bırakmışlardı, düz ovada batı yönünde hızla ilerliyorlardı, ufukta hızlandırılmış bir videoda açılan çiçekler gibi yükselen fırtına bulutlarına doğru gidiyorlardı. Doyle, Tahoe’nun yolcu koltuğunda mışıl mışıl uyuyordu, koltuk başlığıyla pencerenin arasına sıkışmış başının altındaki katlı ceket sarsıntılarının etkisini azaltıyordu. Wolgast böyle zamanlarda Doyle’un uykuya dalabilme yeteneğini kıskanırdı. Adam on yaşında çocuk gibiydi, nerede olursa olsun başını yasladı mı uyuyabiliyordu. Wolgast çok yorgundu; arabayı kenara çekip Doyle’la yer değiştirerek biraz uyumasının iyi olacağını biliyordu. Ama ta Memphis’ten beri araba kullanıyordu ve ellerindeki direksiyonu hissetmek, hâlâ kontrol sahibi olduğunu düşündüren tek şeydi.

Sykes’ı aradıktan sonra merkezle tek temasları Little Rock civarındaki bir kamyon durağının otoparkında bir saha ajanıyla buluşmaları olmuştu, adam onlara para dolu bir zarf –üç bin dolar, yirmilik ve ellilik banknotlar halinde– ve yeni bir taşıt, Büro’ya ait beyaz bir sedan getirmişti. Ama Wolgast artık Tahoe’yu sevdiğine ve bırakmak istemediğine karar vermişti. Arabanın büyük, güçlü, sekiz silindirli motorundan, direksiyon hassasiyetinden ve konforlu süspansiyonundan hoşlanmıştı. Yıllardır böyle bir araba kullanmamıştı. Böyle bir aracı eziciye göndermek yazık olur gibi gelmişti ve ajan ona sedanın anahtarlarını uzatınca hiç düşünmeden amirane bir edayla el sallayıp istemediğini belirtmişti.

“Telsizde bizden bahsediliyor mu?” diye sormuştu ajana – adam yüzü jambon dilimi gibi pembe olan bir çaylaktı.

Ajan şaşkınlıkla kaşlarını çattı. “Hiç bilmiyorum.”

Wolgast bunu düşündü. “Güzel” dedi sonunda. “Böyle devam etmesini sağla.”

Ajan onları sedanın arka tarafına götürüp bagajı açtı. İçeride Wolgast’ın istemese de beklediği siyah, naylon, silindir spor çanta vardı.

“Sende kalsın” dedi.

“Emin misin? Sana vermem söylendi.”

Wolgast otoparkın kenarında, iki yarı römorkun arasında duran Tahoe’ya göz attı. Arka pencereye bakınca Doyle’u görebilse de arka koltukta yatan kızı göremedi. Bir an önce yola koyulmak istiyordu; ne olursa olsun hareket etmeliydi. Çantaya gelince, ona ihtiyacı olabilirdi de, olmayabilirdi de. Ama yanına almama kararı doğru gibi geliyordu.

“Ofistekilere istediğini söyle” dedi. “Asıl boyama kitapları işime yarar.”

“Pardon?”

Wolgast keyfi yerinde olsa gülerdi. Bagajı kapadı. “Boşver” dedi.

Çantada tabancalar vardı tabii, cephane, belki iki tane zırhlı yelek. Kız için de bir tane koymuşlardı herhalde; Ohio’da artık çocuklar için zırhlı yelek üreten bir firma vardı, Minneapolis olayından beri. Wolgast bunu *Today* programından öğrenmişti. Bebekler için de Zylon kumaştan yapılmış çitçitli badiler üretiyorlardı. Ne biçim dünya, diye düşündü.

Şimdi, Little Rock’tan çikalı altı saat olmuşken, çantayı almadığına hâlâ memnundu. Olan olmuştu; bir tarafı durdurulmak istiyordu. Little Rock’tan çıkınca pek de farkında olmadan yüz otuz kilometreyle gitmeye başlamıştı— bir reklam panosunun ardında oturan bir eyalet polisinin, hatta bir yerel polisin kendisini durdurmasını istemişti. Ama sonra Doyle ona yavaşlamasını söyleyince –*Hey şefim, pedala o kadar abanmasan olmaz mı?*— kendine gelmişti. O sahneyi hayalinde canlandırıyor: yanıp sönen ışıklar ve tek bir kısa siren sesi; arabayı yol kenarına çekip ellerini direksiyona koyacaktı, dikiz aynasına bakarak polisin plaka numarasını telsize okumasını seyredecekti. İki yetişkin adam ve bir küçük çocuk, geçici Tennessee plakası taşıyan bir araçtalar: Durumu anlamaları, onları rahibeyle ve hayvanat bahçesiyle ilişkilendirmeleri uzun sürmeyecekti. O sahneyi ne zaman hayal etse, polisin bir elinde telsizi tutarken diğer elini tabancasının kabzasına koyduğu andan öteye geçemiyordu. Sykes ne yapardı? Onları tanıdığını söyler miydi? Hayır, Wolgast’la Doyle ayvayı yerlerdi, tıpkı Anthony Carter gibi.

Kıza ne olacağını bilmiyordu.

Oklahoma City’nin sınırından dolanıp kuzeydoğuya giderek 40. Eyaletlerarası Yol’un denetim noktasından uzak durmuş ve kamerasız, isimsiz bir asfalt ilçe yolundan 35. EY’ye girmişlerdi. Tahoe’da GPS yoktu, ama Wolgast’ın cep telefonunda vardı. Bir eliyle direksiyonu tutarken diğeriyle cep telefonunun minik tuşlarına başparmağıyla ustaca basarak kuzeydeki ve batıdaki yollara baktı; bir sürü ilçe ve eyalet yolu vardı, bazıları çakıllı hatta toprak yollardı. Artık Colorado sınırıyla aralarında sadece birkaç küçük kasaba –Virgil, Ricochet ve Buckrack gibi isimlere sahip kasabalar– kalmıştı, uzun otlarla kaplı kırlardan oluşma bir denizdeki yarı metruk vahalardı bunlar; küçük bir çarşı, birkaç kilise, bir tahıl ambarı ve aralarında kilometrelerce uzanan boş ovalar dışında pek bir şeyleri yoktu. Bu bölge uçsuz bucaksızdı. Hep öyle görünmüştü ve görünecekti herhalde. İnsan böyle bir yerde pek zorlanmadan sırta kadem basabilirdi, kimseye fark ettirmeden hayatını sürdürebilirdi.

Belki de bütün bunlar bitince buraya geri dönerim, diye düşündü Wolgast. Böyle bir yere ihtiyaç duyabilirdi.

Arka koltuktaki Amy öyle sessizdi ki orada bulunması her açıdan yanlış olmasaydı varlığını unutmak mümkün olabilirdi. Altı yaşında bir kız. Wolgast Sykes’a, Büro’ya, Doyle’a ve hızını alamayıp kendine küfretti. Geniş arka koltukta yatan, saçları yanağına düşmüş olan Amy uyuyor gibiydi, ama Wolgast onun uyuduğunu sanmıyordu; kız rol yapıyordu, onu kedi gibi seyreliyordu. Hayatında neler yaşadıysa, beklemeyi öğrenmişti. Wolgast ona tuvaletinin gelip gelmediğini veya karnının acıkıp acıkmadığını ne zaman sorsa –kız krakerlerle süte elini sürmemişti, süt artık ısınmış bozulmuştu— ismini duyar duymaz gözlerini kedi gibi çabucak açmış, Wolgast’ın gözlerine aynadan bir an bakarak adamın içini ürpertmişti. Sonra da gözlerini tekrar kapamıştı. Wolgast kızın sesini

hayvanat bahçesinden beri, sekiz saatten fazladır duymuyordu.

Lacey. Rahibenin ismi buydu. Amy'ye sanki can havliyle tutunmuştu. Otoparktaki o berbat mücadeleleyi, milletin bağırıp çağırmasını düşününce Wolgast'ın yüzü ifadesizleşiyor ve donuklaşıyordu; o anı içini buruyor, adeta fiziksel acıya sebep oluyordu. *Hey Lila, bil bakalım ne oldu? Bugün bir çocuk kaçırdım. Yani artık benim de çocuğum var, n'aber?*

Doyle yolcu koltuğunda kımıldanıyordu. Doğrulup gözlerini ovuşturdu, yüzünde boş bir ifade vardı. Wolgast adamın nerede olduğunu anlamaya çalıştığını biliyordu. Doyle çabucak geriye, Amy'ye baktıktan sonra tekrar öne döndü.

“İleride yağmur var galiba” dedi.

Fırtına bulutları iyice yükselmişti, günbatımını örtüp erkenden karanlık çökmesine yol açmıştı. Puslu yağmur ufukta, bulut çizgisinin altında altın sarısı gün ışığı şeridinden geçerek tarlalara yağıyordu.

Doyle ön cama eğilip gökyüzünü inceledi. Sesi hafifti. “Ne kadar uzaktadır sence?”

“Sekiz kilometre kadar galiba.”

“Belki bu yoldan çıksak iyi olur.” Doyle saatine baktı. “Veya biraz güneye gitsek.”

Üç kilometre sonra tabelasız bir toprak yolun önünden geçtiler; yol kenarlarında dikenli teller uzanıyordu. Wolgast arabayı durdurup geri geri gitti. Yol hafifçe yükseldikten sonra kavakların arasında gözden kayboluyordu; tepenin arkasında nehir veya en azından dere vardı muhtemelen. Wolgast GPS'e baktı; yol orada yoktu.

Wolgast işaret edince “Bilmiyorum” dedi Doyle. “Belki başka bir yol arasak iyi olur.”

Wolgast, Tahoe'nun direksiyonunu güneye çevirdi. Yolun çıkmaz olduğunu düşünmüyordu; öyle olsa kavşakta posta kutuları olurdu. Üç yüz metre sonra yol daralıp tek şeritli bir toprak yola dönüştü. Önce ağaçların arasından, sonra da Wolgast'ın var olduğunu tahmin ettiği derenin üstündeki eski bir ahşap köprüden geçtiler. Akşam ışığı uçuk sarıya dönüşmüştü. Wolgast dikiz aynasına bakınca ufukta yükselen fırtınayı görebiliyordu; fırtınanın onları takip ettiğini yolun iki tarafındaki otların uçlarının sallanmasından anlıyordu.

On beş kilometre daha ilerlediklerinde yağmur başladı. Ev veya tarla görmemişlerdi; ıssızlığın ortasındaydılar, sığınacak yer yoktu. Önce birkaç damla düştü, ama birkaç saniye sonra öyle bir sağanak başladı ki Wolgast bir şey göremez oldu. Silecekler işe yaramıyordu. Yol kenarına park ederken şiddetli bir rüzgâr arabayı sarstı.

“Şimdi ne yapacağız şefim?” diye sordu Doyle gürültünün ortasında.

Wolgast arka koltukta hâlâ uyur numarası yapan Amy'ye baktı. Tepede gök gürlüyordu; kızın kılı kıpırdamıyordu. “Bekleyeceğiz herhalde. Ben biraz dinleneceğim.”

Wolgast gözlerini kapadı, Tahoe'nun tavanına yağın yağmuru dinledi. O sesin içinden akıp gitmesine izin verdi. Bunu Eva'yla geçirdiği aylarda öğrenmişti, çocuk uyanırsa hemen kalkıp beşiğine gidebilmek için uykuya teslim olmadan dinlenmeyi. Zihninde bölük pörçük anılar bir araya gelmeye başladı, hayatının başka dönemlerine ait görüntüler ve hisler: Lila'nın Cherry Creek'teki evin mutfağında, o evi satın almalarından kısa süre sonra, mısırgevreği dolu bir kâseye süt döküşü; Wolgast'ın Coos Körfezi'ndeki iskeleden soğuk sulara dalışı, arkadaşlarının yukarıdan gelen sesleri, gülüşmeleri ve tezahüratları; çok küçüklüğü, bebekliği, etrafındaki dünyanın seslerinin ve ışıklarının kendini güvende hissettirmesi. Uykuya dalmadan hemen önce, rüyalarla anıların birbirine karışıp tuhaf öyküler anlattığı yere girmişti; ama bir yönüyle hâlâ arabadaydı, yağmuru dinliyordu.

“Gitmem lazım.”

Wolgast'ın gözleri açılıverdi; yağmur durmuştu. Ne kadar uyumuştum? Araba karanlıktı; güneş batmıştı. Doyle belden yan dönmüştü, arka koltuğa bakıyordu.

“Ne dedin?” diye sordu Doyle.

“Tuvalete gitmem lazım” dedi küçük kız. Saatlerce sustuktan sonra sesi irkilticiydi: net ve güçlüydü. “Tuvaletim var.”

Doyle, Wolgast'a kaygıyla baktı. “Ben mi götürüyüm?” dedi, ama bunu istemediği belliydi.

“*Sen değil*” dedi Amy. Şimdi oturuyordu, tavşanını tutuyordu. Tavşan sarkık bir şeydi, eski ve kirliydi. Amy aynadan Wolgast'ı süzdü, elini kaldırdı ve gösterdi. “O.”

Wolgast emniyet kemerini açıp Tahoe'dan indi. Hava serin ve rüzgârsızdı; fırtınanın güneydoğu yönünde uzaklaştığını görebiliyordu; fırtına geride mürekkep rengi, koyu mavi, kuru bir gökyüzü bırakıyordu. Wolgast yolcu kapısını açınca Amy dışarı çıktı. Kız hırkasının fermuarını çekmişti ve kukuletasını başına geçirmişti.

“Tamam mı?” diye sordu Wolgast.

“*Burada olmaz.*”

Wolgast kıza kaçmamasını söylemedi; gereksiz geldi. Kız nereye gidecekti ki? Onu yolda on beş metre kadar ileriye götürdü, Tahoe'nun ışıklarından uzaklaştırdı. Wolgast başka tarafa bakarken kız yol kenarındaki çukurun başında durup kot pantolonunu indirdi.

“Yardıma ihtiyacım var.”

Wolgast döndü. Kız ona dönmüştü, kot pantolonuyla külodu ayak bileklerine inmişti. Wolgast yüzünün utançtan kızardığını hissetti.

“Ne yapmamı istiyorsun?”

Kız ellerini uzattı. Wolgast'ın tuttuğu parmaklar minicik geldi; kızın avuçları çocuklara has sıcakla terliydi. Kız geriye eğilip neredeyse tüm ağırlığını vererek çömelme pozisyonuna geçer, vücudunu

çukurun üstünde vinçle kaldırılmış bir piyano gibi dengelerken Wolgast sımsıkı tutmak zorunda kaldı. Kız bunu yapmayı nereden öğrenmişti? Ellerini başka kim böyle tutmuştu?

Kız işini bitirince, pantolonunu yukarı çekerken Wolgast yüzünü başka tarafa çevirdi.

“Korkmana gerek yok tatlım.”

Amy bir şey demedi; Tahoe’ya geri dönmek için harekete geçmedi. Çevrelerindeki arazi boştu, hiç esinti yoktu, sanki dünya nefesini tutmuştu. Wolgast dört bir yanda binlerce kilometre uzanan arazilerin boşluğunu hissedebiliyordu. Tahoe’nun ön kapısının açılıp kapandığını işitti; Doyle da işemeye çıkmıştı. Güneyden, çok uzaklardan bir gök gürültüsü yankılandı ve bir sessizlikten sonra yeni bir ses geldi – çan sesini andıran bir çeşit şingirtti.

“İstersen arkadaş olabiliriz” diye şansını denedi Wolgast. “İster misin?”

Kızın tuhaf olduğunu düşündü yine; niye ağlamamıştı? Hayvanat bahçesinden beri ağlamamıştı, annesini istememişti, eve gitmek veya hatta manastıra dönmek istediğini bile söylememişti. Evi neredeydi? Memphis’te olabilirdi, ama Wolgast öyle olmadığını seziyordu. Evi yoktu. Bu kızın başına neler gelmişse, ev kavramını unutturmuştu.

Sonra “Korkmuyorum. İstersen arabaya dönebiliriz” dedi.

Kız bir an ona öylece, her zamanki inceleyici bakışlarıyla baktı. Kulakları sessizliğe alışmış olan Wolgast şimdi uzaktan gelen bir müzik sesi duyduğuna emindi. Bir yerlerde, üstünde buldukları yolda bir yerlerde birisi müzik çalıyordu.

“Adım Brad.” Söylerken ismi yavan ve iç karartıcı geldi.

Kız başıyla onayladı.

“Diğer adam mı? Adı Phil.”

“Kim olduğunuzu biliyorum. Siz konuşurken duydum.” Kız ağırlığını bir bacağından diğerine aktardı. “Dinlemiyorum sanıyordunuz, ama dinliyordum.”

Acayip bir çocuk. Zeki de. Wolgast bunu onun sesinden anlayabiliyordu, kendisini gözleriyle incelemesinden anlıyordu, sessizliği fırsat bilerek onu değerlendirmesinden ve çözmesinden. Çok daha yaşlı biriyle konuşuyormuş hissine kapıldı, ama tam olarak değil. Farklı gelen şeyi bulamıyordu.

“Colorado’da ne var? Oraya gidiyoruz, söylediğini duydum.”

Wolgast gerçeğin ne kadarını söylemesi gerektiğine emin değildi. “Şey, orada bir doktor var. Seni muayene edecek. Çekap gibi.”

“Hasta değilim.”

“O yüzden galiba. Ben... şey, bilmiyorum aslında.” Bu yalandan rahatsız oldu. “Korkmana gerek

yok.”

“Bunu söyleyip durma.”

Wolgast kızın dobralığına öyle şaşırdı ki bir an suskun kaldı. “Tamam. Bu güzel. Korkmadığına sevindim.”

“Çünkü korkmuyorum” diyen Amy, Tahoe’nun ışıklarına doğru yürümeye başladı. “Korkan sensin.”

Birkaç kilometre sonra ileride onu gördüler: Gürleyen kubbemsi bir aydınlık bölge onlar yaklaştıkça turlayan noktalar ağına dönüşüyordu, sanki ufkun biraz yukarısında bir takımyıldız ailesi dönüp duruyordu. Wolgast'ın gördüğü şeyi anladığı anda yol bir kavşakla son buldu. Wolgast tavan lambasını açıp GPS'i kontrol etti. Otobandan arabalar ve kamyonlar sıra sıra geçiyordu, saatlerdir bu kadar çok taşıt görmemişlerdi, hepsi de aynı yöne gidiyordu. Penceresini açınca içeri gece havası girdi; müzik sesi artık netti.

“Bu ne?” diye sordu Doyle.

Wolgast bir şey demedi. Batıya sapıp trafiğe girdi. Önlerindeki kamyonetin kasasında yarım düzine kadar ergen, saman balyalarında oturuyordu. HOMER, OKLAHOMA, NÜFUS: 1.232 yazılı bir tabelanın yanından geçtiler.

“Çok yaklaşma” dedi Doyle kamyoneti kastederek. “Görünüşünü sevmedim.”

Wolgast ona aldırmadı. Ön camın ardından Wolgast'ın yüzünü seçen bir kız ona el salladı; rüzgâr saçlarını yüzüne düşürüyordu. Panayırın ışıkları artık giderek belirginleşiyordu, uygarlık belirtileri de: Otobanın yanında direklerin üstünde duran bir su deposu, kararmış bir çiftlik aletleri dükkânı, muhtemelen huzurevi ya da sağlık kliniği olan alçak ve modern bir bina vardı. Kamyonet Casey's Marketi'nin araba ve insan dolu otoparkına girdi; daha taşıt durmadan gençler kasadan atlayıp arkadaşlarına koştular. Küçük kasabaya girerlerken trafik azaldı. Arka koltuktaki Amy şimdi oturuyordu, hareketli kalabalığa pencerelerden bakıyordu.

Doyle geriye döndü. “Uzan Amy.”

“Sorun değil, bırak baksın.” Wolgast sesini Amy'nin duyabileceği kadar yükseltti. “Phil'i dinleme. İstedığın kadar bak tatlım.”

Doyle başını Wolgast'ınkine eğdi. “Ne... yapıyorsun?”

Wolgast gözlerini yoldan ayırmadı. “Sakin ol.”

Tatlım. Bu nereden çıkmıştı? Sokaklar insan kaynıyordu, herkes aynı yönde yürüyordu, örtüler ve plastik termoslar ve katlanır sandalyeler taşıyorlardı. Birçoğu ya küçük çocukları ellerinden tutuyor ya da bebek arabalarını itiyordu: Çiftçiler, çiftlik çalışanları, kot pantolonlu ve tulumluydular, herkes çizmeliydi, bazıları kovboy şapkalıydı. Wolgast sağda solda geniş su birikintileri görüyordu, ama gece havası soğuk ve kuruydu. Yağmur geçip gitmişti; panayır vardı.

Wolgast trafikle birlikte liseye gitti; oradaki markize asılı tabelada BRANCH İLÇESİ LİSESİ: BASTIR WILDCATS! BAHAR DANSI, 20-22 MART yazılıydı. Parlak turuncu yelekli bir adam onlara el sallayarak otoparka girmelerini işaret etti, girdiklerinde de başka bir adam onları çamurlu bir arazideki diğer otoparka yöneltti. Wolgast motoru kapadı ve dikiz aynasından Amy'ye göz attı; kız pencereden dışarı, panayırın ışıklarına ve seslerine doğru bakıyordu.

Doyle genzini temizledi. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Wolgast koltuğunda döndü. “Amy, Doyle’la ben bir saniyeliğine dışarı çıkıp konuşacağız. Tamam mı?”

Küçük kız başıyla onayladı; aralarında Doyle’un dahil olmadığı bir iletişim kurulmuştu birden.

“Hemen döneriz” dedi Wolgast.

Çıktıklarında Doyle onunla Tahoe’nun arkasında buluştu. “Bunu *yapmayacağız*.”

“Ne zararı var ki?”

Doyle sesini alçalttı. “Hâlâ yerel polise rastlamadığımız için şanslıyız. Düşünsene. Takım elbiseli iki adam ve küçük bir kız – dikkat çekmez miyiz sanıyorsun?”

“Ayrılırız. Ben Amy’yi alırım. Arabada üstümüzü değiştirebiliriz. Gidip bir bira içersin, biraz eğlenirsin.”

“Düzgün düşünmüyorsun patron. O bir tutsak.”

“Hayır, değil.”

Doyle iç geçirdi. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Öyle mi? O bir çocuk Phil. Küçük bir kız.”

Çok yakın duruyorlardı; Wolgast, Tahoe’da saatlerce kalmış olan Doyle’dan yayılan pis kokuyu alabiliyordu. Yanlarından bir grup ergen geçince bir an sustular. Otopark kalabalıklaşıyordu.

“Bak, taş kalpli değilim” dedi Doyle usulca. “Bunun ne kadar pis bir iş olduğunu bilmiyor muyum sanıyorsun? Camı indirip dışarı kusmamak için kendimi zor tutuyorum.”

“Aslında gayet rahat görünüyordun. Little Rock’tan beri mışıl mışıl uyudun.”

Doyle kaşlarını çatarak savunmaya geçti. “İyi, vur beni öyleyse. *Yorgundum*. Ama kızı atlıkarıncaya filan götürmeyeceğiz. Planda atlıkarıncalar yok.”

“Bir saat” dedi Wolgast. “Kızı bütün gün, hiç ara vermeden arabada tutamazsın. Bırak biraz eğlensin, biraz stres atsın. Sykes’in bilmesi şart değil. Sonra tekrar yola koyuluruz. Kız da yol boyunca uyur herhalde.”

“Peki ya kaçarsa?”

“Kaçmaz.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun bilmiyorum.”

“İstersen peşimizden gel. Bir şey olursa iki kişiyiz.”

Doyle şüpheyle kaşlarını çattı. “Bak, sorumluluk sende. Sen karar ver. Ama hoşlanmadım.”

“Altmış dakika” dedi Wolgast. “Sonra gideriz.”

Tahoe'nun ön koltuklarında üzerlerini değiştirdiler, spor gömlekler ve kot pantolonlar giydiler, Amy beklerken. Sonra Wolgast, Amy'ye ne yapacaklarını açıkladı.

“Yanımdan ayrılma” dedi. “Kimseyle konuşma. Söz mü?”

“Neden kimseyle konuşmayayım?”

“Kural böyle. Söz vermezsen gezemeyiz.”

Kız bir an düşündükten sonra başıyla onayladı. “Söz veriyorum” dedi.

Peşlerinde Doyle'la panayırın girişine yürüdüler. Havada kızarmış yağın tatlı kokusu vardı. Hoparlörlerden gelen, tonlamasız bir adam sesi bingo numaraları okuyordu. *B... yedi. G... otuz. Q... on altı.*

Wolgast “Dinle” dedi Amy'ye, Doyle'un kulak misafiri olamayacak kadar geride kaldığına karar verince. “Tuhaf gelebilir biliyorum, ama rol yapmanı istiyorum. Benim için rol yapabilir misin?”

Yolda durdular. Wolgast kızın saçlarının dağınık olduğunu gördü. Karşısında diz çöküp saçlarını düzeltti, geriye attı. Kızın tişörtündeki ŞIMARIK yazısının etrafında parlak pullar vardı. Wolgast akşam havası serinlediği için kızın hırkasının fermuarını kapadı.

“Babanmışım gibi yap. Gerçek baban değil, mahsusçuktan baban olayım. Soran olursa babam dersin, tamam mı?”

“Ama kimseyle konuşmayacaktım hani. Öyle demiştin.”

“Evet, ama konuşursak diye söylüyorum. Babam demelisin.” Wolgast başını geri çevirip Doyle'un elleri ceplerinde beklediği yere baktı. Doyle polo gömleğinin üstüne giydiği rüzgârlığın fermuarını çenesine kadar çekmişti; Wolgast onun hâlâ silahlı olduğunu, tabancasının koltuk altı kılıfında durduğunu biliyordu. Wolgast kendi silahını torpido gözünde bırakmıştı.

“Haydi deneyelim. Yanındaki hoş adam kim küçük kız?”

“Babam?” dedi kız çekinerek.

“İnanıyormuşsun gibi yap. Rol yap.”

“Eee... babam.”

İyi bir performans, diye düşündü Wolgast. Kız ileride aktris olmalıydı. “Aferin sana.”

“Ahtapot’a binebilir miyiz?”

“Ahtapot. Ahtapot nerede canım?” *Tatlım, canım.* Wolgast kendini durduramıyor gibiydi; böyle sözler ağzından çıkıveriyordu.

“Şurada.”

Wolgast, Amy’nin gösterdiği yere baktı. Bilet gişesinin ardında dönen dev bir atlıkarınca vardı; kollarının ucunda dönen parlak renkli arabalarda insanlar oturuyordu. Ahtapot.

“Tabii ki” dedi ve gülümsediğini hissetti. “Ne istersen yapabiliriz.”

Giriş parasını ödedi ve sonra Ahtapot bileti almak için başka bir gişenin önünde sıraya girdiler. Wolgast kızın acıkmış olabileceğini düşündü, ama beklemeye karar verdi; Ahtapot’ta midesi bulanabilirdi. Böyle düşünmekten, kızın neler yaşayacağını hayal etmekten, nelerden mutlu olacağını düşünmekten hoşlandığını fark etti. Panayır onu bile heyecanlandırmıştı. Mekanizmaların çoğu eskiydi, muhtemelen epey tehlikeliydi, ama heyecan veren bu değil miydi zaten? Neden sadece bir saat demişti ki?

“Hazır mısınız?”

Ahtapot kuyruğu uzundu ama hızlı ilerliyordu. Binme sıraları gelince operatör elini kaldırıp onları durdurdu.

“Kız kaç yaşında?”

Sigara içen adam gözlerini şüpheyle kısmıştı. Çıplak ön kollarında mor yılan dövmeleri vardı. Wolgast’ın yanıt vermesine fırsat kalmadan Amy öne çıktı. “Sekiz yaşındayım.”

O sırada Wolgast bir katlanır sandalyede duran tabelayı gördü: YEDİ YAŞINDAN KÜÇÜKLERİN BİNMESİ YASAĞI.

“Sekiz yaşında görünmüyor” dedi adam.

“Ama öyle” dedi Wolgast. “Babasıyım.”

Operatör, Amy’yi tepeden tırnağa süzdükten sonra omuz silkti. “Sen bilirsin” dedi.

Sallanan arabaya bindiler; dövmeli adam güvenlik demirini itip onların bileklerine yasladı. Araba sarsılarak havalandı ve sonra birden durdu, arkalarındaki insanlar da binebilsin diye.

“Korkuyor musun?”

Amy Wolgast’a yaslanmıştı, soğuk havada kazağını yüzüne kadar çekmişti, demir çubuğu iki eliyle sımsıkı tutmuştu. Gözleri faltaşı gibi açıktı. Hararetle kafa salladı. “Hı hı.”

Araba dört kez daha yükselip alçaldı. En yukarıdayken panayırın tamamı, lise ve otoparkları,

ilerideki küçük Homer kasabası, ızgara şeklindeki aydınlık sokakları görülyordu. Kır yolundan arabalar akın akın geliyordu hâlâ. Bu kadar yüksekten bakınca, atış poligonundaki hedefler kadar ağır hareket ediyor gibydiler. Wolgast aşağıyı tarayıp Doyle’u ararken arabanın tekrar sarsıldığını hissetti.

“Sıkı tutun!”

Birden döne döne indiler, vücutları çubuğa yaslandı. Etraftan haz çığlıkları yükseldi. İnişin hızı Wolgast’ın gözlerini kapamasına yol açtı. Yıllardır Ahtapot’a binmemişti; hızı şaşırtıcıydı. Vücudunda Amy’nin ağırlığını hissediyordu, dönerek alçalırlarken arabanın momentumu kızı ona itiyordu. Gözlerini açınca yere çok yakın olduklarını, sert toprağın on-on beş santim üstünden geçtiklerini, etraflarında panayır ışıklarının yağın göktaşları gibi fırıl fırıl döndüğünü gördü; sonra tekrar göğe yükseldiler. Altı, yedi, sekiz tur attılar; her seferinde dalga gibi yükselip alçalıyorlardı. Hem sonsuza kadar sürdü, hem de bir anda bitiverdi.

İnmeleri için sarsıla sarsıla alçalırlarken Wolgast, Amy’nin yüzüne baktı; kızın gözlerinde hâlâ o nötr, inceleyici bakış vardı, ama Wolgast o gözlerin karanlığının ardındaki sıcak mutluluk ışığını fark etti. Wolgast’ın içinde yeni bir his belirdi: Kimse kıza böyle bir armağan vermemişti.

“Eee, nasıldı?” diye sordu sırtarak.

“*Güzeldi.*” Amy hemen yüzünü kaldırdı. “Biraz daha binmek istiyorum.”

Operatör demir çubuğu indirdi; kuyruğun sonuna geri döndüler. Önlerinde çiçek desenli ev elbisesi giymiş iriyarı bir kadınla kocası, kot pantolon ve daracık bir kovboy gömleği giymiş, ağzında kalın bir puro olan bakımsız bir adam duruyordu.

“Çok tatlısın” diyen kadın ardından Wolgast’a sıcak bir bakış fırlattı. “Kaç yaşında?”

“Sekiz yaşındayım” diyen Amy, Wolgast’ın elini tuttu. “Bu benim babam.”

Kadın güldü, kaşları havayla dolan paraşütler misali kalktı. Yanaklarına beceriksizce allık sürülmüştü. “Tabii ki baban canım. Belli oluyor. Hık demiş burnundan düşmüşsün.” Kocasının kaburgalarını dürttü. “Çok tatlı değil mi Earl?”

Adam başıyla onayladı. “Kesinlikle.”

“Adın ne tatlım?” diye sordu kadın.

“Amy.”

Kadın tekrar Wolgast’a baktı. “Tam onun yaşlarında bir yeğenim var, onun kadar konuşamıyor ama. Çok gurur duyuyor olmalısınız.”

Wolgast o kadar şaşırmıştı ki yanıt veremedi. Hâlâ Ahtapot’taydı sanki, zihniyle bedeni muazzam bir yerçekimi kuvvetinin etkisindeydi. Doyle’u düşündü, bütün bunları kalabalığın içinde bir yerden seyredip seyretmediğini merak etti. Ama sonra umursamadığını anladı; Doyle seyrederse seyretsindi.

“Colorado’ya gidiyoruz” diyen Amy, Wolgast’ın elini suç ortağıymış gibi sıktı. “Ninemi ziyarete.”

“Öyle mi? Eh, ninen çok şanslıymış, senin gibi bir kız ziyaretine gidiyor.”

“O hasta. Doktora götürmemiz gerek.”

Kadının yüzünde empati ve üzüntü belirdi. “Buna üzüldüm.” Wolgast’a dönüp samimiyetle konuştu. “Umarım her şey yolundadır. Sizin için dua edeceğiz.”

“Sağ olun” demeyi başardı Wolgast.

Ahtapot’a üç kez daha bindiler. Karınlarını doyurmak için panayırda gezinirlerken Wolgast, Doyle’u hiçbir yerde göremedi; adam ya onları profesyonelce takip ediyordu ya da rahat bırakmaya karar vermişti. Etrafta bir sürü güzel kadın vardı. Belki de Doyle’un dikkati dağılmıştı.

Wolgast, Amy’ye bir sosisli sandviç aldı ve birlikte bir piknik masasına oturdular. Wolgast kızın karnını doyurmasını seyretti: Üç ısırık, dört ısırık, sonra sandviç bitiverdi. Kıza bir sandviç daha aldı, o da bitince pudralı kek ve bir kutu süt aldı. Çok besleyici bir öğün sayılmazdı, ama en azından süt vardı.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu kıza.

Amy’nin yanaklarına pudra şekeri ve sos bulaşmıştı. Kız tam elinin tersiyle yüzünü silecekken Wolgast onu durdurdu. “Peçete kullan” deyip bir tane verdi.

“Atlıkarınca” dedi Amy.

“Sahi mi? Ama Ahtapot kadar hızlı dönmez.”

“Var mıdır?”

“Eminim vardır.”

Atlıkarınca, diye düşündü Wolgast. Tabii ya. Ahtapot, kızın yetişkin yönüne, gözlem yapıp bekleyebilen ve kuyruktaki kadına rahatça ve inandırıcı bir şekilde yalan söyleyebilen yönüne hitap ediyordu; atlıkarıncaysa diğer Amy içindi, asıl hali olan küçük kız içindi. Akşamın, ışıklarının ve seslerinin büyüüne kapılan ve dört kez Ahtapot’a bindikten sonra hâlâ başı dönen Wolgast, kıza sorular sormak istiyordu: Gerçekte kim olduğunu; annesini, varsa babasını, nereli olduğunu; rahibe Lacey’yi ve hayvanat bahçesinde olanları, otoparktaki hengâmenin sebebini. Kimsin sen Amy? Burada ne arıyorsun, bana neden geldin? Ve korktuğumu, sürekli korktuğumu nereden biliyorsun? Yürürlerken kız yine onun elini tuttu; birleşen avuçlarından elektrik geçiyordu sanki, Wolgast’ın bedenine ılık bir akım yayılıyordu. Kız boyalı atları ışıldayan atlıkarıncayı görünce Wolgast onun hazzının kendi vücuduna aktığını hissetti.

Lila, diye düşündü. Lila, istediğim buydu işte. Biliyor muydun? Hayatta tek istediğim buydu.

Operatöre biletlerini verdi. Amy dış halkadaki bir atı, sıçrarken donakalmış, parlak seramik

dişlerini sergileyerek sırttan beyaz bir Lipizzan aygırı seçti. Atlıkarınca neredeyse boştu; saat dokuzu geçiyordu ve çok küçük çocuklar evlerine gitmişlerdi.

“Yanımda dur” diye emretti Amy.

Wolgast söyleneni yaptı; bir eliyle direği, diğeriyle atın yelesini, onu götürürcesine tuttu. Kızın üzengilere erişemeyecek kadar kısa olan bacakları havada sallanıyordu; Wolgast ona sımsıkı tutunmasını söyledi.

O zaman Doyle’u gördü, adam on metreden yakındaydı, bira çadırının yanındaki saman balyalarının arkasındaydı; güzel, kabarık kızıl saçları olan genç bir kadınla konuşuyordu. Wolgast onun bir olayı anlattığını görebiliyordu, adam bir sözünü vurgulamak istediğinde veya gülünecek kısımlarda bardağını sallıyordu, Indianapolisli yakışıklı fiberoptik satıcısı rolündeydi – Amy de kuyruktaki kadına aynen öyle davranmıştı, Colorado’da hasta bir ninesi olduğu ayrıntısını uydurmuştu. Böyle oluyordu işte; kendinizle ilgili yalan söylemeye başlayınca yalanlar giderek birikiyordu ve o uydurduğunuz insana dönüşüyordunuz. Atlıkarınca harekete geçince ayaklarının altındaki ahşap zemin sarsıldı; atlıkarınca dönmeye ve tepedeki hoparlörlerden müzik gelmeye başlarken kadın çalışılmış bir flörtözlükle başını geriye atıp güldü ve aynı anda elini uzatıp Doyle’un omzuna çabucak dokundu. Sonra, atlıkarınca dönmeye devam edince ikisi gözden kayboldular.

O zaman Wolgast’ın aklına bir fikir geldi. Zihninde beliren cümleler oraya yazılmışçasına netti.

Kaç git. Amy’yi alıp git.

Doyle zamanı unutmuş. Dikkati dağılmış. Kaç.

Kızı kurtar.

Dönüp durdular. Amy’nin atı piston gibi inip kalkıyordu. Wolgast zihnindeki düşüncelerin sadece birkaç dakika içinde bir plana dönüştüklerini hissetti. Atlıkarınca durunca kızı alıp karanlığa, kalabalığa karışarak bira çadırından uzaklaşacak ve panayırdan çıkacaktı; Doyle durumu anladığında onlar çoktan arabaya binip gitmiş olacaktı. Dört bir yanda binlerce kilometre; bu engin diyarda sırta kadem basacaklardı. Wolgast becerikliydi, ne yaptığını biliyordu. Tahoe’yu bırakmamasının tek sebebinin bu olduğunu fark etti; Little Rock’taki otoparkta dururken bile içinde bu fikrin filizlenmeyi bekleyen tohumu vardı. Kızın annesini nasıl bulacağını bilmiyordu, ama bunu sonra düşünürdü. Hayatında ilk kez bu kadar kararlıydı. Sanki bütün hayatını sırf bu şey için, bu hedef için yaşamıştı. Diğer her şey –Büro, Sykes, Carter ve diğerleri, Doyle bile– yalandı, gün ışığına çıkmayı bekleyen gerçek benliğinin ardında saklandığı bir perdeydi. İşte o an gelmişti; tek yapması gereken içgüdülerini dinlemektir.

Atlıkarınca yavaşlamaya başladı. Wolgast, Doyle’un bulunduğu tarafa bakmadı; bu yeni hissi bozmak, ürkütüp kaçırmak istemiyordu. Tamamen durduklarında Amy’yi kaldırıp atından indirdi ve gözleri aynı hizada olsun diye diz çöktü.

“Amy, benim için bir şey yapmanı istiyorum. Beni iyi dinlemeni istiyorum.”

Kız başıyla onayladı.

“Şimdi gidiyoruz. Sadece ikimiz. Yanımdan ayrılma, tek kelime etme. Hızlı hareket edeceğiz, ama koşma. Sözümü dinlersen her şey yolunda gider.” Kızın anlayıp anlamadığını görmek için yüzünü inceledi. “Anlıyor musun?”

“Koşmamalıyım.”

“Kesinlikle. Haydi gidelim.”

Atlıkarıncadan indiler; diğer tarafta, bira çadırından uzakta durmuşlardı. Wolgast kızı atlıkarıncayı çevreleyen parmaklığın üstünden çabucak aşırıldı ve sonra metal bir direğe tutunup tırmanarak kendisi de diğer tarafa geçti. Kimse fark etmemiş gibiydi – belki de fark etmişlerdi, ama Wolgast arkasına bakmadı. Amy’yi elinden tutup panayırın arka tarafına, ışıksız tarafa doğru hızla yürüdü. Planı dolanarak ana kapıya gitmek veya başka bir çıkış bulmaktı. Çabuk olurlarsa Doyle durumu ancak çok geç olduğunda fark ederdi.

Yüksek bir zincir korkuluğuna vardılar; ötede karanlık ağaçlar vardı ve daha da geride, güneydeki lisenin oyun bahçelerinin yanından uzanan bir otobanın ışıkları görülüyordu. Burada çıkış yoktu, zincir korkuluğu takip ederek ana kapıya gitmeleri gerekiyordu. Fırtınadan sonra hâlâ ıslak olan biçilmemiş çimenlerde yürürken ayakkabıları ve paçaları ıslanıyordu. Büfelere ve yemek yedikleri piknik masasına yaklaştılar. Wolgast çıkışı gördü, sadece on metre kadar ilerideydi. Kalp atışları hızlandı. Duraksayıp etrafı hızla taradı; Doyle ortalıkta yoktu.

“Dosdoğru çıkışa gidiyoruz” dedi Amy’ye. “Sakın başını kaldırıp bakma.”

“Hey şefim!”

Wolgast donakaldı. Doyle arkalarından koşarak, kol saatini göstererek geldi. “Bir saat dedik sanıyordum patron.”

Wolgast ona, yavan Orta Batılı yüzüne baktı. “Seni kaybettik sanmıştım” dedi. “Biz de seni aramaya geliyorduk.”

Doyle çabucak geriye, bira çadırına baktı. “Eh, anlarsın ya” dedi. “Sohbete dalmışım.” Biraz suçlu suçlu gülümsedi. “Buralılar hoş insanlar. Muhabbetleri iyi.” Wolgast’ın çamurlu paçalarını gösterdi. “Bu halin ne? Sırılsıklam olmuşsun.”

Wolgast bir an bir şey demedi. “Su birikintileri.” Gözlerini kaçırmamaya, Doyle’un bakışlarına karşılık vermeye çalıştı var gücüyle. “Yağmur.” Bir şans daha olabilirdi, Tahoe’ya giderken Doyle’un dikkatini bir şekilde dağıtabilirse. Ama Doyle ondan daha genç ve güçlüydü, ayrıca Wolgast silahını arabada bırakmıştı.

“Yağmur” diye tekrarlardı Doyle. Başıyla onayladı; Wolgast genç adamın yüzüne bakınca durumu anladı: Doyle gerçeği biliyordu. Başından beri biliyordu. Bira çadırı bir sınıamaydı, bir tuzaktı. Doyle onları bir an olsun gözden kaçırmamıştı. “Anlıyorum. Eh, yapacak bir işimiz var. Değil mi şefim?”

“Phil...”

“Sakın.” Doyle’un sesi hafifti – tehditkâr değildi, gerçekleri belirtiyordu o kadar. “Sakın söyleme. Biz ortağız Brad. Gitme vakti geldi.”

Wolgast’ın bütün umutları yıkıldı. Amy’nin elini tutuyordu hâlâ; kıza bakamıyordu bile. *Özür dilerim*, diye düşündü, kıza bu mesajı elinden gönderdi. *Özür dilerim*. Ve birlikte, beş adım arkalarından gelen Doyle’la birlikte panayırdan çıkıp otoparka doğru yürüdüler.

İkisi de onları gözleriyle takip eden adamı –mesaisi bitmiş; iki saat önce karakola gelen bir raporu, iki beyaz adamın Memphis Hayvanat Bahçesi’nden bir kızı kaçırdıkları haberini okuduktan sonra çıkıp liseye giderek karısıyla buluşmuş ve çocuklarının çarpışan arabalar sürmelerini seyretmiş olan Oklahoma eyalet polisini– fark etmediler.

Dokuz

İsmim... Fanning'ti.

Bu sözcükler bütün gün aklından çıkmamıştı: sekizde uyandığında, yıkanırken, giyinirken, kahvaltı yaparken, odasında oturup kanallarda gezinerek Parliament tütürürken, gece olmasını beklerken. Gün boyunca duyduğu buydu:

Fanning. İsmim Fanning'ti.

Bu söz Grey'e bir şey ifade etmiyordu. O isimde birini tanımıyordu. Hatırladığı kadarıyla hayatında Fanning diye biriyle, hatta ismi Fanning'e *benzeyen* biriyle bile tanışmamıştı. Ama uyurken bu isim bir şekilde kafasına yerleşmişti, sanki durmadan tekrarlanan bir şarkıyı dinleyerek uyuyakalmıştı ve şarkı sözleri beynine öyle kazınmıştı ki artık kurtulamıyordu. Fanning? Ne oluyor? Aklına hapishane psikiyatru Dr. Wilder geldi. Grey'i uykudan daha derin bir hale geçirmişti, bağışlama adını verdiği odaya sokmuştu, kalemiyle masaya vururken çıkan *tık tık tık* sesleri Grey'in içinde yılan gibi gezinmişti. Grey artık ne zaman uzaktan kumandayı tutsa veya kafasını kaşısa ya da kibrit yaksa o sözcükleri duyuyordu, değişen ritimleri yaptığı her şeye tempo tutuyordu.

İsmim (kibrit yakıyordu)... Fanning'ti (duman çekip üflüyordu).

Oturup sigara içerek bekledi, durmadan sigara içti. Sorunu neydi? Kendini farklı hissediyordu ve bu iyi bir değişiklik değildi. Huzursuzdu, sersem gibiydi. Normalde saatlerce hiçbir şey yapmadan öylece oturabilirdi –bunu, düşüncelerden uzak, transta günlerce kalmayı Beeville'de öğrenmişti– ama bugün başaramıyordu. Bugün sıcak tavaya düşmüş bir böcek gibi kıpır kıpırdı. Televizyon seyretmeye çalıştı, ama seslerle görüntüler birbirlerine uymuyor gibiydi. Dışarıdaki, kışla pencerelerinin ardındaki ikinci göğü eskimiş plastiğe benziyordu, uçuk griydi. Grey'in içi gibi griydi. Tam uyuklanacak gündü. Oysa Grey dağınık yatağının kenarında oturuyordu, ikindinin bitmesini bekliyordu, iç organları kâğıttan bir armonika gibi vızıldıyordu.

Üstelik kendini hiç uyumamış gibi hissediyordu, oysa sabah beşte çalan alarma karşın her nasılsa uyanmayarak sabah vardiyasını kaçırmıştı. Nasılsa fazla mesaiydi, bir bahane uydurabilirdi – vardiyaları karıştırdığını veya unuttuğunu söyleyebilirdi– ama her halükârda fırça yiyecekti. Gece onda yine vardiyası vardı. Cidden biraz kestirip dinlenmesi gerekiyordu, çünkü yine sekiz saat boyunca Sıfir'ın kendisini seyretmesini seyredecekti.

Akşam altıda parkasını giyip kantine yürüdü. Günbatımına daha bir saat vardı, ama alçaktaki bulutlar günün son ışığını emiyordu. Kışlayla yemekhanenin (alelacele inşa edilmiş gibi görünen bir briket binaydı) arasındaki açık alandan ağır ağır geçerken nemli bir rüzgâr esti. Grey dağları göremiyordu ve böyle günlerde bazen sanki bina kompleksi bir adaymış gibi gelirdi – sanki dünya

uzun araba yolunun sonunda bitiyordu, gerisiyse siyah bir hiçlik deniziydi. Taşıtlar gelip giderdi, teslimat kamyonları, kamyonetler, ordunun beş tonluk levazım kamyonları; ama gidip geldikleri yerin neresi olduğu belli değildi, Ay bile olabilirdi. Grey'in dünyaya ilişkin anıları bile silinmeye başlamıştı. Altı aydır çitin ötesine geçmemişti.

Kantin normalde bu saatte dolu olurdu, en az elli kişi odayı sıcaklıkla ve gürültüyle doldururdu, ama Grey parkasının fermuarını indirip kapıdan girdiğinde ve tepinerek tabanlarındaki karlardan kurtulurken etrafa baktığında masalarda tek tük insanların oturduğunu gördü, tek başlarına veya küçük gruplar halindeydiler, en fazla bir düzineydiler. Meslekleri kıyafetlerinden belli oluyordu – sağlık personeli doktor önlüklü ve plastik takunyalıydı; kışlık üniformalarını giymiş askerler tepsilerine eğilmişlerdi ve ırgat gibi yiyorlardı; temizlikçiler UPS kahverengisi tulumlarını giymişlerdi. Yemek salonunun ardında pinpon masalı ve hava hokeyli bir dinlenme odası vardı, ama kimse oyun oynamıyordu. Büyük ekran televizyonu da seyreden yoktu ve içerisi sessizdi, birkaç kişinin fısıldaşmaları ve bardak, çatal bıçak sesleri duyuluyordu o kadar. Dinlenme odasında bir ara bilgisayarlı birkaç masa vardı, e-postalara filan bakabilsinler diye gıcır gıcır vMacler konmuştu, ama bir yaz sabahı kahvaltının ortasında bir teknisyen ekibi onları bir el arabasına koyup götürmüştü. Bazı askerlerin şikâyet etmesi işe yaramamıştı; bilgisayarlar geri gelmemişti ve eskiden burada olduklarının tek göstergesi duvardan sarkan birkaç teldi. Grey onların ceza olarak götürüldüklerini düşünmüştü, ama neyin cezası olduğunu bilmiyordu. O bilgisayarları hiç kullanmamıştı.

Vücudundaki huzursuzluğa karşın sıcak yemek kokusu karnını acıktırdı –Depo-Provera iştahını öyle açıyordu ki daha kilolu olmaması mucizeydi– ve kuyruğa girip tepsisini doldururken aklı birazdan çekeceği ziyafetteydi: bir kâse dolusu makarnalı sebze çorbası, krutonlu ve peynirli salata, patates püresi ve pancar turşusu, üstünde taç gibi bir ananas dilimi duran bir parça jambon. Ayrıca bir dilim limonlu turta ve uzun bir bardak dolusu buzlu su alıp hepsini köşedeki boş bir masaya taşıdı. Temizlikçilerin çoğu onun gibi tek başlarına yerlerdi; aslında konuşulması serbest olan pek bir şey yoktu. Grey'in koca bir hafta boyunca kimseyle tek kelime konuşmadığı oluyordu, S3'teki gözlem odasına girip çıkarken gördüğü bekçi hariç. Eskiden, hatta sadece birkaç ay önce teknisyenler ve tıp personeli ona sorular sorardı, Sıfır'la, tavşanlarla ve dişlerle ilgili sorular. Yanıtlarını kafa sallayarak dinler, bazen el bilgisayarlarına notlar alırlardı. Ama artık raporları tek kelime etmeden alıyorlardı, sanki Sıfır meselesi çoktan anlaşılmış ve öğrenecek şey kalmamış gibi.

Grey yiyeceklerini yöntemli bir şekilde, teker teker bitirdi. Fanning meselesi hâlâ aklındaydı, kayan bir haber şeridi gibiydi, ama yemek yemek onu biraz sakinleştiriyordu sanki; Grey o konuyu birkaç dakikalığına unuttu neredeyse. Turtayı bitirirken masasına birisi geldi, askerlerden biri. Grey adamın adının Paulson olduğunu tahmin etti. Grey onu daha önce görmüştü, oysa askerlerin hepsi birbirine benziyordu, üniformaları ve tişörtleri ve parlak botları aynıydı, saçları öyle kısaydı ki kulakları sanki kafalarının yan taraflarına komiklik olsun diye yapıştırılmıştı. Paulson'ın saçlarının kısalığından Grey adamın saç rengini kestiremiyordu. Paulson, Grey'in çaprazındaki sandalyeyi tutup ters çevirerek oturdu ve Grey'e dostane gelmeyen bir şekilde gülümsedi.

“Sizler yemek yemeyi seviyorsunuz ha?”

Grey omuz silkti.

“Sen Grey'sin, değil mi?” Asker gözlerini kıstı. “Seni görmüştüm.”

Grey çatalını bırakıp turtayı ısırıldı. “Hı hı.”

Paulson bunun iyi bir isim olup olmadığını düşünürcesine kafa salladı. Yüzü sakindi, ama bunda zorlama bir taraf vardı. Kafalarının üstündeki köşede duran güvenlik kamerasına bir an göz attıktan sonra tekrar Grey’in yüzüne baktı.

“Sizler pek konuşmuyorsunuz” dedi Paulson. “Kusura bakma ama biraz tuhafsiniz.”

Tuhafmiş. Paulson’ın bir şey bildiği yoktu. Grey bir şey demedi.

“Bir soru sorabilir miyim?” Paulson çenesini Grey’in tabağına doğru kaldırdı. “Seni bölmeyeyim. Konuşurken yemeğini bitirebilirsin.”

“Bitirdim” dedi Grey. “İşe gitmeliyim.”

“Turta nasıl?”

“Turtayı mı soracaktın?”

“Turtayı mı? Hayır.” Paulson kafa salladı. “Kibarlık ediyordum sadece. Geyik muhabbeti derler ya.”

Grey adamın ne istediğini merak etti. Askerler onunla tek kelime konuşmazlardı, şimdiyse bu Paulson denen herif kalkmış ona kibarlık dersleri veriyordu, sanki kameralar dosdoğru onlara bakmıyormuş gibi.

“Güzel” demeyi başardı Grey. “Limonluyu severim.”

“Turtadan bu kadar bahsetmek yeter. Turta umrumda değil.”

Grey tepsisini iki yanından kavradı. “Gitmeliyim” dedi, ama tam doğrulurken Paulson onu bileğinden tuttu. Grey adamın ne kadar kuvvetli olduğunu o dokunuştan anladı; Paulson’ın kol kasları demir çubuklara yapıştıktılar sanki.

“Otur diyorum sana.”

Grey oturdu. Yemekhane birden bomboş geldi. Paulson’ın arkasına bakınca sahiden de içerisinin neredeyse boşalmış olduğunu gördü: masaların çoğu boştu. Karşı tarafta oturan, plastik bardaklardan kahve yudumlayan iki teknisyen vardı o kadar. Herkes nereye kaybolmuştu?

“Bak Grey, sizin *kim* olduğunuzu biliyoruz” dedi Paulson usulca, sert bir sesle. Masanın üstüne eğilmişti, Grey’in bileğini bırakmadan. “Neler yaptığınızı *biliyoruz*, söylediğim bu. Küçük oğlanlar filan. Beni ilgilendirmez. Herkesin hayatı kendine. Anlıyor musun?”

Grey bir şey demedi.

“Herkes öyle düşünmüyor, ama benim *fikrim* bu. En son baktığımda burası hâlâ özgür bir ülkeydi.”

Sandalyesini çekip yüzünü yaklaştırdı. “Tanıdığım bir herif vardı, lisedeyken. Esrarlı sigarasına çörek hamuru sürüp köpeğine yalattırdı. Yani çocuklara düşkünsen kafana göre takıl. Ben şahsen anlam veremiyorum, ama beni ilgilendirmez.”

Grey’in midesi bulandı. “Pardon” demeyi başardı. “Gerçekten gitmeliyim.”

“Nereye gideceksin Grey?”

“Nereye mi?” Grey yutkunmaya çalıştı. “İşe. İşe gitmeliyim.”

“Hayır, gitmene gerek yok.” Paulson, Grey’in tepsisinden aldığı bir kaşığı masanın üstünde işaretparmağının ucuyla döndürmeye başladı. “Vardiyana üç saat var. Daha zamanın var Grey. Burada *sohbet* ediyoruz yahu.”

Grey kaşığı seyretti, Paulson’ın başka bir şey söylemesini bekledi. Birden sigara içme ihtiyacını bir güç tarafından zaptedilmişçesine vücudunun tüm moleküllerinde hissetti. “Benden ne istiyorsun?”

Paulson kaşığı son bir kez döndürdü. “Ne mi istiyorum Grey? Asıl mesele bu, değil mi? Gerçekten de bir şey istiyorum, bu konuda haklısın.” Grey’e eğildi ve işaretparmağıyla “yaklaş” hareketi yaptı. Konuştuğunda neredeyse fısıldıyordu: “Bana Dördüncü Seviye’yi anlatmanı istiyorum.”

Grey kendini basamak yerine boşluğa adım atmış gibi hissetti.

“Ben sadece temizlik yapıyorum. Hademeyim.”

“Pardon” dedi Paulson. “Ama hayır. Buna hiç inanmıyorum.”

Grey yine kameraları düşündü. “Richards...”

Paulson horgörüyle güldü. “Ah, *siktir et* onu.” Başını kaldırıp kameraya baktı, el salladı, sonra elini yavaşça çevirerek ortaparmağı hariç tüm parmaklarını indirdi. Elini birkaç saniye öyle tuttu.

“Bunları izleyen var mı sanıyorsun? Bütün gün, her gün bizi dinliyorlar, yaptıklarımızı seyrediyorlar mı sanıyorsun?”

“Orada hiçbir şey yok. Yemin ederim.”

Paulson hayır dercesine ağır ağır kafa salladı; Grey adamın gözlerindeki vahşi ifadeyi tekrar gördü. “Bunun yalan olduğunu ikimiz de biliyoruz, yani lütfen yapma, olur mu? Birbirimize dürüst olalım.”

“Ben sadece temizlik yapıyorum” dedi Grey cılız bir sesle. “Sadece çalışmak için buradayım.”

Paulson bir şey demedi. Oda öyle sessizdi ki Grey kendi kalp atışlarını duyuyordu sanki.

“Söylesene. Rahat uyuyor musun Grey?”

“Ne?”

Paulson'ın gözleri tehditkârca kısıldı. "Rahat... uyuyor... musun... diye... soruyorum."

"Sanırım" demeyi başardı Grey. "Elbette, uyuyorum."

Paulson hafif, alaycı bir kahkaha attı. Sandalyesine yaslanıp tavana baktı. "Sanıyorsun. *Sanıyorsun.*"

"Bana bunları neden soruyorsun bilmiyorum."

Paulson hızla nefes aldı. "*Rüyalar Grey.*" Yüzünü Grey'inkine yaklaştırdı. "*Rüyalardan bahsediyorum. Sizler rüya görürsünüz, değil mi? Ben kesinlikle görüyorum. Bütün gece yahu. Peş peşe. Manyak şeyler görüyorum.*"

Manyak, diye düşündü Grey; durumu gayet iyi özetleyen bir kelimeydi. Paulson manyaktı. Zırdeliydi, kafadan kontaktı. Belki bu soğuk ve karlı dağda fazla uzun süre kalmıştı. Grey, Beeville'de böyle adamlar tanımıştı, geldiklerinde normaldiler, ama daha birkaç ay geçmeden durmadan saçmalar olmuşlardı.

"Rüyalarımda ne gördüğümü bilmek ister misin Grey? Haydi. Tahmin et."

"İstemiyorum."

"*Tahmin et dedim.*"

Grey başını eğip masaya baktı. Kameraların izlediğini hissedebiliyordu – Richards'ın bütün bunları seyrettiğini hissedebiliyordu. Lütfen, diye düşündü. Tanrı aşkına. Başka soru sormasın.

"Ben... bilmiyorum."

"Bilmiyorsun."

Grey hâlâ gözlerini kaçırarak kafa salladı. "Evet."

"Öyleyse ben söyleyeyim" dedi Paulson usulca. "*Seni görüyorum.*"

Bir an ikisi de konuşmadılar. Paulson deli, diye düşündü Grey. Deli deli deli.

"Üzgünüm" diye kekeledi. "Cidden aşağıda bir şey yok."

Yine kalkmaya davrandı, Paulson'ın onu dirseğinden tutup durdurmasını bekledi.

"Tamam" diyen Paulson hafifçe el salladı. "Şimdilik bu kadar. Uza." Sandalyesinde dönüp başını kaldırarak, elinde tepsiyle ayakta duran Grey'e baktı. "Ama sana bir sır vereceğim. Duymak ister misin?"

Grey kafa salladı.

“Giden Şu iki temizlikçiyi biliyor musun?”

“Kimler?”

“O herifleri tanıyorsun.” Paulson kaşlarını çattı. “Şişko olanlar. Gerzek ve arkadaşı.”

“Jack’le Sam.”

“Evet.” Paulson başka tarafa baktı. “İsimlerini bilmiyordum. Bilmemem gerekiyordu denebilir.”

Grey, Paulson’ın konuşmayı sürdürmesini bekledi. “Ne olmuş onlara?”

“Eh, umarım arkadaşın değildiler. Çünkü sana küçük bir haberim var. Öldüler.” Paulson ayaklandı; konuşurken Grey’e bakmadı. “Hepimiz ölüyüz.”

Ortalık karanlıktı ve Carter korkuyordu.

Aşağıda, çok aşağıda bir yerlerdeydi; asansörde dört düğme görmüştü, numaralar yeraltı garajı düğmelerindeki gibi tersten sıralanmıştı. Onu tekerlekli sedyeye yatırdıklarında başı dönüyordu ve acı hissetmiyordu – ona bir şey vermişlerdi, yaptıkları iğne uykusunu getirmişti ama aslında uyumamıştı, ensesine yaptıkları şeyi biraz hissetmişti. Ensesini kesip içeri bir şey koymuşlardı. El ve ayak bileklerini kayışlarla bağlamışlardı – rahat etmen için, demişlerdi. Sonra onu sedyeye asansöre götürmüşlerdi ve son hatırladığı buydu, düğmeler ve bir parmağın S4 yazılı düğmeye basması. Tabancalı adam, Richards geri gelmemişti, sözünü tutmamıştı.

Carter şimdi uyanıktı ve emin olamasa da yerin çok altında olduğunu hissediyordu; hâlâ el ve ayak bileklerinden ve muhtemelen belinden bağlıydı. Oda soğuk ve karanlıktı, ama bir yerlerde yanıp sönen ışıklar görebiliyordu, uzaklıklarını kestiremiyordu, ayrıca bir vantilatörün sesini duyuyordu. Onu buraya getiren adamlarla neler konuştuğunu pek hatırlamıyordu. Onu tartmışlardı, bunu hatırlıyordu, ayrıca her doktorun yapacağı şeyleri yapmışlardı, tansiyonunu ölçmüşlerdi, bir bardağa işemesini istemişlerdi, dizlerine çekiçle vurmuşlardı ve burnuyla ağzının içine bakmışlardı. Sonra elinin tersine boruyu sokmuşlardı –canı acımıştı, acayip acımıştı, *hassiktir* dediğini anımsıyordu– ve diğer ucunu askıdaki torbaya takmışlardı, gerisini hatırlamıyordu. Tuhaf bir ışık hatırlıyordu, bir kalemin ucundaki parlak kırmızı bir ışık, etrafındaki yüzler maskeli olmuşlardı birden, adamlardan biri (hangisi olduğunu bilmiyordu) “Bu sadece lazer Bay Carter. Biraz baskı hissedebilirsiniz” demişti. Şimdi karanlıktayken, beyni sulanıp çok uzaklara gitmeden önce Tanrı’nın ona son bir şaka yaptığını ve belki de sonuçta ölümünün iğneden olacağını düşündüğünü anımsadı. Yakında İsa’yı, Bayan Wood’u veya bizzat Şeytan’ı görüp görmeyeceğini merak etmişti.

Ama ölmemişti, uyumuştı o kadar, gerçi ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Zihni bir süre salınmıştı, bir çeşit karanlıktan bir başka karanlığa geçmişti, ışıksız bir evde yürüyordu sanki; şimdiyse, bakacak bir şey olmadığından yön duygusunu yitirmişti. Neresi yukarısı, neresi aşağısı bilemiyordu. Her yeri ağrıyordu ve dili ağzına tıktırılmış bir çorap veya oraya yerleşmiş tuhaf bir tüylü hayvan gibiydi. Ensesinin kürekkemikleriyle birleştiği yer zonkluyordu. Başını kaldırıp etrafa bakındı, ama tek görebildiği birkaç ışık noktacığydı –kaleminki gibi kırmızı ışıklardı. Uzaklıklarını ya da büyüklüklerini kestiremiyordu. Uzak bir şehrin ışıkları bile olabilirlerdi.

Wolgast; karanlıkta zihninde bu isim belirdi. Wolgast bir şey demişti, zamanın bir okyanus gibi olduğunu, ona zaman verebileceğini söylemişti. *Sana istediğin kadar zaman verebilirim Anthony. Okyanus kadar engin bir zaman.* Sanki Carter’ın yüreğinin en derininde ne olduğunu biliyordu, sanki yeni tanışmamışlardı da yıllardır tanışıyorlardı. Anımsayabildiği kadarıyla kimse kendisiyle öyle konuşmamıştı.

Aklına her şeyi başlatan gün geldi, sanki ikisi bir bütünün parçasıymış gibi. Haziran: haziran ayıydı; bunu hatırlıyordu. Hazirandı, çevre yolunun altındaki hava çok sıcaktı ve Carter üçgen şeklindeki gölgeli, kirli bir kısımda ayakta duruyordu, karton tabelasını göğsüne kaldırmıştı –AÇIM, GÖNLÜNÜZDEN NE KOPARSA, TANRI SİZDEN RAZI OLSUN– ve arabanın, siyah bir Denali’nin kaldırılma yanaşmasını seyretmişti. Yolcu penceresi açılmıştı: İçerideki kişi ona parmaklarını dokundurmadan birkaç bozukluk veya katlı bir banknot verebilsin diye aralanmamıştı,

tek bir akıcı hareketle tamamen inmişti, böylece Carter'ın siyah camdaki yansıması ortadan kaybolmuştu – sanki dünyada bir delik açılmış, içerideki gizli bir oda sergilenmişti. Vakit henüz öğlendi ve üst yollarla Batı Virajı'ndaki trafik artmıştı, tepesinden geçip duran arabalar tıkr tıkr giden upuzun bir trenin vagonlarıydılar sanki.

“Selam!” diye sesleniyordu sürücü. Kadındı, trafik uğultusunun ve çevre yolunun altındaki yankıların arasında sesini duyurabilmek için bağıyordu. “Merhaba... Beyefendi! Bakar mısınız beyefendi!”

Carter açık pencereye yürürken, arabanın içinden yüzüne esen serin havayı hissetti; gıcır gıcır koltukların füme rengi derisinin tatlı kokusunu aldı ve iyice yaklaşınca kadının parfümü geldi. Kadın yolcu penceresine doğru eğilmişti, emniyet kemeri gerilmişti, kafasının tepesinde güneş gözlüğü vardı. Beyaz bir kadındı elbette. Carter bunu bakmadan önce anlamıştı. Yeni boyanmış siyah Denali ve devasa, ışıltılı ızgarası. Doğuya uzanan San Felipe yolu Galleria'yla büyük evlerin bulunduğu River Oaks'u birleştirirdi. Ama kadın gençti, Carter öyle bir arabayı bu kadar genç birinin kullandığını tahmin etmemişti, kadın taş çatlasa otuzundaydı ve üstünde tenis kıyafeti vardı sanki, beyaz bir etek ve tişört, cildi nemli ve parlaktı. Kolları zayıf, güçlü ve bronzdu. Arkada toplanmış, düz, sarı saçlarında daha koyu renkli şeritler vardı yer yer; burnu zarifti ve elmacık kemikleri biçimliydi. Carter dış büyüklüğünde bir elmas taşıyan yüzük dışında mücevher göremedi. Daha yakından bakmaması gerektiğini biliyordu, ama kendini durduramadı; gözlerinin arka koltuğu taramasına izin verdi. Boş bir bebek koltuğu gördü, üstünden parlak renkli pelüş oyuncaklar sarkıyordu ve yanında metal gibi görünse de aslında kâğıttan olan büyük bir alışveriş torbası vardı. Torbada mağazanın ismi yazılıydı: Nordstrom.

“Gönlünüzden ne koparsa” diye mırıldandı Carter. “Tanrı sizden razı olsun.”

Kadının deriden yapılmış şişkin omuz çantası kucağında duruyordu. Kadın çantanın içini koltuğa boşaltmaya başladı: bir ruj, bir adres defteri, mücevhere benzeyen küçük bir telefon. “Sana bir şeyler vermek istiyorum” diyordu. “Yirmi dolar yeter mi? Normalde o kadar mı verilir? Bilmiyorum ki.”

“Tanrı sizden razı olsun.” Carter trafik ışığının değişmek üzere olduğunu biliyordu. “Gönlünüzden ne koparsa.”

Kadın tam cüzdanını alırken arkadan ilk sabırsız korna sesi geldi. Kadın hemen başını geriye çevirdi ve ardından şimdi yeşil olan trafik ışığına baktı. “Ah, lanet olsun, lanet olsun.” Kitap boyutunda kocaman bir şey olan cüzdanını telaşla karıştırıyordu, çıtçıt ve fermuarlı gözler ve bölmeler kâğıt parçalarıyla doluydu. “Bilmiyorum ki” deyip duruyordu. “Bilmiyorum ki.”

Yine korna sesleri geldi ve sonra arkadaki kırmızı Mercedes birden orta şeride doğru atılarak bir cipin önünü kesti. Cipi kullanan adam frene basıp kornaya abandı.

“Pardon, pardon” deyip duruyordu kadın. Cüzdanına sanki anahtarını bulamadığı bir kilitli kapıymış gibi bakıyordu. “Burada *plastikten* başka bir şey yok ki, bir *yirmiliğim* var sanıyordum, belki de onluktu, ah lanet olsun, *lanet olsun...*”

“Hey, bana baksana!” Bir adam, iki araba gerideki büyük bir kamyonetin penceresinden başını

çıkardı. “İşığı görmüyor musun? Yoldan çekil!”

“Sorun değil” dedi Anthony geri geri giderek. “Gitmelisiniz.”

“Duydun mu beni?” diye seslendi adam. Yine kornaya uzun uzun bastı. Çıplak kolunu pencereden çıkarıp salladı. “Yoldan çekilsene be!”

Kadın geriye çekilip dikiz aynasına baktı. Gözleri faltaşı gibi açıldı. “Kapa çeneni!” diye haykırdı hınçla. Direksiyona yumruklarıyla vurdu. “Tanrım, kapa şu çeneni!”

“İlerlesene be kadın!”

“Sana bir şeyler vermek istemiştım. Tek istediğim buydu. Neden *bu kadar zor* olması gerekiyor, böyle *bir şeyi* yapmak bile zor. *Yardım* etmek istemiştım..”

Carter kaçma vaktinin geldiğini biliyordu. Olayların nasıl gelişeceğini tahmin edebiliyordu. Arabanın kapısı hışımla açılacaktı; öfkeli adımlar ona yaklaşacaklardı; bir adam sinirli yüzünü Carter’inkine yaklaştıracaktı –*Bu bayanı rahatsız mı ediyorsun? Ne yaptığını sanıyorsun?*–, sonra da başka adamlar gelecekti, kim bilir kaç kişi, öyle zamanlarda bir sürü adam gelirdi hep ve kadın ne derse desin ona yardım edemeyecekti. Adamlar görmek istediklerini göreceklerdi: siyah bir adam ve bebek koltuklu, alışveriş torbalı, cüzdanı kucağında açık duran beyaz bir kadın.

“Lütfen” dedi. “Hanımefendi, *gitmelisiniz.*”

Kamyonetin kapısı açıldı, kot pantolonlu ve tişörtlü bir adam indi, zebella gibiydi ve suratı kırmızıydı, elleri beyzbol eldivenleri kadar iriydi. Carter’ı böcek gibi ezebilirdi.

“Hey!” diye seslendi işaret ederek. Büyük, yuvarlak kemer tokası parıldıyordu. “Sen, oradaki!”

Kadın dikiz aynasına bakınca Carter’ın gördüğünü gördü: Adam tabancalıydı. “Aman Tanrım, aman Tanrım!” diye haykırdı.

“Kadını soyuyor! Şu pis zenci, kadının arabasını çalıyor!”

Carter donakalmıştı. Her şey üstüne üstüne geliyordu, şiddetli bir gürlleme vardı, bütün dünya korna çalıp bağıırıyordu ve onu öldürmeye geliyordu, nihayet öldürmeye geliyordu. Kadın hemen yolcu koltuğunun üstünden uzanıp kapıyı açtı.

“Gir içeri!”

Carter hâlâ kımıldayamıyordu.

“Hadisene!” diye bağırdı kadın. “Arabaya bin!”

Carter nedense bunu yaptı. Tabelasını atıp içeri daldı ve kapıyı kapadı. Kadın tekrar kırmızı olmuş ışığa aldırmadan gazı kökledi. Kavşaktan roket gibi geçerlerken etraflarında arabalar yalpalıyordu. Carter bir an kaza yapacaklarına emin olup gözlerini sımsıkı kapadı, kendini çarpışmaya hazırladı.

Ama bir şey olmadı; herkes ıskalamıştı.

Carter bunu çok tuhaf buldu. Çevre yolunun altından tekrar gün ışığını çıktılar; kadın arabayı çok hızlı sürüyordu, sanki Carter'ın varlığını unutmuştu. Tren raylarından geçerlerken Denali öyle bir sıçradı ki Carter başının tavana değdiğini hissetti. Kadın da sarsılmış gibiydi; frene fazla sert basınca Carter öne savrulup gösterge paneline çarptı; sonra kadın direksiyonu çevirip içinde bir kuru temizlemeciyle bir Shipley Do-Nuts şubesi bulunan bir otoparka girdi. Anthony'ye bakmadan ve tek kelime etmeden başını direksiyona yaslayıp ağlamaya başladı.

Carter beyaz bir kadının ağladığını ilk kez yakından görüyordu, sadece filmlerde ve televizyonda görmüştü. Pencereleri kapalı olan Denali'nin içinde kadının gözyaşlarının kokusunu alabiliyordu, eriyen balmumu gibiydi, saçlarının temiz kokusunu da alıyordu. Sonra kendi kokusunu da alabildiğini fark etti, ki epeydir almamıştı ve güzel bir koku değildi. Kötüydü, cidden kötüydü, çürük et ve bozuk süt kokusu gibiydi ve Carter başını eğip vücuduna, kirli elleriyle kollarına ve günlerdir üstünden çıkarmadığı tişörtle kot pantolona bakınca utandı.

Bir süre sonra kadın yüzünü direksiyondan kaldırıp burnunu elinin tersiyle sildi. “Adın ne?”

“Anthony.”

Carter bir an kadının onu dosdoğru polise teslim edip etmeyeceğini merak etti. Araba öyle tertemiz ve yeniydi ki kendini orada oturan dev, pis bir leke gibi hissetti. Ama kadın onun kokusunu alıyorsa bile belli etmiyordu.

“Burada inebilirim” dedi Carter. “Başınıza o kadar dert açtığım için üzgünüm.”

“Sen mi? *Sen* ne yaptın ki? Hiçbir şey yapmadın.” Kadın derin bir soluk aldı, başını kafalığa yasladı ve gözlerini kapadı. “Tanrım, kocam beni *öldürecek*. Tanrım, Tanrım, Tanrım. Rachel, *aklın* neredeydi?”

Sinirli görünüyordu ve Carter kadının inmesini beklediğini düşündü. Richmond'ın birkaç sokak kuzeyindeydiler; Carter bir otobüse atlayıp normalde uyuduğu yere, Westpark'taki geri dönüşüm tesisinin yanındaki boş arsaya gidebilirdi. Orası güzel bir yerdi, hiç sorun yaşamamıştı, üstelik yağmur yağarsa tesisteki insanlar boş garajlardan birinde uyumasına izin veriyorlardı. Üstünde on dolardan biraz fazla vardı, 610'un altında geçirdiği sabahtan sonra birkaç banknotu ve bozukluğu vardı – yerine gidip karnını doyurmasına yeterdi.

Elini kapıya koydu,

“Hayır” dedi kadın hemen. “Gitme.” Carter'a döndü. Onun yüzünü ağlamaktan şişmiş gözleriyle inceledi. “Samimi miydin, söylemelisin.”

Carter boş boş baktı. “Hanımefendi?”

“Tabelaya yazdığın şey. ‘Tanrı sizden razı olsun’ demiştin. Duydum. Mesele şu ki” dedi kadın yanıt beklemeden, “Tanrı'nın benden razı olduğunu hissetmiyorum Anthony.” Kadın hafif bir kahkaha atınca sıra sıra dizili küçük, inci gibi dişleri sergilendi. “Tuhaf, değil mi? Hissetmeliyim, ama

hissetmiyorum işte. Kendimi berbat hissediyorum. Sürekli berbat hissediyorum.”

Carter ne diyeceğini bilemedi. Onun gibi bir beyaz kadın nasıl kendini berbat hissedebilirdi? Arkadaki boş bebek koltuğunu, parlak oyuncakları gözucuyla görünce çocuğun şimdi nerede olduğunu merak etti. Belki de kadına bebeğinden bahsetmeliydi, bunun herhalde muhteşem bir şey olduğunu söylemeliydi. İnsanların, özellikle de kadınların bebek sahibi olmaktan hoşlandıklarını deneyimlerinden biliyordu.

“Önemli değil” dedi kadın. Ön camdan dışarıya, donutçuya boş gözlerle bakıyordu. “Ne düşündüğünü biliyorum. Bir şey demek zorunda değilsin. Deli bir kadın gibi görünüyorum herhalde.”

“Bana gayet normal görünüyorsunuz.”

Kadın yine güldü, acı acı. “Eh, mesele de bu zaten, değil mi? Mesele bu. Normal *görünüyorum*. Kime istersen sor. Rachel Wood bir insanın isteyebileceği her şeye sahip. Rachel Wood gayet iyi *görünüyor*...”

Bir dakika öylece oturdular, kadın usul usul ağlayıp kederle boşluğa bakıyordu, Carter ise hâlâ arabadan çıkıp çıkmamaya karar vermeye çalışıyordu. Ama bu bayanın canı sıkıyordu ve onu bu halde bırakıp gitmek yanlış geliyordu. Kadının kendisine acınmasını mı istediğini merak etti. Rachel Wood: Adı buydu herhalde, kendinden bahsediyordu. Ama Carter emin değildi. Belki de Rachel Wood aslında kadının bir arkadaşıydı veya bebek bakıcısı filandı. Carter er geç gitmek zorunda kalacağını biliyordu. Kadının ruh hali, nasıl bir şeyse, geçecekti ve o zaman arabasında oturan bu pis kokulu zenciden bıktığına karar verecekti. Ama şu an Carter, gösterge panelinin klimasından esen serin havayı hissetmekten ve kadının tuhaf, hüzünlü sessizliğinden memnundu.

“Soyadın ne Anthony?”

Carter kendisine bu sorunun daha önce sorulduğunu hatırlamıyordu. “Carter” dedi.

Kadının daha sonra yaptığı şeye, o ana kadarki bütün olaylardan daha çok şaşırdı. Kadın koltuğunda dönüp berrak gözlerle ona bakarak elini uzattı.

“Eh” dedi hâlâ kederli olan sesiyle, “memnun oldum Bay Carter. Ben Rachel Wood.”

Bay Carter, bu hoştu. Kadının eli küçüktü, ama erkek gibi el sıkışıyordu, güçlüydü. Carter bir hisse kapıldı – ama bunu ifade edecek kelime bulamadı. Kadının elini silip silmeyeceğine baktı, ama kadın öyle bir şey yapmadı.

“Aman *Tanrım!*” Kadının gözleri faltaşı gibi açıldı. “Kocam kalp krizi geçirir. Ona sakın olanları anlatma. Ciddiyim. *Sakın* anlatma.”

Carter anlatmam dercesine kafa salladı.

“Yani, götün teki olması onun suçu değil. O bizim gibi düşünmez. Söz vermelisiniz Bay Carter.”

“Bir şey söylemem.”

“Güzel.” Kadın çabucak kafa sallayıp onayladı ve gözlerini tekrar ön cama yöneltirken pürüzsüz alını kırıştı ve düşünceli göründü. “Donutlar. Onca yer varken neden burada durdum bilmiyorum. Donut istemezsin herhalde, ister misin?”

Bu sözcüğü duymak bile Carter’ın ağzını sulandırdı. Midesinin guruldadığını hissetti. “Donut iyi olur” dedi. “Kahve iyi olur.”

“Ama karnını doğru dürüst doyurmaz, değil mi?” Kadının sesinde kararlılık vardı; bir karar vermişti. “Senin gerçek bir yemeğe ihtiyacın var.”

Carter kapıldığı hissin ne olduğunu o zaman anladı. *Görüldüğünü* hissediyordu. Sanki en baştan beri bir hayaletti de farkında değildi. Kadının onu evine götürmek istediğini birden anladı. Öyle insanlardan bahsedildiğini duymuştu, ama asla inanmamıştı.

“Biliyor musunuz Bay Carter, bence Tanrı’nın bugün sizi o çevre yolunun altına getirmesinin bir sebebi vardı. Bence bana bir şey söylemeye çalışıyordu.” Kadın vites değiştirdi. “Sen ve ben arkadaş olacağız. Hissedebiliyorum.”

Sahiden de arkadaş oldular, tam kadının söylediği gibi. İşin tuhaf kısmı buydu. Carter ve bu beyaz bayan, Bayan Wood, kocası –kadının babası olacak yaştaydı, ama Carter onu çok az gördü– ve kadının meşelerin altındaki büyük evi, gür çimenliği ve çitleri, iki küçük kızı– sadece bebek değil, büyük kız da böcek gibi sevimliydi, yan yana durunca bir tablo gibi görünüyorlardı. Kadın onun için başka kimsenin yapmadığı şeyleri yapmıştı; sanki arabasının kapısını açmıştı ve içeride koca bir oda vardı, o odada insanlar vardı ve ismini söylüyorlardı, yemek veriyorlardı, yatak gibi şeyler veriyorlardı. Kadın ona iş buluyordu, sadece kendi bahçesinde değil başka evlerde çalışmasını sağlıyordu ve Carter’ın gittiği her yerde insanlar ona Bay Carter diyorlardı, bugün fazladan bir şey yapıp yapamayacağını soruyorlardı, çünkü misafirleri gelecekti: Verandadaki yaprakları süpürmek, sandalyeleri boyamak, oluklardaki yaprakları toplamak, hatta arada sırada köpek gezdirmek gibi şeyler. *Bay Carter, biliyorum yoğunsunuzdur, ama size zahmet olmazsa?..* Carter hep evet diyordu ve paspasın ya da saksının altındaki zarfa fazladan bir onluk ya da yirmilik bırakıyorlardı, istemesine gerek kalmadan. Bu diğer insanlardan da hoşlanıyordu, ama işin doğrusu umurunda değillerdi; her şeyi o kadın için yapıyordu. Çarşambaları, haftanın en güzel gününde –kadının gününde– Carter çim biçme makinesini garajdan çıkarırken Bayan Wood ona bir pencereden el sallıyordu ve Carter işini bitirdikten sonra temizlenirken kadın bazen, çoğunlukla evden çıkıp –diğerleri gibi parayı paspasın altına bırakmıyordu, elden veriyordu– onun yanına geliyordu ve bazen verandada oturup soğuk çay içerlerken ona kendi hayatından bahsediyordu, ama Carter’ın hayatıyla ilgili sorular da soruyordu. Gölgede otururken gerçek insanlar gibi konuşuyorlardı. *Bay Carter, diyordu kadın ona, sizi Tanrı gönderdi. Siz olmadan ne yapardım bilmiyorum. Bulmacanın eksik parçası sizmişsiniz meğer.*

Carter onu seviyordu. Bu doğruydü. Gizem buydu işte, üzücü ve hüznü gizem buydu. Carter şimdi karanlıkta ve soğukta yatarken gözlerinin yaşardığını, gözyaşlarının ta içinden, derinlerden yükseldiğini hissetti. Bayan Wood’u o kadar sevmişken, insanlar nasıl kalkıp ona zarar verdiğini söyleyebilirlerdi? Çünkü Carter biliyordu. Kadının gülümsemesine ve kahkahalarına, iş güçle uğraşmasına, alışverişe çıkmasına, tenis oynamasına, güzellik salonuna gitmesine karşın içinin bomboş olduğunu biliyordu, o ilk gün arabada anlamıştı ve kadına sevgi yollamıştı, o boşluğu sırf istemekle doldurabilirmiş gibi. Kadının bahçeye çıkmadığı günlerde, ki giderek sıklaşmıştı, Carter

onun bazen kanepede saatlerce oturduğunu, bebeğin altına yaptığı veya acıktığı için ağlamasını umursamadığını, kılını bile kıpırdatmadığını görüyordu: Kadının içi tamamen boşalmış gibi oluyordu. Carter bazı günler onu hiç görmüyordu ve evin derinliklerinde bir yerde üzülmele meşgul olduğunu tahmin ediyordu. Böyle günlerde fazladan çalışıyordu, çitleri buduyor veya bahçe yolunu yabancı otlardan temizliyordu, yeterince beklerse kadının çay getireceğini umarak. Kadının çay getirmesi iyi olduğu, berbat bir günü daha atlattığı anlamına geliyordu.

Sonra o ikinci vakti –o korkunç ikinci vakti– Carter bahçede büyük kızın, Haley'nin tek başına oturduğunu görmüştü. Aylardan aralıktı, hava nemliydi, havuz kış yapraklarıyla doluydu; anaokuluna giden küçük kızın üstünde sadece mavi okul şortu ve bir yakalı bluz vardı, başka hiçbir şey yoktu, ayağında ayakkabı bile yoktu; verandada oturuyordu. Bir Barbie bebeği tutuyordu. Bugün okulu yok muydu? Carter bunu sorunca kız ona bakmadan, yok dercesine kafa salladı. Annesi evde miydi? Soğuktan titreyen kız, babasının Meksika'da olduğunu söyledi. Metresiyle birlikteydi. Annesiyse yataktan çıkmıyordu.

Carter kapıyı açmayı denedi ama kilitliydi, sonra zili çaldı ve ardından pencerelere seslendi, ama yanıt gelmedi. O küçük kızın dışarıda öyle tek başına durmasını nasıl yorumlayacağını bilemiyordu, ama Woods gibi insanlar hakkında bilmediği birçok şey vardı, yaptıkları her şey anlamlı gelmiyordu. Kıza verebileceği tek giysi kirli, eski kazağıydı, ama kız kazağı alıp battaniye gibi sarındı. Carter çimleri biçmeye başladı; çim makinesinin gürültüsünün Bayan Wood'u uyandırabileceğini ve kadının uyanınca kapıyı her nasılsa yanlılıkla kilitletiğini ve küçük kızının dışarıdaki havuzun yanında tek başına durduğunu hatırlayabileceğini düşünüyordu. *Bay Carter, ne oldu bilmiyorum, uyuyakalmışım, iyi ki buradaydınız.*

Carter çimleri biçmeyi bitirince (kız oyuncak bebeğini tutarak onu sessizce seyrediyordu) havuzu temizlemek için garajdan su süpürücüsünü aldı. Geri dönerken yol kenarında onu gördü: bir yavru kurbağa. Küçük bir bozuk para büyüklüğündeydi. Carter çimleri biçerken onu kazayla öldürmemişti neyse ki. Hayvanı almak için eğildi; avcunda ağırlıksız gibiydi. Kurbağayı gözleriyle görmese elinin boş olduğunu söylerdi, hayvan o kadar hafifti. Belki verandadan kendisini seyreden kız yüzünden, belki de Bayan Wood'un gerideki evde uyuması yüzünden, Carter'a bu kurbağa, çimlerde bulduğu bu minik yaratık işleri düzeltebilirmiş gibi geldi.

– Gelsene, dedi kıza. Gelsene, sana bir şey göstereceğim. Küçücük bir yavru, Bayan Haley. Senin gibi küçücük bir yavru.

Sonra dönünce arkasında, üç metreden yakında Bayan Wood'un durduğunu gördü; kadın ön kapıdan çıkmış olmalıydı, çünkü Carter ses duymamıştı. Üstündeki büyük tişört gecelik gibi duruyordu, saçları dağınıktı.

– Bayan Wood, dedi Carter, iyi ki geldiniz, sizi ayakta gördüğüme sevindim. Ben de tam Haley'ye şeyi gösteriyordum...

Uzaklaş ondan!

Ama Bayan Woods değildi bu, Carter'ın tanıdığı kadın değildi. Gözleri vahşi ve deliydi. Kadın onu tanıymıyormuş gibi bakıyordu.

– Bayan Wood, ben sadece ona sevimli bir...

Defol! Defol! Kaç Haley kaç!

Ve Carter'ın başka tek kelime etmesine fırsat vermeden onu var gücüyle itti; geri geri giden Carter'ın ayağı havuz kenarına bıraktığı su süpürücüsüne takıldı. Elini refleksle uzattı, parmak uçları kadının gömleğinin ön tarafına dokundu ve tuttu; ağırlığının kadını kendine çektiğini hissetti, bunu durduramazdı ve birlikte suya düştüler.

Su. Su Carter'a yumruk gibi vurdu, burnuna ve gözlerine ve ağızına doldu, berbat bir kimyasal tadı vardı, bir iblisin nefesi gibiydi. Batarlarken kadın altındaydı, yanındaydı, üstündeydi, her tarafındaydı; kollarıyla bacakları birbirine ağ gibi dolanmıştı; Carter kurtulmaya çalıştı, ama kadın sımsıkı tutuyordu, onu aşağı çekiyordu. Carter yüzme bilmiyordu, kulaç atmayı bile beceremezdi, gerekirse su üstünde yatabilirdi ama bundan bile korkardı ve kadını durduracak gücü yoktu. Suyun havayla birleşen ışıltılı yüzeyine baktı, ama kilometrelerce ötedeydi sanki. Kadın onu aşağıya, bir sessizlik dünyasına çekiyordu; sanki havuz tepetaklak bir gökyüzüydü ve Carter o zaman anladı: Kadının gitmek istediği yer orasıydı. Başından beri, o gün çevre yolunun altında arabasını durdurup da Carter'a seslendiğinden beri oraya gidiyordu. Onu diğer dünyada, su üstündeki dünyada tutan şey her ne ise nihayet kırılmıştı, uçurtma ipi gibi kopuvermişti, ama dünya tepetaklak ve şimdi uçurtma düşüyordu. Kadın onu çekip sarıldı, çenesini omzuna yasladı ve Carter çalkantılı suda bir an kadının gözlerini gördü; korkunç ve nihai bir karanlıkla doluydu. Ah n'olur, diye düşündü, bırak ben öleyim. İstersen ölürüm, istersen senin için ölürüm, senin yerine ben öleyim. Tek yapması gereken nefes almaktı. Bunu kendi ismi kadar iyi biliyordu, ama çabalasa da yapamıyordu; hayatını o kadar uzun süre yaşamıştı ki artık sadece irade gücüyle vazgeçemiyordu. Dibe vurduklarında boğuk bir darbe sesi çıktı, Bayan Wood hâlâ onu tutuyordu ve Carter ilk nefesini alan kadının omuzlarının sarsıldığını hissetti. Kadın bir nefes daha, sonra bir tane daha aldı ve ciğerlerindeki son havanın kabarcıkları Carter'ın kulağının yanından fısıldanan bir sır gibi yükseldi –*Tanrı sizden razı olsun Bay Carter*– ve sonra kadın onu bıraktı.

Carter havuzdan çıkışını ve küçük kıza ne söylediğini anımsamıyordu. Kız avaz avaz ağlıyordu ve sonra sustu. Bayan Wood ölmüştü, ruhu artık burada değildi, ama boş bedeni su yüzeyine yavaşça çıktı, Carter'ın temizlemeyi düşündüğü salınan yaprakların arasındaki yerini aldı. Her şeyde bir çeşit huzur vardı, korkunç bir hüznü huzur, sanki fazla uzun süren bir şey nihayet bitmenin bir yolunu bulmuştu. Sanki Carter yine görünmez olmaya başlamıştı. Komşu kadın birkaç dakika ya da saat sonra gelmiş olabilirdi, sonra da polis geldi; ama Carter olanları, gördüğü ve duyduğu şeyleri kimseye anlatmayacağını artık biliyordu. Kadın ona bir sır vermişti, son sırrı, kim olduğunun sırrını vermişti ve Carter kimseye söylememeye kararlıydı.

Carter artık başına gelecekleri umursamadığına karar verdi. Kaçınılmaz geliyordu. Wolgast yalan söylemiş ya da söylememiş olabilirdi, ama Carter'ın hayatında yapacakları bitmişti; bunu artık biliyordu. Bir daha kimse ona Bayan Wood'u sormayacaktı. O sadece Carter'ın zihnindeki bir şeydi, sanki bir parçası Carter'a geçmişti ve Carter bunu kimseye söylemek zorunda değildi.

Etrafındaki havada bir tıslama belirdi, lastikten kaçan hava sesi gibiydi ve uzak duvardaki kırmızı bir ışık yeşile dönüştü; bir kapı açılınca odaya uçuk mavi ışık doldu. Carter bir tekerlekli sandalyede yattığını gördü, üstünde önlük vardı. Boru hâlâ elinin içindeydi ve Carter bandın altından eline girmiş

kısmına bakınca tekrar şiddetli bir acı hissetti. Oda tahmininden büyüktü, sadece beyaz yüzeyler vardı, kapının açıldığı kısım ve uzak duvardaki, tamamen yabancı gelen birkaç makine hariç.

Kapı eşiğinde biri duruyordu.

Carter gözlerini kapatıp başını sedyeye koyarken artık tamam diye düşündü. Tamam. Hazırım. Gelsinler.

“Bir sorunumuz var.”

Saat gece onu biraz geçiyordu. Sykes, Richards’ın ofisinin kapısında belirmişti.

“Biliyorum” dedi Richards. “Uğraşıyorum.”

Sorun o kızdı, kimliği belirsiz kızdı. Artık kimliği belirsiz değildi. Richards haberi dokuzu biraz geçe, genel polis haber bülteninden öğrenmişti. Kızın annesinin birisini vurduğundan şüpheleniliyordu, bir üniversitenin erkek öğrenci kulübüyle ilgili bir olaydı; vurduğu çocuk bir federal gezici hâkimin oğluydu. Kadının suç mahallinde bıraktığı tabancadan yola çıkan yerel polisler Graceland civarındaki bir motele gitmişlerdi ve otel müdürü –iki sayfalık bir listeye bakarak– kızını cuma günü manastırda, annesinin onu bıraktığı yerde polisler tarafından çekilen fotoğrafından teşhis etmişti. Rahibeler olanları anlatmışlardı, ayrıca Richards’ın nasıl yorumlayacağını bilemediği bir şey olmuştu –Memphis Hayvanat Bahçesi’nde bir kargaşa yaşanmıştı– ve rahibelerden biri Doyle’la Wolgast’ı dün gece, Baton Rouge’un kuzeyindeki 55. EY denetim noktasında çekilen fotoğraflarından teşhis etmişti. Yerel televizyon meseleyi akşam haberlerinde verecek kadar erken öğrenmişti ve sonra Çocuk Kaçırma Vakası Acil Alarmı verilmişti.

Böylece şimdi bütün dünya iki federal ajanı ve Amy Bellafonte adlı küçük bir kızını arıyordu.

“Şimdi neredeler?” diye sordu Sykes.

Richards terminalinden uydu bağlantısı kurdu ve Tennessee’yle Colorado’nun arasındaki eyaletlere baktı. Wolgast’ın cep telefonunda verici vardı. Richards bölgedeki on sekiz kırmızı noktaya baktı ve sonra Wolgast’ın kod numarasını taşıyanı buldu.

“Batı Oklahoma.”

Sykes arkasında duruyordu, omzunun üstünden bakıyordu. “Öğrenmiş midir sence?”

Richards noktaya zum yaptı.

“Bence evet” dedi ve Sykes’a veri akışını gösterdi.

Hedefin hızı, saatte 102 km.

Ve hemen ardından:

Hedefin hızı, saatte 122 km.

Artık kaçıyorlardı. Richards’ın onlara ulaşması gerekecekti. İşe yerel polisler, belki de eyalet polisleri karışmıştı. Onlara zamanında ulaşabilse bile işler çirkinleşecekti. Fort Carson’dan bir helikopter havalanmıştı bile; Sykes telefon etmişti.

Arka merdivenden S1’e indiler ve beklemek için dışarı çıktılar. Günbatımından beri hava ısınmıştı.

Kesif bir sis, yuvarlak park alanının ışıklarında gevşek boğumlar halinde yavaşça alçalıyordu; bir rock konserindeki kuru buzlar gibiydi. Konuşmadan yan yana durdular; söylenecek söz yoktu. Tam bir fiyaskoydu. Richards karakollara gönderilmiş fotoğrafı düşündü. Amy Bellafonte: *güzel pınar*. Kızın siyah saçları omuzlarına dümdüz iniyordu, –ıslak görünüyordu, yağmurda yürümüştü– yüzü pürüzsüz ve gençti, yanakları bebek yağı yüzünden biraz tombuldu hâlâ; ama alnının altında akıllı, derin, siyah gözler vardı. Kot pantolon ve fermuarı boynuna kadar çekilmiş bir hırka giymişti. Elinde bir çeşit oyuncak tutuyordu, pelüştten bir hayvan. Köpeğe benziyordu. Ama kızın gözleri: Richards o gözleri hatırlayıp duruyordu. Kız dosdoğru merceğe bakıyordu, *Gördün mü? Beni ne sanmıştın Richards? Dünyada hiç sevenim yok mu sanmıştın?* dercesine.

Sadece bir anlığına aklından bir düşünce geçti. Ona bir kanat gibi sürtündü: Richards farklı bir insan olmadığına, çocuğun gözlerindeki ifadenin ona bir anlam ifade etmeyeşine hayıflandı.

Beş dakika sonra helikopterin sesini duydular, nabız gibi atan bir varlık güneydoğudaki ağaçların üstünden alçalarak geçiyordu. Helikopter tek bir dönüş yaptı, bir ışık konisiyle onları aradı ve sonra park alanına bir balerinin isabetliliğiyle konarken pervanesinin altından titrek hava dalgaları yayıldı. Tam donanımlı, gece uçuşlarına uygun bir UH-60 Blackhawk'tı. Küçük bir kız için abartılı görünüyordu. Ama şimdi içine düştükleri durum buydu. Rüzgâra, gürültüye ve dönüp duran karlara karşı ellerini alınlarına götürdüler.

Helikopter iner inmez Sykes, Richards'ın dirseğini kavradı.

“O daha çocuk!” diye bağırdı gürültüde. “Bu işi düzgün hallet!”

Ne demekse, diye düşünen Richards açılan kapıya doğru hızla yürüdü.

On

Artık hızlı gidiyorlardı, Wolgast direksiyondaydı, yanında oturan Doyle telaşla cep telefonunu kurcalıyordu. Sykes'ı arayıp artık idarenin kimde olduğunu bildirmek istiyordu.

“Kahretsin, sinyal yok.” Doyle cep telefonunu gösterge paneline attı. Homer'dan yirmi beş kilometre uzaktaydılar, batıya gidiyorlardı; yıldızlarla kaplı gökyüzünün altında açık arazi göz alabildiğine uzanıyordu.

“Sorsan söylerdim” dedi Wolgast. “Burası ayın arka yüzü gibi. Ayrıca ağzını bozma, tamam mı?”

Doyle ona aldırmadı. Wolgast çabucak dikiz aynasına göz atınca Amy'nin kendisine baktığını gördü. Kızın da aynı şeyi hissettiğini biliyordu: Artık birleşmişlerdi. Atlıkarıncaya bindikleri andan itibaren Wolgast hayatını kızınkiyle birleştirmişti.

“İşin ne kadarını biliyorsun?” diye sordu Wolgast. “Artık bana söylemende sakınca yoktur herhalde.”

“Senin kadar biliyorum.” Doyle omuz silkti. “Belki daha fazla. Richards sorun çıkarabileceğini düşünüyordu.”

Ne zaman konuşmuşlardı? Wolgast bunu merak etti. Kendisi Amy ile birlikte ahtapottayken mi? Huntsville'deki o gecede, Wolgast Lila'yı aramak için motele döndüğünde mi? Yoksa daha mı önceydi?

“Dikkatli olmalısın. Ciddiyim Phil. Öyle bir adam. Özel güvenlikçi. Kiralık askerden hallice.”

Doyle sinirle iç geçirdi. “Senin sorunun ne biliyor musun Brad? Burada kimin tarafında olduğunu bilmiyorsun. Sana bir şans verdim. Tek yapman gereken söylediğin gibi kızı arabaya geri getirmektir. Meseleye geniş bakmıyorsun.”

“Ben göreceğimi gördüm.”

İleride bir benzin istasyonu belirdi, loşlukta ı ışık saçan bir vahaydı. Yaklaşırlarken Wolgast arabayı yavaşlattı.

“Durmasana yahu” dedi Doyle. “Bas gaza.”

“Benzinsiz fazla uzağa gidemeyiz. Deponun dörtte üçü boş. Buralarda başka benzinci olmayabilir.”

Doyle lider olmak istiyorsa en azından öyle davranmak zorunda, diye düşündü Wolgast.

“Tamam. Ama sadece benzin alacağız. Ve ikiniz de arabada kalın.”

Pompaya yanaştılar. Wolgast motoru kapatınca Doyle uzanıp anahtarları kontakta aldı. Sonra torpido gözünü açıp Wolgast’ın silahını aldı. Şarjörü çıkarıp ceket cebine koyduktan sonra boş tabancayı torpido gözüne geri koydu.

“Burada kal.”

“Yağı da kontrol et.”

Doyle öfkeyle soludu. “Tanrım, başka bir şey var mı Brad?”

“Ben söyleyeyim de. Yolda kalmak istemeyiz.”

“Tamam. Kontrol ederim. Sen arabada kal.”

Doyle, Tahoe’nun arka tarafına gidip depoyu doldurmaya başladı. Doyle arabadan çıkınca Wolgast biraz düşünmeye zaman bulmuştu, ama silahsız ve anahtarsızken pek bir şey yapamazdı. Zihinin bir yanı Doyle’u pek ciddiye almamaya karar vermişti, ama durum ortadaydı. Gösterge panelinin altındaki kolu çekti; Doyle, Tahoe’nun ön tarafına geçip kaputu kaldırıncaya arabanın içini göremez hale geldi.

Wolgast dönüp Amy’ye baktı.

“İyi misin?”

Kız başıyla onayladı. Sırt çantası kucağındaydı; oyuncak tavşanının yıpranmış kulağı aralıktan çıkmıştı. Benzincinin ışığında Wolgast kızın yanaklarında hâlâ biraz pudra şekeri olduğunu gördü; kar taneleri gibiydiler.

“Doktora mı gidiyoruz?”

“Bilmiyorum. Göreceğiz.”

“Tabancası var.”

“Biliyorum tatlım. Sorun yok.”

“Annemin de tabancası vardı.”

Wolgast verecek karşılık bulamadan kaput kapandı. İrkilen Wolgast birden dönünce karşı yönden gelen, ışıkları yanan üç tane eyalet polisi arabasının benzincinin yanından hızla geçtiğini gördü.

Tahoe’nun yolcu kapısı açılınca içeri nemli hava esti. “Lanet olsun.” Doyle, Wolgast’a anahtarları verdi ve geçip giden polis arabalarına bakmak için koltuğunda yan döndü. “Bizimle mi ilgili sence?”

Wolgast başını eğerek polis arabalarını dikiz aynasından seyretti. En az yüz otuzla gidiyorlardı,

belki daha da hızlı. Sıradan bir mesele olabilirdi, belki bir kaza ya da yangın. Ama öyle olmadığını seziyordu. Saniyeleri saydı, ışıkların uzaklaşmasını seyretti. Dönmeye başladıklarından emin olduğunda yirmiye gelmişti.

Anahtarı çevirdi ve motorun çalıştığını hissetti.

“Kesinlikle bizimle ilgili.”

Saat ondu ve Rahibe Arnette uyuyamıyordu. Gözlerini bile kapatamıyordu.

Ah, korkunçtu, çok korkunçtu, olan her şey – önce o adamlar Amy’yi almaya gelmişlerdi, Rahibe Arnette’i kandırışlardı, herkesi kandırışlardı, gerçi FBI’dansalar nasıl çocuk kaçırabildiklerini anlayamıyordu. Sonra hayvanat bahçesindeki hengâme vardı, herkes çılgılık çılgılığa kaçırıyordu, Lacey Amy’yi sımsıkı tutmuştu, bırakmayı reddetmişti; sonra karakolda saatler geçirmişlerdi, günün geri kalanını, tam olarak suçlu muamelesi görmeseler de dedektifin Rahibe Arnette’in alışık olduğu şekilde konuşmadığı kesindi, alttan alta suçluyordu, aynı soruları tekrarlayıp duruyordu. Sonra da evin önündeki sokağa muhabirler ve kamera kamyonları dizilmişti, akşam olurken dev projektörler ön pencereleri aydınlatmıştı, Rahibe Claire sonunda fişini çekmeyi akıl edene dek telefon durmadan çalmıştı.

Kızın annesi birini öldürmüştü, bir çocuğu. Dedektif öyle demişti. Dedektifin adı Dupree’ydi, kirli sakallı genç bir adamdı ve Rahibe Arnette’le kibar konuşmuştu, sesinde eski New Orleans aksanı vardı biraz, yani muhtemelen Katolik’ti, ona *canım* ve *tatlım* diyordu; ama Rahibe Arnette kapısına gelen o iki adam için de aynısını düşünmemiş miydi? Wolgast ve o genç, yakışıklı adam için? Yüzlerini Dupree’nin izlettiği kötü video kaydında görmüştü, Mississippi’de bir yerde çekilmişti, tahminince kaydedildiklerinin farkında değillerdi. Hoş görünüyorlar diye hoş insanlar olduklarını mı düşünmüştü? Dedektif Dupree kızın annesinin bir *fahişe* olduğunu söylemişti. “Fahişe derin bir çukurdur; haydut gibi pusuda oturur ve insanlar arasındaki hainleri artırır.” Süleyman’ın Meselleri, 23. bab. “Çünkü ahlaksız bir kadının dudaklarından bal damlar ve ağzı yağdan yumuşaktır; ama sonunda tadı pelin gibi acıdır, çift kenarlı kılıç gibi keskindir. Ayakları ölüme iner, adımları cehenneme götürür.”

Cehenneme götürür. Bu sözcükler Rahibe Arnette’in yatağında ürpermesine yol açtı. Çünkü cehennem vardı, bu bir gerçektir; orası gerçek bir yerdi, ruhların sonsuza dek ıstırapla kıvrıldığı bir yerdi. Lacey mutfaklarına öyle bir kadını almıştı işte, öyle bir kadın otuz altı saatten kısa bir süre önce bu evde durmuştu: *Cehenneme götüren* bir kadın. Kadın o delikanlıyı bir şekilde tuzağına düşürmüştü –Arnette bu kısmı hayal etmek istemiyordu–, sonra da vurmüştu, bir *tabancayla kafasından* vurmüştu, sonra da kızı Lacey’ye bırakıp kaçmıştı, içinde kim bilir neler olan bir kızı. Bu doğrudu: O kızın... tekinsiz bir tarafı vardı. Hoş bir düşünce olmasa da doğrudu. Hayvanat bahçesinde olanlar, hayvanların kaçıp ortalığı ayağa kaldırması başka nasıl açıklanabilirdi?

Bütün bu olanlar korkunçtu. Korkunç korkunç korkunç.

Arnette uyumaya çalıştı, ama başaramadı. Kamyonların jeneratörlerinin uğultularını hâlâ duyabiliyordu, gözlerini kapasa da projektörlerinin aç ışıklarını görebiliyordu. Televizyonu açsa neyle karşılaşacağını biliyordu: ciddi sesle konuşan ve arkalarındaki evi, içinde Arnette’le diğer rahibelerin şimdi uyumaya çalıştıkları evi gösteren mikrofonlu muhabirler. Bu son dakika haberindeki, bu cinayet ve çocuk kaçırma haberindeki en yeni suç mahalli diyeceklerdi ve işe federal ajanlar karışmıştı her nasılsa – gerçi Dupree rahibelere kesinlikle ama kesinlikle kimseye bundan bahsetmemelerini tembihlemişti. Rahibeler karakoldan çıkıp polis aracısıyla eve getirildiklerinde bitkinlikten ağzılarını açamayacak haldeydiler ve evin önündeki kaldırım kenarında en az bir düzine televizyon kamyonunun sirk treni gibi dizili durduğunu görmüşlerdi; sadece yerel kanallara ait

olmadıklarını, Nashville, Paducah, Little Rock, hatta St. Louis gibi yerlerden geldiklerini fark eden Rahibe Claire'di. Bahçe yoluna saptıkları anda muhabirler polis aracının etrafını sarmışlardı, fenerlerini, kameralarını ve mikrofonlarını doğrultarak her bir ağızdan konuşmaya, anlaşılmasız sorular sormaya başlamışlardı. Bu insanlarda terbiye namına bir şey yoktu. Rahibe Arnette korkudan titremeye başlamıştı. Rahibelerin eve sağ salim girebilmesi için iki polisin –*Rahibe olduklarını görmüyor musunuz? Neden rahibeleri rahatsız ediyorsunuz? Hepiniz geri çekilin, hemen şimdi*– muhabirleri bahçeden çıkarması gerekmişti. Evet, cehennem vardı ve Arnette yerini biliyordu. Kendisi şu an oradaydı.

Hep birlikte mutfakta oturduklarında hiçbiri aç değildi, ama bir arada olmaya ihtiyaçları vardı – Lacey hariç, Claire dinlensin diye onu hemen odasına götürmüştü. Tuhaftı: Öğleden sonra olanlardan en az etkilenen Lacey'ydi sanki. Saatlerdir pek konuşmamıştı, rahibelerle ve Dupree'yle konuşmamıştı, ellerini kucığına koyup öylece oturmuştu, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Ama sonra tuhaf bir şey olmuştu; polisler onlara Mississippi'de çekilen videoyu gösterince ve Dupree iki adamın görüntüsünü dondurunca Lacey öne çıkıp monitöre çok dikkatli bakmıştı. Arnette Dupree'ye o adamları teşhis ettiğini söylemiş bile, iyice bakmıştı ve ekrandaki adamların eve gelen ve kızı alan adamlar olduğuna şüphesi yoktu; ama Lacey'nin yüzündeki, şaşkınlığa benzeyen ama tam anlamıyla şaşkınlık olmayan –*Arnette apışıp kaldı* diye düşünmüştü– ifadeyi görünce hepsi beklemişlerdi.

“Yanılmışım” demişti Lacey sonunda. “Bu... o adam değil. O değil.”

“Hangisi rahibe?” diye sormuştu Dupree usulca.

Lacey yaşlı ajanı göstermişti; bütün konuşmaları yapan bu adamdı – oysa Arnette'in anımsadığı kadarıyla Amy'yi alıp arabaya sokan diğeriydi, genç ajandı. Görüntüdeki yaşlı adam dosdoğru kameraya bakıyordu, elinde plastik bir bardak vardı. Ekranın saat alt köşesindeki yazıya göre bu görüntü manastıra geldikleri günün sabahında, 06.01'de çekilmişti.

“O” demişti Lacey cama dokunarak.

“Kızı kaçıran o değil mi?”

“Kesinlikle o dedektif” demişti Arnette. Dönüp Rahibe Louise'le Rahibe Claire'e bakmıştı; kafa sallayıp onaylamışlardı. “Bunda hepimiz hemfikiriz. Rahibe biraz rahatsız o kadar.”

Ama Dupree vazgeçmemişti. “Rahibe Lacey? O değilden kastınız nedir?”

Lacey'nin yüzü kararlılıkla aydınlanmıştı. “Şu adam” demişti. “Görüyor musunuz?” Dönüp hepsine bakmıştı. Gülümsemişti. “Görüyor musunuz? Kızı seviyor.”

Kızı seviyor. Buna ne demeliydi? Ama Arnette'in bildiği kadarıyla Lacey bu konuda başka tek kelime etmemişti. Wolgast'ın o kızı tanıdığını mı söylemek istemişti? Wolgast, Amy'nin babası mıydı? Bütün bunlar ne demek oluyordu? Ama hayvanat bahçesinde olanları açıklamıyordu, korkunçtu –o kargaşada bir çocuk ayaklar altında çiğnenmişti ve şimdi hastanedeydi; hayvanlardan ikisi, bir cins kediyle bir maymun vurulmuştu– o üniversiteli çocuğun vurulması da korkunçtu, hepsi korkunçtu. Ama karakolda geçirdikleri ikindinin geri kalanı boyunca, çeşitli odalara girip çıkarak

olanları anlatırlarken Lacey sessizce oturmuştu, tuhaf bir şekilde gülümsüyordu, sanki başka kimsenin bilmediği bir şeyi biliyordu.

Arnette bütün bunların Lacey'nin çok eskiden, yıllar önce, küçük bir kızken Afrika'da başına gelenlerle ilgili olduğuna inanıyordu. Arnette mutfakta oturup yatma saatini beklerlerken rahibelere her şeyi anlatmıştı. Anlatmasa daha iyi olurdu herhalde, ama Dupree'ye anlatmak zorunda kalmıştı; eve geri döndüklerinde de sözler ağzından dökülürmüşü. Rahibeler insanın öyle bir deneyimin etkisinden asla kurtulamayacağına hemfikirdiler; insanın içinde kalırdı hep. Rahibe Claire bu durumun ismini biliyordu –bilirdi tabii, üniversiteye gitmiş olan, gardırobunda her an bir partiye çağrılabilirmiş gibi şık bir elbise ve güzel ayakkabılar bulunduran Rahibe Claire– travma sonrası stres bozukluğu. Uyuyor, demişti Rahibe Claire; tam duruma uygundu. Lacey'nin o kıza himayeci davranmasını, evden hiç çıkmamasını, diğer rahibelerden uzak durmasını, onlarla yaşamasına karşın bir bakıma ayrı bir hayata sahip olmasını, sanki bir parçasının başka yerde olmasını açıklıyordu. Zavallı Lacey, içinde öyle bir anıyı taşıyordu.

Arnette saatine baktı: 12.05. Dışarıdaki jeneratör sesleri nihayet kesilmişti; kamera ekipleri evlerine gitmişlerdi. Arnette yorganını açıp kaygıyla iç geçirdi. İnkâr edilemezdi. Bütün bunlar Lacey'nin suçuydu. Lacey başta yalan söylemese Arnette o kızı o adamlara hayatta vermezdi, ama şimdi Lacey mışıl mışıl uyurken Arnette yatağında uyanık yatıyordu. Diğer rahibeler bunu göremiyorlar mıydı? Ama herhalde onlar da uyuyorlardı. Geceyi zihninin koridorlarında dolanarak geçirmeye mahkûm edilen tek kişi Arnette'ti.

Çünkü kaygılıydı. Çok kaygılıydı. Rahibe Claire ne derse desin bir tuhafılık vardı. *O değil. Kızı seviyor.* Lacey'nin dudaklarındaki o acayip, çok bilmiş gülümseme. Dupree, Lacey'yi adamakıllı sorguya çekmişti, ona bunun anlamını sormuştu, ama Lacey gülümseyerek bu sözcükleri tekrarlamakla yetinmişti, her şeyi açıklıyormuşçasına. Oysa gerçeklerle hiç örtüşmüyordu. *Wolgast oydu:* Bunda herkes hemfikirdi. *Wolgast* ve diğer adam, kızı götüren adam, Arnette şimdi onun ismini hatırlıyordu, *Doyle'du, Phil Doyle.* Kızı nereye ve neden götördükleri konusunda Arnette'e kimse bir şey söylememişti. Dupree'nin de şaşkın olduğunu sezmişti, adam aynı soruları sorup durmuştu, kalemini tık tık vurmuştu, inanmıyormuşçasına kaşlarını çatmış ve kafa sallamıştı, telefonlar etmişti, durmadan kahve içmişti.

Sonra bütün bu kaygılara karşın Arnette zihninin gevşemeye başladığını, içinde güne ait görüntülerin iplik yumağı gibi açıldığını, onu uykuya çektiğini hissetti. *Bize yine otoparktan bahsedin Rahibe.* Arnette küçük odadaydı, ayna olmayan aynanın karşısındaydı – bunu biliyordu. *Bize o adamlardan bahsedin. Bize Lacey'den bahsedin.* Arnette camın karşısındaydı; Dupree'nin omzunun üstünden kendi yansımasını görebiliyordu, yaşlı bir yüzdü, yaşlılık ve yorgunluk yüzünden buruş buruş olmuştu, gri başlığının içinde adeta gövdesiz görünüyordu, sanki boşlukta salınıyordu ve arkasında, camın ardında, tepesinde ve etrafında, kendisini seyreden karanlık bir varlığı algılıyordu. O yüzün ardında kim vardı? Şimdi Lacey'nin sesini duyabiliyordu, Lacey otoparktaydı, diğer rahibelerden uzak duran kaçık Lacey, yerde oturuyordu, kızı var gücüyle tutuyordu; Arnette tepesinde duruyordu, Lacey'yle kız ağlıyorlardı. *Onu almayın.* Zihni Lacey'nin sesini takip ederek karanlık bir yere indi.

Beni almayın, beni almayın, beni almayın...

Göğsünde bir kaygı patlaması hissetti; fazla hızlı doğrulup oturdu. Odanın havası seyrelmiş gibiydi, sanki bütün oksijen dışarı sızmıştı. Kalbi küt küt atıyordu. Uyumuş muydu? Rüya mı görmüştü? Ne olmuştu?

Sonra birden anladı, emin oldu. Tehlikedeydiler, korkunç bir tehlikeydi. Bir şey geliyordu. Neyin geldiğini bilmiyordu. Karanlık bir güç dünyada serbest kalmıştı ve onlara doğru geliyordu, hepsine geliyordu.

Ama Lacey biliyordu. O tarlada saatlerce yatmış olan Lacey kötülük nedir biliyordu.

Arnette odadan koridora fırladı. Altmış sekiz yaşında olup da böyle dehşete kapılmak! Hayatını Tanrı'ya, onun sevgi dolu varlığına adanmak ve sonunda böyle bir anı yaşamak! Karanlıkta o varlıkla baş başa yatmak! Lacey'nin odasına bir düzine adımda vardı: Kapı kolunu çevirdi ama kapı ona direndi; içeriden kilitliydi. Kapıyı yumrukladı.

“Rahibe Lacey! Rahibe Lacey, kapıyı aç!”

Sonra yanında Claire belirdi. Tişörtü karanlık koridorda parlıyordu sanki; yüzünün yarısı mavimsi bir kremle kaplıydı. “Ne oldu? Sorun ne?”

“Rahibe Lacey, bu kapıyı hemen aç!” Diğer tarafta hâlâ sessizlik hâkimdi. Arnette kapı kolunu kavrayıp, ağzıyla kemik yakalamış bir köpek gibi sarstı. Kapıya tekrar tekrar vurdu. “Hemen söylediğimi yap!”

Işıklar yanıyordu, kapı ve insan sesleri geliyordu, her tarafta gürültüler vardı. Artık diğer rahibeler de koridordaydılar, gözleri kaygıdan faltaşı gibi açılmıştı, hep bir ağızdan konuşuyorlardı.

“Neler oluyor?”

“Bilmiyorum, bilmiyorum...”

“Lacey iyi mi?”

“911'i arayın!”

“Lacey” diye bağıırıyordu Arnette, “kapıyı aç!”

Muazzam bir güç onu kavrayıp geri çekti. Rahibe Claire'di: Rahibe Claire, Arnette'i arkadan kavramıştı, kollarından tutmuştu. Arnette kendini küçülmüş hissetti, gücü Rahibe Claire'inkine kıyasla hiçti.

“Bakın, rahibe yaralanmış.”

“Ulu Tanrım!”

“Ellerine bakın!”

“Lütfen” dedi Arnette hıçkırarak. “Bana yardım edin.”

Rahibe Claire onu bıraktı. Hepsi huşuyla susuyordu. Arnette’in bileklerinden kanlar kızıl kurdeleler şeklinde süzülüyordu. Claire, Arnette’in yumruklarından birini tutup nazikçe açtı. Avuç kan doluydu.

“Bakın, tırnakları batmış o kadar” dedi Claire onlara göstererek. “Tırnaklarını avcuna batırmış.”

“Lütfen” diye yalvardı Arnette, yanaklarından yaşlar süzülürken. “Kapıyı açıp bakın.”

Anahtarın yerini bilen yoktu. Mutfak lavabosunun altındaki alet kutusundan tornavida alıp kilide sokmayı akıl eden Rahibe Tracy oldu. Ama bunu yaptıklarında, Rahibe Arnette ne bulacaklarını çoktan tahmin etmişti.

Yatakta yatılmamıştı. Açık pencerenin perdeleri akşam havasında dalgalanıyordu.

Kapı boş bir odaya açılmıştı. Rahibe Lacey Antoinette Kudoto gitmişti.

Gecenin ikisi. Gece çok yavaş ilerliyordu.

Gerçi Grey için güzel başlamamıştı. Yemekhanede Paulson'la yaptığı konuşmadan sonra kışladaki odasına dönmüştü. Vardiyasına iki saat vardı hâlâ, Paulson'ın Jack'le Sam hakkında söylediklerini düşünmeye yeter de artardı bile. Bunun tek güzel tarafı diğer şeye, kafasındaki tuhaf yankıya odaklanmasını az çok engellemesiydi, ama yine de boş boş oturup kaygılanmak iyi gelmemişti ve ona çeyrek kala iyice bunalınca kalkıp parkasını giymiş ve çıkıp Şale'ye yürümüştü. Park alanının ışıklarından geçerken son bir Parliament içmiş, dumanı yutmuştu, bu arada önlüklerinin üstüne kalın paltolar giymiş birkaç doktorla laboratuvar teknisyeni binadan çıkmış ve arabalarına binip gitmişlerdi. Kimse ona el bile sallamamıştı.

Ön kapının ardındaki zemin, erimiş kar yüzünden kaygandı. Grey ayaklarını yere vurarak botlarını temizledikten sonra masaya gitti; oradaki bekçi kimlik kartını alıp tarayıcıdan geçirdikten sonra ona asansöre binmesini işaret etti. Grey asansöre binince 3. Seviye'nin düğmesine bastı.

“Bekle.”

Grey'in içi karardı: Richards. Adam bir an sonra asansöre dalıverdi; dışarının soğuk havası naylon ceketine bulut gibi tutunuyordu hâlâ.

“Grey.” Richards S2'nin düğmesine bastı ve çabucak saatine göz attı. “Bu sabah neredeydin?”

“Uyanamadım.”

Kapılar kayarak kapandı ve asansör yavaşça inmeye başladı.

“Kendini tatilde mi sanıyorsun? Kafana estikçe gelebileceğini mi sanıyorsun?”

Grey yere bakarak hayır anlamında kafa salladı. O herifin sesi bile kalçalarının yumruk gibi kasılmasına yol açabiliyordu. Grey ona hayatta bakmazdı.

“Hayır.”

“Tüm söyleyeceğin bu mu?”

Grey kendinden yayılan kaygı yüklü terin kokusunu alabiliyordu, ekşi ve pis bir kokuydu, sebzelikte fazla kalmış soğanlar gibiydi. Richards da alabiliyordu herhalde.

“Sanırım.”

Richards burnunu çekti ve bir şey demedi. Grey adamın ne yapacağına karar vermeye çalıştığını biliyordu. “İki vardiyalık ücretini kesiyorum” dedi Richards sonunda, dosdoğru ileri bakarak. “Bin iki yüz dolar.”

Kapılar S2'ye açıldı.

“Bir daha olmasın” diye uyardı Richards.

Asansörden çıkıp uzun adımlarla uzaklaştı. Kapılar arkasından kapanır kapanmaz Grey o ana kadar göğsünde tuttuğunu fark ettiği nefesi saldı. Bin iki yüz dolar çok paraydı. Ama Richards Grey’i epey huzursuz ediyordu. Özellikle de şimdi, Paulson’ın yemekhanede söylediklerinden sonra. Grey belki de Jack’le Sam’in başına *sahiden* bir şey geldiğini, belki de sadece kaçıp gitmediklerini düşünmeye başlamıştı. Grey tarlada dans eden kırmızı ışığı anımsadı. Doğru olmalıydı: Bir şey olmuştu ve Richards, o ışığı Jack’le Sam’e tutmuştu.

Kapılar S3’e açılınca güvenlik görevlileri belirdi, turuncu nöbetçi pazubendi takmış iki asker. Grey artık yerin epey altındaydı; bu durum başta biraz klostrofobi hissetmesine yol açardı hep. Masanın üstünde büyük bir tabela vardı: SADECE YETKİLİ PERSONEL GİREBİLİR. BİYOLOJİK VE NÜKLEER TEHLİKE MEVCUTTUR. YEMEK, İÇMEK, SİGARA YASAKTIR. AŞAĞIDAKİ SEMPTOMLARDAN HERHANGİ BİRİ VARSA NÖBETÇİ SUBAYA BİLDİRİNİZ. Altına ağır bir mide iltihabının belirtileri gibi görünen, ama daha kötü olan semtomlar yazılmıştı: ateş, kusma, dezoryantasyon, nöbetler.

Kimlik kartını Davis adlı askere verdi.

“Hey Grey.” Davis kartı alıp tarayıcının altından geçirirken ekrana bakmadı bile. “Sana bir esprim var. Bir ampulü takmak için kaç tane DEHB hastası çocuk gerekir?”

“Bilmem?”

“*Hey, bisiklete binelim mi?*” Davis gülüp dizine şaplak vurdu. Diğer asker kaşlarını çatı; Grey de espriyi anlamamıştı. “Anlamadın mı?”

“Bisiklete binmeyi seviyor diye mi?”

“Hı hı, bisiklete binmeyi seviyor diye. Çocuk DEHB hastası. Yani dikkatini toplayamaz.”

“Ha. Şimdi anladım.”

“Bu bir *espri* Grey. Gülmen gerek.”

“Komik” demeyi başardı Grey. “Ama işe gitmeliyim.”

Davis derin derin iç geçirdi. “Tamam, bekle.”

Grey, Davis’le birlikte tekrar asansöre bindi. Davis boynundan çıkardığı uzun, gümüşü bir anahtarı S4 düğmesinin yanındaki bölmeye soktu.

“Aşağıda iyi eğlenceler” dedi Davis.

“Ben sadece temizlik yapıyorum” dedi Grey kaygıyla.

Davis kaşlarını çatıp kafa salladı. “O konuda bir şey bilmek istemiyorum.”

Grey S4'teki soyunma odasında tulumunu çıkarıp önlük giydi. Orada iki adam daha vardı, kendisi gibi temizlikçiler, birinin adı Jude, diğeri ise Ignacio'ydu. Duvardaki büyük bir beyaz tahtada her işçinin vardiyadaki görevleri yazılıydı. Konuşmadan giyinip odadan çıktılar.

Grey şanslıydı: Tek yapması gereken koridorları silip çöpleri boşaltmak, sonra da Sıfır'ı vardiyanın geri kalanı boyunca seyrederek bir şey yiyip yemediğine bakmaktı. Temizlik dolabından saplı bezle malzemeleri alıp işe koyuldu; geceyarısı olduğunda işini bitirmişti. Sonra ilk koridorun sonundaki kapıya gitti, kartını tarayıcıdan geçirdi ve içeri girdi.

Yaklaşık iki metrekarelik oda boştu. Soldaki çift bölmeli bir hava geçirmez kabin, gözlem odasına açılıyordu. Gözlem odasına girmek en az on dakika sürüyordu, dönmekse daha da uzun sürüyordu çünkü duş almak gerekiyordu. Hava geçirmez kabinin yanında kontrol paneli vardı. Bir sürü ışığı, düğmesi, şalteri vardı; Grey bunların çoğunu anlamıyordu ve dokunmaması gerekiyordu. Kontrol panelinin yukarısındaki, siyah kırılmaz camdan yapılmış pencere diğeri odaya bakıyordu.

Grey panele oturup kızılötesini inceledi. Sıfır bir köşeye, son vardiyada tavşanlar getirilirken açık bırakılmış kapılardan uzağa sinmişti. Galvanize el arabası hâlâ oradaydı, odanın ortasında duruyordu, on kafes de açıktı. Tavşanlardan üçü hâlâ içerideydi. Grey odaya bakındı. Diğeri etrafa dağılmışlardı, onlara el sürülmemişti.

Saat biri biraz geçte koridor kapısı açıldı ve teknisyenlerden biri, Pujol adlı iriyarı Hispanik adam içeri girdi. Grey'e başıyla selam verip monitöre baktı.

“Hâlâ yemiyor mu?”

“I-h.”

Pujol el bilgisayarının ekranına dokundu. Cildi tıraşlıyken bile tıraşsız görünen türdendi.

“Bir şeyi merak ediyordum” dedi Grey. “Neden onuncuyu yemiyorlar?”

Pujol omuz silkti. “Ne bileyim? Belki de sonraya saklıyorlardır.”

“Bunu yapan bir köpeğim vardı” dedi Grey.

Pujol el bilgisayarını kullanmayı sürdürdü. “Hı hı, evet.” Geniş omuzlarından birini kaldırıp omuz silkti; bu bilgi ona bir şey ifade etmiyordu. “Yemeye karar verirse laboratuvarı ara.”

Pujol gidince Grey ona aklındaki diğeri sorulardan bazılarını sormayı akıl etmediğine hayıflandı. Mesela neden tavşan verdiklerini, Sıfır'ın tavana nasıl yapışabildiğini veya öylece durmasına karşın neden Grey'i üpertmeye başladığını. Bu en çok Sıfır'layken oluyordu; Sıfır'la birlikte olmak, gerçek bir insanla aynı odada bulunmak gibiydi. Sıfır'ın zihni vardı ve bu zihnin çalıştığını hissedebiliyordunuz. Beş saat daha geçti: Grey'in gelişinden beri Sıfır'ın kılı kıpırdamamıştı. Ama kızılötesinin altındaki yazıya göre nabızı 102 bpm'ydi, hareket ederkenkiyle aynıydı. Grey odaklanmasını sağlayacak bir dergi ya da çapraz bulmaca kitabı getirmediğine hayıflandı, ama Paulson onu öyle allak bullak etmişti ki unutmuştu. Sigara içmek de istiyordu. Bir sürü kişi tuvalette gizli gizli içiyordu, sadece temizlikçiler değil, teknisyenler ve hatta bir iki doktor. Beş dakikadan

fazla kalınmadığı sürece orada sigara içilmesine göz yumuluyordu, ama Grey özellikle asansörde Richards'la yaşadıklarından sonra şansını zorlamak istemiyordu.

Sandalyesinde geriye yaslandı. Beş saat daha vardı. Gözlerini kapadı.

Grey.

Grey gözlerini açıverdi; dimdik doğruldu.

Grey. Bana bak.

Duyduğu tam olarak bir ses sayılmazdı. Sözcükler kafasının içindeydi, bir şey okuyormuş gibi; başkası konuşuyordu, ama onun sesiyle.

“Kimsin?”

Monitörde, parlayan Sıfır.

İsmim Fanning'ti.

Grey o zaman gördü, birisi zihninde bir kapı açmış gibi. Bir şehir. Büyük, ışıltılı bir şehir; öyle çok ışık vardı ki sanki gece göğü yeryüzüne düşüp bütün binalarla köprülerin ve sokakların üstünü kaplamıştı. Sonra Grey kapıdan geçince bulunduğu yeri hissetti ve kokusunu aldı, ayaklarının altında soğuk asfaltın sertliğini hissetti, kirli egzoz dumanı ve taş kokusu aldı; kışın rüzgârın binaların etrafından dolanıp sürekli insanın yüzüne esmesi gibiydi. Burası Dallas değildi, Grey'in gittiği başka bir şehir de değildi; eski bir yerdi ve mevsim kıştı. Grey bir yönüyle S4'teki panelde oturuyordu, bir başka yönüyle de bu diğer yerdeydi. Gözlerinin kapandığını biliyordu.

Eve gitmek istiyorum. Beni eve götür Grey.

Bir üniversite, bunu biliyordu, ama gördüğü şeyin bir üniversite olduğunu nereden bildiğini bilmiyordu. Hem buranın New York şehri olduğunu nereden biliyordu, oraya hiç gitmemişti ki, sadece fotoğraflarını görmüştü, ayrıca etrafındaki binaların kampüs binaları olduğunu da biliyordu: ofisler, dershaneler, yemekhaneler ve laboratuvarlar. Bir yolda yürüyordu, aslında yürümüyordu ama her nasılsa hareket ediyordu ve insanlar yanından geçip gidiyorlardı.

Onları gör.

Kadınlar. New York şehrinin kış soğukunda genç kadınlar, kalın yün ceketlere sarınmışlardı ve atkuları boğazlarına sımsıkı dolanmıştı, bazıları şapkalıydı, kafalarına geçirilmiş o kubbe gibi başlıkların altından ipek şallar gibi çıkmış güre ve genç saçları, yuvarlak ve pürüzsüz omuzlarına dökülüyordu. Gözleri canlı ve parlaktı. Gülüyorlardı, kitaplarını koltuk altlarında taşıyor veya düz göğüslerine bastırıyorlardı, birbirleriyle hararetle konuşuyorlardı, Grey söylediklerini duyamasa da.

Güzeller. Güzeller, değil mi Grey?

Sahiden öyleydiler. Güzeldiler. Grey bu hayatı neden hiç yaşamamıştı?

Yanımdan geçerlerken onları hissediyor musun, kokularını alıyor musun? Kokularından asla bıkmıyorum. Yürüdükçe arkalarındaki hava mis gibi oluyor. Eskiden öylece durup kokularını içime çekerdim. Sen de alıyorsun, değil mi Grey? Oğlanlar gibiler.

– Oğlanlar.

Oğlanları hatırlıyorsun, değil mi Grey?

Hatırlıyordu. Oğlanları hatırlıyordu. Okuldan eve yürüyen, sıcaktan terleyen, okul çantaları omuzlarından sarkan, terli gömlekleri üzerlerine yapışan oğlanları; saçlarındaki ve ciltlerindeki ter ve sabun kokusunu ve çantalarının sırtlarına yaslandığı yerde kalan nemli hilali. Ve onlardan birini, geride kalan oğlanı, şimdi kestirmeden gitmek için ara sokağa giren, okuldan evine en kısa yoldan gitmek isteyen oğlanı: O oğlanın cildi bronzdu, siyah saçları ensesine yatırılmıştı, gözleri yere eğikti, cep telefonunda oyun oynadığından başta Grey’i fark etmemişti, arkasından yavaşça yanaşan ve sonra duran kamyoneti. Nasıl da yapayalnız görünüyordu...

Onu sevmek istedin, değil mi Grey. Bu sevgiyi hissettirmek istedin?

Grey içindeki dev, uyuyan bir şeyin silkinerek harekete geçtiğini hissetti. Eski Grey’in. Boğazına panik yayıldı.

– Hatırlamıyorum.

Hatırlıyorsun. Ama sana bir şey yaptılar Grey. O parçanı senden aldılar, sevgi hissedilen parçanı.

– Hatırlamıyorum... Yapamam...

O hâlâ orada Grey. Gizli o kadar. Biliyorum, çünkü o parça benim içimde de gizliydi. Şimdiki halime dönüşmeden önce.

– Şimdiki haline.

Sen ve ben aynıyız. Ne istediğimizi biliyoruz Grey. Sevgi vermek, sevgi hissetmek. Kızlar, oğlanlar, hepsi aynı. Onları sevmek istiyoruz, onlar da sevmek istiyorlar. İstiyor musun Grey? Bunu tekrar hissetmek istiyor musun?

İstiyordu. O an bunu anladı.

– Evet. İstedğim bu.

Eve gitmeliyim Grey. Göstermek için seni yanımda götürmek istiyorum.

Grey yine gördü, zihninde, etrafında yükseldiğini gördü: Büyük şehrin, New York’un. Dört bir yandaydı, uğulduyordu, vızıldıyordu, enerjileri bütün taşlardan ve tuğlalardan geçiyordu, görünmez bağlantı hatlarından geçerek Grey’in tabanlarına giriyordu. Karanlıktı ve Grey karanlığı muhteşem buldu, ait olduğu bir şeydi. Karanlık içine akıyordu, boğazından geçip ciğerlerine giriyordu, harika ve kolay bir boğulma şekliydi bu. Grey aynı anda her yerde ve hiçbir yerdeydi, manzaranın üstünden

değil, içinden geçiyordu, girip çıkıyordu, kendisini soluyan karanlık şehri soluyordu.

Sonra onu gördü. Oradaydı. Bir kız. Tek başınaydı; okul binalarının; gülen öğrencilerle dolu yatahanenin; geniş pencereleri buz tutmuş, koridorları sessiz kütüphanenin; boş bir ofisin –ki içinde kulaklıkla Motown dinleyen bir temizlikçi kadın tek başınaydı, yer bezini tekerlekli kovadaki suya sokmak için eğiliyordu– arasındaki yolda yürüyordu. Grey bütün bunları biliyordu, kahkahaları, sessizce ders çalışırken çıkarılan sesleri duyabiliyordu ve raflardaki kitapları sayabiliyordu, kovalı kadının mırıldandığı şarkının sözlerini duyabiliyordu, *ne zaman yanımda olsan... uh-uh... bir senfoni duyuyorum* – ve kız yolda ilerlemişti, yalnızdı, hayat doluydu, ışıldıyordu, nabız gibi atıyordu. Dosdoğru Grey’e yürüyordu, rüzgâr yüzünden başını eğmişti, kalın paltosunun altındaki omuzlarını zarifçe kaldırarak Grey’e kucağında bir şey taşıdığını gösterdi. Kız telaşla eve gidiyordu. Öyle yapayalnızdı ki. Geç vakte kadar dışarıda kalmıştı, göğsüne bastırıldığı kitapları okumuştü ve şimdi korkuyordu. Grey kız kaçmadan önce ona bir şey söylemek istiyordu. *Bunu seviyor musun, sevdiğin bu mu, sana gününü göstereceğim.* Grey yükseliyordu, havalanıyordu, kızın üstüne çöküyordu...

Sev onu Grey. Al onu.

Sonra midesi bulandı. Sandalyesinde öne sallandı ve midesini tek bir spazmla yere boşalttı: çorba ve salata, pancar turşusu, patates püresi ve jambon. Başı dizlerinin arasındaydı; dudaklarından sarkan uzun bir tükürük ipi sallanıyordu.

Ne oluyor? Bu ne yahu?

Yavaşça doğruldu. Zihni açılmaya başladı. S4’teydi. Bir şey olmuştu. Ne olduğunu hatırlayamıyordu. Berbat bir uçma rüyası. Rüyada bir şey yiyordu; tadı hâlâ ağızındaydı. Kan tadı gibiydi. Sonra da kusuvermişti.

Kustum, diye düşündü ve mide bulantısı hissetti – kötüydü bu. Çok ama çok kötüydü. Nelere dikkat etmesi gerektiğini biliyordu. Kusma, ateş, nöbetler. Hatta durup dururken gelen şiddetli bir hışırtık. Tabela her yerdeydi, sadece Şale’de değil kışlada, yemekhanede, hatta tuvaletlerdeydi: “Aşağıdaki semptomlardan herhangi biri varsa *hemen* nöbetçi subaya...”

Richards’ı düşündü. Küçük dans eden ışıklı Richards’ı ve Jack’le Sam’i.

Hassiktir. Hassiktir hassiktir hassiktir.

Çabuk olmalıydı. Yerdeki o kusmuk birikintisini kimse görmemeliydi. Kendine sakın olmasını söyledi. Sakin ol Grey, sakin. Saatine baktı: 02.31. Üç buçuk saat daha beklemeyecekti. Ayağa kalkıp kusmuşun etrafından dolanarak kapıyı usulca açtı. Koridora çabucak göz attı: İn cin top oynuyordu. Hızlı olmalıydı, mesele buydu; bir an önce halledip hemen git. Kameraları boşver; Paulson haklıydı muhtemelen – gece gündüz her dakika nasıl seyredebilirlerdi ki? Temizlik dolabından bir saplı bez aldı ve bir kovayı lavaboda doldurup içine bir kap dolusu çamaşır suyu döktü. Onu gören olursa bir şey döktüğünü söyleyebilirdi, bir Dr Pepper ya da bir fincan kahve, gerçi bunlar yasaktı ama millet içiyordu. Dr Pepper dökmüştü. Çok üzgündü. Böyle diyecekti.

Ayrıca aslında hasta olmadığını biliyordu, anlayabiliyordu, belirtilerden anladığı kadarıyla hasta

değildi. Gömleğinin altında terliyordu, ama panik yüzünden. Kovanın dolmasını seyretti ve sonra kovayı derin küvetten kaldırırken klor kokusu yüzüne vurduğunda vücudu ona hasta olmadığını çok net söylüyordu. Kusmasının sebebi başkaydı, rüyadaki bir şeydi. O his hâlâ ağzındaydı, sadece tat değil –ki dilini, genzini ve dişlerini kaplayan fazla sıcak, yapışkan, tatlı bir şeydi–, aynı zamanda dişlerinin parçaladığı ve patlayarak sıvısını saçan yumuşak etin verdiği his. Sanki çürük bir meyveyi ısırılmıştı.

Ecza dolabından aldığı bir rulo kâğıt havlunun birkaç metresini kopardı, büyük dolaptan bir biyotehlike torbasıyla bir çift eldiven aldı ve hepsini hastane arabasına koyup odaya götürdü. Kusmuk bezle silmenin yetmeyeceği kadar fazlaydı, bu yüzden kâğıt havlularla suyunu aldı, büyük parçaları bir araya getirip parmaklarıyla topladı. Hepsini torbaya koyup ağzını sımsıkı bağladı ve ardından yere kovadaki suyu döküp, çemberler çizerek sildi. Terliklerine bulaşmış parçaları da sildi. Ağzındaki tat artık farklıydı, çürük bir şey gibiydi ve ona Bozayı'yı anımsattı, onun nefesi bazen böyle kokardı. Tek kötü yönü buydu, yolda ezilmiş hayvanların bir haftalık leşlerini yedikten sonra karavana dönüp yüzünü Grey'inkine yaklaştırırdı, köpek gülümseyişiyle gülümser, azı dişlerini sergilerdi. Grey onu suçlayamazdı, Bozayı köpekti sonuçta, ama o kokuyu hiç sevmezdi ve şimdi ağzında hissetmeyi de sevmiyordu.

Soyunma odasında çabucak üstünü değiştirdi, önlüğünü çamaşır kutusuna tıktırdı ve asansörle S3'e çıktı. Davis hâlâ oradaydı, sandalyesine yaslanıp ayaklarını masaya koymuştu, dergi okuyordu, botları başındaki küçük kulaklığında çalan bir şarkıya tempo tutuyordu.

Müzik yüzünden bağırarak “Biliyor musun, bunlara hâlâ niye baktığımı hiç bilmiyorum” dedi. “Ne anlamı var ki? Bu buz topundan asla çıkamayacağım.”

Davis ayaklarını yere indirdi ve dergiyi kaldırıp kapağını Grey'e gösterdi: Birbirlerine dolanmış iki çıplak kadın, ağızları açıktı ve dillerinin uçları birbirine dokunuyordu. Derginin adı *Hoteez*'di. Grey kadınların dillerini kas dilimlerine benzetti, şarküteri dolabında buza konulacak türden bir şey gibiydiler. Bir görüntü yine midesinin bulanmasına yol açtı.

“Ha, doğru ya” dedi Davis, Grey'in yüz ifadesini görünce. Kulaklığı çıkardı. “Sizler böyle şeyleri sevmezsiniz. Pardon.” Davis öne eğilip burnunu kıvırdı. “İğrenç kokuyorsun dostum. Bu *ne*?”

“Bozuk bir şey yedim galiba” dedi Grey ihtiyatla. “Gidip biraz uzanmam gerek.”

Davis kaygıyla irkildi; masayı iterek geri çekildi, Grey'le arasındaki mesafeyi açtı. “Öyle konuşma sakın.”

“Yemin ederim hepsi bu.”

“Ulu Tanrım, Grey.” Askerin gözleri panikle, faltaşı gibi açılmıştı. “Bana ne yapmaya çalışıyorsun? Ateşin filan var mı?”

“Altı üstü kustum. Aşağıda. Çok yedim galiba. Biraz yatayım geçer.”

Davis bir an düşündü, Grey'i kaygıyla süzerek. “Eh, yemek yiyişini gördüm Grey. Hepinizin.

Ağınıza yle tıktırtmamalısnız. Ve Şu kadarını söyleyeyim ki iyi görünmüyorsun. Kusura bakma ama bok gibi görünüyorsun. Bunu ciddi bildirmeliyim.”

Grey o katı kilitlemek zorunda kalacaklarını biliyordu. Yani Davis de burada kısılı kalacaktı. Kendisinin başına ne geleceğiniyse bilmiyordu. DŐnmek istemiyordu. Hasta değildi, o kadarını biliyordu. Ama kendisinde bir terslik vardı. Daha önce de kötü rüyalar görmüştü, ama hiçbiri onu kusturmamiŐtı.

“*Emin* misin?” dedi Davis ısrarla. “Yani, ciddi bir terslik olsa bana söylerdin değil mi?”

Grey başıyla onayladı. Gövdesinden aşağı bir ter damlası szld.

“Amm boktan bir gün yahu.” Davis pes etmiŐcesine i geçirdi. “Tamam, bekle.” Grey’e asansör anahtarını attı ve belindeki telsizi aldı. “Bu kıyağımı unutma, tamam mı?” Telsize konuştu. “Ben nc seviyedeki nöbetçi? Bir yedek iŐçiye ihtiyaımız var...”

Ama Grey kalıp dinlemedi. Asansöre binip gitti.

On bir

Kansas sınırının birkaç kilometre güneyinde, Oklahoma'daki Randall kasabasının batısında bir yerde Wolgast teslim olmaya karar verdi.

Numarasını çoktan unuttuğu bir taşra yolundaki bir oto yıkama yerine park etmişlerdi. Şafak sökmek üzereydi; Amy mışıl mışıl uyuyordu, Tahoe'nun arka koltuğunda bir vahşi hayvan yavrusu gibi kıvrılmıştı. Üç saat boyunca süratle ilerlemişlerdi, Doyle GPS'ine bakarak çabucak bir güzergâh belirlemişti; peşlerinde, uzaklarda yanıp sönen ışıklar vardı, saptıklarında bazen kayboluyor ama sonra mutlaka tekrar beliriyorlardı. Takibi sürdürüyorlardı. Wolgast oto yıkama yerini gördüğünde saat gece ikiyi biraz geçiyordu. Şansını denemek için oraya girmişti. Karanlıkta oturup, polis arabalarının hızla geçip gitmesini dinlemişlerdi.

“Sence ne kadar beklemeliyiz?” diye sordu Doyle. Artık hiç cesur görünmüyordu.

“Biraz bekleyelim” dedi Wolgast. “İyice uzaklaşınlar.”

“Ama o zaman eyalet yoluna barikatlar kurdurmaya zamanları olur. Hem bizi kaybettiklerini anlayınca geri dönerler.”

“Daha iyi bir fikrin varsa buyur” dedi Wolgast.

Doyle bir an düşündü. Ön camın üstünden geçen büyük temizlik fırçaları arabanın içinin iyice küçük gelmesine yol açıyordu. “Aslında hayır, yok.”

Öylece oturdular. Wolgast her an oto yıkama yerinin ışıltılı aydınlanmasını, bir eyalet polisinin megafondan gelen sesinin onlara ellerini kaldırıp gelmelerini söylemesini bekliyordu. Ama bu olmamıştı. Şimdi sinyalleri vardı, ama analogtu ve şifreli hatta bağlanamazlardı, dolayısıyla kimseye buldukları yeri söyleyemezlerdi.

“Dinle” dedi Doyle. “Orada olanlar için üzgünüm.”

Wolgast konuşamayacak kadar yorgundu. Panayır günler öncesinde kalmıştı sanki. “Boşver.”

“Biliyor musun, mesele şu ki ben işimi gerçekten seviyordum. Büro'yu, tamamını. Hayatta yapmak istediğim tek şeydi.” Doyle derin bir soluk aldı ve parmağını buğulu yolcu kapısı penceresinde gezdirdi. “Ne olacak sence?”

“Bilmiyorum.”

Doyle hınçla kaşlarını çattı. “Tabii ki biliyorsun. O herif, Richards. O konuda haklıydın.”

Oto yıkama yerinin pencereleri soluklaşmaya başlamıştı. Wolgast saatine baktı; altıya az kalmıştı. Olabildiğince beklemişlerdi. Tahoe’nun anahtarını çevirdi ve geri geri giderek oto yıkama yerinden çıktı.

O sırada Amy uyandı. Doğrulup oturdu, gözlerini ovuşturdu ve etrafa bakındı. “Acıktım” diye durumunu ilan etti.

Wolgast, Doyle’a döndü. “Ne dersin?”

Doyle tereddüt etti; Wolgast adamın zihninde biçimlenen fikri görebildi. Doyle her şey bitti diye düşünüyordu.

“Battı balık yan gider.”

Wolgast, Tahoe’yu döndürüp geldikleri yoldan giderek Randall kasabasına girdi. Anacadde büyük sayılmazdı, en fazla yarım düzine blok boyunca uzanıyordu. Sokakta terk edilmişlik havası vardı; pencerelerin çoğu ya gazete kâğıdıyla örtülmüştü ya da sabunluymdu. Wolgast herhalde civarda Walmart gibi bir süpermarket vardır diye düşündü, Randall gibi küçük kasabaları haritadan silen türden bir süpermarket. Blokun sonunda, kaldırıma dörtgen bir ışık düşüyordu; kaldırım kenarına yarım düzine kamyonet park edilmişti.

“Kahvaltı” dedi.

Restoran tek bir uzun odası bulunan, basık tavanı yılların sigara dumanı ve yağ lekelerini taşıyan bir mekândı. Bir taraftaki uzun bir tezgâh, sıraları şişkin ve yüksek sırtlı bir dizi kabine bakıyordu. Havada kaynamış kahve ve kızarmış tereyağı kokusu vardı. Kot pantolonlu ve işçi gömleli birkaç adam tezgâhta oturuyordu, geniş sırtları iki büklümdü, yumurta dolu tabaklara ve kahve fincanlarına eğilmişlerdi. Üçü arka taraftaki bir kabine oturdular. Berrak gri gözlü, kalın belli, orta yaşlı garson kadın kahve ve mөнüleri getirdi.

“Ne alırsınız beyler?”

Doyle aç olmadığını, kahve içeceğini söyledi. Wolgast başını kaldırıp, isim kartında LUANNE yazılı kadına baktı. “Güzel ne var Luanne?”

“Açsanız hepsi güzeldir.” Kadın tarafsızca gülümsedi. “Grits^[9] fena değil.”

Wolgast başıyla onay verip mөнüsünü kadına uzattı. “Tamam öyleyse.”

Kadın, Amy’ye baktı. “Çocuğa ne verelim? Ne istersin tatlım?”

Amy gözlerini mөнüden kaldırdı. “Krep.”

“Bir bardak da süt” diye ekledi Wolgast.

“Hemen geliyor” dedi kadın. “Bayılacaksınız tatlım. Aşçımızın spesiyalidir.”

Amy restorana sırt çantasıyla gelmişti. Wolgast onu temizlensin diye kadınlar tuvaletine götürdü. “Gelmeme gerek var mı?”

Amy hayır anlamında kafa salladı.

“Yüzünü yıka, dişlerini fırçala” dedi Wolgast. “Saçını da tara.”

“Doktora gidecek miyiz?”

“Sanmıyorum. Bakacağız.”

Wolgast masaya geri döndü. “Dinle” dedi Doyle’a usulca. “Yola barikat kurmuş olabilirler, riske girmek istemiyorum. Bir kaza çıkabilir.”

Doyle başıyla onayladı. Wolgast’ın ne demek istediği açıktı. Onca ateş gücü varken her şey olabilirdi. Tahoe’yu delik deşik edebilirlerdi, içindeki herkes ölebilirdi.

“Wichita’daki bölge müdürlüğü?”

“Fazla uzak. Oraya ulaşabileceğimizi sanmıyorum. Şu aşamada kimsenin bizi tanıdığını söyleyeceğini de sanmam. Bu iş tamamen gayriresmi.”

Doyle kahve fincanına baktı. Gergin yüzünde yenilgi vardı ve Wolgast ona sempati duydu. Doyle bütün bunları hiç tahmin etmemişti.

“O iyi bir çocuk” dedi Doyle. Burnundan uzun uzun nefes verdi. “Lanet olsun.”

“Yerel polise teslim olmak daha iyi sanırım. Sen ne yapmak istediğine karar ver. İstersen anahtarları sana veririm. Ben onlara bildiğim her şeyi anlatacağım. En iyisi bu diye düşünüyorum.”

“Yani *kız* için en iyisi.” Doyle bunu suçlarcasına söylememişti; bir gerçeği belirtiyordu sadece.

“Evet. Kız için en iyisi.”

Yemekleri gelirken Amy tuvaletten döndü. Aşçı krepleri palyaço yüzü şeklinde yapmıştı, kremşantiden burun ve yabanmersinlerinden gözler ve ağız yapmıştı. Amy hepsine şurup döktükten sonra yumuldu, dev lokmaların arasında süt içiyordu. Yemek yemesini seyretmek hoştu.

Karınları doyunca Wolgast masadan kalkıp tuvaletlerin bulunduğu küçük koridora döndü. Cep telefonunu kullanmak istemiyordu, hem zaten telefonu Tahoe’daydı; bu koridorda ankesörlü bir telefon görmüştü, bir antika. Lila’nın Denver’da kaldığı evin numarasını çevirdi, ama telefon çalıp durdu sadece ve telesekreter çıkınca Wolgast ne diyeceğini bilemeyip telefonu kapadı. Mesajı David dinlerse silerdi zaten.

Masaya geri gittiğinde garson kadın tabaklarını topluyordu. Wolgast hesabı alıp ödeme yapmak için

yazarkasaya gitti. “Buralarda karakol var mı?” diye sordu kadına, parayı verirken. “Şerif ofisi filan?”

“Üç sokak aşağıda” dedi kadın, parayı yazarkasaya koyarak. “Ama o kadar uzağa gitmenize gerek yok.” Yazarkasanın çekmecesini kapatınca *ki-çing* diye ses çıktı. “Şu bizim Kirk şerif yardımcısıdır. Değil mi Kirk?”

“Aaa, beni rahat bırak Luanne. Yemek yiyorum.”

Wolgast tezgâhın diğer tarafına baktı. Kirk denen adam yumurtalı ekmek dolu bir tabağa eğilmişti. Gerdanlıydı, iri elleri açık havada yıpranmıştı, sivil giyimliydi, göbekliydi, Wranglers marka kot pantolonu üstüne tam oturuyordu, yağ lekeli Carhartt ceketini yanık kızarmış ekmek rengiydi. Böyle küçük bir kasabada üç işte birden çalışıyordu herhalde.

Wolgast adamın yanına gitti. “Bir kaçırma olayını bildirmem gerek” dedi.

Adam taburesinde döndü. Ağzını peçeteyle silip Wolgast’a hayretle baktı. “Ne diyorsun sen?” Tıraş olmamıştı; nefesi bira kokuyordu.

“Şuradaki kıızı görüyor musun? Herkesin aradığı kız o. Telsizde duymuşsundur.”

Adam Amy’ye, sonra tekrar Wolgast’a baktı. Gözleri faltaşı gibi açıldı. “Hassiktir. Şaka yapıyorsun. Şu Homer’daki kız mı?”

“Doğru söylüyor” diye atıldı Luanne. Amy’yi gösteriyordu. “Haberlerde gördüm. Bu o kız. Sen osun, değil mi tatlım?”

“Vay anasını.” Kirk taburesinden indi. Oda sessizleşmişti; artık herkes seyrediyordu. “Eyalet polisi her yerde onu arıyor. Nerede buldunuz?”

“Aslında onu kaçıran biziz” diye açıkladı Wolgast. “Biz kaçırdık. Ben Özel Ajan Wolgast, şu da Özel Ajan Doyle. Selam versene Phil.”

Doyle kabinden cansızca el salladı. “N’aber?”

“Özel ajanlar mı? FBI mı yani?”

Wolgast kimliğini çıkarıp tezgâha koydu, Kirk görsün diye. “Açıklaması güç.”

“Ve kıızı *siz* kaçırdınız.”

Wolgast bunu onayladı. “Sana teslim olmak istiyoruz. Kahvaltın biter bitmez.”

Tezgâhtaki diğer adamlardan biri kıkırdadı.

“Ha, kahvaltım bitti kesinlikle” dedi Kirk. Hâlâ Wolgast’ın kimliğini tutuyordu, gözlerine inanamıyormuş gibi inceliyordu. “Vay be. Vay ki vay.”

“Hadisene Kirk” dedi diğer adam gülerek. “Madem istiyorlar tutukla Şunları. Bu iş nasıl yapılır unutmadın, değil mi?”

“Dur biraz Frank. Düşünüyorum.” Kirk, Wolgast’a özür dilercesine baktı. “Kusura bakma, epey oldu da. Genellikle kuyu kazma işi yapıyorum. Buralarda pek olay olmaz, arada sırada iÇkiyi fazla kaÇıran biri çıkar o kadar, o biri de çoğunlukla ben olurum. Yanımda kelepçe filan bile yok.”

“Sorun değil” dedi Wolgast. “Sana dn veririz.”

Wolgast ona Tahoe'ya el koymasını söyledi, ama Kirk arabayı ancak daha sonra gelip alabileceğini belirtti. Silahlarını teslim ettiler ve Kirk'ün kamyonetine sıkış tıkiş binerek üç sokak ötedeki belediye binasına gittiler; bu iki kapılı tuğla binanın sokak kapısının üstüne büyük matbaa harfleriyle bir tarih yazılmıştı, 1854. Artık güneş doğmuştu, kasabayı mat ve dilsiz bir ışığa boğuyordu. Kamyonetten inerlerken Wolgast yeni tomurcuk vermiş kavaklardan öten kuşları duydu. Hafiflik, mutluluk hissediyordu ve bunun rahatlama hissi olduğunu anlıyordu. Yolda giderlerken, kamyonette sıkış tıkiş otururken Amy'nin elini kucagında tutmuştu. Şimdi onun karşısında diz çöktü ve ellerini kızın omuzlarına koydu.

“Bu adamın her söylediğini yapmanı istiyorum, tamam mı? Beni bir hücreye kapatacak; seni bir süre göremem herhalde.”

“Seninle kalmak istiyorum” dedi kız.

Wolgast, kızın gözlerinin yaşardığını görünce boğazının düğümlendiğini hissetti. Ama doğru şeyi yaptığını biliyordu. Kirk telefon edince Oklahoma eyalet polisleri buraya hemen gelirlerdi ve o zaman Amy güvende olacaktı.

“Biliyorum” dedi ve gülümsemek için elinden geleni yaptı. “Artık her şey yoluna girecek. Söz veriyorum.”

Şerifin ofisi bodrumdaydı. Kirk sorun çıkarmadıklarını görünce onları kelepçelememeye karar vermişti; onları binanın etrafından dolandırıp bir merdivenden indirerek basık tavanlı bir odaya soktu; içeride iki tane metal masa, pompalı tüfeklerle dolu bir tüfek dolabı ve duvarlara yaslı evrak dolapları vardı. Mekân diplerinde yapraklar birikmiş uzun pencerelerden giren ışıkla aydınlanıyordu sadece. Ofis boştu; Kirk ışıkları açarken santral görevlisi kadının sekizde geleceğini açıkladı. Şerife gelince, kim bilir neredeydi. Dışarıda arabayla geziyordu herhalde.

“Açıkçası” dedi Kirk, “sizi doğru dürüst tutuklayabileceğime bile emin değilim. En iyisi telsizle şerife ulaşmaya çalışayım.”

Wolgast'la Doyle'a bir hücrede beklemelerinin sorun olup olmayacağını sordu. Tek bir hücre vardı ve büyük kısmı karton kutularla doluydu, ama sığabilirlerdi. Wolgast sorun değil dedi. Kirk onları hücreye götürdü, kapıyı açtı ve Wolgast'la Doyle içeri girdiler.

“Ben de hücreye girmek istiyorum” dedi Amy.

Kirk hayretle kaşlarını çatı. “Hayatımda böyle kaçırma vakası duymadım.”

“Sorun yok” dedi Wolgast. “Benim yanımda bekleyebilir.”

Kirk bunu bir an düşündü. “Tamam, olur. En azından eniştem gelene kadar kalsın.”

“Enişten kim?”

“John Price” dedi Kirk. “Şerif.”

Kirk telsizle konuştu ve on dakika sonra daracık haki üniformalı bir adam ofise girip dosdoğru hücreye yürüdü. Ufak tefekti, vücudu oğlan gibi zayıf ve kaslıydı, kalın tabanlı kovboy çizmeleri giymesine karşın boyu en fazla bir altmış üçtü. Çizmeleri Wolgast’a epey göz alıcı geldi – kertenkele veya devekuşu derisindendi. Onları biraz uzun görünmek için giyiyordu herhalde.

“Vay be” dedi adam şaşılacak kadar kalın bir sesle. Ellerini beline koymuş, onlara bakıyordu. Çenesinde telaşla olduğu tıraştan kalma küçük bir kâğıt parçası vardı. “Federal ajanlar mısınız?”

“Evet.”

“İşe bak.” Adam Kirk’e döndü. “Kızı niye hücreye koydun?”

“Kendisi istedi.”

“Tanrım Kirk. Oraya küçücük bir çocuğu koyamazsın. Diğer ikisinin kaydını yaptın mı?”

“Sen gelene kadar bekleyeyim dedim.”

Price bezgince iç geçirdi. “Kirk” dedi, “özgüven sorununu ciddi halletmen gerekiyor. Bunu konuşmuştuk. Luanne ve diğerlerinin tepene çıkmalarına izin veriyorsun.” Kirk bir şey demeyince devam etti. “Eh, haberi vereyim bari. Şunu her yerde aradıklarını biliyorum.” Amy’ye baktı. “İyi misin kız?”

Beton sırada, Wolgast’ın yanında oturan Amy hafifçe kafa sallayıp onayladı.

“Kendisi istedi” diye tekrarladı Kirk.

“Ne istediği umrumda değil.” Price kemerine takılı anahtarlıktan bir anahtar alıp hücrenin kapısını açtı. “Gel kızım” deyip elini uzattı. “Hücre sana göre bir yer değil. Sana şeker filan bulalım. Kirk, sen de Mavis’i ara, olur mu? Söyle derhal buraya gelsin.”

Tekrar yalnız kaldıklarında, beton sıranın üstünde iki büklüm duran Doyle başını geriye atıp gözlerini kapadı. “Tanrı aşkına” diye inledi. “*Green Acres* dizisi gibi resmen.”

Yarım saat kadar geçti; Wolgast, Kirk’le Price’ın diğer odada konuştuklarını, ne yapacaklarına, önce kimi arayacaklarına karar vermeye çalıştıklarını duyabiliyordu. Eyalet polisi mi? Bölge savcısı mı? Daha onların kayıtlarını bile yapmamışlardı. Ama sorun değildi; yaparlardı. Wolgast kapının açıldığını ve sonra bir kadının Amy ile konuştuğunu, ona çok güzel bir kız olduğunu söylediğini, tavşanın ismini sorduğunu, dondurma isteyip istemediğini sorduğunu işitti; köşenin arkasındaki dondurmacı birkaç dakika sonra açılacaktı, kadın gidip ona bir dondurma alabilirdi seve seve. Her şey tam da Wolgast’ın Tahoe’da, karanlık oto yıkama yerinde otururken teslim olmaya karar verdiğinde tahmin ettiği şekilde gerçekleşiyordu. Teslim olduğuna memnundu, öyle memnundu ki buna şaşırıyordu ve hücre (ki artık böyle birçok hücrede kalacağını tahmin ediyordu) çok kötü görünmüyordu. Anthony Carter’in böyle mi hissettiğini, *Artık hayatım bu*, diye mi düşündüğünü merak etti.

Price anahtarını tutarak hücreye geldi. “Eyalet polisleri yolda” dedi topuklarının üstünde sallanarak. “Ortalığı epey ayağa kaldırmışsınız anlaşılın.” Parmaklıkların arasından bir kelepçe attı. “Bunu takmayı biliyorsunuzdur herhalde.”

Doyle’la Wolgast kendilerini kelepçelediler; Price hücre kapısını açtı ve onları ofise geri götürdü. Amy kayıt masasının yanındaki metal bir katlanır sandalyede oturuyordu, sırt çantası kucağındaydı, dondurmalı sandviç yiyordu. Yanında oturan yeşil takım elbiseli, nineye benzer bir kadın ona bir boyama kitabı gösteriyordu.

“O benim babam” dedi Amy kadına.

“Şu mu?” dedi kadın başını çevirerek. Kalem çekilmiş siyah kaşları ve kaskatı bir miğferi andıran, kuzgun karası saçları vardı – bir peruktu. Wolgast’a hayretle baktı ve ardından gözlerini tekrar Amy’ye çevirdi. “Şu adam baban mı?”

“Gerek yok” dedi Wolgast.

“O benim babam” diye tekrarladı Amy. Sesi sertti, düzelticiydi. “Babacığım, *hemen şimdi* gitmeliyiz.”

Price bir parmak izi takımı çıkarmıştı; arkalarındaki Kirk sabıka fotoğraflarını çekmek için bir fotoğraf makinesiyle perdeyi hazırlıyordu.

“Bu ne demek oluyor?” diye sordu Price, Wolgast’a.

“Uzun hikâye” demeyi başardı Wolgast.

“Babacığım, *hemen gidelim.*”

Wolgast arkasındaki ofis kapısının açıldığını işitti. Kadın başını kaldırdı. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Hey, günaydın” dedi bir erkek sesi. Tanıdık bir sestti. Price, Wolgast’ın sağ elini bileğinden tutmuştu, parmaklarını mürekkebe bastırmaya hazırdı. Sonra Wolgast, Doyle’un yüz ifadesini görünce durumu anladı.

“Burası şerifin ofisi mi?” diyordu Richards. “Selam millet. Vay, bunlar gerçek mi? Amma çok tüfek var. Bakın, size bir şey göstereceğim.”

Wolgast dönünce Richards’ın kadını alnından vurduğunu gördü. Adam yakından tek el ateş etmişti, namludaki uzun susturucu sesi hafifletmişti. Kadın sandalyesinde kaykıldı, gözleri hayretle faltaş gibi açıldı, kafasındaki peruk yana kaydı. Arkasından akan kan döşemede zarif bir palmiye yaprağı şeklinde birikti. Kadın kollarını kaldırıp indirdikten sonra hareketsiz kaldı.

“Pardon” dedi Richards yüzünü hafifçe ekşiterek. Masanın etrafından dolandı. Odaya keskin barut kokusu dolmuştu. Price’la Kirk korkudan donakalmışlardı, ağızları açıktı. Veya belki de korku hissetmiyorlardı da, şaşkınlıktan dillerini yutmuşlardı. Sanki bir filmin, anlam veremedikleri bir

filmin içine girmişlerdi.

“Hey” dedi Richards nişan alarak, “kıpraşmayın. Aynen öyle durun. Şahane.” Ve Richards onları da vurdu.

Kimse kımıldamıyordu. Bütün bunlar tuhaf, rüya gibi bir yavaşlıkla gerçekleşmiş, ama bir anda olup bitmişti. Wolgast kadına ve ardından yerdeki iki cesede, Kirk’le Price’a baktı. Ölüm öyle şaşırtıcı, öyle geri dönülmez ve mutlak, öyle kendine özgüydü ki. Kayıt masasındaki Amy’nin gözleri ölü kadının yüzüne kilitlenmişti. Kadın, Richards tarafından vurulduğunda Amy onun sadece bir metre yanında oturuyordu. Kadının ağzı açıktı, konuşmak üzereymiş gibi; alnından akan kan yüzünün derin kırıksıklıklarını arıyordu, nehir deltası gibi yayılıyordu. Amy’nin elinde yarısı yenmiş dondurmalı sandviçin eriyen kalıntısı vardı; sandviçin bir kısmı o an Amy’nin ağzındaydı muhtemelen, tatlılığı kızın dilini kaplıyordu. Tuhaf bir düşünceydi, ama Wolgast’ın aklından geçti: Amy artık hayatı boyunca ne zaman dondurma tadı alsın bu görüntüyü hatırlayacaktı.

“Ne yapıyorsun!” dedi Doyle. “Onları vurdun!”

Price masasının arkasına yüzükoyun düşmüştü. Richards cesedin yanına eğilip ceplerine pat pat vurdu ve kelepçenin anahtarını bulunca Wolgast’a fırlattı. Pompalı tüfeklerin bulunduğu dolaba bakan Doyle’a tabancasını cansızca salladı.

“Yerinde olsam yapmam” diye uyarınca Doyle oturdu.

“Bizi vurmuyacaksınız” dedi Wolgast kelepçeyi çıkarınca.

“Şimdi değil” dedi Richards.

Amy ağlamaya başlamıştı, hıçkırık hıçkırık ağlıyordu. Wolgast anahtarı Doyle’a verip Amy’yi kucağına aldı ve bağına sımsıkı bastı. Amy’nin vücudunun gevşediğini hissetti. “Üzgünüm, üzgünüm.” Aklına söyleyecek başka bir şey gelmiyordu.

“Çok dokunaklı” dedi Richards, Doyle’a Amy’nin küçük sırt çantasını vererek, “ama hemen gitmezsek başka bir sürü insanı vurmaya zorunda kalacağım ve sabahım daha şimdiden epey yorucu geçti.”

Wolgast kafeyi düşündü. Oradaki herkesin de ölmüş olması mümkündü. Amy göğsünde hıçkırıyordu; kızın gözyaşlarının gömleğini ıslattığını hissedebiliyordu. “Lanet olsun, o daha *çocuk*.”

Richards kaşlarını çattı. “Niye herkes bunu söyleyip duruyor?” Silahıyla kapıyı gösterdi. “Gidelim.”

Tahoe dışarıda, sabah aydınlığında bekliyordu; Price’ın polis arabasının yanına park edilmişti. Richards, Doyle’a direksiyona geçmesini söyledi ve Amy ile birlikte arka koltuğa oturdu. Wolgast kendini tamamen âciz hissediyordu; yaptığı onca şeyden, verdiği yüzlerce karardan sonra itaat etmekten başka seçenek kalmamıştı. Richards onları kasabadan çıkarıp açık araziye götürdü; orada uzun ve ince, siyah, amblemsiz bir helikopter bekliyordu. Yaklaştıklarında geniş pervanesi dönmeye başladı. Wolgast uzaktan gelen siren seslerinin yakınlaştığını duydu.

“Çabuk olalım” dedi Richards silahıyla işaret ederek.

Helikoptere bindiler ve neredeyse anında havalandılar. Wolgast, Amy’yi sımsıkı tutuyordu. Transta, rüyada gibiydi – bu korkunç, ağza alınmaz rüyada hayatta istediği her şey elinden alınıyordu ve tek yapabildiği seyretmektir. Bu rüyayı daha önce de görmüştü; rüyada ölmek istemişti ama yapamamıştı. Helikopter yükseldikçe ıslak arazinin ve ötesinin manzarası açılıyordu, kenarında polis arabaları sıra halinde hızla ilerliyordu. Wolgast dokuz araba saydı. Kokpitteki Richards ön camı gösterdi ve pilota söylediği bir şey adamın helikopteri diğer tarafa çevirip sonra havada asılı durdurmasına yol açtı. Polis arabaları artık iyice yaklaşıyordu, Tahoe’nun sadece birkaç yüz metre ötesindeydi. Richards Wolgast’a bir kulaklığı takmasını işaret etti.

“Bunu seyret” dedi ona.

Wolgast’ın karşılık vermesine fırsat kalmadan göz kamaştırıcı bir ışık patlaması oldu, sanki dev bir flaş patlamıştı; helikopter sarsıldı. Wolgast, Amy’yi belinden sımsıkı tuttu. Tekrar pencereden baktığında Tahoe’dan geriye sadece toprakta dumanı tüten bir çukur kalmıştı, içine bir ev sığardı. Richards’ın güldüğünü kulaklıktan işitti. Sonra helikopter tekrar döndü ve birden hızlanıp onları koltuklarına yapıştırarak uzaklara götürdü.

On iki

Wolgast ölü olduğunu biliyordu. Bunu kabullenmişti, bir doğa olayını kabullenircesine. Her şey bir şekilde bitince Richards onu bir odaya götürecekti, Price'la Kirk'e baktığı gibi son bir sakin bakış atacaktı –basit bir isabet testi yapan, bir bilardo topunu yerleştiren ya da bir kâğıt parçasını buruşturup çöpe atan bir adam gibi– ve sonra Wolgast'ın işini bitirecekti.

Richards onu öldürmek için dışarıda bir yere götürürdü belki. Wolgast, Richards kafasına bir kurşun sıkmadan önce ağaçları görebileceği ve teninde gün ışığının dokunuşunu hissedebileceği bir yere götürülmeyi umuyordu. Hatta bunu rica ederdi belki. Sakıncası yoksa? derdi. Zahmet olmazsa. Ağaçlara bakmayı yeğlerim.

Yirmi yedi gündür bina kompleksindeydi. Nisan ayının üçüncü haftasında olmalıydı. Amy'nin ya da Doyle'un yerini bilmiyordu. İner inmez ayrılmışlardı, Richards ve bir grup asker Amy'yi telaşla götürmüşlerdi, Wolgast'la Doyle'aysa başka askerler götürmüştü – ama sonra onlar da birbirlerinden ayrılmışlardı. Kimsenin kendisini sorguya çekmemesi başta tuhaf gelmişti, ama yeterince zaman geçince sebebini anlamıştı. Olanların hiçbiri resmen gerçekleşmemişti. Kimse onu sorguya çekmeyecekti, çünkü öyküsü bir öyküden ibaretti. Aklını kurcalayan tek mesele Richards'ın neden kendisini en başta vurmadığıydı.

Onu kilitledikleri oda ucuz bir motel odası gibiydi, ama daha sadeydi: Yerde halı yoktu, tek pencerede perde yoktu, ağır kurumsal mobilyalar zemine tutturulmuştu. Gardırop kadar küçük banyonun zemini buz gibi soğuktu. Duvarada, eskiden televizyon bulunan yerde karmakarışık teller vardı. Koridor kapısı kapalıydı ve dışarıdan açılıyordu. Tek ziyaretçileri yemeklerini getiren adamlardı: Armasız kahverengi tulumlar giyen bu sessiz, iriyarı adamlar yemek tepsilerini küçük masaya, Wolgast'ın gününün çoğunu oturup beklemekle geçirdiği yere bırakıyorlardı. Doyle da masasında oturup bekliyordu herhalde, Richards onu çoktan vurmadıysa.

Manzara güzel değildi, bomboş bir çam ormanı vardı sadece, ama Wolgast bazen ayakta durup oraya da saatlerce bakıyordu. Bahar geliyordu. Ağaçlardaki karlar eriyordu ve her yerden su sesi geliyordu – sular çatılardan ve dallardan damlıyor, oluklardan akıyordu. Wolgast parmak uçlarında yükselince, ağaçların arasından geçen bir çiti ve çit boyunca yürüyen insanları görebiliyordu. Tutsaklığının dördüncü haftasının başında bir gece şiddetli bir sağanak kopmuştu. Tufan gibiydi; dağlar gece boyunca gök gürültüleriyle inlemişti ve Wolgast sabahleyin penceresinden bakınca kışın bittiğini, yağmur tarafından yıkanıp götürüldüğünü görmüştü.

Yemeklerini getiren ve iki günde bir ona giymesi için temiz bir cerrah önlüğü ve terlikler veren adamlarla konuşmaya, en azından isimlerini öğrenmeye çalıştı. Ama hiçbiri tek kelime olsun karşılık vermedi. Ağır hareket ediyorlardı, sakar ve beceriksizdiler, yüzleri uyusuk ve ilgisizdi, eski filmlerdeki yaşayan ölümler gibiydiler. Bir çiftlik evinin önünde toplanmış, inleyen ve tökezleyen,

unuttukları hayatlarından kalma yırtık pırtık üniformaları giyen cesetler: Wolgast çocukken böyle filmlere bayılırdı, aslında ne kadar gerçek olduklarını anlamadan. Bir yaşayan ölü, orta yaşın alçakça ilerleyişinin metaforu değil de neydi?

Bir insanın yaşamının upuzun bir hatalar dizisinden ibaret hale gelebileceğini ve sonunda ölümün kötü seçimler zincirindeki bir başka halka olabileceğini anladı. Mesele şuydu ki, bu hataların çoğunun esin kaynağı aslında diğer insanlardı. Onların kötü fikirlerini nedense benimsiyordunuz. Amy ile atlıkarıncadayken öğrendiği gerçek buydu; gerçi bu düşünce zihninde bir süredir, hatta neredeyse bir senedir geliyordu. Wolgast'ın artık bunu düşünecek bol bol zamanı vardı. Anthony Carter gibi bir adamın gözlerine bakıp da bunu görmemek imkânsızdı. Sanki o gece Oklahoma'da Wolgast'ın aklına yıllardır ilk kez gerçek bir fikir gelmişti. Lila'dan beri, Eva'dan beri ilk kez. Ama Eva ölmüştü, ilk doğum gününe üç hafta kala ölmüştü ve Wolgast o günden beri yeryüzünde yaşayan ölü gibi ya da bir hayalete sarılan, eskiden Eva'nın olduğu yerin boşluğunu kucaklayan bir adam gibi yürümüştü. Carter'la diğerlerinde bu yüzden o kadar başarılı olmuştu: Tıpkı onlar gibiydi.

Amy'nin yerini, başına ne geldiğini merak ediyordu. Kızın yalnız olmadığını, korkmadığını umuyordu. Ummanın da ötesinde: Bu düşünceye dua edercesine tutunuyordu, zihin gücüyle gerçek kılmaya çalışıyordu. Onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu ve bu düşünce sandalyesinden kalkıp pencereye gitmesine yol açıyordu, Amy'yi orada, ağaçların hareketli gölgelerinde bulabilmişçesine. Ve saatler bir şekilde geçiyordu, zamanın ilerleyişi ancak pencereden giren ışığın değişmesinden ve yemek getiren adamların (Wolgast yemeklerin çoğuna elini sürmüyordu) gelip gidişlerinden anlaşılıyordu. Bütün gece rüya görmeden uyuyordu ve sabah sersemlemiş bir halde kalkıyordu, kollarıyla bacakları demir gibi ağır oluyordu. Ne kadar ömrü kaldığını merak ediyordu.

Sonra, otuz dördüncü günün sabahında, ziyaretine birisi geldi. Sykes'tı, ama değişmişti. Wolgast'ın bir sene önce tanıştığı adam şık ve havalıydı. Bu adamsa, aynı üniformayı giymesine karşın, bir otoban köprüsünün altında uyurmuş gibiydi. Üniforması buruş buruş ve lekeliydi; yanaklarıyla çenesinde kırçıl kirli sakal vardı; gözleri birkaç raunt boyunca adamakıllı dayak yemiş bir boksörünki gibi kanlıydı. Wolgast'ın oturduğu masaya çöktü. Ellerini kavuşturdu, genzini temizledi ve konuştu.

“Bir ricada bulunmak için buradayım.”

Wolgast günlerdir konuşmuyordu. Karşılık vermeye çalışınca nefes borusu kullanılmamaktan daralmış gibi geldi; sesi çatlak çıktı.

“Artık kimseye kıyak geçmem.”

Sykes derin bir nefes aldı. Pis bir koku yayıyordu, kurumuş ter ve eskimiş polyester kokusu. Bir an gözlerini küçük odada gezdirdi.

“Bütün bunların biraz... nankörlük olduğunu düşünüyorsundur herhalde. Haklısın, bunu kabul ediyorum.”

“Siktir git.” Bunu söylemek Wolgast'a epey haz verdi.

“Kız için geldim ajan.”

“Onun adı” dedi Wolgast, “Amy.”

“Adını biliyorum. Onun hakkında bir sürü şey biliyorum.”

“Altı yaşında. Krep yemeyi ve atlıkarıncaya binmeyi seviyor. Peter adlı bir oyuncak tavşanı var. Sen kalpsiz bir puştun, bunu biliyor musun Sykes?”

Sykes ceket cebinden çıkardığı bir zarfı masaya bıraktı. Zarfta iki fotoğraf vardı. Biri Amy'nin fotoğrafıydı, manastırda çekilmişti herhalde. Çocuk Kaçırma Vakası Acil Alarmı verilince dağıtılan fotoğraf buydu muhtemelen. İkincisi bir lise yıllığından alınmaydı. Bu fotoğraftaki kadının Amy'nin annesi olduğu belliydi. Siyah saçları, zarif yüz kemikleri, çukura kaçmış ama objektifin açıldığı anda ılık ve hevesli bir ışıkla dolmuş melankolik gözleri aynıydı. Bu kız kimdi? Arkadaşları, ailesi, erkek arkadaşı var mıydı? Okulda favori dersi var mıydı? Sevdiği ve iyi olduğu bir spor dalı? Sırları, kimsenin bilmediği bir öyküsü var mıydı? İleride nasıl bir hayat sürmeyi umuyordu? Fotoğraf makinesine biraz yan durarak, sağ omzunun üstünden bakıyordu ve üzerinde mezuniyet balosu elbisesine benzeyen uçuk mavi bir giysi vardı; omuzları çıplaktı. Fotoğrafın altında bir yazı vardı: “Mason Lisesi, Mason, Iowa.”

“Annesi fahişeydi. Amy'yi manastıra bıraktığı günden önceki gece bir erkek öğrenciler kulübünün bahçesinde bir müşterisini vurdu. Bilgin olsun diye söylüyorum.”

Wolgast *Eee?* demek istedi. Bu nasıl Amy'nin suçu olabilirdi ki? Ama fotoğraftaki kadın –kadın bile değildi, o da kızdı– öfkesini dindirdi. Belki de Sykes gerçeği söylemiyordu. Fotoğrafi bıraktı. “Ona ne oldu?”

Sykes bir omzunu kaldırıp silkti. “Kimse bilmiyor. Ortadan kayboldu.”

“Peki ya rahibeler?”

Sykes'in yüzünden bir gölge geçti. Wolgast tesadüfen hedefi on ikiden vurduğunu anladı. Tanrım, diye düşündü. Rahibeleri de mi? Richards mı yapmıştı yoksa başkası mı?

“Bilmiyorum” diye karşılık verdi Sykes.

“Hadi ordan” dedi Wolgast. “Bal gibi biliyorsun.”

Sykes konuşmadı; sessizliği Wolgast'a *Bu konu kapanmıştır* diyordu.

“Kız nerede?”

“Ajan, mesele şu ki...”

“*Amy nerede?*”

Sykes tekrar genzini temizledi. “Anlarsın ya, gelmemin sebebi bu” dedi. “Yardım etmeni istiyorum.

Amy can ekişiyor olabilir.”

Wolgast'ın soru sorması yasaktı. Başkalarıyla konuşması, etrafa bakınması, Sykes'in görüş alanından çıkması yasaktı. İki asker onu nemli sabah ışığında bina kompleksinin arazisinden geçirdiler. Havanın sıcaklığına ve kokusuna bakılırsa bahar havası vardı. Yaklaşık beş haftadır odasından çıkmamış olan Wolgast hasretle derin nefesler aldığını fark etti. Güneş gözlerini acıtıyordu.

Şale'ye girdiklerinde Sykes onu bir asansöre bindirip dört kat aşağı götürdü. Boş bir koridora çıktılar, hastane koridoru gibi sade ve beyazdı. Wolgast yerin en az on beş metre altında olduklarını tahmin etti. Sykes'in adamları burada ne haltlar karıştırıyorlarsa, yukarıdaki dünyayla aralarında epey toprak bulunmasını istiyorlardı. ANA LABORATUVAR yazılı bir kapıya vardılar, ama Sykes yavaşlamadan kapının önünden geçti. Başka kapılardan sonra Sykes'in istediği kapıya geldiler. Okuyucuya bir kart takıp kapıyı açtı.

Wolgast kendini bir çeşit gözlem odasında buldu. Geniş pencerenin diğer tarafında, uçuk mavi ışıkta, Amy'nin bir hastane yatağında tek başına yatan minik bedeni vardı. Kıza serum takılmıştı o kadar. Yatağının yanında boş bir plastik sandalye duruyordu. Tavandaki raylardan bir grup renk kodlu hortum sarkıyordu; garajlardaki havalı hortumlar gibi birbirlerine dolanmışlardı. Bunlar dışında oda boştu.

“Bu o mu?”

Wolgast dönünce daha önce fark etmediği bir adam gördü. Adam laboratuvar ceketi ve Wolgast'inkine benzeyen yeşil bir önlük giymişti.

“Ajan Wolgast, tanıştırayım, Dr. Fortes.”

El sıkışmadan başlarıyla selamlaştılar. Fortes gençti, otuzunda bile yoktu. Wolgast adamın tıp doktoru mu yoksa başka bir şey mi olduğunu merak etti. Fortes de Sykes gibi bitkin, fiziksel açıdan tükenmiş görünüyordu. Cildi yağlıydı ve saç ve sakal tıraşına ihtiyacı vardı. Gözlüğü bir aydır temizlenmemiş gibiydi.

“Vücutunda bir çip var. Vitallerini buradaki panele iletiyor.” Fortes ona gösterdi: nabız, solunum, tansiyon, sıcaklık. Amy'ninki 39.2 dereceydi.

“Nerede?”

“Ne nerede?” Doktor anlamadan baktı.

“Çip nerede?”

“Ha.” Fortes'in gözlerini çevirdiği Sykes başıyla onay verdi. Fortes kendi ensesini gösterdi. “Deri altı, üçüncü ve dördüncü boyun omurları arasında. Güç kaynağı epey etkileyici aslında, küçük bir nükleer pil. Uydularda kullanılan türden, ama çok daha küçük.”

Etkileyici. Wolgast ürperdi. Amy'nin boynundaki etkileyici bir nükleer güç kaynağı. İhtiyatla bakan

Sykes'a döndü.

“Diğerlerinin başına da bu mu geldi? Carter'la öbürlerinin?”

“Onlar... hazırlıktılar” dedi Sykes.

“Neye hazırlıktılar?”

Adam duraksadı. “Amy'ye.”

Fortes durumu açıkladı: Amy komadaydı. Bunu kimse tahmin etmemişti, Amy'nin ateşi uzun süredir fazla yüksekti. Böbrek ve karaciğer değerleri düşüktü.

“Onunla konuşabileceğini umuyorduk” dedi Sykes. “Bunun uzun süre bilinçsiz kalan hastalara bazen faydası olur. Doyle bize kızın seninle... epey yakın bir bağ kurduğunu söyledi.”

İki odanın arasında çift bölmeli bir hava geçirmez kabin vardı. Sykes'la Fortes onu ilk bölmeye soktular. Duvarda turuncu bir biyogiysi asılıydı, boş başlığı öne eğilmişti, boynu kırık bir adamdı sanki. Sykes, Wolgast'a neler yapması gerektiğini açıkladı.

“Bunu giy, sonra da bütün aralıkları koli bandıyla kapat. Tavandan sarkan hortumları başlığın dibindeki valflere takacaksın. Renk kodlu olduklarından karıştırmazsın. Geri gelirken önce soyunmadan, sonra da soyunup yıkanman gerekecek. Duvarda talimatlar var.”

Wolgast terliklerini çıkarmak için sıraya oturdu. Sonra durdu.

“Hayır” dedi.

Sykes ona bakıp kaşlarını çattı. “Neye hayır?”

“Hayır, onu giymeyeceğim.” Dönüp Sykes'a baktı. “Amy uyanıp da beni uzay giysisi içinde görmemeli. İçeri girmemi istiyorsan bu halimle girerim.”

“Bu iyi bir fikir değil ajan” diye uyardı Sykes.

Wolgast kararını vermişti. “Ya biyogiysisiz girerim ya da hiç girmem.”

Sykes'ın göz attığı Fortes omuz silkti. “Aslında... ilginç olabilir. Teorik olarak virüsün artık pasif halde olması gerekiyor. Öte yandan, öyle olmayabilir de.”

“Virüs mü?”

“Bakalım, görürüz” dedi Sykes. “Girmesine izin veriyorum. Bak ajan, oraya girebilirsin. Ama sonrası için hiçbir söz veremem. Anladın mı?”

Wolgast anladığını söyledi; Sykes'la Fortes kabinden çıktılar. Wolgast evet diyeceklerini tahmin etmediğini fark etti. Son anda onlara seslendi. “Sırt çantası nerede?”

Fortes'le Sykes yine bakiştılar. "Bekle" dedi Sykes.

Birkaç dakika sonra Amy'nin sırt çantasını getirdi. Powerpuff Girls: Wolgast çantaya hiç yakından doğru dürüst bakmamıştı. Çantanın sert kanvasına yapıştırılmış kauçuk gibi plastiğe çizilmış üç kız resmi vardı, yumruklarını kaldırmış uçuyorlardı. Wolgast çantanın fermuarını açtı; Amy'nin bazı eşyaları, örneğin saç fırçası yoktu, ama Peter hâlâ içerideydi.

Fortes'e baktı. "Virüsün... pasif olup olmadığını nasıl anlaram?"

"Ah, anlarsın" dedi Fortes.

Kapıyı arkasından kapadılar. Wolgast basıncın azaldığını hissetti. İkinci kapının üstündeki ışık kırmızıdan yeşile döndü. Wolgast kapı kolunu çevirip içeri girdi.

İkinci bir oda; bu ilkinden uzundu, yerde büyük bir su deliği vardı; ayrıca uzun bir metal zincirle çalıştırılan, ayçiçeği şeklinde fiskiyeli bir duş gördü. Buranın ışığı farklıydı, sonbahar alacakaranlığı gibi mavimsiydi. Duvardaki bir tabelada Sykes'in bahsettiği talimatlar vardı: Uzun bir listede sıralanan işler, su deliğinin üstünde çırılçıplak durup ağız içini ve gözleri yıkamakla ve ardından gargara yapıp tükürmekle son buluyordu. Tavanın bir köşesindeki bir kamera ona bakıyordu.

İkinci kapıda duraksadı. Yukarıdaki ışık kırmızıydı. Duvarda bir tuş takımı vardı. Kapıyı nasıl açacaktı? Sonra ışık önceki gibi kırmızıdan yeşiye döndü – Sykes sisteme dışarıdan müdahale etmişti.

Wolgast kapıyı açmadan önce duraksadı. Kapı ağır görünüyordu, parlak çeliktendi. Banka kasası kapağı veya denizaltı kapısı gibiydi. Wolgast biyogiyisi giymeyi tam olarak neden reddettiğini bilmiyordu, şimdi o kararı fazla acele vermiş gibi geliyordu. Söylediği gibi, Amy için miydi? Yoksa Sykes'tan biraz olsun bilgi koparabilmek için miydi? Her halükârda, kararının doğruluğunu hissetti.

Kapı kolunu çevirdiğinde, basınç yine azalınca kulakları tıkanı. Derin bir nefes aldı ve havayı ciğerlerinde tutarak diğer odaya geçti.

Grey neler olduğunu hiç bilmiyordu. Günleri şöyle geçiyordu: Vardiyasına gidiyordu, asansörle S4'e iniyordu, –o ilk gecedten sonra hiçbir şey olmamıştı, Davis onu ele vermemişti– soyunma odasında üstünü değiştirip işe koyuluyordu, koridorlarla tuvaletleri temizliyordu, sonra da gözlem odasına girip altı saat sonra çıkıyordu. Her şey gayet normaldi, ama o altı saat beynindeki boş bir çekmece gibi karanlıktı. Yapması gereken şeyleri yaptığı, raporlarını hazırladığı ve sabit diskleri yedeklediği, tavşan kafeslerini getirip götürdüğü, hatta Pujol'la ve diğer teknisyenlerle biraz sohbet ettiği belliydi. Ama bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Kartını okutup gözlem odasına giriyordu ve sonra birden vardiyası bitiyordu ve diğer taraftan çıkıyordu.

Ufak tefek şeyler hatırlıyordu; gün içinde küçük ama az çok parlak, kaydedilmiş veri parçacıkları zihninde yavaşça düşerken ışık yansıtan konfetiler gibiydi. Görüntü değildi, o kadar net ve belirgin değildi. Ama kantinde veya odasında otururken ya da Şale'ye giderken genzinde bir tat köpürüyordu ve dişlerinin arasında tuhaf bir ıslaklık hissediyordu. Ve bu olunca aklına alakasız, tuhaf şeyler geliyordu; çoğu Bozayı'yla ilgili şeyler. Örneğin ağzında o tadı hissedince eski köpeğini düşünmeye başlıyordu, oysa onu yıllarca aklına pek getirmemişti, ta ki gözlem odasında rüya görüp de yere kustuğu o geceye dek.

Bozayı ve pis kokulu nefesi. Bozayı'nın ön basamaklara bir sıçan ya da rakun leşi getirmesi. Karavanın altındaki bir tavşan yuvasına girip o tüyü bitmemiş, miniminnacık, şeftali rengi topları birer birer ağzına alıp çiğnemesi, azıdişlerinin küçük kafataslarını ezmesi, o yavruları sinemada bir kutu Whoppers atıştıran bir çocuk gibi yemesi.

Tuhaftı: Bozayı'nın bunu gerçekten *yaptığına* emin değildi.

Hasta olup olmadığını merak ediyordu. S3'teki nöbetçi istasyonundaki tabela artık onu huzursuz ediyordu. Tabela sanki onunla konuşuyordu. AŞAĞIDAKİ SEMPTOMLARDAN HERHANGİ BİRİ VARSA... Bir sabah kahvaltıdan dönerken boğazı gıcıklanmıştı, soğuk almış gibi; birden eline şiddetle hapşırılmıştı. O zamandan beri burnu biraz akıyordu. Ama artık bahar gelmişti, geceler hâlâ soğuk olsa da ikindileri hava sıcaklığı on, hatta on beş dereceye kadar çıkıyordu ve bütün ağaçlar tomurcuklanıyor, uçuk yeşile bürünüyordu, sanki dağlara boya saçılmıştı. Grey alerjik biri olmuştu hep.

Bir de sessizlik vardı. Grey'in bunun sebebini fark etmesi biraz zaman aldı. Kimse konuşmuyordu –sırf zaten baştan beri pek konuşmayan temizlikçiler değil, teknisyenlerle askerler ve doktorlar da. Birdenbire, bir günde ya da bir haftada olmuş bir şey değildi. Ama yavaş yavaş, zamanla ortalığa sessizlik çökmüştü, bina kompleksinin üstüne kapak gibi kapanmıştı. Grey daha çok kendini dinleyen biri olmuştu hep – hapishane psikiyatrisi Wilder öyle demişti: “Sen iyi bir dinleyicisin Grey.” Bunu iltifat olarak söylemişti, ama Wilder kendi sesine âşıktı ve bir dinleyiciye sahip olmaktan mutluydu. Yine de Grey insan seslerini özlüyordu. Bir gece kantinde tepsilerine eğilmiş otuz adam saydı ve hiçbiri tek kelime etmiyordu. Bazıları yemek yemiyordu bile, sandalyelerinde öylece oturuyorlardı, belki bir fincan kahve ya da çay yudumlayıp boşluğa bakıyorlardı. Yarı uykudalarmış gibi.

Bir güzel taraf vardı: Grey mışıl mışıl uyuyordu. Durmadan uyuyordu ve sabah beşte ya da gece vardiyasında çalışacaksa öğleyin alarmı çalınca yatağında dönüyor, komodindeki paketten bir sigara

alıp yakıyor ve birkaç dakika kımıldamadan yatıp, uykusunda rüya görüp görmediğini anlamaya çalışıyordu. Rüya gördüğünü sanmıyordu.

Sonra bir sabah karnını doyurmak için –tereyağlı yumurtalı ekmek, iki yumurta, üç sosis ve bir kâse grits; hastaysa bile iştahının kesilmediği kesindi– kantindeki bir masaya oturup ilk lokmasını ısırarak için başını kaldırdığında, yumurta damlatan bir ekmek dilimi yüzünün sadece birkaç santim önündeyken, Paulson'ı gördü. Adam tam karşısında, iki masa ötede oturuyordu. Grey konuşmalarından sonra onu bir iki kez görmüştü, ama uzaktan, böyle yakından değil. Paulson önündeki yumurta tabağına dokunmuyordu. Feci görünüyordu, derisi öyle gergindi ki kemik uçları belli oluyordu. Bir an, sadece bir an göz göze geldiler.

Paulson gözlerini kaçırdı.

Grey o gece vardiyasına başlarken Davis'e "Paulson'ı tanıyor musun?" diye sordu.

Davis bugünlerde eskisi kadar neşeli değildi. Artık espri yapmıyordu, porno dergileri ve müzik vızıltısı yayan kulaklığı da ortadan kaybolmuştu. Grey, Davis'in bütün gece masasında ne yaptığını merak etti; gerçi Grey kendisinin de bütün gece ne yaptığını bilmiyordu ya.

"Ne olmuş ona?"

Ama Grey'in aklına soracak başka bir soru gelmedi.

"Hiç. Tanıyor musun diye merak ettim sadece."

"Kendine bir iyilik yap. O piç kurusundan uzak dur."

Grey aşağı inip işe koyuldu. Sormak istediği soru ancak daha sonra, S4'teki bir klozeti temizlerken aklına geldi.

Paulson'ı o kadar korkutan şey ne?

Herkesi o kadar korkutan şey ne?

Ona On İki Numara diyorlardı. Carter veya Anthony ya da Tone değil, gerçi artık öyle hastaydı ki karanlıkta tek başına yatarken bu isimleri taşıyan kendisi değil de başka biriymiş gibi geliyordu. Ölmüş ve geride sadece bu hasta, kıvranan bedeni bırakmış birisi.

Hastalık sonsuza dek sürecek gibiydi. Aklına gelen sözcük buydu. Gerçi sonsuza dek sürmeyecekti elbette, ama zamandan tiksinimişti artık. Sanki zaman fikri vücudunun içindeydi, her hücresindeydi ve zaman çok eskiden birisinin söylediği gibi bir okyanus değildi, yanan ve asla sönmeyecek olan milyonlarca minik fitildi. Dünyanın en kötü hissiydi. Birisi ona yakında, çok yakında kendini daha iyi hissedeceğini söylemişti. Bu vaade bir süre tutunmuştu. Ama yalan olduğunu artık biliyordu.

Etrafındaki hareketleri, gelip gidişleri, uzay giysili adamların dürtüklemelerini ve iğne yapmalarını hayal meyal fark ediyordu. Su istiyordu, susuzluğunu dindirmek için bir yudum su, ama bunu isterken dudaklarından sadece kükremeler çıkıyordu ve kulakları çınılıyordu. Epey kanını almışlardı. Onlarca litre almışlardı sanki. Anthony adlı adam arada sırada kanını satmıştı; topu sıkardı ve torbanın dolmasını seyrederdi, kanın yoğunluğuna, parlak kırmızılığına, canlı görünüşüne şaşardı. En fazla yarım litreden sonra ona kurabiyeler ve katlı banknotlar verip sepetlerlerdi. Oysa şimdi uzay giysili adamlar torba torba kan alıyorlardı ve bu kan farklıydı, nesinin farklı olduğunu anlayamasa da. Vücudundaki kan canlıydı ama artık kendisine ait değil gibiydi; başka birine, başka bir şeye aitti.

Artık ölse iyi olurdu.

Bayan Wood bunu biliyordu. Sadece kendisinin değil, Anthony'nin de ölmesi gerektiğini biliyordu ve bunu düşününce bir an tekrar Anthony *oldu*. Ölmek iyiydi. Ölümde bir hafiflik, bir terk ediş vardı, tıpkı aşk gibi.

Bu düşünceye, hâlâ Anthony olabilmesini sağlayan düşünceye sarıldı, ama düşünce azar azar yitti, ellerinden yavaş yavaş çekilen bir halat gibi kayıp gitti. Kaç gün geçtiğini bilmiyordu; ona bir şeyler oluyordu, ama uzay giysili adamların beklediği kadar çabuk değil. Durmadan ondan bahsediyorlardı; onu kurcalıyor, dürtüklüyor ve yine kanını alıyorlardı. Ve artık yeni bir şey de duyuyordu: Hafif bir mırıltı, insan sesleri gibiydi, ama uzay giysili adamlardan gelmiyordu. Bu sesler aynı anda hem çok uzaklardan, hem de kendi içinden geliyordu. Bildiği sözcükler değildi ama yine de sözcüklerdi; duyduğu şey bir dildi, düzeni ve anlamı ve zihni vardı, hem de bir değil tam on iki tane zihni. Ama bunlardan biri diğerlerinden daha fazlaydı, daha yüksek değil daha *fazlaydı*. O tek ses ve arkasındaki diğer sesler, toplam on iki sestti. Ve onunla konuşuyorlardı, ona sesleniyorlardı; orada olduğunu biliyorlardı. Kanındaydılar ve onlar da sonsuza dek süreceklerdi.

Yanıt vermek istedi.

Gözlerini açtı.

“Kapıyı indir!” diye seslendi birisi. “Dönüşüyor!”

Kayışlar hiçti, kâğıt gibiydi. Masadan fırlayan perçin çivileri odaya saçıldı. Önce kollarını, sonra bacaklarını kurtardı. Odanın karanlığı hiçbir şeyi gözlerinden gizlemiyordu, çünkü karanlık artık onun

parçasıydı. Ve içinde, çok derinlerde muazzam, yutucu bir açlık şahlanıyordu. Dünyayı yemek istiyordu. Hepsini içine almak, onunla dolmak, bütün olmak istiyordu. Dünyayı kendisi gibi ebedi kılmak istiyordu.

Bir adam kapıya koşuyordu.

Anthony hızla adamın üstüne yukarıdan çullandı. Adam bir çığlık attıktan sonra sustu, yerdeki ıslak parçalara dönüştü. Kanın güzel sıcaklığı! Anthony durmadan içti.

Ona yakında kendini daha iyi hissedeceğini söyleyen kişi: Sonuçta yanılmamıştı.

Anthony Carter hayatında ilk kez kendini bu kadar iyi hissediyordu.

Pujol, o geri zekâlı ölmüştü.

Otuz altı gün: Carter'ın dönüşmesi bu kadar sürmüştü, ilk kez bir dönüşüm bu kadar uzun sürmüştü. Ama Carter'a virüsün en etkili hali, son formuna ulaşmadan önceki hali verilmişti. Kıza da.

O kız Richards'ın şahsen umurunda değildi. Kurtulabilirdi de, kurtulmayabilirdi de. Sonsuza dek yaşayabilir ya da beş dakika sonra ölebilirdi. Özel Kuvvetler artık kızı umursamıyordu. Wolgast şimdi kızın yanındaydı, onunla konuşuyor, kendine getirmeye çalışıyordu. Wolgast şimdilik iyiydi, ama kız ölürse bunun önemi olmayacaktı.

Pujol ne yaptığını sanmıştı ki? Kapıyı günler önce indirmeleri gerekirdi. Ama en azından artık bu yaratıkların neler yapabileceğini biliyorlardı. Bolivya'dan gelen raporda anlatılsa da bizzat görmek, Carter'ın video kayıtlarını seyredip de IQ'su taş çatlasa 80 civarında olan bu ufak tefek, sıska, kendi gölgesinden bile ödü kopan adamın havada altı metre sıçrayıp, havanın içinden geçmek yerine, kestirmeden gidercesine hızla hareket ederek bir adamın vücudunu kasığından çenesine kadar, açmakta sabırsızlandığı bir mektupmuş gibi yarıvermesini izlemek bambaşkaydı. Her şey aşağı yukarı iki saniye içinde bittiğinde, kapıyı indirmek için Carter'a ışık tutarak onu köşeye kadar geri çekilmeye zorlamaları gerekmişti.

Artık ellerinde onlardan on iki tane vardı, Fanning de sayılırsa on üç. Richards'ın işi bitmişti ya da bitmiş sayılırdı. Emir yeni gelmişti. Nuh Projesi genişletiliyor, Yeni Başlangıç Operasyonu'na dönüştürülüyordu. Bir hafta sonra çubukları White Sands'e götüreceklerdi. Sonrasında Richards'ın bu işle ilgisi kalmayacaktı.

Sığınak delen bombalarda son nokta. Cole onlardan böyle bahsetmişti, çok eskiden, ortada sadece bir teori varken – Bolivya'dan, Fanning'ten ve diğer her şeyden önce. Bunlardan birinin örneğin Kuzey Pakistan'daki dağ mağaralarında, Doğu İran çöllerinde, Çeçenlerin Serbest Bölgesi'nin harap binalarında neler yapabileceğini düşün. Bağırsak temizliği gibi düşün Richards: güzel bir iç temizliği.

Belki de Cole sonradan akıllanacaktı. Ama onun yokluğunda bu fikir benimsenmişti. Richards'ın aklına gelen yarım düzine kadar uluslararası anlaşmaya aykırı olması önemli değildi. Richards'ın hayatında duyduğu en salakça fikir olması önemli değildi. Bir blöftü muhtemelen; ama bazı blöflere karşı rest çekilirdi. Hem bu yaratıkların Kuzey Pakistan'daki mağaralardan çıkmamalarının sağlanabileceğini bir an olsun düşünen olmuş muydu cidden?

Sykes için üzülüyordu ve epey kaygılanıyordu. Özel Kuvvet-ler'den gelen haberi alınca yıkılmıştı, artık odasından pek çıkmıyordu. Richards ona Lear'ın bilip bilmediğini sorunca Sykes uzun, berbat bir kahkaha atmıştı. *Zavallı adam, demişti. Hâlâ dünyayı kurtarmaya çalıştığını sanıyor. Bu arada bu gidişle dünyanın cidden kurtarılmaya ihtiyacı olabilir. Öyle bir şeyi düşünebildiklerine bile inanamıyorum.*

Çubuklar zırhlı kamyonlarla Grand Junction'a götürüleceklerdi; oradan da trenle White Sands'e. Richards'a gelince: Her şey doğru düzgün tamamlanınca, Kuzey Kanada gibi bir yerde ev almayı

ciddi olarak düşünüyordu.

Önce temizlikçiler ölecekti. Teknisyenlerle askerlerin çoğu da, Paulson gibi en kötü durumda olanlardan başlayarak. Yükleme platformundaki o günden sonra Richards o askerin dosyasını kontrol etmişti. Paulson, Derrick G. Yirmi iki yaşındaydı. Glastonbury, Connecticut lisesinden mezun olur olmaz orduya yazılmıştı; çölde bir yıl geçirdikten sonra yurda geri dönmüştü. Sabıka kaydı yoktu ve adam zekiymiş; IQ'su 136'ydı. Üniversiteyi veya yedek subay okulunu bitirebilecek biri olduğu kesindi. Yirmi üç aydır buradaydı. Nöbette uyuduğu için iki kez, izinsiz e-posta kullandığı için de bir kez disiplin cezası almıştı, ama hepsi buydu.

Richards'ın canını sıkıyan şey Paulson'ın gerçeği *bilmesi* ya da bildiğini sanmasıydı; Richards bunu hemen sezmişti. Paulson'ın yaptıklarından ya da sözlerinden değil; ama Richards kamyonetin kapısını açarken Carter'ın yüz ifadesini görmüştü – zavallı adam hayalet ya da daha kötüsünü görmüş gibiydi. Dördüncü seviyeye temizlikçilerle bilim ekibinden başka ayak basan yoktu. Gönüllülerin karda boş boş durmaktan başka işleri olmayınca can sıkıntısından tahminler yürütmeye başlamaları, yemekhanede konuşmaları kaçınılmazdı. Ama Richards, Paulson'ın söylediklerinin dedikodudan fazlası olduğundan şüpheleniyordu.

Belki de Paulson rüya görüyordu. Belki de *hepsi* rüya görüyorlardı.

Richards bugünlerde rüya görüyorsa, rüyasında rahibeleri görüyordu. İşin o kısmı hiç hoşuna gitmemişti. Çok eskiden (öyle eskidendi ki artık bambaşka bir hayat gibi geliyordu) Katolik okulunda okumuştum. O pörsümüş yaşlı kaltaklar dayak atmaya seviyorlardı, ama Richards onlara saygı duymuştu; söylediklerini yapıyorlardı. Yani rahibeleri vurmaya can sıkıcı olmuştu. Çoğunu uyurlarken öldürmüştü. Ama bir tanesi uyanmıştı. Gözlerini öyle bir açmıştı ki, Richards onun kendisini beklediğini düşünmüştü. Şimdiden iki tanesini haklamıştı; bu rahibe üçüncüydü. Rahibe yatakta gözlerini açmıştı ve Richards pencereden gelen soluk ışıktaki diğerleri gibi pörsümüş bir denizataına benzemediğini, genç ve güzel olduğunu görmüştü. Sonra rahibe gözlerini kapatıp bir şeyler, muhtemelen bir dua mırıldanmıştı ve Richards ona bir yastığın ardından ateş etmişti.

Rahibelerden birini bulamamıştı. Deli olanı, Lacey Antoinette Kudoto'yu. Onun piskoposluktan gelen psikiyatri dosyasını okumuştum. Kadının sözüne kimse inanmazdı, inansalar bile zincir Batı Oklahoma'da, başıboş hareket eden FBI ajanları tarafından vurulmuş iki ölü polis ve ancak cımbızla toplanıp bin yılda bir araya getirilebilecek on senelik bir Chevy Tahoe'yla son buluyordu.

Yine de o rahibeyi vurmuş olmak canını sıkıyordu.

Richards ofisinde oturmuş, güvenlik monitörlerini seyrediyordu. Saat 22.26'yı gösteriyordu. Temizlikçiler tavşan arabalarını iterek hürelere girip çıkıyorlardı, ama çubuklar tavşan istemiyordu. Perhiz Sıfır'la başlamış, ama Carter'ın gelmesinden sonra, belki birkaç gün sonra diğerlerine yayılmıştı. Şaşırtıcı bir durumdu, ama Özel Kuvvetler'in istediği olursa çubuklar yakında karınlarını tika basa doyuracaklardı. Richards o sırada Hudson Körfezi'nde buzda balık avlayacağını ya da iglo inşa etmek için karları kazacağını umuyordu.

Mönitörde Amy'nin odasına baktı. Wolgast kızın yanında oturuyordu. Naylon perdeli küçük bir portatif tuvalet ve yatabileceği bir portatif karyola getirmişlerdi. Ama Wolgast uyumuyordu, günlerdir

kızın yatağının yanındaki sandalyede oturup onun eline dokunuyor, onunla konuşuyordu. Richards onun neler söylediğini merak etmiyordu. Yine de onları saatlerce seyrediyordu, neredeyse Babcock'ı seyrettiği kadar fazla.

Dikkatini Babcock'ın hüccresine yöneltti. Giles Babcock, Bir Numara. Babcock parmaklıklarda baş aşağı asılı duruyordu, o tuhaf turuncu gözleriyle dosdoğru kameraya bakıyordu, sessizce çalışan çenesi havayı çiğniyordu. *Ben seninim, sen de benimsin Richards. Hepimizin kaderinde birisi vardır, senin kaderinde de ben varım.*

Siktir git, diye düşündü Richards.

Richards'ın belindeki telsiz vızıldadı.

“Burası ön kapı” dedi telsizden gelen ses. “Dışarıda bir kadın var.”

Richards nöbetçi kulübesini gösteren monitörü inceledi. İki nöbetçiden biri telsizi kulağında tutuyordu, diğeriye tüfeğini omzundan indirmişti. Kadın kulübeyi çevreleyen ışık çemberinin hemen dışında duruyordu.

“Yani?” dedi. “Def edin gitsin.”

“Mesele o zaten efendim” dedi nöbetçi. “Gitmiyor. Arabası varmış gibi de görünmüyor. Bence yürüyerek gelmiş.”

Richards monitöre dikkatle bakıyordu. Nöbetçinin telsizi yere bırakıp tüfeğini omzundan indirdiğini gördü.

Richards adamın “Hey!” dediğini işitti. “Buraya dön! Dur yoksa ateş ederim!”

Richards adamın silahının patladığını duydu. İkinci asker karanlığın içine koştu. İki el daha ateş edildi; çamurda yatan telsizin ilettiği sesler boğuktu. On saniye, yirmi saniye geçti. Sonra askerler ışığa döndüler. Richards kadını bulamadıklarını beden dillerinden anladı.

İlk nöbetçi telsizini alıp başını kaldırarak kameraya baktı.

“Kusura bakmayın. Her nasılsa kaçtı. Onu aramaya çıkalım mı?”

Tanrım. Bir bu eksikti. “Kimdi?”

“Siyah bir kadın, şiveli konuşuyordu” diye açıkladı nöbetçi. “Wolgast diye birini arıyormuş.”

Wolgast ölmedi. Hemen de ölmedi, sonraki günlerde de. Ve üçüncü gün, kıza öyküsünü anlattı.

Bir zamanlar küçük bir kız vardı, dedi Wolgast ona. Senden bile küçüktü. Adı Eva'ydı ve annesiyle babası onu çok seviyorlardı. Doğduktan sonraki gece, babası onu bir sürü çocuğun uyuduğu hastane odasındaki beşiğinden aldı ve bağına bastı, teninde çıplak tenini hissetti ve o andan itibaren kız artık babasının içindeydi, gerçekten, sahiden içindeydi. Kız onun içindeydi, kalbindeydi.

Birileri dinliyor, seyrediyordu muhtemelen. Kamera omzunun üstündeydi. Umursamıyordu. Fortes gelip gidiyordu. Kızın kanını alıyor ve torbalarını değiştiriyordu; Wolgast konuştu, üçüncü gün boyunca konuştu, Amy'ye her şeyi anlattı, kimseye anlatmadığı öyküyü.

Ve sonra bir şey oldu. Kızın kalbi. Kalbi, anlarsın ya –Wolgast kendi kalbinin yerini gösterdi– küçülmeye başladı. Vücudu büyürken kalbi büyümüyordu ve sonra vücudunun geri kalanı da büyümeyi kesti. Adam elinden gelse kızına kendi kalbini verirdi, çünkü kalbi zaten kıza aitti. Hep ona ait olmuştu ve olacaktı. Ama adam bunu yapamıyordu, elinden bir şey gelmiyordu, kimsenin elinden bir şey gelmiyordu ve kız ölünce, adam da onunla birlikte öldü. O adam artık yoktu. Ve adamla kadın artık birbirlerini sevmiyorlardı, çünkü sevgileri artık üzüntüden ve küçük kızlarına duydukları özlemden ibaretti.

Kıza öyküyü, her şeyi anlattı. Ve öykü biterken gün de bitiyordu.

Ve sonra sen geldin Amy dedi. Sonra seni buldum. Anlıyor musun? Sanki kızım geri gelmişti. Geri gel Amy. Geri gel, geri gel, geri gel.

Yüzünü kaldırdı. Gözlerini açtı.

Amy'nin de gözleri açıldı.

On üç

Lacey ormandaydı: Ağaçtan ağaca sine sine koşuyordu, askerlerden uzaklaşıyordu. Hava soğuk ve seyrek, ciğerlerinde keskinliğini hissediyordu. Sırtını bir ağaca dayayıp soluklandı.

Korkmuyordu. Askerlerin mermileri hiçbir şeydi. Çalıkların içinden geçtiklerini duymuştu, ama onun yakınından bile geçmemişlerdi. Hem öyle küçüktüler ki! Mermiler – mermiler insanı nasıl incitebilirdi? O ki onca yoldan gelmiş, onca zorluğu aşmıştı; onu öyle küçücük şeylerle korkutmayı nasıl umabilirdi?

Fıçıya benzeyen ağaç gövdesinin kenarından baktı. Çalıkların arasından nöbetçi kulübesinin ışığını görebiliyordu, iki adamın konuştuklarını duyabiliyordu, sesleri aysız gecede kolayca yayılıyordu. *Siyah kadın, bir çeşit şivesi var; diğeri de Hassiktir, onu kaçırdık diye canımıza okuyacak. Onu nasıl kaçırdık yahu? Ha? Nasıl! Sen doğru dürüst nişan almadın bile!* deyip duruyordu.

Telefonda konuştukları her kimse, ondan korkuyorlardı. Ama bu adam – Lacey onun önemsiz olduğunu, bir hiç olduğunu biliyordu. Askerler de çocuk gibiydiler, kendi başlarına hareket edemiyorlardı. Çok eskiden tarlada gördüğü askerler gibiydiler. Uzun saatler boyunca ona durmadan ne yaptıklarını hatırlıyordu. Ondan bir şey aldıklarını düşünmüşlerdi –bunu ağızlarındaki karanlık gülümsemelerde görebiliyordu, yüzüne gelen ekşi nefeslerinde tadabiliyordu– ve almışlardı da. Ama artık onları affetmişti ve bu şeyi geri almıştı, kendini ve daha fazlasını geri almıştı. Gözlerini kapadı. *Ama sen etrafımdaki bir kalkansın EY TANRIM,* diye düşündü.

Bana nur bahşediyorsun ve başımı kaldırıyorum.

TANRI'ya sesleniyorum

ve kutsal tepesinden bana yanıt veriyor.

Salah.

Yatıp uyuyorum;

tekrar uyanıyorum çünkü TANRI bana güç veriyor.

Dört bir yanda toplanmış

on binlerce düşmandan korkmayacağım.

Kalk EY TANRIM!

Kurtar beni ey Tanrım!

Bütün düşmanlarımın çenesine vur;

kötülerin dişlerini kır.

Yine ağaçların arasından geçiyordu. Nöbetçinin telefonda konuştuğu adam: Onu bulup öldürsünler diye başka askerler gönderecekti. Ama yine de içinde neşeye benzer bir his vardı –hayatında hissettiği her şeyden daha yoğun ve derin, yepyeni, kıpır kıpır bir enerji. Haftalarca içinde birikmişti, yola düşüp de– nereye? İsmi bilmiyordu. Orayı Amy'nin bulunduğu yer olarak düşünüyordu o kadar.

Otobüslere binmişti. Bir kamyonetin kasasında, iki Labradorla ve bir sandık dolusu domuz yavrusuyla birlikte yolculuk etmişti. Bazı günler uyandığında o gün yürümesi, sadece yürümesi gerektiğini anlamıştı. Arada sırada karnını doyuruyordu veya uygun gelirse bir kapıyı çalıp bir yatakta yatmak için izin istiyordu. Ve kapıyı açan kadın –Lacey hangi kapıyı çalarsa çalsın mutlaka bir kadın açıyordu– *Elbette, girsenize*, diyerek onu içeri alıyor ve başka tek kelime etmeden bir odaya, içinde hazırlanmış ve bekleyen bir yatak bulunan bir odaya götürüyordu.

Sonra bir gün, uzun bir dağ yoluna tırmanırken ve etrafını sarmalayan gün ışığında Tanrı'nın görkemi varken, hedefine ulaştığını anlamıştı.

Bekle, demişti ses. Günbatımını bekle Rahibe Lacey. Yol, sana yolu gösterecek.

Sahiden de öyle olmuştu: Yol, yolu göstermişti. Şimdi peşindeki adamların sayısı artmıştı; her adım, kırılan her dal, her nefes Lacey'ye adamların yerini söyleyen bir tüfek patlamasıydı, yüksekten de yüksekti. Arkasında geniş bir hat halinde yayılmışlardı, altı kişiydiler, tüfeklerini karanlığa, hiçliğe, Lacey'nin az önce durduğu ama artık durmadığı bir yere doğrultmuşlardı.

Lacey ağaçların arasındaki bir açıklığa vardı. Bir yol. Solda, iki yüz metre ötede, ışık halesiyle yıkanan nöbetçi kulübesi duruyordu. Sağda yol ağaçların arasına sapıp sarpça aşağı iniyordu. Aşağıda bir yerlerden nehir sesi geliyordu.

Buranın anlamını açıklayan hiçbir şey yoktu; yine de Lacey beklemesi gerektiğini biliyordu. Uzanıp karnını orman zeminine yasladı. Askerler arkasındaydılar, elli metre, kırk, otuz.

Bir dizel motorunun alçak hırıltısını duydu; sürücü yoldaki son tümseği aşmak için vites küçültünce motorun sesi hafifledi. Araç, ışığını ve gürültüsünü Lacey'ye yaklaştırıyordu. Lacey doğrulup çömelmeye pozisyonuna geçerken aracın far ışıkları tepenin doruğunda patladı. Bir tür ordu kamyonuydu. Sürücü yine vites değiştirip hızlanmaya başlarken motorun sesi değişti.

Şimdi?

Ve ses dedi ki: *Şimdi.*

Lacey kalkıp kamyonun arka tarafına doğru var gücüyle koştu. Geniş bir tampon ve üstünde dalgalanan kanvaslar tarafından gizlenen boş bir yük alanı. Lacey bir an çok geç kaldığını, kamyonun uzaklaşıp gideceğini düşündü, ama sonra hızlanıp ona yetişti. Elleri kasa kapağını buldu; çıplak ayaklarından önce biri, sonra diğeri yoldan kalktı. Lacey Antoinette Kudoto havadaydı: Kamyonun içine yuvarlandı.

Başı kargo kompartımanının zeminine çarpınca boğuk bir ses çıktı.

Sandıklar. Kamyon sandık doluydu.

Kompartımanın arka duvarına doğru sendeleyerek ilerledi. Kamyon nöbetçi kulübesine yaklaşırken tekrar yavaşladı. Lacey nefesini tuttu. Artık ne olacaksa olacaktı: yapabileceği bir şey yoktu.

Hava freni tısladı; kamyon sarsılarak durdu.

“İzin belgesini göreyim.”

İlk nöbetçinin, Lacey’ye durmasını söyleyen nöbetçinin sesiydi. Tüfekli, büyümüş de küçülmüş çocuğun. Lacey onun marşpiyede durduğunu sesinden anladı. Havada birden sigara dumanı kokusu belirdi.

“Sigara içmemelisin.”

“Kimsin sen, annem mi?”

“Talimatları okusana hıyar. Hepimizi havaya uçuracak kadar mühimmat taşıyorsun.”

Yolcu koltuğunda biri kıs kıs güldü.

“Geberirsen geber, bana ne. Yolda kimseyi gördünüz mü?”

“Sivil birini mi?”

“Hayır, kar adamı Yeti’yi. Evet, sivil birini. Siyah bir kadın, bir altmış yedi civarı, etekli.”

“Şaka yapıyorsun.” Sessizlik. “Kimseyi görmedik. Zaten hava karanlık. Bilmiyorum.”

Nöbetçi marşpiyeden indi. “Arka tarafı kontrol edeyim.”

Kımıldama Lacey, dedi ses. Kımıldama.

Kanvas kanatlar açıldı, kapandı, tekrar açıldı. İçeri bir huzme girdi.

Gözlerini kapa Lacey.

Lacey gözlerini kapadı. El fenerinin ışığının yüzünden geçtiğini hissetti: bir, iki, üç kez.

Etrafımdaki kalkansın, Ey Tanrım...

Kamyonun yan tarafının, kulağının hemen yanının iki kere sertçe yumruklandığını duydu.

“Temiz!”

Kamyon harekete geçti.

Richards hiç mutlu değildi. O deli rahibe – burada ne arıyordu yahu?

Sykes'a söylememeye karar verdi. Önce bu mesele hakkında bilgi toplamalıydı. Altı adam göndermişti. Altı! Vurun onu! Ama adamlar eli boş dönmüşlerdi. Onları tekrar göndermişti, etrafta turlasınlar diye. Bulun onu! Vurun! Çok mu zor?

Wolgast ve kız meselesi fazla uzamıştı. Ve Doyle – o niye hâlâ hayattaydı? Richards saatine göz attı: 00.03. Masasının en alt çekmecesindeki tabancasını aldı ve şarjörünü kontrol ettikten sonra belinin arkasına taktı. Ofisinden çıkıp arka merdivenden 1. Seviye'ye inerek yükleme platformundan dışarı çıktı.

Doyle bir sivil odasına hapsedilmişti; eskiden ölü temizlikçilerden birine ait olan bir odaya. Kapıdaki nöbetçi sandalyesinde uyukluyordu.

“Kalk” dedi Richards.

Asker irkilerek uyandı. Dalgın gözlerinde şaşkınlık vardı; nerede olduğunu bilmiyormuş gibiydi. Tepesinde duran Richards'ı görünce hemen kalkıp hazırola geçti. “Kusura bakmayın efendim.”

“Kapıyı aç.”

Asker şifreyi girip geri çekildi.

“Gidebilirsin” dedi Richards.

“Efendim?”

“Uyuyacaksan kışlada uyu.”

Bir rahatlama ifadesi. “Evet efendim. Özür dilerim efendim.”

Asker yürüyüş iskelesinde koşarak uzaklaştı. Richards kapıyı itip açtı. Doyle yatağın ayakucunda oturuyordu, ellerini kucağında kavuşturmuştu, duvardaki eskiden televizyonun bulunduğu boş dörtgene bakıyordu. Yerde duran, el sürülmemiş yemek tepsisinden hafif bir bayat balık kokusu yayılıyordu. Doyle başını kaldırınca hafifçe gülümsedi.

“Richards. Seni adi herif.”

“Gidelim.”

Doyle iç geçirip dizine şaplak vurdu. “Biliyor musun, senin hakkında doğruyu söylüyormuş. Wolgast yani. Tam da burada oturmuş düşünüyordum. Eski dostum Richards beni ne zaman ziyaret edecek diye.”

“Bana kalsa daha önce gelirdim.”

Doyle gülmek üzereymiş gibi görünüyordu. Richards başına gelecek Şeyi bilen bir adamın bu kadar keyifli olduğunu ilk kez görüyordu. Doyle gülümsemeyi sürdürerek esefle kafa salladı. “O pompalı tüfeklere hamle etmeliydim.”

Richards silahını çıkarıp emniyet kilidini açtı. “Biraz zaman kazandırırđı, evet.”

Doyle’u dışarı çıkarıp Şale’nin ışıklarına doğru götürdü. Doyle kaçmaya kalkışabilirdi, ama ne kadar uzağa gidebilirdi ki? Hem neden Wolgast’ı ya da kızı sormamıştı?

“Söylesene” dedi Doyle otoparka vardıklarında. Orada, laboratuvarda gece vardiyasında çalışanlara ait birkaç araba duruyordu hâlâ. “Geldi mi?”

“Kim geldi mi?”

“Lacey.”

Richards durdu.

“Geldi demek” diyen Doyle kıkırdadı. “Richards, yüzünün halini görmelisin.”

“O konuda ne biliyorsun?”

Tuhaftı. Doyle’un gözlerinden serin, mavi bir ışık saçılıyordu sanki. Richards o ışığı otoparkın aydınlığında bile görebiliyordu. Fotoğraf makinesine obtratrn açıldığı anda bakmak gibiydi.

“Tuhaf, ama biliyor musun?” dedi Doyle, karanlık ağaçlara bakarak. “Onun geldiğini duyabiliyordum.”

Grey.

S4'teydi. Monitörde Sıfır parlıyordu.

Grey. Vakit geldi.

O zaman hatırladı, nihayet her şeyi hatırladı: Rüyalarını ve gözlem odasında Sıfır'ı izleyerek, sesini dinleyerek, anlattıklarını duyarak geçirdiği onca geceyi. New York şehrini, kızı ve diğerlerini hatırladı, her gece yeni birinin üstüne atlarken içinden geçen karanlığın verdiği hissi ve çenesindeki hazzı hatırladı. O Grey'di ve Grey değildi, Sıfır'dı ve Sıfır değildi, her yerdeydi ve hiçbir yerdeydi. Kalkıp cama yaklaştı.

Vakit geldi.

Komik, diye düşündü Grey. Komik değil, ha ha, ama komik bir şekilde tuhaf, *zaman* denen şey. Zaman sandığı gibi bir şey değildi. Düz bir çizgi değildi, bir çemberdi ve dahası çemberlerden oluşma bir çemberdi, üst üste duruyorlardı, yani her an aynı anda, diğer bütün anların yanındaydı. Ve insan bunu bilince bilmemezlik edemiyordu. Örneğin şimdi Grey birazdan olacakları görüyordu, çoktan olmuşlar gibi, çünkü bir bakıma olmuşlardı.

Hava geçirmez kabini açtı. Biyogiysisi duvarda gevşekçe asılı duruyordu. İkinci kapıyı açmak için birinciyi kapaması, üçüncüyü açmak için ikinciyi kapaması gerekiyordu, ama biyogiysisi giymek ya da yalnız olmak zorunda değildi.

İkinci kapı Grey.

Diğer kabine geçti. Başının yukarısında duş başlığı canavar bir çiçeğin yüzü gibi duruyordu. Kamera onu izliyordu, ama diğer tarafta kimse yoktu; bunu biliyordu. Ve artık sadece Sıfır'ın sesini değil, başka sesler de duyuyordu ve kimlere ait olduklarını biliyordu.

Üçüncü kapı Grey.

Ah, bu ne mutluluk, diye düşündü. Öyle rahatlatıcı ki. Böyle boşvermek. Böyle bırakıp gitmek. İyi Grey'le kötü Grey'in birleşmesini, yeni ve kaçınılmaz bir şey oluşturmasını günbegün hissetmişti. Bir sonraki yeni Grey, bağışlayabilen Grey.

Seni bağışlıyorum Grey.

Geniş kapı kolunu çevirdi. Kapı açıktı. Karanlıkta karşısında Sıfır doğruldu. Grey yüzünde, gözlerinde, ağzında ve çenesinde onun nefesini hissetti; küt küt atan kalbini hissetti. Grey karlardaki babasını düşündü. Ağlıyordu, mutluluktan ağlıyordu, korkudan ağlıyordu, durmadan ağlıyordu ve Sıfır onun boynundaki, kanın geçtiği yumuşak yeri bulup ısırınca, Grey nihayet onuncu tavşanın ne olduğunu anladı.

Onuncu tavşan kendisiydi.

On dört

Çok çabuk oldu. Bir dünyanın ölüp bir başka dünyanın doğması otuz iki dakikada gerçekleşti.

“Ne dedin?” dedi Richards ve sonra alarm sesini duydu, ikisi de duydular. Asla, asla çalmaması gereken alarmı; bina kompleksinde yankılandığı için sanki aynı anda her yerden gelen yüksek, ahenksiz bir vızıltıyı.

Güvenlik ihlali. Denek hücreleri, 4. Seviye.

Richards hemen dönüp Şale’ye baktı. Hızlı bir karar: Hemen dönüp tabancasını Doyle’un az önce durduğu yere yöneltti.

Doyle ortadan kaybolmuştu.

Lanet olsun, diye düşündü ve sonra söyledi: “Lanet olsun!” Artık iki tane kaçak vardı. Doyle’u görüp vurma umuduyla otoparkı çabucak gözleriyle taradı. Her tarafta ışıklar yanıyordu, bina kompleksi sert, yapay gün ışığıyla aydınlanıyordu; kışladan gelen sesler duydu, askerler koşuyordu.

Şimdi Doyle’la ilgilenecek zaman yoktu.

Şale’nin basamaklarını koşarak çıktı, kendisine seslenip asansörle ilgili bir şey söyleyen nöbetçinin yanından geçti ve merdivenden S2’ye uçarcasına gitti. Ofisinin kapısı açıktı. Monitörlere hızla göz attı.

Sıfır’ın hücresi boştu.

Babcock’ın hücresi boştu.

Bütün hücreler boştu.

Haberleşme düğmesine bastı. “Dördüncü Seviye’deki nöbetçiler, ben Richards. Rapor verin.”

Hiç ses gelmedi, tek kelime karşılık gelmedi.

“Ana Laboratuvar, rapor verin. Birisi bana aşağıda neler olduğunu söylesin yahu.”

Korkulu bir ses geldi: Fortes mi? “Onları serbest bıraktılar!”

“Kim? Kim serbest bıraktı?”

Bir cızırtının ardından Richards ilk çığlıkları ve silah seslerini duydu ve tekrar çığlıklar geldi – insanların ölürken attıkları çığlıklar.

“Lanet olsun!” Yine cızırtı. “Burada hepsi serbestler! Temizlikçiler hepsini serbest bıraktı!”

Richards hemen S3’teki nöbet yerinin monitörünü açtı. Duvarda büyük bir kan freski vardı; nöbetçi Davis duvarın dibinde yatıyordu, yüzü fayanslara yaslıydı, sanki yere düşürdüğü bir şeyi arıyordu. Görüş alanına ikinci bir asker girdi ve Richards bunun Paulson olduğunu gördü; adamın elinde bir 45’lik tabanca vardı. Arkasındaki asansörün kapıları açıktı. Paulson kameraya bakarken tabancayı kılıfına koyup cebinden bir el bombası, sonra iki tane daha çıkardı. Pimleri dişleriyle çekip çıkardıktan sonra el bombalarını asansöre attı. Sonra Richards’a boş gözlerle tekrar bakıp 45’liği çıkardı, şakağına dayadı ve tetiği çekti.

Richards seviyeyi kilitlemek için düğmeye uzandı, ama çok geçti. Asansör boşluğundaki patlamayı duydu ve sonra asansörün kalıntısı yere düşünce bir patlama daha oldu ve ardından bütün ışıklar söndü.

Wolgast başta ne duyduğunu anlamadı; alarm sesi öyle ansızın başlamıştı, öyle yabancıydı ki bir an zihnini tamamen durdurdu. Amy'nin yatağının yanındaki sandalyeden kalkıp kapıyı açmayı denedi, ama açamadı tabii; içeride kilitliydi. Alarm durmadan çalıyordu. Yangın? Hayır, diye mantık yürüttü kulakları uğuldarken, başka bir şeydi, daha kötü bir şey. Köşede asılı duran kameraya baktı.

“Fortes! Sykes, lanet olsun! Açın şu kapıyı!”

Boğuk makineli tüfek sesleri duydu. Bir an kurtarılacaklarını düşündü umutla. Ama elbette bu söz konusu değildi; kim onları kurtaracaktı ki?

Sonra, başka bir şey düşünmesine fırsat kalmadan, ortalığı sarsan büyük bir gürültü koptu ve korkunç bir güreleme ikinci, daha yüksek bir gürültüyle son buldu, bir çınlamayla birlikte her şey deprem oluyormuşçasına sarsıldı ve oda karanlığa gömüldü.

Wolgast donakaldı. Zifiri karanlıktaydı, ortalığa insanı tamamen afallatan bir ışıksızlık hâkimdi. Alarm sesleri kesilmişti. Kaçmak istedi, ama gidebileceği yer yoktu. Oda aynı anda hem genişliyor, hem de daralıp üstüne üstüne geliyordu sanki.

“Amy, neredesin? Seni bulmama yardım et!”

Sessizlik. Wolgast derin bir nefes alıp tuttu. “Amy, bir şey söyle. Herhangi bir şey.”

Arkasından hafif bir inilti geldi.

“İşte öyle.” Dönüp kulak kabarttı, yönü ve mesafeyi hesaplamaya çalıştı. “Tekrar yap. Seni bulacağım.”

Zihni odaklanmaya başlamıştı; baştaki paniğinin yerini karşı karşıya kaldığı meseleyi halletme kararlılığı alıyordu. Wolgast, Amy'nin sesine doğru ihtiyatla bir adım, sonra bir adım daha attı. Çok hafif bir inilti daha. Oda küçüktü, iki metrekare bile değildi, öyleyse nasıl olup da Amy karanlıkta çok uzakta gibiydi? Artık dışarıdan silah sesleri gelmiyordu, hiç ses gelmiyordu. Sadece Amy'nin onu çağıran hafif nefesleri vardı.

Wolgast onun yatağının ayakucuna ulaşmıştı ve ellerini karyola demirinde körlemesine gezdirirken acil durum ışıkları yandı, kapının yukarısındaki tavan köşelerinden iki huzme yayıldı. Ortalık çok az aydınlanmıştı, ama yeterliydi. Oda aynıydı; dışarıda olan şey her ne ise, henüz onlara ulaşmamıştı. Amy'nin yatağının yanına oturup kızın alnını yokladı. Kızın alnı hâlâ sıcaktı ama ateşi düşmüştü, biraz terlemişti. Elektrik kesilince serum pompası durmuştu. Wolgast ne yapacağını düşündü ve kızı serum borusundan kurtarmaya karar verdi. Belki bu yanlıştı, ama sanmıyordu. Fortes'i ve diğerlerini defalarca izlediğinden, bu işin nasıl yapıldığını biliyordu. Düğmeyi çevirerek sıvı akışını kesti ve borunun ucundaki lastik tıpanın Amy'nin elinin derisine saplı iğnesini yavaşça çıkardı. Yara kanamadı, ama Wolgast emin olmak için üstünü malzeme arabasından aldığı gazlı bezle ve bantla örttü. Sonra bekledi.

Dakikalar geçti. Amy yatakta huzursuzca, rüya görürcesine kımıldadı. Wolgast onun rüyalarını

görebilse dışarıda olanları öğrenebileceği hissine kapıldı tuhaf bir şekilde. Ama bir yandan da bütün bunların artık önemi olup olmadığını merak ediyordu. Yerin epey altında hapistiler. Mezara tıkmış gibiydiler.

Wolgast tam terk edildiklerini neredeyse kabullenmişken arkadan bir ses, eşitlenen basıncın tıslama sesinin geldiğini işitti. Umutlandı; birisi gelmişti işte. Kapı açılınca tek bir kişi belirdi, arkadan aydınlanıyordu, yüzü gölgeliydi, üstünde sadece sokak giysileri vardı. Adam acil durum ışıklarından geçerken Wolgast onun hiç tanımadığı biri olduğunu gördü. Yabancıнын uzun kırçıl saçları dağınık ve bakımsızdı, gür sakalı yanaklarının yarısını kaplıyordu; laboratuvar önlüğü buruş buruş ve lekeliydi. Amy'nin yatağına trafik kazası geçirmiş veya korkunç bir felakete tanık olmuşçasına dalgın dalgın yaklaştı. Şimdiye kadar Wolgast'ın varlığının farkında olduğunu belli eden hiçbir şey yapmamıştı.

“Biliyor” diye mırıldandı Amy'ye bakarak. “Nereden biliyor?”

“Kimsin sen? Dışarıda neler oluyor?”

Adam hâlâ ona aldırımıyordu. Başka bir dünyadanmış gibi bir his, neredeyse kadercı bir sakinlik yayıyordu. “Tuhaf” dedi bir an sonra. Derin derin iç geçirip sakalına dokundu, gözlerini boş odada gezdirdi. “Bütün bunlar. İsteddiğim.. bu muydu? Anlarsın ya, en azından bir tane olsun istedim. Ne planladıklarını, sonunda ne olacağını *görünce, bilince* en azından bir tane olsun istedim.”

“Ne diyorsun? Sykes nerede?”

Yabancı nihayet onu fark etmiş gibiydi. Wolgast'a yakından baktı ve birden kaşlarını çatınca yüzü gerildi. “Sykes? Ha, o öldü. Bence hepsi öldüler, sence?”

“Ne demek *öldüler*?”

“Öldüler, mevta oldular, herhalde paramparça oldular. En azından şanslıları.” Yavaşça, hayretle kafa salladı. “Ağaçlardan nasıl atladıklarını görmeliydin. Yarasalar gibiydiler. Bunu tahmin etmeliydik cidden.”

Wolgast çok şaşırılmıştı. “Lütfen. Neden.. bahsettiğini bilmiyorum.”

Yabancı omuz silkti. “Eh, öğreneceksin. Maalesef yakında.” Tekrar Wolgast'a baktı. “Ne kabayım. Kusura bakma Ajan Wolgast. Epeydir insanlarla pek konuşmuyorum. Ben Jonas Lear.” Esefle gülümsedi. “Buranın yetkilisiyim denebilir. Veya değilim. Bu koşullar altında artık kimse yetkili değil bence.”

Lear. Wolgast hafızasını yokladı, ama bu isim bir şey ifade etmiyordu. “Bir patlama duydum..”

“Kesinlikle” diye sözünü kesti Lear. “Asansör patladı. Askerlerden birinin işiydi tahminimce. Ama dondurucuda kilitliydim, o yüzden görmedim.” Derin derin iç geçirip odaya tekrar bakındı. “Kendimi dondurucuya kilitlemem çok kahramanca sayılmaz, değil mi Ajan Wolgast? Keşke burada bir sandalye daha olsaydı. Oturmak istiyorum, en son ne zaman oturduğumu bilmiyorum, epey oldu.”

Wolgast ayağa fırladı. “Tanrım. Benimkine otur. Otur lütfen, bana neler olduğunu anlat yeter ki.”

Ama Lear hayır anlamında kafa sallayınca yağlı saçları savruldu. “Korkarım zaman yok. Gitmeliyiz. Her şey bitti, değil mi Amy?” Uyuyan kıza bakıp eline hafifçe dokundu. “Sonunda bitti.”

Wolgast daha fazla dayanamadı. “*Ne bitti?*”

Lear yüzünü kaldırdı; gözleri yaşarmıştı.

“Her şey.”

Lear önlerine düşüp koridora çıktı; Wolgast Amy'yi kucağında taşıyordu. Havada yanık kokusu vardı, erimiş plastik kokusu gibiydi. Bir köşeyi sapıp da asansörün bulunduğu koridora girdiklerinde Wolgast ilk cesedi gördü.

Fortes'ti. Geride pek bir şey kalmamıştı. Kanlar içindeydi, sanki dev bir şey ona çarpıp sürüklemişti. Yanıp sönen acil durum ışıklarının altında giderek büyüyen bir kan birikintisi parlıyordu. Fortes'in ilerisinde bir ceset daha vardı, en azından Wolgast öyle sandı. Yine Fortes'e, ama başka bir parçasına baktığını bir an sonra fark etti.

Amy'nin gözleri kapalıydı, ama Wolgast yine de onları örtmek için elinden geleni yaptı, kızın yüzünü göğsüne bastırdı. Fortes'in ilerisinde iki üç ceset daha vardı. Yer o kadar çok kanla, insan kalıntılarıyla kaplıydı ki kayganlaşmıştı ve Wolgast ayaklarının kaydığını hissediyordu.

Asansör havaya uçmuştu, kopuk tellerin dans eden kıvılcımlarıyla aydınlanan karanlık bir delikten ibaretti. Ağır metal kapıları koridora fırlayıp karşı duvara gömülmüştü. Wolgast soğuk acil durum ışıklarında iki ceset daha görebiliyordu, kapının parçaları tarafından ezilmiş askerlerdi. Üçüncü bir adam öğle uykusuna yatmışçasına duvara yaslanmış oturuyordu, ama kendi kanından oluşma bir gölcükte. Yüzü çökmüştü ve kupkuruydu; üniforması bir beden büyükmüşçesine üstünden sarkıyordu.

Wolgast bu manzaradan gözlerini zorla ayırdı. “Buradan nasıl çıkacağız?”

“Bu taraftan” dedi Lear. Dalgınlığından sıyrılmıştı; artık epeyce telaşlı ve kararlıydı. “Çabuk.”

Bir başka koridordan geçtiler. Buradaki bütün kapılar açıktı – Amy'nin odasına açılanlar gibi ağır metal kapılardı. Burada da yerde cesetler vardı, ama Wolgast onları saymadı, saymadı. Duvarlar kurşun delikleriyle doluydu, yerde parlayan birçok pirinç şarjör vardı.

Sonra kapılardan birinden bir adam çıktı. Tökezleyerek. İriyarı ve tombul bir adamdı, Wolgast'a yemek getirenler gibiydi, ama yüzü tanıdık değildi. Bir elini boynundaki derin bir yarığa bastırmıştı, parmaklarının arasından kan akıyordu. Wolgast'ınkinin aynısı olan beyaz hastane önlüğü parlak kırmızıya dönüşmüştü.

“Hey” dedi. “Hey.” Üçüne, sonra da koridorun iki ucuna baktı. Kanı fark etmemiş veya umursamıyor gibiydi. “Işıklara ne oldu?”

Wolgast ne diyeceğini bilemedi. Öyle bir yara – adam çoktan ölmüş olmalıydı. Wolgast onun ayakta durabildiğine inanamıyordu.

“Oooo” dedi kanayan adam sallanarak. “Oturmalıyım.”

Yere çökünce vücudu direksiz bir çadır gibi göçüverdi sanki. Adam derin bir soluk aldı, başını kaldırıp Wolgast'a baktı. Vücudu şiddetle sarsıldı.

“Ben... uykuda mıyım?”

Wolgast bir şey demedi. Adamın sorusunu anlamamıştı.

Lear onun omzuna dokundu. “Boşver onu Ajan. Zaman yok.”

Adam dudaklarını yaladı. Öyle çok kan kaybetmişti ki dehidrasyon geçiriyordu. Gözleri titremeye başlamıştı; elleri yerde, iki yanında boş eldivenler gibi gevşek yatıyordu.

“Çünkü size şunu söylemeye geldim ki hayatımın en kötü rüyasını görüyorum. Kendime dedim ki, Grey, hayatının en kötü rüyasını görüyorsun.”

“Rüya değildi bence” dedi Wolgast.

Adam bunu düşündü ve kafa salladı. “Ben de bundan korkuyordum.”

Yine sarsıldı, elektrik akımına kapılmışçasına sert bir spazm geçirdi. Lear haklıydı – bu adam için yapacak bir şey yoktu. Boynundan akan kan kararıyordu, artık koyu mavimsi siyahtı. Wolgast, Amy’yi buradan götürmeliydi.

“Üzgünüm” dedi Wolgast. “Gitmeliyiz.”

“Asıl *ben* üzgünüm” dedi adam ve başını duvara yasladı.

“Ajan..”

Ama Grey başka bir şeyi düşünmeye başlamıştı bile. “Sırf ben değildim” dedi ve gözlerini kapadı. “Hepimizdik.”

Telaşla ilerlediler, kilitli dolaplar ve sıralar bulunan bir odaya girdiler. Çıkmazdayız, diye düşündü Wolgast, ama sonra Lear cebinden bir anahtar çıkarıp MEKANİK ALETLER yazılı bir kapıyı açtı.

Wolgast içeri girdi. Lear dizlerinin üstündeydi, bir metal paneli küçük bir bıçakla gevşetiyordu. Panel bir çift menteşenin üstünde dönerek açılınca Wolgast içeri bakmak için eğildi. Delik en fazla bir metre kareydi.

“Dümdüz git, on metre kadar sonra bir kavşağa varacaksın. Dosdoğru yukarı çıkan bir tünel var. Merdivenli, bakım işleri için yapıldı. Yeryüzüne kadar çıkıyor.”

Wolgast zifiri karanlıkta, Amy’yi taşıyarak en az on beş metrelik bir merdivene tırmanabileceğini sanmıyordu.

“Başka bir yol olmalı.”

Lear hayır dercesine kafa salladı. “Yok.”

Adam Amy’yi tutarken Wolgast tünele girdi. Oturma pozisyonuna geçip başını eğerek Amy’yi belinden tutup içeri çekti. Sonra ayağa kalktı; Lear, Amy’nin arkasındaydı. Amy artık bilincini

kazanmak üzere gibiydi. Wolgast kızın incecik önlüğünün ardından yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

“Dediğimi unutma. On metre.”

Wolgast başıyla onayladı.

“Dikkatli ol.”

“O adamları öldüren neydi?”

Ama Lear yanıt vermedi. “Onu yanından ayırma” dedi. “O tek umudumuz. Şimdi git.”

Wolgast bir eliyle Amy’yi belinden tutarak, yavaş yavaş yürüyerek uzaklaşmaya başladı. Lear’ın onlarla gelmeyeceğini ancak panel arkasından kapanınca anladı.

Çubuklar artık her yerdeydiler, bina kompleksine dağılmışlardı. Richards çığlıklar ve silah sesleri duyuyordu. Masasından yedek şarjörler aldı ve Sykes'in üst kattaki ofisine koştu.

Oda boştu. Sykes neredeydi?

Bir çember oluşturmaliydılar. Çubukları tekrar Şale'ye sokup hapsedmeliydiler. Richards tabancasını kaldırarak Sykes'in ofisinden çıktı.

Koridorda bir şey yürüyordu.

Sykes'ti. Richards ona ulaştığında adam yere çökmüş, sırtını duvara yaslamıştı. Göğsü bir sürat koşucusununki gibi inip kalkıyordu, yüzü ter içindeydi. Ön kolundaki, bileğinin hemen üstünden başlayan, içinden kan boşanan geniş bir yarığı tutuyordu. 45'lik tabancası yerde, yukarı dönük avucunun yanında duruyordu.

“Her taraftalar” dedi Sykes ve yutkundu. “Beni neden öldürmedi? Orospu çocuğu, gözlerimin içine baktı.”

“Hangisiydi?”

“Ne fark eder?” Sykes omuz silkti. “Arkadaşın. Babcock. Sizin aranızda ne var?” Şiddetle sarsıldı. “Kendimi çok iyi hissetmiyorum” dedi ve ardından kustu.

Richards geriye sıçradı ama geç kalmıştı. Havaya keskin safra kokusu ve bir başka koku, doğayla ilgili ve metalik bir şeyin kokusu, sanki kazılmış toprak kokusu yayıldı. Richards pantolonunun, çoraplarının ıslandığını hissetti. Kusmuşun kanlı olduğunu Sykes'a bakmadan önce anladı.

“Hassiktir!”

Silahını Sykes'a doğrulttu.

“Lütfen” dedi Sykes; belki hayır anlamındaydı belki evet, ama Richards her halükârda Sykes'a iyilik yaptığını düşünerek silahı adamın göğsüne, zayıf noktaya dayayıp tetiği çekti.

Lacey ilkinin bir üst kat penceresinden çıktığını gördü. Öyle hızlıydı ki! Işık kadar hızlıydı! Işıktan yapılma bir insan öyle hareket ederdi! Yaratık bir anda çatıya tırmandıktan sonra sıçrayıp yüz metre ötedeki ağaçlardan birinin tepesine kondu. İnsan boyundaki, nabız gibi atan parlak bir ışıktı, akanyıldız gibiydi.

Lacey kamyon bina kompleksine girerken alarmı duymuştu. Kamyondaki iki adam bir dakika tartışmışlardı –kaçıp gitmeli miydiler?– ve Lacey bunu fırsat bilmiş, arkadan inerek koruya koşmuştu. O iblisin pencereden fırladığını o zaman görmüştü. Yaratığın üstüne konduğu dallar, ağırlığının altında titremişti.

Lacey olacakları biliyordu.

Kamyon şoförü kamyonun arka kapağını açıyordu. Mühimmat demişti nöbetçi, tüfekler yani? Kamyon tüfek doluydu.

Ağaçların tepelerindeki dallar yine kımlıladı. Yeşil bir ışık şeridi adamın üstüne atladı.

Ah! diye düşündü Lacey. Ah! Ah!

Sonra başka yaratıklar belirdi, binadan boşanıyorlardı, kapılardan ve pencerelerden fırlıyorlardı, havaya sıçrıyorlardı. On, on bir, on iki. Askerler de her yerde bağırarak ve ateş ederek koşuyorlardı, ama mermileri işe yaramıyordu; iblisler fazla hızlıydı veya onlara mermi işlemiyordu; iblisler askerleri birer birer öldürdüler.

Lacey işte bu yüzden gelmişti – Amy’yi iblislerden kurtarmak için.

Çabuk Lacey, çabuk.

Korudan çıktı.

“Dur!”

Lacey donakaldı. Ellerini kaldırmalı mıydı? Asker korudan çıkmıştı; o da orada gizlenmişti. İyi bir çocuktuk, görevini yaptığını düşünüyordu. Korkmamaya çalışıyordu, oysa korkuyordu tabii; Lacey ondan ısı dalgaları gibi yayılan korkuyu hissediyordu. Çocuk başına gelecek şeyden habersizdi. Lacey ona acıdı.

“Kimsin?”

“Hiç kimseyim” dedi Lacey ve sonra iblis çocuğa saldırdı –çocuk tüfeğini doğrultamadı, ölürken cümlesini tamamlayamadı bile– ve Lacey binaya doğru koştu.

Borunun dibine vardıklarında Wolgast kan ter içinde ve soluk soluğaydı. Üzerlerine hafif bir ışık düşüyordu. Wolgast çok yukarıdaki bir acil durum ışığının ikiz huzmelerini ve daha da ilerideki dev bir vantilatörün pervanelerini görebiliyordu. Merkezi havalandırma geçidi.

“Amy, tatlım” dedi. “Amy, uyanmalısın.”

Kızın gözleri titreşerek açıldı ve tekrar kapandı. Wolgast onun kollarını kendi boynuna dolayıp ayağa kalktı; beline kızın bacaklarının dolandığını hissetti. Ama kızın dermansız olduğu belliydi.

“Tutunmalısın Amy. Lütfen. Tutunmalısın.”

Kızın bedeni karşılık verircesine kasıldı. Ama yine de Wolgast onu bir koluyla tutmak zorundaydı. Bu durumda merdivene ancak tek eliyle tırmanabilecekti. Tanrım.

Merdivene döndü ve ayağını ilk basamağa koydu. Standart bir test sorusu gibiydi: *Brad Wolgast küçük bir kızı taşıyor. İyi aydınlatılmamış bir havalandırma geçidinde on beş metrelik bir merdivene tırmanması gerek. Kız en iyi ihtimalle yarı baygın. Brad Wolgast ikisinin de hayatını nasıl kurtarabilir?*

Sonra bunu nasıl başarabileceğini gördü. Basamakları birer birer çıkacaktı, sağ elini kullanarak kendini ve Amy’yi yukarı çekecek, ardından o kolunu basamağa dolayıp Amy’yi dizine oturtacak ve diğer eliyle daha yukarıdaki bir basamağa tutunacaktı. Bir sağ elini, bir sol elini kullanacaktı, Amy’nin ağırlığını bir dizinden diğerine aktaracaktı, tepeye ulaşana dek.

Kızın ağırlığı ne kadardı? Yaklaşık yirmi beş kilo? El değiştirirken tek kolunun gücüne güvenmek zorunda kalacaktı.

Wolgast tırmanmaya başladı.

Richards çubukların artık dışarıda olduklarını bağışmalardan ve silah seslerinden anlamıştı.

Sykes'a ne olduğunu biliyordu. Muhtemelen kendisine de olacaktı, çünkü Sykes lanet olası mikroplu kanını üstüne kusmuştu, ama hastalanmadan önce öldürüleceğini tahmin ediyordu. Hey Cole, diye düşündü. Hey Cole, seni adi çakal. İstediğin bu muydu? Pax Americana'n bu mu? Ben tek bir sonuç görüyorum da.

Artık Richards'ın istediği tek şey vardı. Adam gibi ölmek, güzel de bir gösteriyle.

Şale'nin girişi delik deşikti ve camları kırılmıştı, kapılar menteşelerinden sarkmıştı, eğik duruyordu. Yerde üç asker cesedi vardı; o kaosta yanlışlıkla vurulmuş gibiydiler. Belki de birbirlerini bilerek vurmuşlardı, işleri çabuklaştırmak için. Richards elindeki Springfield'a baktı – neden bunun işe yarayacağını düşünüyordu ki? Askerlerin tüfekleri de işe yaramazdı. Daha büyük bir şeye ihtiyacı vardı. Cephanelik bina kompleksinin diğer tarafında, kışlanın arkasındaydı. Oraya koşması gerekecekti.

Kapıdan dışarıya, açık alana baktı. En azından ışıklar hâlâ yanıyor. Eh, diye düşündü. Oyalanmanın anlamı yok; başka fırsatım olmayabilir. Koşmaya başladı.

Askerler her yerdeydiler, dağılmışlardı, kaçıyorlardı, havaya ve birbirlerine ateş ediyorlardı. Şale'ye saldırmak bir yana, organize savunma yapmaya bile çalışmıyorlardı. Richards vurulabileceğini düşünerek hızla koştu.

Bina kompleksinin yarısını kat etmişken beş tonluk kamyonu gördü. Park alanının kenarına özensiz bir açıyla park edilmişti, kapıları açıldı. Richards içinde ne olduğunu biliyordu.

Belki de bina kompleksinin diğer tarafına gitmesine gerek yoktu.

“Ajan Doyle.”

Doyle gülümsedi. “Lacey.”

Şale'nin birinci katındaydılar, masalarla evrak dolapları bulunan küçük ve sıkış tıkış bir odadaydılar. Doyle ateş edilmeye başlandığından beri orada, bir masanın altında saklanıyordu. Lacey'yi bekliyordu.

Ayağa kalktı.

“Yerlerini biliyor musun?”

Lacey duraksadı. Yüzünde ve boynunda çizikler, saçlarındaysa yaprak parçaları vardı.

Başıyla onayladı. “Evet.”

“Seni... duydum” dedi Doyle. “Haftalarca.” İçinde muazzam bir şey yarılıp açılıyordu. Gözleri yaşarıyordu. “Nasıl duydum bilmiyorum.”

Lacey onun ellerini tuttu. “Duyduğun ben değildim Ajan Doyle.”

Wolgast aşağı bakamıyordu en azından. Őimdi ter içindeydi, tırmanırken basamaklara tutunan elleri, parmakları kaygandı. Kolları titriyordu; dirseklerinin i tarafları, el değiştirirken basamaklara yaslanan kısımlar kemiğe kadar morarmış gibi geliyordu. Bir an vücutunun kapasitesinin sınırına ulaştığını hissetti; o görünmez hattı bir kere geçti mi geri dđnüş yoktu. Bu dűřünceyi aklından kovup tırmanmayı sürdürdü.

Ensesinde apraz duran kollar, Amy'nin kolları sımsıkı tutunuyordu. Birlikte yükseliyorlardı, basamak basamak.

Vantilatör artık yakındaydı. Wolgast yüzüne serin ve gece kokulu, hafif bir esintinin vurduğunu hissediyordu. Boynunu geriye uzatarak geçitte bir çıkış aradı.

Üç metre yukarıda gördü: Merdivenin yanında açık bir delik vardı.

Önce Amy'yi içeri itmesi gerekecekti. Hem kendi ağırlığını, hem de Amy'nin ağırlığını taşırken bir Şekilde kızı merdivenden deliğe itmesi gerekecekti; sonra da kendisi içeri girerdi.

Deliğe varmışlardı. Vantilatör tahmin ettiğinden daha yukarıdaydı, başlarının en az on metre kadar üstündeydi. Şale'nin birinci katında bir yerlerde olduklarını tahmin etti. Belki de biraz daha tırmanıp başka bir çıkış bulmalıydı. Ama gücü tükenmek üzereydi.

Sağ dizini kaldırıp üstüne Amy'yi oturttu ve sol elini uzattı. Parmakları cam gibi pürüzsüz, soğuk metal duvara dokundu, ama sonra deliğin kenarını buldu. Elini geri çekti. Üç basamak daha çıkarsa tamamdı. Derin bir soluk alıp tırmandı, ikisini deliğin hemen yukarisına götürdü.

“Amy” dedi hırıltılı bir sesle. Ağzıyla boğazı kemik gibi kuruydu. “Uyan. Uyanmak için elinden geleni yap tatlım.”

Uyanmaya alışan kızın soluk alıp verişinin değiştiğini boynunda hissetti.

“Amy, ben söyleyince beni bırakman gerek. Seni tutacağım. Duvarda bir boşluk var. Oraya ayaklarını sokmalısın.”

Kız karşılık vermedi. Wolgast onun kendisini duyduğunu umdu. Bu işi tam olarak nasıl yapacağını – kızı ve ardından kendini nasıl havalandırma kanalına sokacağını– hayalinde canlandırmaya çalışsa da başaramadı. Ama başka seçeneği yoktu. Bekledikçe gücü azalıyordu.

Şimdi.

Amy'yi diziyle kaldırdı. Kızın kolları boynunu bıraktı; Wolgast serbest eliyle kızı belinden tutup havada sallandırdı ve sonra ne yapması gerektiğini anladı: Diğer elini bırakıp kızın ağırlığının onu yana, deliğe doğru çekmesine izin verdi ve sonra Amy'nin ayakları içeri girdi, kanalın içine kaydı.

Wolgast dűřmeye başladı. Bařtan beri dűřüyordu zaten. Ama ayaklarının merdivenle temasının kesildiğini hissederken, elleri duvarı panikle tırmalarken, parmakları havalandırma kanalının kenarını

buldu ve ince bir metal çıkıntı derisine battı.

“Ayy!” diye haykırınca sesi yankılandı. Sırf irade gücüyle tutunuyor gibiydi; ayakları boşlukta sallanıyordu. “Aman be!”

Nasıl başardığını anlayamadı. Adrenalin. Amy. Henüz ölmek istememesi. Kendini var gücüyle yukarı çekti, kolları yavaşça büküldü, durmadan yukarı çıktı – önce başı, ardından göğsü, beli ve nihayet vücudunun geri kalanı havalandırma kanalının içine kaydı.

Bir an kımıldamadan durup ciğerlerini havayla doldurdu. Sonra yüzünü kaldırıncaya ilerde bir ışık gördü – zemindeki bir boşluktan geliyordu. Dönüp Amy’yi önceki gibi belinden tuttu ve sırtüstü sürünerek ilerlemeye başladı. Işık yaklaştıkça güçleniyordu. Bir ızgaraya vardılar.

Kilitliydi, dıştan vidalanmıştı.

Wolgast ağlamak istedi. Bu kadar yaklaşmışken! Parmaklarını ızgaranın dar aralıklarından dışarı bir şekilde çıkarabilse bile, vidaları açacak aleti yoktu. Geri dönmekse imkânsızdı. Son gücünü harcamıştı.

Aşağıda hareket edildiğini işitti.

Amy’yi kendine sımsıkı çekti. Gördüğü adamları düşündü: Fortes’i, kan birikintisindeki askeri, Grey adlı adamı. Öyle olmak istemiyordu. Gözlerini kapatıp nefesini tuttu, kendisinin ve Amy’nin çıt çıkarmamalarını zihin gücüyle sağlamaya çalıştı.

Sonra hafif ve yoklayıcı bir ses: “Şefim?”

Doyle’du.

Sandıklardan biri kamyonun arkasında yerdeydi. Birisi sandığı dışarı çıkarırken birden paniğe kapılıp bırakıvermişti sanki. Richards kamyonun yük kompartımanını çabucak araştırıp bir lastik levyesi buldu.

Menteşe çatırdayarak kırıldı. İçeride strafor yataklarında yatan bir çift RPG-29 vardı. Rafı kaldırınca altında roketleri buldu: yarım metre kadar uzunlukta, ısıya duyarlı başlıklı, bir modern savaş tankının zırhını delebilecek kanatlı silindirler. Richards neler yapabileceklerini görmüştü.

Bunları çubukları nakletme emri gelince talep etmişti. Ne olur ne olmaz, diye düşünmüştü.
Vampirler, aaah deyin.

İlk roketi bazukaya taktı. Savaş başlığının takılı olduğunu bildiren vızılı tatmin ediciydi. O seste, bir bazukanın kullanılmaya hazır olduğunu haber veren vızıltıda binlerce yıllık teknolojik gelişme, insan uygarlığının tüm tarihi vardı sanki. 29 tekrar kullanılabilirdi, ama Richards tek bir kez ateş etme fırsatı olacağını biliyordu. Bazukayı omzuna astı, nişan mekanizmasını ayarladı ve kamyonu indi.

“Hey!” diye haykırdı ve tam o anda, sesi loşluğa yayılırken, midesi soğuk bir bulantıyla guruldadı. Ayaklarının altındaki yer sarsıldı, denizdeki bir gemideymişçesine. Her tarafından ter fişkırıyordu. Gözlerini kırpıştırma dürtüsüne kapıldı. Yani. Dönüşüm beklediğinden çabuk gerçekleşiyordu. Yutkundu ve iki adım daha atıp ışığa çıkarken RPG’yi ağaç tepelerine doğru salladı.

“Gel pisi pisi!”

Doyle'un bir çakı bulana kadar çeşitli çekmeceleri karıştırmasıyla geçen bir dakika gerilim yüklüydü. Sonra bir sandalyeye çıkıp vidaları açtı. Wolgast, Amy'yi Doyle'un kollarına indirdikten sonra aşağı atladı.

Gördüğü kişiyi başta tanıyamadı.

“Rahibe Lacey?”

Kadın uyuyan kızı bağına basmıştı. “Ajan Wolgast.”

Wolgast, Doyle'a baktı. “Ben...”

“Anlamıyor musun?” Doyle kaşlarını kaldırdı. O da Wolgast gibi hastane önlüklüydü. Önlüğü vücuduna büyük geliyordu, sarkıyordu. Hafif bir kahkaha attı. “Ben de anlamıyorum inan.”

“Burası ceset dolu” dedi Wolgast. “Bir şey... Bilmiyorum. Bir patlama oldu.” Kendini ifade edemiyordu.

“Biliyoruz” dedi Doyle başıyla onaylayarak. “Gitme vakti geldi.”

Odadan koridora çıktılar. Wolgast, Şale'nin arka tarafına yakın olduklarını tahmin etti. İçerisi sessizdi, ama dışarıdan silah sesleri geliyordu. Hızla, konuşmadan ön girişe gittiler. Wolgast oradaki asker cesetlerini gördü.

Lacey ona döndü. “Al onu” dedi. “Amy'yi al.”

Wolgast kızı aldı. Merdiveni tırmandıktan sonra kolları hâlâ güçsüzdü, ama kızı kendine sımsıkı bastırdı. Amy hafifçe inliyordu, uyanmaya çalışıyordu, onu alacakaranlıkta tutan güçle mücadele ediyordu. Hastanede olması gerekirdi, ama Wolgast onu bir hastaneye götürebilse bile ne diyecekti ki? Kapının civarında hava buz gibiydi; üstünde incecik bir gecelik olan Amy'nin titrediğini hissediyordu.

“Bir araca ihtiyacımız var” dedi Wolgast.

Doyle kapıdan dışarı fırladı. Bir dakika sonra geri döndüğünde elinde anahtarlar vardı. Bir de tabanca bulmuştu, bir 45'lik. Wolgast'la Lacey'yi pencereye götürüp işaret etti.

“Şu uzaktaki, otoparkın ucundaki. Gümüş rengi Lexus. Gördünüz mü?”

Wolgast görmüştü. Araba en az yüz metre ötedeydi.

“Öyle güzel bir araba ki” dedi Doyle, “sürücünün anahtarları güneşliğe bırakması tuhaf.” Doyle anahtarları Wolgast'ın eline tutuşturdu. “Al. Bunlar senin. Ne olur ne olmaz.”

Wolgast önce anlamadı. Sonra anladı. Araba onun içindi, o ve Amy içindi. “Phil...”

Doyle ellerini kaldırdı. “Öyle olması gerekiyor.”

Wolgast’ın baktığı Lacey başıyla onayladı. Sonra Wolgast’a yaklaştı. Amy’yi öptü, saçlarına dokundu, sonra Wolgast’ı da yanağından öptü. Lacey’nin öptüğü yerden Wolgast’ın bütün vücuduna derin bir huzur ve netlik yayıldı sanki. Hayatında hiç böyle bir şey hissetmemişti.

Doyle öne geçti ve kapıdan çıktılar. Birlikte binanın dibinde hızla ilerlediler. Wolgast onlara ayak uydurmakta zorlanıyordu. Bir yerlerden silah sesleri geldi, ama onlara ateş edilmiyor gibiydi. Sanki ağaçlara, çatılara ateş ediliyordu; gelişigüzel ateş ediliyordu, tüyler ürpertici bir kutlama yapılırcasına. Wolgast her silah sesinden sonra bir çığlık duyuyordu ve anlık bir sessizliğin ardından tekrar ateş ediliyordu.

Binanın köşesine vardılar. Wolgast ilerideki koruyu görebiliyordu. Diğer tarafta, bina kompleksinin ışıklarının yakınında otopark vardı. Lexus otoparkın diğer ucunda, sırtı dönük halde bekliyordu; etrafında başka araba yoktu.

“Koşmamız gerekecek” dedi Doyle. “Hazır mısınız?”

Suluk soluğa olan Wolgast başını sallamak için elinden geleni yaptı.

Sonra kalkıp arabaya koştular.

Richards onu görmeden önce hissetti. Dönüp RPG'yi atlayıcı sırtıyıymış gibi savurdu.

Babcock değildi.

Sıfır değildi.

Anthony Carter'dı.

Adam altı metre ötede çömelmişti. Yüzünü kaldırıp başını çevirdi, Richards'ı süzdü. Köpek gibi hareket ediyordu. Carter'ın yüzünde, pençemsi ellerinde, sıra sıra dizili sivri dişlerinde kanlar parıldıyordu. Boğazından bir çeşit tıkırtı geliyordu. Yavaşça, aylakça bir hazla doğrulmaya başladı. Richards, Carter'ın ağzına nişan aldı.

“Aç bakayım” dedi ve ateş etti.

Geri tepen bazukanın etkisiyle gerilerken bile ıskaladığını biliyordu. Carter'ın az önce durduğu yer artık boştu. Carter havadaydı. Carter uçuyordu. Sonra düşmeye, Richards'ın üstüne düşmeye başladı. Şale'nin ön cephesi bir patlamayla parçalandı, ama Richards bunu sadece hayal meyal duydu; yepyeni bir hissi, ortadan ikiye bölünme hissini yaşarken o ses giderek uzaklaşıyor, inanılmayacak kadar uzaklaşıırken hafifliyordu.

Patlama Wolgast'ın yüzünün sol tarafına beyaz bir parıltı, bir ısı ve ışık duvarı olarak, yumruk gibi vurdu; ayakları yerden kesilen Wolgast, Amy'nin düştüğünü hissetti. Asfaltta yuvarlandı ve dönüp durduktan sonra sırtüstü hareketsiz kaldı.

Kulakları çınılıyordu; nefesi göğsünün derinliklerinde, bir tüpte hapsolmuş gibiydi. Yukarıda gece göğünün derin, kadifemsi karanlığını gördü; binlerce yıldız vardı ve bazıları kayıyordu.

Kayan yıldızlar, diye düşündü. Amy, diye düşündü. Anahtarlar, diye düşündü.

Başını kaldırdı. Amy birkaç metre ötede yatıyordu. Ortalık dumandan geçilmiyordu. Amy yanan Şale'nin titrek ışığında uykudaymış gibi, bir masal karakteriymiş, uyuyup da uyanamayan prensesmiş gibi görünüyordu. Wolgast dönüp emekleme pozisyonuna geçti ve yerde anahtarları telaşla aradı. Kulaklarından birinde bir terslik olduğunu hissedebiliyordu; sanki yüzünün sol tarafına ses geçirmez bir perde inmişti. Anahtarlar. Anahtarlar. Sonra hâlâ elinde olduklarını fark etti: Onları bırakmamıştı.

Doyle'la Lacey neredeydiler?

Yerde yatan Amy'nin yanına gitti. Kız düşünce veya patlama yüzünden yaralanmamışa benziyordu. Wolgast onu koltuk altlarından tutup kaldırarak omzuna yatırdıktan sonra Lexus'a olabildiğince hızlı gitti.

Eğilip Amy'yi arka koltuğa yatırdı. Sonra arabaya binip anahtarı çevirdi. Farlar yandı.

Arabanın kaputuna bir şey çarptı.

Bir tür hayvan. Hayır: nabız gibi atan uçuk yeşil bir ışık yayan bir tür canavar. Ama yaratığın gözlerini ve içini görünce, kaputun üstündeki bu tuhaf, yeni varlığın Anthony Carter olduğunu anladı.

Carter ayağa kalkarken Wolgast vites kolunu buldu ve arabayı geri vitese takıp gaza bastı. Carter yere düştü. Wolgast onun yere yuvarlandığını ve neredeyse seçilemeyecek kadar hızlı bir dizi hareketle havaya sıçrayıp ortadan kaybolduğunu Lexus'ın ışıklarında gördü.

Bu neydi?

Wolgast frene basıp direksiyonu sertçe sağa kırdı. Araba döndükten sonra yola bakar şekilde durdu. Sonra yolcu kapısı açıldı: Lacey. Kadın hiç konuşmadan hemen içeri girdi. Yüzünde, gömleğinde kan lekeleri vardı. Elinde bir tabanca tutuyordu. Tabancaya hayretle bakıp yere attı.

“Doyle nerede?”

“Bilmiyorum” dedi kadın.

Wolgast tekrar vites değiştirip gaza bastı.

Sonra Doyle'u gördü. Doyle çaprazdan Lexus'a koşuyordu, 45'liği sallayarak.

“Siz gidin!” diye sesleniyordu. “Gidin!”

Arabanın tavanına bir darbe inince Wolgast, Carter’ın geldiğini anladı. Carter, Lexus’ın tepesindeydi. Wolgast yine frene basınca hep birlikte ileri fırladılar. Carter kaputa yuvarlandı ama tutundu. Wolgast, Doyle’un üç kez peş peşe ateş ettiğini işitti. Mermilerden birinin Carter’ın omzuna isabet ettiğini, bir an bir kıvılcım çaktığını gördü. Carter bunu pek fark etmemiş gibiydi.

“Hey!” diye sesleniyordu Doyle. “Hey!”

Carter yüzünü çevirip Doyle’u gördü. Doyle son bir kez ateş ederken birden havaya sıçradı. Wolgast dönüp bakınca bir zamanlar Anthony Carter olan yaratığın ortağının üstüne çullandığını, onu dev bir ağızdan ibaretmişçesine ısırıldığını gördü.

Bunlar bir anda olup bitti.

Wolgast gazı kökledi. Araba bir çimen şeridine fırlayınca dönen tekerlekleri toprağa gömüldü, sonra da kaldırıma inince lastikler öttü. Uzun yolda hızla ilerleyerek, sağlı sollu ağaçların arasından geçerek yanan Şale’den uzaklaştılar. Saatte seksen, yüz, yüz on kilometreyle gidiyorlardı.

Wolgast “O neydi yahu?” dedi Lacey’ye. “O neydi!”

“Burada dur ajan.”

“Ne? Ciddi olamazsın.”

“Bizi yakalayacaklar. Kanı takip edecekler. Arabayı hemen durdurmalısın.” Elini adamın dirseğine koydu. Sertçe, ısrarla tuttu. “Lütfen. Söylediğimi yap.”

Wolgast, Lexus’u yol kenarına park etti; Lacey dönüp ona baktı. Wolgast kadının kolundaki yarayı, omuz kasının hemen altındaki mermi yarasını gördü.

“Rahibe Lacey...”

“Önemli değil” dedi Lacey. “Altı üstü et ve kan. Ama sizinle gelmemem gerekiyor. Bunu artık anlıyorum.” Tekrar Wolgast’ın koluna dokunup gülümsedi – onları kutsayan son bir gülümsemeydi, hem kederli hem mutlu. Artık sona eren uzun yolculuğundaki çetin sınavlara gülümsüyordu.

“Ona göz kulak ol. Amy senin. Ne yapacağını bileceksin.” Sonra Wolgast’ın konuşmasına fırsat vermeden arabadan inip kapıyı kapadı.

Wolgast dikiz aynasına bakınca Lacey’nin geldikleri yönde, kollarını havada sallayarak koştuğunu gördü. Bir uyarı mıydı? Hayır, kadın yaratıkları kendine çağırıyordu. Otuz metre bile uzaklaşmamışken ağaçların arasından bir ışık şeridi geçti, sonra bir tane daha ve bir tane daha; o kadar çoktular ki Wolgast gözlerini kaçırmak zorunda kaldı ve gaza basıp olabildiğince çabuk uzaklaşırken bir daha geriye bakmadı.

Sıfır'ın senesi

Gel, hapse gidelim;
Kafesteki kuşlar gibi baş başa cıvıldaşalım:
Seni kutsamamı istediğinde diz çöküp
Beni bağışlamamı dileyeyim.

On beş

Zaman sona erince ve dünya hafızasını yitirince, Sıfır'ın eski hali uzaklaşan bir gemi gibi gözden kaybolunca, eski hayatını alıp götürünce; dönen yıldızlar aşağıdaki hiçliğe bakınca ve yörüngesindeki ay artık onun ismini hatırlamaz olunca ve geride sadece Sıfır'ın üstünde ebediyen salındığı büyük açlık denizi kalınca— yine de içinde, en derinde şu vardı: bir sene. Dağ ve değişen mevsimler ve Amy. Amy ve Sıfır'ın Senesi.

Kampa karanlıkta vardılar. Wolgast bir buçuk kilometre kala yavaşladı, ağaçları aydınlatan farları takip etti; en kötü çukurlardan, kış yağışlarının açtığı derin oluklardan geçerken frene bastı. Üzerlerinden sular damlayan dallar arabanın tepesine ve pencerelerine sürtünüyordu. Araba hurdaydı, devasa ve gösterişli jantları ve sarı izmaritlerle dolu bir küllüğü olan çok eski bir Corolla'ydı; Wolgast onu Laramie civarındaki bir otoparktan çalmıştı, Lexus'ı üstünde anahtarlarıyla bırakmış ve gösterge paneline bir not koymuştu: *Arabayı al, senin olsun.* Wolgast arabayı kısa devre yaparak çalıştırırken, zincirli, havlayamayacak kadar yorgun ve yaşlı bir köpek ilgisizce seyretmişti; sonra Wolgast, Amy'yi Lexus'tan Toyota'ya taşımış ve hızlı yemek kâğıtlarıyla ve boş sigara paketleriyle dolu arka koltuğa yatırmıştı.

Wolgast, arabanın sahibinin sabah uyanıp da Cinderella'nın at arabasına dönüşen balkabağı misali, eski arabasının yerini seksen bin dolarlık bir spor sedanın aldığını görünce yüzünün ne hale geleceğini görmek istemişti bir an. Wolgast hayatında ilk kez öyle bir araba kullanmıştı. Arabanın yeni sahibinin, her kimse, onu bir kere kullanıp kendini ödüllendirdikten sonra arabadan sessiz sedasız kurtulmanın bir yolunu bulacağını ummuştu.

Lexus, Fortes'e aitti. *Eskiden* aitti, diye anımsattı, Wolgast kendine, çünkü Fortes ölmüştü. Fortes, James B. Wolgast adamın adını ancak ruhsattan okuduğu zaman öğrenmişti. Bir Maryland adresi vardı, demek ki Fortes USAMRIID'den veya NIH'tendi.^[10] Wolgast, Colorado-Wyoming sınırına yakın bir yerde kartı pencereden dışarıya, bir buğday tarlasına atmıştı. Ama yerde, şoför koltuğunun altında bulduğu cüzdanın içindekileri saklamıştı: altı yüz dolardan biraz fazla nakit ve bir Titanium Visa kredi kartı.

Ama bütün bunlar saatler önceydi, kat ettikleri mesafe zamanın geçişini hızlandırmıştı. Colorado, Wyoming, Idaho'nun —ki bu sonuncusunu tamamen karanlıkta kat etmişlerdi— sadece Corolla'nın farlarının koni şeklindeki ışıklarının aydınlattığı kadarını görmüşlerdi. İkinci sabahın gündeğümünde Oregon'a varmışlardı, gün boyunca o kurak eyaletin engebeli platolarından geçmişlerdi. Dört bir yanda boş araziler vardı ve rüzgârlı tepeler mor pelin otlarıyla kaplıydı. Wolgast dikkati dağılmasın diye pencereleri açık tuttuğundan, içeri tatlı bir koku doluyordu: çocukluğun kokusu, memleket kokusu.

“Amy” dedi. “Uyan tatlım. Bak.”

Arka koltukta yatan Amy'nin üstünde bir yün battaniye vardı. Hâlâ halsizdi, son iki günün neredeyse tamamını uyuyarak geçirmişti. Ama şimdi daha iyi gibiydi. Cildi daha sağlıklı görünüyordu, yüzünün yüksek ateşliyken sahip olduğu balmumu solukluğu geçmişti. Hatta o sabah Wolgast'ın arabalara servis yapan bir büfeden aldığı yumurtalı sandviçi biraz yemiş ve çikolatalı süttten birkaç yudum içmişti. Yalnız bir tuhafılık vardı: Gün ışığına karşı çok hassastı. Ona fiziksel acı verir gibiydi, üstelik sadece gözlerine değil. Bütün vücudu elektrik akımına kapılmışçasına gün ışığından irkiliyordu. Wolgast bir benzin istasyonundan ona bir güneş gözlüğü –film yıldızı pembesiydi, ona uygun, küçük tek gözlüktü– ve yüzüne indirsin diye üzerinde John Deere logosu bulunan bir köpüklü kamyoncu kasketi almıştı. Ama kaskete ve gözlüğe karşın Amy bütün gün başını battaniyenin altından neredeyse hiç çıkarmamıştı.

Wolgast'ın sesini duyunca uykunun gelgitli çekimine direnip doğruldu ve ön cama, Wolgast'ın baktığı yere baktı. Pembe gözlüğünü çıkarmadan, ellerini gözlerine iki yandan siper ederek gün ışığına baktı. Üstü açık arabada esen rüzgâr, uzun saçlarını yüzüne savuruyordu.

“Çok... aydınlık” dedi usulca.

“Dağlar” diye açıkladı Wolgast.

Wolgast son kilometrelerde içgüdülerine güvenerek ilerledi, tabelasız yollardan geçerek ormanlı dağların arasına girdi. Gizli bir dünya: Gittikleri yerde kasaba yoktu, ev yoktu, insan yoktu. En azından hatırladığı kadarıyla. Hava soğuktu ve çam kokuluydu. Benzin bitmek üzereydi. Wolgast'ın hayal meyal anımsadığı, ama ismi –MILTON KUMAŞ MAMULLERİ/AV VE BALIKÇILIK MALZEMELERİ– tanıdık gelmeyen bir dükkânın önünden geçtiler ve son yokuşu çıkmaya başladılar. Üç çataldan sonra Wolgast tam paniğe kapılmak üzereyken ve kaybolduklarını düşünürken birden bazı küçük ayrıntıları tanıdı: yolun eğimi, bir köşeyi saparlarken yıldızlı gökyüzünün bir an belirmesi ve sonra nehirden geçerlerken çıkan seslerin açık havada yankılanması. Bütün bunlar küçüklüğündeki gibiydi; babasının yanında otururken, kampa giderlerkenki gibiydi.

Birkaç saniye sonra ağaçların arasındaki bir açıklığa vardılar. Yol kenarındaki yıpranmış tabelada BEAR DAĞI KAMPI yazılıydı ve altındaki, bir çift paslı zincire asılı SATILIK tabelasında bir emlak ajansının adı ve Salem kodlu bir telefon numarası vardı. Tabela, Wolgast'ın yol boyunca gördüğü pek çok tabela gibi, mermilerle delik deşik edilmişti.

“Burası” dedi Wolgast.

Bir buçuk kilometrelik kamp yolu nehir kıyısındaki bir tepenin üstünden geçtikten sonra kayalıkların etrafından dolanıp ağaçlara iniyordu. Wolgast kampın yıllardır kapalı olduğunu biliyordu. Binaları hâlâ sağlam mıydı acaba? Neyle karşılaşacaklardı? Büyük bir yangından arta kalan kararmış harabelerle mi? Çürüyüp kış karının ağırlığıyla çökmüş çatılarla mı? Ama sonra ağaçların arasında kamp belirdi: çocukların Eski Ev –çünkü o zamanlar bile eskiydi– dedikleri bina ve arkasındaki, etrafındaki bir düzine kadar, daha küçük ek bina ve kabin. İleride yine orman ve göle inen bir patika bulunuyordu; fasulye şeklinde, iki yüz dönümlük, cam gibi hareketsiz gölde bir toprak baraj vardı. Ev'e yaklaşırlarken Toyota'nın farları ön pencereleri aydınlatınca bir an içeriden ışık geliyormuş

gibi göründü; sanki gelmeleri bekleniyordu – sanki sadece ülkeyi uçtan uca kat etmekle kalmayıp zamanda yolculuk etmişlerdi; otuz yıl öncesine, Wolgast’ın çocukluğuna dönmüşlerdi.

Arabayı sundurmanın önüne park edip motoru durdurdu. Wolgast’ın içinden buraya sağ salım geldikleri için şükran duası etmek geldi tuhaf bir şekilde. Ama bunu yapmayı yıllar oluyordu – çok fazla yıl. Arabadan inince sersemletici soğukla karşılaştı. Nefesi yüzünün önünde ata benzer buharlar halinde toplanıyordu. Mayıs başı olmasına karşın hava hâlâ kışın anısına tutunuyordu sanki. Arabanın arkasına gidip bagajı açtı. İlk açışında, Rock Springs’in batısındaki bir Walmart şubesinin otoparkında açtığı, içinin boş boya kutularıyla dolu olduğunu görmüştü. Şimdiye içinde malzemeler vardı – ikisi için giysiler, yiyecekler, banyo malzemeleri, mumlar, piller, bir kamp ocağı ve propan şişeleri, birkaç basit ev aleti, bir ilkyardım çantası, bir çift kuştüyü uyku tulumu. Yerleşmelerine yeterdi, ama yakında dağdan yine inmesi gerekecekti. Bagaj lambasının ışığında aradığı şeyi bulup sundurmaya çıktı.

Wolgast ön kapının asma kilidini Toyota’nın lastik levyesiyle kırdı. El fenerini yakıp içeri girdi. Amy uyanınca onu göremezse korkabilirdi; ama yine de etrafa çabucak göz atmak, binanın güvenli olduğundan emin olmak istiyordu. Kapının yanındaki ışık düğmesini denedi, ama bir şey olmadı; elektrik yoktu tabii. Arka tarafta bir yerlerde bir jeneratör vardı herhalde, ama çalıştırmak için benzin gerekecekti ve benzin konulunca bile çalışmayabilirdi. Fener ışığını odada gezdirdi: İçerisi dağınıktı; ahşap masalar ve sandalyeler, dökme demirden yapılmış bir odun sobası, duvara yaslanmış bir metal ofis masası ve yukarısındaki ilan tahtasında eskiyip kıvrılmış tek bir kâğıt parçası vardı. Pencere panjursuzdu, ama camlar sağlamdı; hava sızdırmıyordu, içerisi kuruydu ve odun sobası yanınca çabucak ısınırdı.

Fener ışığını ilan tahtasına çevirdi. Kâğıttaki KAMPÇILAR HOŞGELDİNİZ, 2014 yazısının altında bir isim listesi vardı –her zamanki gibi Jacoblarla, Joshualarla ve Andrewlerle doluydu, ama aralarında bir Sacha ve hatta bir Akeem bulunuyordu– ve her ismin yanına o kişiye ayrılmış kabinin numarası yazılmıştı. Wolgast üç sene kampçılık yapmıştı, on iki yaşına bastığı yaz, yani son senesinde oymak beyi yardımcısı olmuştu, bir kabinde kendisinden küçük oğlanlarla birlikte kalmıştı, ki çoğuna neredeyse hastalık denebilecek ölçüde bir ev özlemi musallat olmuştu. Bütün gece ağlayan çocuklar ve gecenin köründe onlarla dalga geçen diğer çocuklar yüzünden Wolgast bütün yaz doğru dürüst uyuyamamıştı. Yine de hiç olmadığı kadar mutluymuştu; o günler çocukluğunun pek çok açıdan en güzel zamanlarıydı, paha biçilmez bir dönemdi. Aslında bütün sorunları sonbahar gelince, ailesi onu Texas’a götürünce başlamıştı. Kampın sahibi Bay Hale’di – bir lisede biyoloji öğretmeniymiş, kalın sesliydi ve göğüs kafesi defans oyuncularınınki gibi fiçı şeklindeydi; bir zamanlar defans oyunculuğu yapmıştı da. Wolgast’ın babasının arkadaşıydı, ama Wolgast’ın anımsayabildiği kadarıyla adam onu kayırmamıştı hiç.

Bay Hale yazları karısıyla birlikte üst katta, bir çeşit dairede kalırdı. Wolgast şimdi orayı arıyordu. Ortak alandaki bir çarpma kapıdan çıkınca kendini mutfakta buldu: kaba çam dolaplar, bir delikli askı tahtasından sarkan paslanmış tencereler ve tavalalar, eski tarz bir tulumbalı lavabo, bir ocak, kapısı aralık bir buzdolabı ve bütün bunların ortasındaki geniş bir çam masa. Her şey kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Ocak eskiydi, beyaz çeliktendi, ön yüzünde saati vardı, saatin kolları üçü altı geçede durmuştu. Wolgast ocağın düğmelerinden birini çevirince gaz tıslaması işitti.

Mutfaktan yükselen dar bir merdiven ikinci kata çıkıyordu; burada, saçakların altında küçük odalar

vardı. Çoğu boştu, ama ikisinde bir çift portatif karyola buldu; şilteleri duvarlara yaslıydı. Bir şey daha buldu: odalardan birinde, pencere yanındaki bir sehpa, kısıdalga telsiz olduğunu tahmin ettiği düğmeli ve tuşlu bir cihaz.

Arabaya geri döndü. Amy hâlâ battaniyenin altında kıvrılmış uyuyordu. Wolgast onu hafifçe sarsarak uyandırdı.

Kız doğrulup gözlerini ovuşturdu. “Neredeyiz?”

“Evdeyiz” dedi Wolgast ona.

Dağdaki o ilk günlerde Lila'yı düşündüğünü fark etti. Tuhaf bir şekilde dünyanın genel durumunu, şimdi orada olanları merak etmiyordu. Günlerini gündelik işleri halletmekle, ortalığa çekidüzen vermekle ve Amy ile ilgilenmekle geçiriyordu; ama istediği yere gitmekte özgür olan zihni geçmişini geride bırakmayı yeğliyordu; sanki engin bir deniz olan geçmişin üstünde havada duran bir kuştu, kıyı görünmüyordu ve ona sadece çok aşağılardaki su yüzeyindeki kendi gölgesi eşlik ediyordu.

Lila'ya ilk görüşte âşık olduğu doğru değildi. Ama aşka benzer bir şey hissetmişti. Lila'yla bir kış günü, pazar günü acil servise, ter kokan iki arkadaşının omuzlarına tutunarak girdiğinde tanışmıştı. Wolgast iyi bir basketbol oyuncusu değildi, liseden beri hiç oynamamıştı, ama bir hayır derneğinin düzenlediği bir turnuvada oynamayı kabul etmişti – maçlar yarım sahada üçe üç oynanacaktı ve pek önemli değildi. Wolgast mucizevi bir şekilde iki devre boyunca dayandıktan sonra üçüncüsünde cemşat yapmak için sıçrayınca sol aşil tendonu kopmuştu ve yere yığılırken –üstelik sakatlandığı yetmezmiş gibi top potadan sekmişti– hissettiği acı patlaması gözlerini yaşartmıştı.

Wolgast'ı muayene eden acil servis doktoru tendonun koptuğunu bildirmiş ve onu üst kattaki bir ortopediste göndermişti. Bu ortopedist Lila'ydı. Lila bir kap yoğurdun son kalanını kaşıkla ağzına atarak odaya girmişti, kabı çöpe atmıştı ve Wolgast'a hiç bakmadan lavaboya dönüp ellerini yıkamıştı.

“Evet.” Ellerini kuruladıktan sonra hemen Wolgast'ın çizelgesine ve ardından masada oturan Wolgast'a bakmıştı. Wolgast ona klasik güzel diyemezdi, ama nedense dejavuyu andıran bir hisse kapılmıştı. Lila'nın kakao rengi saçları bir çeşit tokayla topuz yapılmıştı. İnce burnunun ortasında duran çok küçük bir güneş gözlüğü vardı. “Ben Dr. Kyle. Basket mi oynuyordun?”

Wolgast utançla kafa sallayıp onaylamıştı. “Pek atletik sayılmam” diye itiraf etmişti.

O an Lila'nın belindeki cep telefonu çalmıştı. Lila telefona çabucak göz atıp kaşlarını çatmıştı. Sonra bir parmağını Wolgast'ın sol ayağının ortaparmağının arkasındaki yumuşak noktaya sakın bir isabetlilikle koymuştu.

“Buraya bastır.”

Wolgast bunu yapmış, daha doğrusu yapmaya çalışmıştı. Canı öyle yanmıştı ki kusacak gibi olmuştu.

“Ne iş yapıyorsun?”

Wolgast yutkunmuştu. “Emniyet teşkilatındayım” demeyi başarmıştı. “Bastırınca çok acıdı.”

Lila çizelgeye bir şeyler yazıyordu. “Emniyet teşkilatı” diye tekrarlamıştı. “Polis gibi mi?”

“Aslında FBI.”

Wolgast, Lila'nın gözlerinin ilgiyle titreşmesini beklemişti, ama bunu görememişti. Lila'nın sol elinde alyans olmadığı fark etmişti. Gerçi bu bir şey ifade etmezdi – belki de hastalarını muayene

ederken çıkarıyordu.

“Seni MR’a gönderiyorum” demişti Lila, “ama tendonun koptuğuna yüzde doksan eminim.”

“Yani?”

Lila omuz silkmişti. “Ameliyat. Yalan söyleyecek değilim. Eğlenceli olmayacak. Sekiz hafta yatarsın, tamamen iyileşmen de altı ay sürer.” Esefle gülümsemişti. “Basket hayatın bitti. Üzgünüm.”

Verdiği bir ağrı kesici Wolgast’ı anında uyutmuştu. Uyanmaya başladığında onu sedyeyle MR çekirtmeye götürüyorlardı. Gözlerini tekrar açtığında Lila yatağının ayakucunda duruyordu. Birisi üstüne battaniye örtmüştü. Kol saatine bakınca saatin neredeyse gece dokuz olduğunu görmüştü. Yaklaşık altı saattir hastanedeydi.

“Arkadaşların hâlâ burada mı?”

“Sanmam.”

Lila onun ertesi sabah yedide ameliyat olmasına karar vermişti. İmzalanacak formlar vardı ve ardından Wolgast geceyi geçireceği odaya götürülmüştü. Lila ona telefon etmek isteyip istemediğini sormuştu.

“Aslında hayır.” Wolgast Vicodin yüzünden sersem gibiydi hâlâ. “Biraz zavallı bir durumdayım sanırım. Bir kedim bile yok.”

Lila ona hevesle, başka bir şey söylemesini beklercesine bakıyordu. Wolgast tam ona daha önce tanışıp tanışmadıklarını soracakken Lila birden ışıllı gülümseyerek sessizliği bozmuştu. “Eh, bu iyi” demişti.

Wolgast'ın ameliyatından iki hafta sonra, ilk randevularında hastane kafeteryasında birlikte yemek yediler. Wolgast koltuk değnekleri kullanıyordu, plastik bir aparata gömülü olan sol bacağına dizinden parmak uçlarına kadar inen bir cırt cırtlı atel takılmıştı; Lila'nın yemeklerini getirmesini masada, sakat biri gibi beklemek zorunda kalmıştı. Lila'nın üstünde hastane önlüğü vardı –sabaha kadar nöbeti olduğunu ve hastanede uyuyacağını açıklamıştı– ama Wolgast onun biraz ruj ve maskara sürdüğünü ve saçlarını taradığını fark etmişti.

Lila'nın bütün akrabaları doğuda, Boston civarındaydı. Boston Üniversitesi'nde tıp okuduktan sonra –korkunçtu, dedi, hayatımın en kötü yıllarıydı, bir insanın yaşayabileceği en kötü yıllardı, bir arabadan sürüklenerek çıkarılmak gibiydi– ortopedi ihtisası için Colorado'ya taşınmıştı. Memleketinden çok uzaktaki bu dev, kimliksiz şehirden nefret edeceğini sanmıştı ama tam tersi olmuştu: Sadece rahatlamıştı. Denver'in uçsuz bucaksızlığını, kaotik semtlerini ve çevre yollarını; yüksek ovaların ve kayıtsız dağların açıklığını; insanların birbirleriyle rahat ve içten konuşmalarını ve neredeyse herkesin kendisi gibi göçmen olmasını sevmişti.

“Yani, burası öyle *normal* geldi ki.” Bir bagele krem peyniri sürüyordu – kahvaltısıydı bu, oysa saat neredeyse gecenin sekiziydi. “Normalliği ilk kez görüyordum sanırım. Tam da Wellesley’li çekingen bir kızın ihtiyacı olan şeydi” diye açıkladı.

Wolgast onu kendinden çok daha klas buluyordu ve bunu söyledi. Lila neşeyle, utançla güldü ve hemen Wolgast'ın eline dokundu. “Öyle düşünme” dedi.

Lila çok çalışıyordu; normal şekilde görüşmeleri, restoranlara ya da sinemaya gitmeleri imkânsızdı. Wolgast sakatlık izinindeydi ve günlerini dairesinde sabırsızca oturmakla geçiriyordu; sonra hastaneye gidiyordu ve birlikte kafeteryada akşam yemeği yiyorlardı. Lila ona Boston'da geçirdiği çocukluğunu uzun uzadıya anlattı; anne ve babası öğretim üyesiydi; okulundan, arkadaşlarından, öğrenim hayatından ve Fransa'da fotoğrafçı olmaya çalışarak geçirdiği bir seneden bahsetti. Wolgast onun bütün bunları ilginç bulacak birisinin hayatına girmesini beklediği hissine kapıldı. Kendisi de dinlemeye, o insan olmaya dünden razıydı.

Neredeyse bir ay boyunca el ele tutuşmadılar bile. Sonra bir akşam, yemeklerini bitirdikten sonra Lila gözlüğünü çıkardı, masanın üstünden eğildi ve onu uzun uzun, şefkatle öptü; nefesinde az önce yediği portakalın kokusu vardı.

“İşte” dedi. “Oldu mu?” Odaya teatral bir edayla bakınıp sesini alçalttı. “Yani, sonuçta senin doktorunum.”

“Bacaklarımda hemen düzelme hissettim” dedi Wolgast.

Evlendiklerinde Wolgast otuz beş, Lila ise otuz bir yaşındaydı. Bir eylül günüydü: Düğün Cape Cod’da, yelkenlilerin salındığı sakin bir koya bakan küçük bir yat kulübünde, bulutsuz bir sonbahar mavisini göğün altında yapıldı. Lila’nın akrabaları epey çoktu ve hemen hepsi geldi, dev bir kabile gibiydiler – öyle çok teyzesi, amcası ve kuzeni vardı ki Wolgast onları sayamaz, isimlerini hatırlayamaz oldu. Gelen kadınların sanki yarısı Lila’nın eski oda arkadaşlarıydılar, Wolgast’a birbirinin aynısı gibi görünen çeşitli gençlik maceralarını anlatmaya hevesliydi. Wolgast şampanyayı fazla kaçırınca kadeh kaldırıp uzun, duygusal, oldukça içten bir konuşma yaptı ve sonunda “Embraceable You” şarkısından bir dizeyi kulak tırmalayıcı bir sesle okudu. Herkes gülüp alkışladı ve sonra onları eski tarzda, pirinç yağdırarak yolcu ettiler. Lila’nın dört aylık hamile olduğunu bilenler varsa bile Wolgast’a bundan hiç bahsetmediler. Wolgast bunu New Englandlıların soğukluğuna yordu, ama sonra kimsenin umursamadığını fark etti; herkes onlar adına gerçekten mutluydu.

Lila’nın parasıyla –Wolgast’ın geliri onunkinin yanında komik kalıyordu– Cherry Creek’teki ağaçlı, parklı, iyi okullara sahip, eski bir semtte ev satın aldılar ve bebeğin doğmasını beklediler. Bebeğin kız olacağını biliyorlardı. Eva, Lila’nın ninesinin, aile efsanesine göre *Andrea Doria*’da yolculuk etmiş ve Al Capone’un kuzeniyle çıkmış enerjik bir kadının ismiydi. Wolgast, Lila’nın önerdiği bu ismi sevdi. Planları Lila’nın doğum vakti gelene kadar çalışmasıydı; Eva doğunca Wolgast bir sene evde ona bakacaktı ve ardından Büro’ya geri dönünce Lila hastanede yarım gün çalışmaya başlayacaktı. İkisinin de öngördükleri ama üstünde pek durmadıkları potansiyel sorunlarla dolu çılginca bir plandı bu. Bir şekilde başaracaklardı.

Gebeliğin otuz dördüncü haftasında Lila’nın tansiyonu yükselince, doğum uzmanı yatak istirahati verdi. Lila, Wolgast’a kaygılanmamasını söyledi – tansiyonu bebek için tehlikeli olacak kadar yüksek değildi. Sonuçta o da doktordu; gerçekten bir sorun olsa Wolgast’a söylerdi. Wolgast onun fazla çalıştığından, hastanede çok fazla ayakta durduğundan kaygılanıyordu ve Lila’nın evde kraliçe gibi yatması, merdivenden aşağı seslenerek yemek, film veya okuyacak şeyler istemesi hoşuna gitti.

Sonra bir gece, beklenen gebelik tarihine üç hafta kala, Wolgast eve gelince Lila’nın yatağın kenarında oturduğunu ve ağrıyan başını tutup ağladığını gördü.

“Bir terslik var” dedi Lila.

Hastanede Wolgast’a Lila’nın tansiyonunun 21-12 olduğunu, preeklampsi geçirdiğini söylediler. Baş ağrısının sebebi buydu. Nöbet geçirebileceğinden, böbreklerinin ve bebeğin zarar görebileceğinden kaygılanıyorlardı. Herkes çok ciddiydi, özellikle de kaygıdan yüzü solmuş olan Lila. Lila’nın doktoru, Wolgast’a erken doğum gerekeceğini söyledi. Böyle durumlarda vajinal doğum en iyisiydi, ama Lila altı saat içinde doğurmazsa sezaryen gerekecekti.

Lila’ya Pitocin ve nöbet geçirmesin diye magnezyum sülfat verdiler. Vakit artık geceyarısını geçmişti. Hemşire magnezyumun rahatsızlık verici olacağını öfke uyandıran bir neşeyle söyledi. Nasıl rahatsızlık? dedi Wolgast. Şey, dedi hemşire, açıklaması güçlü, ama Lila’nın hoşuna gitmeyecekti. Lila’ya bir fetal monitör bağlandı ve sonra beklediler.

Berbattı. Lila yatakta acıyla inliyordu. Wolgast ilk kez öyle bir ses duyuyordu; onu derinden sarsıyordu. Her tarafım minik minik yanıyor sanki, dedi Lila. Sanki kendi vücudu ondan nefret ediyordu. Kendini hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Wolgast bunun sebebinin magnezyum mu yoksa Pitocin mi olduğunu merak ediyordu ve kimse sorularını yanıtlamadı. Kontraksiyonlar başladı, şiddetli ve peş peşeydiler, ama doktor rahmin yeterince açılmadığını söyledi. En fazla iki santim açılmıştı. Bu daha ne kadar sürebilirdi? Kurslara gitmişlerdi, her şeyi düzgün yapmışlardı. Kimse böyle olacağını, bir trafik kazasını ağır çekim seyretmek gibi olacağını söylememişti.

Nihayet şafaktan hemen önce Lila ıkınması gerektiğini söyledi. Bunu *yapmalıydı*. Başta kimse hazır olduğuna inanmadı, ama sonra doktor onun rahminin mucizevi bir şekilde en az on santim açılmış olduğunu gördü. Herkes koşuşturmaya başladı, odadaki tekerlekli nesnelere yerlerini değiştirdiler, yeni eldivenler taktılar, Lila'nın yatağının pelvis hizasından aşağıdaki kısmını indirdiler. Wolgast kendini işe yaramaz hissediyordu, denizdeki dümensiz bir gemi gibi hissediyordu. Lila'nın elini tuttu; Lila bir, iki, üç kez ıkındı. Sonra bebek doğdu.

Birisi Wolgast'a göbek bağı kesmesi için kıvrık bir makas uzattı. Hemşire, Lila'nın üstünü sıcak bir su battaniyesiyle örttü ve Apgar testi yaptı. Sonra bebeğin minik başına bir başlık geçirdi, onu bir battaniyeyle sardı ve Wolgast'a verdi. Ne tuhaftı! Birden her şey, bütün acılar ve panik ve kaygılar geride kalmıştı ve şimdi odada bu ışıldayan yeni varlık vardı. Wolgast'ın hayatındaki hiçbir şey onu buna, bir bebeği, kızını kucağında hissetmeye hazırlamamıştı. Eva küçüktü, sadece iki kilo iki yüz gramdı. Teni ılık ve pembeydi –güneşte olgunlaşmış şeftali pembesiydi– ve Wolgast yüzünü onunkine yaklaştırdığında dumansı bir koku aldı, sanki Eva bir yangından kurtarılmış gibi. Lila'ya dikiş atıyorlardı; ilaçların etkisiyle sersemlemiş haldeydi hâlâ. Wolgast yerde, Lila'nın altında geniş ve siyah bir kan birikintisi görünce şaşırıldı; o kargaşa içinde kanı fark etmemişti. Ama doktor, Lila'nın iyi olduğunu söyledi. Wolgast ona bebeklerini gösterdi ve sonra bebek servisine götürülünceye dek Eva'ya uzun uzun sarılıp ismini defalarca yineledi.

Amy gün geçtikçe güçleniyordu, ama ışığa olan duyarlılığı azalmadı. Wolgast ek binalardan birinde kontrplaklar ve merdiven, çekiç, testere ve çiviler buldu. Tahtaları ölçüp kestikten sonra merdivene çıkarıp ikinci kat pencerelerine çiviliyordu. Ama bina kompleksinde yaptığı uzun tırmanıştan sonra – şimdi düşününce imkânsız bir iş gibi geliyordu– bu ufak tefek gündelik işler çok zor görünmüyordu.

Amy çoğunlukla gündüz saatlerinde uyuyordu ve alacakaranlıkta uyandığında acıkmış oluyordu. Wolgast’a nerede olduklarını sordu –Wolgast, Oregon’da, dağlarda, çocukken kamp yapmaya geldiği bir yerde olduklarını açıkladı– ama sebebini hiç sormadı; ya zaten biliyordu ya da umursamıyordu. Binanın propan deposu neredeyse tamamen doluydu. Wolgast ocakta kolay yemekler hazırlıyordu, konserve çorba ve yahni ısıtıyordu, tabaklara kraker ve süt tozlu mısır gevreği koyuyordu. Kampın suyu biraz kükürtlüydü ama içilebilirdi ve mutfak tulumbasından akan su öyle soğuk oluyordu ki Wolgast’ın dolgularını sızlatıyordu. Yeterince yiyecek getirmediğini hemen anladı; yakında dağdan inmesi gerekecekti. Bodrumda eski kitaplarla –küflenmiş ve nemlenmiş, ciltli klasik roman serileriyle– dolu kutular buldu ve geceleri mum ışığında Amy’ye kitap okudu: *Hazine Adası*, *Oliver Twist*, *Denizler Altında 20.000 Fersah*.

Amy bazen, hava bulutluysa gündüzleri dışarı çıkıp Wolgast’ın çalışmasını, odun kesmesini, çatı saçağının altındaki bir deliği kapamasını, barakalardan birinde bulunduğu eski bir benzinli jeneratörü çalıştırmaya uğraşmasını seyrediyordu. Amy gölgede, devrilmiş bir ağacın gölgesinde oturuyordu; güneş gözlüğüyle, kasketiyle ve saç bandının altına tıktırılmış, boynunu örten uzun bir havluyla. Ama bu ziyaretler asla uzun sürmüyordu; bir saat sonra Amy’nin teni sıcak suda haşlanmışçasına pembeleşiyordu ve Wolgast onu odasına gönderiyordu.

Bir akşam, kamptaki üçüncü haftalarının sonunda, Wolgast onu yıkanması için patikadan göle indirdi. Amy, Wolgast’ın çalışmasını seyrettiği kısa süreler hariç binadan çıkmamıştı hiç, hele bu kadar uzağa ilk kez gidiyordu. Patikanın sonunda, çimenli kıyıda yaklaşık on metrelik köhne bir iskele vardı. Wolgast iç çamaşırlarına kadar soyundu ve Amy’ye aynısını yapmasını söyledi. Havlular, şampuan ve sabun getirmişti.

“Yüzme biliyor musun?”

Amy hayır anlamında kafa salladı.

“Tamam, öğreteyim.”

Wolgast onu elinden tutup göle soktu. Su müthiş soğuktu. Birlikte daha derinlere gittiler, ta ki su seviyesi Amy’nin göğsüne gelene dek. Sonra Wolgast onu kaldırıp yatırdı ve kollarıyla bacaklarını kullanmasını söyledi.

“Bırak” dedi Amy.

“Emin misin?”

Amy hızlı hızlı soluyordu. “Hı hı.”

Wolgast onu bıraktı; kız taş gibi battı. Wolgast onun buz berraklığındaki suda kıvılcıdamayı kestiğini gördü; kızın gözleri açıktı, yeni bir habitata inceleyen bir hayvan gibi etrafa bakınıyordu. Sonra şaşırtıcı bir zarafetle kollarını uzatıp açtı, omuzlarını döndürdü ve suda ustaca, kurbağalama yüzdü. Birden alt bacaklarını kusursuzca iki yana açıp kumlu göl dibinde yüzerek gözden kayboldu. Wolgast tam onun peşinden dalacakken kız üç metre kadar ileride su yüzeyine, neşeyle gülümseyerek çıktı; orası boyunu epey geçiyordu.

“Kolaymış” dedi bacaklarını oynatarak. “Uçmak gibi.”

Şaşıran Wolgast ancak gülebildi. “Dikkatli ol...” dedi, ama sözünü bitirmesine fırsat kalmadan Amy ciğerlerini havayla doldurup tekrar suya daldı.

Wolgast onun saçlarını yıkadı ve nasıl yıkanacağını elinden geldiğince gösterdi. İşleri bittiğinde hava kararmıştı, gökyüzü mordan siyaha dönüşmüştü. Yüzlerce yıldızın titrek ışıkları gölün dingin yüzeyinden yansıyor; sadece Wolgast’la kızın sesleri ve kıyıya vuran dalgaların ritmik sesi duyuluyordu. Patıkaya çıkarlarken Wolgast önden gidip el feneriyle yolu aydınlattı. Mutfakta akşam yemeği niyetine çorba içip kraker yediler ve ardından Wolgast kız üst kattaki odasına götürdü. Amy’nin saatlerce uyanık kalacağını biliyordu; kız artık geceleri yaşıyordu ve Wolgast da geceleri yaşamaya başlamıştı. Bazen gecenin yarısı boyunca uyanık kalıp Amy’ye kitap okuyordu.

“Teşekkürler” dedi Amy, Wolgast elinde bir kitapla otururken: *Yeşil Çatılı Evde Yaşayan Anne*.

“Ne için?”

“Bana yüzme öğrettiğin için.”

“Zaten biliyor gibiydin. Birisi sana göstermiş olmalı.”

Amy bu iddiayı şaşkın bir ifadeyle dinledi. “Sanmıyorum” dedi.

Wolgast ne düşüneceğini bilemedi. Amy’yle ilgili öyle çok sır vardı ki. Kız iyi görünüyordu – hatta iyiden de öte. Bina kompleksinde başına ne geldiyse, o virüs her ne idiyse, kız onu yenmiş gibiydi; ama ışık meselesi tuhaftı. Başka şeyler de: Örneğin Amy’nin saçları neden uzamıyor gibiydi? Wolgast’ın saçları şimdi yakasının altına kadar kıvrım kıvrım iniyordu; oysa Amy’nin saçları hiç değişmemişti. Ayrıca Wolgast onun tırnaklarını kesmemişti ve kızın bunu yaptığını da görmemişti. Daha da derin gizemler de vardı elbette: Colorado’da Doyle’u ve herkesi öldüren neydi? Arabanın tepesine atlayan şey nasıl hem Carter olup hem olmayabiliyordu? Lacey, Amy senin, ne yapacağını bileceksin derken ne demek istemişti? Kadın haklı çıkmış gibiydi; Wolgast gerçekten de ne yapacağını bilmişti. Yine de bütün bunların hiçbirini açıklayamıyordu.

Kitap okumayı bitirince Amy’ye sabahleyin dağdan ineceğini söyledi. Amy’nin binada yalnız kalabileceği kadar iyileştiğini düşünüyordu. Sadece bir iki saatliğine gidecekti. Amy onun gittiğini anlamadan, hatta uyanmadan dönmüş olacaktı.

Amy “Biliyorum” deyince Wolgast bunu da nasıl yorumlayacağını bilemedi.

Yediyi biraz geçe yola ıktı. Haftalarca boş boş oturmuş, ağaçların polenleriyle kaplanmış olan Toyota, Wolgast onu çalıştırmaya çalışınca uzun uzun inleyerek itiraz etti, ama sonunda çalıştı. Gölün üstündeki sabah sisi yeni yeni dağılıyordu. Wolgast vites değiştirip yoldan ağır ağır inerek uzun yolculuğuna başladı.

En yakındaki doğru dürüst kasaba elli kilometre kadar ötedeydi, ama Wolgast o kadar uzağa gitmek istemiyordu. Toyota bozulursa yolda kalırdı, Amy de yapayalnız kalırdı. Benzin deposu boşalmak üzereydi. Geldikleri yoldan dönerken her atalda durarak hafızasını kontrol etti. Başka taşıt görmemesi böyle ücra bir yerde tuhaf değildi; yine de rahatsız oldu. Kısa süreliğine de olsa geri döndüğü dünya, üç hafta önce terk ettiği dünyadan farklı bir yerdi.

Sonra onu gördü: MILTON KUMAŞ MAMULLERİ/AV VE BALIKÇILIK MALZEMELERİ. Dükkân o gece, karanlıkta daha büyük görünmüştü; oysa sadece küçük, iki katlı, yıpranmış bir taş binaydı. Masallardaki orman evleri gibiydi. Park yerinde başka araba yoktu, ama arka taraftaki otların arasına 1990'ların ortalarında üretilmiş eski bir karavan park edilmişti. Wolgast, Toyota'dan inip ön kapıya gitti.

Girişteki yarım düzine gazete kutusundan sadece biri doluydu: *USA Today*. Wolgast aralık duran tozlu kapıdan bakınca gazetenin büyük manşetini gördü. Bir nüshayı çekip alınca gazetenin sadece dört sayfa olduğunu fark etti. Sundurmada durup okudu.

COLORADO'DA KARGAŞA

Katil Virüs Rocky Dağları Bölgesine Yayıldı; Sınırlar Kapatıldı

Nebraska, Utah, Wyoming'ten salgın haberleri geldi.

Başkan Orduyu Yüksek Alarma Geçirdi, Ulusa “Benzersiz Terör Tehdidi” Karşısında Sakin Kalma Çağrısı Yaptı.

WASHINGTON, 18 Mayıs – Bu gece Başkan Hughes “Colorado humması” virüsünün yayılmasının durdurulması ve sorumluların cezalandırılması için “gerekli tüm önlemleri” almaya yemin etti ve “Amerika Birleşik Devletleri’nin haklı öfkesi, özgürlük düşmanlarını ve onlara kucak açan kanunsuz devletleri hızla cezalandıracaktır” dedi.

Başkan krizin sekizinci gününde ilk kez Oval Ofis’ten ulusa hitap etti.

“Bu büyük salgının doğal olmadığını, sınırlarımız içinde faaliyet gösteren, ancak yurtdışındaki düşmanlarımız tarafından desteklenen Amerikan karşıtı radikallerin işi olduğunu gösteren kesin kanıtlar var” dedi Hughes kaygılı ulusa. “Bu sadece Birleşik Devletler halkına değil, tüm insanlığa karşı işlenmiş bir suçtur.”

Hughes konuşmasını komşu eyaletlerde ilk hastalık vakalarının bildirilmesinden bir gün, Colorado sınırlarının kapatılmasını emredip ülkenin ordusunu yüksek alarmlara geçirmesinden sadece birkaç saat sonra yaptı. Her türlü yurtiçi ve uluslararası hava yolculukları da başkanın emriyle yasaklanınca, evlerine gitmenin başka yollarını arayan binlerce yolcu ulaşım merkezlerinde izdihama yol açtı.

Hem halkı rahatlatmak, hem de hükümetinin kriz karşısında harekete geçmekte geciktiği eleştirilerine yanıt vermek isteyen Hughes, ulusa büyük bir mücadeleye hazır olmalarını söyledi.

“Bu gece sizden güveninizi, kararlılığınızı ve dualarınızı esirgememenizi istiyorum” dedi başkan ülkeye. “Suçluları her yerde arayacağız. Adalet hızla yerini bulacak.”

Başkan federal soruşturmanın hedefinin hangi gruplar ya da ülkeler olduğunu belirtmedi. Hükümetin elindeki, salgının teröristlerin işi olduğunu gösteren kanıtlarla ilgili bilgi vermeyi de reddetti.

Başkan sözcüsü Tim Romer, olası bir askeri misillemeyle ilgili bir soru üzerine muhabirlere “Şu aşamada hiçbir seçeneği elemiyoruz” dedi.

Eyalet içindeki yerel resmi görevlilerden gelen raporlar, şimdiden elli bin kişinin ölmüş olabileceğini gösteriyor. Kurbanların kaçının hastalıktan, kaçınınsa hasta kişilerin fiziksel saldırıları yüzünden öldüğü belirsiz. Hastalığın ilk belirtileri arasında baş dönmesi, kusma ve yüksek ateş var. Kısa bir kuluçka döneminden sonra –sadece altı saat– hastalık baş gösteriyor ve bazı vakalarda fiziksel kuvveti ve saldırganlığı büyük ölçüde artırıyor.

“Hastalar delirip herkesi öldürüyorlar” dedi ismini açıklamak istemeyen, Coloradololu bir sağlık görevlisi. “Hastaneler savaş alanına döndü.”

Atlanta’daki Hastalık Kontrol Merkezi’nin basın sözcüsü Shannon Freeman bu raporların “histerinin ürünü” olduğunu söylese de, karantina bölgesindeki devlet görevlileriyle iletişimin koptuğunu onayladı.

“Bildiğimiz şu ki, bu hastalıkta ölüm oranı çok yüksek, yüzde elli” dedi Freeman. “Bunun dışında, orada neler olduğunu bilmiyoruz. Şimdilik insanların yapabileceği en iyi şey evlerinden çıkmamak.”

Freeman Nebraska, Utah ve Wyoming’teki salgınları doğrulasa da açıklama yapmayı reddetti.

“Bu doğru gibi görünüyor” dedi ve ekledi: “Hastalık kaptığını düşünen herkes en yakın emniyet görevlisine veya acil servise gitmelidir. Şu aşamada insanlara söylediğimiz bu.”

Salı günü sıkıyönetim ilan edilen Denver, Colorado Springs ve Fort Collins şehirleri, sakinlerinin Colorado Valisi Fritz Millay'ın “düzenli tahliye” emrine aldırılmadan akın akın kaçmalarından sonra bu gece neredeyse bomboş gibiydi. Ulusal Güvenlik güçlerine mültecileri sınırdan geri döndürmek için ölümcül güç kullanma yetkisi verildiği söylentisi yaygın olsa da doğrulanmadı, tıpkı Colorado Milli Muhafız Birlikleri'nin hastanelerdeki hastaları alıp açıklanmayan bir yere götürdükleri söylentisi gibi.

Dahası da vardı; Wolgast tekrar tekrar okudu. Hastaları toplayıp vuruyorlardı, bu açıkça söylenmese de bariz gibiydi. 18 Mayıs, diye düşündü Wolgast. Gazete üç, hayır, dört günlüktü. Wolgast ve Amy kampa 2 Mayıs sabahı varmışlardı.

Gazetede ki her şey: Sadece on sekiz günde gerçekleşmişti.

Arkasındaki dükkândan bir hareket sesi geldi – hafif bir sestir, ama Wolgast'ın izlendiğini anlamasına yetti. Wolgast gazeteyi koltuk altına sıkıştırıp döndü ve sineklikli kapıdan geçti. İçerisi ufaktı, toz ve eskilik kokuyordu, çeşit çeşit mallar tavana kadar diziliyordu: kamp malzemeleri, giysiler, aletler, konserveler. Arka tarafa açılan, boncuk perdeli bir kapı girişinin üstünde büyük bir geyik kafası asılıydı. Wolgast buraya arkadaşlarıyla şeker ve çizgi roman almaya geldiğini hatırladı. O zamanlar ön kapının yanında bir döner tel raf dururdu: Wolgast en çok *Mezardan Öyküler*, *Fantastik Dörtlü* ve *Karanlık Şövalye* dizilerini severdi.

Tezgâhın ardındaki taburede ekose flanel gömleli, kot pantolonlu ve kırmızı pantolon askılı, göbekli, kel, iriyarı bir adam oturuyordu. Adamın belindeki dar deri kılıfta bir 38'lik altıpatlar vardı. İhtiyatla bakışıp başlarıyla selamlaştılar.

“Gazete iki dolar” dedi adam.

Wolgast cebinden çıkardığı iki banknotu tezgâha bıraktı. “Daha yenisi var mı?”

“Son gelen bu” dedi adam banknotları yazarkasaya koyarken. “Dağıtımçı salıdan beri gelmiyor.”

Demek ki bugün cumaydı. Gerçi önemi yoktu.

“Bazı şeyler almam gerek” dedi Wolgast. “Cephane.”

Adam kalın, gri kaşlarını çatarak onu süzdü. “Silahın markası ne?”

“Springfield. 45'lik” dedi Wolgast.

Adam tezgâha parmaklarıyla vurdu. “Eh, bir bakalım. Üstünde taşıdığını biliyorum.”

Wolgast tabancayı belinin arkasından çıkardı. Lacey'nin Lexus'ın döşemesinde bıraktığı tabancaydı. Şarjör boştu; Wolgast silahı Lacey'nin mi yoksa başkasının mı kullandığını bilmiyordu. Lacey söylemiş olabilirdi, ama hatırlamıyordu. O kargaşada neyin ne olduğunu anlamak güçtü. Her halükârda bu silah tanıdıktı. Springfield standart Büro tabancasıydı. Şarjörü çıkardı ve sürgüyü çekerek boş olduğunu gösterdiği tabancayı tezgâha bıraktı.

Adam silahı iri eliyle alıp inceledi. Wolgast adanın silahlardan anladığını tabancayı evirip çevirmesinden, ışığa tutmasından anladı.

“Tungsten gövde, eğik kovan atacağı, titanyum pim, kısa horoz. Gayet etkileyici.” Wolgast’a hevesle baktı. “Neredeyse federalsin diyeceğim geliyor.”

Wolgast masum görünmek için elinden geleni yaptı. “Eskiden öyleydim. Eski bir hayatta.”

Adam kederle gülümsedi. Tabancayı tezgâha bıraktı. “Eski bir hayat” dedi keyifsizce kafa sallayarak. “Hepimizde ondan bir tane var galiba. Bir bakayım.”

Perdeden arka tarafa geçti ve bir dakika sonra küçük bir karton kutu getirdi.

“Elimde sadece bu 45’lik ACP fişekler var. ATF’den^[11] emekli bir adam için getiriyorum, 12’lik bira paketi alıp ormana gitmekten ve biraları içtikten sonra kutularına ateş etmekten hoşlanır. Geri dönüşüm günüm diyor. Ama onu epeydir görmüyorum. Neredeyse bir haftadır buraya gelen ilk insan sensin. Bunları sana vereyim bari.” Kutuyu tezgâha koydu: elli fişek, oyuk uçlu. Adam başını tezgâha eğdi. “Haydi, kutudayken işe yaramazlar. Tabancanı doldur istersen.”

Wolgast şarjörü çıkardı ve fişekleri yerleştirmeye başladı.

“Bunlardan bulabileceğim başka yerler var mı?”

“Whiteriver’a gitmek istemiyorsan hayır.” Adam kendi göğüs kemiğine işaretparmağıyla iki kez vurdu. “O yaratıkları buradan vurmak gerekiyormuş. Tek atışta. İsabet ettirirsen ölüyorlarmış. Yoksa işin bitiyormuş.” Bunu sakince, tatmin ya da korku sergilemeden söylemişti; Wolgast’a hava durumundan bahsediyordu sanki. “Eskiden yaşlı nineciğin bile olsa fark etmezmiş. Tekrar ateş etmene fırsat kalmadan kanını içip bitirmiş.”

Wolgast şarjörü doldurduktan sonra tabancaya taktı ve emniyet kilidini kontrol etti. “Bunu nereden duydun?”

“İnternette okudum. Her yerde yazıyor.” Adam omuz silkti. “Kumpas teorileri, hükümetin gizlediği bilgiler. Vampirler. Çoğu biraz saçma geliyor. Neyin doğru neyin yalan olduğunu anlamak güç.”

Wolgast tabancayı tekrar belinin arka tarafına soktu. Adamdan bilgisayarını kullanarak haberlere bakma izni isteyip istememeyi düşündü. Ama şimdiden gereğinden fazla şey biliyordu zaten. Belki de bu konuda dünyadaki en bilgili kişi olduğunu fark etti. Carter’ı ve diğerlerini, neler yapabildiklerini görmüştü.

“Sana bir şey söyleyeyim. Kendine ‘Denver’daki son direnişçi’ diyen bir adam var. Şehir merkezindeki apartman dairesinden video çekimi yapıp blogunda yayınlıyor. Oraya kapanmış, bir yüksek güçlü tüfeği varmış. O yaratıklardan bazılarını çekmiş; o piçlerin nasıl hareket ettiklerini görmelisin.” Adam göğüs kemiğine tekrar vurdu. “Söylediğim şeyi unutma. Tek atış. İkinciye fırsatın olmaz. Geceleri çıkıyorlar, ağaçlarda geziyorlar.”

Adam Wolgast’ın satın aldığı malları poşetlere koyup arabasına götürmesine yardım etti:

konserveler, süt tozu ve kahve, piller, tuvalet kâğı, mumlar, benzin. Bir çift olta ve bir kutu kanca. Güneş tepede ve parlaktı, hava engin bir dinginlikle donakalmış gibiydi, sanki bir orkestranın çalmaya başlamasından hemen önceki sessizlik hâkimdi.

Arabanın arkasında el sıkıştılar. “Bear Dağı’nda kalıyorsun, değil mi?” dedi adam. “Sormamın sakıncası yoksa.”

Bunu gizlemek için sebep yok gibiydi. “Nereden bildin?”

“Geldiğin yoldan.” Adam omuz silkti. “Orada kamptan başka bir şey yok. Neden satamadılar bilmiyorum.”

“Oraya çocukken gitmiştim. Tuhaf, hiç değişmemiş. Öyle yerlerin iyi tarafı bu galiba.”

“Eh, akıllılık etmişsin. Orası saklanmak için iyi bir yer. Merak etme, kimseye söylemem.”

“Sen de kaçmalısın” dedi Wolgast. “Dağlara çık. Veya kuzeye git.”

Wolgast adamın bir karar vermeye çalıştığını gözlerinden anladı.

“Gel” dedi adam sonunda. “Sana bir şey göstereceğim.”

Wolgast’ı tekrar dükkâna sokup boncuk perdenin arasından geçirdi. Perdenin ardında dükkânın küçük bir oturma odası vardı. Havası bayat ve boğucuydu, perdeler sımsıkı çekilmişti. Penceredeki bir vantilatör uğulduyordu. Wolgast kapı eşiğinde durup gözlerinin alışmasını bekledi. Odanın ortasındaki büyük hastane yatağında bir kadın uyuyordu. Yatağın baş tarafı kırk beş derece kalkık olduğundan kadının bir yana, arkadan aydınlanan perdeli pencerelere doğru yatmış gergin yüzü görülüyordu. Kadının üstü battaniyeyle örtülüydü, ama Wolgast onun ne kadar sıska olduğunu görebiliyordu. Küçük bir masada düzinelerce ilaç şişesi, gazlı bez ve merhem, bir krom kap, plastik paketlerde şıringalar vardı; yatağın yanında uçuk yeşil bir oksijen tankı duruyordu. Battaniyenin bir kenarı yana atılmış olduğundan kadının çıplak ayakları meydandaydı. Sarı ayak parmaklarının aralarına pamuk parçaları konmuştu. Yatağın ayakucuna çekilmiş bir sandalyenin üstünde bir tırnak törps ve renkli oje şişeleri duruyordu.

“Ayaklarının bakımlı olmasını severdi hep” dedi adam usulca. “Sen geldiğinde oje sürüyordum.”

Odadan çıktılar. Wolgast ne diyeceğini bilemedi. Durum ortadaydı; adamla karısı bir yere gidemiyorlardı. Açık havaya, aydınlık park alanına geri döndüler.

“MS hastası” diye açıkladı adam. “Onu elimden geldiğince evde tutmayı planlıyordum. Geçen kış durumu kötüleşmeye başlayınca bunu kararlaştırmıştık. Hemşire göndermeleri gerekiyor ama epeydir gelen yok.” Çakılların üstünde ayaklarını kımıldattı ve genzini temizledi. “Bence artık kimse ev hizmeti vermiyordur.”

Wolgast ona ismini söyledi. Adamın ismi Carl’dı; karısıysa Martha’ydı. İki tane yetişkin oğulları vardı; biri California’da, diğeriyse Florida’daydı. Carl eskiden Oregon Eyaleti’nde, Corvallis’te elektrikçiydi; dükkânı satın alınca emekliye ayrılıp buraya yerleşmişti.

“Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu Wolgast.

Tekrar el sıkıştılar. “Hayatta kal yeter” dedi Carl.

Wolgast kampa geri dönerken birden Lila’yı düşündü. Bunlar başka bir zamana, başka bir hayata ait anılardı. O hayat artık sona ermişti – kendisi için, herkes için. Lila’yı düşünürken onunla vedalaştı.

On altı

Yangınlar başladığında aylardan ağustostu, günler uzun ve yağışsızdı.

Wolgast bir ikindi vakti bahçede çalışırken duman kokusu aldı; sabah olduğundaysa havada geniz yakan dumanlar vardı. Çatıya çıkıp baktı ama sadece ağaçlarla gölü, göz alabildiğine uzanan dağları gördü. Yangınların ne kadar yakında olduklarını bilmesinin yolu yoktu. Rüzgârın dumanları yüzlerce kilometre öteye götürebileceğini biliyordu.

İki aydan fazladır, Milton'ın dükkânına gittiğinden beri dağdan inmiyordu. Bir rutin oluşturmuşlardı: Wolgast her gün neredeyse öğlene kadar uyuyordu ve akşama kadar dışarıda çalışıyordu; ardından birlikte akşam yemeği yiyip gölde yüzüyorlardı ve geceyarısına kadar kitap okuyor veya kutu oyunları oynuyorlardı, uzun bir deniz yolculuğuna çıkmış yolcular gibi. Wolgast kabinlerden birinde bir sandık dolusu kutu oyunu bulmuştu: Borsa, Parcheesi, dama. Wolgast başta Amy'nin kazanmasına izin verdi, ama sonra buna gerek olmadığını fark etti; Amy kurnaz bir oyuncuydu, özellikle Borsa'yı iyi oynuyordu; emlak üstüne emlak satın alıyor, getirecekleri kirayı hızla hesaplıyor ve parasını neşeyle sayıyordu. Boardwalk, Park Place, Marvin Gardens. Bu yerlerin isimleri ona ne ifade ediyordu? Wolgast bir gece ona kitap okumak için –*Denizler Altında 20.000 Fersah*, bunu daha önce okumuşlardı ama Amy tekrar dinlemek istemişti– oturunca kız kitabı onun elinden aldı ve titrek mum ışığında yüksek sesle okumaya başladı. Zor sözcüklerde duraksamıyordu bile, kitabın karmaşık ve eski tarz üslubu onu zorlamıyordu. Amy sayfayı çevirirken duraksayınca Wolgast ona “Bunu yapmayı ne zaman öğrendin?” diye sordu hayretle. Eh, daha önce okumuştun ya, diye açıkladı kız. Aklında kalmış herhalde.

Dağın dışındaki dünya gün geçtikçe solan bir anıya dönüşmüştü. Wolgast jeneratörü çalıştırmayı –kısadalga telsizi kullanmak istiyordu– başaramamıştı ve denemeyi epeydir kesmişti. Tahmin ettiği şeyler oluyorsa bilmemeleri daha iyiydi. Bilse ne olacaktı ki? Nereye gidebilirlerdi?

Ama artık ormanlar yanıyordu, batıdan boğucu dumanlar geliyordu. Ertesi günün ikindisinde, gitmek zorunda oldukları artık kesindi: Yangın onlara doğru geliyordu. Nehri geçerse onu durduracak hiçbir şey yoktu. Wolgast eşyaları Toyota'ya yükledi ve Amy'yi bir battaniyeyle sarmalayıp yolcu koltuğuna oturttu. Yanına iki tane ıslak bez aldı, ağızlarını ve yanan gözlerini örtmeleri için.

Üç kilometre kadar gidince alevleri gördüler. Yol duman kaplıydı, hava solunmazdı, karşılarında zehirli bir duvar vardı. Esen şiddetli bir rüzgâr alevleri giderek yaklaştırıyordu. Geri dönmek zorundaydılar.

Wolgast yangının ne zaman geleceğini bilmiyordu. Binanın çatısını ıslatması imkânsızdı; yangının geçip gitmesini beklemeleri gerekecekti. Kapalı pencereler dumanları az çok dışarıda tutuyordu, ama gece olduğunda artık ikisi de öksürüyorlardı.

Ek binalardan birinde eski bir alüminyum kano vardı. Wolgast kanoyu sahile indirdi ve sonra üst kattan Amy'yi aldı. Kürek çekerek kanoyu gölün ortasına götürürken yangınların dağa tırmanarak kampa yaklaşmalarını seyretti; hiddetli bir güzelliğin görüntüsüydü bu, sanki cehennemin kapıları açılmıştı. Amy kanonun dibinde yatıyordu, Wolgast'a yaslanmıştı; korkuyorsa bile belli etmiyordu. Yapacak başka bir şey yoktu. Wolgast bütün gücünün tükendiğini hissetti ve istemeden uykuya daldı.

Sabah uyandığında kamp hâlâ ayakta duruyordu. Yangın nehri aşmamıştı. Rüzgâr geceleyin yön değiştirmiş, alevleri güneye yöneltmişti. Hava hâlâ dumanlıydı, ama tehlikenin geçtiği belliydi. O gün öğleden sonra büyük bir gürleme işittiler, sanki gökyüzünde dev bir tenek tabaka sarsılıyordu ve sağanak başladı, yağmur gece boyunca yağdı. Wolgast bu kadar şanslı olmalarına inanamadı.

Sabahleyin son kalan benzini kullanarak dağdan inip Carl'la Martha'ya bakmaya karar verdi. Bu sefer Amy'yi yanına alacaktı – yangınlardan sonra artık onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Günbatımını bekledi ve sonra yola çıktılar.

Yangınlar epey yakına kadar gelmişti. Kampın girişinden sadece bir kilometre ötedeki orman kül olmuştu, dumanı tütüyordu, toprak kararmış ve çıplak kalmıştı, sanki orada korkunç bir savaş yaşanmıştı. Wolgast yoldan bakınca hayvanların, sadece sıçan ve rakun gibi küçük yaratıkların değil geyiklerin, antilopların leşlerini ve hatta bir ayının, toprakta hava deliği ararken iki büklüm olup can vermiş bir ayının kararmış bir ağaç gövdesinin dibindeki ölüsünü gördü.

Dükkân hâlâ sağlamdı, zarar görmemişti. İçinde ışık yoktu, ama elektrik yoktu elbette. Amy'ye arabada beklemesini söyleyen Wolgast bir el feneri alıp sundurmaya çıktı. Kapı kilitliydi. Kapıyı defalarca gürültüyle çaldı, Carl'a seslendi ama yanıt gelmedi. Wolgast sonunda el fenerini kullanarak pencereyi kırdı.

Carl'la Martha ölmüşlerdi. Martha'nın hastane yatağında yatıyorlardı, Carl ona arkadan sarılmıştı, bir kolunu omzuna atmıştı, sanki şekerleme yapıyorlardı. Duman yüzünden ölmüş olabilirlerdi, ama odanın havası çok daha önce öldüklerini gösteriyordu. Komodinde yarı dolu bir skoç şişesi ve yanında katlı bir gazete vardı, Wolgast'ın gördüğü diğer gazete gibi huzursuzluk verici ölçüde inceydi; büyük puntolu manşete bakmaktan kaçınan Wolgast gazeteyi daha sonra okumak üzere cebine koydu. Cesetlerin bulunduğu yatağın ayakucunda bir an durdu. Sonra odadan çıktı ve ilk kez ağladı.

Carl'ın karavanı hâlâ dükkânın arkasında duruyordu. Wolgast bir parça bahçe hortumu kesip Toyota'yı arka tarafa götürdü ve karavanın deposundaki benzini Toyota'ya aktardı. Nereye gidebileceklerini bilmiyordu ama yangın sezonu bitmemişti. Gafil avlanmakla neredeyse ölümcül bir hata yapmıştı. Evin arkasındaki bir kulübede boş bir benzin tenekesi bulmuştu ve Toyota'nın deposu dolunca bunu da doldurdu. Sonra Amy ile birlikte dükkânda gezip gerekli şeyleri topladı. Yanlarında götürebileceklerini düşündüğü bütün yiyecekleri, pilleri ve propanı alıp sandıklara koydu ve arabaya taşıdı. Sonra cesetlerin bulunduğu odaya gidip Carl'ın belindeki kılıfta duran 38'lik tabancayı dikkatle, nefesini tutarak aldı.

Wolgast sabah erkenden, Amy nihayet uykuya dalınca, ceket cebindeki gazeteyi çıkardı. Bu seferki gazete iki sayfadan ibaretti, 10 Temmuz tarihliydi – neredeyse bir aylıktı. Carl bunu nereden bulmuştı kim bilir. Herhalde Whiteriver’a inmişti ve gördüklerinden ve okuduklarından sonra intihar etmeye karar vermişti. Evi ilaç doluydu; bu işi yapması kolaydı. Wolgast gazeteyi cebine korktuğu için, ama bir yandan da orada nelerin yazılı olduğunu bildiğini kaderci bir şekilde hissettiğinden koymuştu. Sadece ayrıntılar ona yeni gelecekti.

CHICAGO DÜŞTÜ

“Vampir” Virüs Doğu Yakası’na Ulaştı: Milyonlarca Ölü Var

Karantina Hattı Doğu’ya, Ohio’nun Merkezine Kaydırıldı

California Birlik'ten Ayrıldı, Kendini Savunmaya Yemin Etti

Hindistan Füzeleriyle Gözdağı Verdi, Pakistan'a "Sınırlı" Nükleer Saldırı Tehdidinde Bulundu

WASHINGTON, 10 Temmuz – Dün gece Ordu ve Ulusal Muhafız birliklerinin Chicago’ya giren büyük bir Hasta İnsanlar grubu tarafından bozguna uğratılıp ağır kayıplar vermesinin ardından bugün Başkan Hughes ABD askeri güçlerinin Chicago civarından ayrılmalarını emretti.

Bay Hughes yazılı açıklamasında “Büyük bir Amerikan şehrini yitirdik” dedi. “Chicago halkı ve onları savunmak için canlarını feda eden erkeklerle kadınlar için dua ediyoruz. Onları hatırlamak büyük mücadelemizde bizlere güç katacak.”

Saldırı hava karardıktan az sonra, South Loop’ta konuşlanan ABD kuvvetlerinin şehrin iş merkezinin civarında sayısı belli olmayan bir kalabalığın toplandığını bildirmesinden sonra başladı.

“Bu saldırının organize olduğu açık” diyen Merkezi Karantina Bölgesi komutanı General Carson White, bunu “rahatsız edici bir gelişme” olarak yorumladı.

“75. Yol’da, Toledo’yla Cincinnati arasında yeni bir savunma hattı kuruldu” dedi White muhabirlere salı sabahı. “Orası yeni Rubicon’umuz.”

White’a çok sayıda askerin firar ettiği söylentileri sorulduğunda “böyle bir şey duymadığımı” ve böyle söylentileri “sorumsuzca” bulduğunu belirtti.

“Bu insanlar şimdiye kadar birlikte görev yapma onuruna eriştiğim en cesur erkekler ve kadınlar” dedi general.

Tallahassee (Florida) ve Charleston (Güney Carolina)’dan Helena (Montana) ve Flafstaff (Arizona)’a kadar pek çok şehirden ve ayrıca Güney Ontario’yla Kuzey Meksika’dan yeni salgın haberleri geldi. Beyaz Saray’la Hastalık Kontrol Merkezi’nin tahminlerine göre ölü sayısı 30 milyonu geçti. Pentagon ayrıca 3 milyon kişinin hasta olduğunu bildirdi.

Pazar günü terk edilen St. Louis’in büyük bölümü ve ayrıca Memphis, Tulsa ve Des Moines’in bazı bölümleri bu gece yanıyordu. Yerden bakan gözlemciler, şehir merkezine bir anda yayılan yangınların çıkmasından hemen önce şehrin ünlü kemerinin üstünde alçaktan uçan uçaklar gördüklerini bildirdiler. Yangınların federal devletin Merkezi Karantina Bölgesi’nin büyük şehirlerini dezenfekte etme çabalarının parçası olduğu söylentilerini hükümetten onaylayan çıkmadı.

Ulaşım koridorları giderek yayılan salgından kaçan insanlar tarafından tıkanırken, ülkenin her yerinde benzin sıkıntısı ya da kıtlığı yaşandı. Yiyecek ve bandajlardan antibiyotiklere dek çeşitli tıbbi malzemeleri bulmak da güçtü.

Ülkenin evsiz kalmış pek çok mültecisi nereye gideceklerini bilmiyorlardı.

“Herkes gibi mahsur kaldık” dedi David Callahan, Pittsburgh’un doğusundaki bir McDonald’s şubesinin önünde. Callahan ailesiyle, karısı ve iki çocuğuyla birlikte Akron, Ohio’dan arabayla gelmişti – normalde sadece iki saat sürecek yolculukları o gece yirmi saat sürmüştü. Benzini bitmek üzere olan Callahan, Monroeville banliyösündeki bir benzincide durduğunda benzin kalmadığını ve restorandaki yiyeceklerin iki gün önce bittiğini öğrenmiş.

“Annemin Johnstown’daki evine gidecektik, ama duyduğuma göre salgın oraya da yayılmış” dedi Callahan, elli araçlık bir ordu konvoyu yolun boş olan batı şeridinden geçerken.

“Kimse nereye gideceğini bilmiyor” dedi. “O yaratıklar her yerdeler.”

Hastalığa henüz ABD, Kanada ve Meksika’nın dışında rastlanmasa da, diğer ülkeler bu

olasılığa karşı hazırlanıyor gibi görünüyorlar. Avrupa'da İtalya, Fransa ve İspanya sınırlarını kapattılar, diğer ülkelere tıbbi malzemeler depoladılar ya da şehirlerarası yolculuğu yasakladılar. Geçen haftanın başında New York'taki karargâhını boşalttıktan sonra ilk kez Lahey'de toplanan Birleşmiş Milletler Genel Kurulu uluslararası karantina kararı alarak, gemilerle uçakların Kuzey Amerika kıtasına üç yüz kilometreden fazla yaklaşmalarını yasakladı.

ABD kiliselerine ve sinagoglarına rekor sayıda insanın gittiği, milyonlarca kişinin dua etmek için toplandığı bildirildi. Virüsün artık yaygın olduğu Texas'ta Houston Valisi, çoksatan kitapların yazarı ve ülkenin en büyük kilisesi olan İlahi Görkem İncili Kilisesi'nin eski başkanı Barry Wooten, şehrin bir "Cennet Kapısı" olduğunu açıkladı ve şehir sakinleriyle eyaletin başka yerlerinden gelen mültecilere Houston'daki Reliant Stadyumu'nda toplanıp "İsa'nın tahtına canavarlar değil Tanrı'nın erkekleri ve kadınları olarak yükselmeye" hazırlanma çağrısı yaptı.

Salgının henüz görülmediği California'da eyalet yasama meclisi dün gece bir olağanüstü toplantı yaparak Birinci California Bağımsızlık Maddeleri'ni hızla onaylayıp, eyaletin Birleşik Devletler'le bağlarını kopardı ve bağımsız bir ülke olduğunu ilan etti. Eski vali Cindy Shaw'ın California Cumhuriyeti başkanı olarak ilk eylemi, eyalet içindeki ABD ordusuna ve emniyet güçlerine ait her türlü mal varlığını California Milli Muhafız Teşkilatı'na devretmek oldu.

Shaw'ın yasama meclisinde yaptığı konuşmadaki "Kendimizi savunacağız, bu her ülkenin hakkıdır" sözü alkışlarla karşılandı. "California ve temsil ettiği her şey varlığını sürdürecektir."

Hughes hükümetinin basın sözcüsü Tim Romer, Sacramento'dan gelen haberler karşısında muhabirlere "Bu çok saçma" açıklamasını yaptı. "Şimdi herhangi bir eyalet yönetiminin ya da yerel yönetimin Amerikan halkının güvenliğini üstlenmesinin sırası olmadığı ortada. Biz California'nın Birleşik Devletler'in parçası olduğunu düşünmeyi sürdürüyoruz."

Romer ayrıca California'daki askeri personelin ya da emniyet teşkilatı görevlilerinin federal yardım çalışmalarına müdahale etmeleri durumunda ağır şekilde cezalandırılacakları uyarısında bulundu.

"Açıkça söylüyorum" dedi Romer. "Böyle kişiler kanunsuz, düşmanlar olarak görülecektir."

California çarşamba günü İsviçre, Finlandiya, küçük Güney Pasifik cumhuriyeti Palau ve Vatikan tarafından tanındı.

Hindistan hükümeti dün, görünüşe göre ABD askeri güçlerinin Güney Asya'dan çekilmelerine karşılık olarak, Doğu Pakistan'daki asi güçlere karşı nükleer silahlar kullanma tehdidini yineledi.

Hindistan Başbakanı Suresh Mitra parlamentoda yaptığı konuşmada "Şimdi İslami aşırılığın yayılmasını dizginlemenin tam sırası" dedi. "Bekçi köpeği uykuda."

Sonunda oldu demek, diye düşündü Wolgast. Sonunda olmuştu. Aklına bildiği bir terim geldi; sadece havacılıkta, sakın bir havada bir uçağın gökyüzünden nasıl çabucak düşebileceğini açıklamak için kullanıldığını duymuştu. OKAS. Olaylar karşısında âciz kalmak. Şimdi olan buydu. Dünya – insanoğlu– olaylar karşısında âciz kalmıştı.

Amy'ye göz kulak ol, demişti Lacey. *Amy senin*. Doyle'un Lexus'ın anahtarlarını eline tutuşturmasını düşündü. Lacey'nin yanağına kondurduğu öpücüğü; Doyle'un peşlerinden koşmasını, kollarını sallayarak “Gidin, gidin” diye seslenmesini; Lacey'nin arabadan atlamasını, yıldızları – Wolgast o yaratıkları yıldız olarak görüyordu, ölümcül bir ışık saçan insan yıldızlar– kendine çağırmasını.

Uyuma, dinlenme zamanı geçmişti. Wolgast bütün gece uyanık kalacaktı, bir elinde Carl'ın 38'liğini ve diğerinde Springfield'ı tutarak kapıya bakacaktı. Serin bir geceydi, hava sıcaklığı on dereceye kadar düşmüştü ve dükkândan döndüklerinde Wolgast odun sobasını yakmıştı. Gazeteyi alıp dörde, sekize ve nihayet on altıya katladı ve odun sobasının kapağını açtı. Sonra gazeteyi ateşe attı ve çabucak gözden kaybolmasını hayretle seyretti.

On yedi

Yaz bitti, göz geldi ve dünya onlara ilişmedi.

İlk kar ekimin son haftasında yağdı. Wolgast bahçede odun keserken ilk kar tanelerinin, toz gibi hafif, iri kuş tüylerinin düştüğünü gözucuyla gördü. Çalışmak için gömleğinin kollarını sıvamıştı ve yüzünü kaldırıp terli cildinde soğuğu hissedince kışın geldiğini anladı.

Baltasını bir kütüğe saplayıp eve gitti ve merdivenden yukarıya seslendi. ‘‘Amy!’’

Amy en üst basamakta belirdi. Cildi yle az güneş görüyordu ki porselen beyazıydı.

‘‘Kar gördün mü hiç?’’

‘‘Bilmem. Galiba?’’

‘‘Ee, Şimdi kar yağıyor.’’ Wolgast gülünce kendi sesindeki neşeyi işitti. ‘‘Kaçırmak istemezsin. Haydi gel.’’

Amy’yi giydirdiğinde –paltosunu ve çizmelerini giydirdi, ama aynı zamanda güneş gzluğn ve kasketini taktı ve cildinin açıkta kalan her yerine kalın bir tabaka halinde gneşkremi sürdü– kar yağışı iyice artmıştı. O dönüp duran beyazlığa adım atan Amy’nin hareketleri yeni bir gezegene adım atan bir kâşifinkiler gibi ağırdı.

‘‘Nasıl buldun?’’

Amy içgüdüsel olarak başını eğip dilini çıkardı; karı yakalayıp tatmak istiyordu.

‘‘Sevdim’’ diye ilan etti.

Barınakları, yiyecekleri, yakacakları vardı. Wolgast sonbaharda Milton’ın dükkânına iki kere daha gidip orada kalan bütün yiyecekleri almıştı, çünkü kışın yolun geçilmez olacağını biliyordu. Konserveleri, süt tozunu, pirinci ve kuru fasulyeyi idareli kullanırlarsa bahara kadar idare edebileceklerine inanıyordu. Gl balık doluydu ve Wolgast kabinlerden birinde bir delgi bulmuştu. Oltalara misinalar takmıştı. Propan tankının yarısı hâlâ doluydu. Evet, kış gelmişti. Wolgast buna sevindi, zihnini gevşetip kışın ritmine bıraktı. Kimse gelmemişti; dünya onları unutmuştu. Burada baş başa dünyadan uzakta, güvendeydiler.

Sabahleyin kabinin etrafında otuz santimlik kar birikmişti. Bulutların arasında beliren güneş parlaktı. Wolgast ikindiye ana binayla odun yığınının arasında yol açmakla geçirdi, sonra da artık

hava soğuduğundan buzhane olarak kullanmayı düşündüğü küçük kabine doğru da bir yol açtı. Artık neredeyse tamamen geceleri yaşadığından –Amy’nin düzenine uymak en kolayıydı– karda yansıyan gün ışığı ona bakmak zorunda kaldığı köreltici bir patlama gibi geldi. Amy normal ışıkta bile hep böyle hissediyordu muhtemelen. Karanlık çökünce birlikte tekrar dışarı çıktılar.

“Sana kardan melekler yapmayı göstereyim” dedi Wolgast. Sırtüstü yattı. Gökyüzü yıldızlarla doluydu. Wolgast, Milton’ın dükkânından bir kavanoz kakao tozu aldığını Amy’ye söylememişti, özel bir zamanda sürpriz yapmak istemişti. Bu gece, üstünde ıslak giysilerini kurutacakları odun sobasının karşısında oturup sıcak kakao içeceklerdi. “Kollarınla bacaklarını oynat” dedi ona, “böyle.”

Amy onun yanına, kara oturdu. Minik bedeni bir jimnastikçinininki gibi hafif ve esnekti. Çevik uzuvlarını ileri geri hareket ettirdi.

“Melek nedir?”

Wolgast bir an düşündü. Daha önce melekleri hiç konuşmamışlardı. “Şey, bir tür hayalet sanırım.”

“Hayalet. Jacob Marley gibi.” *Bir Noel Şarkısı*’nı okumuşlardı, daha doğrusu Amy ona okumuştur. Wolgast o yaz gecesinde Amy’nin okuma bildiğini –hem de ustaca, duygu ve vurgu katarak okuyabildiğini– öğrendikten sonra sadece oturup onu dinler olmuştu.

“Sanırım, evet. Ama Jacob Marley kadar korkunç değil.” Hâlâ karda yan yana yatıyorlardı. “Melekler... şey, iyi hayaletler gibi sanırım. Cennetten bize göz kulak olan hayaletler. Veya en azından öyle düşünen insanlar var.”

“Sen öyle düşünüyor musun?”

Wolgast şaşırıldı. Amy’nin dobralığına asla tamamen alışmamıştı. Kızın sözünü sakınmaması bir yandan epey çocukça geliyordu, ama Amy’nin söylediği sözlerin ve sorduğu soruların çoğunun nedense bilgece gelen bir açıklıklılık içerdiği doğrudur.

“Bilmem. Annem öyle düşünürdü. O çok dindardı, gayet sofuydu. Babam öyle düşünmezdi herhalde. İyi adamdı, ama mühendisti. Kafası farklı çalışırdı.”

Bir an suskun kaldılar.

“O öldü” dedi Amy usulca. “Bunu biliyorum.”

Wolgast doğrulup dimdik oturdu. Amy’nin gözleri kapalıydı.

“Kim öldü Amy?” Ama bunun sorar sormaz Amy’nin ne demek istediğini anladı: *Annem. Annem öldü.*

“Onu hatırlamıyorum” dedi Amy. Sesi duygusuzdu, sanki Wolgast’a zaten biliyor olması gereken bir şeyi söylüyordu. “Ama öldüğünü biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?”

“Hissedebiliyorum.” Amy karanlıkta Wolgast’la bakıştı. “Hepsini hissediyorum.”

Amy bazen, şafaktan hemen önce rüya görüyordu; Wolgast kızın yan odadan gelen hafif çığlıklarını, huzursuzca kıvrılırken karyolasının gıcırdadığını duyabiliyordu. Aslında çığılıktan çok mırıltıydılar, sanki o uyurken onun ağzından başkaları konuşuyordu. Amy bazen binanın salonuna, göle bakan geniş pencereleri olan odaya iniyordu; Wolgast onu merdivenden seyrediyordu. Amy odun sobasının ışığında ve ısısında, yüzü pencerelere dönük halde, sadece birkaç saniye sessizce ayakta duruyordu hep. Wolgast onun hâlâ uykuda olduğunu anlıyordu ve uyandırmak istemiyordu. Sonra Amy dönüp merdiveni çıkıyor ve yatağına dönüyordu.

Onları nasıl hissediyorsun Amy? diye sordu Wolgast. *Ne hissediyorsun?* Bilmiyorum, dedi kız, bilmiyorum. Üzgünler. Öyle çoklar ki. Eskiden kim olduklarını unuttular. *Eskiden kimdiler Amy?* Ve Amy dedi ki: Herkes. Onlar herkes.

Wolgast artık binanın birinci katında, kapıya bakan bir koltukta uyuyordu. Geceleri geziyorlar, demişti Carl ona, ağaçlarda. Tek atış şansın var. Ağaçlardaki o yaratıklar neydiler? Carter gibi eskiden insan mıydılar? Neye dönüşmüşlerdi? Ve Amy. Rüyasında sesler duyan, saçları uzamayan, pek uyumaz –bu doğruydı, Wolgast onun sadece rol yaptığını fark etmişti– ve yemek yemez gibi görünen; başkalarının hayatlarını ve deneyimlerini anımsarcasına kitap okuyan ve yüzen Amy: Onların parçası mıydı? Virüs pasif, demişti Fortes. Ya değildiye? O zaman Wolgast’ın hastalanması gerekmez miydi? Oysa hasta değildi; kendini her zamanki gibi hissediyordu, ki her zamanki hissini şaşkınlık olduğunu fark etmişti, bir rüyada, anlamsız tabelalarla dolu bir diyarda kaybolan bir adamın şaşkınlığı; dünyanın onu anlamadığı bir sebepten dolayı kullandığını hissediyordu.

Sonra bir mart gecesi motor sesi duydu. Kar tabakası kalındı. Dolunay vardı. Wolgast koltukta uyuyakalmıştı. Uykusunda uzun yoldan ana binaya doğru yaklaşan bir aracın sesini duyduğunu fark etti. Rüyasında –bir kâbustu– bu ses, dağı yakarak onlara doğru gelen yaz yangınlarının gürlmesine dönüşmüştü; Wolgast ormanda Amy ile birlikte kaçarken, her tarafta dumanlar ve alevler varken, onu kaybetmişti.

Pencerelerde ışık belirdi ve sundurmadan ayak sesleri geldi – ağır, tökezleyen ayakların sesleri. Bir anda pür dikkat kesilen Wolgast ayağına fırladı. Springfield elindeydi. Emniyet kilidini açtı. Kapıya üç kez sertçe vuruldu.

“Dışarıda biri var.” Amy’nin sesiydi. Wolgast dönünce kızın merdivenin en alt basamağında durduğunu gördü.

“Yukarı!” dedi Wolgast sert bir fısıltıyla. “Git çabuk!”

“İçeride kimse var mı?” Sundurmadan bir erkek sesi gelmişti. “Dumanı görebiliyorum! Geri çekileceğim!”

“Amy, yukarı çık, *hemen!*”

Amy merdiveni geri geri çıktı. Wolgast pencereye gidip dışarı baktı. Dışarıda araba ya da kamyon değil, şasisine konteynerler bağlanmış bir kar motoru vardı. Far ışıklarında, sundurmanın dibinde

parkalı ve botlu bir adam duruyordu. Adam çömeliplerini dizlerine koymuştu.

Wolgast kapıyı açtı. “Yaklaşma” diye uyardı. “Ellerini göreyim.”

Adam kollarını dermansızca kaldırdı. “Silahlı değilim” dedi. Soluk soluğaydı ve Wolgast o zaman adamın parkasının yan tarafından parlak bir kurdele gibi inen kanı gördü. Adam boynundan yaralanmıştı.

“Hastayım” dedi adam.

Wolgast öne çıkıp tabancasını kaldırdı. “Defol!”

Adam diz çöktü. “Tanrım!” diye inledi. “Ulu Tanrım.” Sonra başını kaldırıp kara kapaklandı.

Wolgast geriye dönünce Amy’nin kapı eşiğinde durduğunu gördü.

“Amy, içeri gir!”

“Evet tatlım” dedi adam, kanlı elini kaldırıp halsizce sallayarak. Elinin tersiyle ağzını sildi. “Babanın sözünü dinle.”

“Amy, içeri gir dedim, *hemen!*”

Amy kapıyı kapadı.

“Bu iyi” dedi adam. Şimdi dizlerinin üstündeydi, Wolgast’a bakıyordu. “Bunu görmemeli. Tanrım, kendimi bok gibi hissediyorum.”

“Bizi nasıl buldun?”

Adam kafa sallayıp kara tükürdü. “Sizi aramaya gelmedim, sorduğun buysa eğer. Altı kişiydik, altmış beş kilometre batıda gizleniyorduk. Bir arkadaşın av kampında. Ekimden beri oradaydık, Seattle’ı haritadan sildiklerinden beri.”

“Kim sildi?” diye sordu Wolgast. “Seattle’a ne oldu?”

Adam omuz silkti. “Her yere olan şey oldu. Herkes hastalandı, can çekişiyorlardı, birbirlerini parçalıyorlardı, ordu geldi, sonra da bum, şehir havaya uçtu, dumanlar yükseldi. BM’nin veya Rusların işi diyenler oldu. Bana sorarsan Ay’daki adamın işi bile olabilir. Güneydeki dağlara gittik, kışı orada geçirdikten sonra California’ya gitmeye çalışırız diyorduk. Sonra o piçler geldiler. Hiçbirini vuramadık bile. Tabanları yağladım, ama bir tanesi beni ısırıldı. Birden üstüme çullandı orospu. Beni neden diğerleri gibi öldürmedi bilmiyorum, ama bazen öldürmüyorlarmış.” Dermansızca gülümsedi. “Şanslı günümdü herhalde.”

“Seni takip ettiler mi?”

“Hiç bilmiyorum ki. Dumanınızın kokusunu en az bir buçuk kilometre öteden aldım. Nasıl alabildim

bilmiyorum. Tavada kızaran beykın kokusuna benziyordu.” Yüzünü çok mutsuz bir ifadeyle kaldırdı. “Tanrı aşkına, sana yalvarıyorum. Tabancam olsa ben yapardım.”

Wolgast adamın ne istediğini ancak bir an sonra anladı. “Adın ne?” diye sordu.

“Bob.” Adam dudaklarını kuru, kalın diliyle yaladı. “Bob Saunders.”

Wolgast, Springfield’la işaret etti. “Eviden uzaklaşmamız gerek.”

Ormana girdiler; Wolgast beş adım geriden takip ediyordu. Adam derin karda yavaş yürüyordu. Birkaç adımda bir durup ellerini dizlerine dayıyordu soluk soluğa.

“Sana komik bir şey söyleyeyim mi?” dedi. “Eskiden sigorta istatistikleri analistiydim. Hayat ve ölüm istatistikleri. Sigara içiyorsan, araba kullanırken emniyet kemeri takmıyorsan, her gün Big Mac yiyorsan sana hangi yıl, hatta hangi ay öleceğini söyleyebilirdim.” Dengesini korumak için bir ağaca tutunuyordu. “Bu hastalıktan kurtulan yoktur herhalde, değil mi?”

Wolgast bir şey demedi.

“Bu işi yapacaksın, değil mi?” dedi Bob. Gözlerini kaçırmıştı, ağaçlara bakıyordu.

“Evet” dedi Wolgast. “Üzgünüm.”

“Sorun değil. Canını sıkma.” Adam derin soluklar aldı, dudaklarını yaladı. Dönüp aylar önce Carl’ın yaptığı gibi göğsüne dokunarak, Wolgast’a nereye ateş edeceğini gösterdi. “Tam buradan, tamam mı? İstersen önce kafamdan vurabilirsin, ama sonra buradan vurmayı ihmal etme.”

Adamın dobralığından, sakinliğinden etkilenen Wolgast başını sallayarak onaylayabildi sadece.

“Kızına sana saldırdığımı söyleyebilirsin” diye ekledi adam. “Gerçeği bilmesin. Bir de işin bitince cesedimi yak. Benzin, gazyağı gibi bir şeyle.”

Nehir kıyısına yaklaşıyorlardı. Ay ışığının maviye boyadığı manzarada tuhaf bir dinginlik vardı. Wolgast nehrin kar ve buz tabakalarının altından usulca guruldadığını duyabiliyordu. Burası iyidir, diye düşündü.

“Dön” dedi. “Bana dön.”

Ama Bob onu duymamış gibiydi. Karda iki adım daha ilerleyip sonra durdu. Anlaşılmaz bir şekilde soyunmaya başlamıştı, kanlı parkasını çıkarıp kara attı ve ardından ıslak kar pantolonunun askılarını ve kazağını çıkardı.

“Dön dedim.”

“Kötü olan ne, biliyor musun?” dedi Bob. Termal iç çamaşırını çıkarmıştı ve botlarını çözmek için diz çöküyordu. “Kızın kaç yaşında? Ben hep çocuk sahibi olmak istedim. Niye çocuk yapmadım ki?”

“Bilmiyorum Bob.” Wolgast, Springfield’ı kaldırdı. “Hemen kalk ve bana dön.”

Bob kalktı. Bir şey oluyordu. Adam parmağını boynundaki kanlı yara izinde gezdiriyordu. Yine spazm geçirdi, ama yüzünde haz vardı, neredeyse cinsel bir haz. Ay ışığında teni parlıyordu sanki. Sırtını kedi gibi kavislendirdi; gözleri hazdan kısılmıştı.

“Vay, bu hoş” dedi Bob. “Cidden... güzel.”

“Üzgünüm” dedi Wolgast.

“Hey, bekle!” Bob birden gözlerini açtı. Ellerini uzattı. “Dur bir saniye!”

“Üzgünüm Bob” diye tekrarlayan Wolgast tetiği çekti.

Kış yağmurla son buldu. Günlerce yağın yağmur ormanı doldurdu, nehri ve gölü taşırdı, yolun geri kalanını silip süpürdü.

Wolgast cesedi Bob'ın söylediği gibi yaktı, üzerine benzin döktü ve alevler sönmeye külleri çamaşır suyu döküp toprağa gömdü ve üstüne taşlar koydu. Ertesi sabah kar motorunu aradı. Taşıta bağlanmış konteynerlerin gaz tenekeleri olduğunu anladı, hepsi boştu ama Wolgast gidonlardan sarkan bir deri kesede Bob'ın cüzdanını buldu. Üstünde Bob'ın fotoğrafı ve bir Spokane adresi bulunan bir ehliyet, bilindik kredi kartları, birkaç dolar nakit, bir kütüphane kartı. Bir de stüdyoda çekilmiş bir fotoğraf vardı: Bob yazlık kazak giymişti; hamile olduğu belli olan güzel bir sarışın kadınla ve iki çocukla, tayt ve yeşil bir kadife elbise giymiş küçük bir kızla ve pijamalı bir bebekle birlikte poz vermişti. Hepsi de sırıtıyordu, bebek bile. Fotoğrafın arkasına kadınsı bir elyazısıyla "Timothy'nin ilk Noel'i" diye yazılmıştı. Bob neden çocuğu olmadığını söylemişti? Zihni çocuklarının ölmesine tanık olmanın acısına dayanamayıp onları hafızasından silmiş miydi? Wolgast cüzdanı tepenin yamacına gömdü, gömdüğü yeri iki dal parçasını bir sicimle bağlayarak oluşturduğu bir haçla işaretledi. Çok şey yapmış sayılmazdı, ama aklına gelen buydu sadece.

Wolgast başkalarının gelmesini bekledi; Bob'ın sadece ilk olduğunu varsayıyordu. Ana binadan sadece en gerekli işleri yapmak için ve yalnızca gündüzleri çıkıyordu; Springfield'ı yanından hiç ayırmıyordu ve Carl'ın dolu 38'liğini Toyota'nın torpido gözündeki tutuyordu. Akü boşalmasın diye birkaç günde bir arabanın motorunu çalıştırıyordu. Bob, California'dan bahsetmişti. Orası hâlâ güvenli miydi? Güvenli yer var mıydı? Amy'ye sormak istiyordu: *Geldiklerini duyuyor musun? Yerimizi biliyorlar mı?* Haritası olmadığından Amy'ye California'nın yerini gösteremezdi. Bunun yerine bir akşam günbatımından hemen sonra onu ana binanın çatısına çıkardı. Şu dağ sırasını görüyor musun? dedi güneyi göstererek. Elimi takip et Amy. Cascade Dağları. Bana bir şey olursa, dedi, şu dağ sırasını takip et. Koş, hiç durmadan koş.

Ama aylar geçti ve kimse gelmedi. Yağmurlar sona erdi ve Wolgast bir sabah ana binadan çıkıp da gün ışığının tadını ve kokusunu alınca bir şeylerin değiştiğini hissetti. Ağaçlardan kuş cıvıltıları geliyordu; göle bakınca oranın artık katı bir buzdan disk olmadığını gördü. Havada tatlı bir yeşil pus vardı ve ana binanın dibindeki toprakta bir dizi çiğdem bitmişti. Dünya dağılıyor olabilirdi ama burada ilkbaharın, dağlardaki ilkbaharın armağanı vardı. Dört bir yandan yaşam sesleri ve kokuları geliyordu. Wolgast hangi ay olduğunu bile bilmiyordu. Nisan mıydı yoksa mayıs mı? Ama takvimi yoktu ve sonbahardan beri takmadığı kol saatinin pili çoktan bitmişti.

O gece kapının yanındaki koltuğunda, elinde Springfield'la otururken rüyasında Lila'yı gördü. Bunun seksle, sevişmekle ilgili bir rüya olduğunu bir yanıla biliyordu, ama rüya öyle görünmüyordu. Lila hamileydi ve birlikte Borsa oynuyorlardı. Rüya belirli bir yerde geçmiyordu – birlikte oturdukları yerin ötesi bir sahnenin gizli kısımları gibi karanlıktı. Wolgast mantıksızca bir korkuya, yaptıkları şeyin bebeğe zarar vereceği korkusuna kapıldı. "Durmamız" dedi Lila'ya telaşla. "Bu tehlikeli." Ama Lila onu duymamış gibiydi. Wolgast zarı atıp piyonunu ilerletince, düdük çalan polis resmi bulunan kareye geldi. "Dosdoğru hapse gir Brad" dedi Lila gülerek. "Dosdoğru hapse gir." Sonra kalkıp soyunmaya başladı. "Sorun değil" dedi, "istersen beni öpebilirsin. Bob aldırılmaz." "Neden aldırılmaz?" diye sordu Brad. "Çünkü o ölü" dedi Lila. "Hepimiz ölüyüz."

Wolgast irkilerek uyanınca yalnız olmadığını hissetti. Koltuğunda dönünce Amy'nin sırtı dönük halde ayakta durduğunu, göle bakan pencerelere dönük durduğunu fark etti. Amy'nin odun sobasının ışığında elini kaldırıp cama dokunmasını seyretti. Ayağa kalktı.

“Amy? Ne oldu?”

Tam öne adım atarken köreltici, yoğun ve saf bir ışık pencereyi doldurdu ve o an Wolgast'ın zihni zamanı durdurdu sanki: Beyni bir fotoğraf makinesinin obtüratörü gibi Amy'nin bir görüntüsünü yakalayıp kaydetti; kız ellerini ışığa kaldırıyordu, ağzı dehşetle haykırmak için ardına kadar açılmıştı. Bir rüzgâr binayı sarstı ve sonra pencereler ortalığı sarsarak içeri doğru patlarken Wolgast ayaklarının yerden kesildiğini ve odada savrulduğunu hissetti.

Bir veya beş ya da on saniye sonra zaman normal akışına döndü. Wolgast karşı duvarın dibinde emekleme pozisyonunda durduğunu fark etti. Her yerde cam vardı, yerde binlerce cam parçası duruyordu, camların kenarları odayı aydınlatan yabancı ışıkta parçalanmış yıldızlar gibi parlıyordu. Dışarıda yuvarlak bir ışık kaynağı batı ufkunu aydınlatıyordu.

“Amy!”

Wolgast yerde yatan kızın yanına gitti.

“Yandın mı? Bir yerin kesildi mi?”

“Göremiyorum, göremiyorum!” Kız çılgınca çırpınıyordu, kollarını yüzünün önünde panikle sallıyordu. Üstü ışıl ışıl cam parçalarıyla kaplıydı, yüzüne ve kollarına yapışmışlardı. Kan da vardı, Wolgast üstüne eğilip onu sakinleştirmeye çalışırken kızın tişörtünü ıslatıyordu.

“Lütfen Amy, kımıldama! Yaralanmış mısın diye bakayım.”

Kız kollarında gevşedi. Wolgast cam parçalarını elini hafifçe kullanarak düşürdü. Amy'nin hiçbir yerinde kesik yoktu. Wolgast kanın kendisine ait olduğunu fark etti. Nereden geliyordu? Aşağı bakınca sol bacağına, diziyile kasığının ortasına uzun, pala şeklinde, kıvrık bir cam parçasının saplandığını gördü. Çekince cam parçası tertemiz bir şekilde, acı vermeden çıktı. Bacağına sekiz santimlik cam saplanmıştı. Bunu neden hissetmemişti? Adrenalin? Ama bunu düşünür düşünmez acı geldi, istasyona gürleyerek giren gecikmiş bir tren gibi. Wolgast'ın görüş alanında ışık benekleri belirdi; midesi bulandı.

“Göremiyorum Brad! Neredesin!”

“Buradayım, buradayım.” Wolgast'ın çektiği acı başını döndürüyordu. Öyle bir kesik yüzünden kan kaybından ölebilir miydi? “Gözlerini açmaya çalış.”

“Açamıyorum! Acıyor!”

Nükleer yanıklar, diye düşündü Wolgast. Patlamanın merkezine bakmak yüzünden retinada oluşan nükleer yanıklar. Portland veya Salem ya da hatta Corvallis'te bile değildi. Patlama tam batıda olmuştu. Bir atom bombası, diye düşündü, ama kimin? Ve başka kaç atom bombası vardı? Ne işe

yarayabilirdi? Wolgast hiçbir işe yaramayacağını biliyordu; dünya ıstırap verici can çekişmesi sırasında şiddetli bir spazm daha geçirmişti o kadar. Wolgast güneşe çıkıp da baharı tadınca, kendine en kötü günlerin geride kaldığını, artık sorun çıkmayacağını düşünme iznini vermiş olduğunu fark etti. Ne kadar aptallık etmişti.

Amy'yi mutfığa taşıyıp lambayı yaktı. Lavabonun üstündeki pencere her nasılsa dayanmıştı. Amy'yi bir sandalyeye oturttu, bir bulaşık bezi buldu ve hemen kendi yaralı bacağına bağladı. Amy ağlıyordu, avuçlarını gözlerine bastırmıştı. Patlamanın ışığına maruz kalan yüzünün ve kollarının derisi parlak pembeydi ve şimdiden soyulmaya başlamıştı.

“Canının yandığını biliyorum” dedi Wolgast, “ama gözlerini benim için açmalısın. Cam kaçmış mı diye bakmam gerek.” Masanın üstünde el feneri duruyordu, Amy gözlerini açar açmaz kızın gözlerini taramaya hazırdı. Tuzak kurmuştu, ama başka ne yapabilirdi ki?

Amy hayır anlamında kafa sallayıp geri çekildi.

“Amy, açmalısın. Cesur olmana ihtiyacım var. Lütfen.”

Bir dakika daha boğuştu, ama Amy sonunda pes etti. Wolgast'ın onun ellerini indirmesine ve gözlerini çok az açıp hemen ardından kapamasına izin verdi.

“Parlak!” diye haykırdı. “Acıyor!”

Wolgast onunla bir anlaşma yaptı: Üç kadar sayacaktı; sonra Amy gözlerini açacaktı ve Wolgast tekrar üç kadar sayana dek kapamayacaktı.

“Bir” diye başladı Wolgast. “İki. Üç!”

Amy gözlerini açtı; bütün yüz kasları korkudan kasılmıştı. Wolgast el fenerini kızın yüzünde gezdirirken tekrar saymaya başladı. Cam yoktu, görünür bir yara yoktu: Amy'nin gözleri temizdi.

“Üç!”

Kız gözlerini tekrar kapadı, titreyerek ve hüngür hüngür ağlayarak.

Wolgast, Amy'nin cildine ilkyardım çantasından aldığı yanık kremi sürdü, gözlerini bandajladı ve onu üst kattaki yatağına taşıdı. Emin olmasa da “Gözlerin iyi olacak” diye güvence verdi ona. “Geçicidir bence, patlamaya baktın diye öyle oldu.” Bir süre kızın yanında oturdu, uyuduğunu soluklarının sessizleşmesinden anlayana dek. Kaçmaya, patlamanın olduğu yerden uzaklaşmaya çalışmaları gerektiğini düşündü, ama nereye gideceklerdi? Önce yangınlar, sonra da yağmurlar yüzünden dağ yolundan eser kalmamıştı neredeyse. Yaya gitmeyi deneyebilirlerdi, ama Wolgast doğru dürüst yürüyemezken kör bir kızla birlikte ormanda ne kadar uzağa gidebilirdi? Elinden gelebilecek tek şey patlamanın küçük ya da sandığından daha uzakta olduğunu veya rüzgârın radyasyonu zıt yöne taşıdığını ummaktı.

İlkyardım kutusunda küçük bir dikiş iğnesi ve siyah bir iplik yumağı buldu. Şafağa bir saat kala merdivenden mutfığa indi. Masada, lamba ışığında bacağındaki bezi çözdü ve kanlı pantolonunu

çıkardı. Kesik derin ama tertemizdi, cildi kan kırmızısı bir biftek parçasının üstüne örtülmüş yırtık kasap kâğıdı gibiydi. Wolgast daha önce düğme dikmişti, bir keresinde de bir pantolonunun paçalarını onarmıştı. Ne kadar zor olabilirdi ki? Lavabonun üstündeki dolaptan aylar önce Milton'ın dükkânında bulduğu viski şişesini aldı. Kendine bir bardak viski koydu. Oturup başını geriye atarak içkiyi bir yudumda, tadını almadan içti ve sonra bardağı tekrar doldurup yine içti. Sonra kalkıp mutfak lavabosunda ellerini ağır ağır yıkadı ve bir bezle kuruladı. Tekrar oturup bezi ağzına tıkadı; bir eline viski şişesini, diğerine iplik geçirilmiş iğneyi aldı. Daha fazla ışık olmamasına hayıflandı. Derin bir nefes alıp içinde tuttu. Sonra içkiyi yaranın üstüne döktü.

İşin en kötü kısmı buydu. Sonrasında, yarayı dikerken neredeyse hiçbir şey hissetmedi.

Uyanınca başını masaya koyup uyduğunu fark etti; oda buz gibiydi ve havada yanık lastik kokusunu andıran tuhaf bir kimyasal koku vardı. Bandajlı bacağı acıyla zonkluyordu; topallaya topallaya sundurmaya çıktı. Yağan şeyin kar olmadığını fark etti: küller. Basamaklardan indi. Yüzüne, saçlarına küller yağıyordu. Korkmuyordu tuhaf bir şekilde; kendisini için, hatta Amy için bile korkmuyordu. Muhteşem bir görüntüydü. Yüzünü yukarı çevirdi. Küllerin insan kalıntıları olduğunu biliyordu. Ruhların külleri yağıyordu.

Bodrumda yaşayabilirlerdi ama gereksiz gibiydi. Radyasyon her şeye yayılabilirdi, soludukları havaya, yedikleri yiyeceklere, gölden mutfak tulumbasına akan suya. İkinci katta kalmayı sürdürdüler; en azından oradaki tahta çivilenmiş pencereler az çok koruma sağlıyordu. Wolgast üç gün sonra, Amy'nin bandajlarını çıkardıktan sonra –Amy, Wolgast'ın söz verdiği gibi görebiliyordu– kusmaya başladı ve kendini durduramadı. İçinden sadece çatı katranını andıran siyah, sümüksü bir sıvının azar azar gelmeye başlamasından çok sonra bile öğürmeyi sürdürdü. Bacağı enfeksiyon kapmıştı veya radyasyondan etkilenmişti. Yaradan çıkan yeşil irin bandajları ıslatıyordu. Pis kokuyordu; bu koku Wolgast'ın ağzında, gözlerinde ve burnunda da vardı. Her yerinde vardı sanki.

“İyileşeceğim” dedi Amy'ye; kız olanlardan sonra hâlâ aynıydı. Yanan derisi dökülmüştü ve altında ay ışığıyla aydınlanan süt gibi bembeyaz, yeni bir tabaka belirmişti. “Birkaç gün yattım mı bir şeyim kalmaz.”

Wolgast, Amy'nin odasının yanındaki, saçağın altındaki odasında yattı. Can çekiştiğini biliyordu. Önce vücudunun hızlı bölünen hücreleri –genzindeki ve mide çeperindeki, saçlarındaki, dişetlerindeki hücreler– ölüyordu, çünkü radyasyon önce onları öldürürdü değil mi? Ve şimdi radyasyon onun merkezini bulmuştu; içine kapkara, ince kemikli, büyük, ölümcül bir el gibi uzanıyordu. Wolgast suya atılan bir efervesan tablet gibi, geri dönüşsüz bir şekilde çözüldüğünü hissediyordu. Amy'yi alıp dağdan uzaklaşmaya çalışmamakla hata etmişti, ama artık çok geçti. Amy'nin varlığını, odadaki hareketlerini, fazlasıyla bilge gözlerinin kendisine baktığını hayal meyal fark ediyordu. Amy onun çatlak dudaklarına su dolu fincanlar dayıyordu; Wolgast içmek için elinden geleni yapıyordu, suyu istiyordu, ama Amy'yi memnun etmeyi, ona iyileşeceğine dair güvence vermeyi daha da çok istiyordu. Ama yiyip içtiği her şeyi kusuyordu.

“Ben iyiyim” dedi Amy ona defalarca, ama Wolgast bunu rüyasında görüyor da olabilirdi. Amy'nin sesi hafifti, Wolgast'ın kulağının yanından geliyordu. Amy onun alnını bir bezle siliyordu. Wolgast karanlık odada onun nefesini yüzünde hissediyordu. “Ben iyiyim.”

Amy daha çocuktü. Wolgast ölünce ona ne olacaktı? Doğru dürüst uyumayan ve yemek yemeyen, vücudu hastalık ve acı nedir bilmeyen bu kıza?

Hayır, Amy ölmeyecekti. İşin en kötü tarafı, ona yaptıkları korkunç şey buydu. Zaman Amy'ye çarptıkça bir iskeleye vuran dalgalar misali yarılıveriyordu. Kızın yanından geçip gidiyordu ve Amy hiç değişmiyordu. *Ve Nuh dokuz yüz elli sene yaşadı.* Nasıl becerdilerse, Amy ölmüyordu, ölemiyordu.

Üzgünüm, diye düşündü Wolgast. Elimden geleni yaptım ve yetmedi. Başından beri fazla korktum. Bir plan vardıysa bile göremedim. Amy, Eva, Lila, Lacey. Tek bir adamdım sadece. Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm.

Sonra bir gece uyandığında tek başınaydı. Bunu hemen sezdi: Etrafındaki havada ayrılış, yokluk ve kaçış vardı. Battaniyeyi kaldırmak için bile tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı; elinin altındaki battaniye zımpara kâğıdı gibiydi, yanan çiviler gibiydi. Wolgast muazzam bir çabayla doğrulup oturma pozisyonuna geçti. Bedeni zihninin bir arada tutmakta zorlandığı engin, can çekişen bir şeydi.

Yine de hâlâ ona aitti – bütün hayatını içinde geçirdiği bedendi bu. Ölmek, hayatın kendisini terk ettiğini hissetmek ne tuhaftı. Ama bir yönüyle bunu hep bilmişti. *Ölmek*, dedi bedeni ona. *Ölmek. Bunun için yaşarız, ölmek için.*

“Amy” derken sesinin hafif ve çatlak çıktığını işitti. Zayıf ve faydasız bir sestti, şekilsizdi; karanlık bir odada, orada bulunmayan birinin ismini söylüyordu. “Amy.”

Merdivenden mutfığa inmeyi başarıp lambayı yaktı. Lambanın titrek ışığında her şey eskisi gibi görünüyordu, ama içerisi bir şekilde değişmişti – Amy ile birlikte içinde bir sene geçirdiği oda her nasılsa bambaşka olmuştu. Wolgast saati, günü, ayı bilmiyordu. Amy gitmişti.

Binadan sendeleyerek çıktı, sundurmadan indi, karanlık ormana girdi. Ağaç hattının üstünde aralık bir göz gibi asılı duran Ay, telden sarkan bir çocuk oyuncağına, bir bebek beşiğinin üstünde sallanan bir gülümseyen Ay yüzüne benziyordu. Işığı küllerle kaplı bölgeyi aydınlatıyordu, her şey can çekişiyordu, dünyanın canlı yüzeyi soyulup alttaki taşın özü sergiliyordu. Hazırlanmış bir sahne gibi, diye düşündü Wolgast; her şeyin sonu, her şeyin anısı için hazırlanmış bir sahne. Beyaz tozların üstünde nereye gittiğini bilmeden yürüyerek seslendi, Amy’ye seslendi.

Artık ağaçların arasındaydı, ana bina epey geride kalmıştı. Wolgast dönüş yolunu bulabileceğinden şüpheliydi, ama bunun önemi yoktu. Bitmişti; hayatı bitmişti. Ağlayacak gücü bile yoktu. Sonunda, diye düşündü, geriye sadece bir yer seçmek kalıyor. Şanslıysan öleceğin yeri seçebiliyorsun.

Nehrin yukarısında, Ay’ın altındaydı, yapraksız çıplak ağaçların arasındaydı. Diz çöküp sırtını bir ağaca yaslayarak bitkin gözlerini kapadı. Tepesindeki dallarda bir şey hareket ediyordu, ama bunu hayal meyal sezdi sadece. Ağaçlarda hışır hışır gezinen bir şeyler vardı. Bir zamanlar, pek çok hayat önce, biri geceleri ağaçlarda gezinen şeylerden bahsetmişti. Ama o kişinin ne dediğini anımsamak artık sahip olmadığı bir gücü gerektiriyordu; o düşünce aklından çıktı.

Sonra içine yeni bir his yayıldı, soğuk ve nihai bir his, kışın en soğuk zamanında dingin yıldızların altında esen, açık bir kapıdan içeriye giren bir esinti gibi. Şafak söktüğünde artık Wolgast diye biri olmayacaktı. *Amy*, diye düşündü yıldızlar her tarafa yağmaya başlarken; ve hayatını geride bırakması kolaylaşsın diye zihnini sadece onun ismiyle, kızının ismiyle doldurmaya çalıştı, *Amy, Amy, Amy.*

III

Son Şehir

VS 2

Müzik, yumuşak sesler kesilince,
Titreşir bellekte;
Kokular, tatlı menekşeler hastalanınca,
Yaşarlar uyandırdıkları heyecanda.

Gül yaprakları, gül ölünce,
Sevgilinin yatağına serpilir;
Sen öldüğünde de, düşüncelerinde
Aşk uyumayı sürdüreceksin.

“Müzik, Yumuşak Sesler Kesilince”

*****TAHLİYE BİLDİRİSİ*****

ABD Askeri Kuvvetler Komutanlığı

Doğu Karantina Bölgesi, Philadelphia, PA

Doğu Karantina Bölgesi Başkomutanı Gen. Travis Cullen'ın ve Philadelphia Şehri Valisi Sayın George Wilcox'ın emriyle:

Philadelphia Şehri'ndeki ve Delaware Nehri'nin batısındaki üç ilçedeki (Montgomery, Delaware, Bucks) hastalığa rastlanmamış YEŞİL İŞARETLİ bölgelerde ("Güvenli Bölgeler") bulunan dört (4) ila on üç (13) yaşındaki bütün küçük çocukların hemen nakledilmek üzere AMTRAK 30. SOKAK İSTASYONU'na gitmeleri emredilmiştir.

Her çocuk yanında şunları **GETİRMELİDİR:**

- * Doğum sertifikası, Sosyal Güvenlik kartı veya geçerli Birleşik Devletler pasaportu.
- * İkametgâh kanıtı, örneğin ebeveynden biri ya da bir yasal hami adına düzenlenmiş bir hizmet faturası veya geçerli bir mülteci kartı.
- * Güncel aşı kaydı.
- * Tahliye sürecinde yardımcı olacak sorumlu bir yetişkin.

Her çocuk yanında şunları **GETİREBİLİR:**

* Kişisel eşyaları koymak için, 55 cm x 35 cm x 22 cm ebatlarını aşmayan BİR kap. **BOZULABİLİR YİYECEKLER GETİRMEYİN.** Trende yemek ve su verilecektir.

* Katlanabilir şilte veya uyku tulumu.

Aşağıdakilerin trenlere ve TAHLİYE İŞLEMLERİ ALANI'na sokulmalarına izin **VERİLMEYECEKTİR:**

- * Ateşli silahlar
- * 8 santimden uzun bıçaklar veya delici silahlar
- * Evcil hayvanlar

** Ebeveynlerin ve hamilerin Amtrak 30. Sokak İstasyonu'na girmelerine izin verilmeyecektir.*

* Tahliye sürecine müdahale eden kişi veya kişiler VURULACAKTIR.

* Trenlere izinsiz binmeye çalışan kişiler VURULACAKTIR.

Tanrı Birleşik Devletler Halkını ve Philadelphia Şehrini Korusun

On sekiz

Ida Jaxon'ın Günlüğü'nden ("Teyze'nin Kitabı")

Kuzey Amerika Karantina Periyodu Konulu Üçüncü Küresel Konferans'ta Sunulmuştur

İnsan Kültürlerini ve Çatışmalarını İnceleme Merkezi

New South Wales Üniversitesi, Hindi-Avustralya Cumhuriyeti

VS 16-21 Nisan 1003

[Alıntı başlıyor.]

...ve kaostu. Öyle bir manzarayı yıllar geçse de unutmuyor insan, binlerce kişi, hepsi de korkudan deliye dönmüştü, çitlere yaslanıyorlardı, askerlerle köpekler insanları sakinleştirmeye çalışıyorlardı, havaya ateş ediliyordu. Ben daha sekiz yaşındaydım, küçük valizimi taşıyordum, annemin dün gece hazırladığı valizi; hüngür hüngür ağlıyordu durmadan, çünkü ne yaptığının farkındaydı, beni bir daha asla görmemek üzere gönderdiğinin farkındaydı.

Sıçrayanlar New York'u, Pittsburgh'u, Washington'ı ele geçirmişlerdi. Hatırlayabildiğim kadarıyla ülkenin çoğunu. Oralarda tanıdıklarım vardı. Bilmediğimiz bir sürü şey vardı. Örneğin Avrupa'da, Fransa'da ya da Çin'de olanları bilmiyorduk, gerçi babamın bizim sokaktan bazı adamlarla virüsün oralarda farklı olduğunu, insanları doğrudan öldürdüğünü konuştuğunu duymuştum, bu yüzden o sıralar koca dünyada insanların bulunduğu belki de tek şehrin Philadelphia olduğunu düşünüyordum. Bir adadaydık. Anneme savaşı sorduğumda, sıçrayanların bizim gibi ama hasta insanlar olduklarını söyledi. Ben de hasta olmuştum, bu yüzden bunu duyunca ödüm koptu, iki gözüm iki çeşme ağlamaya başladım, günün birinde uyanıp annemi, babamı ve kuzenlerimi öldüreceğimi, sıçrayanlar gibi cinayet işleyeceğimi düşünüyordum. Annem bana sımsıkı sarıldı ve hayır, hayır Ida, dedi, o farklı, hiç aynı şey değil, haydi şimdi sus ve ağlamayı kes, dedi ve sözünü dinledim. Yine de insanların sadece burnu filan akıyor, boğazı acıyorsa neden savaşa başladıklarını ve her tarafta askerlerin olduğunu başta anlayamadım.

Onlara sıçrayanlar diyorduk. Vampir demiyorduk, gerçi öyle diyenler de vardı. Kuzenim Terrence onların vampir olduklarını söylüyordu. Bana bir çizgi romanda, ki hatırlayabildiğim kadarıyla bir çeşit resimli kitaptı, vampirleri gösterdi, ama babama resimleri gösterip sorduğumda bana hayır dedi, vampirlerin uydurma olduklarını, takım elbiseli ve pelerinli, yakışıklı, kibar adamlar olduklarını söyledi, oysa bunlar gerçek Ida, dedi. Uydurma filan değil. Şimdi onlara takılan bir sürü isim var tabii, uçanlar, dumanlar, içiciler, viraller filan, ama biz onlara sıçrayanlar diyoruz çünkü insan öldürürken bunu yapıyorlar. Sıçırıyorlar. Babam dedi ki, o orospu çocuklarına ne isim takarsan tak, çok vahşi oldukları kesin. Ordunun sözünü dinle Ida, evden çıkma. Böyle konuşması beni şoke etti, çünkü babam AME'de^[12] diyakozdu ve öyle sözcükler kullandığını hiç duymamıştım. Geceleri en kötüsüydü, özellikle kışın. Şimdiki gibi elektrik yoktu. Ordunun verdikleriyle karnımızı doyuruyorduk, elimize ne geçerse yakıp ısınyorduk. Güneş batınca herkesin içine korku çöktüğü hissediliyordu. Sıçrayanların o gece gelip gelmeyeceklerini bilmiyorduk. Babam evimizin pencerelerine tahtalar çakmıştı, bir de tabancası vardı, sabaha kadar mutfak masasında mum ışığında otururken yanından ayırmıyordu, telsizi dinliyordu, bazen biraz içiyordu. Askerliğinde donanmada irtibat subayı olduğundan öyle şeylerden anlardı. Bir gece mutfağa girince onun hüngür hüngür ağladığını gördüm, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Beni uyandıran neydi bilmiyorum, belki de sesiydi. Güçlü bir adam olan babamı o halde görünce utandım. N'oldu baba, dedim, niye öyle ağlıyorsun, bir şey mi korkuttu? Hayır anlamında kafa sallayıp dedi ki, Tanrı artık bizi sevmiyor Ida. Belki bir kabahat işledik diye. Ama sevmiyor işte. Bizi gözden çıkardı. Sonra annem geldi ve ona sus Monroe, sarhoşsun deyip beni yatağa gönderdi. Babamın adı buydu, Monroe Jaxon'dı, üç kardeştiler. Annemin ismi Anita'ydı. O sırada bilmiyordum ama belki de tren meselesi yüzünden ağlıyordu. Başka bir sebepten de

olabilir.

Tanrı'nın neden Philadelphia'yı o kadar uzun süre koruduğunu yine ancak Tanrı bilir. Şimdi hayal meyal hatırlıyorum, ama bazen o ruh halini hatırladığım oluyor. Ufak tefek şeyleri, örneğin geceleri babamla köşeden buz almaya gittiğimi, Joseph Pennell İlkokulu'ndaki arkadaşlarımı, bir de köşede oturan Sharise diye küçük bir kızı, birlikte saatlerce takılırdık. Trende onu aradım ama bulamadım.

Adresimi hatırlıyorum: 2121 Batı Laveer. Mahallede bir üniversite vardı, dükkânlar ve işlek sokaklar vardı ve her gün bir sürü insan geçiyordu. Bir de babamın beni Noel vakti vitrinleri göreyim diye otobüsle şehir merkezine götürdüğünü hatırlıyorum. En fazla beş yaşındaydım. Otobüs bizi babamın çalıştığı hastanenin önünden geçirdi, babam orada röntgen çekiyordu, yani insanların kemiklerinin fotografik resimlerini, ordudan ayrıldığından beri bu işi yapıyordu, annemle orada tanışmıştı ve tam ona göre bir iş olduğunu söylerdi hep, insanların içlerini görmekten hoşlandığını söylerdi. Doktor olmak istemişti ama röntgencilik yapmaktan da memnundu. Bana Noel için süslenmiş vitrinleri gösterdi, ıslıl ıslıldılar, karlı ve ağaçlıydılar, içlerinde elfler ve ren geyikleri filan hareket ediyordu. Hayatımda hiç o kadar mutlu olmamıştım, öyle güzel bir görüntüydü ki, babamla birlikte soğukta duruyordum. Anneme hediye alacağımızı söyledi, iri eli başımın üstündeydi, atkı veya eldiven alabiliriz dedi. Sokaklar çok kalabalıktı, öyle çok insan vardı ki, her yaşta insanlar. O günü düşünmek şimdi bile hoşuma gidiyor. Artık Noel'i hatırlayan kalmadı, ama şimdiki İlk Gece gibiydi biraz. Atkı veya eldiven aldık mı hatırlamıyorum. Almışızdır herhalde.

Artık bütün bunlar geride kaldı. Yıldızlar da. Bazen düşünüyorum da, Önceki Zaman'ın en özlediğim şeyi yıldızlar galiba. Yatak odası pencereden bakınca binalarla evlerin tepesindeki yıldızları görebiliyordum, gökyüzünde asılı duran ışık noktalarıydılar, sanki Tanrı göğü Noel için süslemişti. Annem bana bazılarının isimlerini söyledi, onlara biraz bakınca kaşıklar ve insanlar ve hayvanlar gibi şekiller görülmeye başlandığını da söyledi. Yıldızlara bakınca Tanrı'nın görülebileceğini düşünürdüm. Tanrı'nın yüzüne bakmak gibiydi. O ancak karanlıkta net görülebilirdi. Bizi unutmuş olabilir de, olmayabilir de. Belki de yıldızları göremez olunca biz onu unuttuk. Açıkçası ölmeden önce tekrar görmek istediğim tek şey onlar.

Başka trenler de vardı sanırım. Her yerden trenlerin kalktığını, başka şehirlerin de sıçrayanlar gelmeden önce trenler yolladıklarını duyuyorduk. Belki de insanlar sırf korkudan öyle konuşuyorlar, bir umuda tutunuyorlardı. Gittiğimiz yere kaç tren ulaştı bilmiyorum. Bazıları California'ya, bazılarıysa isimlerini şimdi hatırlamadığım yerlere gönderildiler. O günlerde sadece bir trenin haberini aldık. Yürüyenlerden ve Tek Kanun'dan önce, telsiz yasak değilken. New Mexico'da bir yere gidiyordu sanırım. Ama ışıklarına bir şey oldu ve sonra onlardan haber alamadık. Peter'la Theo'nun ve diğerlerinin söylediklerine göre geride sadece biz kalmışız.

Ama treni, Philadelphia'yı ve o kış olup biten her şeyi yazacaktım. Millet hali perişandı. Ordu her yerdeydi, sadece askerler değil, tanklar filan da. Babam bizi sıçrayanlardan korumaya geldiklerini söyledi, ama benim gözümde silahlı iri adamlardı sadece, çoğu beyazdı, babam bana hep olumlu bakmamı söylerdi, ama beyaz adama güvenme Ida derdi –böyle derdi, sanki hepsi tek bir adammış gibi– ama şimdi komik geliyor tabii, çünkü herkes bir aradaydı. Bunları okurken neden bahsettiğimi bile

bilmiyorsunuz herhalde. Bizim sokaktan bir adam sırf bir köpeği yakalamaya çalıştığı için vuruldu. Köpek yemek aç kalmaktan iyidir diye düşünmüştü herhalde. Ama sonra askerler onu vurdular ve cesedini Olney Caddesi'ndeki bir sokak lambasına astılar, göğsüne de "yağmacı" yazılı bir tabela çaktılar. Adam neyi yağmalıyordu bilmiyorum, zaten açlıktan ölecek olan bir köpeği yakalamaya çalışıyordu o kadar.

Sonra bir gece çok yüksek bir gürlleme duyduk, sonra bir tane daha, bir tane daha; tepemizden uçaklar geçiyordu çığlık çığığa ve babam bana köprüleri havaya uçurduklarını söyledi ve ertesi gün daha çok uçak görüp yangın ve duman kokusu alınca sıçrayanların yaklaştıklarını anladık. Şehrin çeşitli yerlerinde yangın çıkmıştı. Yatağa gittim ve çatışma sesleriyle uyandım. Evimizde sadece dört oda vardı ve duvarlar ses geçiriyordu, bir odada hapsürsünüz diğer odadan çok yaşa derlerdi. Annemin durmadan ağladığını duydum, babam da ona yapma, güçlü olmalısın Anita, buna mecburuz gibi şeyler söylüyordu ve sonra odanın kapısı açılıverdi ve babamın eşikte durduğunu gördüm. Elinde mum vardı ve hayatımda ilk kez yüzünde öyle bir ifade görüyordum. Hayalet görmüş gibiydi ve kendisi de hayalete benziyordu. Beni çabucak giydirdi ve şimdi uslu ol Ida, gidip annenle vedalaş dedi ve bunu yaptığımda annem bana uzun uzun sarıldı, öyle acı acı ağlıyordu ki onca yıldan sonra şimdi bile düşündükçe içim parçalanıyor. Kapının yanındaki küçük valizi görünce anne, bir yere mi gidiyoruz dedim. Taşınıyor muyuz? Ama yanıt vermedi, durmadan ağlayıp bana sarılmayı sürdürdü sadece, sonunda babam onu zorla benden ayırdı. Sonra babamla ben dışarı çıktık. Sadece ikimiz.

Vaktin hâlâ gece olduğunu ancak dışarı çıktığımızda fark ettim. Hava soğuk ve rüzgârlıydı. Başta kar yağıyor sandım ama sonra elime düşen bir taneyi yalayınca kül olduğunu fark ettim. Duman kokusu alıyordum ve gözlerimle boğazım yanıyordu. Neredeyse sabaha kadar yürüdük. Sokakta sadece ordu kamyonları hareket ediyordu, bazılarının tepesindeki megafonlardan sesler geliyordu, insanlara hırsızlık yapmamalarını, tahliye sırasında sakin olmalarını söylüyorlardı. Tek tük insan vardı, ama yürüdükçe daha çok insan görmeye başladık ve sonunda kalabalık sokaklara girdik, kimse tek kelime etmiyordu, herkes bizimle aynı yönde ilerliyor, bavullarını taşıyordu. Sadece Küçüklerin gideceğinin farkında değildim sanırım.

İstasyona vardığımızda hava hâlâ karanlıktı. Oradan biraz bahsetmişim. Babam kuyruğa girmemek için biraz erken gideceğimizi söylemişti, kuyruklardan nefret ederdi hep, ama şehrin yarısı aynı şeyi düşünmüştü sanki. Epey bekledik, ama işler sarpa sarıyordu, bu hissediliyordu. Sanki bir fırtına yaklaşıyordu, havada uğultusu ve çitirtisi vardı. İnsanlar çok korkuyordu. Yangınlar sönüyor, sıçrayanlar geliyor diyorlardı. Uzaklardan gürlmeler geldiğini duyuyorduk, gök gürültüsü gibiydiler ve tepemizden, alçaktan uçaklar geçiyordu hızla. Her uçak gördüğümde kulaklarım tıkanıyordu ve hemen ardından bir gümbürtü kopuyor ve yer sarsılıyordu. Bazı insanların yanında Küçükler vardı ama hepsinin değil. Babam elimi sımsıkı tutuyordu. Çitteki bir aralıktan askerler insanları geçiriyorlardı ve bizim de oradan geçmemiz gerekiyordu. Öyle daracıktı ki, insanlar sıkış tıktış geçiyordu. Nefes almakta zorlanıyordum. Bazı askerlerin köpekleri vardı. Ne olursa olsun bana tutun Ida, dedi babam. Sakın bırakma.

İlerledikçe aşağıdaki treni görmeye başladık. Bir köprüdeydik, altından raylar geçiyordu. Trenin tamamını göremiyordum, öyle uzundu ki. Sanki sonsuza dek uzanıyordu, sanki yüz tane vagonu vardı. Hayatımda ilk kez öyle bir tren görüyordum. Vagonları

penceresizdi ve yanlardan çıkan uzun çubuklardan ağlar sarkıyordu, kuş kanatları gibi. Vagon tepelerindeki metal kafeslerin içinde (kanarya kafesleri gibiydiler) büyük silahlı askerler vardı. En azından asker olduklarını tahmin ettim, çünkü ateşten korunmak için parlak gümüşü giysiler giymişlerdi.

Babama ne olduğunu hatırlamıyorum. Bazı şeyleri hatırlayamazsınız çünkü olup bitmelerinden sonra zihin onları reddeder. Kutuda kedi taşıyan bir kadın hatırlıyorum, bir askerın ona o kediyle ne yaptığını sanıyorsun kadın dediğini hatırlıyorum ve sonra çabucak bir şeyler oldu ve ister inanın ister inanmayın, asker kadını oracıkta vuruverdi. Sonra başka silah sesleri duydum ve insanlar çığlık çığığa kaçışmaya başladılar, babamla ben birbirimizi kaybettik. Elimi uzatınca babamın elini bulamadım. Kalabalık nehir gibi akıyordu, beni sürüklüyordu. Korkunçtu. İnsanlar trenin tam dolmadan hareket ettiğini haykırıyorlardı. Valizimi kaybettiğimi tahmin edersiniz tabii ve aklımda o vardı. Babam hep malına sahip çık İda, dikkatsiz olma derdi. Onları almak için çok çalışıyoruz, yani önemsizlermiş gibi davranma. Bu yüzden başımın çok büyük belada olduğunu düşünüyordum ve birden bir şey çarpınca yere düştüm ve kalkınca etrafımda bir sürü ceset gördüm. Biri okuldan tanıdığım bir oğlandı. Sakız Vincent derdik ona, sürekli sakız çiğnediği için okulda başı derde girerdi hep. Ama şimdi göğsünün tam ortasında bir delik vardı ve bir kan birikintisinde sırtüstü yatıyordu. Göğsündeki delikten kan çıkmaya devam ediyordu, küçük küçük köpürüyordu, banyodaki sabunlar gibi. Bu Sakız Vincent, şurada cesedi yatıyor diye düşündüğümü hatırlıyorum. Vücudunu delip geçen bir mermi onu öldürdü. Bir daha asla hareket edemeyecek, konuşamayacak, sakız çiğneyemeyecek, hiçbir şey yapamayacak ve yüzünde o unutkan ifadeyle sonsuza dek öylece yatacak.

Hâlâ trenin üstünde uzanan köprüdeydim ve insanlar trene atlamaya başlamışlardı. Herkes çığlık atıyordu. Bir sürü asker onlara ateş ediyordu, sanki birisi her şeye ateş etmelerini söylemişti. Aşağı bakınca cesetlerin yakacak odun gibi üst üste yığılı olduğunu gördüm ve her tarafta kan vardı, öyle çok kan vardı ki sanki dünya kanıyordu.

Sonra birisi beni kucağına aldı. Babam sandım, beni kurtarmaya gelmişti, ama o değildi, tanımadığım bir adamdı. İriyarı, şişman, sakallı bir beyaz adamdı. Beni belimden tutup kaldırdı ve köprüünün diğer ucuna koştu, orada çalıkların arasından inen bir çeşit patika vardı. Rayların üstündeki bir duvarın tepesindeydik ve adam beni ellerimden tutup aşağı sarkıtınca beni bırakacak, Sakız Vincent gibi öleceğim diye düşündüm. O adama bakıyordum ve gözlerini asla unutmayacağım. Öleceğini bilen bir insanın gözleriydi. Yüzünüzde o ifade varken genç ya da yaşlı, zenci ya da beyaz, hatta erkek ya da kadın olmuyorsunuz. Bütün bunlardan soyutlanıyorsunuz. Adam bağıırıyordu, birisi kızı alsın, birisi bu kızı alsın diye. Sonra birisi aşağıdan bacaklarımı tutup beni indirdi ve sonra kendimi trende buldum ve tren hareket ediyordu. Ve annemi, babamı, o güne kadar tanıdığım hiç kimseyi bir daha göremeyeceğimi düşünmeye başladım.

Daha sonra olan şeylerden çok, hislerimi hatırlıyorum. Çocukların ağladığını, karnımın acıktığını, sıcak karanlıkta sıkış tikiş duran insanların kokularını hatırlıyorum. Dışarıdan silah sesleri geldiğini duyuyorduk ve trenin duvarlarını yalayan alevlerin sıcaklığını hissediyorduk, sanki bütün dünya alev alev yanıyordu. Duvarlar öyle ısınmıştı ki dokunsanız eliniz yanıyordu. Bazı çocuklar taş çatlasa dört yaşındaydı, daha bebekteler. Vagonda iki Nöbetçi vardı, bir adamla bir kadın. İnsanlar Nöbetçileri asker sanıyorlardı ama yanılıyorlardı, onlar FEMA'dandılar.^[13]Bunu hatırlıyorum çünkü ceketlerinin

sırtlarında iri siyah harflerle yazılıydı. Babamın New Orleans'ta tanıdıkları vardı, orduya yazılmadan önce orada büyümüşü ve FEMA'nın hiçbir işe yaramadığını söylerdi. Kadına ne oldu bilmiyorum ama adam İlk Aile'dendi, bir Chou'ydu. Başka bir Nöbetçi'yle evlendi ve o kadın ölünce iki kadınla daha evlendi. O kadınlardan biri Mazie Chou'ydu, Yaşlı Chou'nun ninesi.

Tren hiç durmuyordu. Hiçbir şey için. Arada sırada büyük bir gümbürtü kopuyor ve vagon rüzgârdaki bir yaprak gibi sarsılıyordu, ama ilerlemeyi sürdürüyorduk. Bir gün kadın vagondan inip başka çocuklara yardım etmeye gitti ve geri geldiğinde hüngür hüngür ağlıyordu. Adama arkamızdaki vagonların hepsinin gittiğini söylediğini duydum. Treni öyle bir şekilde inşa etmişlerdi ki, sıçrayanlar bir vagona girerlerse o vagon geride bırakılabiliyordu ve duyduğumuz gümbürtüler o vagonların birer birer bırakılmasının sesleriydi. O vagonları ve içlerindeki çocukları düşünmek istemiyordum ve hâlâ istemiyorum. Bu yüzden burada o konudan daha fazla bahsetmeyeceğim.

Buraya ne zaman geldiğimizi merak ediyorsunuzdur; bunu biraz hatırlıyorum, çünkü kuzenim Terrence'i burada buldum. Benimle birlikte trende olduğunu bilmiyordum, başka bir vagondaymış meğer. Arka vagonlardan birinde olmadığı için şanslıydı, çünkü geldiğimizde sadece üç vagon kalmıştı ve ikisi neredeyse bomboştu. Nöbetçiler California'da olduğumuzu söylediler. California eskisi gibi bir eyalet değil, artık ayrı bir ülke dediler. Bizi otobüslere bindirip dağa, güvenli bir yere götüreceklerini söylediler. Tren durdu, herkes korkuyordu ama heyecanlıydı da, günler sonra trenden inecektik ve sonra kapı açılınca ışık öyle parlaktı ki yüzlerimizi ellerimizle örtmek zorunda kaldık. Bazı çocuklar ağlıyorlardı çünkü sıçrayanların bizi öldürmeye geldiklerini sanmışlardı ve başka birisi saçmalamayın, sıçrayanlar gelmedi deyince gözlerimi açtım ve karşımda bir askerin durduğunu görünce rahatlardım. Çölde bir yerdeydik. Bizi trenden indirdiler, etrafta başka bir sürü asker vardı, kumlara sıra sıra otobüsler park edilmişti ve havada helikopterler dolanıyordu, toz kaldırıyor ve gürültü yapıyorlardı. Askerler bize su verdiler, soğuk su. Hayatımda soğuk sudan o kadar tat aldığımı hatırlamıyorum. Işık hâlâ o kadar parlaktı ki etrafa bakınırken bile gözlerim acıyordu, ama o sırada Terrence'i gördüm. Diğer çocuklarla birlikte tozların arasında duruyordu, bir valiz ve kirli bir yastık taşıyordu. Hayatımda ilk kez bir oğlana öyle sımsıkı sarıldım, ikimiz de gülüp ağlıyorduk ve şu haline bak diyorduk. Hatırladığım kadarıyla birinci değil ikinci dereceden kuzenimdi. Babası Carleton Jaxon babamın yeğeniydi. Carleton tersanede lehimciydi ve Terrence sonradan bana babasının treni inşa edenlerden biri olduğunu söyledi. Tahliyeden bir gün önce Carleton Amca, Terrence'i istasyona götürüp ilk vagona sokmuş, Makinist'in yakınına oturtmuş ve orada kalmasını söylemiş. Yerinden kıml dama Terrence. Makinist'in sözünü dinle. Terrence'in şimdi yanımda olmasının sebebi buymuş. Benden sadece üç yaş büyüktü ama o sırada daha büyük görünüyordu, o yüzden bana sahip çıkarsın değil mi Terrence dedim. Bana sahip çıkacağını söyle. Başıyla onaylayıp evet dedi ve sahiden de ölene kadar bana sahip çıktı. Hane Halkı'ndan olan ilk Jaxon'dı ve o zamandan beri Hane Halkı'nda bir Jaxon olmuştur hep.

Bizi otobüslere bindirdiler. Terrence yanımdayken artık her şey farklı geliyordu. Bana ödünç verdiği yastığa başımı koyup uyudum. O yüzden otobüslerde kaç saat kaldık bilmiyorum, ama bir günden fazla değildi sanırım. Sonra Terrence uyan, Ida, geldik, uyan çabuk deyince havanın farklı koktuğunu hemen fark ettim. Başka askerler bizi indirdiler ve

surları ve uzun direklerin tepesindeki projektörleri ilk kez gördüm – ama vakit gündüz olduğu için sönihtüler. Hava taze ve aydınlıktı ve öyle soğuktu ki hepimiz titreyerek tepiniyorduk. Her yerde askerler ve türlü türlü şeylerle, yiyeceklerle, silahlarla, tuvalet kâğıtlarıyla ve giysilerle dolu büyüklü küçüklü FEMA kamyonları vardı, bazı kamyonlarda da hayvanlar vardı, koyunlar, keçiler, atlar, kafesler içinde tavuklar, hatta köpekler. Nöbetçiler bizi önceki gibi sıraya geçirip isimlerimizi aldılar ve temiz giysiler verip Sığınak'a götürdüler. Bizi soktukları odayı bilmeyen yok gibidir ve hâlâ bütün Küçükler orada uyurlar. Terrence'in yanındaki yatağa yattım ve ona aklımdaki soruyu sordum, burası neresi Terrence dedim. Baban treni inşa ettiğine göre biliyordur. Terrence bir an hiç kımıldamadı ve burası artık yaşayacağımız yer dedi. Projektörlerle surlar bizi korurlar. Savaş bitene kadar burada sığırayanlardan, her şeyden korunacağız. Nuh'un öyküsü gibi, burası Nuh'un gemisi. Ona Nuh'un gemisi nedir diye sordum, ne diyorsun dedim, annemle babamı tekrar görebilecek miyim dedim, o da bilmiyorum Ida dedi. Ama söylediğim gibi sana sahip çıkacağım dedi. Diğer tarafta benim yaşlarımda bir kız yatakta oturuyordu, durmadan ağlıyordu ve Terrence kızın yanına gidip usulca ismin ne, istersen sana da sahip çıkarım deyince kız ağlamayı kesti. Güzel kızdı, hepimiz gibi kirli ve bitkin olduğu halde güzelliği belli oluyordu. Minik yüzü çok tatlıydı ve saçları öyle hafif ve inceydi ki bebek saçı gibiydi. Terrence'e bakıp kafa salladı ve evet, lütfen sahip çık, sorun olmazsa erkek kardeşime de sahip çıkabilir misin dedi. O kız, Lucy Fisher sonradan en iyi arkadaşım ve Terrence'in karısı oldu. Erkek kardeşinin ismi Rex'ti, minicik bir şeydi, Lucy kadar ama oğlansı bir şekilde tatlıydı ve sanırım Fisherlarla Jaxonların o zamandan beri içli dışlı olduklarını bilmeyen yoktur.

Bütün bunları hatırlamanın benim işim olduğunu kimse söylemedi, ama ben yazmazsam unutulacaklar gibi geliyor. Sadece buraya nasıl geldiğimiz değil, Önceki Zaman'ın eski dünyası da unutulacak. Noel'de eldiven ve atkı almak, babamla birlikte sokakta buz almaya gitmek ve bir yaz gecesi bir pencere kenarında oturup yıldızların belirmelerini seyretmek. İlklerin hepsi çoktan öldü tabii. Çoğu öyle eskiden öldü ya da kaçırıldı ki artık isimlerini hatırlayan yok. O günleri düşününce üzülüyorum. Yirmi yedi yaşında kaçırılan Terrence gibi kaybolanlara, hemen arkasından doğum sırasında ölen Lucy'ye ve uzun yaşayan ama şimdi hatırlamadığım bir sebepten ölen Mazie Chou'ya biraz üzülüyorum. Apandisitli galiba veya kanserdi. En zoru intihar edenleri düşünmek, yıllar boyu o kadar çok kişi bunu yaptı ki. Üzüntüden, kaygıdan veya sırf bu hayatın ağırlığına daha fazla katlanmak istemedikleri için intihar ettiler. Rüyamda onları görüyorum. Sanki dünyayı zamansız terk ettiler ve gittiklerinden habersizler. Ama böyle hissetmemin, bir ayağım bu dünyadaymış ve diğer ayağım öbür dünyadaymış gibi hissetmemin, zihnimde her şeyin karman çorman olmasının sebebi yaşlılık herhalde. İsmimi bilen kimse kalmadı. Bana Teyze diyorlar, çünkü asla çocuk sahibi olamadım ve buna üzülüyorum sanırım. Bazen sanki asla yalnız değilmişim, içimde bir sürü insan varmış gibi geliyor. Ve giderken onları yanımda götüreceğim.

Nöbetçiler bize ordunun geri geleceğini ve daha çok çocuk ve asker getireceğini söylediler, ama öyle bir şey olmadı. Otobüsler ve kamyonlar gittiler ve karanlık çökerken sur kapısı kapandı ve projektörler yakıldı, öyle parlaktılar ki yıldızları sildiler. Muhteşem bir manzaraydı. Terrence'le ben bakmak için dışarı çıkmıştık, soğuktan titriyorduk ve o zaman söylediği şeyin doğru olduğunu anladım. Artık burada yaşayacaktık. Birlikteydik, İlk Gece'de, projektörler yandığında ve yıldızlar söndüğünde. Ve aradan geçen onca yılda,

o yildizlari bir daha hic gormedim.

IV

Gözünü dört aç

Birinci Koloni

San Jacinto Dağları

Ey uyku! Ey tatlı uyku!

Doğanın müşfik hemşiresi, korkuttum mu seni,
Artık gözkapaklarımı ağırlaştırmayacak mısın
Ve duyularımı unutuşa daldırmayacak mısın?

1. Slayt- İlk Koloni Yerleşimi'nin Planı (33°, 74'K, 116° 71B)

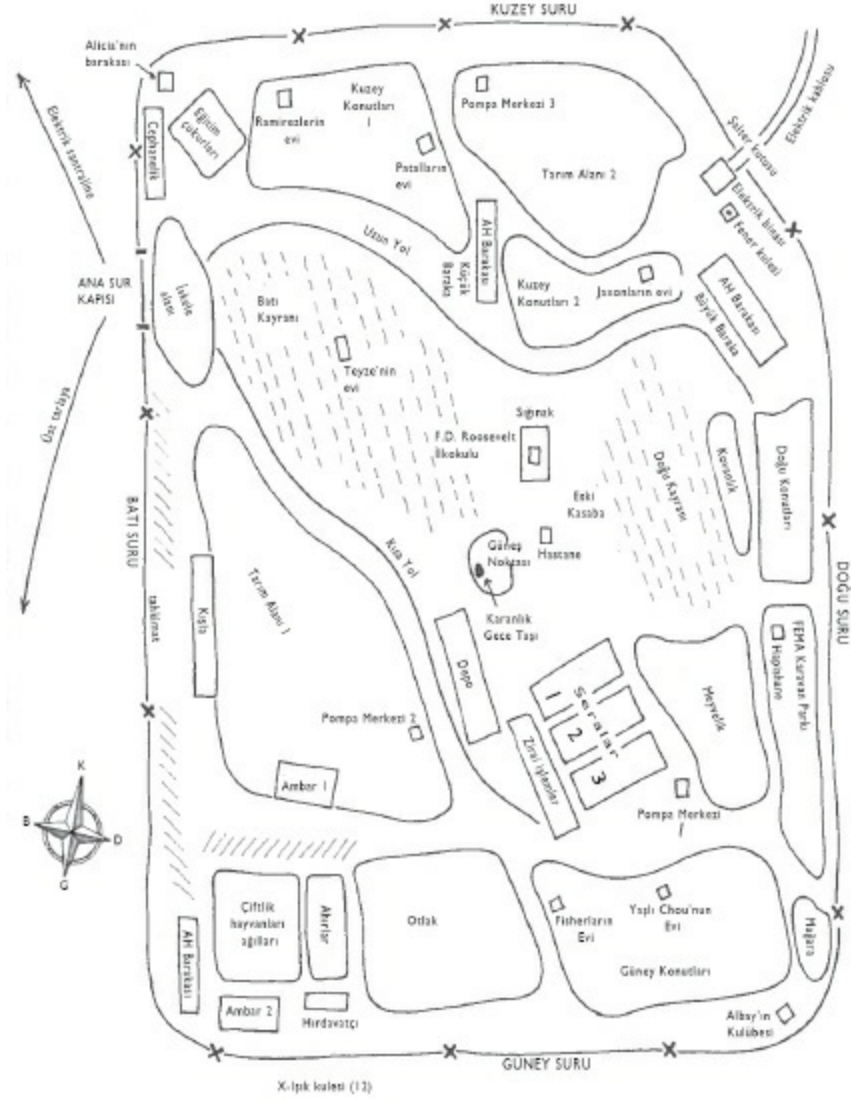
Kuzey Amerika Karantina Periyodu Konulu Üçüncü Küresel Konferans'ta Sunulmuştur

İnsan Kültürlerini ve Çatışmalarını İnceleme Merkezi

New South Wales Üniversitesi, Hindi-Avustralya Cumhuriyeti

VS 16-21 Nisan 1003

Birinci Koloni, yak. VS 92

TEK KANUN BELGESİ

BÜTÜN KOLONİCİLER BİLSİNLER Kİ:

Bizler, yani Hane Halkı, İÇ DÜZEN'i korumak; EŞİT PAYLAŞIM'ı sağlamak; SİĞİNAK'IN KORUNMASINI organize etmek; İŞ ve MESLEK'le ilgili her konuda ADALETİ sağlamak; ve KOLONİ'nin, MADDİ VARLIKLARININ ve SURLARININ içinde yaşayan HERKESİN DÖNÜŞ GÜNÜ'NE KADAR TOPLUCA SAVUNULMASINI sağlamak için hazırladığımız bu TEK KANUN BELGESİ'ne uyulmasını emrediyoruz.

HANE HALKI

HANE HALKI varlığını sürdüren İLK AİLELERİN (Patal, Jaxon, Molyneau, Fisher, Chou, Curtis, Boyes, Norris) en yaşlı birer üyesinden oluşacaktır ve YÜRÜYENLERİN AİLELERİ de dahil olmak üzere, evlilik yoluyla ikinci bir aileye katılanlara da bu kural uygulanacaktır; veya sağ olan en yaşlı üye hizmet etmeyi reddederse yerine onun soyadını taşıyan başka biri geçecektir;

HANE HALKI savunma, üretim, aydınlatma ve EŞİT PAYLAŞIM konularında MESLEK KURULU'na danıŐacaktır; her türlü ihtilafta ve SİVİL ACİL DURUM zamanlarında nihai otorite HANE HALKI'nda olacaktır;

HANE HALKI, üyelerinden birini HANE HALKI BAŞKANI olarak seçecektir ve sadece bu kişi ikinci bir MESLEK icra etmeden hizmet verecektir.

YEDİ MESLEK

KOLONİ içindeki ve SURLARININ dışındaki, ELEKTRİK SANTRALİ, TÜRBİNLER, OTLAKLAR ve ÇUKURLAR dahil olmak üzere her yer YEDİ MESLEK'e göre sınıflandırılacaktır: Nöbet, Ağır Hizmet, Işık ve Elektrik, Tarım, Çiftlik Hayvanları, Ticaret ve Üretim, Sığınak-Hastane;

YEDİ MESLEK’i (“İşleri”) icra edenlerin her biri kendi işinden sorumlu olacaktır, MESLEK BAŞKANLARI MESLEK KURULU’nu oluşturacak ve HANE HALKI’na HANE HALKI’nın belirlediği şekilde rapor verecektir.

NÖBET

NÖBET artık YEDİ MESLEK’ten biri olarak bilinecektir, bütün diğerleriyle eşit olacaktır ve en az bir ŞEF, üç ŞEF YARDIMCISI, on beş ASLİ NÖBETÇİ ve belirlenecek yedekler tarafından icra edilecektir.

KOLONİ SURLARI'nın içindeki bütün ATEŞLİ SİLAHLAR ve DELİCİ SİLAHLAR (uzun yaylar, tatar yayları, 10 cm'den uzun bıçaklar) CEPHANELİK'te tutulacak ve NÖBETÇİLER tarafından korunacaktır.

SİĞİNAK

Her çocuk SİĞİNAK'ın ("F.D. Roosevelt İlkokulu") güvenliğinde kalacaktır, 8 yaşına basana kadar duvarlarının dışına çıkmayacaktır, 8. doğum gününde dışarı çıkıp KOLONİ'nin ihtiyaçlarına göre ve HANE HALKI'yla MESLEK KURULU tarafından onaylanacak bir MESLEK seçecektir.

Bu çocuğun SİĞİNAK'tan salınmasıyla birlikte EŞİT PAY'ı tabi olduğu HANE HALKI'na iade olacaktır ve EVLENECEĞİ zaman ona verilecektir.

SİĞİNAK'taki çocuklar KOLONİ surlarının dışındaki dünyanın şimdiki haliyle ilgili hiçbir şey bilmemelidirler; onlara VİRALLERDEN, NÖBETÇİLERİN görevlerinden ve BÜYÜK VİRÜS FELAKETİ adıyla bilinen olaydan bahsedilmeyecektir. Herhangi bir KÜÇÜK ÇOCUK'a böyle bilgileri bilerek verdiği anlaşılan herkes SURLARIN DIŞINA BIRAKILMA cezasına çarptırılacaktır.

YÜRÜYENLERİN HAKLARI

YÜRÜYENLER, yani İLK AİLELERDEN olmayan kişiler EŞİT PAY hakkına tamamen sahiptirler ve bu hak KIŞLA'da yaşamayı seçen bekâr erkekler hariç kimse tarafından onlardan alınamaz.

KARANTİNA KANUNU

İster İLK AİLE'ye mensup, ister YÜRÜYEN olsun, bir VİRAL'le doğrudan fiziksel temas kuran herkes en az 30 gün karantinada tutulmalıdır.

NÖBETLER, KUSMA, IŞIĞA DUYARLILIK, GÖZ RENGİNDE DEĞİŞİKLİK, KAN AÇLIĞI ve DURUP DURURKEN SOYUNMAK gibi VİRAL ENFEKSİYON semptomları sergileyen herkes, karantinada olsun ya da olmasın, NÖBETÇİLER tarafından hemen tecrit edilebilir ve/veya MERHAMETLE İDAM EDİLEBİLİR.

İKİNCİ AKŞAM ÇANI'yla İLK SABAH ÇANI arasında Sur kapısını tamamen ya da kısmen, kaza eseri veya isteyerek, tek başına veya başkalarıyla açan herkes SURLARIN DIŞINA BIRAKILMA cezasına çarptırılacaktır.

TELSİZ gibi HABERLEŞME CİHAZLARINA sahip olan, bunları kullanan ya da kullanılmasını teşvik eden herkes SURLARIN DIŞINA BIRAKILMA cezasına çarptırılacaktır.

Bir başka insanı katleden, yani yeterli enfeksiyon kanıtı bulunmadan bir başka insanın fiziksel ölümüne kasıtlı olarak yol ačan herkes SURLARIN DIŐINA BIRAKILMA cezasına çarptırılacaktır.

BEKLEYİŐİMİZİN 17. SENESİNDE (VS 17)

KANUNLAŖTIRILMIŖ VE ONAYLANMIŖTIR

Devin Danforth Chou

Federal Acil Durum Yönetimi Teşkilatı

Merkezi Karantina Bölgesi, Bölge Müdürü Yardımcısı

HANE HALKI BAŞKANI

Terrence Jaxon

Lucy Fisher Jaxon

Porter Curtis

Liam Molyneau

Sonia Patal Levine

Christian Boyes

Willa Norris Darrell

İLK AİLELER

On dokuz

Bir yaz akşamı hava kararırken –İlk Aile’den Demetrius ve Prudence Jaxon’ın oğlu; Tek Kanun’a imza atmış Terrence Jaxon’ın torunu; Teyze olarak bilinen kişinin, İlklerin Sonuncusu’nun kuzeninin torunu; Ruhların Peter’ı, Günlerin Adamı olan ve Ayakta Kalan– Peter Jaxon Ana Sur Kapısı’nın üstündeki iskelede konuşlanarak ağabeyini öldürmeyi bekledi.

Yirmi bir yaşındaydı, Asli Nöbetçi’ydi, uzun boylu olduğunu düşünmese de uzun boyluydu, yüzü dar ve alını uzundu, dişleri sağlamdı ve cildi taze bal rengiydi. Altın sarısı noktalarla bezeli yeşil gözlerini annesinden almıştı; tüm Jaxonları gibi kalın telli ve esmer olan saçları Nöbetçi tarzında geriye atılmış ve bir deri halkayla ensesinde toplanıp sımsıkı, cevize benzer bir şekilde topuz yapılmıştı. Hafif kırışıklıklar, sararan ışığa bakan kısık gözlerinin kenarlarından ağ gibi yayılıyordu; sol şakağının yukarısında çilelerle kazanılmış bir gri saç şeridi vardı. Dışarıdan getirilmiş GAP pantolonunun dizleriyle kıcı yamalıydı, ince beli kemerliydi ve yumuşak yün kazağının altında terleyen kirli cildinin kaşındığını hissediyordu. Pantolonu üç mevsim önce Depo’dan, Paylaşım’da almıştı; ona bir sekizliğe mal olmuştu –Walt Fisher’la pazarlık yapmıştı, adam başta bir çeyrek istemişti, ki bir GAP pantolon için epey fahiş bir fiyattı, ama Walt böyle iş yapardı, başta yüksek fiyat çekerdi–, bir karış uzun gelen paçaları, kanvattan ve eski lastikten kesilerek yapılmış sandaletler geçirdiği ayaklarının üstünde toplanmıştı; sıcak günlerde ya sandalet giyer ya da yalınayak olurdu hep, doğru dürüst bir çift çizmesini kışa saklardı. Silahı, tatar yayı Sur’un kenarına eğri yaslanmıştı; belindeki yumuşak deri kında bir bıçak vardı.

Yirmi bir yaşındaki Peter Jaxon silahlıydı, Tam Nöbet’teydi. Sur’da tıpkı ağabeyi, babası ve dedesi gibi duruyordu. Merhamet Nöbeti tutuyordu.

Yazın altmış üçüncü günüydü, günler engin mavi göğün altında uzun ve yağışsız geçiyordu hâlâ, taze havada ardıç ve Jeffrey çamı kokuları vardı. Güneş ufku iki karış üstündeydi; Sığınak’ta çalınan İlk Akşam Çanı gece nöbetçilerini Sur’a çağırılmıştı, Üst Tarla’daki sürüyü de geri çağırılmıştı. Peter’ın üstünde durduğu platformun ismi –Sur’un tepesi boyunca halka şeklinde uzanan iskeledeki on beş platformdan biriydi– Birinci Atış Platformu’ydu. Burası genellikle Nöbetçi Şefi Soo Ramirez’e ayrılırdı, ama bu gece değil; bu gece, tıpkı son altı gecede olduğu gibi, sadece Peter’a aitti. Beş metrekaireydi, çelik kablolardan yapılmış bir ağ ile çevriliydi. Peter’ın solunda, otuz metre yukarıda on iki projektörden biri duruyordu, bir ızgaranın altında sıra sıra dizili sodyum buharlı ampullerden oluşmuydu ve şimdi, günün sonunda kısıktı; sağında, ağların yukarısında bloklu, palangalı ve halatlı vinç vardı. Peter, ağabeyi geri dönerse Sur’un dibine inmek için bu vinci kullanacaktı.

Arkasında uzanan Koloni’nin evleri, ahırları, tarlaları, seraları ve dereleri rahatlatıcı bir gürültü, koku ve faaliyet bulutu oluşturuyordu. Peter bütün hayatını burada geçirmişti. Şimdi bile, sürünün dönüşünü sırtı oraya dönük halde seyrederken bile, Koloni’nin her metresini zihninde üç boyutlu

canlandırabilirdi; ana Sur kapısından Sığınak'a uzanan, metal sesleri ve ocağından ısı yayan Cephanelik'in önünden geçen Uzun Yol'u; sıra sıra mısırlar ve fasulye sırtıkları dizili tarlaları, siyah toprağı çapalayan eğilmiş işçilerin sırtlarını ve meyvelüğün yanındaki, içleri buhar yüzünden görünmeyen seraları; pencerelerine tuğla örülmüş ve tel üstüvanelerle kaplanmış olmasına karşın bahçede oynayan çocukların seslerini her nasılsa bastırmayan Sığınak'ı; Hane Halkı'nın ticaret günlerinin ve açık toplantılarının düzenlendiği, güneşin ısıttığı kaldırım taşlarıyla kaplı, geniş, yarım daire şeklinde bir meydan olan Güneş Noktası'nı; hayvan sesleriyle ve kokularıyla dolu ağılları, ahırları, otlakları ve kümesleri; Depo'yu, Walt Fisher'ın giysi, yiyecek, alet edevat ve yakıt tezgâhlarına göz kulak olduğu yeri; mandırayı, dokuma tezgâhlarını, su şebekesini ve vızıldayan kovanlığı; artık kimsenin kalmadığı eski karavan parkını ve ardındaki Kuzey Senti'nin son evleriyle Ağır Hizmet barakasının ötesindeki, kuzeyle doğu surlarının arasındaki sürekli serin ve gölgeli olan bir kısımdaki şalterin dibinde yer alan, onları Önceki Zaman'da çeke çeke dağa çıkarmış römorkların toprağa gömülü tekerleklerinin üstünde hâlâ duran üç tane dev bobine ve borulara sarılı, uğuldayan gri elektrik tellerini.

Sürü tepeye çıkmıştı; Peter hayvanların itişip kakışarak, meleyerek, sıvı gibi akarak ilerlemelerini ve peşlerinden altı tane uzun boylu atının gelmesini yukarıdan seyretti. Sürü atış hattındaki aralıktan beraberce geçerek yaklaşıyordu, toynakları bir toz bulutu havalandırıyor. Atlılar aşağıdan geçerlerken her biri Peter'a hafifçe kafa sallayarak selam verdi, son altı akşamdır yaptıkları gibi.

Tek kelime etmeyeceklerdi. Peter, Merhamet Nöbeti tutan biriyle konuşmanın uğursuzluk getireceğini biliyordu.

Atlılardan biri diğerlerinden uzaklaştı: Sara Fisher. Sara hemşireydi; onu Peter'ın annesi eğitmişti. Ama çoğu insan gibi Sara'nın da birden fazla işi vardı. Sara at binmek için yaratılmıştı: Zayıf ama güçlüydü, eyerde otururken dikkatliydi ve dizginleri hızla, ustaca kullanabiliyordu. Tüm atlılar gibi eteği pantolonunun beline sokulmuş bol bir kazak giymiş ve yamalı kot tozluklar takmıştı. Güneşte sararmış, omuz hizasında kesilmiş saçları arkadan toplanmıştı ve çukura kaçmış, siyah gözlerinin üstüne tek bir tutam düşmüştü. Sol kolunda dirseğinden bileğine kadar inen bir deri yay bandı vardı; bir metrelik yayıysa sırtına çapraz asılmıştı ve sallanan tek bir kanat gibi duruyordu. Dash adlı, on beş yaşındaki, iğdiş edilmiş atının Sara'yı diğer herkese yeğlediği, ondan başkası binmeye kalkınca kulaklarını geriye atıp kuyruğunu salladığı söyleniyordu. Ama Sara'ya öyle yapmıyordu; Sara'nın idaresi altındayken uysal bir zarafetle hareket ediyordu, at ve binici birbirlerinin düşüncelerini paylaşarak yekvücut oluyorlardı sanki.

Peter seyrederken Sara akıntıya karşı gelerek tekrar kapıdan geçip dışarı çıktı. Peter onun niye döndüğünü anladı: Baharda doğmuş bir kuzu, atış hattının hemen içinde bitmiş bir tutam yaz otunun cazibesine kapılarak sürüden ayrılmıştı. Sara minik hayvanın yanına gittikten sonra yere atladı ve çevik hareketlerle kuzuyu sırtüstü yatırıp bir haladı bacaklarına üç kez doladı. Artık sürüdeki son hayvanlar da Ana Sur Kapısı'ndan geçiyordu, atlarla koyunlar ve biniciler kıvrılan batı duvarı boyunca uzanan tahkimatın yanından dalga dalga geçerek ağıllara doğru ilerliyordu. Sara doğrulup başını kaldırarak iskelede duran Peter'a baktı; gözleri çabucak buluştu. Peter başka zaman olsa Sara'nın gülümseyeceğini düşündü. Peter bakarken Sara kuzuyu göğsüne kaldırdı, atın sırtına yatırdı ve bir eliyle orada tutarken çıkıp eyere oturdu. Tekrar bakiştılar, gözleriyle konuşacak kadar uzun süre: *Umarım Theo gelmez.* Sonra, Peter'ın bunun üstünde daha fazla düşünmesine fırsat kalmadan,

Sara atı topukladı ve Ana Sur Kapısı'ndan hızla geçerek Peter'ı tek başına bıraktı.

Neden? diye merak etti Peter, orada durduğu bütün gecelerde merak ettiği gibi. Dönüştürülenler neden buraya dönüyorlardı? O gizemli dönme dürtüsünün sebebi neydi? Eski hallerine dair son, melankolik bir anı mı? Vedalaşmaya mı geliyorlardı? Virallerin ruhsuz oldukları söylenirdi. Peter sekiz yaşına basıp da Sığınak'tan çıkınca Öğretmen işini yapıp ona bütün bunları açıklamıştı. Virallerin kanındaki virüs denen minik yaratıklar onların ruhlarını çalıyordu. Virüs ısırık yoluyla geçiyordu, viraller her zaman olmasa da genellikle boyundan ısırıyorlardı ve bir insanın içine virüs girdi mi ruhu o insanı terk ediyordu, geride sadece yeryüzünde sonsuza dek yürüyecek bedeni kalıyordu; o kişinin eski halinden eser kalmıyordu. Bunlar dünyanın gerçekleriydi, bütün gerçeklerin temelinde yatan yegâne gerçeklerdi; bunları sorgulamak yağmurun neden yağdığını sorgulamak gibiydi. Ama yine de Peter giderek çöken alacakaranlıkta –Merhamet Nöbeti'nin yedinci ve son gecesiydi, sonrasında ağabeyi ölü ilan edilecekti, ismi Taş'a kazanacaktı, eşyaları yamanıp onarılmak ve ardından Paylaşım'da başkalarına dağıtılmak üzere el arabalarıyla Depo'ya götürülecekti– bunu düşünüyordu. Bir viral ruhsuzsa neden evine dönsündü ki?

Güneş artık ufkun sadece bir karış yukarısındaydı, tepelerin vadiye indikleri bölgenin dalgalı hattına doğru hızla alçalıyordu. Yazın ortasında bile gündüzler böyle ansızın bitiveriyordu sanki. Peter ellerini gözlerine siper etti. Dışarıda bir yerlerde –dağlık kerestelerin bulunduğu atış hattının, Üst Tarla'daki meraların ve çukurlu çöplüğün, daha ilerideki çalılarla ve ormanlarla kaplı tepelerin ötesinde– Los Angeles'ın harabeleri ve ardında hayal edilemez deniz uzanıyordu. Peter bir Küçük'ken ve Sığınak'ta yaşarken bunu kütüphaneden öğrenmişti. İnşacıların bıraktığı kitapların çoğunun değersiz olduğuna, virallerle ve Önceki Zaman'da dünyaya olanlarla ilgili hiçbir şey bilmemesi gereken Küçüklerin kafasını karıştırabileceklerine çok eskiden karar verilmiş olsa da, birkaç kitabın kalmasına izin verilmişti. Öğretmen bazen onlara kitap okurdu, bir gömme dolabın kapılarının ardındaki bir ormanda yaşayan çocuklarla ve perilerle ve konuşan hayvanlarla ilgili öyküler okurdu veya istedikleri kitabı seçmelerine, resimlerine bakmalarına ve ellerinden geldiğince okumalarına izin verirdi. *Çevremizdeki Okyanuslar* Peter'ın favorisiydi, hep seçtiği kitaptı. Solmuştu, yaprakları küf kokuluydu ve serindi, çatlak cildi uçları kıvrılmış sarı selobantlarla bir arada tutuluyordu. Kapakta yazarın ismi yazılıydı, Ed Time-Life; içinde de sayfalar dolusu muhteşem resimler, fotoğraflar ve haritalar vardı. Bir haritanın ismi Dünya'ydı, Dünya her şeydi ve çoğu suyu. Peter isimleri okuyabilmek için Öğretmen'den yardım istemişti: Atlantik, Pasifik, Hint, Arktik. Büyük Oda'daki hasırında saatlerce oturup kitabı kucağında tutarak sayfaları çevirir, haritalardaki mavi yerlere bakardı. Dünya yuvarlaktı anlaşılın, büyük bir sulu toptu –gökyüzünde hızla uçan bir çiy damlasıydı– ve bütün sular birbiriyle bağlantılıydı. Bahar yağmurları ve kış karları, tulumbalardan akan sular, hatta tepedeki bulutlar – bütün bunlar da okyanusların parçasıydı. Okyanus neredeydi? Peter bir gün Öğretmen'e bunu sormuştu. Okyanusu görebilir miydi? Ama kadın gülmüştü, Peter çok soru sorunca hep yaptığı gibi gülerken kafa sallamıştı ve soruyu geçiştirmişti. *Okyanus belki vardır, belki yoktur. Altı üstü bir kitapta yazıyor Küçük Peter. Sen okyanus gibi şeylere kafanı yorma.*

Ama Peter'ın babası okyanusu görmüştü: babası, Hane Halkı Başkanı büyük Demetrius Jaxon ve Peter'ın amcası Willem, Nöbetçi Şefi. Birlikte Uzun Yolculuklara çıkıp Gün'den beri kimsenin gitmediği kadar uzağa gitmişlerdi. Doğuya, sabah güneşine doğru ve batıya, ufuk çizgisine doğru ve daha da ileriye, Önceki Zaman'ın boş şehirlerine. Babası her geri gelişinde gördüğü harika ve korkunç şeyleri anlatırdı hep, ama hiçbiri Long Beach denen bir yerdeki okyanus kadar muhteşem

değildi. Hayal edin, demişti babası onlara –çünkü Theo da oradaydı, babalarının döndüğü saatte iki kardeş küçük evlerinin mutfak masasında oturuyorlardı, onu can kulağıyla dinliyorlardı, sözlerini su gibi içiyorlardı–, toprağın bittiğini ve ötesinde sonsuz, kıpır kıpır bir maviliğin uzandığını, gökyüzünün sanki ters durduğunu hayal edin. Ve oraya gömülmüş büyük gemilerin çürüyen kaburgalarını hayal edin, binlerce gemi, sanki koca bir şehir batmış, okyanusun sularından yer yer çıkmış, göz alabildiğine uzanıyor. Babaları alengirli konuşan biri değildi. Kısa ve öz konuşurdu, duygularını da aynı şekilde ifade ederdi, bir omza elini koyarak veya uygun bir anda kaşlarını çatarak ya da memnun olmuşsa hafifçe kafa sallayarak. Ama Uzun Yolculuklar çenesini açıyordu. Babası demişti ki, insan okyanus kıyısında dururken dünyanın büyüklüğünü hissediyor, onun sessizliğini ve boşluğunu, ıssızlığını, yıllardır hiçbir erkeğin ya da kadının ona bakmadığını, ismini söylemediğini hissediyor.

Babası denizden döndüğünde Peter on dört yaşındaydı. Ağabeyi Theo dahil bütün Jaxon erkekleri gibi Peter da Nöbetçilik eğitimi almıştı, günün birinde babasıyla ve amcasıyla birlikte Uzun Yolculuklara çıkacağını umarak. Ama bu asla olmamıştı. Ertesi yaz keşif ekibi doğu çöllerinin içlerinde, babasının Milagro dediği bir yerde pusuya düşürülmüştü. Willem Amca'nın da içinde bulunduğu üç kişi ölmüştü ve bir daha Uzun Yolculuklara çıkılmamıştı. İnsanlar Peter'ın babasını suçlamışlardı, fazla uzağa gittiğini, fazla riske girdiğini söylemişlerdi, hem de ne için? Diğer Kolonilerden yıllardır haber yoktu; sonuncusu, Taos Kolonisi düşeli neredeyse seksen sene olmuştu. Meslek Ayrımı'ndan ve Tek Kanun'dan önceki, telsizlerin henüz yasaklanmadığı zamanlarda gönderdikleri son mesajlarında elektrik santrallerinin bozulduğunu, ışıklarının söndüğünü söylemişlerdi. Diğerleri gibi onlar da saldırıya uğramışlardı mutlaka. Demo Jaxon'ın ışıkların güvenliğinden aylarca uzak kalmasının sebebi bu muydu, saldırıya uğramak mı istiyordu? Dışarıdaki karanlıkta ne bulmayı umuyordu? Dönüş Günü'nden, Ordu'nun geri gelip onları bulacağından bahsedenler vardı hâlâ; ama Demo Jaxon hiçbir yolculuğunda Ordu'yu bulamamıştı; Ordu artık yoktu. Zaten bildikleri şeyi öğrenmek için bir sürü insan ölmüştü.

Peter'ın babasının son Uzun Yolculuk'tan döndüğünden beri farklı olduğu da doğrudu. Üstüne bezginlik ve hüznün çökmüştü, sanki birden yaşlanmıştı. Sanki bir parçası çölde, Willem'in yanında kalmıştı; Peter babasının en çok Willem'i sevdiğini, onu Peter'dan, Theo'dan, hatta annelerinden bile daha çok sevdiğini biliyordu. Babası Hane Halkı'ndan ayrılıp yerini Theo'ya bırakmıştı; tek başına gezmeye başlamıştı, gün ağarır ağarmaz sürülerle birlikte yola çıkıyordu ve İkinci Akşam Çanı'na dakikalar kala dönüyordu. Peter'ın bildiği kadarıyla babası nereye gittiğini kimseye söylememişti. Peter annesine sorunca kadın sadece Peter'ın babasının yalnız kalmak istediğini söylemişti. Babası hazır olunca onlara dönecekti.

Babasının son yolculuğuna çıktığı günün sabahında Peter –artık Nöbetçi Gözcü'ydü– Ana Sur Kapısı'nın yanındaki iskelede dururken babasının yola çıkmaya hazırlandığını görmüştü. Işıklar yeni sönmüştü; Sabah Çanı çalmak üzereydi. Gece sessiz, olaysız geçmişti ve şafaktan önce bir saat kar yağmıştı. Gün yavaş yavaş ağarmıştı, gri ve soğuktu. Sürü Ana Sur Kapısı'nın önünde toplanırken Peter'ın babası at sırtında belirmişti, hep bindiği büyük demirkırı kısrağın sırtındaydı, tahkimat boyunca ilerliyordu. Atın adı Elmas'tı çünkü alnında, hışırdayan ve maskeyi andıran uzun perçeminin altında tek bir beyaz leke vardı; babası onun hızlı değil ama sadık ve dayanıklı bir at olduğunu, ayrıca gerektiğinde çabuk hareket edebildiğini söylerdi hep. Peter şimdi, babası sürünün arkasında durup atın dizginlerini tutarak Ana Sur Kapısı'nın açılmasını beklerken, Elmas'ın karda hafif hafif dans

ettiğini görmüştü. Atın burun deliklerinden fişkıran dumanlar uzun, soğukkanlı yüzünün etrafında çelenkler gibi dönüyordu. Babası eğilip hayvanın boynunun yan tarafını okşamıştı; Peter, atın kulağına teşvik edici sözler fısıldayan adamın dudaklarının kımıldadığını görmüştü.

Peter beş yıl önceki o sabahı hatırlayınca, babasının onun kendisini kardan kayganlaşmış iskeleden seyrettiğini bilip bilmediğini hâlâ merak ediyordu. Ama babası gözlerini kaldırıp onu aramamıştı hiç, Peter da varlığını belli edecek bir şey yapmamıştı. Babasının Elmas'la konuşmasını, atın boynunun yan tarafını sakinleştirici eliyle okşamasını seyrederken annesinin sözünü anımsamış ve doğru söylediğini anlamıştı. Babası yalnız kalmak istiyordu. Demo Jaxon, Sabah Çanı'ndan birkaç saniye önce yelek cebinden pusulasını çıkarıp açar ve inceler, sonra da kapatırken Nöbetçi'ye "Bir kişi çıkıyor!" diye seslenirdi fiçı gibi göğsünden gelen kalın sesiyle. Nöbetçi de "Tamam!" diye karşılık verirdi. Hep aynı ritüel titizlikle uygulanırdı. Ama o sabah değil. Peter babasının ok taşımadığını, kemerindeki kının boş olduğunu ancak kapılar açılıp da babası geçince, Elmas'ın sırtında elektrik santraline doğru inerek meralardan uzaklaşınca fark etmişti.

O gece İkinci Çan çaldığında babası geri gelmemişti. Peter az sonra babasının öğleyin elektrik santralinden su aldığını ve en son türbinlerin altından geçip açık çöle çıkarken görüldüğünü öğrenmişti. Genel kanı bir annenin kendi çocuklarından birinin yerine veya bir kadının kocasının yerine geçmemesi gerektiğiydi; bu yazılı bir kural olmasa da Merhamet Nöbeti işi Gün'den beri bir babalar, erkek kardeşler ve en büyük oğullar zinciri içinde devredilmişti hep. Dolayısıyla babalarının yerini Theo almıştı ve şimdi de Theo'nun yerine Peter geçmişti – belki de günün birinde Peter'ın kendi oğlu onun dönmesini bekleyecekti.

Çünkü bir insan ölmemişse, dönüştürülmüşse mutlaka evine geri dönerdi. Üç beş gün, en fazla bir hafta sonra. Çoğu yiyecek ararken veya elektrik santraline giderken dönüştürülen Nöbetçiler veya sürü atlılarıydı ya da odun kesmek, onarım yapmak, çöplüğe çöp götürmek gibi işler için dışarı çıkmış Ağır Hizmet ekipleriydi. İnsanların gündüz vakti bile öldürüldükleri ya da dönüştürüldükleri oluyordu; viraller hareket edebilecekleri gölgeler buldukları sürece güvende değildiniz. Peter'ın bildiği en genç Dönücü, Boyesların küçük kızıydı, –Sharon? Shari?– Karanlık Gece'de dönüştürüldüğünde sekiz yaşındaydı. Ailesinin geri kalanı hemen ölmüştü, ya depremde ya da sonrasındaki saldırıda; kızın akrabası kalmadığından, onu Peter'ın Nöbetçi Şefi olan amcası Willem öldürmek zorunda kalmıştı. Boyesların kızı gibi pek çok kişi döndüklerinde tamamen dönüşmüş oluyorlardı; geri kalanlarsa hastalanmış halde, tir tir titreyerek, sendeleyerek yaklaşp giysilerini parçalayarak geliyorlardı. En çok dönüşenler en tehlikelileriydiler; birden fazla babanın, oğulun ya da amcanın onlar tarafından öldürüldüğü olmuştu. Ama genellikle direnmiyorlardı. Çoğu Ana Sur Kapısı'nın ardında öylece duruyordu, projektörlere gözlerini kırpıştırarak bakıyordu, vurulmayı bekliyordu. Peter onların insanlıklarını ölmek isteyecek kadar koruduklarını varsayıyordu.

Babasının dönmemesi öldüğünü, Karanlık Topraklardaki Milagro diye bir yerde viraller tarafından öldürüldüğünü gösteriyordu. Babaları orada, virallerin saldırısından hemen önce, ay ışığıyla aydınlanan gölgelerin içinde koşan bir Yürüyen gördüğünü iddia etmişti. Ama ona kimse inanmamıştı, çünkü Hane Halkı ve hatta Yaşlı Chou bile Uzun Yolculuklara karşı çıkmaya başlamıştı ve Peter'ın gözden düşmüş babası kaderine razı olarak Sur dışında tek başına gizemli gezintilere – Peter o zamanlar bile bunların son bir yolculuğun provası olduğunu düşünmüştü hep– çıkarılmıştı. Çok tuhaf bir iddiaydı bu: Demo Jaxon'ın böyle saçma bir şey söylemesinin sebebi yolculukları

sürdürmek istemesiydi mutlaka. Gelen son Yürüyen Albay'dı, neredeyse otuz sene önce gelmişti ve artık yaşlı bir adamdı. Büyük beyaz sakalıyla ve rüzgârdan yıpranmış yüzüyle, bronzlaşıp kalınlaşmış cildiyle neredeyse Yaşlı Chou, hatta İlklerin Sonuncusu Teyze kadar ihtiyar görünüyordu. Bunca yıldan sonra bir Yürüyen? İmkânsızdı.

Peter bile neye inanacağını şaşırmişti, altı gün öncesine kadar.

Şimdi, kararan havada iskelede dururken annesinin hayatta olmayışına her zamanki gibi hayıflandı; bunları onunla konuşmak isterdi. Annesi, babalarının son yolcuğundan bir mevsim sonra hastalanmıştı; hastalığı öyle yavaş ilerlemişti ki Peter kadının acı acı öksürdüğünü, giderek zayıfladığını başta fark edememişti. Hemşire olan annesi olan bitenin, birçok kişinin canını alan kanserin pençesine düştüğünün pekâlâ farkındaydı herhalde, ama bu bilgiyi Peter'la Theo'dan olabildiğince gizlemeye karar vermişti. Sonunda bir deri bir kemik kalmıştı, nefes almakta zorlanıyordu. Prudence Jaxon gibi evde, yatakta ölmek iyidir demişti herkes. Ama Peter son saatlerde annesinin yanında durmuş, onun ne kadar çok acı çektiğini görmüştü. Hayır, iyi ölüm diye bir şey yoktu.

Güneş ufukta batıyordu, son ışığını aşağıdaki vadiye yayıyordu. Gökyüzü artık koyu maviydi, doğudan akan karanlığı emiyordu. Peter havanın birden soğuduğunu hissetti; bir an ortalığa sessizlik çöktü sanki. Gece nöbeti tutacak adamlarla kadınlar merdivenlerden iniyorlardı şimdi –sırtlarında tatar yaylarıyla ve uzun yaylarla Ian Patal, Ben Chou, Galen Strauss, Sunny Greenberg ve diğerleri, toplam on beş kişi–, iskelelerde gürültüyle koşup atış mevzilerine giderlerken birbirlerine sesleniyorlardı, Alicia aşağıdan emirler yağıdırıyor, Nöbetçilerin koşmalarına sebep oluyordu. Alicia'nın sesini duymak az da olsa rahatlatıcıydı; Peter geceler boyu beklerken Alicia onun yanında olmuştu, onu yalnız bıraksa da asla çok uzaklaşmamıştı, varlığını hep hissettirmişti. Theo geri dönerse Alicia, Peter'la birlikte Sur'dan çıkacak ve yapılması gerekeni yapacaktı.

Peter akşam havasını derin derin soluyup içinde tuttu. Birazdan yıldızların belireceğini biliyordu. Babası gibi Teyze de yıldızlardan sık sık bahsetmişti – gökyüzüne parlak kum taneleri gibi yayıldıklarını anlatmıştı, şimdiye kadar yaşamış tüm insanlardan daha çok, sayısız olduklarını söylemişti. Babası Uzun Yolculukları anlatırken ne zaman yıldızlardan bahsetse gözlerinde yıldızların ışığı olurdu.

Ama Peter bu gece yıldızları görmeyecekti. Çan yine iki kez sertçe çalındı ve Peter, Soo Ramirez'in aşağıdan seslendiğini işitti: “Kapıyı kapatın! İkinci Çan çaldı, kapıyı kapatın!” Ağırıklar devreye girince aşağıdan kemik sarsıcı titreşimler geldi; yirmi metre boyunda ve yarım metre kalınlığındaki metal kapı kanatları Sur'un içinden gıcırdayarak, kayarak çıkmaya başladı. Peter tatar yayını platformdan alırken o gece hiç kullanmamayı diledi içinden. Sonra ışıklar yandı.

Yirmi

Nöbet Kaydı

92 Yazı

41. Gün: Vukuat yok.

42. Gün: Vukuat yok.

43. Gün: 23.06. 3. AP'ye 200 m uzaklıkta viral görüldü. Yaklaşmadı.

44. Gün: Vukuat yok.

45. Gün: 02.00: 6. AP'de 3 virallik grup. Hedeflerden biri Sur'a tırmanmayı denedi. 5. AP + 6. AP'den ok atıldı. Hedef geri çekildi. Başka temas olmadı.

46. Gün. Vukuat yok.

47. Gün: 01.15: Gözcü Kip Darrell KB atış hattında, 9. AP ile 10. AP arasında hareket bildirdi, Nöbetçi tarafından doğrulanmadı, vukuat yok kaydı yapıldı.

48. Gün: 21.40: 1. AP'ye 200 m uzaklıkta 3 virallik grup. Hedeflerden biri 100 m'ye kadar yaklaştı ama saldırmadan geri çekildi.

49. Gün: Vukuat yok.

50. Gün: 22.15: 7. AP'de 6 virallik grup. Küçük hayvanları avladılar, yaklaşmadılar. 23.05: 3. AP'de 3 virallik grup. 2 erkek, 1 dişi. Tam çatışma, biri ağlarda öldü. Öldüren Arlo Wilson, Şef Yardımcısı Alicia Donadio'ya yardım ediyordu. Ceset AH ekibine teslim edildi. AH ekibinden Finn Darrell'a 6. AP'deki bağlantı yerindeki aralığın kapatılması gerektiği bildirildi.

Bu dönem zarfında: 6 temas, biri onaylanmadı, 1 ölü viral. İnanlardan ölen ya da dönüştürülen olmadı.

Hane Halkı'na saygılarımla arz ederim,

S. C. Ramirez, Nöbetçi Şefi

İlk Aile'den ve Hane Halkı'ndan olan, Şef Yardımcısı Theo Jaxon'ın ortadan kaybolmasıyla sonuçlanan sürecin on iki gün önce, yazın elli birinci gününün sabahında, Gözcü Arlo Wilson'ın ağlarda bir viral öldürdüğü gecenin sabahında başladığı, herhangi bir münferit vakanın yerel olaylar çerçevesine anlamlı bir şekilde yerleştirilebileceği ölçüde söylenebilir.

Saldırı akşamın erken saatlerinde güneyden, Üçüncü Atış Platformu'nun yakınından yapıldı. Koloni'nin diğer ucunda nöbet tutan Peter hiçbir şey görmedi; ancak sabahın erken saatlerinde, ikmal ekibi Ana Sur Kapısı'nda toplandığında tüm olan biteni öğrendi.

Saldırı çeşitli açılardan tipikti, neredeyse her mevsim ama çoğunlukla yazın gerçekleştirilen türdendi. Üç kişilik bir grup, iki erkek ve iri bir dişi; Soo Ramirez bu grubun muhtemelen daha önceki beş gecede iki kez atış hattı civarında görülen grup olduğunu düşündü; diğerleri de hemfikirdiler. Saldırıları genellikle bu şekilde gerçekleştiriyordu, ihtiyatlı bir şekilde aşama aşama, gecelere yayılarak. Işıkların kenarında bir grup viral belirliyordu, Koloni'nin savunmalarını inceliyormuş gibi; sonraki iki gece vukuatsız geçiyordu; sonra yine beliriyorlardı, bu kez daha yakına geliyorlardı, bazen bir tanesi ok atılması için öne çıkıyordu, ama mutlaka geri çekiliyordu; sonra üçüncü gece saldırıyorlardı. Sur en güçlü viralin bile tek sıçrayışta aşamayacağı kadar yüksekti; tırmanmalarının tek yolu bağlantı yerlerine basmaktı. Üzerleri çelik ağlarla örtülü atış platformları bu bağlantı yerlerinin tepesindeydi. Bu kadar ilerleyen viraller genellikle ışıklardan sersemlemiş, yavaş ve şaşkın oluyorlardı; çoğu bu noktada geri çekiliyordu. Geri çekilmeyenlerse ağlara takılıyorlardı ve Nöbetçi'nin onları tatar yayıyla zayıf noktadan vurma veya başaramazsa bıçakla öldürme fırsatı oluyordu. Bir viralin ağları aştığı çok enderdi –Peter Sur'da geçirdiği beş senede buna sadece bir kez tanık olmuştu–, ama aşarsa Nöbetçi'nin ölmesi kaçınılmazdı. Sonrasındaysa bütün mesele viralin ışıklar yüzünden ne kadar halsizleşeceği, Nöbetçilerin onu ne kadar zamanda öldürecekleri ve bu sırada kaç insanın öleceğiydi.

O geceki viral grubu dosdoğru Altıncı Platform'a hücum etmişti. Ya şanslı bir tahmindir ya da daha önceki iki gelişlerinde platformun altındaki, tabakaların kaçınılmaz hareketleri sonucunda açılan yarım santimlik aralığı keşfetmişlerdi. Sadece bir tanesi, bir dişi tepeye ulaşmıştı: Bu ayrıntı Peter'a ilginç gelmişti hep, çünkü iki cinsiyet arasında çok az fark var gibiydi ve bu ayrım anlamsız görünüyordu, çünkü bilindiği kadarıyla viraller üremiyorlardı. İriydi, boyu iki metre vardı; daha da dikkat çekici olan beyaz ve gür saçlarıydı. Bu saçların kadının dönüştürüldüğünde yaşlı olduğunu mu gösterdiği, yoksa o zamandan beri geçen yıllarda –virallerin ölümsüz ya da ölümsüze yakın oldukları düşünülüyordu– geçirdiği biyolojik bir değişimin semptomu mu olduğu bilinmiyordu; ama daha önce saçlı bir viral gören olmamıştı. Aralığı kullanarak hızla ağın altına tırmanmıştı. Orada dönüp geriye, Sur'dan uzağa, boşluğa sıçramış ve armatürün kenarına tutunmuştu. Bütün bunlar en fazla iki saniyede gerçekleşmişti. Sert toprağın yirmi metre üstünde asılı dururken dizlerini karnına çekerek hızla sallanmış ve kendini savurarak ağın üstünden fırlayıp platformun kenarına, pençeli ayaklarının üstüne inmişti; orada Arlo Wilson tatar yayını viralin göğsüne dayayıp onu zayıf noktadan vurmuştu.

Sabah ışığı güçlenirken Arlo bu olayları Peter'la diğerlerine şevkle, ayrıntılarıyla anlattı. Tüm Wilson erkekleri gibi Arlo'nun da en sevdiği şey iyi öykülerdi. Şef değildi, ama Şef gibi görünüyordu: iriyarıydı, gür sakallıydı, kolları güçlüydü, cana yakınlığı özgüvenini ve kuvvetini belli eder tarzdaydı. Bir ikiz kardeşi vardı, Hollis, aralarındaki tek fark onun hep sinekkaydı tıraş

olmasıydı; Arlo'nun karısı Leigh bir Jaxon'dı, Peter'la Theo'nun kuzeniydi, bu yüzden onlar da kuzendiler. Arlo bazı akşamlar, nöbeti yoksa Güneş Noktası'ndaki ışıkların altında oturup herkese gitar çalardı, İnşacılardan kalma bir kitaptan öğrendiği eski halk şarkılarını çalardı veya Sığınak'a gidip, yatmaya hazırlanan çocuklara bütün gün çamurda yuvarlanıp yonca yemeyi seven Edna adlı bir domuzla ilgili komik, uydurma şarkılar çalardı. Artık Arlo'nun da Sığınak'ta bir Küçük'ü olduğundan –ağlayıp duran, Dora adlı bir bebektir–, Sur'da en fazla iki sene daha görev yaptıktan sonra daha güvenli bir işe geçeceği düşünülüyordu.

Virali Arlo'nun öldürmüş olması, kendisinin de hemen belirttiği gibi tamamen rastlantıydı. Nöbetçilerden herhangi biri Altıncı Platform'da görev yapıyor olabilirdi; Soo insanların yerini değiştirip durmaya bayıldığından, herhangi bir gece nerede görev yapacağınızı bilemiyordunuz. Ama Peter o işin sadece şans meselesi olmadığını biliyordu, Arlo alçakgönüllülüğü yüzünden bunu söylemese de. Öyle anlarda donakalan Nöbetçiler olmuştu ve hiçbir virali o kadar yakından öldürmemiş olan Peter –o hep uyuyanları, gün ışığında öldürmüştü–, bunun kendisinin de başına gelip gelmeyeceğinden emin değildi. Yani şans faktörü vardı, ama orada Arlo Wilson olduğu için şanslıydılar o kadar.

Arlo şimdi, bu olaylardan sonra, bakım ekiplerinin vardiya değişimini yapmak ve levazım götürmek için elektrik santraline gidecek ikmal ekibine dahil olan, Ana Sur Kapısı'nda toplanmış bir grubun arasındaydı. Standart altı kişilik grup: önde ve arkada birer çift Gözcü ve aralarında, katır sırtında, işleri elektrik sağlayan rüzgâr türbinlerinin bakımını yapmak olan –herkesin penseler dediği– iki Ağır Hizmet görevlisi. Üçüncü katır yiyecek ve su, ama aynı zamanda aletler ve yağ dolu tulumlar taşıyan küçük bir at arabasını çekiyordu. Bu yağ, iri taneli mısır unu ile eritilmiş koyun yağının karıştırılmasından elde ediliyordu; kokuyu alan sinekler arabanın etrafında bir bulut oluşturmuştu bile.

Sabah Çanı'ndan birkaç dakika önce iki pense, Rey Ramirez'le Finn Darrell yükü kontrol ederken Nöbetçiler at sırtında beklediler. Yetkili görevli Theo başta, Peter'ın yanında duruyordu; arkadaysa Arlo'yla Mausami Patal vardı. Mausami İlk Aile'dendi; babası Sanjay Hane Halkı Başkanı'ydı. Ama Mausami geçen yaz Galen Strauss'la evlendiğinden artık bir Strauss'tu. Peter buna hâlâ anlam veremiyordu. Kız bula bula Galen'ı bulmuştu: Galen sevimli bir adamdı, ama muğlak bir tarafı vardı, sanki özündeki bir şey tamamen sertleşmemişti. Sanki Galen Strauss tamamen kendisi olamamıştı. Belki de mesele konuşurken gözlerini kısarak bakmasıydı (gözlerinin bozuk olduğunu herkes biliyordu) veya genel dalgın havasıydı. Ama sebep ne olursa olsun, Mausami'nin seçeceği son insan gibi görünmüştü. Theo bunu hiç söylemese de, Peter ağabeyinin günün birinde Mausami'yle evlenmeyi umduğuna inanıyordu –Theo'yla Mausami Sığınak'ta birlikte büyümüşlerdi, aynı sene serbest bırakılmışlardı ve hemen Nöbetçilik eğitimine başlamışlardı– ve Theo kızın Galen'la evleneceğini öğrenince yıkılmıştı. Evlenecekleri ilan edilince Theo çok üzülmüştü, kimseyle pek konuşmamıştı. Peter sonunda konuyu açınca Theo sadece itirazı olmadığını, fazla beklediğini söylemişti. Maus'un mutlu olmasını istiyordu; onu mutlu edecek kişi Galen'sa öyle olsundu. Theo böyle şeylerden kardeşine bile bahsedecek biri olmadığından Peter ona inanmak zorunda kalmıştı. Ama yine de Theo konuşurken ona bakmamıştı.

Babaları gibi Theo da kelimelerle olduğu kadar suskunluğuyla da konuşan biriydi. Peter sonraki günlerde Ana Sur Kapısı'ndaki o sabahı hatırlayınca ağabeyinde bir farklılık olup olmadığını; tıpkı

babaları gibi, başına gelecek şeyi – son kez gittiğini bilircesine davranıp davranmadığını merak edecekti. Ama bir farklılık yoktu; o sabah her yönüyle sıradandı, standart bir ikmal ekibi toplanmıştı, Theo atının sırtında her zamanki sabırsızlığıyla oturuyordu, dizginlerle oynuyordu.

Yola çıkmak için çanın çalmasını bekler ve atı altında huzursuzca kıvıldanırken Peter aklından bu düşüncelerin geçmesine göz yumuyordu ki –gerçek önemlerini ancak sonradan anlayacaktı–, gözlerini kaldırıncı Alicia'nın Cephanelik'ten çıkıp kararlı adımlarla yaklaştığını gördü. Alicia'nın Theo'nun atının önünde durmasını, iki Şef Yardımcısı'nın konuşmalarını, belki de dün geceki olaylardan ve viral grubunun geri kalanının peşine düşmek için bir duman avı düzenlenmesi ihtimalinden bahsetmelerini bekledi, ama bu olmadı. Alicia, Theo'nun yanından geçerek sıranın en arkasına gitti.

“Hiç umutlanma Maus” dedi Alicia sert bir sesle. “Hiçbir yere gitmiyorsun.”

Mausami dönüp baktı; yüzündeki şaşkınlığın sahte olduğunu Peter hemen anladı. Herkes Maus'un annesine çektiği için şanslı olduğunu söylerdi; tıpkı annesi gibi yumuşak ve oval bir yüzü, çözülünce kara bir dalga gibi omuzlarına dökülen gür siyah saçları vardı. Çoğu kadından daha ağırdı, ama ağırlığının çoğu kastı.

“Ne diyorsun sen? Nedenmiş?”

Altlarında duran Alicia ellerini ince beline koydu. Atkuyruğu yapılmış uzun saçları serin şafak ışığında bile parlak, bal kırmızısı bir ışıltı saçıyordu. Her zamanki gibi kemerinde üç bıçak taşıyordu. Herkes Alicia'nın bıçaklarını yatakta bile çıkarmadığı için evlenmediğini söyleyerek dalga geçiyordu.

“Çünkü hamilesin” dedi Alicia, “işte bu yüzden.”

Gruptakiler afallayıp bir an sustular. Peter kendini tutamadı; eğerinde dönüp Mausami'nin karnına çabucak göz attı. Eh, kız hamileyse bile henüz belli olmuyordu, gerçi üstündeki kazak boldu. Theo'ya göz attı ve gözlerinin hiçbir şeyi ele vermediğini gördü.

“İşe bak” dedi Arlo. Sakalının arasındaki dudaklarını kıvrırarak sırıttı. “Siz ikiniz ne zaman kapışacaksınız diye merak ediyordum.”

Mausami'nin bakır rengi yanaklarına koyu bir kızılık yayılmıştı. “Kim söyledi?”

“Kim söylemiş olabilir?”

Mausami gözlerini kaçırdı. “*Uçanlar adına*. Onu öldüreceğim, yemin ederim.”

Theo atının üstünde Mausami'ye dönmüştü. “Galen haklı Maus. Gelmene izin veremem.”

“Ah, o ne anlar ki? Bütün sene boyunca nöbet tutmamı engellemeye çalıştı. Bunu yapamaz.”

“Galen yapmıyor ki” diye araya girdi Alicia. “Ben yapıyorum. Artık Nöbetçi değilsin Maus. Konu kapanmıştır.”

Sürü arkalarından, tahkimatın yanından yaklaşıyordu. Birkaç saniye sonra hayvanların gürültüsüne boğulacaklardı. Mausami'ye bakan Peter onu anne olarak hayal etmeye çalıştı, ama pek başaramadı. Kadınların hamile kalınca çalışmayı bırakmaları âdettendi; hatta birçok erkek bile karıları hamile kalınca çalışmayı bırakıyordu. Ama Mausami dört dörtlük bir Nöbetçi'ydi. Erkeklerin yarısından daha iyi atıcıydı ve kriz zamanlarında soğukkanlılığını koruyordu, her hareketi sakın ve amaçlı oluyordu. Elmas gibi, diye düşündü Peter. Gerektiğinde çabuk hareket edebiliyordu.

“Sevinmelisin” dedi Theo. “Harika bir haber bu.”

Kızın yüzü çok üzgündü; Peter onun gözlerinin yaşardığını gördü.

“Aman Theo. Bütün gün Sığınak'ta oturup minik patikler ördüğümü hayal edebiliyor musun? Deliririm herhalde.”

Theo ona elini uzattı. “Maus, dinle...”

Mausami birden geri çekildi. “Yapma Theo.” Yüzünü geriye çevirip gözlerini bileğinin tersiyle sildi. “Tamam millet. Gösteri bitti. Mutlu musun Lish? İstediyin oldu. Gidiyorum.” Sonra atını sürerek uzaklaştı.

Kız duyma menzilinden çıkınca Theo ellerini eyerin ön çıkıntısında kavuşturup, bir bıçağı kazağının kenarına silen Alicia'ya tepeden baktı.

“Biz dönene kadar bekleyebilirdin biliyorsun.”

Alicia omuz silkti. “Bir Küçük söz konusu Theo. Kuralları herkes kadar bilirsin. Hem açıkçası bana söylememesine biraz bozuldum. Gizli kalabilecek bir şey değil ki.” Alicia bıçağı işaretparmağının ucunda hızla gezdirdikten sonra kınına geri koydu. “Böylesi en iyisi. İleride bana hak verecek.”

Theo kaşlarını çattı. “Onu benim kadar tanımıyorsun.”

“Seninle tartışmayacağım Theo. Soo'yla konuştum bile. Karar verildi.”

Sürü artık iyice yaklaşmıştı. Sabah ışığı artmış ve ortalık ısınmıştı; birazdan Sabah Çanı çalacak ve kapı açılacaktı.

“Bir dördüncüye ihtiyacımız var” dedi Theo.

Alicia neşeyle sırıttı. “Bundan bahsetmen ilginç.”

Bıçaklı Alicia. Son Donadio'ydu, ama herkes ona Bıçaklı Alicia derdi. Gün'den beri görülen en genç Şef Yardımcısı'ydı.

Annesiyle babası Karanlık Gece'de öldürüldüğünde Alicia henüz bir Küçük'tü; o günden sonra onu Albay yetiştirmişti, ona öz evladımıymış gibi bakmıştı. Hayatları ayrılmaz şekilde iç içe geçmişti, çünkü Albay her kim idiyse –bu epey tartışmalı bir meseleydi–, Alicia'yı kendine benzetmişti.

Albay'ın geçmişi belirsizdi, verilerden çok söylentilerden ibaretti. Günün birinde Ana Sur Kapısı'nda belirmediği, boş bir tüfek taşıdığı ve boynundaki uzun kolyede asılı parlak, sivri nesnelere viral dişleri olduğunun anlaşıldığı söyleniyordu. Başka bir ismi varsa bile kimse bilmiyordu; o Albay'dı sadece. Baja Yerleşim Merkezleri'nden sağ kalan biri olduğunu veya eskiden gezgin bir viral avcılar grubunda olduğunu söyleyenler vardı. Alicia gerçeği biliyorsa bile kimseye söylememişti. Albay hiç evlenmemişti ve doğu surunun dibinde hurdalardan inşa ettiği kulübede tek başına yaşıyordu; Nöbetçilik tekliflerini reddetmiş, kovanlıkta çalışmayı yeğlemişti. Gizli bir çıkışı kullanarak şafaktan hemen önce Koloni'den gizlice ayrıldığı, güneş yükselirken viralleri avladığı söyleniyordu. Ama bunu yaptığını gören olmamıştı hiç.

Onun gibi başkaları da vardı, herhangi bir sebepten dolayı evlenmeden tek başına yaşayan insanlar vardı ve Albay, Karanlık Gece'de olanlar olmasa bir keşiş gibi, tanınmadan yaşayabilirdi. Peter o sırada sadece altı yaşındaydı; anılarının gerçek mi olduğuna, yoksa başkalarının söylediklerini yıllar geçtikçe hayal gücüyle mi süslediğine emin değildi. Ama depremi hatırladığına emindi. Sık sık deprem olurdu, ama o gece çocuklar yatmaya hazırlanırken dağı sarsan deprem gibisi değil: Muazzam bir sarsıntının ardından yer tam bir dakika boyunca öyle şiddetli sarsılmıştı ki neredeyse yarılacaktı. Peter ayaklarının yerden kesildiğini ve rüzgâra kapılmış bir yaprak gibi savrulduğunu hissetmişti ve ardından bağırmaları ve çığlıkları, Öğretmen'in haykırımlarını, Sığınak'ın batı duvarı çökerken kopan gürültüyü duyar ve toz tadı alırken duyduğu âcizliği anımsıyordu. Günbatımından hemen sonra gerçekleşen deprem elektriğin kesilmesine yol açmıştı; ilk viraller Sur'u aştıklarında artık yapılacak tek şey ateş hattını yakmak ve Sığınak'ın kalıntılarına çekilmektir. Ölen insanların çoğu, yıkılan evlerinde mahsur kalanlardı. Sabahleyin 162 ölü vardı, tam dokuz aile yok olmuştu, ayrıca sürünün yarısı, tavukların çoğu ve bütün köpekler ölmüştü.

Sağ kalanların çoğu canlarını Albay'a borçluydular. Sadece o, Sığınak'ın güvenliğinden çıkıp kurtulanları aramaya gitmişti. Yaralıların çoğunu sırtında taşıyarak Depo'ya götürmüş ve orada virallerle sabaha kadar savaşmıştı. Bu grupta Alicia'nın ebeveyni John ve Angel Donadio vardı. Albay'ın kurtardığı iki düzine insanın arasından sadece o ikisi ölmüştü. Albay ertesi sabah kana ve toza bulanmış halde Sığınak'ın harabesine girip Alicia'yı elinden tutmuş ve sadece "Bu kıza ben bakacağım" dedikten sonra onu götürmüştü. Odadaki yetişkinlerin hiçbiri itiraz edecek enerjiyi bulamamıştı. Karanlık Gece birçok kişi gibi Alicia'nın da öksüz kalmasına yol açmıştı ve Donadiolar Yürüyenlerdendiler, İlk Aile'den değildiler; kıza bakmak isteyen biri varsa kimsenin itirazı yoktu. Ama küçük kızın bunu kabullenmesinin kaderin işi, kozmik bir borcun ödenmesi olduğunu hissettikleri de doğrudur veya en azından insanlar o sırada böyle demişlerdi. Alicia'nın kaderi Albay'a ait olmakmış gibi görünmüştü.

Albay Sur dibindeki kulübesinde ve sonradan, kız büyüdükçe eğitim çukurlarında Alicia'ya

Karanlık Topraklarda öğrendiği her şeyi öğretmişti: sadece dövüşmeyi ve öldürmeyi değil, hayattan vazgeçmeyi de. Bunu yapmak gerekiyordu; viraller gelince kendine artık zaten ölüyüm demelisin, demişti Albay ona. Küçük kız derslerini iyi öğrenmişti; sekiz yaşındayken Nöbetçilik eğitimi almaya başlamıştı, ok ve bıçak kullanmada diğer herkesi kısa sürede geçmişti ve on dört yaşına geldiğinde iskeledeydi, koşuculuk yapıyordu, atış platformlarının arasında mekik dokuyordu. Sonra bir gece, Alicia iskelede yürürken altı virallik bir grup güney suruna gelmişti – viraller yolculuk ederken sayıları hep üçün katları olurdu. Bir koşucu olarak Alicia'nın çatışmaya girmemesi gerekiyordu; yapması gereken sadece koşup alarmı çalmaktı. Bunun yerine ilk virali bıçağını fırlatarak, tam zayıf noktaya saplayarak öldürmüştü ve ardından tatar yayını çekerek, ikincisini havada vurmüştü. Üstüne atlayan üçüncüsünüyse yakın mesafeden bıçaklamıştı, üstüne düşen viralin ağırlığını kullanarak bıçağı onun göğüs kemiğine daldırmıştı, yüzleri o kadar yakındı ki ölen yaratığın karanlık nefesini hissetmişti. Diğer üçü kaçıp gecenin içinde gözden kaybolmuştu.

Daha önce tek başına üç viral birden öldüren biri olmamıştı hiç. Hele on beş yaşında bir kız. Alicia o günden sonra Nöbetçi, yirmi yaşına gelince de Şef Yardımcısı olmuştu. Soo Ramirez istifa edince Lish'in onun yerine geçip Nöbetçi Şefi olmasını bekliyordu herkes. Ve o geceden beri üstünde üç bıçak taşıyordu hep.

Bunları Peter'a bir gece projektörlerin altında, birlikte Nöbet tutarlarken anlatmıştı. Üçüncü viral: Hayatından onunla dövüşürken vazgeçmişti. Alicia Peter'ın amiri olsa da, kurdukları yakın bağ otorite meselesini ortadan kaldırmıştı. Dolayısıyla Peter, Alicia'nın bunu ders vermek için söylemediğini biliyordu; arkadaş oldukları için söylüyordu. Birincisinde ya da ikincisinde değil üçüncüsünde, diye açıklamıştı Alicia. Ölü olduğunu o zaman anlamıştı, kesinlikle anlamıştı. Ve işin tuhafı, bunu anlayınca ikinci bıçağı çekmek kolay olmuştu. Korkusundan eser kalmamıştı. Eli bıçağını kolayca bulmuştu (bıçak elinde olmak istiyordu sanki) ve o yaratık üstüne atlarken sadece şunu düşünmüştü: *Eh, gel bakalım. Madem bu dünyadan gidiyorum, seni yanımda götüreceğim.* Sanki bu bir gerçektir, sanki sahiden ölmüştü.

Alicia döndüğünde sürü yola çıkmıştı; eyerinde küçük bir kanvas torba ve bir su matarası asılıydı. Alicia'nın doğru dürüst evi yoktu; bir sürü boş ev olsa da Cephanelik'in yanındaki küçük bir metal barakada kalmayı yeğliyordu; orada bir yatak ve sahip olduğu birkaç şey vardı. Peter onun iki saatten fazla uyduğunu görmemişti hiç ve onu aramaya çıktığında baktığı son yer Cephanelik oluyordu; Alicia sürekli Sur'daydı. Bir uzun yay taşıyordu, bunlar tatar yaylarından daha hafiftiler ve at sırtındayken taşınmaları daha kolaydı; ama Alicia ok taşımıyordu ve yay sadece gösteriş içindi. Theo ona önden gitmesini teklif etti, ama Alicia bunu reddetti ve Mausami'nin arkadaki yerini aldı. “Bana aldırma. Hava almaya çıkıyorum o kadar” dedi, atını Arlo'nun yanına doğru sürerek. “Yetki sende Theo. Komuta zincirini bozmanın anlamı yok. Ben arkadaki şu azman herifin yanına gideyim. Çene çalarız, böylece uykum gelmez.”

Peter ağabeyinin iç geçirdiğini işitti; Theo'nun bazen Alicia'yı sinir bozucu bulduğunu biliyordu. *Biraz daha kaygılsa iyi olur*, demişti Peter'a birkaç kez ve haklıydı: Alicia'nın özgüveni bazen ihtiyatsızlık sınırına dayanıyordu. Theo eyerinde dönüp Finn'le Rey'in arkasına baktı; bu ikisi baştan beri tek kelime etmemişlerdi, ilgisizce durmuşlardı. Kimin kimin yanında yolculuk edeceği Nöbetçilerin meselesiydi. Niye umurlarında olsundu ki?

“Kabul ediyor musun Arlo?” diye sordu Theo.

“Tabii, olur.”

“Biliyor musun Arlo” dedi Alicia neşeyle, “şunu hep merak etmişimdir. Hollis’in sırf Leigh sizi ayırt edebilsin diye tıraş olduğu doğru mu?”

Wilson kardeşlerin gençliklerinde kız arkadaşlarını birden fazla kez takas ettiklerini herkes biliyordu ve bunu kızlara haber vermeden yaptıkları söyleniyordu.

Arlo kurnazca güldü. “Bunu Leigh’e sormalısın.”

Konuşma zamanı bitmişti; gecikiyorlardı. Theo emri verdi, ama kapıya yaklaşırken arkadan birinin seslendiğini işittiler:

“Durun! Kapıda durun!”

Peter dönünce Michael Fisher’ın koşarak yaklaştığını gördü. Michael bir Işık ve Elektrik Başmühendisi’ydi. Alicia gibi o da mesleği için oldukça gençti, sadece on sekizindeydi. Ama şimdiye kadar bütün Fisherlar mühendis olmuşlardı ve Michael Sığınak’tan çıkar çıkmaz babası tarafından eğitilmişti. Mühendislerin tam olarak ne yaptıklarını kimse bilmiyordu –Işık ve Elektrik, mesleklerin en uzmanlaşma gerektireniydi–; bilinen tek şey ışıkların yanmasını, bataryaların uğuldamasını, dağa elektrik çıkmasını sağladıklarıydı ki bu iş hem büyü kadar olağanüstü, hem de tamamen sıradan görünüyordu. Sonuçta ışıklar her gece yanıyor.

“Sizi yakaladığıma sevindim.” Durup nefesini topladı. “Maus nerede? Sizinle gelecek sanıyordum.”

“Onu boşver Devre” diye seslendi Alicia arkadan. Ceviz rengi bir kısrak olan atı Omega bir an önce yola çıkmak için sabırsızlanıyordu, tozları eşeliyordu. “Theo, artık gidebilir miyiz lütfen?”

Michael’ın yüzünde bir an öfke belirdi. Böyle anlarda seyrek sarı saçlarının altındaki gözleri kısılıyordu, soluk yanakları kızarıyordu ve olduğundan genç görünüyordu. Bir şey demeden, yanında getirdiği nesneyi Theo’ya uzattı: parlak metal noktalarla bezeli yeşil bir dikdörtgen kutu.

“Tamam” dedi Theo nesneyi evirip çevirerek, “pes ediyorum. Bu baktığım şey nedir?”

“Anakart deniyor.”

“Hey” dedi Alicia, “küfür yok.”

Michael ona döndü. “Işıkları nasıl yaktığımızı öğrenmek için biraz çaba harcasan fena olmaz.”

Alicia omuz silkti. Michael’la anlaşamadığı biliniyordu; sürekli tartışıyorlardı. “Düğmeye basıyorsun, yanıyor. Öğrenecek ne var?”

“Yeter Lish” dedi Theo. Gözlerini Michael’a çevirdi. “Ona aldırma. Bunlardan birine mi ihtiyacın var?”

Michael anakartı gösterdi. “Şunu görüyor musun? Şu küçük siyah kareyi? Buna mikroişlemci denir.

Ne işe yaradığını boşver. Şu numaraların aynısına bak, ama sonu dokuzla biten herhangi bir şey işe yarar herhalde. Aynısını herhangi bir masaüstü bilgisayarda bulabilirsin sanırım, ama hamamböcekleri zamkı yiyor, bu yüzden temiz ve kuru bir tane bulmaya çalış, üzerinde pislik olmasın. Alışveriş merkezinin güney ucundaki ofislere bakabilirsin.”

Theo anakartı bir kez daha inceledikten sonra eyer torbasına koydu. “Tamam. Bu bir malzeme toplama gezisi değil, ama imkânımız olursa bakarız. Başka bir şey var mı?”

Michael kaşlarını çattı. “Bir nükleer reaktör fena olmaz. Veya üç bin metreküp civarı negatif iyonlu hidrojenle dolu bir proton değiştirme tankı.”

“Ah, Tanrı aşkına” diye sızlandı Alicia, “Anadilimizi konuşsana Devre. Ne dediğini kimse anlamıyor. Theo, artık *yola* çıkabilir miyiz?”

Michael, Alicia’ya son bir kez ters ters baktıktan sonra gözlerini tekrar Theo’ya çevirdi. “Anakart yeter. Bulabilirsen birden fazla getir ve zamk meselesini unutma. Hey, Peter?”

Peter açık Sur kapısına bakıyordu; sürünün son hayvanları sabah ışığında hâlâ bir toz bulutu olarak hayal meyal seçilebiliyordu, tepeyi aşarak Üst Tarla’ya gidiyordu. Ama Peter sürüyü düşünmüyordu. Mausami’yi, ağabeyi elini uzatınca kızın yüzünde beliren paniği düşünüyordu. Kız sanki Theo’nun kendisine dokunmasına izin vermekten korkmuştu, bunu dayanılmaz bulacağı için.

Peter başını sallayarak o görüntüyü aklından çıkarıp, aşağıda duran Michael’a tekrar baktı.

“Ablam sana bir mesaj iletmemi söyledi” dedi Michael.

“Sara mı?”

“Diyor ki” dedi Michael beceriksizce omuz silkerek. “Dikkatli olacaktıydın.”

Elektrik santrali kırk kilometre ötede, neredeyse bir günlük mesafede. Gruptakiler yola çıktıktan bir saat sonra, havanın sıcaklığından ve yapılacak işleri düşünmekten suskunlaştılar, Arlo bile. Dağdan inen yolun bazı kısımları seller tarafından tahrip edilmişti ve bu kısımlarda durup atlardan inerek yürümek zorunda kaldılar. Yağlar kokmaya başlamıştı ve Peter önde gittiğine, böylece kokuyu pek almadığına memnundu. Güneş yüksekteydi ve sıcaktı, hava boğucuydu, hiç esinti yoktu. Bastıkları çöl zemini dövülmüş metal gibi parlıyordu.

Gün ortasında mola verip dinlendiler. Ağır Hizmet ekibi hayvanlara su verirken diğerleri at arabasının yukarısındaki bir kaya çıkıntısına tırmandılar ve Theo'yla Peter bir kenarda, Arlo'yla Alicia'ysa diğer kenarda durup ağaç hattını taradılar.

“Şunu görüyor musun?”

Dümbün kullanan Theo ağaçların gölgesini gösteriyordu. Peter elini gözlerine siper etti.

“Bir şey görmüyorum.”

“Sabırlı ol.”

Sonra Peter onu gördü. İki yüz metre ötede, yüksek bir çamın dallarında bir şey hayal meyal aşağı süzülüyordu, yapraklar hafifçe kıvıldıyordu ve çam iğneleri usulca yağıyordu. Peter derin bir soluk aldı ve gördüğü şeyin önemsiz olmasını umdu. Sonra tekrar bir hareket gördü.

“Gölgelerden çıkmadan avlanıyor” dedi Theo. “Sincap avlıyordur herhalde. Buralarda başka pek bir şey yok. Gündüz vakti ortaya çıktığına göre epey aç olmalı.”

Theo uzun bir ıslık çalarak diğerlerine sinyal verdi. Alicia sesi duyunca hemen döndü; Theo iki parmağıyla kendi gözlerini, sonra da tek parmağıyla ağaç hattını gösterdi. Sonra elini kaldırıp soru işareti şeklinde kıvırdı: *Görüyor musun?*

Alicia yumruğunu sıkarak yanıtladı. *Evet.*

“Gidelim kardeşim.”

Kayalardan inip at arabasında buluştular; Rey'le Finn yağ tulumlarına yatmışlardı, peksimet yiyor ve su dolu bir plastik sürahiyi birbirlerine veriyorlardı.

“Katırlardan biriyle onu dışarı çekebiliriz” dedi Alicia hemen. Uzun bir dal parçasını kullanarak toprağa, ayaklarının önüne şekiller çizmeye başladı. “Katırı ağaçların yüz metre yakınına kadar götürürüz, sonra viral zokayı yutacak mı diye bakarız. Katırın kokusunu şimdiden alıyordur herhalde. Üç yerde konuşlanırsak, şurada, şurada ve şurada” –yere üç çizgi çekti– “ve tatar yaylarıyla ok atarız. Güneşe çıktı mı avlanması kolay olur.”

Theo kaşlarını çatı. “Duman avına çıkmadık Lish.”

At arabasındaki Rey'le Finn ilk kez başlarını kaldırıp baktılar.

“Ne oluyor yahu” dedi Rey, “ciddi misiniz? Kaç taneler?”

“Merak etme, gidiyoruz.”

“Theo, sadece bir tane var” dedi Alicia. “Onu sağ bırakamayız. Sürü ne kadar uzakta, on kilometre mi?”

“Bırakabiliriz ve bırakacağız. Hem bir tane varsa mutlaka başkaları da vardır.” Theo, Rey'le Finn'e kaşlarını kaldırarak baktı. “Yola çıkmaya hazır mıyız?”

“Kimin umurunda?” Rey hemen ayaklandı. “Uçanlar varmış, ama kimse bize bir şey söylemiyor. Hemen gidelim buradan.”

Alicia kollarını göğsünde kavuşturarak onları bir an süzdü. Peter onun ne kadar kızdığını merak etti. Ama Alicia'nın Sur kapısında söylediği gibi, komuta zinciri vardı.

“Tamam, patron sensin Theo” dedi Alicia.

Yollarına devam ettiler. Dağın dibine vardıklarında vakit ikindi ortasıydı. Son bir saattir inerken sıra sıra dizili türbinleri görmüşlerdi; San Gorgonio Geçidi'nin düzlüklerine yayılmış yüzlerce türbin, insan yapımı ağaçlardan oluşma bir ormanı andırıyordu. Diğer tarafta ikinci bir sıradağ pusta parıldıyordu. Esen sıcak, kuru bir rüzgâr konuştukları anda sözlerini alıp götürdüğünden sohbet etmek olanaksızdı. İnişlerinin her metresinde hava biraz daha ısınıyordu; sanki bir demirci ocağına giriyorlardı. Yolun sonunda eski Banning kasabası vardı. Oradan Doğu Yolu'na girip de on kilometre daha ilerleyince elektrik santraline varacaklardı.

“Gözünüzü dört açın millet” diye seslendi Theo rüzgârda. Bir an daha durup ilerisini dürbünüyle taradı. “Haydi hızlanalım. Lish, önden git.”

Peter bir an sinirlendi –ikinci konumdaydı, önden gitmek onun hakkıydı–, ama bir şey demedi; Theo'nun seçimi Alicia'yla arasının düzelmesini sağlayacaktı ve elektrik santraline vardıklarında hepsi tekrar arkadaş olacaklardı; atını topuklayıp elli metre kadar ileriye süren Alicia'nın kırmızı atkuyruğu güneşin altında sallanıyordu. Alicia dönmeden elini açıp kaldırdı, sonra da indirip avcunu yere paralel hale getirdi. Kuş sesine benzer tiz bir ıslık çaldı. *Yol temiz. İlerleyelim.*

“Gidelim” dedi Theo.

Peter kalp atışlarının hızlandığını hissetti ve dağdan yaptıkları uzun inişin monotonluğu yüzünden uyuşmuş olan sinirleri canlanınca etrafını daha büyük farkındalıkla, manzaraya aynı anda birkaç açıdan birden bakarcasına algılamaya başladı. Sabit hızla ilerlerken yaylarını hazır tutuyorlardı. Kimse konuşmuyordu, at arabasından inmiş olan ve katırı dizgininden çekerken ona yatıştırıcı sözler fısıldayan Finn hariç. İzledikleri yol kumlarda hayal meyal seçiliyordu, at arabalarının yıllarca geçmesiyle oluşmuştu. Peter'ın algıladığı bütün sesler ve hareketler ellerini ve ayaklarını karıncalandırıyordu sanki: kırık bir camdan esen bir rüzgârın hafif uluması; eğik bir elektrik direğine takılmış bir kanaviçe parçası; eski bir garajın benzin pompalarının yukarısında öne arkaya sallanan,

sözcükleri çoktan silinmiş bir metal tabelanın gıcirtısı. Yere yarı gömülü halde duran, parçalanmış, paslı arabalardan oluşma bir yığın; neredeyse saçaklarına kadar kuma gömülü binaların; içinden güvercin sesleri ve rüzgâra karşı ilerlediklerinde pis güvercin dışkısı kokusu gelen ağarmış ve oyuk oyuk olmuş, mağaramsı bir metal barakanın önünden geçtiler.

“Gözünüzü dört açın millet” diye tekrarladı Theo. “Haydi buradan geçelim.”

Kasabanın merkezine sessizce girdiler. Buradaki binalar daha sağlamdı, üç dört katlıydı, ama çoğu çökmüştü, aralarda boşluklar oluşturmuş ve sokağı yeknesak molozlarla doldurmuştu. Yola çeşitli açılarla park edilmiş arabalarla kamyonların bazılarının kapıları açıktı –şoförlerinin kaçış anları zamanda donmuştu– ama diğerlerinin içlerinde, kavurucu çöl güneşinin altında kısılı kalmış, sıskalar olarak bilinen kurumuş cesetler vardı: Yırtık pırtık giysilerin içindeki kemikleri gösterge panellerinin üstünde kıvrılmış ya da pencerelere yaslanmıştı, eskiden insan oldukları ancak hâlâ kurdeleli olan bir kaskatı saç tutamından ya da neredeyse yüzyıl sonra bile, bir pikabın tekerlek yuvalarına kadar inmiş direksiyonunu hâlâ sımsıkı tutan derisiz bir eldeki parlak bir metal kol saatinden anlaşılıyordu. Her yerde hareketsizlik ve mezar sessizliği hüküm sürüyordu, Önceki Zaman’dan beri.

“Burası tüylerimi ürpertiyor” diye mırıldandı Arlo. “Kendime bakmayacağım desem de bakıyorum hep.”

Anayolun üst geçidine yaklaşırlarken Alicia birden durdu. Bir elini kaldırarak döndü ve atını koşturarak onlara yaklaştı.

“Altta üç pinekleyen var. Arka taraftaki, elektrik kablo borusunun üstündeki kirişlerden sarkıyorlar.”

Theo bu haberi ifadesizce dinledi. Dağ yolunda gördükleri viralin aksine, bir viral grubuyla, hele günün böyle geç bir vaktinde kapışmaları söz konusu değildi.

“Kasabanın etrafından dolanmamız gerekecek. Araba için rampa gerek. Lish? Kabul mü?”

“Kesinlikle. Hemen gidelim.”

Doğuya dönüp anayolu yüz metre öteden takip ettiler. Güneş dört karıştıydı; zamanları azalmıştı. Açık arazide at arabasıyla hızlı ilerleyemezlerdi. Bir sonraki giriş rampası iki kilometre ötedeydi.

“Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum” dedi Theo usulca Peter’a, “ama Lish haklıydı. Geri dönünce bir av ekibi kurup o grubu yok etmeliyiz.”

“Hâlâ oradalarsa.”

Theo kaşlarını düşünceli bir edayla çatıyordu. “Orada olacaklar. Sincap avlayan tek bir duman ayrı, bunlar ayrı. Bu yolu kullandığımızı biliyorlar.”

Dumanların neyi bilip bilmediği bir muammaydı hep. O yaratıklar sadece içgüdüyle mi hareket ediyorlardı, yoksa düşünebiliyorlar mıydı? Plan kurup strateji belirleyebiliyorlar mıydı? Ve bunu yapabiliyorlarsa bir bakıma hâlâ insan değil miydiler? Dönüşmeden önceki insanlar değil miydiler?

Anlaşılmayan pek çok şey vardı. Örneğin neden bazıları Sur'a yaklaşırken bazıları yaklaşmıyordu; neden çok azı, örneğin yolda gördükleri viral, gündüz avlanma riskine giriyordu; rastgele mi saldırıyorlardı yoksa tetikleyici bir sebep mi vardı; neden hep üçerli gruplar halinde, birbirleriyle uyum içinde, zarifçe hareket ediyorlardı; kaç tanesi karanlıkta geziniyordu? Işıkların ve duvarların Koloni'yi neredeyse yüz yıldır koruduğu doğrudu. İnşacılar düşmanlarını iyi, en azından yeterince iyi tanımış gibiydiler. Ama Peter bir viral grubunun ışıkların kenarında gezinmesini, gecenin içinden çıkıp Koloni'nin etrafında turladıktan sonra ortadan kaybolmasını seyrederken tek bir varlığı izlediği, bu varlığın canlı olduğu, Öğretmen ne derse dersin ruhu olduğu hissine kapılıyordu çoğu zaman. Ölüm ona anlamlı geliyordu, sağlıkta beden ruhla birleşiyordu ve ölüm ikisini de sona erdiriyordu. Annesinin son saatleri ona bu kadarını öğretmişti. Annesinin son, hırıltılı solukları ve sonra birden hareketsiz kalması: Peter annesinin artık var olmadığını anlamıştı. Bir varlık ruhsuz yaşamayı nasıl sürdürebilirdi ki?

Rampaya vardılar. Peter kuzeydeki, dağ eteğinin dibindeki uzun, alçak Empire Vadisi Fabrika Satış Merkezi'ni rüzgârda savrulan tozların pusunda hayal meyal seçebiliyordu. Peter oraya defalarca, erzak toplama ekipleriyle gitmişti; içerisi yıllar boyu epey yağmalanmıştı, ama o kadar genişti ki hâlâ işe yarar şeyler bulunabiliyordu. Gap, J. Crew, Williams-Sonoma, REI ve atriyumun güney ucundaki mağazaların çoğu boşaltılmıştı, ama pencereleri biraz koruma sağlayan büyük bir Sears'ta ve dış kapısı geniş olduğundan hızla çıkılabilen bir JC Penney'de ayakkabı, alet edevat ve tava gibi faydalı şeyler vardı hâlâ. Aklına Maus için, bebek için bir şeyler arayabileceği geldi ve belki Theo da aynı şeyi düşünüyordu. Ama şimdi buna zaman yoktu.

Rampanın dibinde, kumda rüzgârlar yüzünden eğilmiş bir tabela duruyordu:

yale ler r sı Ot ol 10 E

Alicia yanlarına geri döndü. “Altı temiz. Çabuk olalım.”

Yol geçilebilir durumdaydı; artık tekrar hızlı ilerliyorlardı. Geçitten sıcak bir rüzgâr esiyordu. Peter’in cildiyle gözleri kavruluyordu sanki, tutuşacak gibiydi. Atlara su içirmek için mola verdiklerinden beri işemediğini fark edince matarasından su içmeye karar verdi. Theo bir eliyle dizginleri gevşekçe tutarak, dürbünle ileriye tarıyordu. Artık türbinlere öyle yakındılar ki Peter hangilerinin dönüp hangilerinin dönmediğini seçebiliyordu. Dönenleri saymaya çalıştı ama sayıları şaşırdı çabucak.

Doğu Yolu’ndan ayrılırlarken dağın gölgesi vadiye düşmeye başlamıştı. Sonunda hedeflerini gördüler: Dokunan her şeyi yakacak kadar güçlü bir elektrik akımıyla yüklü yüksek bir tel çitle çevrili, vadi zeminine yarı gömülü betonarme depoyu ve ardındaki elektrik santralini, dağın doğu yamacından inen büyük bir pas rengi boruyu, doğal bir barikat oluşturan sarp beyaz kayalığı. Theo atından inip, anahtarın asılı olduğu deri sicimi boynundan çıkardı. Anahtar bir direğin üstündeki bir metal paneli açıyordu; böyle iki panel vardı, her biri çitin birer ucundaydı. İçeride elektrik akımını kontrol eden bir düğme ve bahçe kapısını açan bir başka düğme bulunuyordu. Theo akımı kesti ve bahçe kapısı açılırken geri çekildi.

“Gidelim.”

Santralin yanındaki, metal çatılı küçük ahırda yalıklar ve bir tulumba vardı. Kana kana su içtiler, suyun çenelerinden süzülmesine göz yumdular ve terli saçlarına avuç avuç döktüler, sonra da hayvanları Finn’le Rey’e emanet edip kapağa gittiler. Theo yine anahtarı eline aldı. Kilitler tıngırdarak açılınca hep birlikte içeri girdiler.

Onları serin bir esinti ve mekanik havalandırmanın yüksek uğultusu karşıladı. Peter birden ürperdi. Zemin katın altına inmek için kullandıkları metal merdiveni kafes içindeki tek bir ampul aydınlatıyordu. Merdivenin dibinde ikinci bir kapak vardı ve bu kapak aralıktı. Altında türbin kontrol odası, onun da altında kışla, mutfak, depolar ve malzeme odaları uzanıyordu. Bir rampadan girilebilen ve dışarıya açılan arka tarafta, gece konaklamalarında atlarla katırların kaldığı ahır vardı.

“Kimse var mı?” diye seslendi Theo. Kapağı ayağıyla açtı. “Merhaba!”

Karşılık gelmedi.

“Theo...” Konuşan Alicia’ydı.

“Biliyorum” dedi Theo. “Tuhaf.”

Kapaktan ihtiyatla geçtiler. Kontrol odasının ortasındaki uzun masanın üstünde mum kalıntıları ve yarım bırakılmış bir yemeğin artıkları duruyordu: hamurişi dolu teneke kutular, peksimetli tabaklar, içinde bir çeşit et yahnisi pişirilmiş gibi görünen yağlı bir dökme demir tencere. Hiçbirine en az bir gündür el sürülmemiş gibiydi. Arlo bıçağını tencerenin üstünde sallayınca sinekler kaçıştı. Vantilatörlerin dönmesine karşın hava boğucu ve pis kokuluydu, kesif bir erkek ve sıcak yalıtım

maddesi kokusu taşıyordu. Tek ışık, uçuk sarı bir ışık, türbinlerden gelen akımı denetleyen kontrol panelindeki ibrelerden geliyordu. Yukarılarındaki santral saati 18.45'i gösteriyordu.

“Eee, neredeler peki?” diye sordu Alicia. “Yanılıyor muyum yoksa İkinci Çan saati gelmek üzere mi?”

Kışladan ve depo alanlarından geçince, zaten bildikleri şeyi doğruladılar: Santral boştu. Merdiveni çıkıp gün sonunun sıcağına geri döndüler. Rey'le Finn ahırın tentesinin gölgesinde bekliyorlardı.

“Nereye gitmiş olabilecekleri konusunda fikriniz var mı?” diye sordu Theo.

Gömleğini katlayıp yalağa daldırmış olan Finn, göğsüyle koltuk altlarını siliyordu. “Alet arabalarından biri yok. Bir de katır.” Başını eğip Rey'e ve sonra tekrar Theo'ya baktı, *Bu da bir fikir*, dercesine. “Hâlâ türbinlerde olabilirler. Zander bazen riske girmeyi sever.”

Zander Phillips, Santral Şefi'ydi. Pek konuşmayan, çirkince bir adamdı. Güneş altında ve rüzgârda çok kaldığından kuru üzüm gibi kurumuştı ve tek başına geçirdiği günler ketumlaşmasına yol açmıştı. Peş peşe beş kelime ettiğini dahi duyan olmadığı söylenirdi.

“Ne kadar riskten bahsediyoruz?”

Finn yine omuz silkti. “Bak, bilmiyorum. Geri dönünce kendisine sorarsın.”

“Burada başka kim kalıyor?”

“Sadece Caleb.”

Theo ahırın gölgesinden çıkıp türbin sahasına baktı. Güneş dağın ardında batmaya başlamıştı; yakında dağın gölgesi vadiyi tamamen kaplayacak, diğer taraftaki dağ yamaçlarına ulaşacaktı. O zaman kapağı kapamaları gerekecekti. Caleb Jones daha çocuktü, on beşine yeni basmıştı; herkes ona Pabuç derdi.

“Eh, geç kaldılar” dedi Theo sonunda. Bunu herkes biliyordu, ama yine de söylenmesi gerekiyordu. Söylemek istediği şeyin anlaşıldığına herkese teker teker, hızla göz atarak emin oldu. “Hayvanları içeri götürelim.”

Hayvanları içerideki ahıra sokup kapısını o geceliğine kapadılar. İşleri bittiğinde güneş dağın ardında gözden kaybolmuştu. Peter, Arlo'yla Alicia'yı kontrol odasında bırakıp, bahçe kapısında bekleyerek türbin sahasını dürbünüyle tarayan Theo'nun yanına gitti. Günün ilk, titrek soğuşunu kollarında, ensesinin bronzlaşmış derisinde hissetti. Yine kuru olan ağızıyla genzinde toz ve at tadı vardı.

“Ne kadar bekleyeceğiz?”

Theo yanıt vermedi. Laf olsun diye sorulmuş bir soruydu bu. Bir şey olmuştu, yoksa Zander'la Caleb artık dönmüş olurlardı. Peter ayrıca babalarını düşünüyordu ve Theo'nun da onu düşündüğüne inanıyordu: Demo Jaxon Doğu Yolu'ndan türbin sahasına girerek sırta kadem basmıştı. O gece kapağı

kapamadan önce ne kadar beklemişlerdi?

Yaklaşan ayak sesleri duyan Peter dönüp bakınca Alicia'nın kapaktan onlara yaklaştığını gördü. Alicia yanlarında durup kararan sahaya baktı. Bir an daha sessizce durup, gecenin vadide ilerlemesini seyrettiler. Dağın gölgesi diğer taraftaki dağ eteklerine dokununca Alicia bir bıçak çıkarıp kazağının kenarına sildi.

“Bunu söylemekten nefret ediyorum...”

“Söylemene gerek yok.” Theo dönüp ikisine baktı. “Tamam, burada işimiz bitti. Kapağı kilitleyelim.”

Günbegün. Kullandıkları terim buydu. Ne yitirilen şeyler ve ölümlerle fazlasıyla dolu bir geçmiş, ne de asla gerçekleşemeyebilecek bir geleceği düşünmek. Projektörlerin altında günbegün yaşayan doksan dört insan.

Ama Peter için her zaman geçerli değildi bu. Boş zamanlarında, sessizlikte Nöbet tutarken veya yatağında yatıp uykusunun gelmesini beklerken, çoğunlukla ebeveynini düşünüyordu. Koloni’de hâlâ cennetten –ruhların ölümden sonra gittiği, fiziksel varoluşun ötesindeki bir yerden– bahsedenler olsa da, bu fikir Peter’a asla mantıklı gelmemişti. Dünya dünyaydı, dokunulabilen, tadılabilen ve hissedilebilen bir duyular diyarıydı ve Peter’ın inancına göre eğer ölümler gerçekten de bir yere gidiyorlarsa orası yaşayanları içi olmalıydı. Bunu belki de Öğretmeni söylemişti; belki de bizzat Peter’ın bulduğu bir fikirdi. Ama kendini bildi bileli bu fikre inanmıştı. Ebeveynini aklında tutabildiği sürece, kısmen yaşayacaklardı ve kendisi ölünce bu anılar onunla birlikte başka sağlara geçecekti, böylece hep birlikte –sadece Peter’la ebeveyni değil, yaşamış ve yaşayacak herkes– var olmayı sürdürecektirdi.

Artık ebeveyninin yüzlerini anımsayamıyordu. Önce yüzleri gitmişti, sadece birkaç günde. Onları düşündüğünde görmekten çok hissediyordu – içinden su gibi akan duyum anılarını hissediyordu. Annesinin süt gibi yumuşak sesini ve Hastane’de çalışırken, rahatlatmaya çalıştığı hastalara dokunan soluk, zarif kemikli ama güçlü ellerinin görünüşünü; bir gece Peter Nöbet yerlerinin arasında koşarken iskelenin merdivenine çıkan babasının botlarının gıcirtısını ve yanından konuşmadan geçmesini, Peter’ı sadece elini onun omzuna koyarak selamlamasını; Uzun Yolculuklar günlerinde babasıyla amcasının ve başka adamların güzergâhlarını planlamak için toplandıkları oturma odasının sıcaklığını ve enerjisini ve sonradan sundurmada gecenin geç saatlerine kadar oturup içki içerek Karanlık Topraklarda gördüklerini anlatırkenki seslerini.

Peter onların bir parçası olduğunu hissetmek, Uzun Yolculuklara çıkan adamlardan biri olmak istemişti. Ama bunun gerçekleşmeyeceğini hep bilmişti de. Sundurmadan gelen sesleri, gür ve erkeksi seslerini yatağından dinlerken bunu bilmişti. Kendisinde bir eksiklik vardı. Eksik olan şeyin ismini bilmiyordu; ismi olup olmadığına bile emin değildi. Cesaretten, hayattan vazgeçmekten fazlasıydı, bunları içerse de. Aklına gelen tek kelime *büyük*lüktü; Uzun Yolculuklara çıkan adamlarda bu vardı. Ve Jaxon delikanlılarından birinin onlara katılma zamanı geldiğinde Peter babasının Sur kapısına Theo’yu çağıracağına emindi. Kendisiyse geride bırakılacaktı.

Bunu annesi de bilmişti. Babalarının rezil olmasına ve ardından son yolculuğuna çıkmasına, herkes gerçeği bilirken ama söylemeye cesaret edemezken metanetle katlanan annesi; sonunda kanser diğer her şeyini elinden aldığı anda bile, onları terk etmiş babaları hakkında tek bir kötü söz söylemeyen anneleri. *Yalnız kalmak istiyor.* Şimdiki gibi bir yaz mevsiminde, uzun ve sıcak günlerde annesi yatağa düşmüştü. Theo artık Asli Nöbetçi’ydi, henüz Şef Yardımcısı değildi ama yakında olacaktı; annelerine bakma işi Peter’a kalmıştı, günler geceler boyu onun yanında oturup yemek yemesine, giyinmesine, hatta yıkanmasına yardım etmişti; bu rahatsız edici yakınlığa birlikte katlanmışlardı, çünkü zorunluydu. Annesi Hastane’ye gidebilirdi; hastalar genellikle oraya götürülürdü. Ama Prudence Jaxon Başhemşire’ydi ve evinde, yatağında ölmek istiyorsa kimse buna itiraz edemezdi.

Peter o yazın uzun günlerini ve bitmek bilmez gecelerini ne zaman hatırlasa, hayatının o döneminden

asla tamamen çıkmadığını hissediyordu. Bir zamanlar Öğretmen'in anlattığı bir öyküyü anımsatıyordu ona; duvara yaklaşan bir kaplumbağa vardı, her ilerleyişinde aradaki uzaklığın yarısını kat ediyordu ve her seferinde geride uzaklığın yarısı kaldığı için hedefine asla ulaşmayacaktı. Peter annesinin can çekişmesini seyrederken onu öyküdeki kaplumbağaya benzetmişti. Kadın üç gün boyunca yüksek ateşle uyumuş, ara ara uyandıgındaysa pek konuşmamış ve bakımıyla ilgili en basit meseleleri sormuştu sadece. Birkaç yudum su içmişti yalnızca. Görevli hemşire Sandy Chou o günün ikindisinde gelip Peter'a hazır olmasını söylemişti. Oda loştu; pencerenin ardındaki ağacın yapraklarının arasından geçen gün ışığı, içeride benek benek gölgeler oluşmasına yol açıyordu. Kadının alnı terden parlıyordu; elleri –Peter'ın hastanede saatler boyu özenle çalıştığını gördüğü eller– iki yanında hareketsiz yatıyordu. Peter annesinin uyanınca kendini yalnız bulmasından korktuğu için gece çöktükten sonra odadan dışarı adım atmamıştı. Annesinin ölmek üzere olduğunu, birkaç saatlik ömrü kaldığını biliyordu; Sandy bunu açıkça söylemişti. Ama asıl annesinin battaniyenin üstünde kımıldamadan duran, sabırlı çalışmaları sona ermiş ellerinden anlıyordu bunu.

Şunu merak etmişti: Nasıl veda edilirdi? Veda etse annesi korkar mıydı? Ve sonra çökecek sessizliği ne dolduracaktı? Babasıyla vedalaşmaya fırsat bulamamıştı; onun ölümünün en kötü tarafı buydu birçok açıdan. Babası birden ortadan kayboluvermişti. Peter eline fırsat geçse babasına ne söylerdi? Bencilce bir istekti, ama yine de aklından geçen şeydu: *Beni seç, derdi. Theo'yu değil. Beni. Gitmeden önce beni seç.* O sahne zihninde çok netti –güneşin yükseldiğini hayal ediyordu; sundurmada baş başa oturuyorlardı, babası ata binmek için giyinmişti, pusulasını tutuyordu, kapağını başparmağıyla açıp kapıyordu her zamanki gibi– ama sahnenin sonu yoktu. Peter babasının vereceği yanıtı hayal etmemişti hiç.

Şimdiyse burada annesi ölüyordu; ölüm ruhun girdiği bir odaysa, annesi eşikte duruyordu; ama Peter ona hislerini – onu sevdiğini ve gittiğinde özleyeceğini ifade edecek kelimeleri bulamıyordu. Ailelerinde Peter annelerine, Theo'ysa babalarına ait olmuştu hep. Bu asla dillendirilmeyen bir gerçektir. Peter düşükler yapıldığını ve en az bir bebeğin erken doğup birkaç saatte öldüğünü biliyordu. Bu bebeğin kız olduğuna inanıyordu. Bu olay kendisi henüz Küçük'ken, Sığınak'tayken gerçekleştiğinden gerçeği bilmiyordu. Yani belki de eksik şey buydu –kendisinin değil *annesinin* içindeki bir eksiklikti–, annesinin kendisini çok sevdiğini hissetmesinin sebebi de buydu belki. Annesi ona tutunmuştu.

Sabahın ilk, yumuşak ışığı pencereleri aydınlatırken Peter annesinin soluklarının değiştiğini, göğsünün hıçkırırarcasına sarsıldığını işitmişti. Annesinin öleceğine inanmıştı korkunç bir an boyunca, ama sonra kadının gözlerini açtığını görmüştü. Anne demişti onun elini tutarak. Anne, buradayım.

Theo, demişti annesi.

Peter'ı görebiliyor muydu? Nerede olduğunu biliyor muydu? Anne, demişti Peter, ben Peter. Theo'yu çağırmanı ister misin?

Kadın kendi içindeki bir derinliğe, sonsuz ve sınırsız bir derinliğe, bir sonsuzluk mekânına bakıyordu sanki. *Ağabeyine, Theo'ya göz kulak ol* demişti kadın. *O senin gibi güçlü değil.* Sonra gözlerini kapamış ve bir daha açmamıştı.

Peter ağabeyine bundan hiç bahsetmemişti. Bahsetmek anlamsız gelmişti. Bazen belki de annesini

yanlış duyduğunu veya kadının o son sözlerinin hastalığın yol açtığı sayıklamalar olduğunu düşünüyordu. Ama ne kadar uğraşsa da, annesinin söyledikleri ve bunun anlamı açık geliyordu. Peter'ın yaptığı onca şeye karşın, annesine uzun günler ve geceler boyu bakmasına karşın, kadın son saatlerinde yatağının yanına Theo'yu almıştı; hayatının son sözlerini Theo'ya adamıştı.

Kayıp santral ekibinden daha fazla bahsedilmedi. Hayvanları ve ardından kendilerini doyurduktan sonra kışlaya, ranzaların ve küflü samanlarla dolu şiltelerin bulunduğu daracık ve pis kokulu odaya çekildiler. Peter uzandığında Finn'le Rey horlamaya başlamışlardı bile. Peter o kadar erken yatmaya alışık değildi, ama yirmi dört saattir ayaktaydı ve çabucak uykuya daldığını hissetti.

Uyandığında sersem gibiydi, gördüğü huzursuz edici rüyaların etkisindeydi hâlâ. Adamların hepsi uyuyordu, ama Alicia'nın yatağı boştu. Peter loş koridordan kontrol odasına geçince Alicia'nın uzun masada oturduğunu, panelin ışığında bir kitabın sayfalarını çevirdiğini gördü. Saatte 02.33 yazılıydı.

Alicia gözlerini kaldırıp onun gözlerine baktı. "O horultular varken nasıl uyuyabildin bilmiyorum."

Peter bir sandalye çekip onun karşısına oturdu. "Doğru dürüst uyumadım. Ne okuyorsun?"

Alicia kitabı kapatıp gözlerini parmak uçlarıyla ovuşturdu. "Ne bileyim. Depoda buldum. Kutular dolusu kitap var." Kitabı masanın üstünden ona doğru itti. "Al bak istersen."

Kitabın ismi *Canavarlar Ülkesi*'ydi. İnce bir kitaptı, çoğu resimlerden oluşuyordu. Peter gevrek, toz kokulu sayfaları birer birer çevirdi. Kulaklı ve kuyruklu bir çeşit hayvan kostümü giymiş küçük bir oğlan, ufak bir beyaz köpeği çatalla kovalıyordu. Oğlan cezalandırılıp odasına gönderiliyordu, odada ağaçlar bitiyordu ve sonra aylı bir gecede çocuk canavarlarla dolu bir adaya gidiyordu. Canavarları, sarı gözlerine gözlerini hiç kırıştırmadan bakma numarasıyla eğitiyordu.

"Şu gözlere bakma meselesi" dedi Alicia. Duraksayıp elinin tersine esnedi. "Hiç işe yaramaz bence."

Peter kitabı kapatıp kenara bıraktı. Okuduklarını nasıl anlamlandıracağını bilemiyordu, ama Önceki Zaman'a ilişkin pek çok şey için geçerliydi bu. O insanlar nasıl yaşıyorlardı? Ne yiyorlardı, ne giyiyorlardı, neler düşünüyorlardı? Karanlıkta ellerini kollarını sallayarak geziniyorlar mıydı? Viraller yoksa onları ne korkutuyordu?

"Bence tamamen uydurma." Omuz silkti. "Masal işte. Rüya görüyor bence."

Alica gözlerini kaldırdı; *Kim bilir? Dünyanın eski halini kim bilebilir?* dedi yüz ifadesiyle.

"Aslında uyanacağını umuyordum" dedi Alicia sandalyesinden kalkarak. Yerdeki bir feneri kaldırdı. "Sana bir şey göstereceğim."

Onu kışladan geçirerek depo odalarından birine götürdü. Duvarlardaki metal raflarda yağlı aletler, tel makaraları, lehim malzemesi, plastik su sürahileri ve alkol vardı. Alicia feneri yere koyup raflardan birine gitti ve üstündekileri yere indirmeye başladı.

"Eee? Öyle kazık gibi dikilmesene."

"Ne yapıyorsun?"

“Neye benziyor? Ayrıca alçak sesle konuş, diğerlerini uyandırmak istemiyorum.”

Her şeyi indirdiklerinde Alicia ona rafın bir ucunda durmasını söyledi ve diğer uca geçti. Peter rafın arkasındaki kontrplak tabakanın, ardındaki duvarı gizlediğini fark etti. Rafı çektiler.

Bir kapak.

Alicia öne çıkıp halkayı çevirerek kapağı açtı. Boruya benzer dar bir boşlukta bir metal merdiven spiral şeklinde yükseliyordu. Duvara metal sandıklar yaslanmıştı. Peter’ın boyunu kestiremediği merdiven yukarıya doğru loşlukta gözden kayboluyordu.

“Ne zaman buldun?” diye sordu hayretle.

“Geçen mevsimde. Bir gece sıkılıp ortalığa bakınmaya başladım. İnşacıların açtığı bir kaçış yolu herhalde. Merdiven çatıya çıkıyor.”

Peter sandıkları feneriyle gösterdi. “Şunlarda ne var?”

“Bu” dedi Alicia muzipçe gülümseyerek, “işin en güzel tarafı.”

Sandıklardan birini depo odasına çektiler. Metal bir kutuydu, bir metre uzunluğunda ve yarım metre enindeydi, kenarında ABD Deniz Kuvvetleri yazısı vardı. Alicia diz çöküp asma kilit köprülerini açtı ve kapağı kaldırıncaya ortaya straförlerin arasında duran altı tane ince, uzun, siyah nesne çıktı. Peter onların ne olduğunu başta anlayamadı.

“Hassiktir, Lish.”

Alicia ona silahlardan birini verdi. Uzun namlulu bir tüfektir, serindi ve biraz yağ kokuyordu. Şaşırtacak kadar hafifti, sanki yerçekimine meydan okuyan bir maddeden yapılmıştı. Peter namlunun depo odasının loş ışığında bile ışıltılı parladığını görüyordu. Şimdiye kadar gördüğü ateşli silahlar, Ordu’dan kalma tüfekler ve tabancalar paslı antikalardı neredeyse; Nöbetçi Cephaneliği’nde bunlardan biraz vardı, ama bildiği kadarıyla cephaneleri yıllar önce tükenmişti. Peter hayatında ilk kez böylesine temiz ve yeni, zamandan etkilenmemiş bir şeye dokunuyordu.

“Kaç tane var?”

“On iki sandık, her birinde altı tüfek var, binden fazla da mermi. Yukarıda da altı sandık var.”

Peter’ın kaygısı tamamen geçmişti ve yerini ellerindeki bu muhteşem yeni nesneyi kullanma, gücünü hissetme arzusuna bırakmıştı. “Nasıl doldurulduğunu gösterebilirsen” dedi.

Alicia tüfeği ondan alıp emniyet kilidini açtı. Sonra sandıktan aldığı bir şarjörü tetik korkuluğunun önündeki yere soktu, oturana kadar itti ve dibine avcuyla iki kez sertçe vurdu.

“Tatar yayıymış gibi nişan al” dedi ve göstermek için döndü. “Temelde aynı şey, çok daha fazla tepiyor o kadar. Ama ateş etmeyeceksen parmağını tetikten uzak tut. Parmağını tetiğe koymak isteyeceksin, ama koyma.”

Tüfeği Peter'a geri verdi. Dolu bir tüfek! Peter tüfeği omzuna kaldırdı, odada nişan almaya geçecek bir hedef aradı ve nihayet karşı raftaki bir bakır tel makarasını seçti. Ateş etmeyi, kollarındaki silahın patlayıp geri tepmesini hissetmeyi öyle çok istiyordu ki bu fikri kovmak için neredeyse fiziksel bir çaba harcadı.

“Tetik konusunda söylediğimi unutma” diye uyardı Alicia. “Her şarjörde yirmi mermi var. Şimdi buna sen şarjör tak da bakayım öğrenmiş misin.”

Peter dolu tüfeği verip boş bir tane aldı. Alicia'nın yaptığı hareketleri anımsamaya çalıştı. İş halledince o da şarjörün altına iki kez sertçe vurdu.

“Nasıldı?”

Alicia onu inceliyordu, tüfeğin dipçliğini kalçasına dayamıştı. “Fena değil. Biraz yavaştin. Öyle aşağı çevirme, kendi ayağını vuracaksın.”

Peter namlusunu hemen kaldırdı. “Biraz şaşırdım doğrusu. Böyle şeylere güvenmezsin sanıyordum.”

Alicia omuz silkti. “Doğru, pek güvenmem. Çok ses çıkarıyorlar, ayrıca insanı dikkatsizleştiriyor, aşırı özgüven veriyorlar.” Ona belindeki keseye koysun diye bir şarjör daha uzattı. “Ama doğru dürüst kullanırsan dumanları öldürürsün.” Kendi göğüs kemiğine bir parmağıyla tık tık vurdu. “Zayıf noktayı tek atışta vuracaksın. Üç metreden yakında biraz daha kolay oluyor, ama buna güvenme.”

“Yani bu silahları daha önce kullandın.”

“Öyle mi dedim?”

Peter üstelememesi gerektiğini anladı. Altı sandık dolusu Ordu tüfeği. Alicia kendini nasıl tutabilirdi ki?

“Bunlar kimin peki?”

“Ne bileyim? Sandıkta yazdığı gibi, Birleşik Devletler Deniz Kuvvetleri'nin malı herhalde. Soru sormayı kes de gidelim.”

Kapaktan tekrar geçip tırmanmaya başladılar. Peter her basamakta sıcaklığın arttığını hissediyordu. On metre çıkınca merdivenli, küçük bir platforma ulaştılar. Tepelerindeki tavanda bir kapak daha vardı. Alicia feneri platforma bıraktı, parmak uçlarında yükseldi ve halkayı çevirmeye başladı. İkisi de ter içindeydiler; soluk almak güçtü neredeyse.

“Sıkışmış.”

Peter kollarını kaldırıp ona yardım etti. Paslı mekanizma gıcırdayarak açıldı. İki, üç kez çevirdiler; kapak açıldı. Delikten içeri su gibi akın eden serin gece havasında çöl, kuru ardıç ve mesquite ağacı kokusu vardı. Peter yukarıda sadece siyahlık görüyordu.

“Önce ben” dedi Alicia. “Çıkınca sana seslenirim.”

Peter onun ayak seslerinin girişten uzaklaştığını işitti. Kulak kabartmayı sürdürdü ama bir şey duymadı. Çatıda bir yerlerdeydiler, onları koruyacak ışık yoktu. Yirmiye, otuza kadar saydı. Alicia'nın peşinden gitmeli miydi?

Sonra tepesinde, açık kapak deliğinde Alicia'nın yüzü belirdi. "Feneri orada bırak. Burası temiz. Haydi gel."

Peter merdiveni çıkınca kendini küçük, tavansız bir odada buldu; borular, vanalar ve duvarlara yaslı başka sandıklar vardı. Duraksayıp gözlerinin alışmasına izin verdi. Açık bir kapının karşısında duruyordu. Derin bir soluk alıp ilerledi.

Yıldızlara adım attı.

Önce ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissetti. Tamamıyla fiziksel paniğe kapılmıştı; sanki boşluğa, gece göğüne adım atmıştı. Dizleri büküldü, serbest eli havayı yoklayıp tutunacak yer aradı; çevresindeki dünyaya şekil ve ağırlık, boyut katmak istiyordu. Tepedeki gökyüzü karanlık bir kubbeydi – ve her yerde yıldızlar vardı!

"Soluk al Peter" dedi Alicia.

Peter'in yanında duruyordu. Peter omzunda onun elini hissetti. Karanlıkta Alicia'nın sesi aynı anda çok yakından ve çok uzaktan geliyordu sanki. Alicia'nın sözünü dinleyip göğsünü gece havasıyla doldurdu derin derin. Gözleri karanlığa giderek alıştı. Artık çatının kenarını ve ardındaki boşluğu görebiliyordu. Güneybatı köşesinde, bacanın yakınında olduklarını fark etti.

"Eee, ne düşünüyorsun?"

Peter uzun bir an boyunca sessizce gökyüzünü inceledi. Baktıkça karanlıkta daha çok yıldız görüyordu. Bunlar babasının bahsettiği, Uzun Yolculuklarda gördüğü yıldızlardı.

"Theo biliyor mu?"

Alicia güldü. "Theo neyi biliyor mu?"

"Kapağı. Tüfekleri." Peter çaresizce omuz silkti. "Hepsini."

"Ona göstermedim, sorduğun buysa eğer. Zander biliyordur sanırım, burayı karış karış biliyor sonuçta. Ama bana hiç bahsetmedi."

Peter onun yüzünü inceledi. Alicia karanlıkta farklı görünüyordu: hep tanıdığı Alicia'ydı, ama yeni biriydi de. Alicia'nın ne yaptığını anladı. Alicia ona sürpriz yapmak istemişti.

"Sağ ol."

"Arkadaş filanız sanma. Önce Arlo uyansaydı şimdi burada o olacaktı."

Peter bunun doğru olmadığını biliyordu. "Yine de sağ ol" dedi.

Alicia onu çatının kenarına götürdü. Kuzeye, vadiye bakıyorlardı. Hiç rüzgâr yoktu. Karşıdaki, göğün altındaki dağlar titrek yıldızların altında karanlıktı. Hâlâ günün sıcaklığını taşıyan betona yan yana, yüzükoyun uzandılar.

“Al” dedi Alicia elini kesesine sokarak. “Bu işine yarar.”

Bir gece dürbünü. Alicia ona dürbünü tüfeğin tepesine takmayı ve ayarlamayı gösterdi. Peter bir gözünü dürbüne yaklaştırdı ve çalılarla kayalardan oluşma, uçuk yeşil bir arazi ve bir nişan çaprazı gördü. Alt tarafta bir yazı vardı: 212 METRE. Tüfeği öne arkaya salladıkça sayılar artıp azalıyordu. Şaşırtıcıydı.

“Hâlâ sağ mıdırlar sence?”

Alicia bir an duraksadıktan sonra yanıtladı. “Bilmiyorum. Değillerdir herhalde. Ama beklemekten zarar gelmez.” Tekrar duraksadı; bu konuda söylenecek çok şey yoktu. Sonra: “Bugün Maus’a kötü mü davrandım sence?”

Peter bu soruya şaşırdı. Alicia’nın kendini sorgulayan biri olduğunu düşünmemişti hiç.

“Hayır. Doğru şeyi yaptın.”

“Yanımızda olmaması bir kayıp. Değil diyemezsin.”

“Fark etmez. Dediğin gibi. Maus herkes gibi kuralları biliyor.”

“Onu Galen’a yeğlerim.” Alicia inledi. “Uçanlar adına. O herif. Onda ne buluyor yahu?”

Peter yüzünü dürbünden kaldırdı. Gökyüzü öyle çok yıldızla kaplıydı ki sanki uzatsa elini sürebilecekti. Hayatında bu kadar güzel bir şey görmemişti. Aklına okyanusları, kitaptaki şarkı sözü gibi isimleri –Atlantik, Pasifik, Hint, Arktik– ve deniz kıyısında duran babasını getiriyordu. Belki de Teyze’nin Tanrı’dan bahsederken kastettiği şey yıldızlardı. Eski Tanrı, Önceki Zaman’ın Tanrısı. Dünya’yı gözleyen Gök Tanrı.

“Sen hiç...” diye söze başladı Alicia. “Nasıl desem, o meseleyi hiç düşünüyor musun?”

Peter dönüp ona baktı. Alicia’nın gözü hâlâ dürbüne yaslıydı. “Hangi meseleyi?”

Alicia huzursuzca güldü, Peter ondan ilk kez böyle bir gülüş duyuyordu. “İlla söyletecek misin? Evlenmeyi Peter. Küçükler yapmayı.”

Peter bunu düşünmüştü; elbette düşünmüştü. Neredeyse herkes en geç yirmi yaşında evlenirdi. Ama Nöbetçilik bunu zorlaştırıyordu – bütün gece ayakta durmak, bütün gün uyumak veya bitkinlikten sersemlemiş halde gezinmek. Ama Peter adamakıllı düşününce tek sebebin bu olmadığını anlıyordu. O iş mümkün görünmüyordu; başkalarına göre olabilirdi, ama kendisine göre değildi. Bazı kızlarla ve kadın diyebileceği birkaç kişiyle birlikte olmuştu; her biriyle ilişkisi birkaç ay sürmüştü ve onları aklından çıkaramamıştı. Ama sonunda hep soğumuştü ya da tuhaf bir şekilde onları daha uygun olduğunu düşündüğü kişilere yönlendirdiğini fark etmişti.

“Pek sayılmaz, hayır.”

“Peki ya Sara?”

Peter savunmaya geçti. “Ne olmuş ona?”

Alicia “Yapma Peter” dedi; Peter onun sesindeki bezginliği işitti. “Seninle evlenmek istediğini biliyorum. Bu sır değil. Hem o İlklerden, yani iyi bir evlilik olur. Herkes öyle düşünüyor.”

“Milletin ne düşündüğünün ne önemi var ki?”

“Ben söyleyeyim de. Gayet açık işte.”

“Eh, bence açık filan değil.” Peter duraksadı. İlk kez böyle konuşuyorlardı. “Bak, bence Sara hoş kız. Ama onunla evlenmek istediğime emin değilim.”

“Peki *istiyor* musun? Yani biriyle evlenmeyi.”

“İleride. Olabilir. Lish, bana bunu neden soruyorsun?”

Tekrar dönüp ona baktı. Alicia dürbünle vadiye bakıyordu, tüfeğini ufuk hattında yavaşça gezdiriyordu.

“Lish?”

“Dur. Bir şey kımıldıyor.”

Peter tekrar yüzükoyun yattı. “Nerede?”

Alicia hemen tüfeğinin namlusunu kaldırıp gösterdi. “Saat iki yönünde.”

Peter gözünü dürbüne yasladı: Çitin yüz metre ötesindeki, çalıdan çalıya sıçrayan bir kişi. İnsandı.

“Pabuç” dedi Alicia.

“Nereden biliyorsun?”

“Zander olamayacak kadar kısa boylu. Dışarıda başka kimse yok.”

“Yalnız mı?”

“Emin değilim” dedi Alicia. “Bekle. Hayır. On derece sağa.”

Peter baktı: Dürbünde yeşil bir parıltı, çöl zemininde taş gibi sekiyordu. Sonra bir tane daha, ardından bir tane daha gördü; iki yüz metre ötedeydiler ve yaklaşıyorlardı. Aslında yaklaşmıyor, turluyorlardı.

“Ne yapıyorlar? Ona neden saldırmıyorlar?”

“Bilmiyorum.”

Sonra duydular.

“Hey!” Caleb’in sesiydi, vahşiydi ve korku doluydu. Caleb kollarını sallayarak çite doğru koşuyordu. “Kapıyı açın, kapıyı açın!”

“*Uçanlar adına.*” Alicia ayağa kalktı. “Haydi gel.”

Tavansız odaya döndüler hemen; Alicia kapağın yanındaki sandıklardan birini çabucak açtı. Bir çeşit tabanca çıkardı: kısıydı, namlusu kalındı. Peter’in soru soracak zamanı yoktu. Kenara geri koştular ve Alicia tabancayı kaldırıp türbin sahasının yukarısına doğrultarak ateş etti.

İşaret fişeği ardında tıslayan bir ışıktan kuyruk bırakarak göğe fırladı. Peter bakmaması gerektiğini sezdi, ama kendini tutamayıp bakınca fişeğin bembeyaz merkezi, gözlerini kamaştırdı hemen. Fişek havada asılı kalmış gibi durdu. Sonra patladı ve sahayı ışığa boğdu.

“Ona bir dakika kazandırdık” dedi Alicia. “Arka tarafta bir merdiven var.”

Silahlarını omuzlarına astılar; merdiveni önce Alicia indi, sanki bir çift direktten kayarak iniyordu, ayakları basamaklara dokunmuyordu bile. Peter telaşla inerken Alicia tabancayı bir kez daha ateşledi ve bir işaret fişeği santralin üstünden sahaya doğru kavis çizdi. Sonra koştular.

Caleb metal bahçe kapısının diğer tarafında duruyordu. Viraller kaçışmışlardı, gölgelerin içine geri çekilmişlerdi. “Lütfen! Beni içeri alın!”

“Hassiktir, anahtarımız yok” dedi Peter.

Alicia tüfeğini omuzlayıp panele nişan aldı. Bir ateş ve gürültü patlaması; panel direktten fırlarken ortalığa kıvılcımlar saçıldı.

“Caleb, tırmanman gerekecek!”

“Yanarım!”

“Bir şey olmaz, elektrik kesildi!” Alicia, Peter’a baktı. “Kesilmiş midir sence?”

“Ne bileyim?”

Alicia öne çıktı ve Peter’in konuşmasına fırsat kalmadan avcunu çite bastırdı. Bir şey olmadı.

“Çabuk ol Caleb!”

Caleb tellere tutunarak tırmanmaya başladı. İkinci işaret fişeği düşüşünü tamamlayınca etraflarındaki gölgeler uzadı. Alicia belindeki keseden çıkardığı yeni bir fişeği tabancaya takıp ateş etti. Fişek ardındaki bir dumandan kuyruk bırakarak yükseldi ve tepelerinde patlayarak ortalığa ışık yağdırdı.

Alicia “Bu sonuncuydu” dedi Peter’a. “On saniyemiz var, sonra elektriğin kesik olduğunu anlarlar.” Caleb artık çitin tepesindeydi. “Caleb” diye seslendi Alicia, “çabuk olsana!”

Caleb beş metreden atladı, yere düşünce yuvarlandı ve ayağa kalktı. Gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarında kir ve sümük vardı; ayakları çıplaktı. Birkaç saniye sonra tekrar karanlıkta kalacaklardı.

“Yaralı mısın?” dedi Alicia. “Koşabilir misin?”

Delikanlı başıyla onayladı.

Santrale doğru koşular. Peter viralleri görmeden önce gelişlerini hissetti. Dönünce bir tanesinin çitin tepesinden üzerlerine atladığını gördü. Kulağının yanından tüfek sesleri geldi: yaratık havada dönüp yere düştü, sert toprakta kaydı. Peter dönüp bakınca, tüfeğini omuzlamış Alicia’nın gözlerini çitten ayırmadığını gördü. Alicia peş peşe üç kez daha ateş etti.

“Götür onu!” diye seslendi.

Peter, Caleb’la birlikte merdivene koştu. Arkalarındaki Alicia ateş etmeyi sürdürüyordu, tüfeğinin boğuk sesleri bahçede yankılanıyordu. Artık başka viraller de çiti aşmışlardı. Peter tüfeğini omzuna asarak merdiveni tırmandı; tepeye varınca dönüp baktı. Alicia santralin duvarına doğru gerilerken gölgelere ateş ediyordu. Tüfeği sessizleşince onu atıp tırmanmaya başladı: Peter kendi tüfeğini omuzladı ve o tarafa doğrultup tetiğe bastı. Namlu yukarı sıçradı ve karanlığa gönderdiği mermiler işe yaramadı. Silahın vahşi gücü Peter’ı tepeden tırnağa sarsmıştı.

“Ateş ettiğin yere dikkat et!” diye haykırdı Alicia, Peter’ın altındaki merdivene yaslanarak. “Ve Tanrı aşkına nişan al!”

“Deniyorum!” Şimdi üç tane vardı, gölgelerden çıkıp merdivenin dibine yaklaşıyorlardı; Peter bir adım sağa geçip namluyu omzuna sertçe yasladı. *Tatar yayıymış gibi nişan al.* Peter’ın onları vurma ihtimali çok düşüktü, ama belki korkutup kaçırabilirdi. Tetiğe basınca geriye sıçradılar, bahçede koşup karanlığa daldılar. Peter en fazla birkaç saniye kazandırmıştı.

“Kapa çeneni de tırman!” diye haykırdı Peter.

“Bana ateş etmeyi kesersen tırmanacağım!” Peter onun elini buldu ve var gücüyle çekerek çatının beton zeminine çıkardı. Caleb kapak ağzından onlara el sallıyordu.

“Arkanızda!”

Alicia kapak ağzından inerken Peter döndü; çatının kenarında tek bir viral duruyordu. Peter tüfeğini kaldırıp ateş etti, ama çok geçti. Yaratığın durduğu yer şimdi boştu.

“Dumanları boşver!” diye seslendi Alicia aşağıdan. “Haydi gel!”

Peter kapak ağzından içeri atlayıp Caleb’in üstünde düşünce delikanlı da inleyerek düştü. Peter platforma düşünce ayak bileğinde şiddetli bir ağrı hissetti; elinden düşen tüfek takırdadı. İkisinin üstünden geçen Alicia kapağı kapamak için kollarını kaldırdı. Ama bir şey diğer taraftan kapağı aşağı

itiyordu. Alicia'nın yüzü çabadan gerilmişti; ayakları basamaklara basmaya çalışıyordu.

“Kapa...tamıyorum!”

Peter'la Caleb ayağa fırlayıp ittiler. Ama diğer taraftaki g çok fazlaydı. Peter düşünce ayak bileğini incitmişti, ama hissettiği acı şimdi hafifti, önemsizdi. Gözleri aşağıdaki platformda tüfeğini aradı ve merdivenin başında yattığını gördü.

“Gidelim” dedi. “Kapağı bırakın. Tek yol bu.”

“Deli misin?” Ama sonra Peter niyetini Alicia'nın anladığını onun gözlerinden okudu. “Tamam, yap.” Alicia'nın dönüp baktığı Caleb başıyla onayladı. “Hazır mısınız?”

“Bir... iki...”

“!”

Kapağı bıraktılar. Peter platforma atladı ve yere düşünce ayak bileğindeki acı patladı; tüfeğine uzandı ve dönüp namluyu yukarıdaki kapak ağzına çevirdi. Nişan alacak vakti yoktu, ama buna gerek kalmayacağını umuyordu.

Gerek kalmadı. Namlunun ucu dosdoğru viralin açık ağzına girdi. Namlu parlak diş sıralarının arasından ok gibi geçerek yaratığın genzinin kemikli çıkıntısına dayanınca Peter onun gözlerine baktı ve *Kimıldama*, diye düşünerek tüfeği sertçe ittikten sonra Zander Phillips'i beyninden vurdu.

Yirmi bir

Dünyanın şimdiki haliyle Önceki Zaman'ın dünyası arasında büyük bir fark var, diye düşündü Michael Fisher ve bu fark viraller değil, elektrikti.

Viraller elbette bir sorundu; Fener Kulesi'nin arkasındaki AH Barakası'ndaki eski belgelere bakılırsa sayıları kırk iki buçuk *milyon* civarındaydı. Devre Michael salgının son saatlerinin tüm tarihini okumuştur. "CV1-CV13 Seçme Gözlem Unsurlarının Ulusal ve Bölgesel Özeti" Hastalık Kontrol ve Korunma Merkezleri, Atlanta, Georgia; "Şehir Merkezleri, 6-1 Bölgelerine İlişkin Sivil Tahliye Protokolleri" Federal Acil Durum Yönetimi Teşkilatı, Washington, DC; "İnsan Olmayan Primatlarda Kalıtsal Kanamalı Hummanın CV'ye Karşı Korunmadaki Etkisi" Birleşik Devletler Ordusu Tıp Araştırmaları Enstitüsü Bulaşıcı Hastalıklar Bölümü, Fort Detrick, Maryland, vs. Michael bu belgelerden bazılarını anlıyor, bazılarınıysa anlamıyordu ama temelde hepsi aynı şeyi söylüyordu. On kişiden biri. Ölen her dokuz kişiye karşılık bir kişi dönüştürülüyordu. Yani salgının başladığı sırada 500 milyon insan –Birleşik Devletler, Kanada ve Meksika'nın toplam nüfusları– bulunduğu varsayılırsa ve dünyanın geri kalanı (ki görünüşe göre hakkında pek az şey biliniyordu) şimdilik göz ardı edilirse, virallerin örneğin yüzde 15'inin öldüğü varsayılsa bile geride hâlâ Panama Geçidi'yle Bering Boğazı arasında hoplayıp zıplayarak damarlarında hemoglobinin bulunan ve vücut ısısı 36 ila 38 derece olan her şeyi, yani hayvan krallığının yüzde 99.96'sını, tarla farelerinden boz ayılara dek bütün hayvanları yiyen 42.5 milyon tane kana susamış piç kurusu var demektir.

Yani, evet. Bu bir *sorundu*.

Ama yeterince elektrik olduğu sürece viralleri dışarıda tutabilirim, diye düşündü Michael.

Önceki Zaman: İnsanların o zamanlar kullandığı elektriğin muzzamlığını düşündükçe titriyordu bazen. Milyonlarca kilometrelik tel, milyarlarca amperlik elektrik akımı. Gezegenin kısıtlı kalmış enerjisini durmadan *Evet? Evet? Evet?* diyerek bir hattın geçen tek amperlik akıma dönüştüren dev santraller.

Ve makineler. Muhteşem, uğuldayan, ışıldayan makineler. Sadece bilgisayarlar, Blu-ray'ler ve cep telefonları değil –ellerinde böyle düzinelerce alet vardı, erzak bulmak için dağdan inenler tarafından yıllar boyu toplanmışlardı ve barakada tutuluyorlardı–, basit şeyler, sıradan gündelik şeyler, örneğin saç kurutma makineleri ve mikrodalga fırınlar ve akkor telli ampuller. Hepsi de şebekeye bağlanmışlardı.

Bazen sanki onca elektrik hâlâ dışarıdaymış, kendisini bekliyormuş gibi geliyordu. Michael Fisher'ın düğmeye basıp her şeyi –insan uygarlığını– canlandırmasını bekliyordu.

Fener Kulesi'nde tek başına fazla zaman geçiriyordu. Bu doğrudur. Elton'la baş başa kalıyordu ve

bu genellikle tek başına olmaktan farksızdı. Havadan sudan konuşmuyorlardı. Durum buydu ve aksini iddia etmiyordu.

Michael dışarıda hâlâ bol bol elektrik olduğunu biliyordu. Kasaba büyüklüğünde dizel jeneratörler. Çalıştırılmayı bekleyen, gaz dolu, devasa LNG tesisleri. Çöl güneşine bakıp duran, dönümlerce uzanan güneş panelleri. Atomik armonikalar gibi uğuldayan cep tipi atom bombaları; kontrol çubukları onyıllardır giderek ısınmıyordu ve sonunda patlayıp etrafa radyoaktif buhar saçacaktı ve çok yukarıda bir yerlerdeki çoktan unutulmuş, kendi küçük nükleer piliyle çalışan bir uydu can çekişen kardeşinin son acılarını kaydedecekti – sonunda kendisi de kararıp yeryüzüne fark edilmeyen bir ışık şeridi halinde düşene dek.

Bütün bunlar ziyan oluyordu. Ve zaman azalıyordu.

Pas, aşınma, rüzgâr, yağmur. Farelerin kemirgen dişleri, böceklerin aşındırıcı dışkıları ve yılların yıpratıcı etkileri. Doğanın makinelere, gezegenin kaotik güçlerinin insanoğlunun eserlerine açtığı savaş. İnsanların yeryüzünden çekip aldığı enerji kaçınılmaz bir şekilde geri çekiliyordu, lağıma akan su gibi emiliyordu. Yakında yeryüzünde ayakta duran tek bir elektrik direği bile kalmayacaktı, belki de kalmamıştı.

İnsanoğlu yüz yıl can çekişecek bir dünya yaratmıştı. Son ışıkların sönmesi yüz yıl sürecekti.

İşin en kötü tarafıysa Michael'ın buna tanıklık edecek olmasıydı. Bataryalar çürüyordu. *Çok kötü* çürüyordu. Michael bunu eski CRT monitöründeki yeşil, hareketli çubuklardan anlıyordu. Bataryalar kaç yıl dayanacak şekilde üretilmişti? Otuz yıl? Elli yıl? Neredeyse yüzyıl boyunca şarjlı kalabilmeleri mucizeydi. Türbinler rüzgârda sonsuza dek dönebilirdi, ama akımı depolayıp düzenlemek için bataryalar şarttı, yoksa rüzgârsız bir gece sonları olurdu.

Bataryaları onarmak olanaksızdı. Bataryalar *onarılacak* şekilde üretilmemişti. *Yenilenmeleri* gerekiyordu. Contaları değiştirmek, pası temizlemek, kontrol tertibatının tellerini değiştirmek işe yaramazdı. Zarlar harap olmuştu, polimer yolları sülfonik asit molekülleri tarafından iflah olmaz şekilde tıkanmıştı. Monitörün ona her gün söylediği buydu. ABD Ordusu gelip de fabrikadan yeni çıkmış gıcır gıcır bataryalar getirmezse –Hey, kusura bakmayın sizi unutmuşuz!– ışıksız kalacaklardı. Bir, en fazla iki yıl içinde. O zaman Devre Michael kalkıp şöyle demek zorunda kalacaktı: *Dinleyin millet. Size kötü bir haberim var. Bu gecenin hava tahminini merak ediyorsunuz? Hava karanlık ve bol çığlıklılı olacak. Işıkları açık tutmak eğlenceliydi, ama artık ölmem gerekiyor. Tıpkı hepimiz gibi.*

Bu meseleyi sadece Theo'ya açmıştı. Teknik olarak Işık ve Elektrik Şefi olsa da sık sık hastalanıp işleri Michael'la Elton'a bırakan Gabe Curtis'e değil; Sanjay'e, Yaşlı Chou'ya veya başka birine değil; hatta ablası Sara'ya bile değil. Michael neden Theo'ya söylemeyi seçmişti? Arkadaştlar. Theo, Hane Halkı'ndandı. Evet, kasvetli bir yönü olmuştu hep –Michael bunu gayet iyi ayırt edebilirdi– ve bir insana onun ve tanıdığı herkesin öleceğini söylemek zordu. Belki de Michael durumu ilan etmek zorunda kalacağı gün gelip çattığında bu işi Theo'nun yapacağını veya kendisini bir şekilde destekleyeceğini ummuştu sadece. Ama çoğu insandan daha bilgili olan Theo bile bataryaları insan yapımı değil de doğanın fizik yasalarına tabii olan kalıcı parçaları olarak görüyordu hep. Güneş, gökyüzü ve surlar gibi bataryalar da *kendiliğinden* vardılar. Bataryalar türbinlerden

gelen elektriği emip projektörlere tükürüyorlardı ve bir terslik olursa Işık ve Elektrik sorunu çözerdi. *Değil mi Michael?* demişti Theo. *Bataryaları onarabilirsin, değil mi?* Konuşma bir süre böyle devam etmişti ve sonunda tamamen bezen Michael, iç geçirip kafa sallayarak tane tane konuşmuştu.

Theo, beni dinlemiyorsun. Söylediklerimi dinlemiyorsun. Işıklar. Sönecek.

Michael'ın Sara'yla paylaştığı küçük, tek katlı ahşap evin sundurmasında oturuyorlardı; Sara o ikinci vakti başka yerdeydi, sürüyle ilgileniyordu veya Hastane'de ateş ölçüyordu ya da karnını doyurup doyurmadığını ve yıkanıp yıkanmadığını öğrenmek için Walt Amca'yı ziyarete gitmişti— bir başka deyişle, her zamanki gibi ortalıkta kıpır kıpır dolanıyordu. Vakit ikinci sonuydu. Evin yanındaki kısa otlulu meraya atları salmışlardı, karınlarını doyursunlar diye, oysa yazın kurak günleri erken gelmişti ve arazi ekmek kısıntısı rengiydi, yer yer görülen toprak kısımlara basıldığında tozlar yükseliyordu. Herkes bu evi Fisherların evi olarak biliyordu.

“Sönecek” diye tekrarlardı Theo. “Işıklar.”

Michael başıyla onayladı. “Sönecek.”

“İki yıl diyorsun.”

Theo'nun yüzünü inceleyen Michael, bu bilginin uyandırdığı etkiyi seyretti. “Daha geç olabilir ama sanmıyorum. Daha erken de olabilir.”

“Ve yapabileceğin hiçbir şey yok.”

“Kimsenin yapabileceği bir şey yok.”

Theo darbe yemişçesine hızla soluk verdi. “Tamam, anladım.” Kafa salladı. “Uçanlar adına, anlıyorum. Başka kime söyledin?”

“Kimseye.” Michael omuz silkti. “Sadece sana.”

Theo kalkıp sundurmanın kenarına gitti. Bir an ikisi de konuşmadılar.

“Taşınmamız gerek” dedi Michael. “Veya başka bir güç kaynağı bulmalıyız.”

Theo araziye bakıyordu. “Nereden bulabiliriz ki?”

“Bilmem. Ben sadece durumu söylüyorum. Bataryalar yüzde yirminin altına inince...”

“Anladım, anladım, ışıklar sönecek” dedi Theo. “Bunu gayet açık söyledin.”

“Ne yapmalıyız?”

Theo umutsuzca güldü. “Ne bileyim yahu?”

“Yani, insanlara söylesek mi?” Michael duraksayıp arkadaşının yüzünü inceledi. “Yani, anlarsın

ya, hazırlansınlar diye.”

Theo bir an düşündü. Sonra kafa salladı. “Hayır.”

Hepsi buydu. O konuyu bir daha konuşmamışlardı. Aradan ne kadar zaman geçmişti? Bir yıldan fazla oluyordu, Maus’la Galen’ın evlendikleri sırada konuşmuşlardı – çok uzun süredir yapılan ilk evlilikti bu. İnsanlar Mausami’nin Theo’yla değil Galen’la evlenmesine şaşırılmışlardı; sebebini sadece Michael biliyordu veya tahmin edebiliyordu. O gün sundurmada Theo’nun gözlerindeki ifadeyi görmüştü. Theo’nun içinde bir şey sönmüştü ve Michael o ışığın geri gelebileceğini sanmıyordu.

Artık beklemekten başka yapacak şey yoktu. Beklemekten ve dinlemekten başka.

Çünkü mesele buydu: Telsiz yasaktı. Michael'ın anladığı kadarıyla bu yasak Koloni'ye çok fazla insanın gelmesini önlemek için konmuştu. İlk zamanlarda Yürüyenler Koloni'ye telsiz sayesinde gelmişlerdi; İnşacılar bunu planlamamışlardı, çünkü Koloni'nin o kadar uzun süre dayanacağı düşünülmemişti. Dolayısıyla o zaman, 17 senesinde –yetmiş beş yıl önce– telsizin yok edilmesine, dağdaki antenin indirilmesine, parçaların un ufak edilip çöpe atılmasına karar verilmişti.

Bu karar o zaman mantıklı gelmiş olabilirdi. Michael bunu anlıyordu. Ordu zaten yerlerini biliyordu ve yiyecekleri, yakıtları azdı. Ama artık durum değişmişti. Bataryaların hali ortadaydı, elektriksiz kalacaklardı. Karanlık, çılgınlıklar, can çekişen insanlar falan filan.

Michael, Theo'yla konuştuğundan kısa süre sonra, anımsadığı kadarıyla en fazla birkaç gün sonra, eski kayıt defterine tesadüfen göz atmıştı – gerçi tam olarak “tesadüfen” denemeyeceği sonradan ortaya çıkmıştı. Şafağa bir saat vardı. Michael her zamanki gibi Fener Kulesi'ndeki panelin başında oturuyordu, monitörlere bakıyordu ve Öğretmen'in *Çocuğunuza İsim Seçin* kitabını okuyordu (okuyacak şey kalmayınca bu kitaba kadar düşmüştü; şimdi I'daydı); bilinmeyen bir sebep, huzursuzluk veya can sıkıntısı ya da ebeveyninin ona Ichabod ismini takmamasının (Devre Ichabod!) verdiği rahatlık yüzünden gözlerini CRT monitörünün üstündeki rafa kaldırıncaya onu görmüştü. Siyah ciltli ince defteri. Bilindik ıvır zıvırların, bir lehim makarasıyla Elton'ın CD'lerinin (*Billy Holiday Sings the Blues*, Rolling Stones'un *Sticky Fingers*'ı, *Superstars #1 Party Dance Hits*, Yo Mama diye bir grup, ki Michael'a sadece birbirine bağırıp duran bir grup insandan ibaret gibi gelmişti, gerçi müzikten hiç anlamazdı ya) arasında duruyordu. Michael ona bin kez bakmış olmalıydı, ama daha önce gördüğünü hatırlamıyordu; bu tuhaf durum karşısında duraksadı. Bir defter, okumadığı bir şey. (Her şeyi okumuştur.) Kalkıp kitabı raftan aldı ve açınca ilk gördüğü şey düzgün bir elyazısıyla, mühendis elyazısıyla yazılmış tanıdık bir isim oldu: Rex Fisher. Michael'ın büyük (büyük büyük?) dedesiydi. Rex Fisher, Işık ve Elektrik Başmühendisi, Birinci Koloni, California Cumhuriyeti. Bu neydi yahu? Michael *bunu* nasıl gözden kaçırabilmişti? Rutubetten ve eskimekten kırışmış sayfaları çevirdi; mürekkeple yazılmış bu ince defterin ne olduğunu hemen anladı. Rakam sütunları vardı, tarihler eski tarzda yazılmıştı, sonra saat geliyordu ve ardından Michael'ın tahminince telsiz frekansları yazılıydı; bunların sağında da en fazla birkaç kelimelik, kısa ama gayet anlamlı, koca öyküler içeren notlar vardı: “otomatik acil durum sinyali”, “beş kurtulan var”, “ordu?” veya “Prescott, Arizona'dan üç kişi geliyor.” Başka yer isimleri de vardı: Ogden, Utah, Kerrville, Texas. Las Cruces, New Mexico, Ashland, Oregon. Böyle yüzlerce, sayfalar dolusu not alınmıştı ve birden kesiliyordu. Son yazı sadece şuydu: “Hane Halkı telsizi yasakladı.”

Michael okumayı bitirdiğinde pencereler hafif bir ışıkla aydınlanıyordu. Sabah Çanı çalarken –üç kez sertçe çalınıyordu, ardından süresi hiç değişmeyen bir duraksama oluyordu ve sonra çan üç kez daha çalınıyordu, ilkinde mesajı almamış olabilirsiniz diye (sabah oldu, hayattasın)– feneri söndürüp kalktı ve plastik yedek parça kutularıyla, etrafa saçılmış aletlerle ve kirli tabaklar yığıyla dolu (Elton'ın karnını neden kışlada doyumadığını anlamıyordu; herif iğrençti resmen), labirenti andıran daracık odada yürüyüp devre kesici panele gitti ve ışıkları söndürdü. İçine bezgin bir tatmin yayıldı, sabah çanını her duyduğunda olduğu gibi: Bir gecelik iş daha bitmişti, herkes hayattaydı ve yeni bir güne giriyorlardı. Bıçaklı Alicia *bunu* başarsındı bakalım. (Michael'ın başını kayıt defterinden kaldırıncaya Alicia'yı düşünmeye daldığı doğru değil miydi peki? Onu arada sırada –sık sık–

düşünmüyor muydu? Üstelik her zamanki halini değil, Michael'ın dün akşam yolda fark edilmeden yürürken, onun Cephanelik'ten çıktığını gördüğü zamanki halini, gün ışığında parlayan saçlarını? Şimdi tekrar zihninde beliren bu görüntü oldukça hoş değil miydi? Oysa Alicia Donadio dünyanın en sinir bozucu kadınıydı, gerçi ortada rakip olacak fazla kadın yoktu.) Michael tekrar panele döndü, bataryaları şarj etmeye başladı, vantilatörleri çalıştırdı ve havalandırma kapaklarını açtı; paneldeki, yüzde 28'i gösteren ibreler titreyerek yükselmeye başladı.

Dönüp Elton'a baktı; adam koltuğunda uyukluyor gibiydi, ama bazen emin olmak güç oluyordu. Elton'ın gözleri uyurken de uyanırken de aynıydı, iki tane incecik sarı jöle şeridiydi, tamamen kapanmayı asla beceremeyen ve hep aralık duran yaşlı gözkapaklarının arasından bakardı. Solgun elleri göbeğinin üstünde kavuşmuştu, cildi pul pul dökülen kafasından hiç eksik olmayan kulaklıktan gece boyunca dinlediği müzik yayılıyordu. The Beatles. Boyz-B-Ware. Art Lundgren ve All-Girl Polka-Party Orkestrası (Michael bir tek bunu biraz seviyordu).

“Elton?” Yanıt gelmedi. Michael sesini biraz yükseltti. “*Elton?*”

Yaşlı adam –Elton en az ellisindeydi– birden irkilip canlandı. “Uçanlar adına, Michael. Saat kaç?”

“Sakin ol. Sabah oldu. Gece bitti.”

Elton koltuğunu gıcırdatarak doğruldu ve kulaklığı boynunun katmanlarına indirdi. “Beni niye uyandırdın öyleyse? Tam en güzel kısıma geliyordum.”

Elton'ın CD'lerden sonra en sevdiği şey geceleri hayali cinsel maceralar yaşamaktı – rüyasında çoktan ölmüş kadınları görüyordu ve sonra her şeyi Michael'a can sıkıcı bir titizlikle anlatıyordu, bunların gençliğinde gerçekten yaşadığı şeyler olduğunu öne sürüyordu; o kadınlar sağ olmadıklarından onu yalanlayamazlardı tabii. Michael, Elton'ın yalan söylediği kanısındaydı, çünkü adam Fener Kulesi'nden dışarı pek adım atmıyordu ve şimdiki haline, kepekli kafasına, karmakarışık sakalına, muhtemelen iki gün önce yediği yemeğin artıklarıyla kaplı gri dişlerine bakınca adamın o maceraları gerçekten yaşamış olması hiç mümkün görünmüyordu.

“Duymak istemiyor musun?” Yaşlı adam kaşlarını muzipçe kaldırıp indirdi. “Samanlık rüyasıydı. Onu seversin biliyorum.”

“Şimdi olmaz Elton. Ben... bir şey buldum. Bir defter.”

“Beni bir defter buldun diye mi uyandırdın?”

Michael koltuğunu panelin diğer tarafına sürerek kayıt defterini yaşlı adamın kucağına bıraktı. Elton görmeyen gözlerini yukarı çevirerek parmaklarını ciltte gezdirdi, sonra da defteri burnuna yaklaştırıp uzun uzun kokladı.

“Bu büyük büyük dedenin kayıt defteri olmalı. Yıllardır buralarda bir yerdedi.” Defteri Michael'a geri verdi. “Ben okumadım. İçinde dişe dokunur bir şeyler var mı?”

“Elton, bu konuda ne biliyorsun?”

“Çok şey değil. Ama bazen bir şeylere ihtiyacın olunca karşına çıkıverirler.”

Michael defteri daha önce niye görmediğini o zaman anladı. Daha önce görmemişti çünkü defter daha önce o rafta değildi.

“Rafa sen koydun, değil mi?”

“Yapma Michael. Telsiz yasak. Bunu biliyorsun.”

“Elton, Theo’yla mı konuştun?”

“Theo kim?”

Michael iyice sinirlendiğini hissetti. Adam neden doğru dürüst yanıt vermiyordu? “Elton...”

Yaşlı adam elini kaldırıp onu susturdu. “Tamam, sakın ol. Hayır, Theo’yla konuşmadım. Ama sen konuştun sanırım. Senden başkasıyla konuşmadım ben.” Duraksadı. “Babana sandığından çok benziyorsun Michael. O da yalan söylemeyi beceremezdi.”

Michael nedense şaşırmadı. Koltuğuna çöktü. Bir bakıma sevinmişti.

“Eee, durum ne kadar kötü?” diye sordu Elton.

“Epeyce.” Michael omuz silkti, nedense ellerine bakıyordu. “Beşinci batarya en kötüsü, ikiyle üçse diğerlerine göre biraz daha iyiler. Birle dörtte düzensiz akım var. Bu sabah panelde yüzde yirmi sekizdiler, İlk Çan’a kadar elli beşi geçmiyorlar asla.”

Elton başıyla onayladı. “Yani önümüzdeki altı ay içinde voltaj azalmaları başlayacak, otuz ay içinde de elektrik tamamen kesilecek. Babanın az çok tahmin ettiği gibi.”

“O biliyor muydu?”

“Baban o bataryaları kitap gibi okurdu Michael. Bunun olacağını çok önceden tahmin etmişti.”

Babası biliyordu demek, muhtemelen annesi de. Michael’ın içinde tanıdık bir panik yükseldi. Bu meseleyi düşünmek istemiyordu, *istemiyordu*.

“Michael?”

Michael sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Bir sır daha yüklenmişti üstüne. Ama her zamanki gibi bu bilgiyi kendi içinde olabildiğince derine gömecekti.

“Eee” dedi Michael, “telsiz nasıl yapılır peki?”

Elton sorunun telsiz olmadığını açıkladı; sorun dağdı. Önceki acil durum sinyali cihazının anteni dağın zirvesindeydi; Fener Kulesi'ndeki vericiye beş kilometrelik yalıtımlı kabloyla bağlıydı. Tek Kanun hepsinin yok edilmesini emretmişti. Anten olmazsa doğudaki dağlar sinyallerini engellerdi, alabilecekleri sinyaller de bataryaların elektromanyetik karışmasından etkilenirdi.

Geriye iki seçenek kalıyordu: Hane Halkı'ndan dağa anten kurulması için izin istemek ya da sinyali gizlice güçlendirmeye çalışmak.

Hangisinin seçilmesi gerektiği barizdi. Michael izin isterse sebebini açıklamak, yani Hane Halkı'na bataryaların durumunu anlatmak zorunda kalırdı; onlara bataryaların durumunu anlatamazdı, çünkü anlatırsa herkes öğrenirdi ve o zaman her şey biterdi. Michael sadece bataryalardan sorumlu değildi; Koloni'yi bir arada tutan şey umuttu. İnsanlara hiç şansları olmadığını söyleyemezsiniz. Yapılacak tek şey, dışarıda hâlâ sağ olan birilerini kimseye tek kelime etmeden bulmaktır; telsizleri varsa elektrikleri, dolayısıyla ışıkları var demektir. Kimseyi bulamazsa, dünya gerçekten bomboşsa, o zaman elden bir şey gelmezdi ve bunu kimsenin bilmemesi daha iyiydi.

O sabah işe koyuldu. Barakada, eski CRT monitörlerin ve Merkezi İşlem Birimlerinin (MİB), plazmaların, cep telefonlarıyla ve Blu-ray'lerle dolu kutuların arasında eski bir stereo radyo –sadece AM ve FM bantlıydı, ama Michael onu güçlendirebilirdi–, bir de osiloskop vardı. Anten niyetine bacaya bir bakır tel yerleştirdi; radyonun içindekileri çıkarıp sade bir MİB şasisine koyarak kamufle etti ve ses portuna bağladı. Tezgâhta fazladan bir MİB durduğunu fark edebilecek tek kişi Gabe'di ve Sara'dan duyduklarına bakılırsa o zavallı adam bir daha geri gelmeyecekti. Batarya kontrol sisteminin basit bir medya programı vardı ve Michael biraz uğraşınca ekolayzırı batarya gürültüsünü filtreleyecek şekilde ayarlayabildi. Yayın yapamayacaklardı; vericisi yoktu ve sıfırdan verici yapmayı öğrenmesi gerekecekti. Ama şimdilik, biraz sabrederse, batıdan gelen güçlü sinyalleri alabilirdi.

Hiçbir şey bulamadılar.

Ah, dışarıda duyulacak epey şey vardı. ULF'lerden^[14] mikrodalga fırınlara dek şaşılacak kadar çeşitlilik içeren bir hareketlilik vardı. Çalışan güneş panellerinden beslenen tek tük cep telefonu. Hâlâ şebekeye elektrik gönderen jeotermaller. Hatta hâlâ yörüngeden vazifeşinaslıkla kozmik selamlar gönderen ve muhtemelen Dünya gezegenindeki herkesin nereye gittiğini merak eden birkaç uydu.

Koca bir dünya, gizli bir elektronik gürültü dünyası. Ve tek bir insan bile yoktu.

Elton kafasında kulaklığıyla her gün radyonun başında oturuyor, görmeyen gözlerini de yukarı çeviriyordu. Michael bir sinyali izole edince gürültüden arındırıp amplifikatöre gönderiyordu, sinyal orada tekrar filtreleniyordu ve kulaklığa aktarılıyordu. Elton bir an pür dikkat kulak kabarttıktan sonra kafa sallıyordu, belki kırıntılı sakalını bir an düşünceli bir edayla sıvazlıyordu, sonra da usulca konuşuyordu:

“Hafif, düzensiz bir şey. Eski bir acil durum sinyali cihazından geliyor olabilir.”

Veya: “Yer sinyali. Maden olabilir.”

Veya çabucak kafa sallayarak: “Bir şey yok. Devam edelim.”

Böyle günler ve geceler geçirdiler, Michael CRT monitörün başında, Elton’sa kafasında kulaklığıyla, zihni, soyu tükenmek üzere olan türlerinden kalma sinyallerde salınır gibi görünerek. Bir sinyal bulduklarında Michael deftere kaydediyordu, tarihi ve frekansı ve ilgili başka şeyleri yazıyordu. Sonra tekrar aramaya başlıyorlardı.

Elton doğuştan kördü, bu yüzden Michael ona pek acımıyordu, en azından bu konuda. Elton’ın körlüğü onun bir parçasıydı. Radyasyon yüzünden kör olmuştu; Elton’ın ebeveyni Yürüyenler’ dendi, elli küsur sene önce, Baja’daki yerleşim merkezleri düştüğünde buraya gelen İkinci Dalga’dandılar. Sağ kalanlar San Diego’nun radyasyonlu harabelerinden geçmişlerdi ve yirmi sekiz kişilik grup geldiğinde hâlâ ayakta durabilenler diğerlerini taşıyorlardı. Elton’ın hamile annesi yüksek ateşten sayıklıyordu; doğumdan hemen sonra ölmüştü. Babasıysa herhangi biri olabilirdi. İsimlerini öğrenen bile olmamıştı.

Elton genellikle sorun yaşamıyordu. Fener Kulesi’nden nadiren çıkıyordu, çıktığında da değneğini kullanıyordu ve günlerini panelin başında, bildiği tek şekilde işe yarayarak geçirmekten memnun gibiydi. Michael hariç bataryalardan anlayan tek kişiydi – onları hiç görmediği düşünülduğünde mucizevi bir başarıydı bu. Ama Elton görmemenin avantaj olduğu kanısındaydı, çünkü görüşlere kanmıyordu.

“O bataryalar kadın gibiler Michael” demekten hoşlanıyordu. “Dinlemeyi öğrenmelisin.”

Şimdi, yazın elli dördüncü gününün akşamında, İlk Akşam Çanı çalmak üzereyken –Nöbetçi Arlo Wilson’ın ağlarda bir viral öldürmesinden beri dört gece geçmişti– Michael batarya monitörlerine, her biri bir bataryayı temsil eden altı çizgiye baktı: İkiyle üç yüzde 54’teydi, beşle dört 50’nin biraz altındaydı, bir ve altı tam 50’deydi, hepsinin de sıcaklığı yeşildeydi, otuz bir dereceydi. Dağdan esen rüzgârın hızı saatte on üç ila yirmi kilometre idi. Michael kontrolleri yaptı, kapasitörleri şarj etti, bütün röleleri test etti. Alicia ne demişti? Düğmeye basıyorsun, yanıyorlar? İnsanlar bu kadar cahildi işte.

“İkinci bataryayı tekrar kontrol et” dedi Elton koltuğundan. Bir kaptaki koyun peynirini kaşıkla yiyordu.

“İkinci bataryada terslik yok.”

“Sen bak yine de” dedi Elton. “Bana güven.”

Michael iç geçirip batarya monitörlerini tekrar ekrana getirdi. Sahiden de iki numaranın şarjı azalıyordu: yüzde 53, 52. Sıcaklık da yükseliyordu. Elton’a nereden bildiğini sormak istedi, ama aldığı yanıt hep aynıydı – Elton başına gizemli bir edayla yana egecekti, *Duyabiliyorum Michael* dercesine.

“Röleyi aç” diye tavsiye verdi Elton. “Aç kapa, bakalım soğuyacak mı.”

İkinci Akşam Çanı birkaç saniye içinde çalacaktı. Eh, gerekirse diğer beş bataryayla idare edebilir, sonra da sorunu bulmaya çalışabilirlerdi. Michael röleyi açtı ve gazın boşalmasını bir an bekledikten sonra tekrar kapadı. Şimdi ibre 55’te duruyordu.

“Oldu” dedi Elton, İkinci Çan çalmaya başlarken. Kaşığına hafifçe salladı. “O röle biraz gıcırdayor ama. Değiştirmeliyiz.”

O sırada Fener Kulesi’nin kapısı açıldı. Elton yüzünü kaldırdı.

“Sara, sen misin?”

Michael’ın ablası içeri girdi; üstünde hâlâ binicilik kıyafeti vardı ve toz içindeydi. “İyi akşamlar Elton.”

“Senden gelen bu koku ne?” Elton pişmiş kelle gibi sırtıyordu. “Dağ leylağı mı?”

Sara terli saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Koyun gibi kokuyorum Elton. Yine de teşekkürler.” Michael’a döndü. “Bu gece eve geliyor musun? Yemek yapmayı düşünüyorum.”

Michael olduğu yerde kalmasının herhalde daha iyi olacağını düşündü, çünkü bataryalardan biri sorunluydu. Ayrıca gece vakti radyoyu dinlemek için en iyi zamandı. Ama bütün gün bir şey yememişti ve sıcak yemek düşüncesi boş midesinin guruldamasına yol açtı.

“Senin için sorun olur mu Elton?”

Yaşlı adam omuz silkti. “Sana ihtiyacım olursa nerede bulacağımı biliyorum. Yani istersen git, sorun değil.”

“Sana bir şeyler getireyim mi?” diye teklifte bulundu Sara, Michael koltuğundan kalkarken. “Yiyeceğimiz bol.”

Ama Elton her zamanki gibi hayır anlamında kafa salladı. “Bu gece almayayım, sağ ol.” Kulaklığını tezgâhtaki yerinden alıp kaldırdı. “Koca dünya bana arkadaşlık ediyor.”

Michael’la ablası projektör ışıklarına çıktılar. Loş kulübede onca saat geçiren Michael basamakta durup gözlerini kırpıştırdı. Depoların önünden geçip ağıllara doğru yürüdüler; havada kesif bir hayvan dışkısı kokusu vardı. Yürürlerken Michael sürünün melemelerini ve ardından ahırlardaki atların kişnemelerini duydu. Tarım alanının yanından ve güney surunun dibinden geçen dar yolda ilerlediler; Michael projektörlerle aydınlanan iskelelerde ileri geri koşan koşucuların siluetlerini gördü. Sara’nın da onlara baktığını fark etti; kızın dalgın gözleri ışığı yansıtıyordu.

“Merak etme” dedi Michael. “Ona bir şey olmaz.”

Ablası yanıt vermedi; Michael’ı duyup duymadığı bile belli değildi. Eve varana dek hiç konuşmadılar. Sara mutfak tulumbasında ellerini yıkarken Michael mumları yaktı; Sara arka sundurmaya çıktı ve hemen ardından iri bir Amerikan tavşanını kulaklarından taşıyarak geri döndü.

“Uçanlar adına” dedi Michael, “onu nereden buldun?”

Sara'nın keyfi yerine gelmişti; gururla gülümsüyordu. Michael, Sara'nın okunun hayvanın boğazında açtığı yarayı gördü.

“Üst Tarla'da, çukurların hemen yukarısında. At sırtında giderken bir baktım kabak gibi meydanda duruyor.”

Michael tavşan yemeyeli ne kadar oluyordu? Buralarda tavşan *görülme*yeli ne kadar oluyordu? Yabani hayvanların çoğu çoktan ortadan kaybolmuştu, viraller tarafından avlansalar da çok hızlı üreyen sincaplar ve virallerin yakalamak istemediği veya yakalayamadığı serçe, çalıkuşu gibi küçük kuşlar hariç.

“Temizlemek ister misin?” diye sordu Sara.

“Nasıl yapıldığını hatırladığımı sanmıyorum” diye itiraf etti Michael.

Sara kemerindeki bıçağı bezgince çıkardı. “Tamam, bari ateşi yak da bir işe yara.”

Tavşandan yahni yaptılar, bodrumdaki kutudan aldıkları havuçları ve patatesleri kattılar, ayrıca suyu koyulaşsın diye iri taneli mısır unu eklediler. Sara babalarının tarifini hatırladığını iddia ediyordu, ama sadece tahmin yürüttüğü belliydi. Önemli değildi; mutfaktan gelen nefis pişmiş et kokusu kısa sürede evin tamamına Michael'ın epeydir hissetmediği rahatlatıcı bir sıcaklık yaydı. Sara hayvanın yüzülmüş postunu kazımak için arka bahçeye götürürken Michael ocakla ilgilenerek kızın dönmesini bekledi. Sara geri geldiğinde Michael sofrayı hazırlamıştı ve ellerini bezle siliyordu.

“Beni dinlemeyeceğini biliyorum ama, Elton'la sen ciddi dikkatli olmalısınız.”

Sara radyo meselesini biliyordu; Fener Kulesi'ne sık sık girip çıktığı için bu kaçınılmaz olmuştu. Ama Michael diğer şeyleri ondan gizlemişti.

“Altı üstü bir alıcı Sara. Yayın yapmıyoruz ki.”

“Peki ne dinliyorsunuz?”

Masada oturan Michael bu konuyu bir an önce kapama umuduyla omuz silkti. Söylenecek ne vardı ki? Ordu'yu arıyordu. Ama Ordu artık yoktu. Herkes ölmüştü ve ışıklar sönüyordu.

“Genellikle sadece gürültü.”

Sara ona yakından bakıyordu, sırtı lavaboya dönüktü, elleri belindeydi, bekliyordu. Michael daha fazla konuşmayınca kadın iç geçirip kafa salladı.

“Eh, yakalanma bari” dedi.

Mutfak masasında konuşmadan yemek yediler. Et biraz sinirliydi, ama öyle lezzetliydi ki Michael çiğnerken kendini tutamayıp inleyecekti neredeyse. Normalde şafaktan önce yatmazdı, ama şimdi

masada başını kollarına yaslayıp hemen uyuyabilirdi. Ayrıca masada tavşan yahniyi yemenin tanıdık – sadece tanıdık değil, biraz da üzücü– bir tarafı vardı. Sadece ikisi vardılar.

Gözlerini kaldırıncı Sara'nın kendisine baktığını gördü.

“Biliyorum” dedi Sara. “Onları ben de özlüyorum.”

Michael o zaman ona anlatmak istedi. Bataryaları, kayıt defterini ve babalarının bildiği şeyi. Bu bilgiyi bir kişiyle daha paylaşmak istedi. Ama bunun bencilce bir arzu olduğunu biliyordu; kendini bu arzuya kaptırmamalıydı.

Sara kalkıp bulaşıkları mutfağa götürdü. Bulaşıkları yıkama işini bitirince, artan yahniyi bir toprak tencereye koydu ve sıcak kalsın diye kalın bir bezle sardı.

“Walt'a mı götürüyorsun?” diye sordu Michael.

Walter babalarının ağabeyiydi. Depo Sorumlusu olarak Paylaşım'dan sorumluydu, Meslek Kurulu ve Hane Halkı üyesiydi –yaşayan en yaşlı Fisher'dı–, sorumlulukları sayesinde Koloni'de Soo Ramirez'le Sanjay Patal'dan sonraki en nüfuzlu vatandaşı. Ama aynı zamanda tek başına yaşayan bir duldu –karısı Jean, Karanlık Gece'de öldürülmüştü– ve bir içki olan cılayı çok sevdiğinden karnını doyurmayı çoğu zaman ihmal ederdi. Walt Depo'da olmadığı zamanlarda genellikle evinin arkasındaki barakadaki içki imalathanesinde çalışır ya da evinde uyurdu.

Sara hayır anlamında kafa salladı. “Şu an Walt'la yüzleşebileceğimi sanmıyorum. Elton'a götürüyorum.”

Michael onun yüzüne baktı. Kızın yine Peter'ı düşündüğünü biliyordu. “Biraz dinlenmelisin. Eminim iyidirler.”

“Geciktiler.”

“Sadece bir gün. Normaldir.”

Ablası bir şey demedi. Aşk insanları ne hale getirebiliyordu, korkunçtu. Michael aşkı anlamsız buluyordu.

“Bak, Lish onların yanında. Eminim güvendedirler.”

Sara kaşlarını çatıp gözlerini kaçırdı. “Asıl Lish konusunda kaygılanıyorum.”

Sara önce Sığınak'a gitti, uykusuz olduğunda çoğunlukla yaptığı gibi. Çocukları yatakta görmek onu etkiliyordu. İyi mi, kötü mü etkilendiğine emin değildi. Ama kaygı dışında *bir şeyler* hissetmesini sağlıyordu.

Kendi Küçüklük günlerini anımsamayı seviyordu; o zamanlar dünya daha güvenli, hatta mutluluk verici bir yer gibi görünürdü ve Sara sadece anne babasının ne zaman ziyarete geleceğini, Öğretmen'in o gün keyifli olup olmadığını veya kimin kiminle arkadaşlık ettiğini düşününce kaygılanırdı. Erkek kardeşiyle birlikte Sığınak'ta kalması, anne ve babasının başka yerde kalmaları pek tuhaf gelmezdi –bundan başka bir hayat bilmiyordu– ve geceleri annesi, babası ya da ikisi birden ona ve Michael'a iyi geceler dilemeye gelince onlara daha sonra nereye gideceklerini sormak aklına gelmezdi hiç. *Artık gitmeliyiz*, derlerdi Öğretmen zamanın dolduğunu söyleyince ve o tek kelime, *gitmek* kelimesi Sara için ve muhtemelen Michael için de durumu özetlerdi: Anne ve baba gelirlerdi, biraz kalırlardı ve sonra gitmeleri gerekirdi. Sara'nın ebeveynine ilişkin en güzel anılarının çoğu o kısa ziyaretlerle, ona ve Michael'a masal okumalarıyla ilgiliydi.

Sonra bir gece her şeyi berbat etmişti hiç istemeden. *Nerede uyuyorsunuz?* diye sormuştu annesine, kadın tam gitmeye hazırlanırken. *Burada bizimle uyumuyorsanız nereye gidiyorsunuz?* Sara bunu sorunca annesinin gözlerinin arkasında kepenkler inivermişti sanki. Ah, demişti annesi, Sara'nın sahte olduğunu anladığı bir gülümsemeyle, ben pek uyumam aslında. Uyku senin için gerekli Küçük Sara ve kardeşin Michael için. Sara korkunç gerçeği ilk kez, bunları söyleyen annesinin yüz ifadesine bakınca anladığına inanıyordu artık.

Herkesin söylediği doğrudu: Gerçeği söylediği için öğretmenden nefret ediyordunuz. Sara Öğretmen'i o güne kadar ne çok sevmişti. Kendi ebeveyni kadar, belki daha da fazla. Sekizinci doğum gününde bir şey olacağını biliyordu, muhteşem bir şey olacaktı, sekiz yaşına gelen çocuklar harika bir yere gidiyorlardı, ama daha fazlasını öğrenememişti. Dönenler, kardeşlerini ya da kendi Küçüklerini ziyaret etmek için dönenler, büyümüş oluyorlardı; aradan öyle çok zaman geçmiş oluyordu ki bambaşka insanlar oluyorlar ve nereye gittiklerini, neler yaptıklarını söylemiyorlardı. Sığınak'ın duvarlarının ardında bekleyen bu yeni yer *tam da* sır olduğu için o kadar özeldi. Sara doğum günü yaklaştıkça heyecanlanmıştı. Öyle heyecanlanmıştı ki Michael'ın onsuz ne yapacağını düşünmemişti; Michael'ın da zamanı gelecekti. Öğretmen bu konuda konuşmalarını uyarısında bulunuyordu, ama Küçükler Öğretmen ortalıkta yokken konuşuyorlardı elbette. Banyoda, yemekhanede ya da geceleri Büyük Oda'da, sıra sıra ranzalarda fısıldaşarak serbest kalmaktan ve sıranın kimde olduğundan bahsediyorlardı hep. Sığınak'ın dışındaki dünya nasıldı? İnsanlar şatolarda mı yaşıyorlardı, kitaplardaki insanlar gibi? (Öğretmen'in sınıfta tuttuğu, kafese konmuş fare cesaret kırıcı bir şekilde suskundu.) Orada ne harika şeyler yiyeceklerdi, ne harika oyuncaklarla oynayacaklardı kim bilir. Sara ilk kez bu kadar heyecanlanıyordu, dünyaya adım atacağı muhteşem günü ipe çekiyordu.

Doğum gününün sabahında uyandığında mutluluktan uçuyordu sanki. Ama neşesini yatma zamanına kadar dizginlemeyi bir şekilde başarmıştı; Öğretmen onu özel yere ancak Küçükler uyuduktan sonra götürecekti. Sara gün boyunca herkesin onun için çok sevindiğini hissetmişti, bunu söylemeseler de; Michael hariç herkes sevinmişti, Michael ise kıskançlığını gizlemeye çalışmamıştı, somurtup onunla konuşmayı reddetmişti. Eh, Michael öyleydi işte. Madem Sara için sevinemiyordu, Sara özel gününü

Michael'ın berbat etmesine izin vermeyecekti. Sara, Michael'ın belki de kendisinin bilmediği bir şeyi bildiğinden ancak öğle yemeğinden sonra, Öğretmen herkesi vedalaşmak için çağırdığında şüphelenmeye başlamıştı. Ne var Michael? diye sormuştu Öğretmen. Ablanla vedalaşamaz mısın, onun için sevinemez misin? Michael, Sara'ya bakmıştı, *Sandığın gibi değil Sara*, demişti, onu çabucak kucaklamıştı ve sonra Sara'nın tek kelime etmesine fırsat vermeden odadan koşarak çıkmıştı.

Eh, bu tuhaf, diye düşünmüştü Sara o sırada ve hâlâ, onca yıldan sonra bile böyle düşünüyordu. Michael nereden bilmişti? Çok sonra, ikisi tekrar baş başa kaldıklarında bu sahneyi hatırlayıp sormuştu. Nereden biliyordun? Ama Michael kafa sallamakla yetinmişti. Biliyordum işte, demişti. Ayrıntıları değil ama nasıl bir şey olduğunu. Annemle babamın geceleri bizimle konuşma tarzlarından anlamıştım. Gözlerinden belli oluyordu.

Ama Sara serbest bırakılacağı günün ikindisinde, Michael kaçıp gidince ve Öğretmen kendisini elinden tutunca, o meseleye çok fazla kafa yormamıştı. Michael'ın tavrını Michael olmasına yormuştu. Son vedalar, kucaklaşmalar, beklenen anın geldiğini hissetmek: Peter oradaydı, Maus Patal, Ben Chou, Galen Strauss, Wendy Ramirez ve diğerleri, hepsi oradaydılar, ona dokunuyorlardı, ismini söylüyorlardı. Bizi hatırla, diyordu herkes. Sara eşyalarının, giysilerinin, terliklerinin, küçüklüğünden beri sahip olduğu ufak bez bebeğin –yanınıza bir oyuncak almanıza izin vardı– bulunduğu torbayı taşıyordu ve Öğretmen onu elinden tutup Büyük Oda'dan çıkarmış, pencerelerle çevrili küçük avluya götürmüştü (güneş tepedeyken çocuklar burada oynarlardı, salıncaklara ve tahterevallilere binerlerdi, kütük yığınlarına tırmanırlardı) ve bir başka kapıdan geçirip, Sara'nın ilk kez gördüğü bir odaya sokmuştu. Burası sınıf gibiydi ama boştu, raflar çıplaktı, duvarlarda resimler yoktu.

Öğretmen kapıyı arkalarından kilitlemişti. Tuhaf ve zamansız bir duraksama olmuştu; Sara daha fazlasını beklemişti. Öğretmen'e nereye gittiğini sormuştu. Uzun bir yolculuk mu olacaktı? Onu almaya gelen biri var mıydı? Bu odada ne kadar beklemesi gerekiyordu? Ama Öğretmen bu soruları duymuyor gibiydi. Kadın onun karşısında çömelmişti, iri ve yumuşak yüzünü Sara'ninkine yaklaştırmıştı. Küçük Sara, diye sormuştu, sence dışarıda, bu binanın dışında, içinde yaşadığın bu odaların ötesinde ne var? Bazen gördüğün adamlar, geceleri gelip giden ve sana göz kulak olan adamlar nereye gidiyorlar sence? Öğretmen gülümsüyordu, ama bu gülümsemesi bir başkaydı, Sara'yı korkutmuştu. Sara yanıt vermemişti, ama Öğretmen hevesle ona bakıyordu. Sara annesine nerede uyduğunu sorduğu gece kadının gözlerinde gördüğü ifadeyi düşünmüştü. Bir şato? demişti, çünkü aniden bastıran huzursuzluğu yüzünden aklına sadece bu gelmişti. Hendekli bir şato? Bir şato, demişti Öğretmen. Anlıyorum. Başka, Küçük Sara? Artık gülümsemiyordu. Bilmiyorum, demişti Sara. Eh, demişti Öğretmen ve genzini temizlemişti. Şato değil.

Sonra ona gerçeği anlatmıştı.

Sara başta ona inanmamıştı. Ama tam olarak değil: Zihninin ikiye bölündüğünü hissetmişti ve bir yarısı, gerçeği bilmeyen yarısı, hâlâ bir Küçük olduğuna inanan, avluda arkadaşlarıyla çember kurup oyun oynayan ve geceleri ebeveyninin onu yatırmasını bekleyen yarısı, gerçeği her nasılsa başından beri bilen yarısına veda ediyordu. Sara sanki kendine veda ediyordu. Başı dönmüştü, midesi bulanmıştı, ağlamaya başlamıştı ve Öğretmen onu yine elinden tutup başka bir koridordan geçirerek Sığınak'tan çıkarmıştı, onu eve götürmek için bekleyen ebeveyninin yanına götürmüştü – Sara varlığını ancak o gün öğrendiği o evde Michael'la birlikte hâlâ kalıyordu. *Doğru değil*, deyip

durmuştu Sara ağlayarak, *doğru değil*. Annesi de ağlıyordu, kadın onu kaldırıp kendine yaklaştıırken *Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm. Doğru, doğru, doğru*, diyordu.

Sara artık çok daha küçük ve sıradan görünen Sığınak'a ne zaman yaklaşırsa bu anıyı hatırlardı. Sığınak, kapısının üstüne F.D. Roosevelt İlkokulu yazısı kazanmış, eski, tuğladan yapılma bir okul binasıydı. Sara yoldan bakınca ön basamakların tepesinde duran Nöbetçi'yi görebiliyordu: Hollis Wilson.

“N’aber Sara?”

“İyi akşamlar Hollis.”

Hollis belinde tatar yayı taşıyordu. Sara tatar yaylarından hoşlanmazdı; etkiliydiler ama tekrar doldurmak uzun sürüyordu ve ağırdılar. Herkes Hollis'i kardeşinden ayırt etmenin ancak tıraşlıyken mümkün olduğunu söylerdi, ama Sara bunun sebebini anlamıyordu; Küçükken bile –Wilson kardeşler ondan üç yaş büyüktü– onları birbirinden ayırt edebiliyordu. İlk bakışta fark edilemeyecek ufak tefek detaylardan anlıyordu, örneğin Hollis'in biraz daha uzun olmasından, gözlerinin biraz daha ciddi olmasından. Bunlar ona bariz geliyordu.

Basamakları çıkarken Hollis onun taşıdığı tencereye başını eğip sıırıttı. “Bana ne getirdin?”

“Tavşan yahnisi. Ama maalesef sana getirmedi.”

Hollis şaşırmişti. “Hadi ya. Nereden buldun ki?”

“Üst Tarla'dan.”

Hollis kafa sallayarak hafifçe ıslık çaldı. Açlığı yüzünden okunuyordu. “Tavşan yahnisini o kadar özledim ki anlatamam. Koklayabilir miyim?”

Sara bezi çekip kapağı açtı. Hollis tencereye eğilip burnundan derin derin nefes aldı.

“İçeri girerken burada bıraksan olmaz mı?”

“Boşversene Ellis. Elton'a götürüyorum.”

Hollis gülerken omuz silkti; önerisinde ciddi değildi. “Eh, şansımı denedim” dedi Hollis. “Tamam, bıçağını alalım.”

Sara bıçağını çıkarıp ona verdi. Sığınak'ta sadece Nöbetçilerin silah taşımalarına izin vardı ve onların bile çocuklara göstermemeleri gerekiyordu.

“Duydun mu bilmiyorum” dedi Hollis bıçağı kemerine takarken. “Yeni bir sakinimiz var.”

“Bütün gün dışarıdaydım, sürüyü güdüyordum. Kim?”

“Maus Patal. Çok şaşırılmamışsındır.” Hollis yolu tatar yayıyla gösterdi. “Galen yeni gitti. Onu

görmemene şaşırırdım.”

Sara düşüncelere fazla dalmıştı. Gale yanından geçip gittiye bile fark etmemişti. Ve Maus hamileydi. Buna neden şaşırılmamıştı?

“Eh.” Sara gülümsemeyi başardı; ne hissettiğini merak ediyordu. Kıskançlık mıydı? “Bu harika bir haber.”

“Bana bir iyilik yap da bunu *ona* söyle. İkisinin tartışmalarını duymuşsundur. Küçüklerin yarısını uyandırdılar herhalde.”

“Maus sevinmiyor mu yani?”

“Sevinmeyen Galen’ dı galiba. Bilmiyorum. Sen kızsın Sara. Sen söyle.”

“Yalakalık sana bir şey kazandırmaz Hollis.”

Hollis hafifçe güldü. Sara, Hollis’in bu rahat tavrından hoşlanıyordu. “Takılıyorum sadece” diyerek başıyla kapıyı gösterdi. “Dora ayaktaysa ona de ki Hollis amcasının selamı var.”

Sara içeri girince yahniyi boş ofise bırakıp Büyük Oda’ya, bütün Küçüklerin uyuduğu yere gitti. Burası bir zamanlar okulun spor salonuydu. Yatakların çoğu boştu; Sığınak yıllardır tam kapasiteyle çalışmıyordu. Odanın yüksek pencerelerinin perdeleri çekiliydi; içerisi sadece dar aralıklardan girip uyuyan çocukların üstüne düşen ışıkla aydınlanıyordu. Odada süt, ter ve güneşte ısınmış saç kokusu vardı: Çocukların bir günün sonundaki kokusu. Sara sıra sıra dizili ranzalarla beşiklerin arasından usulca geçti. Kat Curtis, Bart Fisher, Abe Phillips, Fanny Chou ve kız kardeşleri Wanda’yla Susan, Timothy Molyneau ve Beau Greenberg, ki herkes ona “Bowow” diyordu, isminin bu yanlış okunuşu benimsenmişti; üç J’ler, Juliet Strauss, June Levine ve Rey’in en küçük çocuğu Jane Ramirez.

Sara son sıranın ucundaki beşiğe vardı: Leigh’le Arlo’nun kızı Dora Wilson. Leigh kızın yanındaki bir koltukta oturuyordu. Yeni annelerin Sığınak’ta bir yıla kadar kalmalarına izin veriliyordu. Leigh gebelik sırasında aldığı kiloların hepsini vermemişti hâlâ; odanın loşluğunda geniş yüzü neredeyse saydam görünüyordu, aylardır dışarı çıkmadığı için cildi solmuştu. Kucağında büyük bir yün çilesi ve iki tane örgü şişi vardı. Örgü örerken Sara’nın geldiğini duyunca başını kaldırdı.

“Hey” dedi usulca.

Sara ona başıyla sessizce selam verip beşiğe eğildi. Sadece altı sarılı olan Dora sırtüstü yatıyordu, zarif dudakları O şeklindeydi; hafifçe horluyordu. Sara’nın elmacıkkemiklerine esen hafif, nemli nefesi öpücük gibiydi. İnsan uyuyan bir bebeğe bakınca dünyanın halini neredeyse unutuyordu.

“Merak etme, onu uyandırmazsın.” Leigh eline esnedi ve örgü örmeye devam etti. “Uyudu mu top atılsa uyanmaz.”

Sara, Mausami'yi aramaya gitmemeye karar verdi. Kadının Galen'la arasında geçen her neyse kendisini ilgilendirmeydi. Bir bakıma Gale için üzülmüyordu. Gale, Maus'tan hoşlanmıştı hep –asla geçmeyen bir hastalık gibiydi bu– ve Maus'a evlenme teklifi yapınca herkes kızın sırf Theo kendisini reddetti diye kabul ettiğini söylemişti. Veya Theo'nun asla teklifte bulunmadığını ve Maus'un onu harekete geçirmeye çalıştığını. Maus bu hataya düşen ilk kadın değildi.

Ama Sara yolda yürürken şunu merak etti: Bazı şeyler neden kolay olmuyordu ki? Çünkü kendisiyle Peter da aynı şeyi yaşıyorlardı. Sara ona Sığınak'taki Küçüklük zamanlarından beri âşıkty. Açıklaması yoktu; kendini bildi bileli bu aşkı hissetmişti, ikisini birbirine bağlayan görünmez bir altın sicim gibiydi. Fiziksel çekimden fazlasıydı; Sara en çok onun içindeki çökmüş tarafı, kederini tuttuğu ulaşılmaz yeri seviyordu. Çünkü Peter Jaxon'ın bu yönünü bilen tek kişiydi, çünkü onu seviyordu: Ne kadar üzgün olduğunu biliyordu. Üstelik Peter herkes gibi gündelik, sıradan şeylere ve yitirdiği insanlara üzülmüyordu sadece; daha fazlasına üzülmüyordu. Sara bu üzüntüyü bulup geçirebilirse Peter'ın da kendisini seveceğine inanıyordu.

Hemşireliği seçmesinin sebebi buydu; Nöbetçi olamayacaksa ki olamazdı kesinlikle, Prudence Jaxon'ın kaldığı Hastane bir sonraki en iyi yerdı. Sara yüzlerce kez şunu sormak istemişti kadına: Ne yapabilirim? Oğlunun beni sevmesi için ne yapabilirim? Ama susmuştu hep. Mesleğini elinden geldiğince öğrenmiş ve Peter'ı beklemişti, aynı odada zaman geçirirlerse Peter'ın kendisine sunulan şeyi fark edeceğini umarak.

Peter onu bir kere öpmüştü. Veya belki de Sara onu öpmüştü. Kimin kimi öptüğü önemli değildi. Öpüşmüşlerdi sonuçta. İlk Gece'ydi, vakit geçti ve hava soğuktu. Cila içmişlerdi topluca, Arlo'nun projektörlerin altında gitar çalmasını dinlemişlerdi ve grup şafağa bir saat kala dağılırken Sara, Peter'la yan yana yürümüştü. Cila yüzünden çakırkeyifti, ama sarhoş olduğunu düşünmüyordu, Peter'ın da sarhoş olduğunu düşünmüyordu. Yolda yürürken huzursuz bir suskunluğa bürünmüşlerdi, sesin ya da konuşmanın yokluğu değil, somut ve biraz elektrikli bir şeydi, Arlo'nun gitarından çıkan seslerin araları gibiydi. Projektörlerin altında, bu beklenti kabarcığının içinde yürümüşlerdi, birbirlerine dokunmasalar da bağlantılıydılar ve Sara'nın evine vardıklarında, hedeflerinin burası olduğunu konuşmamış olduklarından –sessizlik kabarcıktı ama nehirdi de, onları akıntısına çekiyordu– şimdi olacak şey kaçınılmaz gibi gelmişti. Sara'nın evinin duvarının yanındaydılar, gölgede duruyorlardı; Peter'ın önce ağzı, sonra da vücudunun geri kalanı Sara'ya yaslanmıştı. Sığınak'ta topluca oynadıkları öpüşme oyunları ya da ergenlikteki ilk toyca keşifler gibi değildi –seks teşvik ediliyordu, biraz olsun hoşlandığınız herkesi elde edebiliyordunuz; yazılı olmayan kural *gerisi yok* kuralıydı, sonunda bir prova gibi geliyordu sadece–, daha derin ve gelecek vaat eden bir şeydi. Sara tanımakta zorlandığı bir sıcaklıkla sarmalandığını hissetmişti: İnsan temasının, gerçekten bir başkasıyla birlikte olmanın, artık yalnız olmamanın sıcaklığıydı. Kendini oracıkta Peter'a verebilirdi, onun her istediğini yapabilirdi.

Ama sonra bitivermişti; Peter birden geri çekilmişti. “Üzgünüm” demişti, Sara'nın onu suçladığına inanırcasına, oysa Sara'nın onunla öpüşmekten hoşlandığını anlaması gerekirdi, çünkü öpüşmüşlerdi; ama artık havada bir şeyler değişmişti, kabarcık patlamıştı ve ikisi de başka bir şey söyleyemeyecek kadar utanıyorlardı, şaşkındılar. Peter onu kapıda bırakıp gitmişti. O geceden beri bir daha baş başa kalmamışlardı. Pek konuşmamışlardı da.

Çünkü Sara şunu anlamıştı; Peter onu öpünce ve sonrasında, günler geçtikçe giderek daha iyi anlamıştı. Peter ona ait değildi ve asla olmayacaktı, çünkü başkası vardı. O kişiyi aralarındaki bir hayaletmiş gibi hissetmişti, öpüşürlerken hissetmişti. Artık her şeyi anlıyordu, umutsuzluk verici bir şekilde anlıyordu. Sara onu Hastane’de beklerken, ona kendini göstermeyi beklerken, Peter Sur’da Alicia Donadio’yla zaman geçirmişti sürekli.

Sara şimdi yahniyi Fener Kulesi’ne götürürken Gabe Curtis’i anımsayınca Hastane’ye uğramaya karar verdi. Zavallı Gabe – daha kırk yaşında kanser olmuştu. Yapılabilecek pek bir şey yoktu. Sara kanserin midede ya da karaciğerde başladığını tahmin ediyordu. Fark etmezdi aslında. Güneş Noktası’nın yanında, Sığınak’ın karşısında olan Hastane, Koloni’nin Eski Kasaba denen bir kısmındaydı – buradaki yarım düzine kadar binada eskiden çeşitli dükkânlar vardı. Hastane binası eskiden bakkaldı; ikinci ışığı ön pencerelere uygun açıdan vurunca, buzlu cama kazınmış ismi – Mountaintop Erzak Şti., Leziz Yiyecekler ve İçkiler, 1996– hâlâ okunabiliyordu.

Ön odayı tek bir lamba aydınlatıyordu; Sandy Chou –herkes ona Diğer Sandy derdi, çünkü eskiden iki tane Sandy Chou vardı, ilki Ben Chou’nun karısıydı ve doğum yaparken ölmüştü– hemşire masasına eğilmişti, havanda dereotu tohumları dövüyordu. Hava sıcak ve rutubetliydi; masanın arkasındaki ocağın üstündeki çaydanlıktan buhar çıkıyordu. Sara yahniyi kenara bırakıp çaydanlığı ateşten aldı ve bir nihalenin üstüne koydu. Masaya dönünce başını Sandy’nin bir süzgeçe boşalttığı dereotuna eğdi.

“Gabe için mi?”

Sandy başıyla onayladı. Dereotunun analjezik olduğu bilinirdi, gerçi başka pek çok hastalığın tedavisinde de kullanıyorlardı –soğuk algınlığı, ishal, artrit. Sara dereotunun işe yarayıp yaramadığına emin değildi, ama Gabe ağrıyı azalttığını öne sürüyordu ve kusmadığı tek şeydi.

“Durumu nasıl?”

Sandy kenarı kırık, eski bir seramik fincana süzgeçten su akıtıyordu. Fincanda YENİ BABA yazısı vardı; harfler çengelliğe resimleriyle yazılmıştı.

“Yeni uyandı. Sarılığı ağırlaştı. Oğlu demin gitti, şimdi yanında Mar var.”

“Çayını ben götürürüm.”

Sara fincanı alıp perdeden geçti. Koğuştaki altı yatak vardı, ama sadece biri doluydu. Mar üstünde bir battaniyeyle kocasının yattığı yatağın yanında, deri sırtlı bir sandalyede oturuyordu. Neredeyse kuşa benzeyen zayıf bir kadındı, aylardır Gabe’e bakıyordu ve bitkinliği göz altlarındaki, uykusuzluktan oluşmuş torbalardan anlaşılıyordu. Bir çocukları vardı, Jacob, on altı yaşlarındaydı, annesiyle birlikte mandırada çalışıyordu. İriyarı bir çocuktü, yüzünde tatlı bir dalgınlık ifadesi vardı hep, okuma yazma bilmiyordu ve asla öğrenemeyecekti, başında durup yönlendiren olursa basit işleri halledebiliyordu. Hayatları zaten zor ve talihsizken bir de hastalık çıkmıştı. Mar kırkını geçmişti ve Jacob’a bakması gerekiyordu, dolayısıyla tekrar evlenmesi mümkün görünmüyordu.

Sara yaklaşırken Mar başını kaldırıp bir parmağını dudaklarına götürdü. Sara başıyla onaylayıp

kadının yanına bir sandalye çekti. Sandy haklıydı, sarılık ağırlaşmıştı. Gabe hastalanmadan önce iriyarı bir adamdı –karısıysa ufacıktı–, geniş ve kaslı omuzlarıyla ve kalın kollarıyla tam bir işçiydi, koca göbeği kemerinin üstünden azık torbası gibi sarkardı. Sara bu dağ gibi, çalışkan adamı Hastane’de hiç görmemişti, ta ki Gabe sırt ağrısı ve hazımsızlık şikâyetiyle gelene ve bunlar ağır bir hastalığın başlangıcından çok bir zayıflık, karakersizlik belirtisiymiş gibi özür dileyene dek. (Sara adamın karaciğerini yoklayıp da oradaki sertliği hemen fark edince adamın epey acı çektiğini tahmin etmişti.)

Şimdi, altı ay sonra, eski Gabe Curtis’ten eser kalmamıştı, yerini hayata sadece irade gücüyle tutunan bir kabuk almıştı. Bir zamanlar olgun elma gibi toparlak ve kırmızı olan yüzü çökmüş, üstünkörü çizilmiş bir resim gibi kırışıklıklarla kaplanmıştı. Mar onun sakalını ve tırnaklarını kesmişti; adamın yatağının yanındaki hastane arabasındaki geniş ağızlı kavanozda bulunan merhemden sürülmüş çatlak dudakları parlıyordu – çay gibi merhem de sadece biraz rahatlık veriyordu ve tedavi edici etkisi yoktu.

Sara bir süre Mar’ın yanında oturdu; ikisi de konuşmadılar. Sara hayatın fazla kısa olduğu kadar fazla uzun da sürebileceğini anladı. Belki de Gabe’i hayatta tutan şey Mar’ı tek başına bırakma korkusuydu.

Sonunda Sara kalkıp fincanı hastane arabasına koydu. “Uyanırsa bunu içirmeye çalış” dedi.

Mar’ın göz kenarlarında yorgunluk gözyaşları vardı. “Ona sorun değil dedim, gidebilirsin dedim.”

Sara bunu ancak bir an sonra anladı. “İyi demişsin” dedi. “Bazen insanın duyması gereken şey tam da budur.”

“Jacob yüzünden, anlarsın ya. Jacob’ı bırakmak istemiyor. Bizi merak etme dedim. Sen artık git. Öyle dedim.”

“Jacob’a iyi bakacağını biliyorum Mar.” Sara’ya kendi sözleri yetersiz geliyordu. “Gabe de biliyor.”

“Katır gibi inatçı. Duyuyor musun Gabe? Neden hep katır gibi inatçı olmak zorundasın ki?” Mar sonra yüzünü ellerine gömüp ağladı.

Sara bir süre saygıyla bekledi, kadının acısını dindiremeyeceğini bilerek. Sara kederin insanın tek başına gitmesi gereken bir yer olduğunu anlıyordu. Kapısız bir oda gibiydi keder ve içeride olup bitenler, hissedilen öfke ve acı orada kalmalıydı, başkalarını ilgilendirmezdi.

“Üzgünüm Sara” dedi Mar sonunda, kafa sallayarak. “Bunu duymak zorunda kalmamalısın.”

“Sorun değil. Gerçekten.”

“Uyanırsa ona geldiğini söylerim.” Mar ağlarken gülümsemeyi başardı. “Gabe seni hep severdi, biliyorum. Favori hemşiresiydin.”

Sara Fener Kulesi'ne vardığında gece çökmüştü. Kapıyı usulca açıp içeri girdi. Elton yalnızdı, panelde mışıl mışıl uyuyordu, başında kulaklığı vardı.

Kapı kapanınca adam irkilerek uyandı. “Michael?”

“Benim, Sara.”

Adam kulaklığını çıkarıp koltuğunda dönerek havayı kokladı. “Bu koku ne?”

“Tavşan yahnisi. Gerçi artık buz gibi olmuştur.”

“Vay anasını.” Adam koltuğunda dimdik doğruldu. “Getirsene.”

Sara yahniiyi adamın önüne bıraktı. Elton panelin karşısındaki tezgâhtan bir tahta kaşık aldı. “İstersen lambayı yak.”

“Karanlığı severim. Senin için sorun değilse.”

“Benim için fark etmez.”

Sara bir süre adamın yemek yemesini panelin ışığında seyretti. Elton'ın elleri, kaşığı tencereye daldırıp ardından bekleyen ağzına ustalıkla götürmesi, hep doğru hareketleri yapması neredeyse hipnotize ediciydi.

“Beni seyrediyorsun” dedi Elton.

Sara yanaklarının kızardığını hissetti. “Kusura bakma.”

Adam yahniiyi bitirip ağzını bir bezle sildi. “Özür dilemene gerek yok. Bence buraya gelen en iyi seysin sen. Güzel kızsın, beni istediğin kadar seyredebilirsin.”

Sara güldü – utançtan mı yoksa şaşkınlıktan mı güldüğünü bilmiyordu. “Beni hiç görmedin ki Elton. Görüşümü nereden bilebilirsin?”

Elton omuz silkti. Sarkık gözkapaklarının ardındaki faydasız gözlerini yukarı çevirdi – sanki zihninde Sara'nın görüntüsü oradaymış gibi. “Sesinden. Benimle, Michael'la konuşmandan. Michael'la ilgilenmeden. Güzel insanlar güzel davranırlar derim hep.”

Sara iç geçirdi. “Ben kendimi öyle hissetmiyorum ama.”

“Elton Amca'na güven” dedi adam ve hafifçe güldü. “Birisi sana *âşık* olacak.”

Sara, Elton'ın yanındayken kendini iyi hissedirdi hep. Adam utanmaz bir flörtçüydü bir kere, ama asıl sebep bu değildi. Sara'nın tanıdığı herkesten daha mutlu görünüyordu. Michael'ın onun hakkında söylediği şey doğrudu: Elton'ın körlüğü bir eksiklik değildi; bir farklılıktı sadece.

“Hastane’den geldim.”

“Bak işte” dedi Elton kafa sallayarak. “İnsanlarla ilgileniyorsun hep. Gabe nasıl?”

“Çok iyi değil. Cidden korkunç görünüyor Elton. Mar da perişan. Keşke Gabe’e yardım edebilsem.”

“İnsanlara her zaman yardım edemezsin. Gabe’in gitme zamanı geldi. Sen elinden geleni yaptın.”

“Ama yetmedi.”

“Hiçbir zaman yetmez ki.” Elton dönüp elleriyle tezgâhı yoklayarak kulaklığı buldu ve Sara’ya uzattı. “Madem bana hediye getirdin, al benden de sana bir hediye. Keyfin yerine gelsin biraz.”

“Elton, ne duyduğumu anlamam ki. Hepsi cızırtı gibi geliyor bana.”

Elton kurnazca gülümsüyordu. “Sen dediğimi yap. Gözlerini de kapa.”

Sara’nın taktığı kulaklık ılıktı. Elton’ın ellerini panelde gezdirdiğini, parmaklarının bir yerlere sürtündüğünü hissetti. Sonra müzik başladı. Ama ilk kez duyduğu türden bir müzikti. Önce uzaktan gelen boğuk bir sest, rüzgâr gibiydi ve sonra arkasında beliren, şakımayı andıran tiz sesler kafasının içinde dans etti. Ses giderek yükseldi, dört bir yandan geliyordu sanki ve Sara neyi dinlediğini anladı, fırtındaydı. Giderek alçalan o büyük müzik fırtınasını hayalinde canlandırabiliyordu. Hayatında bu kadar güzel bir şey duymamıştı. Şarkı bitince kulaklığı çıkardı.

“Anlamıyorum” dedi hayretle. “Bu radyodan mı geldi?”

Elton kıkırdadı. “Bu çok ilginç olurdu, değil mi?”

Tekrar panele dokundu. Küçük bir çekmece açıldı ve gümüşü bir disk çıktı: bir CD. Sara bunlarla ilgilenmemişti hiç; Michael ona sadece gürültü olduklarını söylemişti. Sara diski kenarlarından tutup aldı. Stravinsky, *Bahar Ayini*. Chicago Senfoni Orkestrası, şef Erich Leinsdorf.

“Nasıl görüldüğünü duymalısın diye düşündüm” dedi Elton.

Yirmi iki

“Anlamadığım Şu” diyordu Theo. “Siz üçünüz niye ölü değilsiniz?”

Gruptakiler kontrol odasındaki uzun masada oturuyorlardı, uyumak için kışlaya dönmüş olan Finn’le Rey hariç. Peter adrenalinin etkisinden çıkmıştı ve kırılmamış gibi görünen ayak bileğinin ağrısı hafif bir zonklamaya dönüşmüştü; birisinin soğutucudan alıp bezle sardığı bir parça buzu yaralı eklemine bastırıyordu. Az önce Zander Phillips’i, tanıdığı bir adamı öldürmüş olması belirgin bir hisse yol açmamıştı henüz. Bu bilgi yorumlayamayacağı kadar tuhaftı. Ama santralin anahtarı hâlâ Zander’ın boynunda asılıydı, yani kimliği konusunda Şüphe yoktu. Theo’nun seçme Şansı olmamıştı elbette; Zander tamamen dönüşmüştü. Aslında kapaktan zorla girmeye çalışan viral artık Zander Phillips değildi. Yine de Peter tetiği çekmeden önceki son anda viralin gözlerinde bir tanıma parıltısı – hatta rahatlama ifadesi gördüğü hissinden kurtulamıyordu bir türlü.

Saldırıdan sonra Theo, Caleb’ı iyice sorguya çekmişti. Çocuğun anlattıkları tamamen tutarlı değildi, ama bitkin ve korkmuş olduğu belliydi. Dudakları şişmiş ve çatlamıştı, alnında iri ve mor bir şişlik vardı, ayakları yara bere içindeydi. En çok ayakkabılarını kaybettiğine üzülüyor gibiydi; o siyah Nike Push-Offları alışveriş merkezindeki ayakkabıcıda bulduğunu, yepyeni olduklarını açıklamıştı. Vadide koşarken her nasılsa ayağından çıkmışlardı, ama çok korktuğu için pek fark etmemişti.

“Sana yeni ayakkabılar buluruz” demişti Theo. “Sen Zander’ı anlat.”

Caleb konuşurken bir yandan karnını doyuruyordu, peksimet yiyip su içiyordu. Altı gün öncesine kadar her şeyin normal olduğunu, sonra Zander’ın... tuhaf davranmaya başladığını açıkladı. Zander çok tuhaf davranmaya başlamıştı. Normalde zaten tuhaf biriydi, ama iyice tuhaflaşmıştı. Çitin dışına çıkmak istemiyordu ve hiç uyumuyordu. Bütün gece kendi kendine mırıldanarak kontrol odasında dolanıp duruyordu. Caleb bunu adamın elektrik santralinde fazla kalmasına yormuştu, ikmal ekibi gelince Zander’ın normal haline döneceğini düşünmüştü.

“Bir gün sahaya çıkacağımızı, at arabasını hazırlamamı söyledi. Burada oturmuş öğle yemeğimi yiyordum ki birden içeri dalıp bunu söyledi. Batı bölümündeki regülatörlerden birini değiştirmek istiyormuş. Tamam, dedim, ama ne acelesi var? Gözlerinde manyakça bir ifade vardı ve pis kokuyordu. Yani cidden *leş gibi*. Sen iyi misin diye sordum; hazırlan haydi, gidiyoruz dedi.”

“Bu ne zaman oldu?”

Caleb yutkundu. “Üç gün önce.”

Theo sandalyesinde öne eğildi. “Üç gündür dışarıda mıydın?”

Caleb başıyla onayladı. Peksimeti bitirmişti ve soya fasulyesi ezmesine geçti, parmaklarıyla yemeye başladı. “Katırını at arabasına bağlayıp dışarı çıktık, ama mesele şuydu. Batı sahasına gitmedik. *Doğu* sahasına gittik. Orada yıllardır hiçbir şey çalışmıyor; bütün türbinler ölü. Ayrıca çok uzak, at arabasıyla en az iki saatlik yol. Vakit öğleni geçmişti, zamanımız azalıyordu. Zander, dedim, batı şu tarafta dostum, burada ne işimiz var yahu? Bizi öldürmeye mi *çalışıyorsun*? Sonunda onarmak istediğini söylediği kuleye vardık; kule pas içindeydi. İflah olmazdı. Bunu dışarıdan bakınca anladım. Regülatörü değiştirmek filan işe yaramazdı. Ama Zander kafaya koymuştu, bu yüzden merdivene çıktım ve elimden geldiğince çabuk çalıştım. Yaptığım iş anlamlı gelmese de, canımızı boşuna tehlikeye atıyormuşuz gibi görünse de, bir bildiği vardır belki diye düşünüyordum. Neyse, sonra bir çılgılık duydum.”

“Zander’ın çılgılığı mıydı?”

Caleb hayır anlamında kafa salladı. “Katırındı. Dalga geçmiyorum, resmen çılgılık attı. Hayatımda öyle bir ses duymamıştım. Aşağı bakınca katırın sallandığını ve taş dolu bir çuval gibi yere yığıldığını gördüm. Bir an gözlerime inanamadım. Kan. Epey kan vardı.” Yağlı ağzını elinin tersiyle sildi ve boş ezme tabağını iterek uzaklaştırdı. “Zander bunun tadının taşak gibi olduğunu söylerdi hep. Ben de ne zaman taşak yedin ki Zander, cidden bilmek istiyorum derdim. Ama üç gün aç kaldıktan sonra tadı fena gelmiyor.”

Theo sabırsızca iç geçirdi. “Caleb, lütfen ama. Kan...”

Caleb uzun uzun su içti. “Tamam, peki, evet. Kan. Zander katırın yanında diz çökmüştü, ben de Zander, ne oldu diye seslendim. Ayağa kalktı, baktım beline kadar soyunmuş, elinde bıçak var ve üstü başı kan içinde. Belirtileri gözden kaçırmışım bir şekilde. Merdiveni tırmanıp bana da saldıracak, beş saniye kadar zamanım var diye düşündüm. Ama saldırmadı. Kulenin dibine, payandalardan birinin gölgesine oturdu; bulunduğum yerden göremiyordum. Zander, diye seslendim aşağıya, dinle beni. Mücadele etmelisin. Yukarıda tek başıyaydım. Biraz kendine gelmesini sağlayabilirsem kaçma fırsatı bulabilirim diye düşünüyordum.”

“Anlamıyorum” dedi Alicia. “Ne zaman hastalık kapmış olabilir ki?”

“Mesele bu ya” diye devam etti Caleb. “Ben de anlamadım. Sürekli yanıdaydım.”

“Peki ya geceleri?” dedi Theo. “Zander’ın uyumadığını söylemiştin. Belki dışarı çıkmıştır.”

“Olabilir ama neden çıksın ki? Hem farklı *görünmüyordu*, üstünün başının kanlı olması dışında.”

“Peki ya gözleri?”

“Hiç değişmemişti. Görebildiğim kadarıyla turunculaşmamıştı. Cidden *tuhaftı*. Evet, kulenin tepesinde mahsur kalmıştım. Zander aşağıdaydı, dönüşmüş olabilirdi de olmayabilirdi de, ama eninde sonunda hava kararacaktı. Zander, diye seslendim, bak, aşağı iniyorum. Silahlı değildim, elimde sadece ingilizanahtarı vardı, ama belki beynini patlatıp kaçabilirim diye düşündüm. Ayrıca ondan anahtarı almam gerekiyordu bir şekilde. Onu merdivenden göremiyordum, bu yüzden aşağı üç metre kala atlamaya karar verdim. İneceğimi haber vermem iyi olmamıştı, ama kaybedecek bir şeyim yok,

atlayacağım diye düşündüm. Atladım ve hemen doğrulup ingilizanahtarını savurmaya hazırlandım. Ama elimde yoktu. Zander elimden kapmıştı. Arkamda duruyordu. Yukarı dön, dedi bana.”

“Yukarı dön mü dedi?” Konuşan Arlo’ydu.

Caleb başıyla onayladı. “Dalga geçmiyorum. Aynen öyle dedi. Dönüşüp dönüşmediğini hâlâ anlayamıyordum. Ama bir elinde bıçak, diğer elinde ingilizanahtarı vardı, üstü başı kan içindeydi ve anahtar olmadan santrale giremezdim. Ne demek yukarı dön diye sordum, o da kuleye tırmanırsan daha güvende olursun dedi.” Delikanlı omuz silkti. “Üç gündür kulenin tepesindeydim, sizi Doğu Yolu’nda görene kadar.”

Peter ağabeyine baktı; Theo’nun da Caleb’in anlattıklarına şaşırıldığı yüzünden anlaşılıyordu. Zander’in niyeti neydi? O sırada dönüşmüş müydü, dönüşmemiş miydi? Yıllardır hiç kimse enfeksiyonun ilk etkilerine tanık olmamıştı. Özellikle eski günlerden, Yürüyenlerin zamanından kalma bazı söylentiler vardı, tuhaf davranışlar görüldüğü söyleniyordu – sadece herkesin bildiği belirtiler, kan açlığı ve birden soyunmak değil. Tuhaf sözler, topluluk karşısında konuşma yapmak, manyakça atletik hareketlerde bulunmak. Bir Yürüyen’in Depo’ya girdiği ve kendi kendini yiyip öldürdüğü söyleniyordu; bir başkası bütün çocuklarını yataklarında öldürdükten sonra kendini yakmıştı; bir başkasıysa çırılçıplak soyunup Nöbetçi’nin gözü önünde iskeleye tırmanmış ve Gettysburg Konuşması’nın tamamını –bu konuşma Sığınak’taki sınıflardan birinin duvarında asılıydı– ve “Row, Row, Row Your Boat”un yirmi beş dizesini avaz avaz okuduktan sonra kendini yirmi metre aşağıdaki sert toprağa atmıştı.

“Peki ya dumanlar?” diye sordu Theo.

“İşin tuhaf tarafı bu. Aynen Zander’in dediği gibi oldu. Hiç duman yoktu. En azından yaklaşmıyorlardı. Geceleri vadiden çıktıklarını görüyordum arada sırada. Ama bana ilişmediler. Türbin sahalarında avlanmayı sevmiyorlar, Zander oradaki hareketlilikten hoşlanmadıklarını söylediler hep, belki de bununla ilgilidir, bilmiyorum.” Delikanlı duraksadı; Peter onun yaşadıklarının etkisini yeni yeni hissetmeye başladığını görebiliyordu. “Orası alışınca epey huzurlu geliyor aslında. Zander’i bir daha görmedim. Kulenin dibinde dolandığını duyabiliyordum. Ama bana yanıt vermedi hiç. Tek şansımın ikmal ekibinin gelmesini beklemek ve sonra da kaçmaya çalışmak olduğunu anlamıştım artık.”

“Sonra da bizi gördün.”

“Avazım çıktığı kadar bağırdım inanın, ama beni duyamayacak kadar uzaktaydınız herhalde. Sonra Zander’in ortadan kaybolduğunu fark ettim. Katırın da. Viraller leşi sürükleyerek götürmüşlerdir herhalde. Artık güneş batmak üzereydi. Ama suyum bitmişti ve kimse beni doğu sahasında aramaya gelmezdi. Bu yüzden inip şansımı denemeye karar verdim. Santrale bir kilometre kadar kalmışken birden *her yerde* dumanlar belirdi. Tamam dedim, işim bitti. Kulelerden birinin dibine saklandım ve ölmeyi bekledim. Ama nedense yaklaşmadılar. Orada ne kadar kaldım bilmiyorum, sonra baktığımda gitmişlerdi, etrafta tek bir duman bile yoktu. Artık bahçe kapısının kapalı olduğunu biliyordum, ama içeri bir şekilde girebilirim diye düşündüm herhalde.”

Arlo, Theo’ya döndü. “Bu çok saçma. Neden onu sağ bıraksınlar ki?”

“Çünkü onu takip ediyorlardı” diye araya girdi Alicia. “Onları çatıdan görebiliyorduk. Belki de bizi dışarı çekmek için yem olarak kullanıyorlardı? Bunu ne zamandan beri yapıyorlar ki?”

“Öyle bir şey yapmazlar.” Theo’nun yüz ifadesi sertleşti; sandalyesinde kasıldı. “Bak, Caleb’in sağ salim kurtulmasına sevindim, yanlış anlama. Ama ikiniz de aptallık ettiniz. Bu santral durursa, elektrik kesilirse *herkes* ölür. Bunu neden açıklamak zorunda kaldığımı bilmiyorum, ama açıklamam gerekiyormuş anlaşılın.”

Peter’la Alicia susuyorlardı; söylenecek söz yoktu. Theo haklıydı. Peter sadece birkaç santim sola ya da sağa ateş etse şimdi hepsi ölü olacaklardı muhtemelen. Peter şans eseri isabet ettirdiğini biliyordu.

“Bütün bunlar Zander’a nasıl hastalık bulaştığını açıklamıyor” diye devam etti Theo. “Veya neden Caleb’i kulenin tepesinde bırakıp gittiğini.”

“Onu boşver” dedi Arlo dizlerine şaplak vurarak. “Ben asıl şu silahları merak ediyorum. Kaç tane var?”

“On iki sandık, merdivenin altında” diye yanıtladı Alicia. “Çatıda da altı sandık.”

“Ve oldukları yerde kalacaklar” dedi Theo.

Alicia güldü. “Ciddi olamazsın.”

“Gayet ciddiyim. Bak az daha neler oluyordu. O tüfekler olmasa dışarı çıkabilir miydiniz?”

“Belki çıkamazdım. Ama Caleb onlar sayesinde yaşıyor. Ne dersen de, dışarı çıktığımızıza memnunum. Bunlar *sıradan* silahlar değiller Theo. Yepyeniler.”

“Biliyorum” dedi Theo. “Onları gördüm. İnceledim.”

“Sahi mi?”

Theo başıyla onayladı. “Elbette.”

Bir an kimse konuşmadı. Alicia masada öne eğildi. “Kime aitler peki?”

Ama Theo yanıtı Peter’a bakarak verdi. “Babamıza.”

Theo gecenin son saatinde öyküyü anlattı. Gözlerini bir dakika daha açık tutamayacak halde olan Caleb uyumak için kışlaya gitmişti, Arlo da cila getirmişti, bazen Sur'da bir gece geçirdikten sonra yaptıkları gibi. Her birinin fincanına ikişer parmaklık cila koymuş ve fincanları masadakilere dağıtmıştı.

Theo doğuda, yaklaşık iki günlük mesafede eski bir Deniz Piyadeleri üssü bulunduğunu açıkladı. Twentynine Palms adlı bir yerdi. Üssün çoğu kumlar altında kalmıştı. Tesadüfen bulmak güçtü. Babaları silahları bir askeri sığınakta bulmuştu: sandıklardaydılar, temiz ve kuruydular, üstelik tüfek dışında silahlar da vardı. Tabancalar ve havan topları. Makineli tüfekler ve el bombaları. Bir garaj dolusu taşıt, hatta iki tane tank. Babaları ve Willem Amca ağır silahları taşıyamamışlardı, çünkü taşıtlardan hiçbiri çalışmıyordu, ama tüfekleri at arabasıyla getirmişlerdi – böyle üç yolculuk yapmışlardı, Willem öldürülene kadar.

“Peki niye kimseye söylemedi?” diye sordu Peter.

“Şey, söyledi. Annemize ve başka birkaç kişiye söyledi. Sonuçta tek başına gitmiyordu. Albay biliyordu bence. Herhalde Yaşlı Chou da. Zander mutlaka biliyordu, çünkü silahlar burada saklanıyordu.”

“Ama Sanjay bilmiyordur” diye araya girdi Alicia.

Theo kaşlarını çatarak kafa salladı. “İnan bana, Sanjay babamın söyleyeceği en son kişiydi. Yanlış anlamayın, Sanjay işinde iyidir. Ama yolculuklara başından beri karşıydı, hele Raj öldükten sonra.”

“Doğru” dedi Arlo. “O üç kişiden biriydi.”

Theo başıyla onayladı. “Bence Sanjay, ağabeyinin babamızla yolculuk etmek istemesini içine sindiremedi hiç. Sebebini tam olarak anlamadım ama aralarında çok eskiden kalma bir husumet vardı. Raj öldürüldükten sonra araları iyice açıldı. Sanjay Hane Halkı'nı babamıza düşman etti, onu Şeflikten attılar, yolculukları yasakladılar. O zaman babamız tek başına yolculuk etmeye başladı.”

Peter cila fincanını burnuna götürdü, içkinin keskin kokusunun burun deliklerini yaktığını hissetti ve fincanı masaya bıraktı. Hangisinin –bu sırrı babasının mı yoksa Theo'nun mu kendisinden gizlemesinin– daha can sıkıcı olduğunu bilmiyordu.

“Peki tüfekleri niye sakladılar?” diye sordu. “Neden dağa getirmediler?”

“Onlarla ne yapacaklardı ki? Düşünsene kardeşim. Siz dışarıdayken hepimiz sesinizi duyduk. Saydığım kadarıyla ikiniz otuz altı el ateş ettiniz ve kaç tane viral öldürdünüz, iki tane mi? O tüfekleri Nöbetçilere verse en fazla bir mevsim idare ederlerdi. İnsanlar kendi gölgelerine bile ateş ederlerdi. Hatta *birbirlerini* vurdukları bile olurdu bazen. Bence babamızın en çok korktuğu buydu.”

“Kaç tane kaldı?” diye sordu Alicia.

“Askeri sığınakta mı? Bilmem. Görmedim ki.”

“Ama yerini biliyorsun.”

Theo cilasını yudumladı. “Lafı nereye getireceğini anladım, daha fazla konuşma. Babamızın, şey, bazen tuhaf fikirleri olurdu. Peter, bunu sen de benim kadar iyi bilirsin. Geride sadece bizim kaldığımızı, başka kimsenin kalmadığını kabullenemiyordu. Başkalarını bulursa ve silahları varsa...” Sustu.

Alicia sandalyesinden kalktı. “Bir ordu” dedi gözlerini hepsinde gezdirerek. “İstediği buydu, değil mi? Bir ordu kurmak istiyordu. Dumanlarla savaşmak için.”

“Bu anlamsız” dedi Theo; Peter ağabeyinin sesindeki acı tonu fark etti. “Anlamsız ve delilik. Ordu’nun silahları *vardı* da ne oldu? Bizi kurtarmak için döndüler mi hiç? Onca silahları, roketleri ve helikopterleri varken? Hayır, dönmediler ve sebebini söyleyeyim. Çünkü hepsi öldü.”

Alicia pes etmedi. “Eh, bence iyi bir fikir” dedi. “Hatta muhteşem bir fikir.”

Theo acı acı güldü. “*Senin* böyle düşüneceğini tahmin etmiştim.”

“Ben de yalnız olduğumuzu sanmıyorum” diye devam etti Alicia. “Başkaları *vardır*. Dışarıda bir yerlerde.”

“Sahi mi? Nereden biliyorsun?”

Alicia birden şaşırdı. “Hiç” dedi. “Biliyorum işte.”

Theo kaşlarını çatarak fincanına baktı, içkisini çalkaladı. “İstediğin şeye inanabilirsin” dedi usulca, “ama bu onu doğru kılmaz.”

“Babamız inanıyordu” dedi Peter.

“Evet, inanıyordu kardeşim. Ve bu yüzden öldü. Bunu hiç konuşmayız biliyorum, ama gerçek bu. İnsan Merhamet Nöbeti sırasında bir sürü şeyi anlıyor, inan bana. Babam ölmek için gitmedi. Öyle sananlar onu hiç tanımamış demektir. Gitti çünkü gerçeği *bilmemeye* daha fazla dayanamadı. Yaptığı cesurca ve aptalcaydı ve aradığı yanıt buldu.”

“Bir Yürüyen gördü. Milagro’da.”

“Olabilir. Bence o görmek istediği şeyi gördü. Ama fark etmez. Tek bir Yürüyen neyi değiştirir ki?”

Theo’nun umutsuzluğu Peter’ı derinden sarsmıştı; sadece yenilmişlik değildi bu, ihanetti.

“Bir tane varsa başkaları da vardır” dedi Peter.

“Dumanlar var kardeşim. Dünyanın bütün silahları bile bunu değiştirmez.”

Bir an kimse konuşmadı. Şu fikir havadaydı, dillendirilmese de somuttu: Elektrik ne zaman

tamamen kesilecekti? Ne zaman elektrikten anlayan tek bir kişi bile kalmayacaktı?

“Buna inanmıyorum” dedi Arlo. “Senin inanmana da inanmıyorum. Sadece dumanlar varsa her şeyin ne anlamı var ki?”

“Ne anlamı mı var?” Theo yine fincanına baktı. “Keşke bilsem. Bence anlamlı olan tek şey hayatta kalmak. Işıkları mümkün olduğunca uzun süre yakmak.” Cilayı dudaklarına götürdü ve bir dikişte bitirdi. “Birazdan şafak sökecek millet. Caleb uyusun, ama diğerlerini uyandırın. İlgilenmemiz gereken cesetler var.”

Dört taneydiler. Üçü bahçedeydi, biri de (Zander) çatıda yatıyordu, beton zeminde kapağın yanında, çıplak uzuvları X şeklinde uzanmış halde yatıyordu, şaşkın bir hali vardı. Peter'ın tüfeğinden çıkan mermi kafasının tepesini delmişti, parçalanmış kafatasının bir parçası kafa derisinden sarkıyordu. Sabah güneşinde küçülmeye başlamıştı bile; kararın etinden gri bir sis yükseliyordu.

Peter virallerin görünüşüne alışkın olsa da yakından bakınca hâlâ huzursuzlandığını fark etti. Yüz hatlarındaki neredeyse bebeksi denebilecek pürüzsüzlük; ellerle ayakların kıvrıklığı ve jilet gibi keskin pençeler; uzuvlarla gövdenin kaslılığı ve uzun, şişkin boyun; çelik çiviler gibi sivri dişler. Lastik botlarla eldivenler giymiş ve yüzüne bir bez bağlamış olan Finn uzun bir yaba kullanarak anahtarı siciminden tutup aldı ve bir metal kovaya attı. Anahtarı alkol döküp yaktılar ve güneşte kurumaya bıraktılar; alevlerin öldürmediği şeyleri güneş öldürürdü. Sonra cesedi tahta gibi kaskatı olan Zander'ı bir muşambanın üstüne yuvarladılar ve muşambayı boru şekline getirerek onu sarmaladılar. Arlo'yla Rey muşambayı uçlarından tutup çatının kenarına taşıdılar ve aşağıdaki bahçeye attılar.

Dört cesedi de çitin ardına attıklarında güneş tepedeydi ve sıcaktı. Bir boruya yaslanan Peter, Theo'nun cesetlerin üstüne alkol dökmesini rüzgârın estiği taraftan seyretti. Kendini işe yaramaz hissediyordu, ama ayak bileği incinmişken pek işe yaramazdı. Alicia elinde tüfeklerden biriyle nöbet tutuyordu. Caleb nihayet uyanmıştı ve diğerleriyle birlikte seyretmek için dışarı çıkmıştı. Peter onun bir çift uzun deri çizme giymiş olduğunu gördü.

“Zander'ındı” diye açıkladı Caleb. Delikanlı biraz suçluluk duygusuyla omuz silkti. “Yedek çizmeleriydi. İtirazı olmazdı sanırım.”

Theo kesesinden bir kutu kükürtlü kibrit çıkardı ve maskesini indirdi. Diğer elinde bir pürmüz tutuyordu. Gömleğinin boyun ve koltuk altı kısımlarında halka şeklinde, geniş ter lekeleri vardı. Depo'dan alınma eski bir gömlekti, yenleri çoktan gitmişti, yakası lime limeydi; göğüs cebine *Armando* yazısı işlenmişti kıvrık harflerle.

“Söyleyecek sözü olan?”

Peter konuşma yapmak istedi, ama aklına bir şey gelmedi. Çatıdaki cesedi görmek o rahatsız edici hissi, Zander'ın onu öldürmesini kolaylaştırdığı – Zander'ın hâlâ Zander olduğu hissini azaltmamıştı. Ama o yığındaki bütün cesetler bir zamanlar insandılar. Belki de biri Armando'ydu.

“Tamam, ben yaparım” dedi Theo ve genzini temizledi. “Zander, iyi bir mühendistin ve iyi bir arkadaştın. Kimsenin arkasından konuşmazdın ve bu yüzden sana teşekkür ediyoruz. Huzur içinde yat.” Kibriti çakıp pürmüzü yaktı ve alevi yığına doğrulttu.

Önce deriler yandı, kâğıt gibi buharlaştı ve sonra kemikler göçtü, patlayıp kül bulutları havalandırdı. Bütün cesetler bir dakikada yanıp kül oldu. Alevlerin sonuncusu da sönünce kalıntıları Rey'le Finn'in kazdığı sığ çukura gömüp toprakla örttüler.

Toprağı sıkıştırırlarken Caleb konuştu. “Sadece şunu söylemek istiyorum ki, bence direndi. İstese

beni öldürebilirdi.”

Theo küreği yana bıraktı. “Yanlış anlama” dedi, “ama öldürmemiş olması beni kaygılandırıyor.”

Sonraki günlerde Peter o geceki olayları düşündü, zihninde canlandırdı. Sadece çatıda olanları ve Caleb'in tuhaf kule öyküsünü değil, tüfeklerden bahsedilirken ağabeyinin acı ses tonunu da. Çünkü Alicia haklıydı; tüfeklerin bir *anlamı* vardı. Peter, Önceki Zaman'ın dünyasının yok olduğunu düşünmüştü hayatı boyunca. Sanki bir bıçak zamanı ortasından, öncesi ve sonrası şeklinde ikiye ayırmıştı. Bu iki yarının arasında köprü yoktu; savaş kaybedilmişti, artık Ordu yoktu, Koloni'nin ötesindeki dünya artık kimsenin hatırlamadığı bir tarihin açık mezarıydı. Aslında Peter, babasının dışarıdaki karanlıkta ne aradığına pek kafa yormamıştı. Aradığı şeyin çok açık olduğunu düşündüğü içindi herhalde: insanlar, kurtulan başkaları. Ama babasının tüfeklerinden birini tutunca –şimdi bile, kışlada yatıp da ayak bileğinin iyileşmesini beklerken bile, o tüfeği tutuşunu anımsıyordu– daha fazlasını hissetmişti, sanki geçmiş tüm gücüyle birlikte içine dolmuştu. Yani belki de babasının Uzun Yolculuklarda yaptığı buydu. Dünyayı hatırlamaya çalışıyordu.

Theo, Uzun Yolculuklara çıkan herkesin amacının bu olduğunu farkındaydı mutlaka. Peter annesinin öldüğü sabah söylediği sözü, *Ağabeyin Theo'ya göz kulak ol. O senin gibi güçlü değil*, sözünü Theo'ya söylememeye çok önceden karar vermişti. Gerçek gerçektir ve yıllar geçtikçe Peter kendisi hakkında bu gerçeği bilmenin katlanılabilir, neredeyse rahatlatıcı olduğunu fark etmişti. Babaları zor ve tehlikeli bir işe girişmişti, bütün gerçeklerin karşısında inancına tutunmuştu ve Peter bu yükü sırtlayacak –ikisi adına sırtlayacak– Jaxon'ın Theo olmasını kabullenebilirdi. Ama uğraşmanın anlamsız olduğunu, tek yapabileceklerinin ışıkları mümkün olduğu kadar uzun süre yakmak olduğunu söylemek, üstelik Sığınak'ta bir Küçük'ü olan Arlo'ya söylemek... Peter'in tanıdığı Theo'nun yapacağı iş değildi. Ağabeyiyle ilgili bir şeyler değişmişti. Peter bunun ne olduğunu merak etti.

Santralde beş gün kaldılar. Finn'le Rey ilk günü çite tekrar elektrik vermekle ve ardından batı sahasına gidip çalışmakla, türbin gövdelerini yağlamakla geçirdiler. Arlo, Theo ve Alicia onlara sırayla eşlik ettiler, ikişer ikişer gittiler ve her seferinde günbatımından çok önce dönüp santralin kapısını kilitlediler. Yapacak işi olmayan Peter üç kâğıdı eksik bir iskambil destesiyle tek başına oynamaya ve depoda bulduğu bir kutu kitabı karıştırmaya başladı. Türlü türlü kitaplar vardı: *Charlie ve Çikolata Fabrikası*, *Osmanlı İmparatorluğu Tarihi*, Zane Grey'in *Mor Bilgenin Atlıları* romanı (Kovboy Romanı Klasikleri). Her kitabın arkasındaki karton cepte RIVERSIDE BELDESİ HALK KÜTÜPHANESİNİN MALIDIR yazısı vardı ve ceplerin içine üzerinde mürekkeple yazılmış soluk tarihler bulunan birer kart konmuştu: 7 Eylül 2014; 3 Nisan 2012; 21 Aralık 2016.

Ekip sahadan döndükten sonra “Bunları kim getirdi?” diye sordu bir gece Theo'ya. Peter'in yatağının yanında, yerde bir kitap yığını duruyordu.

Theo lavaboda yüzünü yıkıyordu. Dönüp ellerini gömleğinin önüne sildi. “Epeydir buradalar sanırım. Zander doğru dürüst okuma bilmediği için kaldırmış olabilir. İyi bir şeyler var mı?”

Peter okuduğu kitabı kaldırdı: *Moby-Dick ya da Balina*.

“Açıkkçası bunun İngilizce olduğuna bile emin değilim” dedi Peter. “Bir günde bir sayfa okudum.”

Ağabeyi yorgun bir kakhaha attı. “Ayak bileğine bakalım.”

Theo, Peter'ın yatağının kenarına oturdu. Peter'ın ayağını dikkatle tutup eklem yerinden çevirdi. Saldırı gecesinden beri pek konuşmamışlardı. Aslında kimse pek konuşmamıştı.

“Eh, daha iyi görünüyor.” Theo kirli sakallı çenesini okşadı. Peter ağabeyinin gözlerinin bitkinlikten çukura kaçmış olduğunu gördü. “Şişlik inmiş. Ata binebilir misin sence?”

“Buradan kurtulmak için gerekirse sürüne sürüne giderim.”

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra yola çıktılar. Arlo bir sonraki ikmal ekibi gelene kadar Rey ve Finn'le birlikte kalmayı kabul etmişti. Caleb da kalmak istediğini söyledi, ama Theo onu vazgeçirdi – Arlo kalıyordu zaten ve çitin dışına çıkmadıkları sürece dördüncü biri gereksizdi. Hem Caleb çok şey yaşamıştı.

Diğer mesele tüfeklerdi. Theo onları oldukları yerde bırakmak istiyordu; Alicia hepsini geride bırakmanın anlamsız olduğunu savunuyordu. Zander'a ne olduğunu veya dumanların ellerinde fırsat varken Caleb'ı neden öldürmediklerini hâlâ bilmiyorlardı. Tüfeklerin bir kısmını yanlarına almaya ama Sur'un dışında saklamaya karar verdiler. Geri kalanlarsa merdivenin altında kalacaktı.

“Onlara ihtiyacım olacağını sanmıyorum” dedi Arlo gruptakiler atlarına binerken. “Dumanlar gelirse durmadan konuşarak onları sıkıntıdan öldürebilirim.” Ama omzuna bir tüfek asmıştı. Alicia ona tüfeği doldurmayı ve temizlemeyi öğretmişti, ayrıca bahçede birkaç kez ateş edip pratik yapmasına izin vermişti. Arlo “Vay be!” diye haykırmıştı kalın sesiyle ve bir el daha ateş edip direktteki hedefi yere düşürmüştü. “Muhteşem!” Peter, Theo'nun haklı olduğunu düşünmüştü; insan ateşli silahları kullanmaya başlayınca vazgeçmek zor oluyordu.

“Ciddiyim Arlo” diye uyardı Theo. Günlerdir hareketsiz kalan atlar bir an önce yola çıkmak istiyor, ayaklarını yere vurarak toz kaldırıyorlardı. “Bir terslik var. Çitin içinde kalın. Her gece ilk gölgeyi görmeden önce kapıyı kilitleyin. Tamam mı?”

“Merak etme.” Sakalının arasından sırıtan Arlo, Finn'le Rey'e baktı; Peter o ikisinin yüzlerinin asık olduğunu fark etti. Santralde Arlo'ya ve öykülerine mahkûm olacaktardı; belki de Arlo onlara şarkı söyleyecekti, gitarsız bile olsa. Arlo'nun boynunda Zander'ın cesedinden aldıkları anahtar asılıydı. Diğer anahtarsa Theo'daydı.

Arlo “Aaa, yapmayın çocuklar” diye seslendi penselere el çırparak. “Neşelenin biraz. Çok eğleneceğiz.” Ama Theo'nun atına yaklaşırken birden ciddileşti. “Bunu kesene koy” dedi Arlo usulca, ona katlı bir kâğıt vererek. “Leigh'le bebek için, bir şey olursa diye.”

Theo kâğıdı bakmadan kesesine koydu. “On gün. İçeride kalın.”

“On gün.”

Vadiye girdiler. Artık yanlarında at arabası olmadığından Doğu Yolu'nu es geçerek Banning'e tarlalardan gidip yolu birkaç kilometre kısalttılar. Kimse konuşmuyordu; enerjilerini uzun yolculuğa saklıyorlardı.

Kasabaya yaklaşırlarken Theo dikeldi.

“Az kalsın unuttuyordum.” Elini eyer torbasına soktu ve altı gün önce Michael’ın Sur kapısında kendisine verdiği tuhaf nesneyi çıkardı. “Bunun ne olduğunu hatırlayan var mı?”

Caleb atını ona yaklaştırdı ve anakartı Theo’dan alıp inceledi. “Bu bir anakart. Intel çipli, Pion serisi. Şu dokuz rakamını görüyor musun? Ondan anlayabilirsin.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Bilmek zorundayım.” Caleb omuz silkerek anakartı Theo’ya geri verdi. “Türbin kumandalarında Pionlar var. Bizimkiler daha sağlam, Ordu malı, ama temelde aynılar. Çok dayanıklı ve hızlılar. Hızaşırtmasız on altı gigahertz.”

Peter, Theo’nun yüz ifadesine bakıyordu; Theo da bunlardan hiçbir şey anlamamıştı.

“Eh, Michael bir tane istiyor.”

“Keşke söyleseydin. Santralde bir sürü yedek var.”

Alicia güldü. “Beni şaşırtıyorsun Caleb. Devre gibi konuşuyorsun. Siz penselerin okuma bildiğinizi bile bilmiyordum.”

Caleb eyerinde dönüp ona baktı. Ama gücenmişse bile belli etmedi. “Dalga mı geçiyorsun? Santralde yapacak başka ne var ki? Zander kitap almak için kütüphaneye gidip duruyordu sürekli. Alet odasında kutular dolusu kitap var. Hem de sırf teknik kitaplar değil. Herif her şeyi okuyordu. Kitaplar insanlardan daha ilginçmiş.”

Bir an kimse konuşmadı.

“Ne dedim ki?” diye sordu Caleb.

Kütüphane kasabanın kuzey ucundaki Empire Vadisi Fabrika Satış Merkezi'nin civarındaydı: Etrafı uzun çalılarla kaplı sert toprakla çevrili, alçak, kare şeklinde bir binaydı. Bir benzin istasyonunun arkasına gizlenip atlarından indiler; Theo eyer torbasından dürbünü çıkarıp binayı inceledi.

“Kumla dolmuş epey. Ama zemin katın yukarısındaki pencereler hâlâ sağlam. Bina iyi durumda görünüyor.”

“İçini görebiliyor musun?” diye sordu Peter.

“Güneş fazla parlak, camlardan yansıyor.” Theo dürbünü Alicia'ya verip Pabuç'a döndü. “Emin misin?”

“Zander'ın buraya geldiğine mi?” Delikanlı başıyla onayladı. “Evet, eminim.”

“Onunla gittin mi hiç?”

“Şaka mı yapıyorsun?”

Alicia daha iyi bakabilmek için bir çöp tenekesine basarak istasyonun çatısına tırmanmıştı.

“Bir şey var mı?”

Alicia dürbünü indirdi. “Haklısın, güneş fazla parlak. Ama içeride bir şey olduğunu sanmıyorum, çünkü pencereler sağlam.”

“Zander da hep öyle derdi” diye ekledi Caleb.

“Anlamıyorum” dedi Peter. “Niye buraya tek başına geliyordu ki?”

Alicia aşağı atladı. Ellerini kazağının önüne sildi ve terli saçlarının yüzüne düşmüş bir tutamını geriye attı. “Bence bir bakmalıyız. Vakit öğlen, bundan iyi fırsat bulamayız.”

Theo'nun yüzü *Neden şaşırmadım?* diyordu. Peter'a döndü. “Neye oy veriyorsun?”

“Ne zamandan beri oylama yapıyoruz?”

“Şu dakikadan beri. Bu işi yapacaksak oybirliği gerekiyor.”

Peter, Theo'nun yüz ifadesini yorumlamaya, ne yapmak istediğini kestirmeye çalıştı. Zor bir seçimle karşı karşıyaydı. Neden bu? diye düşündü. Neden şimdi?

Başını evet anlamında salladı.

“Tamam Lish” dedi Theo tüfeğini alarak. “İstediğin oldu, duman avına çıkıyoruz.”

Atları Caleb'a emanet ettiler ve binaya uzun bir hat halinde yaklaştılar. Kumlar pencerelerin büyük

kısmını örtmüştü, ama kısa bir merdivenin tepesindeki ön kapıya kadar yükselmemişti. Kapı kolayca açıldı; içeri girdiler. Bir çeşit holdeydiler. Kapının hemen iç tarafındaki duvarda solmuş ama hâlâ okunaklı kâğıtlarla kaplı bir ilan panosu vardı. SATILIK ARABA, '14 NISSAN SERATA, DÜŞÜK KİLOMETRELİ. HEMEN KİLO VERİN, NASIL YAPILACAĞINI BANA SORUN! BEBEK BAKICISI ARANIYOR, İKİNDİLERİ, BAZI AKŞAMLAR, ARABALI. ÇOCUK MASALLARI SAATİ, SALI VE PERŞEMBE GÜNLERİ, 10.30-11.30. Ve diğerlerinden büyük olan, kıvrılmış, sarı bir kâğıtta şunlar yazılıydı:

SAĞ KALIN. İYİ İŐIKLANDIRILMIŐ YERLERDE KALIN.

HER TÖRLÖ ENFEKSİYON BELİRTİSİNİ BİLDİRİN.

YABANCILARI EVİNİZE ALMAYIN.

GÜVENLİ BÖLGELERDEN ANCAK BİR HÜKÜMET

GÖREVLİSİ TALİMAT VERİRSE ÇIKIN.

İçeriye, otoparka bakan uzun pencerelerin aydınlattığı geniş bir odaya girdiler. Hava sıcak ve boğucuydu.

Danışma masasında bir ceset oturuyordu.

Kadın –Peter onun kadın olduğunu anladı– kendini vurmuşa benziyordu. Hâlâ elinde tuttuğu küçük altıpatlar kucağına düşmüştü. Ceset kösele gibi kahverengiydi, kadının kurumuş etleri kemiklerinin üstünde gerilmişti, ama şakağındaki mermi deliği açıkça görülüyordu. Başını yana eğikti, yere düşürdüğü bir şeyi ararcasına.

“Arlo’nun bunu görmediğine sevindim” diye mırıldandı Alicia.

Sessizce rafların arasına girdiler. Yere öyle çok kitap saçılmıştı ki sanki karların üstünde yürüyorlardı. Arka taraftan dolanıp ön tarafa gittiler; Theo merdiveni tüfeğinin namlusuyla gösterdi.

“Gözünüzü dört açın.”

Merdivenin tepesindeki geniş oda, pencerelerden giren gün ışığıyla aydınlanıyordu. Ferah bir odaydı: Sıra sıra dizilmiş yataklara yer açmak için raflar kenarlara itilmişti.

Her yatakta bir ceset vardı.

“Elli civarında vardır” diye fısıldadı Alicia. “Burası bir tür hastane mi?”

Theo odada ilerledi, yatakların arasından usulca geçti. Havada tuhaf bir misk kokusu vardı. Theo bir sıranın yarısındaki yataklardan birinin yanında durdu ve eğilip küçük bir nesneyi aldı. Çürümüş kumaştan yapılmış gevşek bir şeydi. Kaldırıp Peter’la Alicia’ya gösterdi. Bir bez bebek.

“Sanmıyorum.”

Görüntüler Peter’in zihninde anlamlı bir bütün oluşturmaya başladı. Cesetlerin küçüklüğü. Bir deri bir kemik ellerin tuttuğu oyuncak hayvanlar ve bebekler. Peter ilerlerken plastik bir şeye basıp ezdiğini hissetti ve duydu. Bir şırınga. Düzinelerce vardı, yere saçılmışlardı.

Birden gerçeği anlayınca yumruk yemiş gibi oldu.

“Theo, bu... bunlar...” Daha fazla konuşamadı.

Ağabeyi merdivene yönelmişti bile. “Gidelim buradan.”

Dışarı çıkana kadar durmadılar. Çıkınca kapının önünde durup derin soluklar aldılar. Peter uzakta Caleb’in benzin istasyonunun çatısında ayakta durduğunu, hâlâ etrafı dürbünle taradığını görebiliyordu.

“Olup bitenlerin farkındaydılar herhalde” dedi Alicia usulca. “Böylesinin daha iyi olduğuna karar

verdiler.”

Theo tüfeğini omzuna asıp uzun uzun su içti. Yüzü kül rengiydi; Peter ağabeyinin ellerinin titrediğini fark etti. “Lanet olası Zander” dedi Theo. “Niye buraya geliyordun ki?”

“Arka tarafta da merdivenler var” dedi Alicia. “Oraya da bakmalıyız.”

Theo tükürüp hayır anlamında kafa salladı sertçe.

“Boşver Lish” dedi Peter.

“Binanın tamamına bakmayacaksak niye geldik ki?”

Theo hışımla döndü. “Burada bir saniye daha kalmak istemiyorum.” Kararını vermişti, vazgeçmeyecekti. “Yakacağız. İtiraz istemiyorum.”

Raflardaki kitapları alıp danışma masasının önünde bir yığın oluşturdular. Kâğıtlar çabucak tutuştu, alevler kitaptan kitaba sıçradı. Geri geri giderek kapıdan çıktılar ve binanın yanmasını elli metre öteden seyrettiler. Peter matarasından bir yudum aldı, ama ağızındaki tadı hiçbir şey silemezdi; ceset tadını, ölüm tadını. Hayatının sonuna kadar unutamayacağı bir şey gördüğünü biliyordu. Zander buraya sadece kitaplar için gelmemişti. Çocukları görmeye gelmişti.

Tam o sırada binanın dibindeki kumlar kımıldamaya başladı.

Önce Peter'in yanında duran Alicia gördü.

“Peter...”

Kumlar çöktü; viraller bodrum pencerelerini örten kumların arasından fırladılar. Altı virallik bir gruptu, alevlerden kaçarken öğle güneşinin parlak ışığına çıkmışlardı.

Çılgılık attılar. Yüksek, tiz inlemeleri havayı ıstırapla ve hiddetle doldurdu.

Artık kütüphanenin tamamı yanıyordu. Peter tüfeğini kaldırıp tetiği aradı telaşla. Hareketleri hayal meyal, dikkatsiz geliyordu. O sahnedeki her şey sadece yarı gerçek gibiydi, zihni onlardan soyutlanmıştı. Üst pencerelerden döne döne boşanan yoğun ve kara dumanların arasından başka viraller çıkıyordu, camlar patlıyor ve ışıltılı bir yağmur halinde yere yağıyordu, virallerin etleri yanıyordu, arkalarında sıvı alevden izler bırakıyorlardı. Peter ateş etme niyetiyle tüfeğini kaldırıncaya kadar çok uzun bir zaman geçmişti sanki. İlk grup kütüphane basamaklarının kumların yukarısındaki kısmının gölgesine sığınmıştı, birbirlerine sokulmuşlardı, yüzlerini saklambaç oynayan Küçükler gibi yere bastırmışlardı.

“Peter, burada kalamayız!”

Peter Alicia'nın sesini duyunca kendine geldi. Yanındaki Theo donakalmış gibiydi, tüfeğinin namlusu yere çevriliydi faydasızca, yüzü sarkıktı ve faltaşı gibi açılmış gözleri donuktu: *Neye yarar ki?*

Theo gözlerini Peter'a çevirdi. “Ah, kardeşim” dedi. “Hapı yuttuk galiba.”

“Peter” diye yalvardı Alicia, “yardım et bana.”

Theo'yu birer kolundan tuttular; otoparkın yarısını geçtiklerinde Theo kendi başına koşmaya başladı. Gerçekdışılık hissini yerini tek bir arzu almıştı: kaçmak, kurtulmak. Benzin istasyonunun köşesini dönünce Caleb'in at sırtında dörtnala uzaklaştığını gördüler. Atlarına binip Caleb'in peşinden gittiler. Peter arkada başka pencerelerin patladığını duyuyordu. Alicia bir yeri gösteriyor, rüzgârda sesini duyurmak için haykırıyordu: alışveriş merkezi. Caleb oraya gidiyordu. Dörtnala giderek bir kumulun üstünden atlayıp boş otoparka girdiklerinde Caleb'in binanın batı girişinin önünde atından atladığını gördüler. Hayvanın kalçasına şaplak vurdu ve at koşup giderken Caleb açık kapıdan içeri daldı.

“İçeri!” diye haykırdı Alicia. Artık lider oydu; Theo bir şey demedi. “Haydi, atları bırakın!”

Hayvanlar yemdi, armağandı. Vedalaşmaya zaman yoktu; atlardan inip içeri daldılar. Peter en iyi yerin ortadaki avlu olduğunu biliyordu. Cam tavanı parçalanmıştı, gün ışığı ve saklanacak yer vardı, kendilerini az çok savunabilirlerdi. Karanlık koridorda koştular. Hava boğucu ve pis kokuluydu, duvarlar küften kabarmıştı ve paslı kırımlarla borular, sarkık teller açığa çıkmıştı. Mağazaların çoğu kepenkliydi, ama bazıları şaşkın yüzler gibi açıktı, loş içleri molozlarla kaplıydı. Peter önden koşan Caleb'i görebiliyordu; yukarıdan altın sarısı, kalın huzmeler iniyordu.

Avluya girdiklerinde gün ışığı öyle parlaktı ki gözlerini kırıştırdılar. Oda orman gibiydi. Neredeyse her şey tombul, yeşil asmalarla kaplıydı; odanın ortasındaki palmiyeler açık çatıya doğru yükseliyordu. Çatının açığa çıkmış kirişlerinden sarkan asmalar canlı ip kangalları gibiydi. Ağaçların dibindeki devrilmiş masaların ardına gizlendiler. Caleb ortalıkta yoktu.

Peter yanında çömelmiş olan ağabeyine baktı. “İyi misin?”

Theo kararsızca kafa sallayıp onayladı. Hepsi soluk soluğaydı. “Kusura bakmayın. Oradaki halim için. Ben sadece...” Kafa salladı. “Bilmiyorum.” Gözlerindeki teri sildi. “Ben sola bakacağım. Sen Lish’le kal.” Birden fırlayıp gitti.

Peter’ın yanında diz çöken Lish tüfeğinin şarjörünü kontrol etti ve emniyet kilidini açtı. Avluya açılan dört koridor vardı: Bir saldırı olursa batıdan gelecekti.

“Güneş onları öldürmüş müdür sence?” diye sordu Peter.

“Bilmiyorum Peter. Delirmiş gibiydiler. Belki bazıları ölmüştür, ama hepsi değil.” Tüfeğinin kayışını koluna sıkıca doladı. “Bana bir söz vermeni istiyorum” dedi. “Onlardan birine dönüşmeyeceğim. Gerekirse beni öldürmelisin.”

“Uçanlar adına, Lish. Gerek kalmayacak. Öyle konuşma.”

“Ne olur ne olmaz diye söylüyorum.” Alicia’nın sesi sertti. “Sakın tereddüt etme.”

Konuşacak zaman yoktu; kendilerine koşarak yaklaşan birinin ayak seslerini duydular. Caleb yalpalayarak avluya daldı; göğsüne bir nesneyi bastırmıştı. Masaların arkasına dalınca Peter onun taşıdığı şeyi gördü. Siyah bir ayakkabı kutusu.

“İnanmıyorum” dedi Alicia. “*Ayakkabı* almaya mı gittin?”

Caleb kapağı kaldırıp kenara attı. Hâlâ kâğıda sarılı bir çift parlak yeşil lastik pabuç. Zander’ın çizmelerini ayaklarını kullanarak çıkarıp lastik pabuçları giydi.

“Hassiktir” dedi üzüntüyle kaşlarını çatarak, “çok büyükler. Hem de *çok*.”

O sırada ilk viral yere düştü, önce tepede ve sonra arkalarında gördükleri bulanık bir hareketti, avlunun tavanından atlamıştı; Peter yana yuvarlanınca Theo’nun havaya kaldırılıp tavana fırlatıldığını, koluna kayışı dolanmış tüfeğinin havada sallandığını, ellerinin ve ayaklarının boşluğu tırmaladığını gördü. Çatı kirişlerinden birinden baş aşağı sarkan bir başka viral Peter’ın ağabeyini ayak bileğinden, hiç ağır değilmiş gibi tuttu. Theo şimdi tamamen tepetaklak duruyordu; Peter ağabeyinin yüzündeki safi şaşkınlığı gördü. Theo hiç ses çıkarmıyordu. Tüfeği döne döne yere düştü. Sonra viral, Peter’ın ağabeyini açık çatıdan dışarı fırlatıp gözden kayboldu.

Peter telaşla ayağa fırladı, parmağı tetiği buldu. Bir sesin, kendi sesinin ağabeyine seslendiğini ve Alicia’nın ateş ettiğini işitti. Şimdi tavanda üç viral vardı, kirişten kirişe atlıyorlardı. Peter, Alicia’nın Caleb’ı kaldırıp avlunun karşı tarafındaki bir restoran tezgâhına doğru ittiğini gözucuyla

gördü. Peter sonunda ateş etti, tekrar ateş etti. Ama viraller fazla hızlıydı; Peter ateş edince sığıyorlardı hemen. Sanki bir tür oyun oynuyorlardı, onları kandırıp cephanelerini tüketmeye çalışıyorlardı. *Bunu ne zamandan beri yapıyorlar ki?* diye düşündü ve bu sözü daha önce nerede duyduğunu merak etti.

Virallerden biri aşağı atlayınca Peter onun çizdiği ölümcül kavisi hayalinde canlandırdı. Alicia sırtını tezgâha vermişti şimdi. Viral dosdoğru üstüne atladı, kolları açıktı, darbeyi emmek için dizlerini kırmıştı; dişlerden, pençelerden ve güçlü, pürüzsüz kaslardan oluşma bir varlıktı. Yere düşmeden hemen önce Alicia öne çıkıp onun tam altına geçti ve tüfeği kılıç gibi kaldırdı.

Ateş etti.

Kırmızı bir sis, birbirine dolanmış halde yuvarlanan bedenler, tangır tungur savrulan tüfek. Peter, Alicia'nın ölmediğini fark ettiğinde kız ayağa fırlamıştı bile. Viral hareketsiz yatıyordu, kafasının arka tarafından kan akıyordu. Alicia onu ağzından vurmuştu. Yukarıdaki iki viral birden durmuşlardı, kaskatı kesilmişlerdi, dişleri parlıyordu, başları görünmez bir ip tarafından çekilircesine Alicia'ya doğru dönüyordu.

“Git!” diye haykıran Alicia'nın sesi tezgâhın üstünde yankılandı. “Kaç!”

Peter söylenileni yaptı. Kaçtı.

Şimdi alışveriş merkezinin iyice içindeydi. Çıkış yok gibiydi. Bütün çıkışlar barikatlanmıştı; moloz dağlarıyla, mobilyalarla, alışveriş arabalarıyla, dolu çöp kutularıyla kapatılmıştı.

Ve Theo, ağabeyi gitmişti.

Tek seçeneği saklanmaktı. Kırık vitrinlerin bulunduğu bir koridorda koştu, kepenkleri kaldırmaya çalıştı ama başaramadı; hepsi kilitliydi. Peter'in paniğinin arasında belli belirsiz bir soru belirdi: Neden hâlâ ölmemişti? Avludan kaçarken en fazla on adım atabilmeyi ummuştu. Bir an acı çekecekti ve sonra her şey bitecekti. Virallerin kendisini takip etmediklerini tam bir dakika sonra fark etti.

Çünkü çok meşguller, diye düşündü. Ancak bir kepenge tutunarak ayakta durabiliyordu. Parmaklarını aradan geçirdi ve alnını metale dayayarak nefes almaya çabaladı. Arkadaşları ölmüştü. Tek açıklama buydu. Theo ölmüştü, Caleb ölmüştü, Alicia ölmüştü. Ve viraller işlerini bitirince, onların kanını emince sıra kendisine gelecekti.

Onu avlayacaklardı.

Koştu. Koridordan geçip bir başkasına girdi, kepenkli vitrinlerin önünden geçti. Artık kepenkleri kaldırmaya çalışmıyordu bile; aklında tek bir düşünce vardı: dışarıya, açık havaya çıkmak. İleride gün ışığı vardı ve bir açıklık var gibiydi: Bir köşeyi sapınca fayansların üstünde kayarak geniş, kubbemsi bir yere girdi. Bir başka avlu. Burada moloz yoktu. Gün ışığı çok yukarıdaki, halka şeklindeki pencerelerden dumanlı huzmeler halinde iniyordu.

Odanın ortasında küçük bir at sürüsü kımıldamadan duruyordu.

Bir çeşit tentenin altında birbirlerine çember şeklinde sokulmuşlardı. Peter donakaldı, hayvanların kaçışmalarını bekledi. Bu at sürüsü alışveriş merkezine nasıl girebilmişti? İhtiyatla ilerledi. Sonra anladı: Atlar gerçek değildi. Bir atlıkarınca. Peter, Sığınak'taki bir kitapta atlıkarınca resmi görmüştü. Bunların taban kısmı dönerdi, müzik çalardı ve at sırtındaki çocuklar dönüp dururlardı. Platforma çıktı; atların yüz hatları kalın toz tabakalarının altında gizliydi. Hayvanlardan birinin üstüne eğilip tozu silerek alttaki parlak renkleri, ayrıntılı çizimleri açığa çıkardı: kirpiklerini, diş aralarını, uzun burnunu ve kabarmış burun deliklerini.

Sonra birden el ve ayakuçlarında bir şey hissetti, sanki soğuk metale dokunmuş gibi. İrkilip yüzünü kaldırdı.

Karşısında bir kız duruyordu.

Bir Yürüyen.

Kızın kaç yaşında olduğunu kestiremedi. On üç? On altı? Kızın uzun, esmer saçları kirden katılaştı; üstündeki İspanyol paça pantolonla kirli tişört, oğlansı vücuduna büyük geliyordu. Pantolonu beline bir elektrik kablosuyla bağlanmıştı; ayaklarındaki sandaletlerin başparmak aralarında plastik papatyalar vardı.

Peter'ın konuşmasına fırsat kalmadan kız bir parmağını dudaklarına götürdü: *Konuşma*. Hızla platformun ortasına gidip arkasına döndü ve Peter'a el sallayarak peşinden gelmesini işaret etti.

Peter o zaman sesleri duydu. Koridordan gelen kayma seslerini, vitrinlerin metal kepenklerinin sarsıntılarını.

Viraller geliyordu. Arıyorlardı. Avlanıyorlardı.

Kızın gözleri faltaşı gibi açıktı. *Acele et* diyordu gözleri. Peter'ı elinden tutup platformun ortasına getirdi. Sonra diz çöküp yerdeki bir metal halkayı çekti. Tahta platformda bir kapak açıldı. Kız çabucak içeri girdi; artık sadece yüzü görünüyordu.

Çabuk ol, çabuk.

Peter onun peşinden deliğe girdi ve kapağı kapadı. Şimdi atlıkarıncanın altındaydılar. Tepelerindeki platformun aralıklarından çeşitli açılarla geçen tozlu huzmeler karanlık, büyük bir makineyi ve yanında, yerde duran buruşuk bir şilteyi ortaya çıkarıyordu. Sıra sıra dizilmiş plastik su şişelerinin ve konserve kutularının kâğıt etiketleri çoktan dökülmüştü. Kız niye burada yaşıyordu?

Platform sarsıldı. Kız diz çökmüştü. Tepelerinden bir gölge geçti. Kız, Peter'a ne yapması gerektiğini gösteriyordu.

Uzan. Kımıldama.

Peter kendisinden isteneni yaptı. Sonra kız onun üstüne, sırtına çıktı. Peter kızın sıcaklığını, ensesinde hissettiği nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Kız onun bedenini kendi bedeniyle örtüyordu. Peter virallerin zihinlerinin ortalığı taradığını hissedebiliyordu, boğazlarından hafif tıktırtılar geldiğini duyabiliyordu. Kapağı keşfetmeleri ne kadar sürerdi?

Kımıldama. Nefes alma.

Peter gözlerini sımsıkı kapadı ve hiç ses çıkarmamaya çalıştı, kapağın menteşelerinden söküldüğünü duymayı bekledi. Tüfek yerde, yanında duruyordu. Bir iki el ateş edebilirdi o kadar.

Saniyeler geçti. Yukarıdan başka sarsıntılar ve insan kokusu alan virallerin hızlı, heyecanlı nefeslerinin sesleri geldi. Havada kan tadı alıyorlardı. Ama bir terslik vardı; Peter kararsızlıklarını seziyordu. Üstünde kız yatıyordu. Onu gizliyordu, koruyordu. Yukarıda sessizlik hâkimdi; viraller gitmiş miydiler? Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha. Peter viralleri düşünmeyi kesip kızın ne yapacağını merak etmeye başladı. Sonunda kız üstünden indi. Peter dizlerinin üstünde doğruldu. Yüzlerinin arasında sadece on santim kadar vardı. Kızın yumuşak yanağının kıvrımı çocuksuydu, ama

gözleri çocuksu değildi, hiç değildi. Peter onun nefesinin kokusunu alabiliyordu; tatlı bir kokuydu, bal gibiydi.

“Sen nasıl...”

Kız onu susturmak için hararetle kafa salladı, tavanı gösterdi ve sonra parmaklarını tekrar dudaklarına bastırdı.

Gittiler. Ama geri gelecekler.

Ayağa kalkıp kapağı açtı. Başını çabucak geriye çevirip Peter’a baktı.

Beni takip et. Hemen.

Atlıkarıncanın platformuna çıktılar. Oda boştu, ama Peter virallerin izlerini hissedebiliyordu, önceden buldukları yerlerin havasında görünmez girdaplar vardı. Kız çabucak hareket ederek Peter’ı avlunun karşı tarafındaki bir kapıya götürdü. Kapı kapanmasın diye aralığına bir beton parçası sıkıştırılmıştı. İçeri girdiklerinde kız kapıyı arkalarından kapadı; Peter kilit sesini işitti.

Siyahlık.

Yeni bir paniğe, mutlak bir yön yitimi hissine kapıldı. Ama sonra elinde kızın elini hissetti. Kız onu rahatlatmak için elini sımsıkı tutuyordu; onu daha ileriye çekti.

Sana göz kulak oluyorum. Merak etme.

Peter adımlarını saymaya çalıştı ama boşunaydı. Kızın daha hızlı gitmesini istediğini, kararsızlığının onları yavaşlattığını düşündüğünü elini sıkmasından anlıyordu. Yürürken ayağı bir şeye takılınca tüfeği düştü, karanlıkta kayboldu.

“Bekle...”

Arkalarından bir tangırtı koptu, bükülen metalin iniltisi geldi. Viraller onları bulmuşlardı. Peter ileride gün ışığı gördü; etrafını seçebilmeye başladı. Yüksek tavanlı, uzun bir koridordaydılar; duvarlarda sıskalar asılıydı, bir sırtan iskeletler korosuydular, uzuvlarıyla uyarıda bulunuyorlardı sanki. Arkalarından bir tangırtı daha koptu; kapı devrilecekti, geçüyordu. Koridorun sonundaki kapı açıktı. Bir merdiven. Çok yukarıdan sarı gün ışığı ve güvercinlerin sesleriyle kokuları geliyordu. Duvarda bir tabela vardı: ÇATI GİRİŞİ.

Peter döndü. Kız hâlâ koridorda, merdiven kapısının hemen önünde duruyordu. Bir an derin derin bakiştılar. Sonra kız öne çıkıp parmak uçlarında yükselerek –su içen bir kuş gibi– ağzını yaklaştırdı ve Peter’ın yüzüne yasladı.

Sadece bu: Peter’ı yanağından öptü.

Peter konuşamayacak kadar şaşırılmıştı. Kız karanlık koridorun içlerine doğru geriledi. *Şimdi git*, dedi gözleri.

Sonra kapıyı kapadı.

“Hey!” Peter kilit tıkırtısı işitti. Kapı kolunu kavradı, ama döndüremedi. Metal kapıyı yumrukladı. “Hey! Beni bırakma!”

Ama kız gitmişti, artık orada olmayan bir ruhtu. Peter tabelayı tekrar gördü: ÇATI GİRİŞİ. KIZ oraya gitmesini istiyordu.

Tırmanmaya başladı. Hava sıcaktı, güvercin kokusu yüzünden boğucuydu. Duvarlara, merdivene ve tirabzana uzun şeritler halinde bulaşmış olan kuş dışkıları boyaya benziyordu. Kuşlar Peter’a pek aldırılmıyor gibiydiler, o merdiveni çıkarken sağa sola uçuşup duruyorlardı, varlığının ilginç olmak dışında bir önemi yokmuş gibi. Üç kat, dört; Peter artık soluk soluğaydı, ağzındaki ve burnundaki tat iyice iğrençleşmişti, gözleri asit saçılmış gibi yanıyordu.

Sonunda tepeye vardı. Son bir kapı ve yukarısındaki duvarda, çok yüksekte, kenarlarında kırık camlar dizili, isten ve eskilikten sararmış, küçük bir pencere.

Kapıda asma kilit vardı.

Çıkmaz yol. Onca şeyden sonra kız onu bir çıkmaz yola sokmuştu. Aşağıdaki kapıya bir viral vurunca büyük bir tangırtı koptu. Peter’ın etrafında kuşlar havalanıp kaçıştı.

O zaman fark ettiği şey kuş pisliğiyle öyle kaplıydı ki etrafındaki duvara karışıp görünmez olmuştu. Peter dirseğiyle camı kırdı ve baltayı çekip aldı. Aşağıdan ikinci bir tangırtı geldi. Viraller bir kere daha vururlarsa kapıyı yıkacaklardı ve merdivenden yukarı koşacaklardı.

Peter baltayı başının üstüne kaldırıp, asma kilidi hedefleyerek sertçe indirdi. Balta sekti, ama Peter kilide biraz hasar verdiğini gördü. Derin bir soluk aldı, mesafeyi hesapladı ve baltayı tekrar, bu kez var gücüyle savurdu. Tam yerine isabet ettirdi: kilit yarılıp parçalandı. Peter kapıyı tüm gücüyle itti; eski, paslı kapı gıcırdayarak açıldı ve Peter gün ışığına daldı.

Alışveriş merkezinin çatısında, dağlara bakan kuzey tarafındaydı. Topallayarak kenara gitti çabucak.

En az on beş metre yüksekteydi. En iyi ihtimalle bacağı kırılırdı.

Sert toprakta hareketsiz yatmak, virallerin gelip işini bitirmelerini beklemek. Hayatının böyle sona ermesini istemiyordu. Dirseğinden kan boşanıyordu; açık kapıdan bulunduğu yere doğru bir kan izi uzanıyordu. Acı hissetmemişti, ama paneli kırarken dirseği kesilmiş olmalıydı. Gerçi biraz kan artık pek bir şeyi değiştirmezdi. En azından baltası vardı.

Tam kapıya dönüp de baltayı savurmaya hazırlanırken aşağıdan bir haykırış geldi.

“Atla!”

Alicia’yla Caleb at sırtındaydılar, binanın köşesini dönüyorlardı hızla. Alicia ona el sallıyordu, üzengilerin üstünde ayağa kalkıp öne eğilmişti. “Atla!”

Peter'ın aklına Theo'nun yukarı çekilmesi geldi. Deniz kıyısında duran babasını, denizi ve yıldızları düşündü. Üstüne yatan kızı, ensesinde ve kızın öptüğü yanağında hissettiği sıcaklığı ve tatlılığı düşündü.

Arkadaşları aşağıdan sesleniyor ve el sallıyorlardı, viraller merdiveni çıkıyorlardı, Peter'ın elinde balta vardı.

Şimdi değil, diye düşündü, *henüz değil*; ve gözlerini kapayıp atladı.

*ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim
ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim
ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim ben kimim*

O zaman oradan kaçtı. Durmadan kaçtı.

Mevsimler değişiyordu. Durmadan değişiyordu. Hava soğuyor ve sonra ısınıyordu. Geceler uzuyor ve sonra kısalıyordu. Kız sırt çantasında ihtiyaç duyduğu şeyleri, ayrıca rahatlık veren şeyleri taşıyordu. Anımsamasına, yılları iyisiyle kötüsüyle aklında tutmasına yardımcı oluyorlardı. Örneğin: Hayalet Jacob Marley'nin yküsü. Kadının madalyonu ki kız onu herkes gibi epey çırpınarak ölen kadının boynundan almıştı. Kemiklerle dolu araziden bir kemik ve gemiyi gördüğü sahilten bir taş. Kız arada sırada karnını doyuruyordu. Teneke kutulardaki yiyeceklerin bazıları bozuk çıkıyordu. Bir teneke kutuyu sırt çantasında taşıdığı aletle açıyordu ve içeriden iğrenç bir koku yükseliyordu, içinde lü insanların sıra sıra ve bazen karmakarışık halde yattığı binaların kokusunu andıran bir koku; o zaman kız o kutudaki yiyeceği yiyemeyeceğini, başka bir kutudan yemesi gerektiğini anlıyordu. Bir süreliğine yanında okyanus vardı, engin ve griydi, bir de dalgaların aşındırdığı pürüzsüz taşlarla dolu bir kumsal vardı. Geceleri yıldızları seyrediyordu, Ay'ın yükselmesini ve denize batmasını seyrediyordu. Ay dünyanın her yerinde aynıydı ve kız kendini orada mutlu hissetti bir süre. Gemiyi orada gördü. *Hey!* diye seslendi, çünkü çok uzun zamandır kimseyi görmüyordu ve gemiyi görünce çok sevinmişti. *Hey, gemi! Hey, seni koca tekne, hey!* Ama gemi ona karşılık vermedi. Denizin kenarına gitti ve birkaç günlüğüne gözden kayboldu, sonra da geri geldi, geceleri ay ışığında dalgalarda ilerledi. Sanki bir rüya gemisiydi ve onu rüyasında gören tek kişi kızdı. Gemiyi günler ve geceler boyu seyretti ve kayalıklara gittiğini, dev pruvasının kan rengi yıkık köprüye yaslandığını, diğer irili ufaklı gemilerin arasında durduğunu gördüğünde tıpkı onlar gibi bu gemide de insan bulunmadığını artık biliyordu ve denize siyahlık yayıldı, hava bazı teneke kutulardan yayılan pis koku gibi kokmaya başladı. Kız oradan da ayrıldı.

Ah, onları hissedebiliyordu, hepsini hissedebiliyordu. Ellerini uzatıp okşadığı karanlıkta onları hissediyordu, her yerdeydiler. Hüzünlü unutmışluklarını hissediyordu. Derin ve korkunç kederlerini. Sonu gelmez sorgulamalarını. Kızda uyandırdıkları üzüntü bir çeşit sevgiydi. Adam'a duyduğu sevgi gibiydi; Adam onu korumuştı ve kaçmasını, durmadan kaçmasını söylemişti.

Adam. Kız yangınları ve gözlerini acıtan ışığı anımsıyordu; güneş patlamıştı sanki. Adam'ın üzüntüsünü ve yaydığı hissi anımsıyordu. Ama artık onu duyamıyordu. Adam'ın gittiğini düşünüyordu.

Karanlıkta başkalarını duyuyordu. Onların da kim olduklarını biliyordu.

Ben Babcock'im.

Ben Morrison'im.

Ben Chávez'im.

Ben Baffes-Turrell-Winston-Sosa-Echols-Lambright-Martinez-Reinhardt-Carter'im.

Onlara verdiği isim On İki'ydi ve On İki her yerdeydi, dünyanın içinde ve ardındaydı ve karanlıkla bütünleşmişti. On İki, dünyadaki tüm canlıların derisinin altında akan kandı.

Bütün bunlar, yıllar boyu. Bir günü hatırlıyordu, kemiklerle kaplı arazi gününü ve bir başkasını, kuşun ve konuşmamanın gününü. O gün ağaçlık bir yerdeydi. Havada, yüzünün karşısında minicik bir şey kanat çırpıyordu. Kız artık gün ışığında yürümeyi öğrenmişti ve çimenlere yalınayak basıyordu. Kuş hızla kanat çırparak ileri geri gidiyordu. Kız ona bakıp durmuştu. O minicik şeye günlerce bakmıştı sanki. Adını biliyordu, ama söylemeye çalışınca nasıl söyleneceğini unuttuğunu fark etmişti. *Kuş*. Bu sözcük içindeydi, ama dışarı çıkabileceği kapı yoktu. *Sinek... kuşu*. Bildiği bütün diğer sözcükleri düşünmüştü ve onları da söyleyemiyordu. Bütün sözcükler, hepsi içinde kısılıydı.

Çok sonra bir gece ay ışığında yalnızken ve dünyada ona arkadaşlık edecek hiç kimse yokken şöyle düşündü: *Buraya gelin*.

Geldiler. Önce biri, sonra başka bir tanesi, sonra başkaları.

Bana gelin.

Gölgelerden çıktılar. Tepedeki gökyüzünden ve dört bir yandaki yüksek yerlerden atladılar ve kısa sürede çok kalabalıklaştılar, ahırdaki gibi, ama şimdi çok daha fazlaydılar. Hülyalı yüzleriyle etrafında toplandılar. Onlara dokununca, onları okşayınca kendini yalnız hissetmez oldu. Sordu: *Sadece biz mi varız? Çünkü yıllardır kimseyi görmüyorum, ne erkek ne kadın. Benden başka ben yok mu?* Ama ona verecek yanıtları yoktu, sadece o soru vardı, yıkıcı ve yakıcı soru.

Şimdi gidin, diye düşündü ve gözlerini kapadı; onları tekrar açınca yalnız olduğunu gördü.

Onları çağırmayı böyle öğrendi.

Geceler, mevsimler ve yıllar geçtikten sonra gömülü şehre geldi ve orada, solan günbatımı ışığında atlı adamları gördü. Altı kişiydiler, çok kaslı altı siyah atın sırtındaydılar. Adamlar tüfekliydi, hatırladığı diğer adamlar gibi, adamla karısının, oğlanın ve sonra kadının zamanından sonraki adamlar gibi; kız gölgelere saklanıp gecenin çökmesini bekledi. Gece olunca ne yapacağını bilmiyordu, ama sonra unutkanlar karanlıkta hep yaptıkları gibi yanına geldiler ve onlara yapmayın dese de sözünü dinlemeyip çabucak adamlara saldırdılar, kıyamet koptu ve adamlar ölmeye başladılar ve üçü öldü.

Kız cesetlerin yanına gitti; adamların yanı sıra atları da ölmüştü, hiç kanları kalmamıştı, o şekilde ölen her şey gibi. Diğer üç adam ortalıkta yoktu ama bir adamın ruhu hâlâ civardaydı, kız eğilip onun yüzünü ve yüzündeki ifadeyi incelerken o somut nesnelere bulunmadığı isimsiz bir yerden bakıyordu. Bu ifade adamla karısının, oğlanın ve sonra kadının yüzünde gördüğü ifadenin aynısıydı. Korku, acı ve vazgeçiş. Adamın adının Willem olduğunu öğrendi. Ve Willem'ı o hale getirenler üzgündüler, çok üzgündüler ve kız kalkıp onlara *Sorun değil, şimdi gidin ve kendinizi tutabilirsiniz bir daha yapmayın* dedi, ama kendilerini tutamayacaklarını biliyordu. Kendilerini tutamazlardı çünkü On İki onların zihinlerini korkunç kan rüyalarıyla dolduruyordu ve soruya sadece şu yanıtı veriyordu:

Ben Babcock'ım.

Ben Morrison'ım.

Ben Chávez'ım.

Ben Baffes-Turrell-Winston-Sosa-Echols-Lambright-Martinez-Reinhardt-Carter'ım.

Ben Babcock'ım.

Babcock.

Babcock.

Onları kumlarda takip etti, gözlerini kamaştırıcı ışıktan bazen gizlenemese de. Bulduğu bir kumaşa sarındı, yüzünde de gözlüğü vardı. Günler uzundu, güneş tepedeki gökyüzünü kavis çizerek biçiyordu ve aşağıdaki yeryüzünü uzun ışık bıçağıyla sürüyordu. Çöl geceleri sakinleşiyordu, sadece kızın yürürken çıkardığı sesler ve kalp atışları ve etraftaki rüya gören dünya duyuluyordu.

Sonra bir gün yine dağlar gördü. Bazıları gömülü şehirde, gözlerinin önünde ölen o atlı adamları ve nereden geldiklerini bulamamıştı. Dağların arasındaki vadinin dibinde yer yer ağaçlar vardı, rüzgârda dalgalanıyorlardı ve kız orada içinde atlar bulunan binayı buldu ve atların kımıldamadan, tek başlarına durduklarını görünce *Belki de gördüğüm atlar bunlardı*, diye düşündü. Atlar canlı değildi ama canlı gibiydi ve kız onları görünce huzur duydu ve Adam'ı, kendisine göz kulak olmasını hatırlayınca orada kalması gerektiğini, kaçma vaktinin sona erdiğini, burasının dinlenmeye geldiği yer olduğunu düşündü.

Ama artık dinleme vakti de sona ermişti. Sonunda atlı adamlar dönmüşlerdi ve kız onlardan birini kurtarmıştı. Anlık içgüdülerini dinleyip adamın vücudunu kendi vücuduyla örtmüştü ve rüya görenlere *Gidin, şimdi gidin ve bunu öldürmeyin* demişti ve bir süreliğine sözünü dinlemişlerdi, ama zihinlerindeki diğer ses güçlüydü ve açlıkları da güçlüydü.

Atların altındaki karanlık ve tozlu mekânında, kurtardığı kişiyi düşündü, onun sağ olduğunu umdu ve atlı ve tüfekli adamların dönüşünü duymak için kulak kabarttı. Ve günler sonra, onların izine rastlamayınca, o mekânı da daha önceki bütün mekânlar gibi terk etti ve bölünmez bir parçası olduğu, bir olduğu, ay ışığıyla aydınlanan geceye adım attı.

– Neredeler? diye sordu karanlığa. Gidip bulmam gereken atlı adamlar neredeler? Çünkü yıllardır yalnızım, benden başka ben yok.

Ve gece göğünden yeni bir ses geldi: *Ay ışığına çık Amy.*

– Nereye? Nereye gideyim?

Onları bana getir. Yol, sana yolu gösterecek.

Kız bunu yapacaktı. Yapacaktı. Çünkü fazla uzun süredir yalnızdı, ondan başka o yoktu ve içinde keder ve kendi türünden başkalarına yönelik yoğun bir arzu vardı, artık yalnız kalmak istemiyordu.

Ay ışığına çık ve o adamları bul ki onları seni tanıdığım gibi tanıyayım Amy.

– Amy, diye düşündü kız. Amy kim?

Ve ses dedi ki: *Sensin.*

V

Hiçlikten gelen kız

Öbür dünyadan buraya geçtiğini

Hatırlamayan sana

Söylüyorum ki tekrar konuşabilirim: unutmuşluktan geri dönen her şey bir ses bulur.

“Yabani İris”

Yirmi dört

Nöbet Kaydı

92 Yazı

51. Gün: Vukuat yok.

52. Gün: Vukuat yok.

53. Gün: Vukuat yok.

54. Gün: Vukuat yok.

55. Gün: Vukuat yok.

56. Gün. Vukuat yok.

57. Gün: Peter Jaxon 1. AP'de (MN: Theo Jaxon). Vukuat yok.

58. Gün: Vukuat yok.

59. Gün: Vukuat yok.

60. Gün: Vukuat yok.

Bu dönem zarfında: 0 temas. İnanlardan ölen ya da dönüştürülen olmadı. Şef Yardımcısı kontenjanındaki boşluk (T. Jaxon rahmetli oldu) Sanjay Patal'a bildirildi.

Hane Halkı'na saygılarımla arz ederim,

S. C. Ramirez, Nöbetçi Şefi

Sekizinci sabahın şafağı: Peter tahkimatın yanından gelen sürünün sesini duyunca gözlerini açtı.

Gece yarısından sonra bir ara şöyle düşündüğünü hatırlıyordu: *Birkaç dakikacık. Birkaç dakikacık oturayım da gücümü toplayayım.* Ama oturup sırtını Sur'a yasladığı ve bitkin başını kıvrılmış kollarının üstüne koyduğu anda uyuyakalmıştı.

“Güzel, uyanmışsın.”

Lish tepesinde duruyordu. Peter gözlerini ovuşturup ayağa kalktı ve kızın uzattığı su matarasını konuşmadan aldı. Uzuvarı ağır ve yavaş geliyordu, sanki kemiklerinin yerine sıvı dolu borular konmuştu. Ilık sudan bir yudum içip Sur'un ardına baktı. Hafif bir sis, atış hattının ötesindeki tepelerden ağır ağır yükseliyordu.

“Ne kadar uyudum?”

Kız omuzlarını kaldırdı. “Boşver. Yedi gecedir ayaktaydın. Aslında burada olmaman gerekirdi. Aksini söyleyen beni karşısında bulur.”

Sabah Çanı çaldı. Peter'la Alicia kapının açılmaya başlamasını sessizce izlediler. Harekete geçmeye hazır olan huzursuz sürü dışarı çıkmaya başladı.

“Evine git de uyu” dedi Alicia, oduncu ekipleri gitmeye hazırlanırken. “Taş'ı sonra düşünürsün.”

“Onu bekleyeceğim.”

Alicia onun yüzüne baktı. “Peter. Yedi gece oldu. Evine git.”

Birinin merdivene tırmandığını duydular. Hollis Wilson kendini iskeleye çekti ve ikisine kaşlarını çatarak baktı.

“Bırakıyor musun Peter?”

“Sen geç” diye karşılık verdi Alicia. “Bizden tamam.”

“Kalıyorum dedim.”

Nöbet değişimi başlıyordu. İki Nöbetçi daha merdiveni çıktılar, Gar Phillips'le Vivian Chou. Gar bir şeyler anlatıyordu, Vivian kahkahalar atıyordu, üçünü görünce birden sustular ve iskelede hızlı hızlı yürüyerek uzaklaştılar.

“Dinle” dedi Hollis, “Nöbet'e devam etmek istiyorsan benim için sorun yok. Fakat Nöbet sırası bende olduğu için Soo'ya haber vermem gerek.”

“Hayır, devam etmeyecek” dedi Alicia. “Ciddiyim Peter. Rica etmiyorum. Hollis söylemez, ama ben söylerim. Evine git.”

Peter itiraz etmek istedi. Ancak konuşmak için ağzını açınca öyle derin bir kedere kapıldı ki afallayıp pes etti. Alicia haklıydı. Artık bitmişti; Theo ölmüştü. Rahatlaması gerekirdi, ama kendini bitkin hissediyordu – kemiklerinde hissettiği bu bitkinlik öyle derindi ki sanki hayatı boyunca onu zincir gibi taşıyacaktı. Tatar yayını yerden almak bile neredeyse tüm gücünü tüketti.

“Başın sağ olsun Peter” dedi Hollis. “Sanırım artık bunu söyleyebilirim, çünkü yedi gece oldu.”

“Sağ ol Hollis.”

“Artık Hane Halkı’ndansın ha?”

Peter bunu pek düşünmemişti. Öyleydi herhalde. Kuzinleri, Dana’yla Leigh ondan büyüktüler, ama Peter’ın babası istifa edince Dana hakkından feragat etmişti, Leigh’in de Sığınak’ta bakması gereken bir bebeği vardı.

“Sanırım.”

“Şey, eee, tebrikler?” Hollis utanarak omuz silkti. “Bunu söylemek tuhaf geliyor, ama ne demek istediğimi biliyorsun.”

Peter kimseye kızıdan bahsetmemişti, kendisine inanabilecek olan Alicia'ya bile.

Alışveriş merkezinin çatısı tahmininden daha alçaktı. Binanın dibindeki kumların epey yüksek olduğunu fark edememişti, oysa Alicia aşağıdan görmüştü. Peter'ın atladığında üstünden yuvarlandığı bu eğimli kumul hızını kesmişti. Baltayı elinden bırakmadan Omega'nın sırtına, Alicia'nın arkasına atlamıştı; nasıl kurtulabildiklerini ve atların neden sağ olduklarını ancak Banning'in diğer tarafına gittiklerinde, takip edilmedikleri anlaşılınca merak etmişti.

Alicia'yla Caleb restoranın mutfağından geçerek avludan kaçmışlardı. Bir depoya açılan bir dizi koridordan geçmişlerdi. Deponun büyük, paslı kapıları kapalıydı ama bir tanesi biraz aralıktı ve içeri incecik gün ışığı giriyordu. Bir boruyu araya sıkıştırarak kapıyı biraz daha açmayı başarmış ve oradan geçmişlerdi. Gün ışığına çıkınca kendilerini alışveriş merkezinin güney tarafında bulmuşlardı. Atlardan ikisinin uzun çimenleri yediğini görmüşlerdi. Alicia şanslarına inanamamıştı. O ve Caleb binayı turlarken kapının kırıldığını duymuş ve çatının kenarındaki Peter'ı görmüşlerdi.

“Neden atları bulunca hemen gitmediniz?” diye sormuştu Peter ona.

Elektrik santrali yolunda hayvanlara su içirmek için mola vermişlerdi; altı gün önce ağaçlardaki virali gördükleri yerin yakınındaydılar. Sadece mataralarında su vardı, ama birazını içtikten sonra kalanını ellerine döküp hayvanlara yalatmışlardı. Peter'ın kazağının bir parçasını kesip kanayan dirseğine sarmışlardı; yara derin değildi, ama dikiş atılması gerekecekti muhtemelen.

“Ben öyle durumlarda işimi şansa bırakmam Peter.” Alicia'nın sesi sertti; Peter onu gücendirip gücendirmediğini merak etmişti. “Doğru şeyi yapıyorum gibi geldi ve haklıydım.”

Peter o sırada Alicia'ya kızıdan bahsedebilirdi. Ama duraksamıştı ve uygun anın geçip gittiğini hissetmişti. Tek başına bir genç kız ve atlıkarıncanın altında yaptığı şey, Peter'ın üstüne yatması; bakışmaları, Peter'ı yanağından öpmesi ve birden kapıyı kapaması. Belki de Peter o telaşla halüsinasyon görmüştü. Onlara bir merdiven gördüğünü söylemekle yetinmişti.

Dönmeleri sevinçle karşılanmıştı; dört gün gecikmişlerdi ve kayıp ilan edilmek üzereydiler. Geri döndükleri öğrenilince Sur kapısında bir kalabalık toplanmıştı. Leigh Arlo'nun ölmediğinin ve santralde kaldığının açıklanmasına fırsat kalmadan bayılmıştı. Peter, Sığınak'a gidip de Mausami'ye Theo'nun başına geleni anlatmak istememişti. Ama birisinin ona söylemesi gerekecekti. Michael gelmişti, Sara da; Peter bir kayaya oturmuştu ve Sara dirseğine dikiş atarken ağabeyini yitirmenin yol açtığı serserim uyuşukluğun derisi dikilirken duyduğu acıyı azaltmamasına hayıflanarak acıyla yüzünü ekşitmişti. Sara dirseğini düzgünce bandajlamıştı, sonra da hemen ona sarılıp hüngür hüngür ağlamıştı. Karanlık çökerken kalabalık ikiye ayrılarak Peter'a geçmesi için yol açmıştı ve İkinci Çan çalarken Peter Sur'a çıkmıştı, Merhamet Nöbeti tutmak, ağabeyinin yolunu gözlemek için.

Eve gidip uyuyacağına söz vererek merdivenin dibinde Alicia'dan ayrıldı. Ama ev, gitmek istediği en son yerdi. Artık kışlayı sadece birkaç bekâr adam kullanıyordu; içerisi kirliydi ve elektrik santrali kadar pis kokuyordu. Peter artık orada kalacaktı. Evinden birkaç parça eşya alması gerekiyordu o kadar.

Doğu Kayranı'na bakan beş odalı bir kulübe olan eve vardığında sabah güneşi omuzlarını ısıtmaya başlamıştı bile. Peter Sığınak'tan çıktığından beri burada kalmıştı hep; o ve Theo, annelerinin ölümünden beri burayı uyumak dışında pek kullanmamışlardı. İçeriye derli toplu tutmaya uğraşmadıkları kesindi. Peter evin dağınıklığından rahatsız olmuştu hep –lavaboda birikmiş tabaklardan, yere atılmış giysilerden, bütün yüzeylerin kirliliğinden–, ama yine de bu konuda harekete geçememişti bir türlü. Anneleri çok tertipli bir kadındı ve evle epey ilgilenirdi. Yerleri silip kilimleri döverdi, ocağın küllerini süpürürdü, mutfağı temizlerdi. Birinci katta iki yatak odası vardı ve biri Theo'nun, diğeriyse Peter'ındı; ikinci katta, saçağın altındaysa anne babalarının yatak odası vardı. Peter odasına gidip bir sırt çantasına birkaç günlük giysi doldurdu çabucak. Theo'nun eşyalarına daha sonra bakacaktı, hangilerini istediğine karar verdikten sonra geri kalanları el arabasıyla Depo'ya götürecekti; orada ağabeyinin giysileriyle ayakkabıları kaydedilecek ve Paylaşım'da Koloni halkına dağıtılmak üzere istiflenecekti. Anneleri ölünce bu işi Theo halletmişti, Peter'ın yapamayacağını bildiğinden; Peter neredeyse bir yıl sonra, bir kış günü bir kadının –Gloria Patal'ın– boynunda tanıdık bir atkı görmüştü. Gloria pazar tezgâhlarındaydı, bal kavanozları diziyordu. O püsküllü atkının Peter'ın annesinin olduğu kesindi. Peter öyle rahatsız olmuştu ki sanki bir kabahat işlenmiş de kendisi suçlanıyormuş gibi hemen kaçmıştı.

Eşyalarını toplamayı bitirince evin ana odasına geçti; burası tavanı kirişli olan bir salon salomanjeydi. Soba aylardır yakılmıyordu; arka taraftaki odun yığını artık farelerle doluydu herhalde. Odadaki bütün yüzeyler yapışkan bir toz tabakasıyla kaplıydı. Sanki burada kimse oturmuyordu. Eh, diye düşündü, öyle sanırım.

Son bir dürtüye kapılıp anne babasının yatak odasına çıktı. Küçük şifoniyerin çekmeceleri boştu, sarkık şilte örtüsüzdü, eski gardırobun raflarında sadece kapıyı açtığında sallanan örümcek ağları vardı. Annesinin hep üstüne bir bardak su ve gözlüğünü –Peter'ın hatıra olarak saklamak istediği tek şey o gözlüktü, ama yapamamıştı; sağlam bir gözlük tam bir pay değerindeydi– bıraktığı küçük komodinde halka şeklinde lekeler kalmıştı. Aylardır pencereleri açan olmamıştı; odanın havası boğucu ve pis kokuluydu; burası Peter'ın saygısızlık yaptığı, boşladığı bir başka şeydi. Evet, hepsini hayal kırıklığına uğratmıştı, hepsini.

Sırt çantasını taşıyarak dışarı, giderek ısınan sabah havasına çıktı. Etrafından faaliyet sesleri geliyordu: ahırlardaki atların tepinmeleri ve kişnemeleri, hırdavatçıdan gelen melodik çekiç tangırtıları, Sur'daki Nöbetçilerin seslenmeleri ve Eski Kasaba'ya girerken duyduğu, Sığınak'ın avlusunda oynayan çocukların kahkahaları ve bağrıışmaları. Sabah teneffüsüydü, Öğretmen onları bir saatliğine serbest bırakmıştı, fareler gibi koşturup eğleniyorlardı; Peter aydınlık ve soğuk bir kış gününü anımsadı, çomak kapmaca oynuyorlardı, çomağı çok daha büyük ve iri bir çocuğun –hatırladığı kadarıyla Wilson kardeşlerden birinin– elinden almayı mucizevi bir şekilde başarmıştı ve Öğretmen gelip de kolçaklı ellerini çırparak ve sallayarak hepsini içeri çağırana kadar kimseye kaptırmamıştı. Ciğerlerindeki soğuk havanın keskinliği ve dünyanın kış mevsimindeki kuru,

kahverengi görünüşü; kendisine hücum eden çocukların ellerinden sağa sola koşarak kaçan Peter'ın alnındaki terden yükselen buhar ve hissettiği safi fiziksel mutluluk. Kendini öyle canlı hissetmişti ki. Peter hafızasında ağabeyini aradı –o kış sabahı Küçüklerin arasında Theo da vardı mutlaka, peşinden koşan grubun içindeydi– ama izine rastlayamadı. Ağabeyinin olması gereken yer boştu.

O sırada eğitim çukurlarına geldi. Toprakta açılmış üç tane geniş, yirmişer metre uzunluğunda çukur; yanlışlıkla dışarı fırlatılacak kısa ve uzun oklarla bıçakları durdurmak için dikilmiş yüksek kil duvarlar. Ortadaki çukurun kenarının yakınında beş tane acemi öğrenci hazırolda duruyordu. Dokuz ila on üç yaşlarında üç kız ve iki oğlan; Peter onların kaskatı vücutlarında ve kaygılı yüzlerinde, bir zamanlar kendini kanıtlamaya can atarak çukurlara indiğinde hissettiği gayretkeş ciddiyeti gördü. Theo ondan üç sınıf üstteydi; ağabeyinin koşuculuğa seçildiği sabahı, gururla gülümseyerek dönüp ilk kez Sur'a gitmesini anımsadı. Peter onun gururunu az çok paylaşmıştı. Yakında onun izinden gidecekti.

Bu sabahki eğitmen Peter'ın kuzini, Willem Amca'nın kızı Dana'ydı. Peter'dan sekiz yaş büyüktü ve ilk kızı Ellie'nin doğmasından sonra Nöbetçilik'i bırakıp çukurlarda çalışmaya başlamıştı. En küçük kızı Kat hâlâ Sığınak'taydı, ama Ellie geçen sene sekiz yaşına basmıştı ve çukurdaki öğrencilerden biriydi, tıpkı annesi gibi yaşına göre uzun boylu ve sıırım gibiydi, uzun siyah saçları bir Nöbetçi pazubendiyle toplanmıştı.

Grubun karşısında duran Dana onları sert bir ifadeyle, kesecek bir koç seçercesine inceledi. Bütün bunlar ritüelin parçasıydı.

“Neyimiz var?” diye sordu gruba.

Hep biraz ağızdan yanıtladılar. “Tek bir atış şansımız!”

“Nereden gelirler?”

Çocuklar seslerini iyice yükselttiler: “Yukarıdan gelirler!”

Dana duraksadı, topuklarının üstünde ileri geri sallandı ve Peter'ı gördü. Ona hüznle gülümsedikten sonra tekrar öğrencilerine dönerken yüzü sertleşti ve kaşları çatıldı. “Eh, berbattınız. Yemekten önce fazladan üç tur koşmayı hak ettiniz. Şimdi çift sıra halinde dizilin bakayım.”

“Nasıllar sence?”

Sanjay Patal: Peter düşüncelere öyle dalmıştı ki adamın yaklaştığını duymamıştı. Sanjay yanında duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, çukurlara bakıyordu.

“Öğrenecekler.”

Aşağıdaki öğrenciler sabah egzersizlerine başlamışlardı. En küçüklerden birinin, Darrell'ın oğlunun oku hedefi ıskalayıp arkadaki çite tak diye saplandı. Diğerleri gülmeye başladılar.

“Başın sağ olsun.” Sanjay dönüp bakınca Peter dikkatini çukurlardan ayırdı. Sanjay zayıf ama sağlam görünümlü bir adamdı. Hep sinekkaydı traşlı olurdu ve kırçıl saçları kısacıktı. Küçük beyaz

dişler ve çukura kaçmış gözleri karartan kalın, yün gibi kaşlar. “Theo iyi adamdı. Yazık oldu.”

Peter karşılık vermedi. Söylenecek ne vardı ki?

“Bana anlattıklarınızı düşündüm” diye devam etti Sanjay. “Açıkçası hepsini anlayamadım. Şu Zander meselesini. Bir de kütüphanede ne aradığınızı.”

Peter heyecanlandı birden, çünkü yalan söylemişti. En azından şimdilik kimseye tüfeklerden bahsetmemeyi kararlaştırmışlardı. Ama bunun Peter’ın tahmininden çok daha zor olduğu çabucak ortaya çıkmıştı. Tüfekleri çıkarınca öyküleri mantıksızlaşıyordu; elektrik santralının çatısında ne aradıkları, Caleb’ı nasıl kurtardıkları, Zander’ın ölümü, kütüphaneye gitmeleri açıklanamıyordu.

“Her şeyi anlattık” dedi Peter. “Zander bir şekilde ısırılmış olmalı. Kütüphanede ısırılmış olabilir diye düşündük ve bir göz atmak için oraya gittik.”

“Ama Theo neden öyle bir riske girdi? Yoksa Alicia’nın fikri miydi?”

“Neden öyle düşündün?”

Sanjay duraksayıp genzini temizledi. “Alicia’nın arkadaşın olduğunu biliyorum Peter ve onun yeteneklerinden şüphem yok. Ama ihtiyatsız. Avlanma fırsatı buldu mu aklı başından gidiyor.”

“Onun suçu değildi. Kimsenin suçu değildi. Talihsizlikti o kadar. Grup olarak karar verdik.”

Sanjay tekrar duraksayıp çukurlara düşünceli gözlerle baktı. Peter suskunluğunun bu konuşmayı bitireceğini umarak bir şey demedi.

“Yine de anlamakta zorlanıyorum. Ağabeyin öyle bir riske girecek adam değildi. Eh, gerçeği asla öğrenemeyeceğiz herhalde.” Sanjay dalgınca kafa salladıktan sonra dönüp tekrar Peter’a baktı; yüz ifadesi yumuşadı. “Kusura bakma, seni böyle sorguya çekmemeliyim. Yorgunsundur eminim. Ama hazır seni görmüşken, konuşmam gereken başka bir mesele var. Hane Halkı’yla ilgili. Ağabeyinin yeriyse.”

Bunu düşünmek bile Peter’ın birden kendini bitkin hissetmesine yol açtı. Ama görev kendisine düşüyordu. “Ne yapmamı istediğini söyle.”

“Seninle konuşmak istediğim de bu zaten Peter. Baban yerini ağabeyine bırakmakla hata etti bence. Onun yerine Dana’nın geçmesi gerekiyordu. Dana en yaşlı Jaxon’dı, hâlâ da öyle.”

“Ama hakkından feragat etti.”

“Doğru. Yine de, aramızda kalsın ama, bizler o meselenin... sonucundan pek memnun kalmadık. Dana kötü durumdaydı. Hatırlarsan babası yeni öldürülmüştü. Baban onu hakkından feragat etmeye zorlamasaydı seve seve çalışırdı diye düşünüyoruz birçoğumuz.”

Sanjay ne diyordu? O işin Dana’nın olduğunu mu? “Neden bahsettiğini bilmiyorum. Theo bana öyle bir şey söylemedi.”

“Eh, söylese şaşardım zaten.” Sanjay bir an suskun kaldı. “Babanla ben her zaman anlaşamazdık. Bunu biliyorsundur eminim. Ben Uzun Yolculuklara başından beri karşıydım. Ama baban kafayı takmıştı, onca adam yitirdikten sonra bile. Ağabeyinin yolculukları tekrar başlatmasını istiyordu. Bu yüzden Theo’nun Hane Halkı’na katılmasını istiyordu.”

Öğrenciler çukurlardan çıkmışlardı, Koloni’yi turlamak üzere yolda koşmaya başlamışlardı. Theo o gece kontrol odasında ne söylemişti? Sanjay’in işinde iyi olduğunu mu? Bütün bunlar Peter’in o anda, daha birkaç dakika önce önüne çıkan ilk kişiye seve seve vereceği bir işe sımsıkı tutunmak istemesine yol açıyordu.

“Bilmiyorum Sanjay.”

“Bilmene gerek yok Peter. Hane Halkı toplantı yaptı. Hemfikiriz. O koltuk Dana’nın hakkı.”

“İstiyor mu peki?”

“Ona her şeyi açıkladım ve evet, istiyor.” Sanjay elini Peter’in omzuna koydu – niyeti teselli etmektir herhalde, ama hiç işe yaramıyordu. “Lütfen yanlış anlama. Bunun seninle ilgisi yok. Daha önce bu anormal durumu göz ardı etmiştik, çünkü Theo herkesin çok saydığı biriydi.”

İşte bu kadar, diye düşündü Peter, ağabeyimin izleri siliniyor. Theo’nun gömlekleri hâlâ çekmecede katlı duruyordu, yedek çizmeleri yatağın altındaydı, oysa Theo hiç var olmamıştı sanki.

Sanjay yüzünü kaldırıp çukurların ötesine baktı. “Hah. Soo geliyor.”

Peter dönünce Soo Ramirez’in Sur kapısından hızlı adımlarla yaklaştığını gördü; yanında Jimmy Molyneau vardı. Kırklarının başlarında, uzun boylu, kum rengi saçlı bir kadın olan Soo, Willem’in ölümünden sonra Nöbetçi Şefi olmuştu – her an parlayabilen ve en soğukkanlı Nöbetçi’yi bile korkudan sindiren, son derece becerikli bir kadındı.

“Peter, ben de seni arıyordum. İstersen birkaç gün izin yap. Kazıma işini halledeceğin zaman söylersin; iki çift laf etmek istiyorum.”

“Ben de tam aynı şeyi düşünüyordum” diye araya girdi Sanjay. “Bize haber verirsin. Ve kesinlikle birkaç gün izin yap. Acele etmene gerek yok.”

Peter, Soo’nun tam o anda gelmesinin rastlantı olmadığını fark etti; planlanmıştı bu.

“Tamam” demeyi başardı Peter. “Yaparım herhalde.”

“Ağabeyini cidden severdim” dedi Jimmy; bir şeyler söylemesi gerektiğini hissettiği belliydi. “Karen da severdi.”

“Sağ ol. Bunu herkesten duyuyorum.”

Bu söz tersleme gibi olmuştu; Peter, Jimmy’nin şahin burunlu yüzündeki ifadeyi görünce hemen pişman oldu. Jimmy, Theo’nun arkadaşıydı –O da Şef Yardımcısı’ydı– ve kardeş yitirmenin ne demek

olduğunu bilirdi. Connor Molyneau beş yıl önce Üst Tarla'daki bir duman avı sırasında öldürülmüştü. Soo'dan sonraki en yaşlı yetkili olan Jimmy otuzlarının ortalarındaydı, evliydi ve iki kızı vardı; istese yıllar önce işini bırakabilirdi ve kimse hakkında kötü düşünmezdi, ama devam etmeyi seçmişti. Sur'da Nöbet'teyken bazen karısı Karen onu sıcak yemekler getirirdi; Jimmy bundan utanırdı ve diğer Nöbetçiler onunla dalga geçerlerdi, ama karısının yemek getirmesinden hoşlandığını bilirlerdi.

“Kusura bakma Jimmy.”

Jimmy omuz silkti. “Boşver. Ben de aynı şeyleri yaşadım inan.”

“Söylediği şey doğru Peter. Ağabeyin hepimiz için çok önemliydi.” Sanjay bu son sözden sonra çenesini kibirle Soo'ya doğru kaldırdı. “Biraz konuşabilir miyiz Şef?”

Soo gözlerini Peter'ın yüzünden ayırmadan başıyla onayladı. “Ciddiyim” dedi ve Peter'a tekrar dokundu, kolunu dirseğinin hemen üstünden kavradı. “İstedığın kadar dinlen.”

Peter diğler üçü uzaklaşana kadar birkaç dakika beklede. Kendini çok huzursuz hissediyordu, dikkatliydi ama odaklanamıyordu. Sonuçta sadece konuşmuşlardı, üstelik onu çok şaşırta bir laf edilmemişti: Herkes gibi huzursuzca başsağlığı dilemişlerdi ve sonra Hane Halkı'na katılmayacağını söylemişlerdi – buna sevinmesi gerekirdi, sonuçta Koloni'nin günlük işleriyle uğraşmayı hiç istemiyordu. Ama yine de Peter konuşmanın derininde başka bir eğilim sezmişti. Manipüle edildiğini, herkesin kendisinin bilmediği bir şeyi bildiğini hissetmişti.

Sırt çantasını omzuna astı –çanta neredeyse boştu, niye uğraşmıştı ki?– ve dosdoğru kışlaya gitmekten vazgeçip zıt yönde yürüdü.

Karanlık Gece Taşı plazanın diğler ucunda duruyordu: İki adam boyunda, armut şeklinde, granit bir kayaydı; grimtıraktı, mücevhere benzeyen pembe kuvarsit noktalarıyla bezeliydi ve üstüne kayıp ve ölü kişilerin isimleri kazınmıştı. Peter bu yüzden gelmişti. Yüz altmış iki isim: Hepsini kazımak aylar sürmüştü. Levine ve Darrell ailelerinin tamamı. Boyes klanının tamamı, toplam dokuz kişi. Greenbergler, Patallar, Choular, Molyneaular, Strausslar, Fisherlar ve iki Donadio – Lish'in anne ve babası, John ve Angel. İsimleri taşa ilk kazınan Jaxonlar Darla ile Taylor'dı, Peter'ın ninesi ve dedesiydi, kuzey surunun dibindeki evleri yıkılınca ölmüşlerdi. Peter'ın onları yaşlı olarak hayal etmesi kolaydı, çünkü on beş yıldır ölüydüler; hayatlarının tamamı Peter'ın anımsayabildiği zamanlardan önce, Peter'ın sadece “öncesi” adını verdiği bir varoluş boyutunda geçmişti. Oysa Taylor öldüğünde kırk yaşını geçmemişti, ikinci karısı Darla ise deprem sırasında sadece otuz altı yaşındaydı.

Başta Taş'a sadece Karanlık Gece'nin kurbanlarının isimlerinin yazılması kararlaştırılmıştı; ama bu geleneği sürdürmek, ölü ve kayıp insanların isimlerini yazmak doğal gelmişti sonradan. Peter, Zander'ın isminin kazınmış olduğunu gördü. Bu isim tek başına durmuyordu: Zander'ın babasıyla annesinin ve Peter'ın anımsadığı kadarıyla yıllar önce evli olduğu kadının isimlerinin altına yazılmıştı. Zander insanlarla pek konuşmayan biri olduğundan, bir zamanlar evli olduğunu düşünmek tuhaftı ve Peter o kadını tamamen unutmuştu. İsmi Janelle olan kadın Karanlık Gece'den sadece birkaç ay sonra, doğum yaparken bebekle birlikte ölmüştü. Çocuğa isim konulmadığından yazacak bir şey yoktu, dolayısıyla yeryüzünde geçirdiği kısa süre kaydedilmemişti.

“İstersen Theo'nun adını ben kazıyabilirim.”

Peter dönünce arkasında Caleb'ın durduğunu gördü; delikanlının ayaklarında parlak sarı lastik pabuçlar vardı. Ayaklarına fazla büyük geliyor ve perdeli ördek ayakları gibi duruyorlardı. Peter onlara bakınca suçluluk duydu. Caleb'ın dev, komik lastik pabuçları: Alışveriş merkezinde yaşanan korkunç olayların kanıtıydı, aslında tek kanıtı. Ama Peter, Theo'nun Caleb'ın lastik pabuçlarını görse güleceğini biliyordu. Onların komikliğini Peter'dan önce fark ederdi.

“Zander'ın adını sen mi kazıdın?”

Caleb omuz silkti. “Keski kullanmakta iyiyim galiba. Başka kimse uğraşmadı. Zander daha çok arkadaş edinmeye çalışmalıydı.” Delikanlı duraksayıp Peter'ın omzunun üstünden baktı. Bir an gözleri yaşardı sanki. “Onu vurman iyi oldu. Zander virallerden cidden nefret ederdi. Dünyanın en

berbat şeyinin dönüştürölmek olduğunu düşünürdü. İyi ki uzun süre onlardan biri olmak zorunda kalmadı.”

Peter o zaman karar verdi. Taş’a Theo’nun adını yazmayacaktı, başka kimse de yazmayacaktı. Önce emin olması gerekiyordu.

“Bu aralar nerede yatıyorsun?” diye sordu Caleb’a.

“Kışlada. Başka nerede yatabilirim ki?”

Peter omzunu kaldırıp sırt çantasını gösterdi. “Sana eşlik etmemin sakıncası var mı?”

“Keyfine bak.”

Peter, Caleb’ın gözlerinin onun arkasında, Taş’ta neyi aradığını ancak sonradan, eşyalarını çıkarıp göçmüş, fazla yumuşak yatağa uzandığında fark etti. Caleb, Zander’ın ismine değil, onun üstündeki üç isimlik bir gruba bakmıştı: Richard ve Marilyn Jones ve altında Nancy Jones, Caleb’ın ablası. Bir pense olan babası Karanlık Gece’nin kaos içinde geçen ilk saatlerinde bir projektörden düşüp ölmüştü; annesiyle ablasıysa Sığınak’ta ölmüşlerdi, çöken çatının altında kalmışlardı. Caleb o sırada sadece birkaç haftalıktı.

Peter o zaman Alicia’nın neden kendisini elektrik santralının çatısına çıkardığını anladı. Yıldızlarla ilgisi yoktu. Caleb Jones bir Karanlık Gece öksüzüydü, tıpkı Alicia gibi. Alicia’dan başta onu kollayacak kimsesi yoktu.

Alicia, Peter’ı çatıya Caleb Jones’u beklemek için çıkarmıştı.

Yirmi beş

Işık ve Elektrik Başmühendisi Michael Fisher, Fener Kule-si'nde oturuyordu ve bir hayaleti dinliyordu.

Michael'ın ona verdiği isim buydu, hayalet sinyal. Duyulabilir spektrumun tepesindeki gürültüde belirliyordu – oysa orada hiçbir şeyin olmaması gerekirdi. Durup dururken başlıyor ve sonra birden kesiliyordu. Michael'ın depoda bulduğu telsiz operatörü elkitabına göre o frekans kullanılmıyordu.

“Bana sorsan söyledim” demişti Elton.

İkmal ekibinin dönüşünden üç gün sonra duymuşlardı. Michael, Theo'nun öldüğüne hâlâ inanamıyordu. Alicia bunun onun suçu olmadığını, anakartın Theo'nun ölümüyle alakasız olduğunu söylese de Michael kendini sorumlu hissediyordu; arkadaşının ölümüne yol açan bir olay zincirinin parçası olmuştu. Ve anakart – işin en kötü tarafı Michael'ın onu tamamen unutmuş olmasıydı. Theo'yla diğerlerinin santrale gitmek için yola çıkmalarının ertesi günü Michael eski bir batarya akım kontrolü cihazını söküp istediği şeyi almıştı. Bir Pion değildi, ama spektrumun tepesindeki herhangi bir sinyalin duyulmasına yetecek kadar fazladan işlemci gücüne sahipti.

Hem istediğini bulamasa bile fazladan bir işlemcinin ne önemi vardı ki? Theo'nun canına kıyasla önemsizdi.

Ama bu sinyal: 1,432 megahertz. Fısıltı gibi hafifti, ama *bir şey* söylüyordu. Michael'ın canını sıkıyordu; gözücuyla gördüğü, ama doğrudan bakınca kaybolan bir görüntü gibiydi. Yinelenen bir dijital sinyaldi ve ne zaman başlayıp kesileceği belli olmuyordu, daha doğrusu başta öyle görünmüştü, Michael –tamam, Michael değil Elton– sinyalin doksan dakikada bir başladığını ve tam 242 saniye sürdüğünü keşfedene dek.

Michael bunu bizzat keşfedemediğine hayıflanıyordu. Bahanesi yoktu gerçekten.

Ve sinyal giderek güçleniyordu. Saatler ilerledikçe, her döngüde, ama geceleri daha fazla. Sanki o kahrolası şey dağa tırmanıyordu. Michael başka şeyler aramayı kesmişti; tek yaptığı panelin başında oturup dakikaları saymak, sinyalin geri gelmesini beklemektir.

Doğal bir şey değildi, doksan dakikada bir başlıyordu çünkü. Uydu yayını da değildi. Bataryalardan gelmiyordu. Ne olmadığı belliydi. Ama Michael onun ne *olduğunu* bilmiyordu.

Elton da tuhaflaşmıştı. Michael'ın Fener Kulesi'nde geçirdiği yıllar boyunca alıştığı neşeli körden eser kalmamıştı – o Elton ortalarda yoktu. Onun yerinde bazen selam bile vermeyen kepekli, somurtkan adam oturuyordu. Başına kulaklığı geçirip sinyalin başlamasını bekliyordu, onu dinledikten

sonra da dudaklarını büzüp kafa sallıyordu ve yeterince uyumamaktan yakınıyordu bazen. İkinci Çan çalınca ışıkları gönülsüzce yakıyordu; Michael patlayıp hepsini havaya uçuracak kadar gaz birikmesine göz yumsa bile Elton'ın bu konuda tek kelime etmeyeceğini seziyordu.

Ayrıca Elton'ın yıkanmaya ihtiyacı vardı. Aslında buna ikisinin de ihtiyacı vardı.

Sorun neydi? Theo'nun ölümü mü? İkmal ekibinin dönmesinden beri bütün Koloni'ye kaygılı bir sessizlik çökmüştü. Zander meselesine kimse anlam verememişti. Adam Caleb'ı kulenin tepesinde bırakıp gitmişti. Sanjay'le diğerleri bunu gizlemeye çalışmışlardı, ama dedikodu çabucak yayılmıştı. İnsanlar o adamda bir tuhaflık olduğunu hep bildiklerini, dağın altında aylarca kalınca kafayı yediğini, karısıyla bebeği öldüğünden beri kendini toplayamadığını söylüyorlardı.

Bir de Sanjay meselesi vardı. Michael ne düşüneceğini bilemiyordu. İki gece önce, panelin başında otururken birden kapı açılıvermişti; eşikte Sanjay duruyordu, faltaşı gibi açık gözleri *Aha!* diyordu sanki. Şimdi hapı yuttum işte, diye düşünmüştü Michael başındaki kulaklığı çıkarmadan –suçu bundan net olamazdı–, işim bitti. Sanjay radyoyu öğrenmiş; işten kovulurum kesin.

Ama sonra tuhaf bir şey olmuştu. Sanjay bir şey dememişti. Kapı eşiğinde öylece durup Michael'a bakmıştı ve sessiz saniyeler geçtikçe Michael adamın yüzündeki ifadenin ilk başta sandığı gibi olmadığını fark etmişti: o yüzde gece vakti su yüzüne çıkarılan suçların yol açtığı hiddet yoktu; neredeyse hayvansı bir şaşkınlık, hiçliğe yönelik donuk bir hayret vardı. Sanjay pijamalıydı; yalınayaktı. Sanjay nerede olduğunu bilmiyordu; Sanjay uykusunda yürüyordu. Bunu yapan çok kişi vardı, bazen sanki Koloni'ni yarısı yapıyormuş gibi görünürdü. Işıklarla, havanın asla tamamen kararmamasıyla ilgiliydi. Michael da bir iki kez uykusunda gezmişti, bir seferinde uyanınca kendini mutfakta bulmuştu, bir kavanozdaki balı yüzüne sürüyordu. Ama Sanjay? Hane Halkı Başkanı Sanjay Patal? Uykusunda yürüyecek biri değil gibiydi.

Michael hızla düşünmüştü. Sanjay'i uyandırmadan Fener Kulesi'nden çıkarması gerekiyordu. Michael bunun için çeşitli stratejiler hazırlarken –yanında ona ikram edecek balı olmamasına hayıflanmıştı– Sanjay birden kaşlarını çatıp başını uzaktan gelen bir sesi dinlercesine yana eğmiş ve ayaklarını sürüyerek kaskatı bir şekilde Michael'ın yanından geçmişti.

“Sanjay? Ne yapıyorsun?”

Adam devre kesici panelin önünde durmuştu. Yanından sarkan sağ eli hafifçe seğiriyordu.

“Ben... bilmiyorum.”

“Gitmen gereken” demişti Michael ihtiyatla, “ne bileyim, gitmen gereken bir yer yok mu?”

Sanjay bir şey dememişti. Elini yüzünün önüne kaldırmış ve yavaşça öne arkaya çevirerek aynı suskun şaşkınlıkla bakmıştı, o elin kime ait olduğuna karar veremiyormuş gibi.

“Bab... cock?”

Dışarıdan ayak sesleri gelmişti; birden içeri Gloria dalmıştı. O da pijamalıydı. Gündüzleri topladığı saçları sırtının yarısına kadar inmişti. Biraz nefes nefese gibiydi, evinden buraya kadar

Sanjay'ın peşinden koştuğu belliydi. Artık kaygılanmaktan çok utanan, sanki mahrem bir evlilik dramına tesadüfen tanık olan Michael'a aldırmadan dosdoğru kocasının yanına gitmiş ve onu dirseğinden sertçe kavramıştı.

“Sanjay, yatağa gel.”

“Bu benim elim, değil mi?”

“Evet” diye yanıtlamıştı kadın sabırsızca, “hâlâ senin elin.” Kocasını dirseğinden tutmayı sürdürerek Michael'a bakmış ve ses çıkarmadan, sadece dudaklarını kullanarak “Uyurgezer” demişti.

“Kesinlikle, kesinlikle benim.”

Kadın derin derin iç geçirmişti. “Haydi Sanjay, gel. Yeter artık.”

Adam birden kendine gelmişti. Dönüp odaya bakınmış ve Michael'ı fark etmişti.

“Michael. Selam.”

Michael kulaklığı tezgâhın altına saklamıştı çoktan. “Hey Sanjay.”

“Ben... yürüyüşe çıkmışım galiba.”

Michael kendini tutmasa gülecekti; ama Sanjay'ın şalter kutusuna niye gittiğini merak etmişti.

“Gloria iyi ki beni eve götürmek için peşimden gelmiş. Şimdi eve gidiyorum.”

“Tamam.”

“Sağ ol Michael. Rahatsız ettiğim için kusura bakma; senin işin önemli.”

“Sorun değil.”

Sonra Gloria Patal kocasını odadan çıkarmıştı, onu muhtemelen yatağa geri götürmüştü, adam gördüğü huzursuz edici rüyayı tamamlasın diye.

Bu olaya ne demeliydi? Michael ertesi sabah Elton'a anlatınca adam sadece “Hepimiz gibi onu da etkiliyor herhalde” demekle yetinmişti. Michael “*Ne* etkiliyor? Etkileyen *nedir?*” diye sorunca Elton susmuştu; yanıtı yok gibiydi.

Michael sürekli bir şeylerden kaygılanıyordu, Sara haklıydı; Michael çok fazla endişeleniyordu. Sinyalin tekrar başlamasına kırk dakika vardı. Oyalanmak için batarya monitörlerini açtı, iyi haberler umsa da bulamadı. Geçitte bütün gün sert bir rüzgâr esmişti ve bataryalar *şimdiden* yüzde 50'nin altındaydı.

Elton'ı kulübede bırakıp, zihnini açmak için dolaşmaya çıktı. Sinyal: 1,432 megahertz. Bir anlamı vardı, ama neydi? Akla ilk gelen açıklama, rakamların yinelenen bir kalıbın ilk dört pozitif tam

sayıları olduğuydu: 1432143214321432 vs; 1'le biten sekans 4'le tekrar başlıyordu. İlginçti ve muhtemelen yalnızca rastlantıydı, ama hayalet sinyalin *hiçbir* şeyi rastlantı gibi gelmiyordu.

Güneş Noktası'na geldi; insanlar genellikle burada gecenin geç saatlerine kadar otururlardı. Işığa gözlerini kırpiştirarak baktı. Taş'ın dibinde tek başına oturan biri vardı, siyah saçları, dizlerinin üstünde kavuşturulmuş kollarına dökülmüştü. Mausami.

Michael yaklaştığını haber vermek için genzini temizledi. Ama kız ona neredeyse ilgisizce göz atmakla yetindi. Ne demek istediği barizdi: Yalnızdı ve öyle kalmak istiyordu. Ama Michael kulübede saatlerce tek başına oturup –Elton'ı saymıyordu– karanlıkta hayaletlerin peşine düşmüştü ve biraz sohbet için terslenmeyi göze almaya kesinlikle razıydı.

“Hey.” Kızın tepesinde duruyordu. “Oturabilir miyim?”

Kız o zaman yüzünü kaldırdı. Michael onun yanaklarında yaşlar gördü.

“Pardon” dedi Michael. “Gidebilirim.”

Ama kız hayır anlamında kafa salladı. “Sorun değil. İstiyorsan otur.”

Michael oturdu. Kendini rahatsız hissetti, çünkü ancak kızın yanında oturacak yer vardı ve sırtlarını Taş'a yaslamış otururlarken omuzları birbirine değiyordu. Sessizlik uzadıkça Michael buraya gelmesinin iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başladı. Burada kalmakla kızın canını sıkın şeyin ne olduğunu sormayı, hatta belki de avutacak uygun sözcükleri bulmayı baştan kabullenmiş olduğunu fark etti. Hamile kadınların ruh hallerinin değişken olabildiğini biliyordu, gerçi hep öyleydiler ya, bir anda değişebiliyorlardı. Sara'yı çoğu zaman anlayabiliyordu, ama sırf ablası olduğu ve ona alıştığı için.

“Haber duydum. Gözün aydın demeliyim sanırım?”

Kız gözlerini parmak uçlarıyla sildi. Burnu akıyordu, ama Michael'ın yanında mendil yoktu. “Sağ ol.”

“Galen burada olduğunu biliyor mu?”

Kız neşesiz bir kahkaha attı. “Hayır. Bilmiyor.”

Bunun üzerine Michael kızın canını sıkın belirli bir şey olduğunu düşündü. Mausami, Taş'a Theo yüzünden gelmişti; onun için ağlıyordu.

“Ben sadece...” Ama Michael kendini ifade edecek sözcükleri bulamadı. “Bilmiyorum.” Omuz silkti. “Üzgünüm. Benim de arkadaşımı.”

O zaman Mausami onu şaşırtan bir şey yaptı. Elini Michael'ın dizinin üstünde duran eline koydu ve parmaklarını iç içe geçirdi. “Sağ ol Michael. İnsanlar senin değerini bilmiyorlar bence. Söylenecek en uygun sözü söyledin.”

Bir süre konuşmadan oturdular. Mausami elini geri çekmedi. Tuhaftı – Michael, Theo'nun yokluğunu ilk kez gerçekten hissediyordu. Üzüntü hissediyordu, ama başka bir şey de. Yalnızlık hissediyordu. Bir şeyler söylemek, bu hissi kelimelere dökmek istiyordu. Ama buna fırsat kalmadan meydanın diğer ucunda iki kişi belirdi. Onlara doğru yürümeye başladılar. Galen ve arkasında Sanjay.

“Dinle” dedi Mausami, “sana tavsiyem, Lish'e aldırma. O öyledir. Zamanla seni anlar.”

Lish? Mausami neden Lish'ten bahsediyordu? Ama bunu düşünecek zaman yoktu; Galen'la Sanjay birden tepelerinde bitivermişlerdi. Galen kan ter içindeydi ve soluk soluğaydı, surları birkaç kez koşarak turlamış gibiydi. Sanjay'e gelince: İki gece önceki şaşkın uyurgezerden eser kalmamıştı. Onun yerinde hiddetli, çatık kaşlı bir baba vardı.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” Galen gözlerini öfkeyle kısmıştı, Mausami'yi daha iyi görmeye çalışırcasına. “Sığınak'tan çıkmaman gerekiyor Maus. *Çıkmaman* gerekiyor.”

“Ben iyiyim Gale.” Kız elini sallayarak onu kovdu. “Evine git.”

Sanjay, Galen'a omuz atarak öne çıktı ve Maus'la Michael'ın tepesinde durdu; projektörlerle aydınlanan haşmetli bir varlıktı. Cildi babalara has hayal kırıklığıyla parlıyordu sanki. Michael'a tepeden sadece bir kez bakıp hemen gür kaşlarını çattı – Michael'ın geçen geceki olaylardan gülerek bahsetme umudunu bu tek hareketle yerle bir etti.

“Mausami. Sana sabırlı davrandım, ama artık yeter. Neden böyle zorluk çıkardığını anlamıyorum. Nerede olman gerektiğini biliyorsun.”

“Ben Michael'la birlikte burada kalacağım. İtirazı olan varsa Michael'a söylesin.”

Michael midesinde bir boşluk hissetti. “Bakın...”

“Sen bu işe karışma Devre” dedi Galen öfkeyle. “Hem senin karımın yanında ne işin var bakayım?”

“Ne işim mi var?”

“Hı hı. Bu senin fikrin miydi?”

“Yapma Galen” diyen Mausami iç geçirdi. “Ne biçim konuşuyorsun? Hayır, Michael'ın fikri değildi.”

Michael birden artık herkesin kendisine baktığını fark etti. Tek istediği biraz sohbet edip temiz hava almakken kendini böyle bir sahnenin ortasında bulması kaderin zalim bir oyunu gibiydi. Galen'ın yüzünde hiddet ve aşağılanmışlık vardı; Michael adamın kendisine zarar verip veremeyeceğini merak etti. Galen epey beceriksiz, sanki olayları hep sonradan fark eden biri gibi görünse de Michael'dan on beş kilo ağırdı. Üstelik ve daha da önemlisi, Galen şu an namusunu koruduğunu düşünüyordu. Michael'ın erkek kavgalarına dair bildikleri çocukken Sığınak'ta yaptığı birkaç dövüşle sınırlıydı, ama insanın ruh halinin sonucu etkilediğini bilecek kadar yumruklaşmıştı. Michael kesinlikle kavgaya havasında değildi. Galen onu bir yumrukta yere serebilirdi.

“Dinle Galen” diye söze başladı tekrar, “ben sadece yürüyüşe çıkmıştım...”

Ama Mausami sözünü kesti. “Gerek yok Michael. Galen bunu zaten biliyor.”

Yüzünü ona çevirdi; gözleri ağlamaktan şişmiş ve kısılmıştı. “Hepimizin yapmamız gereken işlerimiz var, değil mi?” Michael’ın elini tutup sıktı, bir pazarlığı sonlandırırçasına. “Anlaşılan benim işim söz dinlemek ve sorun çıkarmamak. Ben de şimdilik öyle yapacağım.”

Galen ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı, ama Mausami ona aldırmadan kendi başına ayaklandı. Hâlâ öfkeli olan Sanjay geri çekilmişti, elleri belindeydi.

“Bunlar çok zor şeyler değil ki Maus” dedi Galen.

Ama Mausami onu duymamış gibi yaptı, iki adama sırtını döndü ve hâlâ Taş’a yaslanmış oturan Michael’a döndü. Michael kızın gözlerinde teslimiyetin, emirlere boyun eğmenin utancını gördü.

“Arkadaşlığın için sağ ol Michael.” Mausami ona kederle gülümsedi. “Söylediğin şey güzeldi.”

Sara, Hastane’de Gabe Curtis’in ölmesini bekliyordu.

At sürmekten geri döner dönmez kapısına Mar gelmişti. Ölüyor, demişti Mar. Gabe inliyordu, çırpınıyordu, nefes almaya çabalıyordu. Sandy ne yapacağını bilmiyordu. Sara Gabe için gelebilir miydi?

Sara ilkyardım çantasını alıp Mar’ın peşinden Hastane’ye gitmişti. Perdeyi çekip koğuşa girince önce Jacob’ı gördü; Jacob babasının yattığı yatağa beceriksizce eğilmişti, adamın dudaklarına bir çay fincanını yaslıyordu. Gabe öksürüyordu, ağzından kan geliyordu. Sara hemen onun yanına gidip fincanı Jacob’ın elinden usulca aldı; Gabe’i yan döndürdü –zavallı adam tüy gibi hafifti, bir deri bir kemik kalmıştı– ve hastane arabasındaki bir metal kabı alıp adamın çenesinin altına sıkıştırdı. Gabe iki kez daha öksürdü: Sara akan parlak kırmızı kanda küçük, siyah ölü deri parçaları gördü.

Diğer Sandy kapının yanındaki gölgeli girintiden çıktı. “Kusura bakma Sara” dedi ellerini telaşla sallayarak. “Öyle öksürmeye başlayınca belki çay iyi gelir diye düşündüm..”

“Bu işi Jacob’a mı bıraktın? Neyin var senin?”

“Babamın nesi var?” diye sızlandı çocuk. Yatağın yanında ayakta duruyordu, yüzü şaşkın bir âcizlikle allak bullaktı.

“Baban çok hasta Jacob” dedi Sara. “Kimse sana kızgın değil. Sen ona yardım etmekle doğrusunu yaptın.”

Jacob kaşınmaya başlamıştı, sağ elinin tırnaklarını alnının çizik çizik olmuş derisine bastırıyordu.

“Babana elimden geldiğince bakacağım Jacob. Söz veriyorum.”

Sara, Gabe’in iç kanaması olduğunu biliyordu. Tümör bir şeyi yarmıştı. Elini adamın sıcak ve şişkin karnında gezdirdi. İlk yardım kutusundan bir stetoskop çıkardı, kulaklarına taktı, Gabe’in kazağını kaldırdı ve akciğerlerini dinledi. Duyduğu hırıltılar bir teneke kutuda çalkalanan suyun sesini andırıyordu. Adam can çekişiyordu, ama ölmesi saatler sürebilirdi de. Gözlerini kaldırıp Mar’a bakınca kadın başını sallayıp onay verdi. Sara, Mar’ın onun Gabe’in favorisi olduğunu söylerken ne demek istediğini, şimdi kendisinden ne istediğini anladı.

“Sandy, Jacob’ı dışarı götür.”

“Onunla ne yapayım ki?”

Uçanlar adına, bu kadının nesi vardı? “Fark etmez.” Sara sakinleşmek için derin bir nefes aldı; sinirlenmenin sırası değildi. “Jacob, şimdi Sandy ile gitmeni istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?”

Sara çocuğun olanları anlamadığını gördü – Jacob’ın gözlerinde sadece korku vardı, bir de epeydir sahip olduğu bir alışkanlık, başkalarının onun adına verdiği kararlara uyma alışkanlığı. Jacob’a

gitmesi söylenirse giderdi.

Çocuk gönülsüzce kafa sallayıp onayladı. “Tamam, sanırım.”

“Sağ ol Jacob.”

Sandy çocuğu koğuştan çıkardı; Sara ön kapının açılıp kapandığını işitti. Yatağın diğer tarafında oturan Mar kocasının elini tutuyordu.

“Sara, verebileceğin... bir şey var mı?”

Bu uluorta konuşulan bir mesele değildi. Bütün şifalı bitkiler bodrumdaki eski buzdolabında ve metal raflarda dizili kavanozlarda tutulurdu. Sara izin isteyip aşağı indi, gerekli bitkileri aldı – solunumu yavaşlatmak için digitalis, yani yüksükotu; kalbi canlandırmak için, melek borazanı dedikleri bitkinin küçük siyah tohumları; bilinci azaltmak için acı, kahverengi baldıran kökü rendesi– ve masaya koydu. İyice dövüp ince taneli, kahverengi toz haline getirdikten sonra tozu önce bir kâğıda, sonra da bir fincana döktü. Her şeyi yerine kaldırıp masayı sildi ve merdiveni çıktı.

Dış odadaki ocakta su kaynattı; çaydanlık zaten sıcak olduğundan içeceği hazırlamak kısa sürdü. Yeşilimsi görünüyordu, içinde yosun varmış gibiydi; acı, topraksı bir kokusu vardı. Sara içeceği koğuşa götürdü.

“Bunun faydası olur sanırım.”

Mar başıyla onaylayıp fincanı Sara’dan aldı. Aralarındaki sessiz anlaşmaya göre Sara sadece imkânları sağlayacaktı; gerisini o yapamazdı.

Mar fincanın içine baktı. “Ne kadarını?”

“Mümkünse hepsini.”

Sara yatağın başucuna gidip Gabe’in omuzlarını kaldırdı; Mar fincanı adamın ağzına götürdü ve kocasına içmesini söyledi. Adamın gözleri hâlâ kapalıydı; yanındaki insanların hiç farkında değil gibiydi. Sara adamın içemeyeceğinden, fazla beklediklerinden kaygılandı. Ama sonra Gabe fincandan ufak bir yudum aldı, sonra bir tane daha, sonra da bir birikintiden su içen bir kuş gibi içmeye başladı. Çay bitince Sara onu tekrar yatağa yatırdı.

“Ne kadar sürer?” Mar ona bakmıyordu.

“Çok sürmez. Etkisini çabuk gösterir.”

Sara başıyla onayladı.

“Jacob asla bilmemeli.” Mar ona yalvarırcasına baktı. “Anlamaz.”

“Söz veriyorum” dedi Sara.

Sonra birlikte beklediler.

Peter rüyasında kızı görüyordu. Atlıkarıncanın altındaydılar, o basık ve tozlu hapisanedeydiler ve kız onun sırtındaydı, tatlı nefesini Peter'ın ensesine üflüyordu. *Kimsin sen*, diye düşünüyordu Peter, *kimsin sen*, ama sözcükler ağzında kısılı kalıyordu sanki, ağzına tıktırılmış bir yün bez gibiydiler. Peter susamıştı, öyle susamıştı ki. Dönüp kızın yüzünü görmek istiyordu ama kımıldayamıyordu ve üstündeki yaratık artık kız değildi, bir viraldi, dişlerini Peter'ın ensesine batırıyordu ve Peter ağabeyine seslenmeye çalışıyordu ama sesi çıkmıyordu ve ölmeye başlarken bir yanıyla şöyle düşündü: Ne tuhaf, ilk kez ölüyorum. Böyle bir şeymiş demek.

İrkilerek uyandı, kalbi küt küt atıyordu; rüya hemen silindi, ardında bir çığlığın yankısını andıran belli belirsiz ama sarsıcı bir panik hissi bırakarak. Peter kımıldamadan yattı, nerede ve hangi zamanda olduğunu anımsadı. Başını kaldırıp pencereden dışarı bakınca yanan projektörleri gördü. Ağzı kupkuruydu, dili şişmişti ve lif lif olmuştu sanki; rüyasında susamıştı çünkü gerçekten susamıştı. Yatağının yanındaki, yerdeki matarayı el yordamıyla bulup su içti.

Caleb yanındaki ranzada yatıyordu. Peter odada başka dört adam saydı, hepsi de gölgelerde horlayan kabartılardı. Peter uyurken gelmişlerdi. Ne kadar uyumuştum?

Şimdi karanlıkta yatarken ilk huzursuzluk belirtilerini hissetti; dağdan döndüğünden beri göğsüne hiç gitmeyecekmişçesine çöreklenmiş benzeyen hafif bir fiziksel sabırsızlık hissini. Yapması gereken şey iskeleye çıkıp Nöbet tutmaktı. Ama Soo onun en az birkaç gün dinlenmesini istediğini açıkça söylemişti.

Peter, Teyze'yi görmeye karar verdi. Ona henüz Theo'dan bahsetmemişti. Kadın öğrenmişti herhalde, ama yine de Peter haberi bizzat vermek istiyordu.

İnsan bazen Teyze'yi, kayrandaki küçük evini unutuyordu. Ah, *Teyze*, diyordu insanlar ismi geçince, varlığını yeni hatırlamışlar gibi. Aslında yaşlı kadın şaşılacak bir şekilde, pek yardıma ihtiyaç duymadan kendi başının çaresine bakabiliyordu. Peter'la Theo'nun bazen ona odun kestikleri veya evinde ufak tefek tamiratlar yaptıkları olurdu, Sara da ona Depo'da yardım ediyordu bazen. Ama kadının ihtiyaçları azdı, çünkü evinin arkasındaki güneş alan geniş arazide sebze yetiştiriyordu, hem de hâlâ kimseden yardım almadan. Genellikle bir taburede oturarak hallettiği bahçıvanlık işlerinden kalan zamanının çoğunu evinde, kâğıtlarıyla yadigârlarının arasında, geçmişini düşünerek geçiriyordu. Boynunda, birbirine dolanmış iplere asılı üç farklı gözlüğü vardı, bunları gerekli zamanlarda kullanıyordu ve mevsim kış değilse her yere yalınayak gidiyordu. Teyze'nin neredeyse yüz yaşında olduğu kesindi. Bir değil iki kez evlendiği söyleniyordu, ama çocuksuz olduğu için hayatı faydasız bir doğal mucize olarak görülüyordu; toynaklarını vurarak sayı sayabilen bir at gibiydi. Karanlık Gece'den nasıl sağ kurtulduğunu çözebilen yoktu; evi depresi pek hasar görmeden atlatmıştı ve sabahleyin onu mutfağında bulduklarında hiçbir şey olmamış gibi berbatlığı meşhur çayını içiyordu. "Belki de fazla yaşlı olduğum için kanımı istemiyorlar" demekle yetinmişti.

Gece havası serinlemişti; Peter yaklaşırken Teyze'nin kulübesinin pencerelerinden hafif bir ışık yayılıyordu. Teyze hiç uyumadığını, geceyle gündüzün kendisi için bir olduğunu iddia ederdi; sahiden de Peter onu ne zaman görse kadın uyanık ve çalışıyor oluyordu. Kapıyı çaldı ve sonra araladı.

“Teyze? Ben Peter.”

İçeriden kâğıt hışırtıları ve eski ahşap zemine sürtünen bir sandalyenin gıcırıtması geldi. “Peter, gel gel.”

Peter odaya girdi. İçerisi sadece mutfaktaki bir lambayla aydınlanıyordu; mutfak evin arka tarafına eklenmiş derme çatma bir barakaydı. Evin içi sıkış tıkış ama düzenliydi; mobilyalar ve diğer nesnelere –yığınlar halindeki kitaplar, taşlar ve eski bozukluklarla dolu kavanozlar, Peter’ın ne olduğunu bile bilmediği bir sürü ıvır zıvır– sadece özenle yerleştirilmiş gibi görünmekle kalmıyorlardı, sanki onyıllardır oldukları yerdeydiler, bir ormandaki ağaçlar gibi. Mutfak kapısında beliren yaşlı kadın Peter’a el sallayarak gelmesini işaret etti.

“Tam vaktinde geldin. Çay yapmıştım.”

Teyze hep “yeni çay yapmış” olurdu. Çayının karışımında kullandığı çeşitli otların bazılarını kendisi yetiştirirdi, bazılarınıysa yol kenarlarından toplardı. Yürüyüş yaparken bazen ağır ağır eğilip yerdeki isimsiz bir otu kopardığı ve dosdoğru ağzına attığı bilinirdi. Ama Teyze’nin çayını içmek, onunla zaman geçirmenin bedeliydi.

“Sağ ol” dedi Peter. “İçmek isterim.”

Kadın boynundaki karmakarışık iplerin arasından uygun gözlüğü bulup takmaya çalışıyordu. Sonunda bulunca yıpranmış, fındık kahverengisi yüzüne taktı –başı biraz büzülmüş gibi görünüyordu, sanki yaşlandıkça vücudu kafasından başlayarak aşağı doğru küçülüyordu– ve Peter’a bakarak dişsiz ağzıyla gülümsedi, onun sahiden Peter olduğuna yeni ikna olmuşçasına. Üstünde her zamanki gibi bol, geniş boğazlı, rengârenk elbisesi vardı; bunu yıllar boyunca topladığı çeşitli elbise parçalarından dikmişti. Saçlarından geriye kalanlar buhar gibi kabarıktılar, sanki başından çıkmaktan çok etrafında salınıyorlardı; yanaklarıysa çille ben karışımı noktalarla bezeliydi.

“Mutfığa gel öyleyse.”

Çıplak ayaklarını sürüyerek yürüyen kadının peşinden giden Peter dar bir koridordan geçerek evin arka tarafına gitti. Burası küçüktü, bir meşe masadan arta kalan yerde hareket etmek güçtü, ocağın sıcaklığı boğucuydu ve üstündeki eski bir alüminyum çaydanlıktan buhar yükseliyordu. Peter gözeneklerinin terleyip açıldığını hissetti. Teyze çayla ilgilenirken Peter odanın tek penceresini açıp içeri biraz hava girmesini sağladıktan sonra bir sandalyeye oturdu. Teyze çaydanlığı masaya getirip bir demir nihalenin üstüne koydu; lavabodaki tulumbayı çalıştırıp bir çift fincan yıkadı ve onları da masaya getirdi.

“Bu ziyaretini neye borçluyum Peter?”

“Maalesef bir haber getirdim. Theo’yla ilgili.”

Ama yaşlı kadın elini salladı. “Ha” dedi, “biliyorum.”

Peter’ın karşısına oturan Teyze sımsıkı omuzlarından sarkan elbisesini düzeltirken bacaklarını uzattı ve süzgeç kullanarak fincanlara çay koydu. Çay sarımsıydı, sidik gibiydi ve süzgeçte ufak tefek,

yeşilli kahverengili, rahatsız edici ölçüde biyolojik, ezik böcekleri andıran parçalar kaldı.

“Nasıl oldu?”

Peter iç geçirdi. “Uzun hikâye.”

“Hikâyelere bol bol zamanım var Peter. Anlatmak istediğin sürece dinlemeye hazırım. Çayını içsene. Soğumasın.”

Peter ufak bir yudum aldı. Çayın tadı çamur gibiydi biraz; geride öyle acı bir tat bırakıyordu ki besin değildi sanki. Peter saygıda kusur etmeyip çayı yutmayı başardı. Masada, dirseğinin yanında kadının hep bir şeyler yazdığı defteri vardı. Anı defterim, diyordu ona: kuzu derisiyle ciltlenmiş, kalın, sayfaları küçük elyazısıyla kaplı bir defterdi; kadın bir karga tüyü ve ev yapımı mürekkep kullanarak yazıyordu. Kâğıtları da bizzat üretiyordu, kaynatıp hamur haline getirdiği talaşı eski pencere camlarının arasında kurutuyordu. Peter bu maddeden yapılmış sayfaların kadının evinin arkasında sıra sıra dizili durduklarını görünce Teyze'nin harıl harıl yazdığını anlardı.

“Yazma işi nasıl gidiyor Teyze?”

“Hiç bitmiyor.” Kadın buruş buruş ağızıyla gülümsedi. “Yazacak öyle çok şey var ki, benim de bol bol zamanım var. Olup biten her şeyi yazmak istiyorum. Önceki dünyayı. Bizi yangında buraya getiren treni. Terrence'i, Mazie'yi ve diğer herkesi. Hepsini aklıma geldikçe yazıyorum. Madem bu işi benim gibi yaşlı bir kadından başka yapacak kimse kalmadı, öyleyse benim yazdıklarım ile yetinecekler. İleride birileri burada, bu yerde olanları öğrenmek isteyecek.”

“Öyle mi dersin?”

“Peter, bunu *biliyorum*.” Kadın çayını yudumladı, renksiz dudaklarını şapırdattı ve tadı alınca kaşlarını çattı. “Biraz daha karahindiba koysam iyi olurmuş.” Gözlüğünün ardındaki gözlerini kısarak tekrar Peter'a baktı. “Ama bunu sormamıştın, değil mi? Ne yazdığımı sormuştun, değil mi?”

Kadının zihni bazen böyle çalışıyordu: Geçmişe dönüyor, tuhaf bağlantılar kuruyordu. Trende yanında olan Terrence'ten sık sık bahsederdi. Bazen ağabeyi, bazense kuzeni olduğunu söylerdi. Başkaları da vardı. Mazie Chou. Vincent Gum diye bir oğlan, Sharise diye bir kız. Lucy ve Rex Fisher. Ama kadın geçmişe dalmışken birden şaşırtıcı bir dikkatle şimdiki zamana dönebiliyordu.

“Theo'yu yazdın mı?”

“Theo?”

“Ağabeyim.”

Teyze bir an gözlerini kaçırdı. “Bana santrale gideceğini söylemişti. Ne zaman dönecek?”

Bilmiyordu demek. Veya belki de unutmuştu, aldığı haber zihnindeki benzer öykülerle karışmıştı.

“Geri geleceğini sanmıyorum” dedi Peter. “Sana bunu söylemeye geldim. Üzgünüm.”

“Ah, üzülme” dedi kadın. “Bilmediğin şeylerle kitap yazılır. Ne espri ama, değil mi? Kitap. Hadisene. Çayını iç.”

Peter ısrar etmemeye karar verdi. Yaşlı kadının bir kişinin daha öldüğünü öğrenmesinin ne faydası olacaktı ki? Acı sıvıdan bir yudum daha aldı. Bu sefer tadı daha da berbat geldi. Midesinin biraz bulandığını hissetti.

“Tadını aldığın şey huş kabuğu. Hazma iyi gelir.”

“Güzel, cidden.”

“Hayır, güzel değil. Ama faydalı. Bağırsaklarını boşaltır, için tertemiz olur.”

Peter o zaman vereceği diğer haberi hatırladı. “Bir de şunu söyleyecektim Teyze. Yıldızları gördüm.”

Yaşlı kadın bunu duyunca neşelendi. “Ne güzel.” Yıpranmış parmağının ucuyla Peter’in elinin tersine dokundu çabucak. Peter’a sanki yıllar önce yaşadığı bir şeyden, geride bıraktığı bir hayatın son dakikalarından bahsediyormuş gibi geldi.

“Sözcüklere dökmek zor Teyze. Hiç tahmin etmemiştim.”

“Çok güzeller, değil mi?” Peter’in başının arkasındaki duvara bakan gözleri, anımsadığı yıldızlarla parladı sanki. “Ben onları çocukluğumdan beri görmedim. Baban aynen şimdi senin yaptığın gibi buraya gelip bana yıldızları anlatırdı. Onları gördüm Teyze, derdi; ben de ona nasıllar Demo derdim. Yıldızlarım nasıllar? Oturup onlardan bahsederdik, aynen şimdi yaptığımız gibi.” Çayını yudumlayıp fincanı masaya geri bıraktı. “Niye böyle şaşkın görünüyorsun?”

“Babam onlardan mı bahsederdi sana?”

Kadın hemen kaşlarını çattı; ama hâlâ parlak olan gözleriyle Peter’a gülüyordu sanki. “Neden bahsetmesindi ki?”

“Bilmem” demeyi başardı Peter. Sahiden de bilmiyordu. Ama bu sahneyi –babasının, büyük Demetrius Jaxon’ın Teyze’yle birlikte kadının aşırı sıcak mutfağında oturup Uzun Yolculuklardan bahsetmesini– hayal etmeye çalışınca nedense başaramadı. “Başkalarına bahsettiğini düşünmemiştim sanırım.”

Kadın hafifçe güldü. “Ah, babanla ben *epey* konuşurduk. Bir sürü şeyden bahsederdik. *Yıldızlardan.*”

Bütün bunlar öyle kafa karıştırıcıydı ki. Daha da ötesi: Sanki sadece birkaç gün içinde –bir viralin ağlarda Arlo Wilson tarafından öldürüldüğü geceden beri– dünya temelden değişmişti, ama kimse Peter’a bu değişimin ne olduğunu söylememişti.

“Sana... bir Yürüyen’den bahsetti mi Teyze?”

Yaşlı kadın kendi yanaklarını emdi. “Yürüyen mi dedin? Öyle bir şey hatırlamıyorum. Theo bir Yürüyen mi görmüş?”

Peter iç geçirdi. “Theo değil. Babam.”

Ama kadın dinlemeyi kesmişti; Peter’in arkasındaki duvara dikili olan gözleri yine dalgınlaşmıştı. “Terrence bana bir Yürüyen’den bahsetmişti galiba. Terrence’le Lucy. Lucy öyle minicikti ki. Ağlayınca Terrence onu avuturdu. Onu susturabilirdi hep.”

Durum ümitsizdi. Teyze böyle konuşmaya başladı mı şimdiki zamana dönmesi saatler, hatta günler alabilirdi. Peter kadının bu yeteneğini neredeyse kıskanıyordu.

“Eee, bana ne soracaktın?”

“Sorun değil Teyze. Acelesi yok.”

Kadın sıksa omuzlarını kaldırarak silkti. “Öyle diyorsan.” Bir an sessizlik oldu. Sonra: “Söylesene. Tanrı’ya inanır mısın Peter?”

Bu soru Peter’ı gafil avlamıştı. Teyze Tanrı’dan sık sık bahsetse de Peter’a neye inandığını sormamıştı hiç. Peter’ın santral çatısından yıldızlara bakarken bir şeyi – o enginliğin ardındaki bir varlığı hissettiği doğrudu. Ve yıldızlar *Peter*’ı seyrediyorlardı. Ama bu his sadece bir an sürmüştü. Öyle bir şeye inanmak hoş olurdu, ama Peter bunu yapamıyordu.

“Pek sayılmaz” diye itiraf etti sonunda, kendi sesindeki kasveti duyarak. “Bence insanların kullandığı bir sözcükten ibaret.”

“Yazık. Çok yazık. Benim bildiğim Tanrı ne yapardı biliyor musun? Bizi seçeneksiz bırakmazdı.” Teyze son bir yudum alıp dudaklarını şapırdattı. “Şimdi bunu biraz düşün, sonra da bana Theo’dan bahsedersin, nereye gittiğini söylersin.”

Konuşma sona ermiş gibiydi; Peter gitmek için ayaklandı. Eğilip kadını başının tepesinden öptü.

“Çay için teşekkürler Teyze.”

“Ne demek. Yanıtı bulunca buraya gelip bana söyle. Sonra da Theo’dan bahsederiz. Güzelce sohbet ederiz. Ha, bir de Peter?”

Mutfak kapısına varmış olan Peter döndü.

“Bilesin diye söylüyorum. O kız geliyor.”

Peter afalladı. “Kim geliyor Teyze?”

Kadın öğretmen edasıyla kaşlarını çatı. “Kimden bahsettiğimi biliyorsun çocuk. Tanrı’nın seni rüyasında görüp yarattığı günden beri biliyorsun.”

Peter bir an hiç konuşmadan kapıda öylece durdu.

“Şimdilik bu kadar söylüyorum.” Yaşlı kadın bir sineği kovarcasına elini salladı. “Hadi git şimdi, hazır olunca gel.”

“Bütün gece yazı yazma Teyze” demeyi başardı Peter. “Biraz uyumaya çalış.”

Yaşlı kadın gülümseyince yüzü buruş buruş oldu. “Ölünce sonsuza dek uyuyacağım nasılsa.”

Peter dışarı çıkınca serin gece havası yüzünü okşadı ve mutfağın sıcaklığı yüzünden kazağının altında toplanmış teri soğuttu. Çay yüzünden midesi bulanıyordu hâlâ. Bir an durup gözlerini kırpıştırarak projektörlere baktı. Teyze'nin söylediği şey tuhaftı. Ama kadının o kızı bilmesi olanaksızdı. Yaşlı kadının zihni karman çormandı, geçmişle şimdiki zaman birbirine karışmış haldeydi; dolayısıyla herhangi birini kastetmiş olabilirdi. Yıllar önce ölen birinden bahsetmiş olabilirdi.

Peter o sırada ana Sur kapısından gelen bağışmalar duydu ve kıyamet koptu.

Yirmi altı

Albay'la birlikte başlamıştı. İlk birkaç saatte herkes en azından bunda hemfikir oldu.

Albay'ı günlerdir gören olmamıştı; ne kovanlıkta, ne ahırlarda, ne de bazen geceleri gittiği iskelelerde görülmüştü. Peter'ın nöbet tuttuğu yedi gecede onu görmediği kesindi, ama bunu tuhaf bulmamıştı; Albay kafasına estikçe gelip giderdi ve bazen günlerce ortadan kaybolduğu olurdu.

İnsanların bildiği şey (bu önce Hollis tarafından rapor edildi, ama başkaları tarafından doğrulandı) Albay'ın gece yarısını biraz geçe iskelede, Üçüncü Atış Platformu'nun civarında görüldüğüydü. Sessiz bir geceydi, virallerden eser yoktu; gökyüzünde Ay seçilmiyordu, Sur'un ötesindeki açık arazi projektörlerle aydınlanıyordu. Albay'ın orada durduğunu sadece birkaç kişi görmüş ve önemsememişti. Hey, işte Albay, demişlerdi belki de. Bu ihtiyar da kendini emekli edemedi bir türlü. Maalesef bu gece yapılacak iş yok.

Albay birkaç dakika öylece durup, dişlerden yapılmış kolyesini okşayarak aşağıdaki boş araziye bakmıştı. Hollis onun Alicia'yla konuşmaya geldiğini varsaymıştı, ama Alicia'nın yerini bilmiyordu ve zaten Albay onu aramaya kalkışmamıştı. Silahlı değildi ve kimseyle konuşmamıştı. Hollis tekrar baktığında Albay ortalıkta yoktu. Koşuculardan biri, Kip Darrell sonradan onun merdivenden indiğini ve tahkimata, ağıllara doğru gittiğini gördüğünü öne sürdü.

Onu tekrar gördüklerinde Albay dışarıdaydı, arazide koşuyordu.

“İşaret!” diye bağırdı koşuculardan biri. “İşaret var!”

Hollis onu gördü, *onları* gördü. Arazinin kenarındaki üç virallik bir grup ışığa atladı.

Albay dosdoğru onlara koşuyordu.

Hemen üstüne atladılar, onu bir dalga gibi kapladılar, hırlayarak ısırdılar; bu arada çok yukarıdaki iskeleden atılan bir düzine ok kavis çizerek uçtu, ama mesafe çok fazlaydı; o uzaklıktan isabet ettirebilmek için çok şanslı olmak gerekirdi.

Albay'ın ölmesini seyrettiler.

Sonra kızı gördüler. Arazinin kenarındaydı, gölgelerden tek başına çıkmıştı. Hollis sonradan başta hepsinin onu viral sandıklarını ve herkesin zaten tetikte olduğunu, hareket eden her şeye ok atmaya hazır olduklarını söyledi. Kız araziden ana Sur kapısına doğru, ok yağmuru altında koşarken omzuna bir ok saplanınca (Hollis çıkan boğuk sesi *duydu*) topaç gibi döndü. Yine de ilerlemeyi sürdürdü.

“Bilmiyorum” diye itiraf etti Hollis sonradan. “Onu ben vurmuş olabilirim.”

Artık Alicia gelmişti, iskelede koşarken herkese bağıırıyordu; ok atmayı kesin, o bir insan, *insan yahu*, halatları getirin, *lanet olası halatları getirin çabuk* diye bağıırıyordu. Anlık bir karmaşa yaşandı: Soo ortalıkta yoktu ve Sur’u aşma emrini ancak o verebilirdi. Alicia buna hiç aldırmıyor gibiydi. Tek kelime edilmesine fırsat vermeden, elinde haladı tutarak Sur’un tepesine sıçradı ve kendini boşluğa bıraktı.

Hollis sonradan bunun hayatında gördüğü en tuhaf şey olduğunu söyledi.

Alicia Sur boyunca kayarak hızla aşağı indi, ayakları havada koşma hareketi yapıyordu, halat Sur’un tepesinden vızıldayarak geçerken üç kişi Alicia yere düşmeden önce freni çekmeye çalışıyorlardı telaşla. Mekanizma bir metal çığlığı atarak dururken Alicia yere düştü, tozlarda yuvarlanıp ayağa fırladı ve koşmaya başladı. Viraller yirmi metre ötedeydiler, hâlâ Albay’ın cesedinin etrafındaydılar; Alicia’nın yere düştüğünü duyunca hep birlikte dönüp hırlayarak havayı kokladılar.

Taze kan.

Kız artık Sur’un dibine sinmiş karanlık bir şekildi. Sırtının ortasında parlak bir kabartı, sırt çantası vardı – saplanan ok omzuyla beraber çantasını da delmişti ve şimdi çanta kızın kanıyla kaplandığından kaygandı ve parlıyordu. Alicia kızı bohçaymış gibi kapıp omzuna attı ve koşmaya çalıştı. Arkasındaki haladı boşvermişti, çünkü artık işe yaramazdı. Tek şansı Sur kapısıydı.

Herkes donakalmıştı. Sur kapısını açmak ne olursa olsun yasaktı. Gece vakti açmak. Kimse için açılmazdı, Alicia için bile.

Teyze’nin sundurmasından hengâmeye doğru koşan Peter tam o sırada iskele alanına girdi. Kışladan fırlayan Caleb, ana Sur kapısına Peter’dan hemen önce vardı. Diğer tarafta olup bitenlerden habersiz olan Peter, Hollis’in iskeleden seslendiğini duydu.

“Lish!”

“Ne?”

“Lish!” diye haykırdı Hollis. “Dışarıda!”

Çark kabinine önce Caleb ulaştı. Sonradan bu yüzden suçlanacaktı, Peter ise aklanacaktı. Alicia kapıya vardığında kapı sadece kızla birlikte geçebileceği kadar açıktı. Sonra kapının kanatlarını hemen kapatabilseler, sonraki olaylardan hiçbiri gerçekleşmeyecekti muhtemelen. Ama Caleb freni boşa almıştı. Ağırlıklar düşüyordu, zincirlerden aşağı kaydıkça hızlanıyordu; artık kapıyı yerçekimi kanunu açıyordu. Peter çarkı kavradı. Arkasından ve tepesinden haykırışlar geldiğini, oklar fırlatıldığını, Nöbetçilerin merdivenlerden iskele alanına telaşla indiklerini işitti. Yardıma gelenler çarkı tuttular – Ben Chou’yla Ian Patal ve Dave Levine. Çark çileden çıkarıcı bir yavaşlıkla ters yönde dönmeye başladı.

Ama artık çok geçti. Üç viralden sadece biri içeri girmeyi başardı. Ama bu yeterliydi.

Viral dosdoğru Sığınak'a y6neldi.

Binaya ilk ulaşan kişi Hollis oldu; o sırada viral çatıya sıçrıyordu. Çatıda suda seken bir taş gibi ilerleyip i avluya atladı. Hollis 6n kapıdan içeri dalarken içeride cam kırıldığını işitti.

Buyuk Oda'ya Mausami'yle aynı anda ulaştı; ikisi farklı koridorlardan geçerek odaya zıt y6nlerden girmişlerdi. Mausami silahsızdı; Hollis'in tatar yayı vardı. Beklenmedik bir sessizlikle karşılaştılar. Hollis kendini çığlıklara ve kaosa, il yavrusu gibi kaçışan çocuklara hazırlamıştı. Ama ocukların neredeyse hepsi yataklarındaydı, korkulu ve şaşkın g6zleri faltaşı gibi açıktı. Birkaçı yataklarının altına girmeyi başarmıştı; Hollis içeri dalarken en yakın sırada bir hareket algıladı; u J'den biri, June veya Jane ya da Juliet yatağından atlayıp altına dalıvermişti. Odayı aydınlatan tek ışık kırık pencereden giriyordu; pencerenin çapraz g6lgesi titreşiyordu h6l6.

Viral, Dora'nın beşiğine eğilmişti.

“Hey!” diye seslendi Mausami. Kollarını başının 6stune kaldırııp salladı. “Hey, buraya bak!”

Leigh neredeydi? 6đretmen neredeydi? Viral, Mausami'nin sesini duyunca y6z6n6 hemen o tarafa kaldırdı. G6zlerini kırpıştırdı, başını uzun boynunun 6stunde yana eğdi. Gergin, kıvrık boğazında bir yerlerden ıslak bir tıkırtı geliyordu.

“Buraya!” diye seslendi Hollis, yaratığın dikkatini çekmek için Mausami'yi taklit edip kollarını sallayarak. “Evet, bu tarafa bak!”

Viral ona d6nd6 ve karşısına geçti. Boynunun dibinde bir şey, bir çeşit m6cevher parlıyordu. Ama buna kafa yoracak zaman yoktu; Hollis'in eline ok atma fırsatı geçmişti. O sırada odaya Leigh girdi. Ofiste uyuyordu ve hiçbir şey duymamıştı. Leigh ığlık atarken Hollis tatar yayıyla nişan aldı ve ok attı.

İyi bir atıştı, temiz bir atıştı, ok tam zayıf noktaya saplandı: Hollis hedefi on ikiden vuracağını ok fırlar fırlamaz hissetmişti. Ve okla yaratığın arasında beş metreden az mesafe kaldığında gerçeği anladı. Sicime asılı parlak anahtar; viralin kederli g6zlerindeki minnet. Okun –merhametli, korkunç, geri çağrılmaz okun– viralin g6đs6n6n tam ortasına saplandığı anda Hollis'in ağzından tek bir s6zc6k ıktı.

“Arlo.”

Hollis kardeşini 6ld6rm6řt6.

Sara, Yürüyen'in varlığını ilk kez bir rüyada öğrenmişti –gerçi bunu hatırlamıyordu ve asla hatırlamayacaktı– o kafa karıştııcı ve sevimsiz rüyada küçüklüğüne dönmüştü. Mısır çöreği yapıyordu. Mutfakta bir taburenin üstüne çıkmıştı, geniş bir ahşap kâsenin içindeki hamuru karıştırıyordu; burası hem kaldığı evin mutfağı, hem de Sığınak'taki mutfaktı ve kar yağıyordu: Usul usul yağan kar gökyüzünden düşmüyordu çünkü gökyüzü yoktu; Sara'nın yüzünün önünde yoktan varoluyordu sanki. Kar tuhaftı; neredeyse hiç kar yağmazdı, hele Sara'nın anımsayabildiği kadarıyla bir evin içinde yağmamıştı hiç, ama düşünmesi gereken daha önemli meseleler vardı. Serbest kalma günüydü, birazdan Öğretmen onu almaya gelecekti, ama Sara mısır çöreği hazırlamazsa dış dünyada aç kalırdı; Öğretmen ona dış dünyadaki insanların sadece mısır çöreği yediklerini açıklamıştı.

Sonra bir adam belirdi. Gabe Curtis'ti. Mutfak masasında oturuyordu, önünde boş bir tabak vardı. “Hazır mı?” diye sordu Sara'ya ve sonra yanında oturan kıza dönüp “Mısır çöreğini oldum olası severim” dedi. Biraz kaygılanan Sara bu kızın kim olduğunu merak etti –kıza bakmaya çalıştı ama nedense göremedi; onu ne zaman görmeye çalışsa, kızın bir saniye önce ayrıldığı yere bakıyordu hep– ve şimdi yeni bir yerde bulunduğunu önce yavaşça, sonra birden fark etti. Öğretmenin onu getirdiği odadaydı, dışarısının anlatıldığı mekândaydı ve anne babası oradaydı, bekliyor; kapıda duruyorlardı. “Onlarla git Sara” dedi Gabe. “Gitme vaktin geldi. Koş, durmadan koş.” “Ama sen ölüsün” dedi Sara ve anne babasına bakınca yüzlerinin yerinde sadece karanlığın olduğunu, sanki onlara bir su akıntısının içinden baktığını fark etti; boyunlarında bir tuhaflık vardı. Şimdi odanın dışından darbe sesleri geliyordu ve birisi adını sesleniyordu. “Hepiniz ölüsünüz.”

Sonra uyandı. Soğuk ocağın yanındaki sandalyede uyuyakalmıştı. Kapı sesine uyanmıştı; dışarıda birisi vardı, ona sesleniyordu. Michael neredeydi? Saat kaçtı?

“Sara! Kapıyı aç!”

Caleb Jones? Sara kapıyı açınca, kapıya yeniden vurmak üzere olan delikanlının yumruğu havada kalakaldı.

“Hemşireye ihtiyacımız var.” Delikanlı soluk soluğaydı. “Birisi vuruldu.”

Sara hemen pür dikkat kesildi ve kapının yanındaki masada duran ilkyardım çantasını aldı. “Kim?”

“Lish getirdi.”

“Lish mi? Lish mi vuruldu?”

Caleb hayır anlamında kafa salladı; hâlâ soluk soluğaydı. “O değil. Kız.”

“Hangi kız?”

Caleb'in gözleri şaşkındı. “O bir Yürüyen Sara.”

Hastane'ye vardıklarında projektörlerin ötesindeki gökyüzü solmaya başlamıştı. İçeride kimsenin olmaması Sara'ya tuhaf geldi. Caleb'in anlattıklarından yola çıkarak bir kalabalık görmeyi

beklemişti. Basamakları çıkıp koğuşa daldı.

En yakın yatakta bir kız yatıyordu.

Sırtüstü yatıyordu, ok hâlâ omzuna gömülüydü; sırtında siyah bir şey vardı. Kızın başında duran Alicia'nın kazağında kan lekeleri vardı.

“Sara, bir şeyler yap” dedi Alicia.

Sara hemen ilerleyip elini kızın ensesinin altına soktu ve nefes alıp almadığını kontrol etti. Kızın gözleri kapalıydı. Nefesleri hızlı ve yüzeyseldi, cildi serin ve nemliydi. Sara kızın boynunda nabız aradı; kızın kalbi hızlı atıyordu, kuş kalbi gibi.

“Şokta. Döndürmeme yardım edin.”

Ok kızın sol omzundan, köprücük kemiğinin kaşık şeklindeki kıvrımının hemen altından girmişti. Alicia ellerini kızın omuzlarının altına soktu, Caleb da kızın ayaklarını tuttu ve birlikte onu yan döndürdüler. Sara bir makas alıp kızın arkasına oturarak kanlı sırt çantasını kesip çıkardı ve ardından ince tişörtünü boyun kısmından keserek ve geri kalanını yırtarak çıkarınca ortaya ergenliğin başlarındaki bir çocuğun zayıf vücudu– yeni başgöstermiş küçük memeleri ve soluk cildi çıktı. Okun tırtıklı ucu, kızın kürekkemiğinin hemen yukarısındaki yıldız şeklinde bir yaradan çıkmıştı.

“Bunu kesmem gerekiyor. Bu makastan daha büyük bir şey gerek.”

Caleb başıyla onayladı ve odadan koşarak çıktı. Perdeden geçerken içeri Soo Ramirez daldı. Uzun saçları açıktı; yüzünde kir izleri vardı. Yatağın ayakucunda duruverdi.

“Vay canına. Bu daha çocuk.”

“Diğer Sandy hangi cehennemde?” diye sordu Sara sert bir sesle.

Kadın şaşkın gibiydi. “Bu nereden gelmiş ki?”

“Soo, burada tek başımayım. *Sandy* nerede?”

Soo yüzünü kaldırıp Sara'da odaklandı. “Sandy... Sığınak'ta galiba.”

Dışarıdan ayak ve insan sesleri, gürültü geldi: Dış odaya seyirciler doluşmaya başlamıştı.

“Soo, bu insanları dışarı çıkar.” Sara perdeye seslendi. “Herkes dışarı! Bu binanın hemen boşaltılmasını istiyorum!”

Soo başıyla onaylayıp dışarı fırladı. Sara kızın nabzını tekrar yokladı. Kızın cildinde hafif benekler belirmişti sanki, kar yağışından hemen önceki kış göğü gibiydi. Kaç yaşındaydı acaba? On dört? On dört yaşında bir kızın dışarıda, karanlıkta ne işi vardı?

Alicia'ya döndü. “Onu sen mi getirdin?”

Alicia başıyla onayladı.

“Sana bir şey söyledi mi? Yalnız mıydı?”

“Aman Sara.” Alicia’nın gözleri titreşti. “Bilmiyorum. Evet, yalnızdı galiba.”

“Şu kanlar senin mi, onun mu?”

Alicia kazağının ön tarafına baktı; kanı ilk kez fark etmiş gibiydi. “Onun galiba.”

Dışarıdan yine gürültü geldi ve Caleb “Geliyorum!” diye seslendi. Perdeden içeri daldı ve elinde salladığı ağır bir tel makasını Sara’nın ellerine attı.

Eski, yağlı bir aletti ama iş görürdü. Sara tel makasının ucuna ve ellerine alkol döktü ve ardından bir bezle silip kuruladı. Kız hâlâ yan yatarken Sara okun ucunu tel makasıyla kesip aldı ve sonra yaranın üstüne alkol döktü. Sonra Caleb’a kendisinin yaptığı gibi ellerini yıkamasını söylerken raftan bir yün rulosu alıp uzun bir parça kopardı ve katlayıp kompres haline getirdi.

“Pabuç, ben oku çıkarınca bunu giriş yarasına bastırmasını istiyorum. Sıkı bastır. Ben diğer tarafa dikiş atacağım, kanamayı yavaşlatmaya çalışacağım.”

Caleb kararsızca kafa sallayıp onayladı. Sara, Caleb’ın bu işlerden anlamadığını biliyordu, ama açıkçası hiçbiri anlamıyordu. Kızın sonraki birkaç saati atlatıp atlatmaması kanama miktarına ve iç hasarın boyutuna bağlıydı. Kızı tekrar sırtüstü yatırdılar. Caleb’la Alicia kızı omuzlarından tutarken Sara oku tuttu ve çekmeye başladı. Metal okun parçalanmış lif dokularına ve kemiğe sürtündüğünü hissedebiliyordu. Azar azar çekmesi anlamsızdı; bu iş hızlı yapılmalıydı. Oku tek bir hamlede çekip çıkarınca kan fişkırdı tıslayarak.

“Uçanlar adına, bu o.”

Sara başını çevirince Peter’in kapı eşiğinde durduğunu gördü. Peter *bu o* derken ne demek istemişti? Sanki bu kızı tanıyormuş, kim olduğunu biliyormuş gibi konuşmuştu? Ama bu imkânsızdı tabii.

“Onu yan döndürün. Peter, onlara yardım et.”

Sara kızın arkasına geçti, iğne iplik aldı ve yarayı dikmeye başladı. Artık her yerde kan vardı, şiltenin üstünde birikiyor, yere damlıyordu.

“Sara, ne yapmalıyım?” Caleb’ın kompresi şimdiden sırılsıklam olmuştu.

“Bastırmayı sürdür sadece.” Sara iğneyi kızın derisinden geçirip çekti. “Birisi buraya ışık getirsin!”

Üç dikiş, dört, beş; her biri yaranın kenarlarını birleştiriyordu. Ama Sara boşuna uğraştığını biliyordu. Ok subklavyen arteri delmiş olmalıydı. Bunca kan oradan geliyordu. Kız birkaç dakika içinde ölecekti. On dört yaşında, diye düşündü Sara. Nereden geldin sen?

“Kanama duruyor galiba” dedi Caleb.

Sara son dikişini atıyordu. “Bu mümkün değil. Bastırmaya devam et.”

“Hayır, cidden. Kendin bak.”

Kızı tekrar sırtüstü çevirdiler ve Sara ıslak kompresi kenara çekti. Doğruydu: Kanama yavaşlamıştı. Hatta giriş yarası küçülmüş gibiydi, pembeydi ve kenarları büzülmüştü. Kızın zarif yüzü sakindi; sanki şekerleme yapıyordu. Sara parmaklarını kızın boğazına koydu; parmak uçları düzenli bir nabızla karşılaştı. Neler oluyordu?

“Peter, feneri şuraya tut.”

Peter feneri kızın yüzüne yaklaştırdı; Sara kızın sol gözkapağını yavaşça geriye çekti – siyah ve nemli bir küre, küçülen disk şeklindeki gözbebeği, ıslak toprak rengi iris. Ama bir tuhaflık vardı; orada bir şey vardı.

“Yaklaştır.”

Peter feneri kımlıdatırken kızın gözüne ışık düşünce Sara bir şey hissetti. Sanki ayaklarının altındaki yer yarılıvermişti ve düşüyordu – ölmekten, ölümden daha kötü bir şeydi. Her tarafta korkunç bir karanlık vardı ve Sara onun içine düşüyordu, durmadan düşüyordu.

“Sara, ne oldu?”

Sara ayağa kalkmıştı, geri geri gidiyordu. Kalbi küt küt atıyordu, elleri rüzgârdaki yapraklar gibi titriyordu. Herkes ona bakıyordu; konuşmaya çalıştı ama başaramadı. Ne görmüştü? Ama mesele ne gördüğü değil, ne *hissettiği*ydi. Sara’nın aklında bir sözcük belirdi: Yalnız! Yalnızdı, hepsi yalnızdılar. Anne babasının ruhları ebediyen karanlığa düşüyordu. Yalnızdılar!

Şimdi koğuştaki başkalarının olduğunu fark etti. Sanjay ve yanında Soo Ramirez. Arkalarında başka iki Nöbetçi vardı. Herkes onun bir şey söylemesini bekliyordu; üstündeki bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyordu.

Sanjay öne çıktı. “Yaşayacak mı?”

Sara sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Bilmiyorum.” Sesi cılız çıkmıştı. “Ağır bir yara Sanjay. Çok kan kaybetti.”

Sanjay kızı bir an süzdü. Onunla ne yapacağına, imkânsız varlığını nasıl açıklayacağına karar vermeye çalışır gibiydi. Sonra yatağın yanında ellerinde kanlı kompresle duran Caleb’a döndü. Havaya bir gerginlik yayıldı sanki; kapıdaki adamlar bıçaklarını tutarak öne çıktılar.

“Bizimle gel Caleb.”

İki adam –Jimmy Molyneau’yla Ben Chou– delikanlıyı kollarından tuttular; Caleb direnemeyecek kadar şaşırılmıştı.

“Sanjay, ne yapıyorsun?” dedi Alicia. “Soo, ne oluyor yahu?”

Sanjay yanıt verdi. “Caleb tutuklandı.”

“Tutuklandım mı?” diye ciyakladı delikanlı. “Niye tutuklandım ki?”

“Caleb Sur kapısını açtı. Kanunu herkes kadar iyi biliyor. Jimmy, götür onu.”

Jimmy ile Ben direnen delikanlıyı perdeye doğru çekmeye başladılar. “Lish!” diye haykırdı Caleb.

Alicia hemen kapının önüne geçti, karşılarına dikildi. “Soo, söyle şunlara” dedi Alicia. “Bendim.

Dışarı çıkan bendim. Birini tutuklamak istiyorsanız beni tutuklayın.”

Sanjay’ın yanında duran Soo konuşmadı.

“Soo?”

Ama kadın hayır anlamında kafa salladı. “Yapamam Lish.”

“Ne demek yapamam?”

“Çünkü konu onu aşar” dedi Sanjay. “Öğretmen öldü. Caleb cinayet suçundan tutuklandı.”

Yirmi yedi

Sabahın ortası olduğunda artık Koloni'deki herkes dün gece olanların en azından bir versiyonunu biliyordu. Surların dışında bir Yürüyen belirmişti; Caleb kapıyı açınca içeri bir viral girmişti. Genç bir kız olan Yürüyen Hastane'deydi, can çekişiyordu, bir Nöbetçi'nin okuyla vurulmuştu. Albay ölmüştü, intihar etmişti anlaşılan –Sur'u nasıl aştığını bilen yoktu– ve Arlo da Sığınak'ta kardeşi tarafından öldürülmüştü.

Ama en kötüsü Öğretmen'di.

Kadını Büyük Oda'nın penceresinin dibinde buldular; Hollis boş yataklar yüzünden onu görememişti. Kadın viralin yoldan geldiğini duymuştu ve direnmeye çalışmıştı muhtemelen. Elinde bir bıçak vardı.

Şimdiye kadar pek çok Öğretmen olmuştu elbette. Ama aslında tek bir tane olmuştu. Bu işi yapan her kadın o tek kişiye dönüşmüştü. O gece ölen Öğretmen bir Darrell'di – April Darrell. Peter okyanus hakkındaki sorularının o kadını güldürdüğünü anımsıyordu, gerçi kadın o zamanlar daha gençti, Peter'ın şimdiki halinden çok yaşlı değildi ve hoş kadındı, cildi yumuşak ve solgundu, fiziksel bir hastalık yüzünden evden çıkamayan bir abla gibiydi. Sara serbest bırakılma gününde o kadının kendisini alıp götürdüğünü, sanki içinde korkunç gerçeğin yattığı karanlık bir bodruma indiren zincirleme sorularına yanıt verdiğini, sonra da dünyanın haline ağlasın diye annesinin kollarına teslim ettiğini hatırlıyordu. Öğretmenlik zordu, bunu herkes bilirdi, nankör bir işti, hep Küçüklerle birlikte yaşamak, hamilelerin ve çocuk emziren kadınların dışındaki yetişkinlerle pek konuşamamak, ki onlar da bebeklerden başka şey düşünmezlerdi. Ayrıca çocuklara gerçeği anlatan kişi Öğretmen olduğundan herkes bu travmanın yol açtığı hıncı beslerdi ona. Öğretmen İlk Gece'de Güneş Noktası'na kısa süreliğine çıkmak dışında Sığınak'tan pek ayrılmazdı, ayrıldığında da insanlar ona kendilerine ihanet etmiş gibi bakarlardı. Peter onun haline üzülürdü, ama kendisinin de onunla göz göze gelemediği doğrudu.

Gün ağarır ağarmaz toplanan Hane Halkı olağanüstü hal ilan etmişti. Koşucular evden eve giderek haberi yaymışlardı. Sur'un dışındaki bütün faaliyetler daha fazla bilgi toplanana kadar askıya alınmıştı; sürü ve AH ekipleri içeride kalacaklardı; Sur kapısı açılmayacaktı. Caleb hapishaneye kapatılmıştı. Hakkında şimdilik hüküm verilmemesi kararlaştırıldı, çünkü insanlar ölmüştü ve Koloni'de korku ve kargaşa hâkimdi.

Bir de kız meselesi vardı.

Sanjay sabah erkenden Hane Halkı üyeleriyle birlikte Hastane'ye, kızını incelemeye gitmişti. Kızın omzundaki yaranın ağır olduğu belliydi; kız henüz bilincini kazanmamıştı. Viral enfeksiyon belirtisi yoktu, ama kızın buraya gelmesinin açıklaması da yoktu. Viraller neden ona saldırmamışlardı? Kız

karanlıkta tek başına sağ kalmayı nasıl başarmıştı? Sanjay kızla temasa geçmiş herkesin soyunup yıkanmasını ve giysilerinin yakılmasını emretti. Kızın sırt çantasıyla giysileri de yakıldı. Kız karantinaya alınmıştı; daha fazla bilgi toplanana kadar Hastane'ye Sara'dan başkasının girmesi yasaktı.

Soruşturma Sığınak'taki eski bir sınıfta yapıldı – Peter buranın serbest kalma gününde Öğretmen'in kendisini getirdiği yer olduğunu fark etti. Soruşturma: Sanjay bu terimi kullanmıştı, Peter'ın ilk kez duyduğu bir sözcüktü. Peter'a suçlayacak birini aramaya verilmiş debdebeli bir isim gibi geldi. Sanjay dördüne –Peter'a, Alicia'ya, Hollis'e ve Soo'ya– teker teker sorgulanmadan önce kimseyle konuşmalarını emretmişti. Dışarıdaki koridorda beklediler, duvarın dibine dizilmiş küçük sıralarda oturdular; başlarında bir Nöbetçi vardı; Sanjay'in yeğeni Ian. Çevrelerindeki bina tuhaf bir şekilde sessizdi; Büyük Oda temizlenirken bütün Küçükler üst kata çıkarılmışlardı. Dün geceki olayları nasıl yorumlayacaklardı – yeni Öğretmen Sandy Chou onlara neler anlatacağı kim bilir. Sadece rüya gördüklerini söyleyecekti muhtemelen; en küçük çocuklar buna inanırlardı herhalde. Peter daha büyüklerince inanıp inanmayacaklarını bilmiyordu. Belki de erkenden serbest bırakılmaları gerekecekti.

Önce Soo çağrılmıştı, kısa süre sonra odadan çıkıp koridorda öfkeyle uzaklaşmıştı. Sonra Hollis çağrıldı. Sıranın altına uzattığı uzun bacaklarını topladı, hiç enerjisi yokmuş gibiydi, sanki hayatı bir parçası sökülüp alınmıştı. Kapıyı açık tutan Ian, gruptakileri sabırsız gözleriyle uyarıyordu. Hollis eşikte durup döndü ve hepsine baktı; son bir saattir hiçbiri konuşmuyordu.

“Tek istediğim o insanların boşuna ölmediğini bilmek.”

Beklediler. Peter sınıf kapısından gelen mırıltıları duyabiliyordu. Ian'a bir şey bilip bilmediğini sormak istedi, ama adamın yüz ifadesini görünce vazgeçti. Ian, Theo'nun yaşındaydı, aşağı yukarı aynı zamanda doğan bir grup çocuktan biriydi; onun ve karısı Hannah'nın Sığınak'ta küçük bir kızları vardı. Ian'ın yüz ifadesinin sebebi bu herhalde, diye düşündü Peter: Bir babanın yüz ifadesiydi.

Hollis dışarı çıktı, Peter'la bir an bakıştı, ona çabucak kafa salladı ve koridorda uzaklaştı. Peter kalkmaya davrandı, ama Ian “Sen değil Jaxon. Sırada Lish var” dedi.

Jaxon? İnsanlar Peter'a ne zamandan beri Jaxon diyorlardı – hele Nöbetçiler? Hem Ian bunu neden tuhaf bir şeymiş gibi söylemişti?

“Sorun değil” diyen Lish bezgince ayağa kalktı. Peter onun bu süngüsü düşmüş halini ilk kez görüyordu. “Bir an önce bitsin bu iş.”

Sonra Peter'la Ian'ı baş başa bırakarak gitti. Ian gözlerini duvara, Peter'ın kafasının yukarısına dikmişti.

“Lish'in suçu değildi Ian. Kimsenin suçu değildi.”

Ian kaskatı kesildi, ama bir şey demedi.

“Orada olsan sen de aynı şeyi yapabilirdin.”

“Bak, bu lafları Sanjay’e sakla. Seninle konuşmam yasak.”

Lish geri geldiğinde Peter biraz uyuklamayı başarmıştı. Lish’in yüzünde Peter’ın tanıdığı bir ifade vardı: *Seni bulacağım*.

Peter odaya adım atar atmaz hissetti. Karar çoktan verilmişti. Onun gelmesi, kendini savunması pek bir şeyi değiştirmeyecekti. Soo’nun soruşturmaya katılması istenmediğinden odada Hane Halkı’nın sadece beş üyesi vardı: Uzun bir masanın ortasına oturmuş olan Sanjay ve iki yanında Yaşlı Chou, Jimmy Molyneau, Walter Fisher ve Jaxon koltuğunda Peter’ın kuzeni Dana. Peter üye sayısının tek sayı olduğuna dikkat etti; Soo’nun yokluğu oy sayısının eşit olmasını engellemişti. Masanın karşısına boş bir sıra konmuştu. Odada yoğun bir gerginlik vardı; kimse konuşmuyordu. Sadece Yaşlı Chou, Peter’ın gözlerine baktı; diğer herkes gözlerini kaçırıyordu, Dana bile. İki büklüm oturan Walter Fisher nerede olduğunu bile bilmiyor ve umursamıyormuş gibiydi. Giysileri tuhaf bir şekilde kirli ve buruşuk görünüyordu; Peter adamdan gelen cila kokusunu aldı.

“Otur Peter” dedi Sanjay.

“Sorun değilse ayakta durmayı yeğlerim.”

Peter bu isyandan biraz haz aldı. Ama Sanjay tepki göstermedi. “Bir an önce başlayalım.” Devam etmeden önce genzini temizledi. “Şimdilik tüm gerçekler netleşmese de, Hane Halkı temelde Caleb’in anlattıklarından yola çıkarak Sur kapısının açılmasından senin sorumlu olmadığını, bunun tamamen Caleb’in işi olduğunu düşünüyor. Ne diyorsun?”

“Ne mi diyorum?”

“Evet Peter” dedi Sanjay. Sabırsızlığını gizlemeden iç geçirdi. “Fikrini soruyorum. Senin inancına göre neler oldu diye soruyorum.”

“Benim bir şeye *inandığım* yok. Pabuç size ne söyledi?”

Yaşlı Chou elini kaldırıp öne eğildi. “Sanjay, izinle.”

Sanjay kaşlarını çattı, ama bir şey demedi.

Yaşlı Chou otoriter bir edayla masaya eğildi. Adamın yumuşak, kırışıklı yüzü ve nemli gözleri ona tamamen güvenilir bir ifade katıyordu. Yıllarca Hane Halkı Başkanlığı yaptıktan sonra yerini Theo’nun babasına bırakmıştı; bu geçmişi ona isterse kullanabileceği büyük bir otorite sağlıyordu. Bu otoriteyi genellikle kullanmazdı; ilk karısı Karanlık Gece’de öldürülünce çok daha genç bir kadınla evlenmişti ve şimdi zamanının çoğunu kovanlıkta, çok sevdiği arıların arasında geçiriyordu.

“Peter, Caleb’in doğru şeyi yaptığını düşündüğünden kimsenin şüphesi yok. Burada niyeti sorgulamıyoruz. Sen Sur kapısını açtın mı, açmadın mı?”

“Ona ne yapacaksınız?”

“Buna henüz karar verilmedi. Lütfen soruyu yanıtla.”

Peter, Dana'yla göz göze gelmeye çalıştı ama başaramadı; kadın hâlâ masaya bakıyordu.

“Açardım, önce gelmiş olsaydım.”

Sanjay öfkeyle başını kaldırdı. “Gördünüz mü? İşte bunu diyorum.”

Ama Yaşlı Chou bu müdahaleye aldırmadı ve gözlerini Peter'ın yüzünden ayırmadı. “Yani hayır diyorsun, öyle mi? *Açardın*, ama açmadın.” Masanın üstünde ellerini kavuşturdu. “İstersen biraz düşün.”

Peter'a Yaşlı Chou onu korumaya çalışıyormuş gibi geldi. Ama olanları anlatmak bütün suçun Caleb'a yüklenmesine yol açacaktı, oysa Calep sadece Peter'ın çark kabinine daha önce gelmiş olsa yapacağı şeyi yapmıştı.

“Arkadaşlarına sadık olduğundan kimsenin şüphesi yok” diye devam etti Yaşlı Chou. “Ben de senden bunu beklerim zaten. Ama herkesin güvenliği daha önemli. Tekrar soruyorum. Caleb'ın Sur kapısını açmasına yardım ettin mi? Yoksa olanları görünce kapıyı kapamaya mı çalıştın?”

Peter derin bir uçurumun kenarında durduğunu hissetti; şimdi ne söylerse söylesin, geri dönüşü olmayacaktı. Ama sadece gerçeği söyleyebilirdi.

Hayır anlamında kafa salladı. “Hayır.”

“Neye hayır?”

Peter derin bir soluk aldı. “Hayır, kapıyı açmadım.”

Yaşlı Chou'nun rahatladığı belliydi. “Teşekkürler Peter.” Gruptakilere baktı. “Söyleyecek sözü olan yoksa...”

“Bekle” diye araya girdi Sanjay.

Peter ortamın iyice gerildiğini hissetti; Walter bile birden pür dikkat kesilmiş gibiydi. İşte geliyor, diye düşündü Peter.

“Alicia'yla arkadaş olduğunu buradaki herkes biliyor” dedi Sanjay. “Sana güveniyor. Doğru mu?”

Peter ihtiyatla kafa sallayıp onayladı. “Sanırım.”

“Sana bu kızı tanıdığını söyledi mi? Daha önce gördüğünü?”

Peter'ın midesi düğümlendi. “Bu nereden çıktı?”

Sanjay diğerlerine göz attıktan sonra gözlerini tekrar Peter'a çevirdi. “Anlarsın ya, ortada bir güven problemi var. Siz üçünüz elektrik santralinden en son dönen kişilersiniz. Zander'la ve Theo'yla ilgili anlattıklarımız... şey, sen de kabul edersin ki epey tuhaftı.”

Odada yine çıt çıkmıyordu. Dana bile Peter'a bariz bir şüpheyile bakıyordu.

“Açık konuşalım da yanlış anlama olmasın” dedi Sanjay. “Yürüyen'i tanımadığını, onu hiç görmediğini söylüyorsun.”

Peter birden meselenin Alicia olmadığını fark etti. Mesele kendisiydi.

“O kızın kim olduğunu hiç bilmiyorum” dedi.

Sanjay, Peter'ın yüzüne uzun uzun baktı. Sonra başıyla onayladı.

“Teşekkürler Peter. Açıksözlülüğün için. Gidebilirsin.”

Görüşme birden bitivermişti. “Bu kadar mı?”

Sanjay önündeki kâğıtlarla ilgilenmeye başlamıştı bile. Başını kaldırıp kaşlarını çattı, Peter'ın hâlâ odada olmasına şaşırılmışçasına. “Evet. Şimdilik.”

“Bana... bir şey yapmayacak mısınız?”

Sanjay omuz silkti; aklı şimdiden başka yerdeydi. “Ne yapmamızı istiyorsun ki?”

Peter beklenmedik bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. Dışarıda Alicia'yla ve Hollis'le otururken bir bağ hissetmişti, hepsi için tek bir karar verileceğini düşünmüştü. Şimdiyse birbirlerinden ayrılmışlardı.

“Söylediğin gibi olduysa suçun yok. Suçlu Caleb. Soo'nun dediği gibi –Jimmy de aynı görüşte– ağabeyini beklemenin stresi bu meselede rol oynamış olabilir. İskeleye dönmeden önce birkaç gün dinlen. Sonrasına bakarız.”

“Peki ya diğerleri?”

Sanjay duraksadı. “Bilmende sakınca yok sanırım, nasılsa yakında herkes öğrenecek. Soo Ramirez, Nöbetçi Şefliği'nden istifa etti ve Hane Halkı istifasını onaylamayı gönülsüzce kabul etti. Saldırı sırasında görev yerinde olmadığından suçu kısmen paylaşıyor. Yeni Nöbetçi Şefi Jimmy. Hollis'e gelince, şimdilik Nöbet tutmayacak. Hazır olunca tekrar başlayacak.”

“Peki ya Lish?”

“Alicia Nöbetçilik'ten alındı. Artık Ağır Hizmet'te çalışacak.”

Peter en çok bunu anlamakta zorlandı. Alicia'nın penselik yaptığını hayal edemiyordu. “Şaka yapıyorsun.”

Sanjay kalın kaşlarını paylarcasına kaldırdı. “Hayır Peter. Emin ol şaka yapmıyorum.”

Peter, Dana'yla çabucak bakıştı: *Sen bunu biliyor muydun?* Dana'nın gözleri bildiğini söyledi.

“Şimdi, hepsi buysa...” dedi Sanjay.

Peter kapıya doğru gitti. Ama eşiğe varınca ansızın bir şüpheyeye kapıldı. Tekrar gruba döndü.

“Peki ya santral?”

Sanjay bezgince iç geçirdi. “Santrale ne olmuş Peter?”

“Arlo öldüyse oraya birilerini göndermemiz gerekmez mi?”

Peter herkesin yüzünde beliren şaşkın ifadeye başta anlam veremedi. Ama sonra anladı: Bu meseleyi düşünmemişlerdi.

“Şafakta oraya birilerini göndermediniz mi?”

Sanjay, Jimmy’ye döndü; Jimmy kaygıyla omuz silkti, gafil avlandığı belliydi. “Artık çok geç” dedi usulca. “Karanlık çökmeden oraya varamazlar. Yarına kadar beklememiz gerek.”

“Uçanlar adına, Jimmy.”

“Bak, akıl edemedim, tamam mı? Bir sürü mesele vardı. Hem Finn’le Rey hâlâ sağ olabilirler.”

Sanjay sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Peter adamın çok sinirli olduğunu görebiliyordu.

“Teşekkürler Peter. Tavsiyeni göz önünde bulunduracağız.”

Söylenecek söz kalmamıştı; Peter odadan koridora çıktı. Ian bıraktığı yerde duruyordu, duvara yaslanmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

“Lish meselesini duymuşsundur ha?”

“Duydum.”

Ian omuz silkti; artık kaskatı değildi. “Bak, o senin arkadaşın biliyorum. Ama bunun olacağı belliydi, sen de biliyorsun. İzinsiz dışarı çıktı.”

“Kız ne olacaktı peki?”

Şaşırان Ian’ın gözlerinde öfke belirdi. “Uçanlar adına, kızdan bize ne? Benim bir *çocuğum* var Peter. Yürüyen’in tekinden bana ne?”

Peter bir şey demedi. Görebildiği kadarıyla Ian sinirlenmekte yerden göğe kadar haklıydı.

“Haklısın” dedi sonunda. “Aptallıktı.”

Ama o zaman Ian’ın ifadesi yumuşadı. “Bak, milletin sınırları bozuk sadece. Sinirlendiğim için kusura bakma. Kimse seni suçlamıyor.”

Ama suçlamalılar, diye düşündü Peter. Benim suçumdu.

Michael yanıtı şafak sökerken bulmuştu: 1,432 megahertz – *tabii ya*.

Kayıtlarda o bant aralığının kullanılmadığı yazılıydı, çünkü aslında – Ordu tarafından kullanılıyordu. Doksan dakikada bir yinelenen, ana bilgisayarını arayan bir kısa dalga dijital sinyal.

Ve sinyal gece boyunca güçlenmişti. Artık resmen kapılarındaydı.

Şifreleme kısmı sorun değildi. Asıl mesele sinyalin vericisinin, her neredeyse ve her ne ise, ana bilgisayara bağlanmasını sağlayacak karşılığı gönderebilmektir. Michael bunu başarabilirse geriye sadece veri yüklemek kalacaktı.

Sinyal neyi arıyordu peki? Doksan dakikada bir sorduğu sorunun dijital yanıtı neydi?

Elton'ın yatmaya giderken söylediği bir söz: *Birisi bizi arıyor*.

Michael o zaman anlamıştı.

Neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Fener Kulesi bir sürü ıvır zıvırla doluydu, raflardaki kutularda duruyorlardı; Michael'ın bildiği en az bir tane Ordu malı el bilgisayarı vardı. Bunların eski lityum pilleri hâlâ şarj edilebilirdi – sadece birkaç dakikalık, ama bu kadarı yeterliydi. Michael hızlı çalıştı, bir gözünü saatten ayırmadı, sinyali bekledi. Dışarıdan gelen gürültüyü hayal meyal duydu, ama aldırmadı. El bilgisayarı büyük bilgisayara bağlayıp sinyali kaydedebilirdi, gömülü kimliğini ele geçirebilirdi ve el bilgisayarı panelden programlayabilirdi.

Elton uyuyordu, Fener Kulesi'nin arka tarafındaki göçmüş yatağında horluyordu. Uçanlar adına, o herif yakında duş almazsa Michael'ın elinden bir kaza çıkabilirdi. İçerisi pis çorap gibi kokuyordu.

Michael işini bitirdiğinde vakit neredeyse öğlen olmuştu. Koltuğundan pek kalkmadan kaç saat çalışmıştı? Mausami'nin yanındayken olanlardan sonra huzursuzluktan uyuyamamıştı ve kulübeye dönmüştü; on saat kadar önce galiba. Kışındaki sızlamaya bakılırsa en az on saattir oturuyordu. Çişi gelmişti.

Kulübeden fazla hızlı çıkınca gün ışığı gözlerini kamaştırdı.

“Michael!”

Jacob Curtis, Gabe'in oğlu. Michael onun yolda uflaya puflaya koşarak, kollarını sallayarak yaklaştığını gördü. Michael derin bir soluk alıp kendini hazırladı. Jacob'la konuşmak epey sinir bozucu olabiliyordu, bu çocuğun suçu olmasa da. Gabe hastalanmadan önce bazen Fener Kulesi'ne Jacob'ı getirirdi, Michael'dan oğlana yapacak iş vermesini isterdi. Michael elinden geleni yapmıştı, ama Jacob'ın anlayabildiği pek bir şey yoktu. Ona en basit işleri açıklamak bile günler sürebiliyordu.

Jacob, Michael'ın karşısında durup ellerini dizlerine yaslayarak soluklandı. İriliğine karşın küçük bir çocuk gibi beceriksizce hareket ediyordu. “Michael” dedi yutkunarak, “Michael...”

“Sakin, Jacob. Sakin ol.”

Çocuk bir elini yüzünün önünde sallıyordu, ciğerlerine daha fazla oksijen girmesini sağlamaya çalışırcasına. Michael onun kaygılı mı yoksa sadece heyecanlı mı olduğunu anlayamadı. “Sara’yı... görmek istiyorum” dedi çocuk soluk soluğa.

Michael, Sara’nın orada olmadığını söyledi. “Eve baktın mı?”

“Orada da yok!” Jacob yüzünü kaldırdı. Gözleri faltaşı gibi açıktı. “Onu *gördüm* Michael.”

“Bulamadığını söyledin sanmıştım.”

“*Onu* değil. *Diğerini*. Uyuyordum ve onu gördüm!”

Jacob her zaman çok mantıklı konuşmazdı, ama Michael çocuğu ilk kez bu halde görüyordu. Jacob’ın yüzünde safi panik vardı.

“Babana bir şey mi oldu Jacob? Baban iyi mi?”

Çocuğun terli yüzündeki kaşları çatıldı. “Ha. Babam öldü.”

“Gabe *öldü* mü?”

Jacob rahatsız edici ölçüde sakin konuşmuştu; sanki havadan bahsediyordu. “Öldü ve bir daha uyanmayacak.”

“Uçanlar adına, Jacob. Başın sağ olsun.”

Michael o zaman Mar’ın yolda koşarak yaklaştığını gördü. Rahatladığını hissetti.

“Jacob, nerelerdeydin?” Kadın karşılarında durdu. “Sana kaç kez söyleyeceğim? Böyle koşturup gidemezsin, *gidemezsin*.”

Oğlan uzun kollarını sallayarak geriledi. “Sara’yı bulmalıyım!”

“*Jacob!*”

Kadının sesi çocuğa ok gibi çarptı sanki: Jacob olduğu yerde kalakaldı; ama yüzünde hâlâ tuhaf, esrarengiz bir dehşet vardı. Ağzı açıktı ve soluk soluğaydı. Mar ona ihtiyatla, iri ve sağı solu belli olmaz bir hayvana yaklaşırcasına yaklaştı.

“Jacob, bana bak.”

“Anneciğim..”

“Sus artık. Konuşma. Bana bak.” Kadın ellerini uzatıp çocuğun yanaklarına koyarak yüzüne baktı.

“Onu gördüm anneciğim.”

“Gördüğünü biliyorum. Ama sadece bir rüyaydı Jacob, hepsi bu. Hatırlamıyor musun? Eve döndük, sonra seni yatağa yatırdım ve uyudun.”

“Öyle mi?”

“Evet canım, öyle. Sadece bir rüyaydı.” Jacob artık daha rahat soluyordu, annesinin dokunuşu onu sakinleştiriyordu. “Şimdi eve gidip beni orada beklemeni istiyorum. Artık Sara’yı aramak yok. Tamam mı?”

“Ama anneciğim...”

“Aması maması yok Jacob. Sözümü dinler misin?”

Jacob gönülsüzce kafa sallayıp onayladı.

“Aferin benim oğluma.” Mar geri çekilip onu bıraktı. “Şimdi dosdoğru eve.”

Oğlan Michael’a son bir kaçamak bakış fırlattıktan sonra koşarak uzaklaştı.

Mar nihayet Michael’a döndü. “Heyecanlanınca hep öyle davranıyorum, işe yarıyor” dedi bezgince omuz silkerek. “İşe yarayan tek şey.”

“Gabe’in öldüğünü duydum” demeyi başardı Michael. “Başın sağ olsun.”

Mar’ın gözleri ağlamaktan gözyaşlarını tüketmiş gibi görünüyordu. “Sağ ol Michael. Sara sonuna kadar Gabe’in yanındaydı; Michael onu bu yüzden görmek istedi sanırım. Sara iyi bir arkadaş oldu. Hepimiz için.” Mar bir an duraksadı; yüzünde ıstırap belirdi. Ama sonra aklındaki düşünceyi kovmak istercesine kafa salladı. “Ona bir mesaj ulaştırabilirsen söyle, hepimiz onu düşünüyoruz. Ona doğru dürüst teşekkür etmeye fırsatım olmadı. Bunu yapar mısın?”

“Buralarda bir yerdedir eminim. Hastane’ye baktın mı?”

“Tabii ki Hastane’de. Jacob’ın ilk gittiği yer orasıydı.”

“Anlamıyorum. Sara Hastane’deyse, Jacob niye onu bulamadı ki?”

Mar ona tuhaf tuhaf baktı. “Karantina yüzünden elbette.”

“Karantina mı?”

Mar’ın yüzü asıldı. “Michael, nerelerdeydin sen?”

Yirmi sekiz

Sonunda Alicia onu bulmadı; tam tersi oldu. Peter onun nerede olduğunu biliyordu.

Alicia Albay'ın kulübesinin önündeki bir gölgelikte oturuyordu, sırtını bir odun yığınınına dayamıştı, dizlerini göğsüne çekmişti. Peter'ın yaklaştığını duyunca başını kaldırıp baktı ve gözlerini elinin tersiyle sildi.

“Ah, lanet olsun, lanet olsun” dedi.

Peter yere, onun yanına oturdu. “Sorun yok.”

Alicia öfkeyle iç geçirdi. “Hayır, var. Beni bu halde gördüğünü birine söylersen seni *bıçaklarım* Peter.”

Bir süre sessizce oturdular. Hava bulutluydu, uçuk ve dumansı ışıktaki kesif, keskin bir koku vardı – Sur'un ardında yakılan cesetlerin kokusu.

“Hep bir şeyi merak etmişimdir” dedi Peter. “Neden ona Albay diyorduk?”

“Çünkü ismi buydu. Başka ismi yoktu.”

“Neden dışarı çıktı sence? Öyle bir tip değil gibiydi. Yani, hayattan öyle vazgeçecek biri değildi.”

Ama Alicia karşılık vermedi. Albay'la ilişkisinden çok az bahsederdi ve asla ayrıntıya girmezdi. Hayatının Peter'ın görmediği bir kısmıydı, hatta belki de tek kısmıydı. Yine de Peter o kısmın varlığını hep sezmişti. Alicia'nın Albay'ı babası olarak gördüğünü sanmıyordu – Peter aralarında öyle bir yakınlık sezmemişti hiç. Albay'ın isminin geçtiği nadir zamanlarda veya geceleri iskelede belirdiğinde Peter kızın katlaştığını, soğuklaştığını, mesafeli davrandığını fark ederdi. Bariz bir değişim değildi bu ve muhtemelen Peter'dan başkası fark etmezdi. Ama Alicia Albay'ı ne olarak görürse görsün, aralarında bir bağ olduğu kesindi; Alicia'nın Albay'a ağladığını düşündü.

“İnanabiliyor musun?” dedi Alicia yıkılmış bir halde. “Beni kovdular.”

“Sanjay fikrini değiştirecektir. Aptal değil. Hata yapıyorlar, bunu anlayacaktır.”

Ama Alicia onu pek dinlemiyor gibiydi. “Hayır, Sanjay haklı. Sur dışına çıkmamalıydım. Kızı orada görünce kendimi kaybettim.” Çaresizce kafa salladı. “Gerçi artık önemi yok. O yarayı gördün.”

Kız, diye düşündü Peter. Onun hakkında bir şey öğrenememişti. Kimdi? Nasıl sağ kalmıştı? Onun gibi başkaları var mıydı? Virallerden nasıl kurtulmuştu? Ama kız ölecekti, bütün yanıtları

beraberinde götürecekti görünüşe bakılırsa.

“Denemen gerekiyordu. Bence doğru şeyi yaptın. Caleb da öyle.”

“Sanjay onu dışarı atmayı düşünüyor, biliyor musun? Pabuç’u dışarı atmayı düşünüyor resmen.”

Dışarı atılmak: Bu akla gelebilecek en korkunç şeydi. “Bu doğru olamaz.”

“Ciddiyim Peter. Yemin ederim, şu an bunu konuşuyorlar.”

“Diğerleri bunu hayatta kabul etmezler.”

“Onların ne zamandan beri söz hakkı var ki? Sen o odadaydın. Millet *korkuyor*. Öğretmen’in ölümünün sorumluluğunun birisine yüklenmesi gerek. Caleb’in kimsesi yok. Kolay hedef.”

Peter derin bir nefes alıp tuttu. “Bak, Sanjay’i tanırım. Gayet kendini beğenmiştir, ama öyle bir insan olduğunu cidden sanmıyorum. Hem herkes Caleb’i sever.”

“Herkes Arlo’yu da severdi. Herkes ağabeyini de severdi. Bu bir şeyin garantisi değil.”

“Theo gibi konuşmaya başladın.”

“Olabilir.” Alicia ileriye, ışığa kısık gözlerle bakıyordu. “Bildiğim tek şey Caleb’in dün gece hayatımı kurtardığı. Sanjay onu dışarı atmayı düşünüyorsa karşısında beni bulur.”

“Lish.” Peter duraksadı. “Dikkatli ol. Ağzından çıkanı kulağın duysun.”

“Ben kararımı verdim. Kimse onu dışarı atmayacak.”

“Senin tarafındayım, biliyorsun.”

“Olmak istemeyebilirsin.”

Çevrelerindeki Koloni’ye tuhaf bir sessizlik hâkimdi, herkes hâlâ sabahın erken saatlerindeki olaylar yüzünden afallamış haldeydi. Peter bu sessizliğin büyük bir olaydan önceki mi, yoksa sonraki mi sessizlik olduğunu merak etti. Suçlunun saptanmış olmasının sessizliği miydi? Alicia haklıydı; millet korkuyordu.

“O kız konusunda” dedi Peter. “Sana söylemem gereken bir şey var; daha önce söylemeliydim.”

Hapishane kasabanın doğu tarafındaki karavan parkındaki eski bir umumi tuvaletti. Peter’la Alicia yaklaşırken insan sesleri işittiler. Devrilmiş karavanların labirentinden geçerken hızlandılar – karavanların çoğu çoktan yağmalanmıştı– ve hapishaneye varınca önünde duran bir Nöbetçi’nin, Dale Levine’in etrafında toplanmış bir düzine kadın ve erkek gördüler.

“Neler oluyor yahu?” diye fısıldadı Peter.

Alicia’nın yüzü ciddi idi. “Başladı” dedi. “Olan bu.”

Dale ufak tefek bir adam değildi, ama o sırada öyle görünüyordu. Kalabalığın karşısında köşeye sıkışmış bir hayvan gibiydi. Kulakları biraz ağır işitirdi ve kendisiyle konuşan kişilere sağlam kulağını yöneltmek için başını biraz sağa çevirmesi ona dalgın bir hava katardı. Ama şimdi dalgın görünmüyordu.

“Üzğünüm Sam” diyordu Dale. “Senin bildiklerinden fazlasını bilmiyorum.”

Konuştuğu kişi Yaşlı Chou’nun yeğeni Sam Chou’ydu – Peter’in hayatında sadece birkaç kez konuştuğu, son derece sessiz sakin bir adamdı. Karısı Diğer Sandy’ydi; beş çocukları vardı, üçü Sığınak’taydı. Peter’la Alicia gruba ulaştıklarında Peter onların kim olduğunu fark etti: ebeveynler. Tıpkı Ian gibi, hapishanenin etrafındaki herkesin en az bir çocuğu vardı. Patrick ve Emily Phillips’in. Hodd ve Lisa Greenberg’in. Grace Molyneau, Belle Ramirez ve Hannah Fisher Patal’ın.

“O ocuk Sur kapısını açtı.”

“Eee, ne yapmamı istiyorsun ki? Daha fazlasını öğrenmek istiyorsan amcana sor.”

Sam hapishanenin yüksek pencerelerine bakıp seslendi: “Beni duyuyor musun Caleb Jones? Hepimiz ne yaptığımız biliyoruz!”

“Haydi Sam. Zavallı çocuğu rahat bırak.”

Başka bir adam öne ıktı: Milo Darrell. Ağabeyi gibi o da penseydi, tüm penseler gibi sağlam yapılı ve ketumdu: uzun boylu ve geniş omuzlu ydu, kabarık bir sakalı ve gözlerinin önüne düşen dağınık saçları vardı. Karısı Penny yanında küçücük duruyordu.

“Senin de çocuğun var Dale” dedi Milo. “Nasıl öylece durabiliyorsun?”

Peter adamın J’lerden birini kastettiğini anladı. Küçük June Levine. Dale’in yüzünün biraz beyazlaştığını gördü.

“Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun?” Dale’in kalabalığın üstündeki otoritesi giderek azalıyordu. “Hem öylece durduğum filan yok. Bu meseleyi Hane Halkı halletsin.”

“Dışarı atılmalı.”

Bu kadın sesi kalabalığın ortasından yükselmişti. Konuşan Rey'in karısı Belle Ramirez'di. Jane onların kızıydı. Peter kadının ellerinin titrediğini fark etti; kadın ağlamaklı gibiydi. Sam ona yaklaşıp bir kolunu omzuna attı. "Görüyor musun Dale? O çocuk ne yaptı, görüyor musun?"

O sırada Alicia kalabalığın içinden ite kaka geçti. Belle'e, aslında kimseye bakmadan Dale'in yanına gitti; adam perişan haldeki Belle'e tamamen çaresizce bakıyordu.

"Dale, bana yayını ver."

"Lish, bunu yapamam. Jimmy söyledi."

"Umrumda değil. Ver."

Alicia karşılık beklemeden yayı kaptı. Dönüp yayı elinden sarkıtarak herkese baktı – provoke edici olmamaya özen göstermişti, ama Alicia Alicia'ydı. Varlığı yeterliydi.

"Bakın millet, altüst olduğunuzu biliyorum ve bana sorarsanız haklısınız da. Ama Caleb Jones bizden biri, hepimiz kadar."

"Senin için söylemesi kolay." Milo şimdi Sam'le Belle'in yanında duruyordu. "Dışarı çıkan sendin."

Kalabalıktakiler mırıldanarak destek verdiler. Alicia adama sakince bakıp o anın geçmesini bekledi.

"Haklısın Milo. Pabuç olmasa ölürdüm. Yani ona bir şey yapmak niyetindeyseniz önce iyice düşünün."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Sam horgörüyle. "Hepimize ok mu atacaksın?"

"Hayır." Alicia dalga geçercesine kaşlarını çatı. "Sadece sana Sam. Milo'nun işini bıçakla bitiririm."

Birkaç adam huzursuzca güldü; ama hemen sustular. Milo bir adım geri çekilmişti. Hâlâ kalabalığın yanında duran Peter, elinin bıçağına gittiğini fark etti. Her şey şimdi olacaklara bağlı gibiydi.

"Bence blöf yapıyorsun" dedi Sam gözlerini Alicia'nın yüzünden ayırmadan.

"Öyle mi dersin? Beni pek tanımıyorsun demek ki."

"Hane Halkı onu dışarı atacak. Bak görürsün."

"Olabilir. Ama buna biz karar veremeyiz. İnsanları boş yere galeyana getiriyorsun. Buna izin vermeyeceğim."

Kalabalıktakiler birden susmuşlardı. Peter onların kararsızlıklarını hissetti; yatışmışlardı. Sam ve belki Milo hariç gerçekten öfkeli olan yoktu. Sadece korkuyorlardı.

“Doğru söylüyor Sam” dedi Milo. “Haydi gidelim.”

Gözleri haklılığına inancının öfkesiyle yanan Sam hâlâ Alicia’nın yüzüne bakıyordu. Alicia henüz yayı kaldırmamıştı, ama buna gerek yoktu. İki adamın arkasında duran Peter’in eli bıçağındaydı. Diğer herkes geri çekilmişti.

“Sam” dedi Dale; sonunda tekrar konuşabilmişti. “Evine git, *lütfen*.”

Milo, Sam’i dirseğinden tutmak için elini uzattı. Ama Sam kolunu çekip kurtardı. Şaşkın bir hali vardı, sanki Milo’nun dokunması onu bir transtan çıkarmıştı.

“Tamam, tamam. Geliyorum.”

Peter göğsünde tuttuğunu fark ettiği havayı ancak o iki adam karavan labirentinde gözden kaybolunca boşalttı. Böyle şeylerin mümkün olabileceğini, korkunun bu insanların –işinde gücünde olan ve Sığınak’taki çocuklarını ziyaret eden bu tanıdık insanların– öfkeli bir güruh oluşturmasına yol açabileceğini daha dün hayal bile etmezdi. Hele Sam Chou: Peter o adamı ilk kez bu kadar sinirli görmüştü. Aslında ilk kez sinirli görmüştü.

“Ne oluyor Dale?” dedi Alicia. “Bu ne zaman başladı?”

“Caleb’ı buraya getirmelerinden hemen sonra.” Olanların ya da olmasına ramak kalmış olayların Dale’in üstündeki tam etkisi şimdi, kendi kendilerine kaldıklarında adamın yüzünden okunabiliyordu. Dale bir uçurumdan düşüp de mucizevi bir şekilde, yaralanmadan kurtulduğunu fark etmiş bir insan gibi görünüyordu. “Uçanlar adına, onlara kapıyı açmak zorunda kalacağımı sandım. Siz gelmeden önce söylediklerini duymalıydınız.”

Hapishaneden Caleb’ın sesi geldi. “Lish? Sen misin?”

Alicia pencerelere dönüp seslendi. “Kuyruğu dik tut Pabuç!” Tekrar Dale’e baktı. “Git başka Nöbetçiler getir. Jimmy’nin aklı neredeydi bilmiyorum ama burada en az üç Nöbetçi durmalı. Sen dönene kadar Peter’la ben burada nöbet tutabiliriz.”

“Lish, seni burada bırakıp gidemem biliyorsun. Sanjay canıma okur. Artık Nöbetçi bile değilsin.”

“Olabilir, ama Peter Nöbetçi. Hem sen ne zamandan beri Sanjay’dan emir alıyorsun?”

“Bu sabahtan beri.” Adam onlara şaşkınca baktı. “Jimmy öyle diyor. Sanjay... neydi? Olağanüstü hal ilan etti.”

“Bunu biliyoruz. Bu Sanjay’in emir verebileceği anlamına gelmiyor.”

“Bunu Jimmy’ye söyle. O tersini düşünüyor gibi. Galen da.”

“Galen mı? Galen’in ne alakası var?”

“Duymadınız mı?” Dale onların yüzlerini çabucak inceledi. “Duymadınız galiba. Galen artık Şef

Yardımcısı.”

“Galen *Strauss* mu?”

Dale omuz silkti. “Bana da tuhaf geldi. Jimmy herkesi topladı ve senin yerine Galen’ın, Theo’nun yerine de Ian’ın geçtiğini söyledi.”

“Peki ya Jimmy’nin yeri? O Şef Yardımcısı olduysa, eski yerine kim geçti?”

“Ben Chou.”

Ben’le Ian: Bu mantıklıydı. İkisi de Şef Yardımcılığı için sıradaydılar. Oysa Galen?

“Bana anahtarı ver” dedi Alicia. “Git iki Nöbetçi getir. Şef Yardımcısı değil. Mümkünse Soo’yu bul ve ona sana söylediğim şeyi söyle.”

“Ama ben...”

“Ciddiyim Dale” dedi Alicia. “Git.”

Hapishanenin kapısını açıp içeri girdiler. Oda boştu, niteliksiz bir beton kutuydu. Bir duvarda tesisatı çoktan sökülmüş tuvalet kabinleri diziliyordu; bunların karşısında borular ve yukarılarında minik çatlaklarla kaplı uzun bir ayna vardı.

Caleb yerde, pencerelerin dibinde oturuyordu. Ona sadece bir sürahi dolusu su ve bir kova bırakmışlardı. Lish yayını kabinlerden birine dayadı ve Caleb’in karşısında diz çöktü.

“Gittiler mi?”

Alicia başıyla onayladı. Peter çocuğun ne kadar korktuğunu görebiliyordu. Caleb ağlamış gibiydi.

“Bittim ben Lish. Sanjay beni dışarı atar kesin.”

“Öyle bir şey olmayacak. Sana söz veriyorum.”

Caleb akan burnunu elinin tersiyle sildi. Yüzüyle elleri, tırnakları pisti. “Ne yapabilirsin ki?”

“O kısmı bana bırak.” Alicia kemerinden bir bıçak çekti. “Bunu kullanmayı biliyor musun?”

“Uçanlar adına Lish. Bıçağı ne yapayım?”

“Ne olur ne olmaz. Kullanmayı biliyor musun?”

“Biraz. Çok değil.”

Alicia bıçağı onun eline tutuşturdu. “Sakla.”

“Lish” dedi Peter usulca, “bu iyi bir fikir mi sence?”

“Onu silahsız bırakmayacağım.” Alicia tekrar Caleb’a baktı. “Kendini salma ve tetikte ol. Bir şey olursa ve kaçma şansın varsa hiç durma. Şalter kutusuna koş. Oralarda saklan, seni bulurum.”

“Neden orası?”

Dışarıdan insan seslerinin geldiğini duydular. “Açıklaması uzun sürer. Anlaştık mı?”

Dale odaya girdi; peşinde bir Nöbetçi, Sunny Greenberg vardı. Sunny henüz on altısındaydı, bir koşucuydu. Sur’da bir mevsim bile geçirmemişti.

“Lish, şaka yapmıyorum” dedi Dale. “Gitmelisin.”

“Sakin ol. Gidiyoruz.” Ama Alicia kalkıp da kapı eşiğinde duran Sunny’yi görünce durdu. “Bula bula bunu mu buldun? Bir koşucu?”

“Diğer herkes Sur’da.”

Peter, Alicia’nın daha on iki saat önce buraya kimi istese getirebileceğini fark etti. Şimdiyse kız yalvarmak zorunda kalıyordu.

“Peki ya Soo?” dedi Alicia ısrarla. “Onunla görüştün mü?”

“Yerini bilmiyorum. O da yukarıdadır herhalde.” Dale, Peter’a baktı. “Şu kızı buradan götürür müsün lütfen?”

Şimdiye kadar tek kelime etmemiş olan Sunny odanın içinde ilerledi. “Dale, ne yapıyorsun? Jimmy’nin başka bir Nöbetçi’nin gelmesini emrettiğini söylemiştin. Alicia’dan mı emir alıyorsun?”

“Lish yardım ediyordu o kadar.”

“Dale, o Nöbetçi Şefi değil. Nöbetçi bile değil.” Kız Alicia’yı çabucak, biraz utançla omuz silkerek selamladı. “Alınmak yok Lish.”

“Alınmadım.” Alicia kızın elindeki tatar yayını gösterdi. “Söylesene. Şunu iyi kullanabiliyor musun?”

Kız sahte bir mütevazılıkla omuz silkti. “Okulda en yüksek notları ben alıyordum.”

“Eh, umarım bu doğrudur. Çünkü görünüşe bakılırsa terfi edildin.” Alicia tekrar Caleb’a döndü. “Kendine iyi bak, tamam mı?”

Çocuk başıyla onayladı.

“Sana böylediklerimi unutma. Yakınlarda olacağım.”

Alicia, Dale’le Sunny’ye son kez bakıp gözleriyle konuştu –*Emin olun ki bu kişisel bir mesele*– ve Peter’ı alıp hapisshaneden çıktı.

Yirmi dokuz

Hane Halkı Başkanı Sanjay Patal her şeyin yıllar önce başladığını söyleyebilirdi. Rüyalarla başlamıştı.

Kızla ilgili rüyalar değil: Onu hiç rüyasında görmediği kesindi. En azından kesin gibiydi. Hiçlikten Gelen Kız –ona herkes öyle diyordu, Yaşlı Chou bile; bu tabir sadece bir sabah içinde kızın ismi oluvermişti– aralarına karanlığın kanlı canlı bir varlık olarak doğurduğu bir hayalet gibi gelmişti. Varlığı, varlığının imkânsızlığını çürütüyordu. Sanjay Patal kendi zihnini araştırmıştı, ama orada kıza rastlayamamıştı; ne kendisi olarak bildiği, Sanjay Patal olarak bildiği yönünde, ne de diğerinde: gizli, rüya gören yönünde.

Kendini bildi bileli bu duyguyu hissediyordu. İçinde bambaşka bir insanın, apayrı bir ruhun barındığını hissediyordu. Bu ruhun bir ismi ve şarkı söyleyen bir sesi vardı: *Benim ol. Ben seninim, sen de benimsin ve birlikte varlıklarımızın toplamından fazlasıyız.*

Sanjay Sığınak'ta geçirdiği Küçüklüğünden beri o rüyayı görüyordu. Çoktan yok olmuş bir dünyayı görüyordu ve kendi içinde bir ses şarkı söylüyordu. Bir bakıma diğer rüyalar gibiydi, sesler ve ışık ve duyular vardı. Bir mutfakta sigara içen şişman bir kadın görüyordu. Kadın geniş, pelte gibi, mağaramsı ağızına yiyecek tıkıştırırken telefonla konuşuyordu; telefon tuhaf bir nesneydi, bir ucundan konuşuluyor ve diğer ucundan dinleniyordu. Sanjay her nasılsa bu nesnenin ne olduğunu, telefon olduğunu biliyordu ve böylece gördüğü şeyin sadece rüya olmadığını anlamıştı. Bir vizyonu gördüğü. Önceki Zaman'a dair bir vizyon. Ve içindeki şarkı söyleyen ses, gizemli ismini söylüyordu: *Ben Babcock'ım.*

Ben Babcock'ım. Biz Babcock'ız.

Babcock. Babcock. Babcock.

O zamanlar Babcock'ı bir çeşit hayali arkadaş olarak görürdü – sanki rol yapma oyunu oynuyorlardı, ama oyun hiç bitmiyordu. Babcock hep yanındaydı, Büyük Oda'da ve avluda; Sanjay yemek yerken ve geceleri yatağına yatarken Babcock hep yanındaydı. O rüyada olanlar, diğer salakça ve çocukça rüyalarda olanlardan, örneğin yıkanmaktan veya lastiklerin üstünde oyun oynamaktan ya da bir sincabın fındık yemesini seyretmekten farklı gelmiyordu. Babcock rüyalarında bazen bunları görüyordu, bazen Önceki Zaman'daki şişman bir kadını, bazense anlamsız şeyleri.

Çok eskiden bir gün Büyük Oda'da diğer çocuklarla birlikte çember şeklinde otururken Öğretmen'in *Arkadaşlığın ne anlama geldiğini konuşalım*, dediğini hatırlıyordu. Çocuklar öğle yemeklerini yeni yemişlerdi; Sanjay her yemek sonrasında gibi kendini sıcacık ve uykulu hissediyordu. Diğer Küçükler gülüyor ve çene çalıyorlardı, ama Sanjay öyle şeyler yapmıyordu, öyle

bir çocuk değildi, söz dinlerdi ve sonra Öğretmen onları susturmak için el çırpıyordu ve Sanjay'e dönmüştü, çünkü Sanjay çok usluymuştu, uslu tek çocuk oydu ve Öğretmen ona dönmüştü, yüzünde armağan verecekmiş gibi bir ifade vardı, muhteşem bir armağan veriyordu, ilgisini veriyordu ve demişti ki: *Söylesene Küçük Sanjay, arkadaşların kimler?*

“Babcock” diye karşılık vermişti.

Bunu düşünmeden söylemişti; ağzından kendiliğinden çıkıvermişti. Bu gizli ismi söylemekle hata ettiğini hemen anlamıştı. Yüksek sesle söylenince, ifşa edilince önemsizleşmiş gibiydi. Öğretmen kararsızca kaşlarını çatmış, bir şey anlamamıştı. Babcock? diye yinelemişti. Doğru mu duymuştu? Sanjay o zaman Babcock'ı herkesin tanımadığını anlamıştı, elbette tanımayanlardı, tanıdıklarını nereden çıkarmıştı ki? Babcock özel ve mahrem bir şeydi, sadece Sanjay'e aitti ve ismini öyle düşüncesizce söylemek, sırf göze girmek ve iyi çocuk olmak için söylemek bir hataydı. Hatadan da öte, bir ihlaldir. Bu ismi söylemek özelliğini ortadan kaldırmak demektir. *Babcock kim Küçük Sanjay?* Sonraki berbat sessizlikte –bütün çocuklar konuşmayı kesmişlerdi, bu yabancı sözcük dikkatlerini çekmişti– Sanjay birinin kıkırdadığını işitmişti; hatırladığı kadarıyla Demo Jaxon'dı, Sanjay ondan o zamanlar bile nefret ederdi – ve sonra başkaları kıkırdamıştı peş peşe, alaycı sesler oturan çocuklar çemberine bir ateşten sıçrayan kıvılcımlar gibi yayılmıştı. Demo Jaxon: İlk gülen oydu elbette. Sanjay de İlk Aile'dendi, ama Demo öyle bir davranıyordu ki, o rahat ve kaygısız gülümsemesiyle kendini öyle kolayca sevdireliyordu ki, sanki ikinci ve daha da özel bir kategori vardı, İlk İlk kategori vardı ve buna sadece kendisi, Demo Jaxon dahildi.

Ama Sanjay en çok Raj'ın tavrına üzülmüştü. Sanjay'den iki yaş küçük olan Küçük Raj'ın Sanjay'e saygı göstermesi gerekirdi, çenesini kapalı tutması gerekirdi, ama o da kahkahalara katılmıştı. Sanjay'in solunda bağdaş kurmuş halde oturuyordu –Demo ise Sanjay'in tam karşısındaydı– ve Sanjay kardeşinin Demo'ya çabucak, soran gözlerle bakıp onay beklemesini dehşetle seyretmişti. *Görüyor musun?* diyordu Raj'ın gözleri. *Bak, ben de Sanjay'le dalga geçebiliyorum, görüyor musun?* Öğretmen yine el çırpıyor, düzeni sağlamaya çalışıyordu; Sanjay çabucak bir şeyler yapmazsa artık kendisiyle hep dalga geçileceğini biliyordu. Yemeklerde, ışıklar söndükten sonra ve avluda, Öğretmen uzaklaştığında hep bir ağızdan *Babcock! Babcock! Babcock!* diye bağıracaktı. Kötü bir sözcükmüş gibi. *Sanjay'in küçük Babcock'ı var!*

Ne söylemesi gerektiğini biliyordu.

“Çok pardon Öğretmen'im. Demo diyecektim. Arkadaşım Demo.” Karşısında oturan –tüm Jaxonlar gibi– siyah saçlı, inci dişli ve fıldır fıldır gözlü çocuğa en samimi gülümsemesini sergilemişti. Bunu Raj yapabiliyorsa, kendisi de yapabilirdi. “En iyi arkadaşım Demo Jaxon.”

Onca yıldan sonra o günü anımsamak tuhaftı. Demo Jaxon iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu, Willem'la Raj da; o ikinci vakti o çemberde oturan çocukların yarısı ya ölmüş ya da dönüşmüşlerdi. Çoğunun işi Karanlık Gece'de bitmişti; geri kalanlarsa zamanla, kendilerine özgü şekillerde ortadan kaybolacaktı. Sanki o grup azar azar kemiriliyordu, yeniyordu; hayat böyleydi işte, insanı yiyip bitirirdi. Aradan öyle çok sene geçmişti ki –zamanın geçişi de bir çeşit mucizeydi– ve Babcock yanından hiç ayrılmamıştı. İçinden gelen bir ses gibiydi, usulca yön gösteren, her zaman sözcüklerle konuşmasa da arkadaşı yokken arkadaşlık eden bir ses. Babcock dünyaya dair bir histi. Sanjay Sığınak'taki o günden beri kimseye Babcock'tan bahsetmemişti.

Babcock'ın uyandırdığı his ve rüyalar zamanla değişmişti, başka bir şeye dönüşmüştü. Artık Önceki Zaman'daki kadını nadiren görüyordu. (Bu arada Sanjay'ın o tuhaf gecede Fener Kulesi'nde ne işi vardı? Artık hatırlamıyordu.) Geçmişini değil geleceğini görüyordu ve bu gelecekteki kendi yerini, başlangıcını görüyordu. Bir şey olacaktı, büyük bir şey. Sanjay tam olarak ne olacağını bilmiyordu. Koloni sonsuza dek direnemezdi, Demo'yla Joe Fisher bu konuda haklıydılar; günün birinde ışıklar sönecekti. Günleri sayılıydı. Ordu yoktu, bitmişti, geri gelmeyecekti; Ordu'dan hâlâ medet uman birkaç kişi vardı, ama Sanjay Patal onlardan biri değildi. Gelen her ne ise, Ordu değildi.

Sanjay tüfekleri biliyordu elbette. Tüfekler sır sayılmazdı pek. Raj'dan duymamıştı; Raj'ın Demo'yu kendisine yeğlemesine şaşırmasa da hayal kırıklığına uğramıştı. Ama Raj Mimi'ye söylemişti, Mimi de Gloria'ya söylemişti –Ray'ın geveze, dedikoducu karısı bir sırrı beş saniyeden fazla tutamazdı; bir Ramirez'di ne de olsa– ve Gloria, Demo Jaxon'ın sırta kadem basmasından, belinde bir bıçak bile taşımadan Sur kapısından gizlice çıkıp gitmesinden birkaç gün sonra kahvaltıda her şeyi anlatıvermişti, bunları sana söylemem doğru mu emin değilim demişti.

On iki sandık dolusu, demişti Gloria sesini alçaltarak; yüzü hevesli bir öğrencinin içtenliğiyle parlıyordu. Santralde, bir duvarın ardında. Gıcır gıcır, yepyeni tüfekler. Demo'yla Raj'ın ve diğerlerinin bir askeri sığınaktan getirdikleri *Ordu* tüfekleri. Bu önemli mi? diye sormuştu Gloria. Sanjay'e söylemekle iyi mi etmişti? Kaygısı numaraydı; gözleriye gerçeği söylüyordu. Gloria o tüfeklerin ne anlama geldiğini biliyordu. Evet, demişti Sanjay, kafasını emme basma tulumu gibi sallayarak. Evet, önemli olabilir. Bence bu mesele aramızda sır olarak kalsın. Bana söylediğin için sağ ol Gloria.

Sanjay tüfeklerden başkalarının da haberdar olduğunu tahmin etmişti. O sabah dosdoğru Mimi'ye gitmişti ve tüfeklerden kimseye bahsetmemesi gerektiğini net bir dille söylemişti. Ama öyle bir meseleyi sır olarak tutmak imkânsızdı elbette. Zander kesin biliyordu; santralde yaşıyordu. Yaşlı Chou da biliyordu herhalde, çünkü Demo ona her şeyi anlatırdı. Soo, Jimmy ve Willem'in kızı Dana bilmiyorlardı muhtemelen. Ama başka bilenler de vardı mutlaka –örneğin Theo Jaxon– ve onlar kimlere söylemişlerdi kim bilir? Kimlere Gloria'nın o sabah kahvaltıda yaptığı gibi fısıldayıp “Sana önemli bir sır vereceğim” demişlerdi? Yani mesele tüfeklerin gizli kalması değildi, sırrın ne zaman ve hangi koşullarda açığa çıkacağıydı ve –Sanjay bu dersi Sığınak'taki o sabah öğrenmişti– kimin kiminle arkadaş olduğuydu.

Sanjay bu yüzden Mausami'nin Nöbetçilik'i bırakmasını istemişti, onun Theo Jaxon'dan uzakta olmasını istemişti.

Mausami doğduğundan beri Sanjay şunu biliyordu: O her şeyin sebebiydi. Evet, son zamanlarda bile Sanjay'ın bazen bir oğlu olmadığına hayıflandığı, bunun hayatını eksik kıldığını hissettiği doğrudu. Ama Gloria artık çocuk doğuramazdı; bir sürü düşükten ve sahte alarmdan sonra menopoza girmişti. Mausami'nin doğumuna kadarki süreç zor geçmişti –Gloria'nın neredeyse sürekli kanaması olmuştu– ve iki ıstırap dolu gün boyunca karısının çaresiz iniltilerini Hastane'nin dış odasından dinleyen Sanjay'e bu bir insanın asla dayanamayacağı bir şey gibi gelmişti.

Ama Gloria dayanmıştı. Başını ellerinin arasında tutarak oturan, saatlerce beklemekten ve koğuştan gelen korkunç sesler yüzünden sersemlemiş olan Sanjay'e kızını getiren kişi Prudence Jaxon olmuştu tuhaf bir şekilde. Sanjay artık hem çocuğun, hem de Gloria'nın öleceğini, yapayalnız kalacağını

düşünüyordu; sarmalanmış bebeği alırken başta durumu kavrayamamıştı, Prudence'ın ona bebeğinin ölüsünü getirdiğini sanmıştı. *Bir kız*, diyordu Prudence, *sağlıklı bir kız*. O zaman bile Sanjay, kucağında bu yeni ve tuhaf şeyi tutarken, söylenenleri başta anlayamamıştı. *Kızın oldu Sanjay*. Sonra Sanjay bezi açıp da kızın yüzünü, şaşırtıcı insaniliğini, minik ağzını, seyrek ve siyah saçlarını ve zarif, pörtlemiş gözlerini görünce hayatında ilk kez sevgi hissettiğini anlamıştı.

Sonra kızını neredeyse kaybediyordu. Kızın Theo Jaxon'a, babasına çok benzeyen o adama ilgi duyması acı bir ironiydi; Mausami bunu babasından ve Gloria'dan gizlemek için elinden geleni yapmıştı, babası üzülmesin diye. Ama Sanjay olanları görebiliyordu. Dolayısıyla tam kızının Theo'yla evlenmeye karar verdiğini duymayı beklerken, Gloria'dan haberi alıp rahatlamıştı. Mausami, Galen Strauss'la evlenecekti! Gerçi Sanjay, seçme şansı olsa, Galen'ı yeğlemezdi – kesinlikle yeğlemezdi. Daha iriyarı birini yeğlerdi, Hollis Wilson ya da Ben Chou gibi. Ama Galen, Theo Jaxon değildi, önemli olan buydu; bir Jaxon değildi ve Mausami'yi sevdiğini herkes biliyordu. Sanjay bu sevginin özünde bir zayıflık, hatta âcizlik bulunmasını kabullenebilirdi.

Öğleyin Hastane’de dururken, kıza bakarken bunları düşünüyordu. Hiçlikten Gelen Kız’a bakarken. Sanki hayatındaki bütün meseleler, Mausami, Babcock, Gloria, tüfekler ve diğerleri bu imkânsız, gizemli kızda birleşmişti.

Kız uyuyor gibiydi. Veya uykuya *benzer* bir haldeydi. Sanjay, Sara’yla Jimmy’yi dış odaya sepetlemişti; Ben’le Galen ön kapıda nöbet tutuyorlardı. Nedense kızı tek başına incelemek istemişti. Kızın yarasının ağır olduğu belliydi; Sara’dan duyduğu her şey Sanjay’i kızın kurtulamayacağına inanmaya itiyordu. Ama karşısında kapalı gözlerle, kıınıldamadan, yüzünde herhangi bir mücadele ya da sıkıntı belirtisi olmadan, göğsü inip kalkmadan yatan kıza bakarken, onun görüldüğünden daha dayanıklı olduğunu düşünüyordu ister istemez. Bir Nöbetçi’nin okuyla vurulmuştu: öyle bir yara bırakın küçük bir kıızı, yetişkin bir adamı bile öldürürdü. Kız kaç yaşındaydı? On altı? On üç? Görüldüğünden genç miydi, yaşlı mıydı? Kızı temizlemek için elinden geleni yapan Sara ona yıkanmaktan kış grisine dönmüş bir sabahlık giydirmişti; sabahlığın sol kolu rahatsız edici bir şekilde boştu ve sarkıyordu, sanki içinde görünmez bir uzuv vardı. Sabahlığın önü açık olduğundan, kızın göğsündeki kalın yün sargı ve soluk beyaz ensesinin dibine kadar yükselmiş zayıf omzu görünüyordu. Vücudu kadın vücudu değildi, kalçaları ve göğsü bir oğlanınki gibi dardı, sabahlığın yıpranmış eteğinin altındaki bacaklarıysa bir tayınkiler gibi parlaktı ve bir ergenin boğumlu dizlerine sahipti. Böyle dizlerde çocuklarda rastlanan türden yara izleri, salıncaktan düşünce veya avluda oynarken açılmış bir iki yaranın izini görmemek şaşırtıcıydı.

Ve cildi, diye düşündü Sanjay, kızın dizlerine, sonra kollarına ve nihayet yüzüne bakar, onu bir kez daha tamamen incelerken. Beyaz değildi, solgun değildi; yaydığı donuk ışığı bu iki sözcük de ifade etmiyordu. Sanki tonunun açıklığı renginin kaçmasından değildi. Açık bir cilt rengi var, diye düşündü Sanjay. Oysa güneşte kalmış kısımlar daha koyu renkliydi, elleriyle kolları ve yüzü; yanaklarında ve burnunda soluk çiller vardı. Sanjay, Mausami’nin de küçükken böyle çilli olduğunu anımsayınca babacan bir şefkat duydu.

Kızın giysileri ve sırt çantası yakılmıştı, ama daha önce Hane Halkı üyeleri kalın eldivenler giyerek çantanın kanlı muhteviyatını incelemişlerdi. Sanjay ne umduğunu bilmiyordu, ama umduğunu bulamamıştı. Sırt çantası sıradan yeşil kanvastandı, belki de Ordu malıydı? Bazı eşyaların –bir çakı, bir konserve açacağı, bir kalın sicim yumağı– gerçekten faydalı olduğunda hemfikir olmuşlardı, ama çoğu işe yaramaz gibiydi, anlamları belirsizdi. Şaşılacak kadar pürüzsüz bir taş; güneşte ağarmış bir kemik parçası; boş madalyonlu bir kolye; gizemli bir ismi olan, *Charles Dickens Bir Noel Şarkısı Resimli Edisyon* diye bir kitap. Ok bu kitabı delip geçmişti; sayfalar kızın kanını emip şişmişlerdi. Yaşlı Chou, Önceki Zaman’da Noel’in bir çeşit toplanma günü olduğunu, İlk Gece’ye benzediğini anımsamıştı. Ama aslında kimse bilmiyordu.

Kızın hikâyesini ancak kendisinden öğrenebilirlerdi. Bir sessizlik kabarcığının içinde yatan bu Hiçlikten Gelen Kız’dan. Buraya gelmesinden çıkarılacak sonuç belliydi: Dışarıda hâlâ yaşayan insanlar vardı. Bu insanlar her kimseler ve her neredeseler, kendilerinden birini, savunmasız bir kıızı çölde tek başına bırakmışlardı ve kız bir şekilde buraya gelmişti. Aslında bu iyi bir haberdi ve milletin kutlama yapması gerekirdi, oysa kızın gelişinden bu yana saatler geçmiş olmasına karşın insanlar kaygılı bir suskunluğa bürünmüşlerdi. Sanjay tek bir kişinin bile *Yalnız değiliz. Çıkan sonuç bu. Dünya ölü bir yer değilmiş*, dediğini duymamıştı.

Öğretmen yüzünden, diye düşündü. Mesele sadece Öğret-men'in ölmesi değildi; Sığınak'tan çıkıldığı gün Öğretmen'in anlattıklarıydı. İnsanlar genellikle geçmişi anımsayınca, serbest bırakılmalarının öyküsünü anlatırken gülerlerdi. *O kadar abarttığıma inanamıyorum!* derlerdi. *Nasıl ağladığımı görmeliydiniz!* Sanki çocuk hallerinden, şefkatle ve anlayışla yaklaşılması gereken o masum yaratıklardan değil de bambaşka birilerinden, uzaktan baktıkları ve biraz komik buldukları birilerinden bahsediyorlardı. Aslında haklıydılar: Dünyanın ölümün kol gezdiği bir yer olduğunu öğrendikten sonra, çocuk halinizin sizinle alakası yokmuş gibi geliyordu. Sanjay'ın hayatının en kötü deneyimlerinden biri, Mausami'nin serbest bırakıldığı günkü yüz ifadesini, yüzündeki acıyı görmek olmuştu. Bazı insanlar asla kendilerini toparlayamıyorlardı –hayatı umursamaz hale geliyorlardı– ama çoğu devam etmenin bir yolunu buluyordu. Umudu bir şişeye koyup rafa kaldırmanın, sonra da hayatın içindeki görevlerini yerine getirmenin bir yolunu buluyorlardı. Sanjay, Gloria ve hatta Mausami böyle yapmışlardı; hepsi.

Ama şimdi bu kız vardı. Bütün gerçeklerle çelişiyordu. Bir insanın –savunmasız bir çocuğun– karanlıktan çıkıp gelmesi yaz ortasında kar yağması kadar rahatsız ediciydi. Sanjay kendi gözleriyle görmüştü, başkaları da, Yaşlı Chou, Walter Fisher, Soo, Jimmy ve diğerleri: herkes. Bu *imkânsızdı*; *mantıksızdı*. Umut insana acı verirdi ve kız işte buydu. Acı veren bir umuttu.

Genzini temizledi –ne kadar zamandır öylece durup kıza bakıyordu?– ve konuştu.

“Uyan.”

Karşılık gelmedi. Ama Sanjay kızın gözkapaklarının ardında hafif kıpırtılar görür gibi oldu. Bu kez daha yüksek sesle konuştu:

“Beni duyabiliyorsan hemen uyan.”

Düşünce zinciri arkasından gelen bir ses tarafından bölündü. Sara perdeden geçip odaya girdi, peşinde Jimmy ile.

“Lütfen Sanjay. Bırak dinlensin.”

“Bu kadın tutuklu Sara. Bilmemiz gereken şeyler var.”

“Tutuklu filan değil, o bir *hasta*.”

Sanjay tekrar kızı inceledi. “Can çekişiyormuş gibi görünmüyor.”

“Can çekişip çekişmediğini bilmiyorum. Onca kan kaybettikten sonra yaşaması mucize. Şimdi gider misin lütfen? Bir sürü kişi girip çıkıyor, kız enfeksiyon kapacak.”

Sanjay, Sara'nın ne kadar bitkin olduğunu görebiliyordu; kadının saçları terli ve dağınıktı, gözleri yorgunluktan baygınlaşmıştı. Herkes için uzun bir gün olmuştu ve daha da uzayacaktı. Yine de kadının yüzü otoriterdi; burada kuralları koyan oydu.

“Uyanırsa bana haber verir misin?”

“Evet dedim ya.”

Sanjay perdenin yanında duran Jimmy’ye döndü. “Tamam. Gidelim.”

Ama adam karşılık vermedi. Kıza bakıyordu – gözlerini ayırmadan.

“Jimmy?”

Adam bakışlarını kızıdan ayırdı. “Ne dedin?”

“Gidelim dedim. Sara’yı rahat bırakalım da işini yapsın.”

Jimmy hafifçe kafa sallayıp onayladı. “Kusura bakma. Dalmışım.”

“Biraz uyumalısın” dedi Sara. “Sen de Sanjay.”

Sundurmayaya çıktılar; orada nöbet tutan Ben’le Galen sıcaaktan terlemişlerdi. Daha önce bir kalabalık toplanmıştı, insanlar Yürüyen’i görmek istiyorlardı, ama Ben’le Galen onları uzaklaştırmayı başarmışlardı. Vakit öğleni geçiyordu; ortalıkta birkaç kişi vardı sadece. Sanjay yolun karşı tarafındaki maskeli, ağır çizmeli bir AH ekibinin kovalar taşıyarak Sığınak’a, Büyük Oda’yı tekrar yıkamaya gittiğini gördü.

“Nedir bilmiyorum” dedi Jimmy. “Ama o kızda bir şey var... Gözlerini gördün mü?”

Sanjay şaşırdı. “Gözleri kapalıydı Jimmy.”

Jimmy sundurmanın zeminine kısık gözlerle düşürdüğü bir şeyi ararcasına bakıyordu. “Düşününce evet, *kapalıydı* galiba” dedi. “Ama öyleyse neden bana baktığını düşündüm?”

Sanjay bir şey demedi. Saçma bir soruydu bu. Ama yine Jimmy’nin söylediklerinden etkilenmişti. Kıza bakarken onun da kendisine baktığını yoğun bir şekilde hissetmişti.

Diğer iki adama baktı. “Siz ikiniz onun neden bahsettiğini biliyor musunuz?”

Ben omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok. Belki de kız senden hoşlanmıştır Jimmy.”

Jimmy hışımla döndü. Terden parlayan yüzünde panik vardı. “Ciddi olur musun lütfen? İçeri gir de ne demek istediğimi gör. Çok tuhaf diyorum sana.”

Ben’in hemen baktığı Galen öylesine omuz silkmekle yetindi. “Uçanlar adına” dedi Ben, “şakaydı yahu. Ne kızılıyorsun?”

“Komik değildi ama. Sen neye gülüyorsun Galen?”

“Ben mi? Ben bir şey demedim.”

Sanjay sabırsızlandığını hissetti. “Siz üçünüz kesin artık. Jimmy, içeri kimse girmeyecek. Anlaşıldı

mi?”

Jimmy uysalca kafa salladı. “Elbette. Nasıl istersen.”

“Ciddiyim. Kim olursa olsun.”

Sanjay, Jimmy’nin yüzüne bir an daha baktı. Adamın Soo Ramirez gibi olmadığı belliydi; Alicia gibi de değildi. Ona bu görevi vermesinin sebebi tam da bu muydu?

“Pabuç’u ne yapalım?” diye sordu Jimmy. “Yani onu cidden dışarı atmayacağız, değil mi?”

Çocuk, diye düşündü Sanjay bezgince. Caleb Jones şu an düşünmek istediği en son şeydi. Caleb krizin ilk birkaç saatinde gerekli netliği sağlamıştı; insanların öfkelerini yöneltecek bir hedefe ihtiyaçları vardı. Ama şimdi, gündüz vakti, çocuğu dışarı atmak ileride herkesin pişmanlık duyacağı zalimce, anlamsız bir eylem olur gibi gelmeye başlamıştı. Hem o çocukta mangal gibi yürek vardı. Suçlamalar okunurken Hane Halkı’nın karşısında dimdik durmuştu ve suçu hiç duraksamadan üstlenmişti. Bazen hiç umulmadık insanların cesur olduğu anlaşılabilirdi ve Caleb Jones adlı pense bunlardan biriydi.

“Başında bir Nöbetçi dursun o kadar.”

“Peki ya Sam Chou?”

“Ona ne olmuş?”

Jimmy duraksadı. “Millet konuşuyor Sanjay. Sam, Milo ve bazı başka insanlar. Pabuç’u dışarı atmaktan bahsediyorlar.”

“Bunu nereden duydun?”

“Ben duymadım. Galen duymuş.”

“Bana da *başkası* söyledi” dedi Galen. “Kip söyledi. Ailesinin evindeyken konuşmaları duymuş.”

Kip bir koşucuydu, Milo’nun en büyük oğluydu. “Eee? Ne söyledi?”

Galen bu meseleyle bir ilgisi olmadığını belirtircesine, kararsızca omuz silkti. “Sam diyormuş ki, biz Pabuç’u dışarı atmazsak o atacakmış.”

Tahmin etmeliydim, diye düşündü Sanjay. İnsanların başlarına buyruk hareket etmelerine şu an hiç ihtiyacı yoktu. Ama tanıdığı en halim selim insanlardan biri olan Sam’in öyle düşüncesizce davranması çok tuhaftı. Sam seralarla ilgilenirdi, seralarla bir Chou ilgilenmişti hep; bezelyelere, havuçlara ve marullara evcil hayvanlarmış gibi davrandığı söylenirdi. Bir sürü Küçük’ü olduğu içindi herhalde. Sanjay ne zaman baksa Sam kutlama cilasını dağıtıyordu ve Diğer Sandy’nin karnı yine burnunda oluyordu sanki.

“Ben, o senin kuzenin. Böyle bir şey duydun mu?”

“Nasıl duyabilirim ki? Sabahtan beri buradayım.”

Sanjay onlara hapisshanedeki Nöbetçileri iki katına çıkarmalarını söyleyip yola indi. Ortalık cidden çok sessiz, diye düşündü. Kuşlar bile ötmüyordu. Aklına yine o kıza bakarken gözetlendiğini hissetmesi geldi. Sanki uyuyan kızın tatlı yüzünün –sahiden *tatlıydı*, bebenski bir tatlılığı vardı; Mausami'nin Küçüklük halini, Büyük Oda'daki yatağına tırmanmasını ve Sanjay'ın üstüne eğilip iyi geceler öpücüğü vermesini beklemesini hatırlatıyordu–, inik gözkapaklarının, yumuşak etten yapılma o perdelerin ardındaki zihni odada Sanjay'ı aramıştı. Jimmy haksız değildi; kızda sahiden bir tuhafılık vardı. Gözlerinde.

“Sanjay?”

Sanjay düşüncelere dalmış olduğunu fark etti. Dönünce karşısında, en üst basamakta duran Jimmy'yi buldu; Jimmy gözlerini kısmıştı ve hevesle öne eğilmişti, bir şey söylemek üzereydi.

“Eee?” Sanjay'ın ağzı birden kurudu. “Ne var?”

Adam konuşmak için ağzını açtı, ama sesi çıkmadı; başaramıyor gibiydi.

“Hiç” dedi Jimmy sonunda, gözlerini kaçırarak. “Sara haklı. Biraz uyusam iyi olacak.”

Otuz

Peter yıllar sonra, kızın gelişinden sonraki olayları dans hareketlerine benzetecekti: birleşen ve ayrılan, daha geniş yörüngelere kısa süreliğine savrulan ve ardından bilinmeyen bir gücün, yerçekimi kadar sakin ve kaçınılmaz bir kuvvetin etkisiyle gerisingeri çekilen bedenler.

Dün gece Hastane'ye gelip de kızı görünce –her tarafta kan vardı, Sara yarayı telaşla dikmeye çalışıyordu ve Caleb elindeki kanlı bezle kompres yapıyordu– dehşete ya da hayrete kapılmamıştı, kızı hemen tanımıştı sadece. Atlıklarındaki kızdı bu; koridorun karanlığında kendisiyle birlikte koşan, onu öpüp kapıyı kapatan kızdı.

O öpücük. Peter iskelede geçirdiği uzun saatlerde, Theo için Merhamet Nöbeti tutarken onu tekrar tekrar düşünmüştü, anlamını sorgulamıştı, ne tür bir öpücük olduğunu bulmaya çalışmıştı. Sara'nın geceleyin projektörlerin altında öpmesi gibi değildi; arkadaşça bir öpücük değildi, hatta çocuksu bir tarafı olsa da bir çocuğun masum öpücüğü bile değildi: Kız onu utanmışçasına çabucak, kaçamak bir şekilde öpmüştü, dudaklarını dokundurur dokunduramaz kendini geri çekmişti ve sonra birden, Peter'ın tek kelime etmesine fırsat vermeden koridora dönüp kapıyı onun yüzüne kapatmıştı. O öpücük bunların hepsiydi ve hiçbiriydi ve Peter anlamını ancak Hastane'ye girip de orada yatan kızı görünce kavramıştı: Bu bir vaatti. Hiç konuşmayan bir kızın kelimelere dökülmüşçesine net vaadiydi. *Seni bulacağım* diyen bir öpücüktü.

Sığınak duvarının yanındaki ardıçların ardında saklanan Alicia'yla Peter, Sanjay'in gitmesini seyrettiler. Hemen ardından Jimmy de gidince –Peter adamın hareketlerinde bir tuhafılık olduğunu düşündü; Jimmy sanki bitkindi ve nereye gideceğini, ne yapacağını bilmiyordu– geride sundurmanın gölgesinde nöbet tutan Ben'le Galen kaldı.

Alicia hayır anlamında kafa salladı. “Konuşarak ikna edebileceğimizi sanmıyorum.”

“Gel” dedi Peter.

Alicia'yı binanın arka tarafındaki, Hastane'yle seraların arasında uzanan bir geçide götürdü. Binanın arka kapısıyla pencerelerine tuğlalar örülmüştü, ama bir boş sandık yığınının ardında metal bir bölme vardı. Eski bir kaydırma oluğu buradan bodruma iniyordu; eskiden, Peter çocukken annesi bazen, tek başına çalıştığı gecelerde onu kaysın diye buraya getirirdi.

Peter metal kapıyı yana iterek açtı. “Gir bakalım.”

Alicia'nın oluğun kenarlarına çarptığını, sonra da aşağıdan “Tamam” diye seslendiğini işitti. Kapının kenarlarını tutarak yavaşça içeri girdi, kaydırma oluğunun kapağını kapadı –birden karanlıkta kaldı; buradan karanlıkta kaymayı daha zevkli bulduğunu anımsadı– ve kapağı bıraktı.

Hızla, sarsılarak düştü; ayaklarının üstüne indi. Oda tam hatırladığı gibiydi, sandıklarla ve alet edevatla doluydu; sağdaki derin dondurucu odasının raflarında kavanozlar diziliydi ve ortadaki geniş masanın üstünde bir terazi, aletler ve erimiş mumlar vardı. Alicia Hastane'nin ön odasına çıkan merdivenin dibinde duruyordu, yukarıdan gelen ışığa bakarken başını yana eğmişti. Merdivenin tepesi sundurmadan kolayca görülebilirdi. Pencerelerin önünden geçmek zor olacaktı.

Önce Peter çıktı. Tepeye yaklaşınca son basamağın üstünden dışarıya göz attı. Açısı yanlıştı, fazla alçaktaydı, ama iki adamın boğuk seslerini duyabiliyordu; sırtları dönüktü. Alicia'ya dönüp niyetini el kol hareketleriyle anlattıktan sonra hemen kalkıp odayı gizlice kat ederek koridora daldı ve koğuşa girdi.

Kız uyanıktı, yatakta oturuyordu. Peter'ın ilk gördüğü bu oldu. Kızın kanlı giysilerinin yerini beyaz bandajını sergileyen ince bir sabahlık almıştı. Dar yatağın kenarında oturan Sara'nın sırtı dönüktü; kızın bileğini tutuyordu.

Kız titreşen gözlerini kaldırıp Peter'la bakıştı. Birden panikle harekete geçti: Elini çekip kurtardı ve telaşla karyolanın başucuna geriledi; arkasında Peter'ın varlığını sezen Sara ayağa fırlayıp hızla ona döndü.

“Uçanlar adına, Peter.” Sara tepeden tırnağa kaskatı kesilmiş gibiydi; boğuk bir fısıltıyla konuşuyordu. “Buraya nasıl girdin?”

“Bodrumdan.” Bu ses Peter'ın arkasından gelmişti: Alicia. Yataktaki kız büzülüp top şeklini almıştı, savunma pozisyonuna geçmişti, dizlerini göğsüne çekerek bir barikat oluşturmuştu; bol sabahlığı elleriyle sımsıkı tuttuğu bacaklarını örtüyordu.

“Ne oldu?” dedi Alicia. “Kızın omzu daha birkaç saat önce paramparçaydı.”

Sara ancak o zaman gevşedi. Bezgince iç geçirip yandaki yatağa çöktü.

“Size söylememin zararı olmaz herhalde. Görebildiğim kadarıyla kız gayet sağlıklı. Yarası iyileşti.”

“Nasıl olur?”

Sara başını salladı. “Açıklayamıyorum. Ama kimsenin bilmesini istemiyor galiba. Demin Sanjay'le Jimmy buradaydılar. İçeri giren olunca kız uyuyor numarası yapıyor.” Omuz silkti. “Belki sizinle konuşur. Ben ağzından tek kelime alamadım.”

Peter bu konuşmayı sadece hayal meyal duydu; binadaki başka bir odada konuşuluyordu sanki. Yatağa yaklaştı. Kız dizlerinin üstünden ona ihtiyatla bakıyordu, saçları gözlerine düşmüştü; Peter kendini ürkek bir hayvana yaklaşıyor gibi hissetti. Yatağın kenarına, kızın karşısına oturdu.

“Peter.” Konuşan Sara'ydı. “Ne... yapıyorsun?”

“Peşimden geldin. Değil mi?”

Kız neredeyse fark edilemeyecek kadar hafifçe kafa sallayıp onayladı. *Evet. Peşinden geldim.*

Peter yüzünü kaldırdı. Sara yatağın ayakucunda duruyordu, ona bakıyordu.

“Beni o kurtardı” diye açıkladı Peter. “Alışveriş merkezinde, viraller saldırdığında beni korudu.” Tekrar kıza baktı. “Bu doğru, değil mi? Beni korudun. Onları uzaklaştırdın.”

Evet. Onları uzaklaştırdım.

“Onu *tanıyor* musun?” dedi Sara.

Peter duraksadı, hikâyeyi zihninde düzene sokmaya çalıştı. “Bir atlıkarıncanın altındaydık. Dumanlar Theo’yu alıp götürmüşlerdi. Geliyorlardı. İşimin bittiğini düşündüm. Sonra bu kız... üstüme çıktı.”

“Üstüne çıktı.”

Peter başıyla onayladı. “Evet, sırtıma. Bana kalkan olurcasına. Düzgün anlatamadığımı biliyorum ama öyle oldu. Sonra bir baktım dumanlar gitmiş. Beni bir koridordan geçirdi ve çatıya çıkan merdivenleri gösterdi. Öyle kurtuldum.”

Sara bir an konuşmadı.

“Tuhaf geliyor biliyorum.”

“Peter, bunu niye kimseye anlatmadın?”

Peter omuz silkti, ne diyeceğini bilemedi. Bahanesi yoktu, en azından iyi bir bahanesi. “Anlatmalıydım. Ama hayal görüp görmediğime bile emin değildim. Hem zaman geçtikçe anlatmak iyice zorlaştı.”

“Ya Sanjay öğrenirse?”

Kız yüzünü dizlerinin yukarısına santim santim kaldırmıştı; Peter’ı tartıyor gibiydi, yüzünü karanlık ve bilge bir ifadeyle inceliyordu. Hareketlerinde ve duruşunda hâlâ vahşilik, hayvansı bir ürkeklik vardı. Ama koğuşa girmelerinden beri geçen birkaç dakikada kızın korkusu fark edilir şekilde azalmıştı.

“Öğrenmeyecek” dedi Peter.

“Aman Tanrım” dedi bir ses arkalarından. “Doğruymuş.”

Hep birlikte dönüp bakınca, perdenin önünde duran Michael’ı gördüler.

“Devre, buraya nasıl girdin?” diye fısıldadı Alicia. “Ayrıca alçak sesle konuş.”

“Sizin girdiğiniz yerden. Geçide girdiğinizi gördüm.” Michael gözlerini kızdan ayırmadan yatağa

ihtiyatla yaklaştı. Elinde bir Şey tutuyordu. “Cidden, *kim* bu kız?”

“Bilmiyoruz” dedi Sara. “Bir Yürüyen.”

Michael bir an suskun kaldı; yüzü ifadesizdi. Ama Peter adamın zihninin çalıştığını, hızla hesaplar yaptığını sezebiliyordu. Michael birden elinde taşıdığı nesneyi fark etmiş gibi göründü.

“Hassiktir. *Hassiktir*. Tam Elton’ın dediğı gibi.”

“Ne diyorsun?”

“Sinyal. Hayalet sinyal.” Onları eliyle susturdu. “Hayır, bekleyin... durun. Buna *inanamıyorum*. Hazır mısınız millet?” Yüzü muzaffer bir gülümsemeye aydınlandı. “İşte geliyor.”

Ve cihaz vızıldamaya başladı.

“Devre” dedi Alicia, “o ne ki?”

Michael elini kaldırıp gösterdi. Bir el bilgisayarını.

“Size bunu söylemeye gelmiştim” dedi Michael. “Şu kız var ya? Yürüyen? Bizi *arıyor*.”

Michael vericinin kızın üstünde bir yerde olması gerektiğini açıkladı. Görünüşünü bilemiyordu. Bir güç kaynağı olacak büyüklükteydi, ama tek söyleyebileceği buydu

Kızın sırt çantası ve içindekiler yakılmıştı. Demek ki sinyalin kaynağı kızın vücudunda bir yerdeydi. Sara yatağa, kızın yanına oturup ona ne yapmak istediğini açıkladı, kımıldamamasını söyledi. Sara ellerini kızın vücudunda gezdirdi, her tarafına hafif hafif dokundu, ayaklarından başlayarak bacaklarını, kollarını, ellerini ve boynunu yokladı; sonra kalkıp kızın arkasına geçti ve yatağın başucunda durarak parmaklarını kızın keçeleşmiş saçlarının arasına yavaşça soktu. Kız başından beri kımıldamadan durmuştu, Sara istediğinde kollarını ve bacaklarını kaldırmıştı, odayı ifadesizce incelemişti, bütün bunları nasıl yorumlayacağına emin değilmiş gibi.

“Buradaysa iyi gizlenmiş.” Sara duraksayıp kızın yüzüne düşmüş bir tutam saçı geriye attı. “Michael, emin misin?”

“Evet. Eminim. Demek ki kızın içinde bir yerde.”

“*Vücudunun* içinde mi?”

“Yüzeye yakın olmalı. Muhtemelen derisinin hemen altındadır. Yara izi var mı diye bak.”

Sara bunu düşündü. “Eh, böyle bir şeyi herkesin içinde yapacak değilim. Peter, Michael, sırtınızı dönün. Lish, buraya gel. Sana ihtiyacım olabilir.”

Peter bunu fırsat bilerek perdeye gidip dışarı göz attı. Ben’le Galen hâlâ dışarıdaydılar, pencerelerin ardındaki sırtlarını hayal meyal görebiliyordu. Ne kadar zamanları kaldığını merak etti. Eninde sonunda başka birileri gelecekti, Sanjay veya Yaşlı Chou ya da Jimmy.

“Tamam, artık bakabilirsiniz.”

Kız yatağın kenarında oturuyordu, başı eğikti. “Michael haklıymış; çok aramam gerekmedi.” Sara kızın dağınık saçlarını kaldırıp onlara gösterdi: Kızın ense kökünde en fazla iki santimlik, belirgin bir beyaz çizgi vardı. Bunun yukarısındaki şişliğin sebebinin yabancı bir nesne olduğu belliydi.

“Dokununca kenarları hissediliyor.” Sara göstermek için parmaklarını bastırdı. “Sadece bu kadarsa kolay çıkar bence.”

“Kızın canı yanar mı?” diye sordu Peter.

Sara başıyla onayladı. “Ama çabuk çıkar. Dün gecedен sonra kız bunun acısına pek aldırılmaz herhalde. Büyük bir kıymığı çıkarmak gibi.”

Peter yatağa oturup kıza konuştu. “Derinin altında bir şey var, Sara’nın onu çıkarması gerekiyor. Bir çeşit telsiz. Tamam mı?”

Kızın yüzünde hafif bir kaygı belirdi. Sonra başını sallayıp onayladı.

“Dikkatli ol” dedi Peter.

Sara ecza dolabına gidip bir tas, bir bistüri ve bir şişe alkol aldı. Bir bezi ıslatıp, kesilecek kısmı temizledi. Sonra tekrar kızın arkasına geçip saçlarını kaldırdı ve tastaki bistüriyi aldı.

“Canın yanacak.”

Yara çizgisini bir vuruşta yardı. Kız acı hissetmişse bile belli etmedi. Yarada beliren bir kan damlası kızın uzun ensesinden akarak sabahlığının içinde gözden kayboldu. Sara yaraya bezle pansuman yaptı ve başını tasa eğdi.

“Birisi şu cımbızı versin. Ucuna dokunmadan.”

Bunu Alicia yaptı. Sara cımbızın uçlarını kızın cildindeki fermuara benzer kesiğe soktu ve kanlı bezi altta tuttu. Peter öyle dikkatli bakıyordu ki, cımbızın uçlarının nesneyi tuttuğu anı parmak uçlarında hissetti. Sara nesneyi yavaşça çekerek çıkardı, dışarı çıkan o kara gölgeyi bezin üstüne koydu. Kaldırıp Michael’a gösterdi.

“Aradığın bu muydu?”

Bezin üstünde parlak metalden yapılmış, küçük, uzun bir disk duruyordu. Uçlarında ve kenarlarında tüyleri andıran minik teller vardı. Peter onu ezilmiş bir örümceğe benzetti.

“Bu bir telsiz mi?” dedi Alicia.

Michael kaşlarını çatmıştı. “Emin değilim” diye itiraf etti.

“Emin değil misin? Telefonu çaldırabiliyorsun, bunun ne olduğunu nasıl bilmezsin?”

Michael nesneyi temiz bir bezle silip ışığa tuttu. “Eh, bir çeşit verici. Bu teller o işe yarıyor herhalde.”

“Kızın içinde ne arıyor peki?” diye sordu Alicia. “Bu kimin işi olabilir?”

“Belki de ne olduğunu *kıza* sormalıyız” dedi Michael.

Ama kanlı bezin üstündeki nesneyi uzatıp gösterdiğinde kızın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Kız bu nesnenin boynundan çıkmasına diğerleri kadar şaşırmış gibiydi.

“Ordu’nun işi olabilir mi sence?” diye sordu Peter.

“Olabilir” dedi Michael. “Bir askeri frekanstan yayın yapıyordu.”

“Ama görünüşünden anlayamıyorsun.”

“Peter, neyin yayını yaptığını bile bilmiyorum. Alfabeyi tekrarlayıp duruyor bile olabilir.”

Alicia kaşlarını çattı. “Niye alfabeyi tekrarlayıp dursun ki?”

Michael karşılık vermedi. Tekrar Peter’a baktı. “Söyleyebileceklerim bu kadar. Daha fazlasını istiyorsan bunun içini açmam gerek.”

“Aç öyleyse” dedi Peter.

Otuz bir

Sanjay Patal, Hastane'den Yaşlı Chou'yu bulmak için çıkmıştı. Verilmesi gereken kararlar, konuşulması gereken meseleler vardı. Sam'le Milo hakkında –Sanjay bu pürüzü hesaba katmamıştı–, bir de Caleb'ı ve kızı ne yapacakları hakkında.

Kız. Gözlerindeki tuhaflık.

Ama Hastane'den uzaklaşıp ikindi gün ışığına girerken üstüne beklenmedik bir ağırlık çöktü. Bu doğaldı herhalde – gecenin yarısını ayakta geçirmişti, sabahı da çetin geçmişti, bir sürü şey yapmış ve söylemişti, bir sürü şeye kafa yormuştu, bir sürü şeyi göz önünde bulundurması gerekmişti. İnsanlar çoğunlukla Hane Halkı'yla dalga geçerlerdi, bunun Nöbetçilik veya AH ya da Tarım gibi gerçek bir meslek olmadığını söylerlerdi –Theo Jaxon onlara “tesisatçılar komitesi” demişti ve bu zalim espri tutulmuştu–, ama bunun sebebi cehaletleriydi, üstlenilen sorumluluktan habersiz olmalarıydı. İnsan yıpranıyordu; sırtındaki yükten kurtulamıyordu bir türlü. Sanjay kırk beş yaşındaydı, genç sayılmazdı ama çakıllı yolda yürürken kendini çok daha yaşlı hissediyordu.

Yaşlı Chou günün bu vaktinde kovanlıkta olurdu – Sur kapısının kapalı olmasına aldırmazdı; nasılsa arıların umurunda değildi. Ama Sanjay tepedeki sıcak öğle güneşinin altında yapacağı uzun yolculuğu ve yolda karşılaşılacak zorunda kalabileceği insanları düşününce birden beynine gri bir sis gibi yayılan bir bezginliğe kapıldı. O zaman kararını verdi: Uzanması gerekiyordu. Yaşlı Chou bekleyebilirdi. Ve gölgeli kayrandan evine doğru ağır ağır yürümeye başladığını fark etti, sonra da kapıdan geçti (Gloria'nın sesine kulak kabarttı ve bir şey duymadı), örümcek ağı kornişin altındaki gıcırdayan merdiveni çıktı ve yatağa uzandı. Yorgundu, öyle yorgundu ki. Ne zamandır öğle şekerlemesi yapmıyordu kim bilir.

Kendine bu soruyu sorar sormaz uyuyakaldı.

Az sonra ağzında çok ekşi bir tat ve kulaklarında zonklamayla uyandı. Uyanmaktan çok rüyadan fiziksel olarak dışarı fırlatılmıştı sanki; zihni dayak yemiş gibiydi. Uçanlar adına, nasıl da uyumuştur. Kımıldamadan yatıp bu hissini tadını çıkardı, içinde salındı. Alt kattan gelen sesler duyduğunu fark etti; Gloria'nın sesini ve daha kalın bir sesi, bir erkek sesini duymuştu; Jimmy'nin ya da Ian'ın veya belki Galen'in sesiydi, ama kendini yattığı yerden dinlemeye kaptırmıştı ve sonra sesler kesilmişti. Öylece yatmak ne güzeldi. Güzeldi ve biraz tuhaftı, çünkü fazla yatmış gibiydi; gece çöküyordu, bunu pencereden görebiliyordu, yaz göğünün beyazlığına alacakaranlığın pembesi karışıyordu ve yapılacak işler vardı. Jimmy sabahleyin elektrik santraline kimin gideceğini öğrenmek isteyecekti (gerçi Sanjay buna neden karar verilmesi gerektiğini şu an anımsamıyordu); bir de Caleb'a ne olacağına karar verilmesi gerekiyordu, nedense herkes o çocuğa Pabuç diyordu, ayakkabılarıyla ilgiliydi herhalde. Böyle bir sürü mesele vardı. Ama orada yattıkça bu kaygılar giderek önemsiz ve belirsiz, kendisiyle alakasızmış gibi görünüyordu.

“Sanjay?”

Gloria kapı eşiğinde duruyordu. Sanjay’e kadın sestem ibaretmiş gibi geldi: Karanlıktan ona seslenen bedensiz bir sestem.

“Neden yataktasın?”

Sanjay şöyle düşündü: Bilmiyorum. Bu yatakta neden yattığımı bilmiyorum.

“Saat geç oldu Sanjay. İnsanlar seni arıyor.”

“Şekerleme... yapıyordum.”

“Şekerleme mi?”

“Evet Gloria. Şekerleme. Şekerleme yapıyordum.”

Karısı tepesinde belirdi; kadının yumuşak, toparlak yüzü Sanjay’in görüş alanının gri denizinde bedensizce yüzüyordu. “Neden battaniyeyi öyle tutuyorsun?”

“Nasıl? Nasıl tutuyorum?”

“Bilmiyorum. Kendin bak.”

Sanjay öylesine büyük bir çaba harcamayı hiç istemiyordu. Yine de başını terden ıslanmış yastıktan kaldırarak vücuduna bakmayı her nasılsa başardı. Görünüşe göre uykusunda battaniyeyi alıp kıvrarak halat şekline getirmiş ve beline dolamıştı, şimdi de elleriyle sımsıkı tutuyordu.

“Sanjay, neyin var senin? Neden öyle konuşuyorsun?”

Kadının yüzü hâlâ tepedeydi; ama Sanjay ona odaklanamıyor, doğru dürüst göremiyor gibiydi. “İyiyim. Yorgundum o kadar.”

“Ama artık yorgun değilsin.”

“Değilim. Sanmıyorum. Ama belki biraz daha uyurum.”

“Jimmy geldi. Santral konusundaki kararını merak ediyormuş.”

Santral. Santrale ne olmuştu ki?

“Tekrar gelirse ne diyeyim?”

Sanjay o zaman hatırladı. Birisinin gidip santrali kontrol etmesi, koruması gerekiyordu.

“Galen” dedi.

“Galen mı? Galen’a ne olmuş?”

Ama Sanjay bu sorunun üstünde pek durmadı. Gözleri tekrar kapanmıştı; Gloria'nın yüzü değişiyordu, dağılıyordu ve yerini başka bir yüz alıyordu: bir kız yüzü, ufacık. Gözleri. Gözlerinde bir tuhaflık vardı.

“Galen'a ne olmuş Sanjay?”

Sanjay bir sesin “Ona iyi gelir, değil mi?” dediğini işitti, çünkü bir tarafı hâlâ odadayken diğer tarafı, rüya gören tarafı başka yerdeydi. “Galen'ı göndermesini söyle.”

Otuz iki

Saatler geçti ve gece oldu.

Hâlâ Michael'dan haber yoktu. Üçü Hastane'nin arka tarafından gizlice çıktıktan sonra dağılmışlardı: Michael Fener Kulesi'ne gitmişti, Alicia'yla Peter ise Caleb'a göz kulak olmak için karavan parkına gitmiş ve boş karavanlardan birine girmişlerdi, Sam ile Milo geri gelebilir düşüncesiyle. Şimdilik yapılacak tek şey beklemektir.

Gizlendikleri karavan hapishanenin iki sıra ötesindeydi, fark edilmeyecekleri kadar uzakta olmasına karşın kapıya bakıyordu. Karavanların İnşacılardan kalma olduğu, eskiden onlarda Sur'u ve projektörleri inşa eden işçilerin kaldığı söylenirdi; Peter'ın bildiği kadarıyla karavanları başka kullanan olmamıştı. İçinde buldukları karavanın panellerinin çoğu borularla tellere ulaşmak için sökülmüştü ve tesisatlarıyla cihazlarının tamamı sökülüp insanlara dağıtılmıştı. Arka taraftaki bir platforma şilte serilmişti; arada kızaklı bir sürme kapı vardı ve duvar diplerine birkaç uyku tulumu tıktırılmıştı; diğer taraftaki küçük masada iki tane sıra karşılıklı duruyordu. Bunların muşambaları çatlamıştı ve aralardan çıkmış gevrek süngerler dokunulunca toza dönüşüveriyordu.

Alicia zaman geçirmek için bir deste iskambil kâğıdı getirmişti. El dağıtılırken Alicia sırada huzursuzca kımlıdanıp pencereden dışarıya, hapishaneye göz atıyordu. Dale'le Sunny'nin yerini Gar Phillips'le Hollis Wilson almıştı; adam istifa etmemeye karar vermişti besbelli. İkinci sonunda Kip Darrell bir tepsi yiyecek getirmişti. Başka kimseyi görmemişlerdi.

Peter yeni bir el dağıttı. Alicia gözlerini pencereden ayırdı, masadan kartlarını aldı ve onlara çabucak bakıp kaşlarını çattı.

“Uçanlar adına. Niye bana böyle berbat kâğıtlar veriyorsun?”

Kartlarını düzenlediler ve Alicia bir kırmızı vale attı. Peter buna karşılık verdi ve maça sekizliyle devam etti.

“Oyna.”

Maçası kalmamış olan Peter desteden kart çekti. Alicia yine pencereden dışarı bakıyordu.

“Şunu yapmayı keser misin lütfen?” dedi Peter. “Sinirimi bozuyorsun.”

Alicia bir şey demedi; Peter ancak dördüncü çekişte maça bulabildi; şimdi elinde çok fazla kart vardı. Bir ikili attı ve Alicia'nın kupa ikilisi ve ardından peş peşe dört kart atmasını, son olarak da bir kızla oyunu tekrar maçaya döndürmesini seyretti.

Peter tekrar kart çekti. Alicia'da epey maça bulunduğunu seziyordu ama elinden bir şey gelmezdi. Alicia onu tamamen köşeye sıkıştırmıştı. Peter bir altılı attı ve Alicia'nın peş peşe birkaç kart attıktan sonra bir dokuzluyla oyunu karoya döndürmesini ve ardından geri kalan kartlarını da birer birer masaya atmasını seyretti.

“Bunu hep yapıyorsun” dedi Alicia. “Elinde hangi simgeden en az varsa onunla başlıyorsun.”

Peter hâlâ elindeki kartlara bakıyordu, oyun devam ediyormuş gibi. “Bunu bilmiyordum.”

“Hep.”

İlk Çan çalmak üzereydi. Bu geceyi iskelede geçirmemiş olacağım, ne tuhaf, diye düşündü Peter.

“Sam geri gelirse ne yapacaksın?” diye sordu.

“Hiç bilmiyorum. Güzellikle ikna etmeye çalışırım herhalde.”

“Ya olmazsa?”

Alicia bir omzunu indirip kaşlarını çattı. “Bir şekilde hallederim.”

İlk Çan'ı duydular.

“Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun” dedi Alicia.

Sen de, demek istedi Peter. Ama bunun doğru olmadığını biliyordu.

“İnan bana” dedi Alicia, “İkinci Çan'dan sonra hiçbir şey olmayacak. Dün gecedен sonra herkes evinde saklanıyordur herhalde. Sen git Sara'yı ara. Devre'yi de. Bak bakalım bir şey bulmuş mu.”

“O kız ne sence?”

Alicia omuz silkti. “Görebildiğim kadarıyla korkmuş bir çocuk sadece. Gerçi bu boynundaki şeyi veya dışarıda nasıl sağ kalabildiğini açıklamıyor. Belki de asla öğrenemeyiz. Michael ne bulacak bakalım.”

“Peki bana inanıyor musun? Kızın alışveriş merkezinde yaptıkları konusunda.”

“Sana tabii ki inanıyorum Peter.” Alicia ona kaşlarını çatıyordu. “Neden inanmayayım?”

“Çok tuhaf çünkü.”

“Öyle oldu diyorsan öyle olmuştur. Sana hep inandım ve şimdi de inanıyorum.” Bir an Peter'ı dikkatle inceledi. “Ama sorduğun bu değildi, değil mi?”

Peter bir süre sustu. Sonra: “Ona bakınca ne görüyorsun?”

“Bilmiyorum Peter. Ne görmeliyim?”

İkinci Çan çalmaya başladı. Alicia hâlâ Peter’i inceliyordu, yanıt vermesini bekliyordu. Ama Peter hislerini ifade edecek kelime bulamıyordu.

Dışarıyı aydınlandı; projektörler yakılmıştı. Peter masanın altındaki bacaklarını toplayıp ayağa kalktı.

“Bugün ciddi Sam’i vuracak mıydın?” diye sordu Alicia’ya.

Alicia şimdi aşağısında kalmıştı ve arkadan aydınlanıyordu, yüzü gölgelerle kaplıydı. “Açık konuşayım mı? Gerçekten bilmiyorum. Vurabilirdim. Sonradan pişman olurum eminim.”

Peter bir şey demeden bekledi. Yerde Alicia’nın sırt çantası vardı – yiyecek, su, bir sırt yatağı ve yanında tatar yayı.

“Hadisene” dedi Alicia başıyla kapıyı göstererek. “Git.”

“Sen iyi olacağına emin misin?”

“Peter” dedi Alicia gülerek, “ne zaman iyi olmadım ki?”

Michael Fisher, Fener Kulesi'nde sorunlarla boğuşuyordu. Ama en kötüsü kokuydu.

Cidden, cidden iğrençleşmişti. Yıkanmamış bir insanın ekşi koltuk altı ve kirli çorap kokusu. Küflü peynirle soğan karışımı kokusu gibiydi. Öyle berbattı ki Michael işinde odaklanmakta zorlanıyordu.

“Uçanlar adına Elton, çıkıp gider misin lütfen? Her tarafı kokuttun!”

Yaşlı adam paneldeki her zamanki yerinde, Michael'ın sağında oturuyordu; elleri eski tekerlekli sandalyesinin üstündeydi ve yüzü diğer tarafa dönüktü biraz. Michael gecenin elektrik işlerini hallettikten sonra –bütün göstergeler yeşildeydi; santral hâlâ dağa akım gönderiyordu, orada her ne olmuşsa olsun– vericinin üstünde çalışmayı sürdürmüştü; vericinin şimdi tezgâhın üstünde duran parçaları, Michael'ın barakadan getirdiği büyüteçle bakıldığında kocaman görünüyordu. Michael, Sanjay'in gelip kendisine bataryaların durumunu sormasını bekliyordu kaygıyla; her şeyi bir anda bir çekmeceye atıvermeye hazırdı. Ama şimdiye kadar tek bir görevli gelmişti, ikindi sonunda gelen Jimmy. Jimmy çok iyi görünmüyordu, biraz yorgun ve dalgın gibiydi, belki de hastalanıyordu; Michael'a bataryaları utana sıklıkla sormuştu, sanki onları tamamen unutmuş ve şimdi konuyu açmaya biraz çekiniyormuş gibi. Kapıdan içeri bir metreden fazla girmemişti, gerçi içerideki pis koku duvarı herkesi uzak tutardı. Jimmy biraz akıllı olan herkesin fark edeceği şekilde ortalıkta duran büyüteçle, paneldeki açık slottan çıkan rengârenk kablolar ve devrelerle ve bunların yanındaki, tezgâhın üstündeki lehim aletiyle ilgilenmemiş gibiydi.

“Ciddiyim Elton. Uyuyacaksan arkaya git.”

Yaşlı adam kımıldandı, tekerlekli sandalyesinin kenarlarını kavradı. Kör, kaskatı yüzünü Michael'a çevirdi.

“Evet. Kusura bakma.” Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. “Lehimledin mi?”

“Yapacağım. Cidden Elton. Burada *tek başına* değilsin. En son ne zaman yıkandın?”

Yaşlı adam bir şey demedi. Aslında Elton da iyi görünmüyordu, gerçi normalde de çok iyi görünmezdi ya. Terliydi, kirliydi ve *hayalet* gibiydi. Michael seyrederken Elton bir elini yavaşça tezgâha uzattı ve el yordamıyla kulaklığı buldu, ama takmadı.

“İyi misin?”

“Hımmmm?”

“Çok iyi görünmüyorsun da.”

“Işıklar yandı mı?”

“Yanalı bir saat oluyor. Kaç saat uyudun?”

Elton iri diliyle dudaklarını yaladı. Uçanlar adına, kokunun kaynağı neydi? Dişlerinin arasında

yemek artığı mı kalmıştı?

“Belki de haklısın. Belki gidip yatarım.”

Yaşlı adam ağır ağır ayaklandı ve çalışma alanıyla kulübenin arka tarafını birbirine bağlayan dar koridordan ayaklarını sürüye sürüye geçti. Michael adamın iri vücudunun yatağa çarpmasıyla çıkan yay gıcırtilarını işitti.

Eh, en azından Elton odada değildi.

Michael dikkatini tekrar önündeki işe verdi. Kızın boynundaki şey konusunda haklı çıkmıştı. Verici bir hafıza çipine bağlıydı, ama öylesini ilk kez görüyordu, küçücüktü ve iki tane minik altın uç hariç portu yok gibiydi. Uçlardan biri vericiye, diğeriye incecik, parlak tellere bağlıydı. Yani teller ya bir anten düzeneğiydiler ve verici çipten bağımsız çalışıyordu, ki bu pek muhtemel görünmüyordu, ya da bir çeşit sensördüler ve çipin kaydettiği verilerin kaynağıydılar.

Emin olmanın tek yolu çipteki verileri okumaktı. Bunu yapmanın tek yolu da onu anakartın hafıza kartına lehimlemektir.

Bu riskliydi. Michael ne olduğunu bilmediği bir cihazı kontrol paneline lehimliyordu. Belki de sistem cihazı tanımazdı. Belki de sistem çöker ve bütün projektörler sönerdi; en iyisi sabahı beklemektir galiba. Ama Michael artık kendini tutamıyordu, zihni probleme kenetlenmişti, ağzında fındık tutan bir sincap gibi; istese bile bekleyemezdi.

Önce ana bilgisayarını devre dışı bırakması gerekecekti. Yani bataryaların kontrolörlerini devre dışı bırakması gerekiyordu. Bu ancak kısa süreliğine yapılabilirdi; sistem akımı denetlemezse, dalgalanmalar devre kesicinin harekete geçmesine yol açabilirdi. Yani ana bilgisayarını devre dışı bırakınca hızlı çalışması gerekecekti.

Derin bir nefes alıp ekrana sistem menüsünü getirdi.

Kapat?

E'ye bastı.

Sabit diskin dönmesi yavaşlamaya başladı. Michael koltuğundan fırlayıp devre kesici kutusuna koştu.

Devre kesicilerden hiçbirinde hareket yoktu.

Hemen işe koyuldu, anakartı söküp tezgâhtaki büyütecini altına koydu, bir eline lehim aletini ve diğerine lehim telini aldı. Teli aletin ucuna dokundurdu –ince bir duman döne döne yükseldi– ve tek bir damlanın anakartın açık kanalına düşmesini seyretti.

Hedefi on ikiden vurmuştu.

Çipi cımbızla aldı; bu işi bir seferde yapmalıydı. Sağ bileğini titremesin diye tutarak çipi lehime

bastırdı ve sıvı lehim damlasının çipin etrafında soğuyup katılaşmasını beklerken ona kadar saydı.

Ancak ondan sonra nefes aldı. Anakartı panele gerisingeri oturttu ve ana bilgisayarını tekrar başlattı.

Sistemin devreye girmesiyle geçen uzun dakika boyunca, sabit disk tıkrardarken ve vızıldarken, Michael Fisher gözlerini kapatıp şöyle düşündü: *Lütfen*.

İşte oradaydı. Gözlerini açınca sistem dizininde gördü. BİLİNMEYEN SÜRÜCÜ. Simgeye tıkladı ve bir pencerenin açılmasını seyretti. İki partiyon, A ve B. Birincisi ufaktı, sadece birkaç kilobaytlıktı. Ama B ufak değildi.

B devasaydı.

İçinde eşit boyutta iki dosya vardı; biri diğerinin kopyasıydı muhtemelen. Bu iki eşit dosya akıl almayacak kadar büyüktü. Bu çipin içinde bütün dünya yazılıydı sanki. Bunu üretip kızın içine koyan her kimse, Michael'ın tanıdığı insanlara hiç benzemiyordu; Michael'ın dünyasından değil gibiydiler. Elton'ı çağırıp fikrini almayı düşündü. Ama kulübenin arka tarafından gelen horultular bunun enerji israfı olacağını söylüyordu.

Michael sonunda dosyayı açarken bunu neredeyse kaçamak bir edayla yaptı, bir eliyle yüzünü örtüp parmaklarının arasından baktı.

Otuz üç

Peter'in şansı vardı: Hastane'ye yaklaşınca tek bir Nöbetçi gördü. Dosdoğru merdiveni çıktı.

“İyi akşamlar Dale.”

Dale'in tatar yayı omzuna asılıydı. Adam bezgince iç geçirdi, başını biraz yana eğip sağlam kulağını Peter'a çevirdi. “Girmene izin veremem biliyorsun.”

Peter boynunu uzatıp Dale'in arkasına, pencerelerden içeriye baktı. Masanın üstünde yanan bir lamba vardı.

“Sara içeride mi?”

“Az önce gitti. Yemek yiyecekmiş.”

Peter daha fazla konuşmadan olduğu yerde durdu. Bunun bir bekleme oyunu olduğunu biliyordu. Dale'in yüzünde beliren kararsızlığı gördü. Adam sonunda oflayarak pes etti ve yana çekildi.

“Uçanlar adına. Çabuk ol ama.”

Peter kapıdan geçip koğuşa girdi. Kız yatakta cenin pozisyonundaydı, dizlerini çenesine kadar çekmişti, sırtı dönüktü. Peter girince kız kımıldamadı; Peter onun uyduğunu tahmin etti.

Yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu ve çenesini avuçlarına yasladı. Kızın dağınık saçlarının altındaki, Sara'nın vericiyi çıkardığı yerdeki yara izini görebiliyordu – inceikti, neredeyse kapanmıştı.

Kız onun düşüncelerini okumuşçasına birden doğruldu ve Peter'a döndü. Gözlerinin nemli, şişkin akları perdeden geçen lamba ışığında parlıyordu.

“Hey” dedi Peter. Sesi kalın geldi. “Nasılsın?”

Kız ellerini birbirine yaslayıp dizlerinin arasına, ince bileklerine dek sokmuştu. Duruşundaki her şey onu olduğundan küçük göstermek için tasarlanmıştı sanki.

“Sana teşekkür etmeye geldim, beni kurtardığın için.”

Kız sabahlığın altındaki omuzlarını büzdü hemen. *Bir şey değil.*

Böyle konuşmak ne tuhaftı – tuhaftı çünkü çok da tuhaf *değildi*. Peter kızın sesini hiç duymamıştı,

ama bunu bir eksiklik olarak görmüyordu. Kızın konuşmamasında sakinleştirici bir taraf vardı.

“Canın konuşmak istemiyor galiba” dedi Peter. “İsmi söyle misin peki? İstersen bununla başlayabiliriz.”

Kız bir şey demedi, hiç kıılmıdamadı. *Neden sana ismimi söyleyeyim ki?*

“Eh, sorun değil” dedi Peter. “Benim için hava hoş. Öylece oturabiliriz.”

Sahiden de bunu yaptı; karanlıkta kızla birlikte öylece oturdu. Bir süre sonra kızın yüzü gevşedi. Birkaç dakika daha geçince gözlerini tekrar kapadı.

Peter sessizlikte beklerken birden bitkinliğe kapıldı ve bir anıyı hatırladı: Çok eskiden bir gece Hastane’ye gelince annesinin hastalarından birinin yanında– tıpkı şimdi kendisinin yaptığı gibi– oturduğunu görmüştü. O hastanın kim olduğunu hatırlamıyordu; aslında çeşitli anıları birbirine karıştırmış bile olabilirdi. Ama Peter hatırladığı gecede perdeden geçip de annesinin yataklardan birinin yanında, sandalyede, başı yana eğik halde oturduğunu görünce uyuduğunu anlamıştı. Yataktaki kişi bir çocuktü, karanlıkta gizlenmiş küçük bir bedendi; içeriyi sadece yatağın yanındaki bir tepside duran bir mum aydınlatıyordu. Peter konuşmadan ilerlemişti; odada başka kimse yoktu. Annesi kıılmdayıp yüzünü ona çevirmişti. Gençti, sağlıklıydı ve Peter onu gördüğüne sevinmişti, öyle sevinmişti ki.

Ağabeyine, Theo ’ya göz kulak ol.

– Anne, demişti. Benim, Peter.

O senin gibi güçlü değil.

Dışarıdan insan sesleri gelince ve kapı gürültüyle açılınca irkildi. Sara koğuşa daldı; elinde lamba sallanıyordu.

“Peter? Her şey yolunda mı?”

Peter ani aydınlıkta gözlerini kırptırdı. Başta nerede olduğunu anlayamadı. Sadece bir dakika uyumuştü, ama daha uzun gibi gelmişti. Anıyı ve yol açtığı rüyayı unutmuştu bile.

“Ben sadece... bilmiyorum.” Neden özür diliyordu ki? “Uyumuşum galiba.”

Sara lambayla uğraşıyordu, bir hastane arabasını yatağın yanına getiriyordu; yataktaki kız doğruluyordu, yüzü dikkatli ve tetikteydi.

“Dale’i nasıl ikna ettin?”

“Ha, Dale iyidir.”

Sara kızın yatağına oturup ilkyardım çantasını açtı ve getirdiği şeyleri sergiledi: bir yassı ekmek, bir elma, biraz peynir.

“Aç mısın?”

Kız çabucak yedi: önce ekmeği, sonra tatmadan önce şüpheyile kokladığı peyniri, sonunda da elmanın tamamını. Hepsini silip süpürünce ağzını elinin tersiyle silerek yanaklarına elma suyu bulaştırdı.

“Eh, durum anlaşılmıştır” dedi Sara. “Sofra adabın mükemmel olmasa da iştahın yerinde. Bandajına bakacağım, tamam mı?”

Sara sabahlığın kuşağını çözdü ve önünü kızın sadece sargılı omzunun görüneceği kadar açtı. Sargıyı makasla kesip çıkardı. Okun girdiği yerde, deriyi ve kasları ve kemiği parçaladığı yerde artık sadece ufak bir pembe çukur vardı. Peter orayı bebek tenine benzetti; yeni cildin yumuşak tazeliğine sahipti.

“Keşke bütün hastalarım bu kadar çabuk iyileşseler. Artık dikişleri almakta sakınca yok sanırım. Sırtını dön de alayım.”

Kız itaat etti, yatakta döndü; Sara bir cımbız aldı ve çıkış yarasındaki sütürleri birer birer çekip bir metal tasa attı.

“Bunu başka bilen var mı?” diye sordu Peter.

“Hızlı iyileştiğini mi? Sanmıyorum.”

“Yani bu ikindiden beri kızı görmeye gelen olmadı.”

Sara son sütürü de çıkardı. “Sadece Jimmy.” Kızın sabahlığını omzuna geri örttü. “İşte oldu, tamamdır.”

“Jimmy mi? Ne istiyormuş?”

“Bilmiyorum, Sanjay göndermiştir herhalde.” Sara yatakta dönüp Peter’a baktı. “Aslında tuhaftı. Geldiğini duymadım bile, başımı kaldırıncaya bir baktım karşımda, kapıda duruyor... yüzünde tuhaf bir ifadeyle.”

“Tuhaf bir ifade mi?”

“Başka nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Kızın bir şey demediğini söyledim ve gitti. Ama bu saatler önceydi.”

Peter huzursuzlanmıştı birden. Sara nasıl bir tuhaf ifadeyi kastetmişti? Jimmy ne görmüştü?

Sara tekrar cımbızı aldı. “Evet, sıra sende.”

Peter tam “Ne sırası?” diyecekti ki anımsadı: dirseği. Bandaj iyice kirlenmişti. Kesik artık iyileşmişti herhalde; Peter günlerdir bakmıyordu.

Boş yataklardan birine oturdu. Sara yanına oturup bandajı açınca ortalığa ekşi bir ten kokusu yayıldı.

“Bunu temizlemeye zahmet ettin mi hiç?”

“Unuttum galiba.”

Sara onu kolundan tutup elinde cımbızla eğildi. Peter kızın onları pür dikkat seyrettiğinin farkındaydı.

“Michael’den haber var mı?” Sara ilk sütürü çekince Peter acı hissetti. “Ah, dikkatli ol.”

“Kımıldamasan daha iyi olur.” Sara, Peter’a bakmadan onun kolunun yerini değiştirdi ve işine devam etti. “Eviden gelirken Fener Kulesi’ne uğradım. Hâlâ çalışıyor. Elton ona yardım ediyor.”

“Elton mı? Bu akıllıca mı?”

“Merak etme, ona güvenebiliriz.” Sara gözlerini kaygıyla kaldırıp baktı. “Ne tuhaf, hepimiz böyle konuşmaya başladık birden. Kime güvenebiliriz filan diye.” Peter’ın koluna şaplak vurdu. “İşte oldu, biraz oynat.”

Peter yumruğunu sıktı ve ön kolunu kaldırıp indirdi. “Aynen eskisi gibi.”

Sara aletlerini temizlemek için tulumbaya gitmişti. Ellerini bir bezle kurularken dönüp Peter’a baktı.

“Cidden Peter. Bazen senin için kaygılanıyorum.”

Peter hâlâ kolunu uzattığını fark etti. Utanarak hemen indirdi. “Ben iyiyim.”

Sara kaşlarını şüpheyle kaldırırsa da bir şey demedi. Peter öpüştükleri gece müzikten, Arlo’nun gitarından ve herkesin cila içmesinden etkilenmişti, fiziksel yalnızlığa benzer bir hisse kapılmıştı birden, ama sonra da, Sara’yı öptüğü anda yoğun bir suçluluk hissine kapılmıştı. Mesele Sara’dan hoşlanmaması veya kadının ilgisini belli etmemesi değildi. Alicia haklıydı, elektrik santralinin çatısında söyledikleri doğrudu. Sara, Peter için en açık seçimdi. Ama Peter kendini hissetmediği bir şeyi hissetmeye zorlayamazdı. Sara’yı hak edecek kadar, onun sunduğu şeye aynı şekilde karşılık verecek kadar canlı olmadığını hisseden bir yönü vardı.

“Madem buradasın” dedi Sara, “ben gidip Pabuç’a bakayım. Yemek vermişler mi diye.”

“Neler duydun?”

“Bütün gün buradaydım. Sen benden daha çok şey biliyorsundur herhalde.” Peter konuşmayınca Sara omuz silkti. “İnsanlar kamplara ayrılmıştır. Dün gece olanlar yüzünden epey sinirlidirler. En iyisi biraz zaman geçmesini beklemek.”

“Sanjay kararını vermeden önce iyi düşünmeli. Lish, Pabuç’a zarar verilmesini asla kabul etmez.”

Sara kaskatı kesildi sanki. Peter'a bakmadan yerden ilkyardımcı çantasını alıp omzuna astı.

“Ne dedim ki?”

Ama Sara başını hayır dercesine salladı. “Boşver Peter. Lish benim sorunum değil.”

Sonra gitti; perde arkasından sallandı. Eh, diye düşündü Peter, buna ne demeli? Alicia'yla Sara'nın birbirinden çok farklı kadınlar oldukları doğrudur ve iyi geçinmeleri şart değildi. Belki de Sara, Öğretmen'in ölümünden Alicia'yı sorumlu tutuyordu; Öğretmen'in ölmesine çoğu insandan daha çok üzülmiş olmalıydı. Peter şimdi düşününce bunlar çok açık geliyordu. Daha önce niye düşünmediğini bilmiyordu.

Kız yine ona bakıyordu. Kaşlarını soru sorarcasına kaldırdı: *Sorun ne?*

“Canı sıkkın o kadar” dedi. “Kaygılanıyor.”

Tekrar düşündü: Bütün bunların ne tuhaf olduğunu. Kızın sesini zihninde duyabiliyordu sanki. Böyle konuştuğunu görseler ona deli derlerdi.

Sonra kız hiç beklemediği bir şey yaptı. Bilinmeyen bir sebeple yatağından kalkıp lavaboya gitti. Tulumbayı üç kez sertçe çekerek bir tası suyla doldurdu. Sonra tası Peter'ın oturduğu yatağa götürdü. Tozlu zemine, Peter'ın ayaklarının dibine bıraktı ve hastane arabasından bir bez alıp Peter'ın yanına oturdu, belden eğilerek bezi suya batırdı. Sonra Peter'ın kolunu alıp, dikiş izlerine pansuman yapmaya başladı.

Peter ıslak teninde kızın nefesini hissedebiliyordu. Kız elindeki bezi açmıştı. Artık daha sert bastırıyordu, ihtiyatla dokundurmak yerine ovalıyordu, kiri ve ölü deriyi temizliyordu. Peter'ın cildini yıkaması sıradan bir iyilikti, ama yine de çok şaşırtıcıydı: Yoğun bir deneyimdi, anıları canlandırıyor. Peter'ın tüm duyuları, kolunda bir alevin etrafındaki pervaneler gibi gezinen ıslak kumaşı ve kızın nefesini hissetmeye odaklanmış gibiydi. Sanki çocukluğuna dönmüştü, düşüp dirseğini sıyırınca eve koşmuştu ve kız onu temizliyordu.

Seni özlüyor.

Peter'ın bütün sinirleri uyarıldı sanki. Kızın sımsıkı tuttuğu kolunu kıınılatamıyordu. Konuşmuyorlardı, kelimelerle konuşmuyorlardı. Kelimeler Peter'ın zihnindeydi. Kız kolunu tutuyordu; yüzlerinin arasında sadece birkaç santim vardı.

“Ne dedin?”

Seni özlüyor seni özlüyor seni özlüyor.

Peter ayağa fırlamıştı, geri çekiliyordu. Kalbi kafese tıklımış bir hayvan gibiydi, göğsünde küt küt atıyordu. Bir çeşit cam dolaba çarpınca arkasındaki raflardan bir şeyler devrildi. Odaya birinin girdiğini gözucuyla gördü. Zihni bir an daha geniş düşündü neyse ki. Dale Levine.

“Burada neler oluyor yahu?”

Peter yutkundu, yanıt vermeye çalıştı. Dale perdenin önünde duruyordu, yüzünde şaşkınlık vardı, karşısındaki sahneye anlam veremiyordu. Hâlâ yatakta oturan, ayaklarının önünde tas duran kıza baktı ve ardından yüzünü tekrar Peter'a çevirdi.

“Uyandı mı? *Ölüyor* sanıyordum.”

Peter nihayet konuşabildi. “Sakın... kimseye söyleme.”

“Uçanlar adına Peter. Jimmy biliyor mu?”

“Ciddiyim.” Peter birden bu odadan hemen çıkmazsa bayılacağını hissetti. “Sakın.”

Sonra dönüp Dale'e çarparak, adamı yere düşürerek perdeden geçti, ön kapıdan çıkıp basamaklardan sendeleyerek indi ve güneşli avluya girdi; zihninde hâlâ o sözcük akışı vardı –*seni özlüyor seni özlüyor*–, gözlerinde beliren yaşlar görüşünü bulandırıyordu.

Otuz dört

Mausami Patal'ın gecesi Sığınak'ta başlamıştı.

Büyük Oda'da tek başına oturuyordu, örgü örmeyi öğrenmeye çalışıyordu. Bütün yataklar ve beşikler götürülmüştü; çocuklar üst katta yatıyorlardı. Kırık pencere tahtalarla örtülmüştü, camlar süpürülmüştü, oda ve bütün eşyalar alkole yıkanmıştı. Koku günlerce kalacaktı.

Mausami burada olmamalıydı. Alkol kokusu öyle kesifti ki gözleri sulanıyordu. Zavallı Arlo, diye düşündü Maus. Hollis de öz kardeşini öldürmek zorunda kalmıştı, gerçi öldürdüğü iyi olmuştu ya. Iskalasa neler olacağını Maus düşünmek bile istemiyordu. Hem Arlo artık Arlo değildi tabii, tıpkı Theo'nun da eğer yaşıyorsa artık Theo olmadığı gibi. Virüs bulaştı mı sevdiğiniz insanın ruhunu, kişiliğini alıp götürüyordu.

Depo dolabında bulduğu eski bir sallanan sandalyede oturuyordu. Yanına bir sehpa çekmişti; sehpanın üstündeki lambanın ışığında örgü örebiliyordu. Leigh ona temel bilgileri vermişti, başta kolay gelmişti, ama sonra Maus bir yerde hata yapmıştı. Çizgiler düzgün değildi ve sol başparmağı araya girip duruyordu. Bir saniyeden kısa sürede bir tatar yayına ok sürebilecek, beş saniyeden kısa sürede yarım düzine uzun ok fırlatabilecek, koşan bir hedefin zayıf noktasına altı metre öteden bıçak saplayabilecek bir kadındı; ama bir çift bebek patiği öremiyordu. Öyle dalgındı ki kucağındaki yün çilesi iki kez yere düşüp yuvarlanmıştı ve Maus her seferinde onu alıp geri döndüğünde nerede kaldığını unuttuğundan baştan başlamak zorunda kalmıştı.

Theo'nun gittiğini kabullenemeyen bir yanı vardı. Yolculukta, santraldeki ilk gecelerinde Theo'ya bebekten bahsetmeyi planlamıştı. Kalın duvarlı, kapıları kilitli, labirent gibi santralde baş başa kalmaya fırsat bulmak kolaydı. Aslında, kendine karşı dürüst olursa, sorun baş başa kalmalarından kaynaklanmıştı.

Galen'la evlenmek: Bunu neden yapmıştı ki? Bir bakıma zalimlik etmişti, çünkü Galen kötü bir insan değildi; Maus'un ona âşık olmaması, hatta artık ondan pek hazzetmemesi Galen'in suçu değildi. Bir blöf. Maus blöf yapmıştı sadece. Theo'yu canlandırmak, kasvetten kurtarmak için. Sonra o gece Sur'da *Belki de Galen Strauss'la evlenirim*, deyince ve Theo *Tamam, istediğin buysa eğer, tek istediğim mutlu olman*, diye karşılık verince mesele büyümüştü, Theo'ya yanıldığını kanıtlamak için Maus artık evlenmek *zorundaydı*. Maus hakkında yanıldığını, kendisi hakkında yanıldığını, her şey hakkında yanıldığını kanıtlayacaktı. İnsanın *denemesi* gerekirdi. *Bir şeyler yapması* gerekirdi. Elindekilerle yetinip hayatına devam etmesi gerekirdi. Galen Strauss'la sırf inadından evlenmişti, Theo Jaxon'a nispet olsun diye.

Maus bir süre boyunca, o yazın çoğu ve sonbahar boyunca evliliğini yürütmeye çalışmıştı. Uygun hisleri duymayı başarabileceğini ummuştu ve bir ara neredeyse başarmıştı, çünkü sırf varlığı bile

Galen'ı çok mutlu ediyor gibiydi. İkisi de Nöbetçi olduklarından pek görüşemiyorlardı, düzenli de görüşemiyorlardı; aslında Galen'dan uzak durmak çok kolay olmuştu, çünkü okuldan sonunculukla mezun olduğundan ve ayrıca gözleri karanlıkta iyi görmediğinden vaktinin çoğunu gündüz nöbetinde geçiriyordu. Bazen gözlerini kısarak baktığında Maus gerçekten onun sevdiği kız olup olmadığını sorguluyordu. Belki de Galen başka bir kadını, hayalinde yarattığı bir kadını görüyordu.

Galen'ı kendisinden neredeyse tamamen uzak tutmanın yolunu bulmuştu.

Neredeyse: Çünkü kocasıyla yatmaya mecburdu. *Sana şefkatli davranıyor mu?* diye sormuştu annesi. *Sana iyi davranıyor mu? Seni umursuyor mu? Sadece bunu bilmek istiyorum.* Ama Galen şefkatli davranamayacak kadar mutluydu. İnanamıyorum! diyordu yüzü ve vücudu. Benim olduğuna inanamıyorum! Oysa Maus onun değildi; karanlıkta, üstünde Galen uflayıp puflarken, akli kilometrelerce ötede oluyordu. Galen bir koca olmaya çalıştıkça Maus giderek daha az onun karısı gibi hissediyordu kendini ve sonunda –işin kötü kısmı buydu, Maus'a haksızlık gibi gelen buydu– Galen'dan hazzetmemeye başladığını fark etmişti. İlk kar yağışında, gözlerini kapatıp Galen'ı irade gücüyle yeryüzünden silmeye çalıştığını fark etmişti. O soğuk davrandıkça Galen daha çok çabalıyordu, bu da Maus'un iyice soğumasına yol açıyordu.

Galen bebeğin ondan olmadığını nasıl anlamazdı? Adamın kafası çalışmıyor muydu hiç?

Gerçi Maus yalan söylemişti. Bir sabah, kahvaltısını çöplüğe kusarken Galen'a yakalanınca, ona üç aydır âdet görmediğini söylemişti, oysa iki aydır görmemişti. Üç aydır görmese çocuk Galen'dan olacaktı; iki aydır görmediğine göre ondan değil demektir. Maus'un hamile kaldığı ay Galen ona sadece bir kere yaklaşmıştı; Maus onu şimdi hatırlayamadığı bir bahaneyle başından savmıştı. Hayır, Mausami nerede ve kimden hamile kaldığını biliyordu. O sırada santraldeydi; Theo vardı, Alicia, bir de Dale Levine. Dördü kontrol odasında geç saatlere kadar iskambil oynamışlardı ve Alicia'yla Dale yatmaya gidince Maus'la Theo, Maus'un düğününden beri ilk kez baş başa kalmışlardı. Maus ağlamaya başlamıştı, hüngür hüngür ağlamıştı, bunu o kadar istemesine şaşarak; sonra Theo avutmak için ona sarılmıştı, ki bunu yapmasını Maus da istiyordu, çok üzgün olduklarını söylemişlerdi ve sonra öpüşmeye başlamaları otuz saniye kadar sürmüştü. Kendilerini durdurma şansları yoktu.

Maus sonrasında onu doğru dürüst görmemişti. Ertesi sabah yola çıkmışlardı ve hayat normale dönmüştü – ama aslında hiç normal değildi. Maus'un bir sırrı vardı artık. İçinde taşıdığı bu sır ılık bir taş gibiydi, mahrem bir mutluluk parıltısı gibiydi. Galen bile ondaki değişimi sezmişti sanki, “Eh, keyfinin yerine gelmesine sevindim” gibisinden bir laf etmişti. (Maus ona durumu arkadaşça anlatmak, iyi haberi paylaşmak istemişti saçma bir şekilde.) Neler olacağını bilmiyordu; hiç düşünmüyordu. Âdetinin gecikmesini pek umursamamıştı. Âdetleri asla düzenli olmamıştı zaten, arada olur, arada olmazdı. Maus'un tek düşüncesi santrale tekrar gidip Theo Jaxon'la yeniden sevişmekti. Onu iskelede ve akşam toplantılarında görüyordu tabii, ama aynı şey değildi, birbirlerine dokunamıyor ve hatta konuşamıyorlardı bile. Beklemesi gerekecekti; ama bundan bile, günlerin ağır ağır geçmesinden bile –santrale tekrar gidiş tarihleri herkesin görebileceği görev listesine yazılmıştı– mutluluk duyuyordu; aşk sarhoşluğu içindeydi.

Sonra ikinci ayda da âdet görmemişti ve Galen onu çöplüğe kusarken yakalamıştı.

Maus hamileydi elbette. Bunu niye tahmin etmemişti ki? Bu olasılığı nasıl göz ardı edebilmişti?

Theo Jaxon hayatta bebek istemezdi. Koşullar uygun olsa Maus onu ikna edebilirdi belki. Ama bu koşullar altında imkânsızdı.

Sonra aklına başka bir düşünce, basit ve net bir düşünce gelmişti: bir bebek. Bir bebeği olacaktı. Onun bebeği, Theo'nun bebeği, ikisinin bebeği. Aşk soyuttu, oysa bebek soyut değildi. Bebek gerçektir. Akıllı, ruhu olan bir varlıktı ve ona karşı hislerinizi umursamazdı. Sırf varlığıyla insanı geleceğe inanmaya zorlardı: o bebeğin emekleyeceği, yürüyeceği, yaşayacağı bir geleceğe. Bebek bir zaman parçasıydı; dünyaya verdiğiniz ve dünyanın size verdiği bir sözdü. Bebek, anlaşmaların en eskisiydi, yaşamaya devam etmekte.

Belki de Theo Jaxon'ın en çok ihtiyacı olan şey bir bebektir.

Mausami santralde, artık onların olan küçük, raflı odada Theo'ya bunu söyleyecekti. O sahneyi zihninde çeşitli şekillerde canlandırmıştı; bazı versiyonlar iyiydi, bazılarıysa kötüydü ve en kötüsünde Maus cesaretini yitiyor ve bir şey söylemiyordu. (İkinci en kötüsü: Maus cesaretini yitirse de Theo gerçeği tahmin ediyordu ve Maus ona bebeğin Galen'dan olduğunu söylüyordu.) Umduğu şey Theo'nun gözlerinin parladığını görmektir. O gözlerin ferisi çoktan solmuştu. Bir bebek, diyecekti Theo. Bebeğimiz. Ne yapmalıyız? İnsanların hep yaptığı şeyi, diyecekti Maus; Theo ona tekrar sarılacaktı ve Maus onun kollarında kendini güvende hissedecekti, her şeyin yoluna gireceğini hissedecekti ve birlikte geri dönüp Galen'in ve herkesin karşısına çıkacaklardı.

Ama bu gerçekleşmeyecekti artık. Kendine anlattığı bu öykü, hep öykü olarak kalacaktı.

Arkasındaki koridordan gelen ayak seslerini işitti. İki büklüm yürüyen ağır birinin tanıdık adımlarıydı bunlar. Maus'un biraz kafa dinleyebilmek için ne yapması gerekiyordu? Ama Galen'in suçu değil, diye anımsattı kendine yine; hiçbir şey Galen'in suçu değildi.

“Burada ne yapıyorsun Maus? Her yerde seni arıyorum.”

Galen tepesinde dikilmişti. Maus gözlerini berbat örgüsünden ayırmadan omuz silkti.

“Buraya inmemelisin.”

“Burası yıkandı Galen.”

“Yani burada tek başına olmamalısın.”

Mausami bir şey demedi. Burada ne işi vardı sahiden? Daha dün burası öyle boğucu gelmişti ki delireceğini sanmıştı. Örgü örmeyi öğrenebileceğini nereden çıkarmıştı ki?

“Sorun yok Galen. Burada gayet iyiyim.”

Suçluluk duyduğu için mi Galen'a bu kadar eziyet çektirdiğini merak etti. Ama sebebin bu olduğunu sanmıyordu. Sebep öfke gibiydi daha çok – Galen'in zayıflığına öfkeleniyordu, kendisini hiç hak etmediği şekilde bu kadar çok sevmesine öfkeleniyordu, bebeği doğurduktan sonra –o bebek Theo Jaxon'a çok benzeyecekti muhtemelen– Galen'in gözlerine bakıp da gerçeği söylemek zorunda kalacak olmasına öfkeleniyordu.

“Şey.” Galen genzini temizledi. “Ben yarın sabah gidiyorum. Söylemeye geldim.”

Maus şişleri bırakıp ona baktı. Galen loşlukta gözlerini kısarak ona bakıyordu, yüzünde çocuksu bir kırılma vardı. “Ne demek ‘gidiyorum’?”

“Jimmy santrale gitmemi istiyor. Arlo öldü ve orada durum nedir bilmiyoruz.”

“Uçanlar adına Galen. Neden seni gönderiyor ki?”

“Beceremez miyim sence?”

“Öyle demedim Gale.” Maus iç geçirdi. “Neden sen diye merak ettim sadece. Oraya daha önce hiç gitmedin.”

“Birinin gitmesi gerekiyor. Belki de bu işe en uygun kişi olduğumu düşünmüştür.”

Maus bunu mümkün bulmuş gibi görünmek için elinden geleni yaptı. “Dikkatli ol, tamam mı? Gözünü dört aç.”

“Samimiymişsin gibi konuştun.”

Mausami buna nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Birden yorulmuştu.

“Elbette samimiyim Gale.”

“Değilsen söylemen daha iyi olur herhalde.”

Söylemek, diye düşündü Maus. Neden gerçeği söylemiyordu ki?

“Sen git, sorun değil.” Tekrar örgü örmeye başladı. “Döndüğünde burada olurum. Santrale git.”

“Beni ciddi o kadar aptal mı sanıyorsun?”

Galen kollarını iki yanından sarkıtmış halde, öfkeyle Maus’a bakıyordu. Sağ eli, bıçağına yakın eli hafifçe, sanki kendiliğinden seğirdi.

“Öyle... demedim.”

“Aptal değilim.”

Bir an sessizlik oldu. Galen elini kemerine, bıçağının kabzasının yanına koymuştu.

“Galen?” diye sordu Maus usulca. “Ne yapıyorsun?”

Galen bu soruya sinirlenmiş gibiydi. “Neden sordun?”

“Bana bakmandan. Elinin hareketlerinden.”

Galen başını indirip baktı. Genzinden hafif bir *hımm* sesi çıktı. “Bilmiyorum” dedi kaşlarını çatarak. “Farkında değildim.”

“İskelede seni aramıyorlar mıdır? Orada olman gerekmiyor mu?”

Galen’in yüzünde tuhaf bir içedönüklük vardı; adam onu görmüyordu sanki. “Gitsem iyi olacak galiba” dedi Galen.

Yine de olduğu yerde kaldı ve elinin yerini değıştirmede.

“Birkaç gün sonra görüşürüz öyleyse” dedi Mausami.

“Ne demek istiyorsun?”

“Santrale gidiyorum dedin ya Galen. Öyle demedin mi?”

Galen’in bunu yeni hatırladığı yüzünden belliydi. “Ha, evet, yarın oraya gidiyorum.”

“Kendine iyi bak, tamam mı? Samimiyim. Gözünü dört aç.”

“Tamam. Gözümü dört açarım.”

Mausami adamın ayak seslerinin koridorda uzaklaşmasını, Büyük Oda’nın kapısının ardından kapanmasından sonra da birden boğuklaşmasını dinledi. Örgülerden birini çıkarmış olduğunu ve yumruğunda sımsıkı tuttuğunu ancak o zaman fark etti. Etrafa bakındı; yataksız ve beşiksiz kalmış bu oda birden fazla büyük göründü. Bütün Küçükler gitmişlerdi.

O zaman içine soğuk bir ürperti yayıldı: Bir şeyler olmak üzereydi.

VI

Bıçaklar ve yıldızlar gecesi

Gölgeler nasıl hızlıysa, rüyalar nasıl kısaysa,
Kararmış gecede çakan şimşek
Nasıl yeri göğü aniden aydınlatırsa
Ve insanın “Bak!” demesine fırsat kalmadan
Karanlık tarafından yutulursa:
Parlak şeyler de öyle çabucak son bulur.

–Shakespeare,

Bir Yaz Dönümü Gecesi Rüyası

Otuz beş

Son otobüsün dağa çıkmasından sonraki doksan iki yıl, sekiz ay ve yirmi altı gün boyunca İlk Koloni halkı şu şekilde yaşamıştı:

Projektörlerin altında.

Tek Kanun uyarınca.

Geleneklere göre.

İçgüdülere göre.

Günbegün.

Sadece birbirleriyle ve çocuklarıyla görüşerek.

Nöbetçilerin korumasında.

Hane Halkı'nın idaresinde.

Ordusuz.

Hafızasız.

Dünyasız.

Yıldızsız.

Kayrandaki evinde tek başına olan Teyze için gece –Bıçaklar ve Yıldızlar Gecesi– daha önceki pek çok gece gibi başladı: Buharlı mutfağındaki masada oturuyor, kitabını yazıyordu. O günün ikindisinde, güneşin altında dizili, kaskatı kesilmiş sayfaları –ona gün ışığını hapsetmiş dörtgenler gibi gelirlerdi hep– alıp gündüzün geri kalanını onları hazırlamakla geçirmişti: Kenarlarını kesmiş, kuzu derisi cildi açıp sayfaları bir arada tutan ipleri özenle çözmüş, yeni sayfaları yerleştirdikten sonra eline iğne iplik alıp defteri tekrar dikmişti. Yavaş ilerleyen bir işti bu, zaman ve konsantrasyon gerektiren her şey gibi tatmin ediciydi ve işini bitirdiğinde projektörler yanmaya başlıyordu.

Herkesin tek bir defteri olduğunu sanması komikti.

Yazdığı defter anımsayabildiği kadarıyla yirmi yedinci defteriydi. Ne zaman bir çekmeceyi açsa veya bir dolaba fincan dizse ya da yatağın altını süpürse, bir başka deftere rastlıyordu sanki. Onları göz önündeki bir rafa düzgünce dizmek yerine sağa sola bırakmasının sebebi buydu herhalde. Bir tanesini bulunca eski bir dosta rastlamış gibi oluyordu.

Çoğu aynı hikâyeleri anlatıyordu. Teyze'nin eski dünyayla ilgili anımsadıklarını. Arada sırada aklına unuttuğu bir anı geliveriyordu, örneğin televizyon ve eskiden izlediği saçma sapan şeyler (televizyonun titrek, mavi-yeşil ışığı ve babasının sesi: *Ida, kapat şunu yahu, beynini çürütür, haberin yok mu?*); veya bir yaprağın üstüne düşen gün ışığı ya da kokulu bir rüzgâr onda bazı hisleri, geçmişin hayaletlerini uyandırıyor. Sonbaharda bir parkta geçirilen bir günü, su saçan bir fiskiyeyi ve ikinci ışığıyla aydınlanırken dev bir parlak çiçeğe benzeyen serpintileri; arkadaşı Sharise'i, köşedeki evde oturan kızı, bu kızın bir basamakta yanında oturup ona düşmüş bir dişini göstermesini, avcundaki kanlı dişi Teyze'ye uzatmasını. (*Diş perisi diye bir şey yoktur biliyorum, ama bana bir dolar getirir hep.*) Annesinin mutfakta çamaşırları katlamasını, üstünde favori uçuk yeşil yazlık elbisesinin olmasını, silkeleyip göğsüne bastırarak katladığı havludan yayılan kokuyu. Bunları anımsayınca o gece iyi yazacağını biliyordu, anılar başka anıları uyandıracaktı, zihninin kapılarla dolu koridorunda sabah güneşi pencerelerde yükselene dek gezinecekti.

Ama bu gece değil, diye düşündü Teyze, kaleminin ucunu mürekkep kabına batırırken ve sayfayı eliyle düzleştirirken. Bu gece bu eski şeyleri hatırlamanın sırası değildi. Peter hakkında yazmak istiyordu. İçinde yıldızlar taşıyan o çocuğun yakında geleceğini tahmin ediyordu.

Teyze'ye bir şeyler gelirdi hep. Bunun sebebi uzun bir hayat sürmesi, senelerden yapılmış bir defter gibi olmasıydı herhalde. Kapısında Prudence Jaxon'ın belirlediği geceyi hatırlıyordu. Kadın kanserdi, fazla ömrü kalmamıştı, gencecik yaşta ölecekti. Teyzenin kapısında durup kutuyu göğsüne bastırmıştı, öyle narin ve incekti ki rüzgâr esse uçacaktı sanki. Teyze bu kemik hastalığını pek çok kez görmüştü; yapılacak en doğru şey bu insanları dinlemek, söylediklerini yapmaktı ve Teyze o gece bunu yapmıştı. Kutuyu alıp güvenli bir yere koymuştu ve aradan bir ay geçmeden Prudence Jaxon ölmüştü.

Kendi başına bulmalı. Prudence, Teyze'ye öyle demişti ve haklıydı; çünkü hayat böyleydi. Önemli şeyler uygun zamanlarda gelirdi ve yakalanması gereken bir tren gibiydi. Bu bazen kolaydı, tek yapmanız gereken trene binmekti, tren lüks ve konforlu olurdu, kalabalık olurdu, insanlar size sessizce gülümserlerdi, bir kondüktör biletinizi yırtıp iri eliyle saçlarınızı dağıtırdı ve *Ne güzel*

şeysin sen, ne güzel kızsın sen, babacığınla uzun bir tren yolculuğuna çıkıyorsun ha şanslı bayan, derdi. Siz de koltuğunuzun rüyamsı yumuşaklığına gömülür ve bir kutu zencefilli gazozu yudumlardınız ve pencerenizin ardında sihirli bir sessizlikle salınıp giden dünyayı, şehrin soğuk güz aydınlığındaki yüksek binalarını ve sonra evlerin arkalarında dalgalanan çamaşırları, bir yaya geçidinde el sallayan bisikletli bir oğlanı ve ardından ormanları, tarlaları, otlayan bir ineği seyrederdiniz.

Ama Peter, diye düşündü; treni değil Peter'ı yazacaktı. (Ama o gün nereye gidiyorlardı acaba? O gün babasıyla, Monroe Jaxon'la birlikte trenle nereye gitmişti? *Downsouth* diye bir yerdeki ninesini ve kuzenlerini ziyarete gittiklerini anımsadı.) Peter ve tren. Çünkü trene binmek bazen kolay, bazen zordu; hayatınıza ait şeyler gürlüyerek üstünüze gelirdi ve tek yapabileceğiniz sımsıkı tutunup bırakmamaktı. Eski hayatınız biterdi ve tren sizi başka bir hayata götürürdü, sonra da bir bakardınız ki toz toprakta duruyorsunuz, her tarafta helikopterler ve askerler var; insanları ancak ceketinizin cebindeki fotoğrafa, bir daha asla göremeyeceğiniz annenizin sizi kapıda kucaklarken cebinize sokuverdiği fotoğrafa bakınca anımsardınız.

Teyze kapının çalındığı, sonra açılıp kapandığını, gelen kişinin davet beklemeden içeri girdiğini duyunca aptal aptal ağlamayı neredeyse kesti. Kendine bunu bir daha yapmayacağına söz vermişti. Ida, demişti kendine, değiştiremeyeceğin şeylere ağlamak yok artık. Ama onca yıldan sonra hâlâ annesini düşününce duygulanıyordu; kadın o fotoğrafı Ida'nın cebine koyarken, kız onu bulduğunda ikisinin ölmüş olacaklarını biliyordu.

“Teyze?”

Gelenin Peter olduğunu, kız hakkında sorular sormaya geldiğini tahmin etmişti, ama yanılmıştı. Gelen kişinin Teyze'nin görüş alanının sisinde salınan yüzü tanıdık değildi. Adamın yüzü öyle dardı ki, sanki bir kapıya sıkışmıştı.

“Benim Teyze, Jimmy. Jimmy Molyneau.”

Jimmy Molyneau? Bu mümkün değildi sanki. Jimmy Molyneau ölmemiş miydi?

“Teyze, ağlıyorsun.”

“Ağlarım tabii. Gözüme bir şey kaçtı.”

Adam Teyze'nin karşısındaki sandalyeye oturdu. Teyze boynundaki uygun gözlüğü bulup takınca adamın sahiden de bir Molyneau olduğunu gördü. Onda Molyneau burnu vardı.

“Ne istiyorsun peki? Yürüyen hakkında konuşmaya mı geldin?”

“Onu biliyor musun Teyze?”

“Bu sabah bir koşucu geldi. Bir kız buldular dedi.”

Adamın ne istediğini anlayamıyordu. Üzgün, süngüsü düşük bir hali olduğunu görüyordu. Teyze genellikle misafirlerden hoşlanırdı; ama sessizlik uzadıkça, karşısında ürkekçe oturan bu hayal meyal

hatırladığı, tuhaf, somurtkan adam sinirini bozmaya başladı. İnsanlar konuşacak konuları yoksa böyle pattadanak gelmemeliydiler.

“Niye geldiğimi bilmiyorum aslında. Sana söylemem gereken bir şey vardı galiba.” Adam derin derin iç geçirip bir elini yüzünde gezdirdi. “Aslında Sur’da olmam gerekiyor.”

“Öyle diyorsan.”

“Hı hı, şey. Nöbetçi Şefi’nin yeri orasıdır, değil mi? Sur?” Teyze’ye bakmıyordu; kendi ellerine bakıyordu. Kafasını sallama tarzına bakılırsa, Sur şu anda bulunmak istediği en son yerdi sanki. “Önemli bir şey, değil mi? Nöbetçi Şefi olmak.”

Teyze’nin buna söyleyecek sözü yoktu. Bu adamın konuşmak istediği mesele her ne idiyse, Teyze’yle alakasızdı. Bazen sözcükler işe yaramazdı ve bu, o durumlardan biri gibi görünüyordu.

“Bir fincan çay alabilir miyim Teyze?”

“İstersen yaparım.”

“Zahmet olmazsa.”

Zahmet olurdu, ama kaçış yok gibiydi. Teyze kalkıp çaydanlığı ateşe koydu. Bu arada o adam, Jimmy Molyneau masada sessizce oturuyordu, ellerine bakıyordu. Su kaynamaya başlayınca Teyze iki fincana süzgeç kullanarak çay koydu ve fincanları masaya götürdü.

“Dikkatli ol. Sıcak.”

Adam ihtiyatla bir yudum aldı. Konuşmaktan tamamen vazgeçmiş gibiydi. Teyze için hava hoştu. Arada sırada insanlar sorunlarından, mahrem meselelerden bahsetmeye gelirlerdi; Teyze’nin böyle sapa bir yerde oturduğu ve neredeyse kimseyle görüşmediği için, duyduklarını anlatacak kimsesi olmadığını düşündüklerinden herhalde. Genellikle kadınlar gelirdi, kocalarından bahsederlerdi, ama her zaman değil. Belki de bu Jimmy Molyneau’nun karısıyla bir sorunu vardı.

“İnsanlar çayın hakkında ne diyorlar biliyor musun Teyze?” Adam fincanına çatık kaşlarla bakıyordu, sanki sorusunun yanıtı çayda yüzüyor olabilirmiş gibi.

“Ne diyorlarmış?”

“Çay sayesinde bu kadar uzun yaşadığını söylüyorlar.”

Birkaç dakika daha geçti; içeriye ağır bir sessizlik çökmüştü. Adam nihayet çaydan son bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu ve fincanı masaya geri bıraktı.

“Sağ ol Teyze.” Bezgince ayaklandı. “Artık gitsem iyi olacak. Seninle konuşmak güzeldi.”

“Evet.”

Adam kapıda duraksadı, bir elini çerçeveye dayadı. “Adım Jimmy” dedi. “Jimmy Molyneau.”

“Kim olduğunu biliyorum.”

“Ben söyleyeyim de” dedi adam. “Belki soran olur.”

Jimmy'nin Teyze'nin evine gitmesiyle başlayan olaylar yanlış hatırlanmaya mahkûmdu, isimlerinden başlayarak. Bıçaklar ve Yıldızlar Gecesi aslında üç ayrı geceydi ve aralarında iki gündüz vardı. Ama böyle olaylarda –sadece yaşanmalarının hemen ardından değil uzun yıllar boyunca anlatılacak olaylarda– hep görüldüğü gibi zaman sıkıştırılmıştı sanki; belleğin bu tip olaylara yoğun bir anlatının tutarlılığını dayatması ve buna bir zaman dilimi belirleyerek başlaması sık yapılan bir hatadır. O mevsim. O gece. Bıçaklar ve Yıldızlar Gecesi.

Altmış beşinci yaz gecesindeki olayların (ki sonra gerisi gelmişti) örtüşen kronolojilere sahip farklı farklı bölümler şeklinde cereyan etmesi, hiçbir parçanın diğerlerinden tamamen haberdar olmaması hatayı artırdı. Her yerde bir şeyler oluyordu. Örneğin: Yaşlı Chou genç karısı Constance'la paylaştığı yataktan gizemli bir dürtüyle, Koloni'nin diğer tarafındaki Depo'ya gitme dürtüsüyle kalkarken, Walter Fisher da aynı şeyi düşünmekteydi. Ama yataktan kalkıp da botlarını bağlayamayacak kadar sarhoş olması Depo'ya gidip de oradaki şeyi keşfetmesini yirmi dört saat geciktirecekti. Bu iki adamın ortak noktası, ikisinin de Hane Halkı şafakta Hastane'ye gittiğinde kızı, Hiçlikten Gelen Kız'ı görmüş olmalarıydı; ama kızı gören herkesin bu tepkiyi vermediği de doğrudu. Örneğin Dana Curtis'le Michael Fisher hiç etkilenmediler. Kız bir kaynak değildi, belirli bir hissin –kayıp ruhlar hissinin– en kolay etkilenebilir kişilerin zihinlerine girmesini sağlayan bir kanal, bir yoldu ve Alicia gibi bazıları hiç etkilenmeyeceklerdi. Sara Fisher'la Peter Jaxon ise kızıdan kendi tarzlarında etkilenmişlerdi. Ama onların yaşadığı deneyimler rahatsız edici olsa da daha zararsızdı: Ölmüş sevdikleriyle bir an iletişim kurmuşlardı.

Nöbetçi Şefi Jimmy Molyneau kayranın kenarındaki evinin önündeki gölgelerde gizlenirken –hâlâ iskeleyle gitmemesi Nöbetçiler arasında büyük bir kargaşaya yol açmıştı ve sonunda Sanjay'ın yeğeni Ian geçici Nöbetçi Şefi olmuştu– Fener Kulesi'ne gidip oradaki herkesi öldürdükten sonra ışıkları söndürüp söndürmemeye karar vermeye çalışıyordu. Böylesine ciddi ve geri dönüşsüz bir eylemde bulunma dürtüsü içinde gün boyu güçlense de, fikir ancak Teyze'nin buharlı mutfağında otururken çay fincanına bakınca netleşmişti ve orada öylece durduğunu gören biri ne yaptığını sorsa, ne diyeceğini bilemezdi. Hem içindeki bir derinlikten kaynaklanan, hem de tamamen kendisine ait değil gibi görünen bu arzuyu açıklayamazdı. Evde kızları, Alice'la Avery ve karısı Karen uyuyorlardı. Jimmy'nin evliliğinin bazı yıllarında Karen'ı gerektiği gibi sevedemediği olmuştu (Soo Ramirez'e âşıkta gizliden gizliye) ama karısının kendisini sevdiğinden asla şüphe duymamıştı; sınırsız ve tutarlı görünen bu sevginin fiziksel tezahürü, tıpatıp annelerine benzeyen iki kızları olmuştu. Alice on bir yaşındaydı, Avery ise dokuz. Jimmy onların zarif gözlerinin, kalp şeklindeki narin yüzlerinin ve tatlı bir şekilde melankolik edalarının –ufacık bir sebepten hüngür hüngür ağlayabiliyorlardı– karşısında yatıştırıcı bir süreklilik hissi duymuştu hep ve karanlık hisler geldiğinde (ki bazen geliyorlardı, bir karanlık dalgası onu içten içe boğuyordu sanki) kızlarını düşünmek kasvetten kurtulmasını sağlamıştı.

Ama şimdi gölgelerin içinde durdukça, ışıkları söndürme dürtüsü uyuyan ailesiyle tamamen alakasız gibi geliyordu ve dolayısıyla ikisinin arasında bağlantı kuramıyordu. Kendini tuhaf hissediyordu, çok tuhaf, sanki görüşü bulanıyordu. Evinden uzaklaştı ve Sur'un dibine vardığında artık ne yapması gerektiğini biliyordu. Dokuzuncu Atış Platformu'na çıkan merdiveni tırmanırken dış almak gibi yatıştırıcı, derin bir rahatlık hissine kapıldı. Dokuzuncu Atış Platformu yalnızların Nöbet yeri olarak bilinirdi; şalter kutusunun yukarısında olduğundan ve Sur'un bu kısmının şekli elektrik

kablosunun geçmesine uygun şekilde farklı olduğundan, yan platformlardan görülmezdi. En berbat görev yeri idi, insanın en yalnız kaldığı görev yeri idi ve Jimmy, Soo Ramirez'in bu gece orada olacağını biliyordu.

Soo'nun hisleri henüz isimsiz bir korkudan daha belirgin bir şeye dönüşmese, gece boyunca canı sıkındı. Ama bir şeylerin ters gittiğine dair bu hayal meyal hisler daha kişisel meselelerin, Nöbetçi Şefliği'nden istifa etmeye zorlanmasının yol açtığı hayal kırıklıklarının arasında kaynamıştı. Soo'nun soruşturmadan sonraki saatlerde fark ettiği gibi, bu çok da kötü bir gelişme olmamıştı aslında; sorumlulukların altında giderek eziliyordu ve zaten eninde sonunda istifa etmesi gerekecekti. Ama kovulmak istememişti. Dosdoğru evine gidip mutfağında oturmuş ve tam iki saat ağlamıştı. Kırk üç yaşındaydı, hayatı iskelede Nöbet tutmakla ve arada sırada mecburen Cort'la birlikte yemek yemekle geçecekti; Cort iyi niyetliydi ama hep aynı lafları tekrarlıyordu epeydir; Soo'nun hayatta sahip olduğu tek şey Nöbetçilik'ti. Cort her zamanki gibi ahırlardaydı ve Soo bir an onun evde olmasını istedi, ama evde olmasa da olurdu aslında, çünkü yüzünde çaresiz bir ifadeyle öylece dururdu muhtemelen, Soo'yu avutmaya çalışmazdı, böyle şeyleri hiç beceremezdi. (Soo tam üç kez –üç kez!– düşük yapmıştı ve Cort o zamanlar bile söyleyecek söz bulamamıştı. Ama bu yıllar önceydi.)

Bütün suç Soo'daydı. İşin en kötü tarafı buydu. O aptal kitaplar! Soo onlara Paylaşım sırasında, Walter'in kimsenin istemediği şeyleri koyduğu kutuları karıştırırken rastlamıştı. Bütün suç o aptal kitaplardaydı! Çünkü ilkini açınca –okumak için yere oturmuştu, çemberde oturan bir Küçük gibi bağdaş kurmuştu– kendini kaptırmıştı, kuvvet deliğine çekilen su gibi. (*“Aaa, Bay Talbot Carver gelmiş” diye haykırdı Charlene DeFleur, uzun balo elbisesini hışırdatarak merdiveni inerken; holde duran uzun boylu, geniş omuzlu, tozlu binici pantolonu vücudunun diri hatlarını sergileyen adamı görünce paniğe kapılmış numarası yaparak gözlerini faltaşı gibi açmıştı. “Babam yokken gelmenizin sebebi ne olabilir?”) Balo Güzeli, yazarın Jordana Mixon; Tutku Yayınları, Irvington, New York, 2014. Arka iç kapakta yazarın fotoğrafı vardı: Kadın gülümsüyordu, gür siyah saçları dalgalıydı, dantelli yastıklar bulunan bir yatağa uzanmıştı. Kollarıyla boynu çıplaktı; başında tuhaf, diske benzer bir şapka vardı; şapka o kadar küçüktü ki, yağmurda bile işe yaramazdı.*

Ama Walter Fisher kutunun yanında belirlediğinde Soo üçüncü bölüme kadar gelmişti; sayfalardaki sözcüklere öyle dalmıştı ki adamın araya giren yabancı sesini duyunca irkilmişti. Güzel mi? diye sormuştu Walter kaşlarını kaldırarak. Epey beğenmiş gibisin. Bütün kutuyu sana bir sekizliğe bırakırım, diye devam etmişti Walter. Soo pazarlık yapmalıydı, çünkü Walter Fisher yüksek fiyat söylerdi hep; ama o kitapları öyle istiyordu ki. Tamam, deyip kutuyu kucağına almıştı. Anlaştık.

Teğmenin Sevgilisi, Güneyin Kızı, Rehine Gelin, Nihayet Hanımefendi Oldum: Soo ilk kez böyle kitaplar okuyordu. Önceki Zaman'ı ne zaman hayal etmeye çalışsa aklına makineler gelirdi hep: arabalar, motorlar, televizyonlar, fırınlar ve Banning'te gördüğü ama ne işe yaradıklarını bilmediği, metal ve telden yapılma diğer şeyler. O dünyada bir sürü insan da vardı herhalde, günlük hayatlarını yaşayan türlü türlü insanlar. Ama bu insanlar artık varolmadıkları ve geride sadece yaptıkları eskimiş makineler kaldığı için, sadece makineleri düşünürdü. Oysa bu kitapların ciltlerinin arasında bulunduğu dünya, kendi dünyasından çok farklı görünmüyordu. İnsanların ata binmelerine, odunla ısınmalarına, odalarını mumlarla aydınlatmalarına, bu benzerliklere şaşırılmıştı; bir yandan da öyküler, o mutlu aşk öyküleri zihnini açmıştı. Seks de vardı, epey seks vardı ve Soo'nun Cort'la yaşadığı sekse benzemiyordu hiç. Ateşli ve tutkuluydu; Soo bazen öyle sahnelere ulaşmak için sayfa atlamak istiyordu, ama bunu yapmıyordu; çabucak tüketmek istemiyordu.

O gece, kızın geldiği gece Sur'a o kitaplardan birini götürmemeliydi. Büyük bir hata yapmıştı.

Bilerek yapmamıştı aslında; kitabı biraz boş zaman bulabilirse okumayı umarak gün boyunca kesesinde taşımış, sonra da varlığını unutmuştu. Eh, unuttu denemezdi belki; ama Cephanelik'e gidip de oranın sessizliğinde tek başına kitap okumayı kesinlikle planlamamıştı. Yanında getirdiği kitabın, *Balo Güzeli*'nin (hepsini okumuştur ve şimdi tekrar okuyordu) açılış sahnesini yeniden okurken – ihtiyatsız Charlene merdiveni inince karşısında babasının rakibi olan, hem sevip hem nefret ettiği, küstah ve uzun favorili Talbot Carver'ı buluyordu– ilk seferki tadı almıştı, üstelik Charlene'le Talbot'ın çeşitli badirelerden sonra nihayet kavuşacaklarını bilmek hazzı artırmıştı. Kitaplardaki öykülerin en iyi tarafı buydu: Mutlu sonla bitiyorlardı mutlaka.

Nöbetçi Şefliği'nden kovulan Soo yirmi dört saat sonra bunları düşünürken, *Balo Güzeli* hâlâ kesesindeyken (o lanet olası şeyi neden evde bırakmamıştı ki?), arkasındaki merdivene birinin çıktığını duyunca dönüp baktı ve Jimmy Molyneau'nun Dokuzuncu Atış Platformu'na tırmandığını gördü. Gelen elbette Jimmy idi. Hava atmaya veya özür dilemeye ya da bu ikisinin beceriksizce bir karışımını sergilemeye gelmişti herhalde. Önce kendine baksın, diye düşündü Soo hınçla, İlk Çan'da gelmedi.

Jimmy? dedi. Nerelerdesin yahu?

Gece rüyaların işgalindeydi. Evlerde ve kışlada, Sığınak'ta ve Hastane'de, rüyalar İlk Koloni'nin uyuyan insanların içinden geçiyorlardı, salınan ruhlar gibi oraya buraya konuyorlardı.

Sanjay Patal gibi bazılarının gizli bir rüyaları vardı, hayatları boyunca gördükleri bir rüya. Bu rüyanın bazen bilincinde oluyor, bazense olmuyorlardı; rüya bir yeraltı nehri gibiydi, sürekli akıyordu, arada sırada yüzeye çıkabiliyordu ve o zaman iki dünyada birden yürüyor gibi oluyorlardı. Bazıları rüyada mutfağında sigara içen bir kadın görüyordu. Bazılarıysa, örneğin Albay, karanlıkta tek başına olan bir kızı görürdü. Bu rüyalar bazen kâbusa dönüşüyorlardı –Sanjay rüyanın bıçaklı kısmını hatırlamıyordu, asla hatırlamamıştı–, bazense rüyaya benzemiyorlardı hiç; gerçek hayattan daha gerçektiler, rüyadaki kişi gecenin içine âcizce çırpınarak düşüyordu.

Bu rüyaların kaynağı neydi? Özü neydi? Sadece rüya mıydılar yoksa daha ötesi miydiler – gizli bir gerçeklikten, sadece geceleri ortaya çıkan görünmez bir varoluş boyutundan kesitler miydiler? Neden anı gibi geliyorlardı – hem de *başka birinin* anıları gibi? Ve neden bu gece İlk Koloni'deki herkes bu rüya dünyasına geçmiş gibiydi?

Sığınak'ta, üç J'den biri olan Küçük Jane Ramirez, Belle ve Rey Ramirez'in –elektrik santralinde birden dehşet verici bir şekilde yapayalnız kalınca, kontrol ve ifade edemediği karanlık dürtülerin etkisiyle kendini elektrikli çite atan ve şu anda kavrulmakta olan Rey Ramirez'in– kızları rüyasında bir ayı görüyordu. Jane dört yaşına yeni basmıştı. Ayıları sadece kitaplardan ve Öğretmen'in anlattığı masallardan biliyordu –iri, sakın, tüylü, sevecen yüzlü, müşfik, bilge hayvanlardı– ve rüyadaki ayı da öyleydi, en azından başta. Jane gerçek ayı görmemişti hiç, ama viral görmüştü. Viral Arlo Wilson'ı gören Sığınak Küçüklerinden biriydi. Son sıradaki, kapıya en uzak yatağından kalkarken –susamıştı ve Öğretmen'den bir bardak su istemeye karar vermişti– viral pencereden içeri dalınca büyük bir gürültü kopmuştu, etrafa cam, metal ve tahta parçaları saçılmıştı; viral Jane'in üstüne düşmüştü resmen. Jane başta onu insan sanmıştı, çünkü insan gibi görünüyordu. Ama çıplaktı ve tuhaftı, özellikle de gözleriyle ağzı ve ışık saçması. Jane'e kederle –ayı gibi– bakıyordu ve Jane tam ona niye üzülüğünü ve niye öyle ışık saçtığını soracakken arkasından gelen bir çığlık duyunca dönüp bakmış ve Öğretmen'in koşarak geldiğini görmüştü. Kadın Jane'in üstünden bulut gibi geçerken, dalgalanan eteğinin altındaki gizli kından çıkardığı bıçağı başının üstüne kaldırmıştı, çekiç gibi indirmek için. Jane sonrasını görmemişti –yere düşmüştü ve kaçmaya başlamıştı– ama hafif bir çığlık, bir yırtılma sesi ve yere düşen bir şeyin sesini duymuştu. Sonra başka haykırıışlar işitmişti. “Buraya” diyordu birisi, “buraya bakın!” Ve sonra yetişkinlerin başka çığlıkları, bağışmaları ve gürültüleri gelmişti, binalara girip çıkıyorlardı ve sonra bir kadın Jane'i yatağın altından çekip almıştı ve ağlayarak diğer Küçüklerle birlikte merdiveni çıkarmıştı. (Jane bu kadının annesi olduğunu ancak sonradan fark etmişti.)

Kimse bu şaşırtıcı olaylara açıklama getirmemişti, Jane de gördüklerini kimseye anlatmamıştı. Öğretmen ortalıkta yoktu; bazı Küçükler –Fanny Chou, Bowow Greenberg ve Bart Fisher– onun öldüğünü fısıldıyorlardı. Ama Jane öyle düşünmüyordu. Ölmek yatıp sonsuza dek uyumak demektir, oysa Jane'in sıçrayıp gittiğini gördüğü kadın hiç yorgun değil gibiydi. Tersine: Öğretmen o anda yoğun ve muhteşem bir şekilde canlı görünmüştü, Jane'in hiç görmediği kadar zarif ve güçlüydü – şimdi bile, tam bir gece sonra bile, Jane o anı düşündükçe heyecanlanıyor ve utanıyordu. Kendi hayatı belirli hareketlerden ve sessiz rutinlerden ibaretti, düzenliydi ve güvenliydi. Bazen kavgalar

ve bozuşmalar oluyordu, bazen de Öğretmen bütün gün sınırlı oluyordu, ama Jane'in bildiği dünya genelde huzur vericiydi. Bu hissin kaynağı Öğretmen'di; kadın anaç bir sıcaklık yayıyordu, yeri göğü ısıtan güneş ışınları gibi; ama şimdi, dün gecenin kafa karıştırıcı olaylarından sonra, Jane bütün çocuklarla fedakârca ilgilenen o kadının bir sırrına tanık olduğunu hissediyordu.

Sonra aklına gördüğü şeyin sevgi olduğu fikri gelmişti. Öğretmen'i havaya kaldırıp da o parlayan, sadakat ışığı saçan ayı adamın bekleyen kollarına götüren güç ancak sevgi olabilirdi. O adam, Öğretmen'i ormandaki şatosuna götürmeye gelmiş bir ayı prensti. Belki de Öğretmen oraya gitmişti ve bütün Küçüklerin üst kata yerleştirilmelerinin sebebi buydu: Öğretmen'i beklemek. Çünkü Öğretmen layık olduğu kimlikle, bir orman prensesi olarak geri dönünce Küçükler alt kattaki Büyük Oda'ya geri götürüleceklerdi ve Öğretmen'i ağırlayacak, gelişini büyük bir partiyle kutlayacaklardı.

Jane çeşitli rüyalar gören diğer on beş uyuyan Küçük'le paylaştığı odada uykuya dalarken kendine bunları söylüyordu. Jane dün geceki olayların bir versiyonu olarak başlayan rüyasında, Büyük Oda'daki yatağında zıplarken içeriye ayının girdiğini gördü. Ayı bu sefer pencereden değil, uzakta ve küçücük görünen kapıdan girdi ve dün geceki halinden farklıydı. Kitaplardaki ayılar gibi tombul ve tüylüydü; dört ayak üstünde, bilgece ve dostça sallana sallana yaklaşıyordu. Jane'in yatağının ayakucuna varınca arka ayaklarının üstünde yavaşça doğrularak, ince tüylü bir halıyı andıran geniş ve pürüzsüz karnını, devasa ayı kafasını, nemli ayı gözlerini ve kocaman, kürek gibi ellerini sergiledi. Muhteşemdi, tuhaftı ama Jane'in geleceğine hep inandığı, beklenen bir hediye gibiydi; dört yaşındaki kız bu büyük, soylu yaratığa hayranlık duydu. Ayı bir an öylece durup Jane'i düşünceli bir ifadeyle inceledikten sonra, mutlu mutlu zıplamayı sürdüren kıza gür, kalın sesiyle *Selam Küçük Jane. Ben Bay Ayı'yım. Seni yemeye geldim* dedi.

Ayı bunu komik bir şekilde söylemişti –Jane karnında bir gıdıklanma hissetti, gülmek üzereydi– ama kımıldamıyordu ve zaman geçtikçe Jane onun bazı huzursuz edici taraflarını fark etmeye başladı: tüylü ellerinden beyaz kıvrımlar halinde çıkan pençelerini; geniş ve güçlü çenesini; artık dostça ya da bilge görünmeyen, bilinemeyen bir niyetle kararmış olan gözlerini. Diğer Küçükler neredeydi? Jane neden Büyük Oda'da tek başınaydı? Ama tek başına değildi; şimdi Öğretmen de rüyadaydı, yatağın yanında duruyordu. Eskisi gibi görünüyordu, ama yüzünde bir bulanıklık vardı, sanki bir tül maske takmıştı. Haydi Jane, diye teşvik etti Öğretmen. Ayı diğer bütün Küçükleri yedi bile. Zıplamayı kesip uslu çocuk ol da Bay Ayı seni yiyebilsin. *İs-te-mi-yo-rum*, diye karşılık verdi Jane zıplamayı sürdürerek, çünkü yenmek istemiyordu; gerçi bu isteği korkutucu değil salakça bulmuştu daha çok, ama yine de istemiyordu. *İs-te-mi-yo-rum*. Ciddiyim, diye uyardı Öğretmen sesini yükselterek. Bak, güzellikle söylüyorum Küçük Jane. Üç kadar sayacağım. *İs-te-mi-yo-rum* diye tekrarladı Jane var gücüyle, asice zıplayarak. *İs-te-mi-yo-rum*. Görüyor musun? dedi Öğretmen, yatağın ayakucunda dimdik durmayı sürdüren ayıya dönerek. Solgun kollarını bezgince kaldırdı. Artık görüyor musun? Bütün gün bunlarla uğraşmak zorunda kalıyorum. İnsan kafayı yiyor. Pekâlâ Jane, dedi, bunu sen istedin. Beni uyarmadın deme sonra.

O zaman rüya son kez değişti, ürkütücü bir kâbusa dönüştü. Öğretmen, Jane'i bileklerinden tutup zorla yatağa yatırdı. Jane yakından bakınca Öğretmen'in boynundan bir parça koparılmış olduğunu gördü; ısırılmış bir elma gibiydi ve içinden bir şeyler sarkıyordu, şeritler ve borular sarkıyordu, ıslaktılar ve parıldıyorlardı ve iğrençtiler. Jane o zaman diğer Küçüklerin tam da Öğretmen'in söylediği gibi yenmiş olduklarını anladı; Bay Ayı hepsini yemişti, lokma lokma yemişti, gerçi artık

Bay Ayı değildi, ışık saçan adamdı. *Bunu istemiyorum*, diye haykırıyordu Jane, *Bunu istemiyorum!* Ama direnecek gücü yoktu ve önce ayağının, sonra ayak bileğinin, sonra da bütün bacağının adamın mağara gibi, karanlık ağzında kaybolmasını çaresiz bir dehşetle seyretti.

Rüyalar çeşitli kaygıların, etkilerin, zevklerin ürünüydü. Her rüya görenin rüyası farklıydı. Gloria Patal rüyasında büyük bir arı sürüsünün tüm vücudunu kapladığını gördü. Bu arıların sembolik olduklarının kısmen farkındaydı; teninde gezinen her arı, hayatı boyunca taşıdığı bir kaygıydı aslında. Ufak tefek kaygılar, örneğin dışarıda çalışmaya karar verdiğinde yağmur yağıp yağmayacağı; tek gerçek dostunu, Raj'ın dul eşi Mimi'yi ziyarete gitmedi diye kadının kızıp kızmadığı; ama daha büyük kaygılar da vardı. Sanjay'le ilgili, Mausami'yle ilgili kaygılar. Bel ağrısının ve bazı geceler uyanmasına yol açan öksürüklerin daha kötü bir şeyin habercisi olup olmadığı kaygısı. Bu endişeler listesine, düşük yaptığı bebeklerinin her birine beslediği kaygılı sevgi, her gece Akşam Çanı çalınca hissettiği dehşet ve daha genel bir kaygı, kurtulma şanslarının olmadığı ve eninde sonunda ölecekleri –hepsinin öleceği– kaygısı da dahildi. İnsan böyle düşünmemeliydi; yaşamaya devam etmek için elinden geleni yapmalıydı (Gloria, Galen'la evlenmeye karar verdiğini söyleyen ve bir yandan da Theo Jaxon'a âşık olduğu için hüngür hüngür ağlayan kızına böyle demişti; yaşamaya devam etmelisin), ama gerçekler gerçeklerdi: Günün birinde ışıklar sönecekti. Yani belki de en büyük kaygı, günün birinde onca kaygının tek bir şeyi, kaygılanmayı kesme arzusunu doğurduğunu fark etmektir.

Arılar buydu işte, küçük ve büyük kaygılardı ve rüyada Gloria'nın her tarafında geziniyorlardı, kollarında, bacaklarında, yüzünde ve gözlerinde, hatta kulaklarının içinde. Rüyadaki mekân Gloria'nın uyumadan önce gördüğü son mekâna benziyordu; kocasını yataktan kaldırmayı başaramayınca ve ona danışmaya gelen Jimmy, Ian, Ben ve diğerlerinin (Caleb'a ne olacağına hâlâ karar verilmemişti) sorularını savuşturduktan sonra Gloria sezilerini dinlemeyip mutfak masasında uyuyakalmıştı, başı geriye düşmüştü, ağzı açıktı, sinüslerinin derinliklerinden hafif horultular geliyordu. Bütün bunlar rüyasında da geçerliydi –horultuları arı vızıltılarına dönüşmüştü– ama rüyada arılar nedense mutfaka girerek Gloria'nın üstünü büyük, titreyen bir battaniye gibi kaplamışlardı. Bunun arılar için doğal bir davranış olduğu şimdi bariz geliyordu; Gloria neden bu ihtimale karşı hazırlıklı olmamıştı? Teninde minik ayaklarını hissediyordu, kanat çırpışlarının vızıltısını duyuyordu. Hareket ederse, hatta nefes bile alırsa arıların hiddetlenip onu hep birden sokacaklarını biliyordu. İstirap verici bir şekilde, kımıldamadan duruyordu –bir kımıldamama rüyasıydı bu– ve Sanjay'ın merdiveni indiğini duyup odada varlığını hissedince, sonra da adam evden çıkıp ön kapı kapanınca Gloria'nın attığı sessiz çığlık bilincini geri getirdi, bir yandan da olup bitenlerin tamamını hafızasından sildi: Uyandığında sadece arıları değil, Sanjay'ı de unutmuştu.

Koloni'nin diğer tarafında, kendi kokusundan oluşma bir bulutun ortasında, yatağında yatan, hayatı boyunca müthiş ayrıntılı ve erotik düşler gören Elton, güzel bir rüyanın içindeydi. Bu rüya –samanlık rüyası– Elton'ın favorisiydi, çünkü gerçektir, gerçek hayattan alınmaydı. Michael ona inanmasa da –neden inansındı ki?– Elton yıllar önce, yirmi yaşında bir adamken, körlüğünün suskunluğunu garantileyeceğini düşündüğü için kendisini seçen veya en azından bu yüzden seçmiş gibi görünen bir kadınla birlikte olmuştu. Elton bu kadının kim olduğunu bilmezse –kadın onunla hiç konuşmamıştı– başkalarına söyleyemezdi; kadın muhtemelen evliydi. Belki de kısır kocasına çocuk vermek istemişti veya hayatında bir başkasını istemişti sadece. (Elton kendine acıdığı zamanlarda, kadının onunla bir bahis uğruna yatıp yatmadığını merak etmişti.) Fark etmezdi aslında; Elton kadının hep gece vakti yaptığı ziyaretlerden hoşlanmıştı. Bazen uyanınca kadını yanında hissediyordu, sanki bir rüyanın içinden çağrılan bu gerçeklik bir süre sonra oraya dönecek ve sonraki boş geceleri ısıtacaktır; bazense kadın onu sessizce elinden tutup başka bir yere götürüyordu. Samanlıkta, kişneyen atların ve tarladan

yeni kesilmiş, taze kokulu kuru otların ortasında yaşanan samanlık rüyasının kaynağı buydu. Kadın hiç konuşmazdı; sadece aşk sesleri çıkarırdı ve çabucak susardı, son bir kez titreyerek inlerdi ve saçları Elton'ın yanaklarını okşarken birden, hiç konuşmadan kalkıp giderdi. Elton bu sahneleri rüyada birebir görürdü hep, tüm dokunuşları hissederdi ve sonunda samanlığın zemininde tek başına yatarken, o kadını görmeyi veya en azından Elton dediğini duymayı arzularken, dudaklarında tuz tadı alıp da ağladığını anlayınca rüya biterdi.

Ama bu geceki farklıydı. Bu gece tam rüya biterken kadın Elton'ın yüzüne eğildi ve kulağına şunu fısıldadı:

“Fener Kulesi'nde biri var Elton.”

Hastane’de, Sara Fisher rüya görmüyordu, ama kız görüyor gibiydi. Boş yataklardan birinde oturan ve kendini neredeyse ıstırap verici bir şekilde uyanık hisseden Sara, kızın inik gözkapaklarının ardındaki gözlerinin titreşmesini, sanki görünmez bir manzarayı çabucak incelemesini seyrediyordu. Sara, Dale’i dilini tutmaya ikna etmişti, ona sabahleyin Hane Halkı’na bizzat söyleyeceğine söz vermişti; kızın şimdi uyumaya ihtiyacı vardı. Kız bu iddiayı desteklercesine uyumuştı, yatakta kıvrılıp korunma pozisyonuna geçmişti her zamanki gibi; Sara onu seyrederken kızın boynundan çıkan şeyin ne olduğunu, Michael’ın neler bulacağını, neden kızın şu an rüyasında kar gördüğünü düşündüğünü merak ediyordu.

Uyumayan başka pek çok kişi de vardı. O gece pek çok kişi uyanıktı. Örneğin Galen Strauss: Kuzey Suru’nda –Onuncu Atış Platformu’nda– nöbet tutarken, projektörlerin ışığına kısık gözlerle bakarken, Galen o gün yüzüncü kez kendine aptal olmadığını söylüyordu. Bunu söylemeye ihtiyaç duyması –bu sözü fısıldarken yakalamıştı kendini–, aptal olduğunun göstergesiydi elbette. Kendisi bile bunun farkındaydı. Aptaldı. Aptaldı çünkü Mausami’ye kendini onu sevdiği kadar sevdirebileceğini sanmıştı; aptaldı çünkü Theo Jaxon’a âşık olduğunu herkesin bildiği Mausami’yle evlenmişti; aptaldı çünkü Mausami hamile olduğunu söyleyince ve kaç aylık olduğu konusunda salakça bir yalan uydurunca, Galen onurlu davranmamıştı ve gerzekçe sırtarak *Bir bebek. Vay. Bak şu işe*, demişti.

O bebeğin kimden olduğunu gayet iyi biliyordu. Penselerden biri, Finn Darrell, Galen’a istasyondaki o geceden bahsetmişti. Finn işemek için kalkmıştı ve depo odalarından birinden ses geldiğini duyunca gidip bakmıştı. Kapı kapalıydı, diye açıklamıştı Finn, ama arkasında neler olduğu seslerden belliydi. Finn insanlara bilmeleri gerektiğini düşündüğü haberleri vermekten biraz fazla keyif alan biriydi; olanları anlatma tarzına bakılırsa o kapının önünde gereğinden çok daha uzun süre kalmıştı. *Maus hep öyle sesler mi çıkarır yahu?* demişti Finn.

Lanet olası Finn Darrell. Lanet olası Theo Jaxon.

Ama Galen iyimser bir anında bir bebeğin aralarını düzeltebileceğini düşünmüştü. Aptalca bir fikirdi, ama yine de düşünmüştü. Ama bebek daha da fazla kavga etmelerine yol açacaktı tabii. Theo o yolculuktan geri dönseydi, Galen’a gerçeği hemen söyleyeceklerdi herhalde; Galen o sahneyi hayalinde gayet iyi canlandırabiliyordu. Üzgünüz Galen. Sana söylemeliydik. Kendiliğinden... oluverdi. Aşağılayıcı olurdu, ama en azından gerçek ortaya çıkardı. Oysa şimdi, o ve Maus bu yalanı sonsuza dek yaşamak zorunda kalacak gibiydiler. Sonunda birbirlerini hor görecektlerdi herhalde, belki şimdiden hor görüyorlardı.

Bunları düşünürken bir yandan da sabahın olmasından korkuyordu, çünkü sabahleyin santrale gitmesi gerekecekti. Emri Ian verse de Galen fikrin ona ait olmadığını, başkasından çıktığını sezmişti – muhtemelen Jimmy’den veya belki de Sanjay’dan. Yanına bir koşucu alabilirdi, ama o kadar; boşta işçi yoktu. Santrale kapan ve ikmal ekibini bekle, demişti Ian, en geç üç günde gelir. Tamam mı Galen? Bunu başarabilir misin? Elbette başarırım, demişti, sorun değil. Hatta biraz gururu okşanmıştı. Ama saatler geçtikçe, çabucak kabul ettiğine pişman olmaya başlamıştı. Hayatında sadece bir iki kez dağdan inmişti ve gördükleri berbattı –bütün o boş binalar ve arabaların içinde pişen sıskalar–, ama asıl mesele bu değildi. Mesele Galen’ın korkmasıydı. Artık sürekli korkuyordu, günler geçtikçe ve etrafındaki dünya yavaş yavaş dağıldıkça daha da korkuyordu. İnsanlar gözlerinin ne

kadar bozuk olduğunu bilmiyorlardı, Maus bile. Biliyorlardı ama aslında *bilmiyorlardı*; gözleri insanların sandığından daha bozuktu ve sanki her geçen gün daha da kötüye gidiyordu. Artık iki metre ötesini doğru dürüst göremiyordu; gazsı bir boşluk, hareketli şekiller, biçimsiz renkler ve ışık halkaları görüyordu sadece. Depo'daki çeşitli gözlükleri denemişti, ama hiçbiri işe yaramıyor gibiydi; zahmetlerinin karşılığı şakaklarının bıçak saplanırcasına ağrması olmuştu, dolayısıyla denemeyi epeydir kesmişti. Sesleri gayet iyi duyabiliyordu ve yüzünü konuşan kişiye dönük tutmayı genellikle başarıyordu, ama etrafını iyi göremediği için aptal gibi ağır ağır hareket ediyordu, oysa aptal değildi. Kör oluyordu sadece.

Şimdi işte buradaydı, sabahleyin at sırtında dağdan inip santrale gidecek olan bir Şef Yardımcısı'ydı. Zander'la Arlo'nun başına gelenleri göz önüne aldığı anda, bu yolculuk intihar gibi geliyordu. Jimmy ile konuşma fırsatını bulabilmeyi, adamın biraz mantıklı olmasını sağlayabilmeyi umuyordu, ama Jimmy'den eser yoktu henüz.

Sahi, Jimmy *nerede*ydi? Soo bir yerlerde Nöbet tutuyordu, Dana Curtis de; Arlo'yla Theo'yu kaybetmelerinden ve Alicia'nın Nöbetçilik'ten kovulmasından sonra Dana çukurlardan çıkıp herkes gibi Sur'da Nöbet tutmaya başlamıştı. Galen'in Dana'yla arası iyiydi ve artık Hane Halkı'ndan olan kadının Jimmy'yi vazgeçirmesini sağlayabilmeyi umuyordu. Belki de bu santrale gitme meselesini Dana'yla konuşmalıydı. Galen çabuk olursa görev yerine birkaç dakikada dönebilirdi. Aslında şu duyduğu ses –yakında bir yerden insan sesleri geliyordu, gerçi sesler geceleyin daha uzağa taşınırdı– Soo Ramirez'in sesi değil miydi? Diğeri de Jimmy'nin sesi değil miydi? Galen Dana'yı da getirebilirse, Jimmy'nin biraz mantıklı olmasını sağlamak iki çift lafa bakmaz mıydı? Soo'ya veya Dana'ya *Eh, tabii ki santrale gidebilirim, Galen niye gitsin ki?* dedirtmek yetmez miydi?

İki dakika yeter, diye düşünen Galen tatar yayını alarak iskelede yürümeye başladı.

Aynı anda, eski FEMA karavanında gizlenen Peter’la Alicia iskambil oynuyorlardı. Sadece projektörlerin ışığında oynamak zor oluyordu, ama ikisi de kimin kazandığını umursamayı çoktan bırakmışlardı, belki de hiç umursamamışlardı. Peter, Alicia’ya Hastane’de olanları, zihninde duyduğu sesi anlatıp anlatmamaya karar vermeye çalışıyordu, ama bunu yaptığını hayal etmek, kendini iyi ifade ettiğini hayal etmek dakikalar geçtikçe güçleşiyordu. *Kafasının içinde* konuşulmuştu. Annesi onu özliyordu. Rüya’yı herhalde, diye düşündü ve Alicia kartlarını sabırsızca kaldırıp da düşünce zincirini bozunca, başını sallamakla yetindi. Önemli değil, dedi ona. Oyna.

Yine aynı saatte, Nöbet kaydına göre bir buçukta, Sam Chou da ayakta’ydı. Sam’in en çok istediği şey rahat yatağında yatmaktı, karısının ona sevgiyle sarılmasıydı. Ama Sandy Sığınak’ta kalıyordu – başka biri bulunana kadar April’in yerine geçmeyi kabul etmişti– ve düzeni bozulan Sam geceleri yatınca tavanı seyrediyordu. Ayrıca gece çöktükçe utanca kapılmıştı. Hapishanede olanları tam açıklayamıyordu. O sırada, o sinirle gerçekten bir şeyler yapılması gerektiğine inanmıştı. Ama aradan saatler geçince ve Sam Sığınak’taki çocuklarını ziyaret edince –durumları kötü değil gibiydi–, Caleb meselesine çok daha ılımlı yaklaşmaya başladığını fark etmişti. Sonuçta Caleb daha çocuktı ve Sam onu dışarı atmanın pek bir şeyi çözmeyeceğini şimdi anlıyordu. Belle’i manipüle ettiği için suçluluk duyuyordu biraz –kadın kaygıdan deliye dönmüş olmalıydı, Ray santraldeydi– ve Sam her ne kadar burnu büyük Alicia’yla pek anlaşamasa da, o koşullar altında, salak Milo kendisini gaza getirip dururken, Alicia’nın orada bulunmasının iyi olduğunu kabul etmek zorundaydı. Alicia olmasa neler olurdu kim bilir. Günün çoğunu Hane Halkı bir şey yapmazsa o zavallı çocuğu bizzat dışarı atmaya konuşmakla geçirmişlerdi ve Sam daha sonra Milo’yla konuşup da belki de durumu tekrar gözden geçirmeleri, güzelce uyuduktan sonra sabah salim kafayla tekrar düşünmeleri gerektiğini söyleyince, Milo’nun yüzünde gizlemediği bir rahatlık belirmişti. Tamam, olur, demişti Milo Darrell. Belki de haklısın. Hele bir sabah olsun, o zaman bakarız.

Yani Sam şimdi o mesele yüzünden kendini biraz kötü hissediyordu, biraz da şaşkıncı, çünkü normalde o kadar sinirlenmezdi. Bir an, hapishanenin önündeysen, şuna gerçekten inanmıştı: Birisi bedel ödemeliydi. Bedeli ödeyecek kişinin muhtemelen iskeleden birilerinin Sur kapısını açmasını söylediğini sanan savunmasız bir çocuk olması önemli değil gibi gelmişti. İşin asıl tuhaf tarafı, Sam aslında bütün bu olayların gerçek sorumlusu olan kızı, Yürüyen’i o sırada aklına bile getirmemişti. Sam yüzünün yukarısındaki saçakta gezinen projektör ışıklarını seyrederken bunun sebebini merak etti. Tanrım, diye düşündü, onca yıldan sonra bir Yürüyen. Hem de bir genç kız. Sam hâlâ Ordu’yu bekleyen insanlardan değildi –onca yıldan sonra hâlâ Ordu’dan medet ummak gerzeklikti– ama öyle bir kızın bir anlamı vardı. Dışarıda hâlâ birilerinin yaşadığını gösteriyordu. Belki de *bir sürü* insanın. Sam bunu düşününce... tuhaf bir şekilde rahatsız olduğunu fark etti. Sebebini bilmiyordu ama o kızda, o Hiçlikten Gelen Kız’da bir terslik seziyordu. Hem ya başkaları gelirse, ne olacaktı? Ya bu kız projektör ışıklarına sığınmak isteyen yeni bir Yürüyenler dalgasının başlangıcı idiyse? Besin ve yakıt sınırlıydı. Yürüyenleri geri çevirmek başta, çok eskiden zalimlik gibi görünmüştü herhalde. Ama durum artık biraz farklı değil miydi? Aradan epey sene geçmemiş miydi? Bir tür denge oluşmamış mıydı? Sam Chou, karısından hoşlanıyordu. Kaygılı, kuruntulu, olumsuz düşünen insanlardan değildi. Öyle insanlar tanıyordu –örneğin Milo– ve onları anlayamıyordu. Kötü şeyler olabilirdi elbette, ama her zaman olabilirdi ve bu arada Sam’in yatağı, evi, karısı ve çocukları vardı, yiyecekleri ve giysileri ve onları güvende tutan projektörleri vardı ve bunlar yeterli değil miydi? Sam

düşündükçe, önemli olan Caleb değilmiş gibi geliyordu. Önemli olan o kızdı. Sam belki de sabahleyin Milo'ya bunu söylemeliydi. Bu Hiçlikten Gelen Kız hakkında bir şeyler yapılması gerekiyordu.

Michael Fisher da uyanıktı. Michael uykuyu temelde zaman kaybı olarak görürdü. Vücudun zihne yönelik mantıksız taleplerinden biriydi sadece ve Michael'ın anımsayabildiği rüyalarının hepsi uyanık halinin biraz değişik versiyonları gibiydiler – devrelerle, devre kesicilerle ve rölelerle, çözülecek binlerce sorunla doluydular ve Michael uyanınca kendini dinlenmiş değil, zamanda kabaca ileri fırlatılmış gibi, saatlerini boşa geçirmiş gibi hissedirdi daha çok.

Ama bu gece durum farklıydı. Michael Fisher bu gece cin gibiydi. Çipin ana bilgisayara aktarılmış muhteviyatı –tam bir veri seliydi– dünyanın yeniden yazılmış haliydi. Michael bunu anlayınca şimdi girdiği riski göze almaya, Sur'a anten dikmeye karar vermişti. İşe Fener Kulesi'nin tepesinden başlamıştı, sekiz milimetre çapında yirmi metrelik çıplak bakır teli aylar önce bacaya diktikleri antene bağlamıştı. Sonra kırk metre daha tel kullanarak Sur'a ulaşmıştı. Bakır teli bitince, bir insüstasyonlu yüksek voltaj kablolarını soyup kullanmaya karar vermişti. Şimdi önemli olan Nöbetçilere görünmeden Sur'a çıkabilmektir. Kulübeden iki makara tel daha almıştı ve şimdi iskele direklerinden birinin gölgesinde seçeneklerini değerlendiriyordu. En yakın merdiven solundaydı, yirmi metre ötedeydi ve dosdoğru Dokuzuncu Platform'a çıkıyordu; buna fark edilmeden tırmanması imkânsızdı. Yedinci ve Sekizinci Platformların ortasında da bir merdiven vardı; bu merdiven idealdi –onu Yedinci ve Onuncu arasında kestirme yol olarak kullanan koşucular hariç pek kullanılmazdı– ama elinde oraya ulaşacak tel yoktu.

Geriye tek bir seçenek kalıyordu. Yanına bir makara tel alarak uzak merdivene çıkacaktı, iskelede yürüyüp şalter kutusunun üstüne gidecekti, ucunu bağladığı kabloyu aşağı atacaktı ve aşağı inip ikinci teli birincisine bağlayacaktı. Bütün bunları kimseye görünmeden yapmalıydı.

Michael diz çöktü ve alet kutusu niyetine kullandığı eski kanvas sırt çantasındaki tel makasını alıp işe koyuldu, makaradaki kabloyu soymaya başladı. Bir yandan da kulak kabartıyordu; tepesinden ayak sesleri gelirse koşucular geçiyor demektir. Teli soyup tekrar makaraya doladığında, koşucuların iki kez geçtiğini duymuştu; bir sonraki koşucu geçene kadar birkaç dakikası olacağından emindi. Her şeyi sırt çantasına atarak merdivene koştu, derin bir soluk aldı ve tırmanmaya başladı.

Michael yüksekten korkmuştu hep –sandalyede ayakta durmaktan bile hoşlanmazdı– ve şimdiki kararlılığı bu gerçeği göz ardı etmesine yol açmıştı; iki yüz metrelik gibi gelen yirmi metrelik bir tırmanıştan sonra merdivenin tepesine ulaştığında, artık tüm bu girişimin akıllıca olup olmadığını sorguluyordu. Kalbi panikle küt küt atıyordu; uzuvları pelteleşmişti. Izgara gibi olan iskeleye çıkmak tüm irade gücünü gerektirecekti. Son basamağı da çıkıp iskeleye karınüstü sürünerek girdiğinde gözleri terden yanmaya başlamıştı. Projektörlerin ışığında, etraftaki yeryüzünde ve gökyüzünde yön bulmasını sağlayacak tanıdık referans noktaları da olmayınca her şey daha büyük ve yakın, iri ve canlı görünüyordu. Ama en azından kimse tarafından fark edilmemişti. Yüzünü ihtiyatla kaldırdı: Yüz metre solundaki Sekizinci Platform boş gibiydi, Nöbetçi yoktu. Michael bunun sebebinin bilmiyordu, ama hayra alamet gibi geldi. Çabuk olursa kimseye çaktırmadan Fener Kulesi'ne dönebilirdi.

İskelede ilerlemeye başladı ve hedefine ulaştığında artık kendini daha iyi hissediyordu – çok daha iyi. Korkusu geçmişti, yerini canlandırıcı bir heves almıştı. Bu işi başaracaktı. Sekizinci Platform hâlâ boştu; orada bulunması gereken Nöbetçi her kimse başı belaya girecekti herhalde, ama kimsenin olmayışı Michael'ın işine geliyordu. İskelede diz çöküp sırt çantasından tel makarasını çıkardı. Bir

titanyum alaşımından yapıma olan iskele de iletkeni, elektromanyetik çekim özelliği telinkine eklenecekti; Michael temelde iskelenin tamamını dev bir antene dönüştürüyordu. İskelenin platformunu çerçevesine bağlayan cıvatalardan birini ingilizanahtarıyla çıkardı, soyulmuş teli kıvrırıp deliğe soktu ve cıvatayı eski yerine taktı. Sonra makarayı yere attı ve düşünce çıkardığı boğuk sesi işitti.

Amy, diye düşündü. Hiçlikten Gelen Kız'ın neden Amy gibi bir ismi vardı ki?

Michael'ın bilmediği şeydi ki, Sekizinci Atış Platformu'nun boş olmasının sebebi görevli Nöbetçi'nin, İlk Aile'den ve Hane Halkı'ndan olan Dana Curtis'in Sur'un dibinde cansız yatmasıydı. Jimmy onu Soo Ramirez'i öldürdükten hemen sonra öldürmüştü. Soo'yu öldürmek istememişti aslında; bir şey söylemek istemişti sadece. Elveda? Üzgünüm? Seni hep sevdim? Ama o gecenin, Bıçaklar ve Yıldızlar Gecesi'nin tuhaf kaçınılmazlığında olaylar birbirini takip etmişti ve şimdi üç ceset vardı.

Karşı yönden gelen Galen Strauss bu olaylara bir teleskobun ters tarafından bakarcasına tanık olmuştu: uzaklarda, görüş alanının çok ötesinde bulanık renkler ve hareketler görmüştü. O gece Onuncu Platform'da bir başkası, gözleri daha iyi gören biri, Galen Strauss gibi akut göz tansiyonu yüzünden körlük yolunda ilerlemeyen biri olsa, ortaya olayların daha net bir tablosu çıkabilirdi. Ama Dokuzuncu Atış Platformu'nda olup bitenler, olaylara doğrudan karışan kişiler hariç kimse tarafından bilinmeyecekti ve bu kişiler bile olanlara anlam veremeyeceklerdi.

Olanlar şunlardı:

Aklı hâlâ *Balo Güzeli*'nde, özellikle de kelimesi kelimesine anımsayacağı kadar canlı tasvir edilmiş bir fırtınalı havada at arabası yolculuğu sahnesinde olan (*Gökyüzü yarılrken Talbot güçlü kollarıyla Charlene'i sardı, ağzını onunkine dağlarcasına yapıştırdı, parmakları memesinin ipeksi kıvrımını buldu; Charlene'in içinde şehvet dalgaları kabardı...*) Nöbetçi Soo Ramirez dönüp bakınca Jimmy'nin platforma tırmandığını gördü; çatışan rahatsızlık duygularının (düşüncelerinin yarıda kesilmesinden hoşlanmamıştı; adam geç kalmıştı) arasındaki ilk izlenimi bir terslik olduğuydu. *Normal görünmüyor*, diye düşündü. *Tanıdığım Jimmy değil bu*. Adam bir an ayakta öylece durdu, vücudu tuhaf bir şekilde gevşetti, projektörlerle bakan kısık gözlerinde şaşkınlık vardı; bir şey söylemeye gelmiş ama ne diyeceğini unutmuş gibiydi. Soo adamın ne diyeceğini tahmin ediyordu – Jimmy'nin onu sadece arkadaş olarak görmediğini bir süredir hissediyordu – ve farklı koşullar altında bunu duymaktan hoşlanabilirdi. Ama şimdi değil. Bu gece, Dokuzuncu Atış Platformu'nda değil.

“Gözleri” dedi Jimmy usulca; kendi kendine konuşuyor gibiydi. “En azından gözleri diye düşündüm.”

Soo ona bir adım yaklaştı. Adam yüzünü kaçırmıştı, Soo'ya bakamıyormuşçasına. “Jimmy? Kimin gözleri?”

Ama Jimmy yanıt vermedi. Bir eliyle kazağının eteğini çekiştirmeye başladı, giysileriyle oynayan kaygılı bir çocuk gibi. “Sen de hissedebiliyor musun Soo?”

“Ne diyorsun Jimmy?”

Adam gözlerini kırpıştırmaya başlamıştı. Yanaklarından tombul, mücevher gibi gözyaşları süzülüyordu. “Hepsi öyle üzgünler ki.”

Soo ona bir şeyler olduğunu, kötü bir şeyler olduğunu anladı. Adam birden kazağını çıkarıp platformun kenarından aşağı fırlattı. Terli göğsü ışıktaki parlıyordu.

“Bu giysiler” dedi hırlayarak. “Bu giysilere *dayanamıyorum.*”

Soo yayını Sur’a dayamıştı. Onu almak için döndü, ama fazla beklemişti. Jimmy ona arkadan saldırdı, ellerini koltuk altlarından geçirip ensesini tuttu ve birden kadının boynunun dibinde bir şey kırıldı; Soo’nun vücudu bir anda gidiverdi, vücudu dağıldı, vücudu artık yoktu. Bağırmaya çalıştı ama sesi çıkmadı; görüş alanında ışık benekleri geziniyordu, gümüş parçaları gibiydiler. (*Oh Talbot, diye inledi Charlene, adam ona sürtünürken; Talbot’un erkekliği artık geri çeviremeyeceği tatlı bir işgaldi; oh Talbot, bu saçma oyunu keselim artık...*) Arkasından başka birinin yaklaştığının farkındaydı; şimdi üstünde çaresizce yattığı iskelede birisi yürüyordu; sonra bir ok sesi ve hafif, boğuk bir çığlık duydu. Şimdi havadaydı, Jimmy onu kaldırıyor; onu Sur’un üstünden atacaktı. Soo hayatını farklı yaşamadığına pişmandı, ama sahip olduğu tek hayat buydu ve onu terk etmeyi henüz istemiyordu ve sonra düşmeye, durmadan düşmeye başladı.

Yere çarptığında hâlâ hayattaydı. Zaman yavaşlamıştı, tersine dönmüştü ve tekrar başlamıştı. Gözlerindeki benekler parlıyordu; ağzında kan tadı vardı. Jimmy’nin yukarıda, ağların kenarında ayakta durduğunu gördü; adam çıplaktı ve parlıyordu ve sonra o da gitti.

Soo bilincini yitirmeden hemen önce koşucu Kip Darrell’in çok yukarıdaki iskeleden “İşaret, işaret var! Hassiktir, her yerdeler!” diye haykırdığını işitti.

Ama adam bu sözcükleri karanlığa söylemişti. Bütün ışıklar sönmüştü.

Otuz altı

Toplantı öğleyin, yağmura gebe göğün altında yapıldı. Herkes Güneş Noktası'nda toplanmıştı, Sığınak'taki uzun masa getirilmişti. Kalabalığın karşısında sadece iki adam oturuyordu: Walter Fisher'la Ian Patal. Walter her zamanki gibi pasaklı görünüyordu, saçları yağlıydı, gözleri suluydu ve kirli giysilerini herhalde bir mevsimdir üstünden çıkarmıyordu; Peter onun şimdi Hane Halkı'nın, daha doğrusu Hane Halkı'nın kalıntısının başkanı olmasının iç açıcı olmadığını düşündü.

Ian çok daha iyi görünüyordu, ama gece olanlardan sonra o bile şaşkın ve kararsız gibiydi, toplantıyı düzene sokmakta bile zorlanıyordu. Peter kendi rolünden emin değildi –orada bir Patal olarak mı yoksa Nöbetçi Şefi olarak mı bulunuyordu?– ama bu önemsiz bir ayrıntı gibiydi. Şimdilik lider Ian'dı.

Kenarda, Alicia'nın yanında duran Peter kalabalığı taradı. Teyze ortalıkta yoktu, ama buna şaşırmadı. Teyze yıllardır Hane Halkı'nın halka açık toplantılarına katılmıyordu. Peter'ın arayıp da bulamadığı kişiler arasında Fener Kulesi'ne dönmüş olan Michael ve hâlâ Hastane'de olan Sara vardı; Gloria'nın öne yakın bir yerde durduğunu gördü, ama Sanjay ve Yaşlı Chou ortalıkta yoktu ve yoklukları insanların epey konuşmasına yol açıyordu; başlarına neler geldiğini anlayamayan insanlar kaygıyla fısıldaşıyorlardı. Peter'ın şimdiye kadar duyduğu bütün insan seslerinde kaygı vardı. Henüz paniğe kapılan yoktu, ama Peter'a göre bu sadece zaman meselesiydi; tekrar gece olacaktı.

Gördüğü diğer yüzleriyse görmemiş olmayı isterdi; çünkü saldırıda birilerini, eşlerini, çocuklarını ya da ebeveynlerini kaybetmiş insanlara aittiler. Bu grupta Curt Ramirez ve Dana'nın kocası olan, kızları Ellie ve Kat'la birlikte duran Russell Curtis (hepsi de uyuşmuş gibiydiler); Karen Molyneau'yla iki kızı, Alice ve Avery (yüzleri kederliydi); Milo ve Penny Darrell (bir koşucu olan oğulları Kip öldürülenlerin en genciydi, sadece on beş yaşındaydı); Sunny'nin anne babası Hodd ve Lisa Greenberg; Addy Phillips ve Tracey Strauss (kadın bir gecede on yıl yaşlanmış gibiydi, canlılığından eser kalmamıştı); yaşlı Chou'nun genç karısı Darla ve –sanki onu da kaybetmemek için– böğrüne sımsıkı bastırıldığı kızları Darla vardı. Kalabalıktakiler toplantıda düzen sağlanacak kadar susunca Ian sözlerini bu yaşlı gruba –bir arada duruyorlardı, kayıplarının boyutu aralarında bir bağ oluştururken onları başkalarından ayırıyordu, hem çeken hem de iten bir manyetik güç gibi– yöneltti sanki. Olay sırasında Fener Kulesi'nde bulunan tek kişi Elton'dı, arka tarafta uyuyordu; görevli mühendis Michael Fisher batarya vantilatörlerinden birini elle çalıştırmak için kısa süreliğine dışarı çıkınca panelin başında kimse kalmamıştı. Ian kalabalığı bunun Michael'in suçu olmadığı, bataryaları soğutmak için Fener Kulesi'nden çıkmasının kurallara tamamen uygun olduğu ve Michael'in devre kesicinin bozulmasına yol açan voltaj yükselmesini öngörmesinin imkânsız olduğu konusunda temin etti. Projektörler üç dakikadan az bir süre boyunca sönük kalmıştı –Michael'in Fener Kulesi'ne geri koşup sistemi yeniden başlatması o kadar sürmüştü– ama o kısa süre içinde Sur aşılmıştı. Elektrik geri gelene kadar viraller üç kişiyi götürmüştü: Jimmy Molyneau, Soo Ramirez ve Dana Jaxon. Üçü

de Sur dibinde görülmüştü, sürüklenerek götürülmüşlerdi.

Saldırının ilk dalgasıydı bu. Ian'ın daha sonra olanları anlatırken sakin kalmakta zorlandığı belliydi. İlk, büyük viral grubu geri püskürtülse de güneyden yaklaşan ikinci, daha küçük bir grup Altıncı Platform'un – on altı gün önce Arlo Wilson'ın gür saçlı iri dişiği öldürdüğü platformun yakınından Sur'a saldırmıştı. O viralin tırmanmasını sağlayan aralık kapatıldığından yukarı çıkamamışlardı; ama niyetlerinin bu olmadığı belliydi. Nöbetçiler telaşla Altıncı Platform'a gitmişlerdi; üç viral Sur'a tırmanmayı bir ok fırtınası altında defalarca denemişlerdi; bu arada üçüncü bir viral grubu –belki de ikinci grubun parçasıydı; veya apayrı bir gruptu– Nöbetçisiz Dokuzuncu Platform'a tırmanmayı başarmıştı.

İskeleye koşmuşlardı.

Göğüs göğüse savaşılmıştı. En uygun tabir buydu. Viral grubu ancak üç Nöbetçi daha öldürüldükten sonra geri püskürtülebilmişti: Gar Phillips, Aidan Strauss ve Kip Darrell, atış hattında toplanan viral grubunu ilk haber veren koşucu. Hapishanede nöbet tutmayı bırakıp dövüğe katılmaya giden Sunny Greenberg ise kayıptı ve yitirildiği farz ediliyordu. Kaybolanlar arasında –Ian son derece kaygılı bir ifadeyle duraksadı– Yaşlı Chou da vardı. Constance sabahın erken saatlerinde uyanınca onu yanında bulamamıştı; o zamandan beri de onu gören olmamıştı. Yani ortada kanıt bulunmasa da muhtemelen gecenin geç bir vaktinde Sur'a gitmiş ve orada diğerleri gibi ele geçirilmişti. Hiçbir viral öldürülmemişti.

Hepsi bu kadar, dedi Ian. Bildiklerimiz bu kadar.

Bir şeyler oluyor, diye düşündü Peter; bunu kalabalık da hissedebiliyordu. İlk kez böylesine planlı bir saldırı düzenlenmişti. En yakın olay Karanlık Gece'ydi, ama o zaman bile viraller önceden tasarlanmış organize bir saldırı düzenler gibi davranmamışlardı. Işıklar sönünce Peter, herkesle birlikte savaşmak için Alicia'yla birlikte karavan parkından Sur'a koşmuştu, ama Ian onlara o kargaşada korumasız bırakılan Sığınak'a gitmelerini emretmişti. Yani olanları sadece uzaktan görüp duymuş ve bu yüzden kendilerini iyice kötü hissetmişlerdi. Peter orada olması gerektiğini biliyordu. Sur'da olmalıydı.

Bir ses kalabalığın fısıltılarını susturdu: “Peki ya elektrik santrali?”

Konuşan Milo Darrell'dı. Karısı Penny'ye bir koluyla sarılmıştı.

“Bildiğimiz kadarıyla santral hâlâ güvende Milo” dedi Ian. “Michael hâlâ elektrik geldiğini söylüyor.”

“Ama voltaj yükselmesi dedin! Birileri santrale gidip kontrol etmeli. Hem Sanjay hangi cehennemde?”

Ian duraksadı. “Ben de o konuya geliyordum Milo. Sanjay hastalandı. Şimdilik Başkan Walter.”

“Walter mı? Ciddi olamazsın.”

Tekrar dikkatini toplamış gibi görünen Walter sandalyesinde kaskatı kesildi ve gözleri kızarmış

yüzünü kalabalığa çevirdi. “Bana baksana sen...”

Ama Milo sözünü kesti. “Walter ayyaşın teki” dedi sesini iyice yükselterek. “Ayyaş ve dolandırıcı. Bunu herkes biliyor. Burada asıl lider kim Ian? Sen misin? Görebildiğim kadarıyla hiç kimse değil. Bence Cephanelik’i açalım ve isteyen herkes Sur’da Nöbet tutsun. Ayrıca hemen santrale birilerini gönderelim.”

Kalabalık onu destekledi. Milo ne yapmaya çalışıyor? diye düşündü Peter. İsyân çıkarmaya mı? Alicia’ya baktı; kız Milo’ya dikkatle bakıyordu, vücudu gergindi, kolları iki yanından sarkıyordu. Gözleri faltaşı gibi açıktı.

“Oğlun için üzgünüm” dedi Ian, “ama şimdi düşüncesiz davranmanın sırası değil. Bırak bu işi Nöbetçiler halletsin.”

Ama Milo ona aldırmadı. Gözlerini kalabalıkta gezdirdi. “Onu duydunuz. Ian organize olmuşlardı dedi. Eh, belki bizim de organize olmamız gerekiyor. Nöbetçiler bir şey yapmıyorsa biz yapalım.”

“Uçanlar adına, Milo. Sakin ol. Millet zaten korkuyor, sen de kalkmış yangına körükle gidiyorsun.”

Sam Chou bir adım öne çıktı: “Korkmakta haklılar. Caleb o kızı içeri aldığından beri kaç kişi öldü? On bir? O kız yüzünden geliyorlar!”

“Bunu bilmiyoruz Sam.”

“Ben biliyorum. Herkes biliyor. Her şey Caleb’la o kızın başının altından çıktı. Madem her şey onlarla başladı, onlarla bitsin.”

Peter sağdan soldan yükselen sesler işitti: *kız, kız*, diyordu insanlar. *Doğru söylüyor. Kız yüzünden.*

“Ne yapmamızı istiyorsun peki?”

“Ne *yapmanızı* mı istiyorum?” dedi Sam. “Çoktan yapmanız gereken şeyi. Onlar dışarı atılmalı.” Kalabalığa döndü. “Herkes beni dinlesin. Nöbetçiler söylemiyor, ama ben söyleyeceğim. Artık yaylar bizi koruyamaz. Bence o ikisini hemen dışarı atalım!”

Kalabalıktan bir ses, sonra bir başka ses ve ardından bir başka ses yükseldi ve bir koro oluştu giderek:

Dışarı atalım! Dışarı atalım! Dışarı atalım!

Peter sanki insanların ömür boyu dizginledikleri kaygılarının patlak verdiğini düşündü. Ian kollarını sallıyordu, kalabalığa susmalarını haykırıyordu. Şiddetin baş göstermesi, korkunç bir olayın yaşanması an meselesi gibiydi. Bunu önlemek imkânsızdı; düzen varmış gibi yapmaktan vazgeçilmişti.

O zaman anladı: Kızı buradan çıkarmalıydı. Caleb’ı da; o çocuğun kaderi artık kızinkiyle

birleşmişti. Ama nereye gidebilirlerdi? Güvenli neresi vardı?

Alicia'ya döndü, ama onu göremedi.

Sonra gördü. Alicia kalabalığın içinden ite kaka geçmişti. Masaya çevikçe sıçrayıp kalabalığa döndü.

“Millet!” diye haykırdı. “Beni dinleyin!”

Peter etrafındaki kalabalığın gerildiğini hissetti. İyice dehşete kapıldı. Lish, diye düşündü, ne yapıyorsun?

“Virallerin gelmesinin sebebi o kız değil” dedi Alicia. “Sebep benim.”

Sam ona seslendi: “İn aşağı Lish! Bu işe karışma!”

“Millet. Suç bende. Kızı değil beni istiyorlar. Kütüphaneyi *ben* yaktım. Her şey o yüzden başladı. Orası bir yuvaydı ve hepsi peşimden buraya geldiler. Dışarı atacak birini arıyorsanız beni atın. O insanlar benim yüzümden öldüler.”

İlk hamleyi Milo Darrell yaptı, masaya doğru atıldı. Alicia'ya mı, Ian'a mı veya hatta Walter'a mı saldırmaya çalıştığı belli değildi; ama bu provokasyon kalabalığı birden harekete geçirdi ve insanların ite kaka, az çok koordine bir kitle halinde öne atılmalarına yol açtı. Masa devrildi; Peter, güruhun arasında kalan Alicia'nın geriye düştüğünü gördü. İnsanlar çılgık atıyorlardı, bağıryıyorlardı. Çocuklular kaçmaya çalışıyor gibiydiler, diğerlerininse tek istediği öne geçmekti. Peter'ın aklındaki tek düşünce Alicia'ya ulaşmaktı. Ama ilerlemeye çalıştıkça o da insanların arasında sıkıştıyordu. Ayağının burkulduğunu –bir insana bastığını– hissetti ve öne tökezlerken bu kişinin kim olduğunu gördü: Jacob Curtis. Delikanlı diz çökmüştü ve başını elleriyle örtterek, ayak yağmurunda ezilmekten korunmaya çalışıyordu. Peter delikanlının geniş sırtının üstünden düşerken ikisi de homurdandılar; Peter dizlerinin üstünde doğrulup tekrar öne atıldı, kolların ve bacakların arasında yükseldi, bir insan denizinde yüzercesine insanları yana itmeye başladı. O zaman bir darbe aldı –kafasının arkasına yumruk yemiş gibiydi– ve gözlerinde şimşekler çakarken dönüp sert bir yumruk indirdiği sakallı, kalın kaşlı yüzün Sunny'nin babası Hodd Greenberg'e ait olduğunu ancak sonradan fark etti. Bu arada kalabalığın ön kısmına yaklaşmıştı; Alicia yerdeydi, etrafındaki insanların arasında belirip kayboluyordu. Jacob gibi o da elleriyle başını örtmüştü, cenin pozisyonundaydı ve üstüne yumruklar, tekmeler yağıyordu.

Artık kararsızlığın sırası değildi. Peter bıçağını çekti.

Peter daha sonra neler olabileceğini asla öğrenemedi. Sur kapısının tarafından koşarak gelen insanlar vardı: Nöbetçiler. Tatar yaylarını tutan Ben ve Galen. Dave Levine, Vivian Chou, Hollis Wilson ve diğerleri. Silahlarını kaldırarak masayla kalabalığın arasında bir savaş hattı oluşturdular çabucak; varlıkları insanların telaşla geriye çekilmelerine yol açtı.

“Evlerinize gidin!” diye bağırdı Ian. Saçlarından ve yüzünün yan tarafından akan kan, kazağının boğazını ıslatıyordu. Yanakları öfkeden kızarmıştı; dudaklarından parlak tükürükler saçılıyordu.

Tatar yayını kalabalığın üstünde, önce kime ok atacağına karar veremezcesine gezdirdi. “Hane Halkı geçici olarak feshedilmiştir! Sıkıyönetim ilan ediyorum! Sokağa çıkma yasağı başlamıştır!”

Herkes nefesini tutmuş gibiydi. Güruh geri çekildiğinden Alicia artık meydandaydı. Peter yanında diz çökünce Alicia kirlenmiş yüzünü ona çevirdi; faltaşı gibi açık gözlerinde telaş vardı.

Tek bir sözcüğü sadece dudaklarıyla söyledi: “Git.”

Peter ayağa kalkıp gerileyerek kalabalığa karıştı – bazıları ayaktaydılar, bazıları yerdeydiler, düşmüş birkaç kişi ayağa kaldırılıyordu. Herkes toz içindeydi; Peter ağzının toz dolu olduğunu fark etti. Walter Fisher devrilmiş masanın yanında oturuyordu, başının yan tarafını tutuyordu. Sam’le Milo ortalıkta yoktu; Peter gibi usulca uzaklaşmışlardı.

İki Nöbetçi, Galen ve Hollis öne çıkıp Alicia’yı ayağa kaldırdılar; Alicia, Ian’ın bıçaklarını almasına direnmedi. Peter onun yaralı olduğunu anlayabiliyordu, ama neresinden yaralandığını bilmiyordu; kızın vücudu hem gevşek hem de kasılmış gibiydi, sanki acıyı dizginliyordu. Yanağında ve dirseğinde kan vardı. Saçları çözülmüştü; kazağının yeni yırtılmıştı ve sarkıyordu. Şimdi Ian’la Galen onu birer kolundan, tutukluymuş gibi tutuyorlardı. Peter o zaman anladı; Alicia kalabalığın hiddetini üstüne çekmekle kızıdan uzaklaştırmış ve onlara biraz zaman kazandırmıştı. Ian artık kalabalığı kontrol altında tutmak için Alicia’yı hapse atmak zorundaydı. *Hazır ol*, dedi Alicia’nın gözleri Peter’a.

“Alicia Donadio” dedi Ian herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, “tutuklusun. İhanetle suçlanıyorsun.”

“Orospuyu hemen dışarı atın!” diye haykırdı birisi.

“Susun!” Ama Ian’ın sesi cılızdı, titrekti. “Ciddiyim. *Hemen* evlerinize gidin. Sur kapıları ikinci bir emre kadar kapalı kalacak. Ortalıkta dolandığı görülen herkes Nöbetçiler tarafından tutuklanacak. Silahlı herkese ok atılacak. Yapamam sanmayın.”

Peter artık ona çok tuhaf gelen bir dünyada, artık tanımadığı insanların arasında, Nöbetçilerin Alicia’yı götürmelerini çaresizce seyretti.

Otuz yedi

Huzursuz bir geceden ve daha da huzursuz bir sabahtan sonra Sığınak'ta, ikinci kattaki sınıfta, Küçüklerin arasında oturan Mausami Patal –gecenin korkunç olaylarını kocası şafakta gelen Diğer Sandy'den öğrenmişti– bir karara varmıştı.

Bu fikir aklına durup dururken gelmişti; düşündüğünü fark etmemişti bile. Ama uyandığında içinde bir değişiklik hissetmişti. O karar kendini neredeyse aritmetiksel bir şekilde belli etmişti. Bir bebeği olacaktı. Bebek Theo Jaxon'dandı. Bebek Theo Jaxon'dan olduğuna göre Theo ölü olamazdı.

Mausami onu bulup bebeklerini haber verecekti.

Sabah Çanı'ndan hemen önce, Nöbet değişimi sırasında çıkacaktı. Böylece hem fark edilmeyecek, hem de dağdan yayan inmek için koca bir gündüzü olacaktı; sonra da nereye gideceğine karar verebilirdi. En iyisi şalter kutusunun yukarisından çıkmaktı, orası etraftan ancak kısmen görünüyordu. Sandy ile diğerleri uyuyunca Mausami gizlice Depo'ya gidip yolculuk için gerekli şeyleri alacaktı: Sur'dan inmek için sağlam bir halat, yiyecek ve su, tatar yayı ve bıçak, bir çift sağlam çizme, yedek giysiler ve bütün bunları taşımak için bir torba.

Sokağa çıkma yasağı yüzünden ortalık tenha olurdu. Gölgelerden ayrılmadan şalter kutusuna gidip şafağı bekleyecekti.

Planın ayrıntıları zihninde şekillendikçe, ne yaptığını anlamaya başladı: Ölü sanılmak istiyordu. Aslında günlerdir buna zemin hazırlamaktaydı. İkmal ekibinin geri dönüşünden beri dengesiz davranışlarda bulunuyordu: Sokağa çıkma yasağını ihlal ediyordu, durmadan somurtuyordu, insanları etrafında pervane ediyordu, onun için kaygılanmalarına yol açıyordu. İstese daha ikna edici davranamazdı. Ana Kapı'da Lish ona gidemeyeceğini söylediğinde gözlerinin yaşarması bile, sonradan ona ne olduğunu anlamak için geçmişi gözden geçirecek insanların dikkatini çekecekti. Nasıl tahmin edemedik? diyeceklerdi kederle kafa sallayarak. Çok belliydi oysa. Çünkü sabahleyin, Diğer Sandy uyanıp da Mausami'nin yatağını boş görünce ve belki birkaç saat bekledikten sonra bunu başkalarına söyleyince, eninde sonunda onu aramaya çıkacaklardı ve şalter kutusunun yukarisına bağlanmış halatı bulacaklardı. Bu halatın tek bir anlamı olabilirdi: hiçbir yere, hiçliğe götüren bir halat. İnsanların başka bir sonuca varmaları mümkün değildi. Galen Strauss'un karısı, Sanjay ve Gloria Patal'ın kızı, İlk Aile'den olan, hamile, korkan Nöbetçi Mausami Patal Strauss intihar etmeyi yeğlemiş diyeceklerdi.

Ama şimdilik buradaydı işte. Sığınak'ta patik örüyordu –pek ilerleme kaydetmemişti–, Diğer Sandy'nin gevezeliklerini dinliyordu, Küçükleri oyunlarla ve masallarla ve şarkılarla oyalıyordu; Mausami'nin ölümü geciktirilen bir gerçek gibiydi; bir kez yayından fırladı mı, nişan alınmasının sebebinin anlaşılması için hedefe saplanması yeterli olan bir ok gibiydi. Mausami kendini hayalet

gibi hissediyordu. Şimdiden ölmüş gibi hissediyordu. Anne babasını son kez ziyaret etmeyi düşündü, ama söylenecek ne vardı ki? Onlarla açık konuşmadan nasıl vedalaşabilirdi? Bir de Galen vardı, ama Mausami dün geceden sonra onu bir daha asla görmek istemiyordu. Diğer Sandy, Mausami'nin bu habere sevineceğini sanarak onun santrale gitmediğini söylemişti. Galen, Alicia'yı tutuklayan Nöbetçilerden biriydi. Galen haberi verecekleri ilk kişi mi olacaktı acaba, yoksa ikinci ya da üçüncü mü? Üzülecek miydi? Ağlayacak mıydı? Mausami'nin Sur'dan inişini hayal edip rahatlayacak mıydı?

Mausami örgü örmeyi kesmişti. Sahiden deli olup olmadığını merak etti. Muhtemelen deliydi. Theo'nun ölmediğini düşündüğüne göre öyleydi. Ama umurunda değildi.

Diğer Sandy'den izin isteyince kadın dalgınca el sallayıp gitmesini işaret etti –Küçükler çember şeklinde otursunlar diye yer açmıştı ve onları susturmaya, derse başlamaya çalışıyordu–; Mausami koridora çıktı, kapıyı kapatıp çocukların seslerini geride bıraktı. Ortalığa gürültüyü andıran bir sessizlik çöktü; Mausami çıt çıkmayan koridorda bir an öylece durdu. Böyle bir anda dünyanın dünya olmadığını hayal etmek neredeyse mümkündü. *Başka* bir dünyanın bulunduğunu ve orada virallerin olmadığını, tıpkı Küçüklerin yaşadığı geçmiş rüyasındaki gibi. Sığınak bu yüzden inşa edilmişti herhalde: hâlâ öyle bir yer kalsın diye. Koridorda yürürken sandaletleri çatlak muşambada ses çıkardı; boş sınıfların önünden geçip merdiveni indi. Büyük Oda'da hâlâ kesif bir alkol kokusu vardı; gözleri yaşaran Mausami, gün boyunca orada kalacağını bilerek oturup örgü örmeye başladı. Sessizlikte oturup bebek patiklerini tamamlayacaktı, yanında götürebilmek için.

Otuz sekiz

Michael Fisher'a hayatının en kötü anı sorulsa, hiç tereddütsüz yanıtlardı: Işıkların söndüğü an.

Michael tam makarayı iskeleden atarken ışıklar sönmüştü: Öyle mutlak bir üç boyutlu karanlık çökmüştü ki, fark etmeden iskeleden düşüp düşmediğini – bunun ölümün karanlığı olup olmadığını merak etmişti bir an. Ama sonra Kip Darrell'in sesini duyunca –“İşaret, işaret var! Hassiktir, her yerdeler!”– hem hayatta olduğunu, hem de ışıkların söndüğünü anlayıvermişti.

Işıklar sönmüştü!

Şimdi düşününce, o zifiri karanlıkta iskeleden inip koşarak geri dönmeyi başarması kesinlikle inanılmaz geliyordu. Merdivenden inerken yere birkaç metre kala alet çantasını sallayarak atlamıştı, dizlerinin üstüne düşmeye özen göstermişti ve hemen kalkıp Fener Kulesi'ne doğru koşmuştu. Köşeyi dönerken, sundurmaya çıkarken ve kapıdan içeri dalarken “Elton!” diye bağıırıyordu. “Elton, uyan!” Sistemin çöktüğünü tahmin ediyordu, ama panele ulaştınca, Elton diğer taraftan odaya iri bir kör at gibi dalarken, CRT monitörlerinin ışığını, bütün göstergelerin yeşilde olduğunu görünce donakaldı.

Işıklar neden sönmüştü?

Odanın diğer tarafındaki kutuya koşunca sorunu gördü. Ana devre kesici açıktı. Tek yapması gereken onu kapamaktı ve bunu yapınca ışıklar geri geldi.

Michael şafakta Ian'a rapor verdi. Ian'ı Fener Kulesi'nden def etmek için uydurabildiği en iyi yalan voltaj yükselmesi hikâyesiydi. Sorun sahiden de voltaj yükselmesi olabilirdi, ama sistem kaydında böyle bir şey yoktu. Bir yerlerde kısa devre olmuş olsa, devre kesicinin düğmesine basmak işe yaramazdı. Sabahı bütün bağlantıları kontrol etmekle, portları tekrar tekrar havalandırmakla, kapasitörleri şarj etmekle geçirdi. Hiçbir terslik yoktu.

Buraya gelen oldu mu? diye sordu Elton'a. Bir şey duydun mu? Ama Elton hayır anlamında kafa sallamakla yetindi. Uyuyordum Michael. Arka tarafta mışıl mışıl uyuyordum. Sen bağıırarak gelene kadar bir şey duymadım.

Michael tekrar telsiz üstünde çalışmaya ancak öğleden sonra başlayabildi. Onca heyecan yüzünden telsizi neredeyse unutmuştu, ama dün gece yere attığı makarayı aramak için Fener Kulesi'nden çıkınca ve makarayı tozların arasında el sürülmemiş halde bulunca, telin Sur'un tepesine kadar kavisle yükseldiğini görünce telsizin önemine tekrar ikna oldu. Teli bakır tellere bağladı, Fener Kulesi'ne geri döndü, raftaki kayıt defterini alıp frekansı kontrol etti ve kulaklığı taktı.

İki saat sonra kışlaya gidip Peter'ı bulduğunda adrenalinin etkisiyle kıpır kıpırdı, saçları ve kazağı

terden sırlıslıklamdı. Peter ranzada oturuyordu, işaretparmağının etrafında bıçak döndürüyordu. Odada başka kimse yoktu; Michael'ın girdiğini duyunca başını kaldırıp neredeyse ilgisizce baktı. Korkunç bir Şey olmuş gibi bir hali var, diye düşündü Michael. Sanki Peter o bıçağı kullanmak istiyordu, ama kime saplayacağına karar veremiyordu. Bu arada herkes neredeydi? Neden ortalıkta in cin top oynuyordu? Kimse ona olup bitenleri anlatmıyordu hiç.

“Ne var?” diyen Peter bıçağı melankolik bir edayla döndürmeye devam etti. “Umarım iyi haberdir.”

“Ah, Tanrım” dedi Michael. Konuşmaya çabalıyordu. “Bunu duymalısın.”

“Michael, olanlardan haberin var mı? Neyi duymalıymışım?”

“Amy” dedi Michael. “Amy’yi duymalısın.”

Otuz dokuz

Michael Fener Kulesi'nde terminalinin başına oturdu. Kızın boynundan çıkardıkları cihaz şimdi Michael'ın CRT monitörünün yanında, bir meşin parçasının üstünde duruyordu.

“Güç kaynağı” diyordu Michael, “işte bu ilginç. *Çok ilginç.*” Cımbız kullanarak vericinin içinden küçük bir metal kapsül çıkardı. “Bir batarya, ama böylesini ilk kez görüyorum. Bu kadar uzun süredir çalıştığına göre nükleerdir tahminimce.”

Peter irkildi. “Tehlikeli mi?”

“Görünüşe bakılırsa kıza zararı dokunmamış. Epeydir kızın içindeymiş.”

“Ne kadar?” Peter yüzü heyecanla ışıldayan arkadaşına baktı. Michael şimdiye kadar Peter'ın sorularına sadece üstü kapalı yanıtlar vermişti. “Bir sene filan mı?”

Michael gizemli bir edayla gülümsedi. “Çok daha fazla. Bir dakika bekle.” Peter'ın dikkatini tekrar tezgâhtaki nesneye yöneltti, cımbızını kullanarak parçaları gösterdi. “Evet, elimizde bir verici, bir batarya ve – şu var. Başta hafıza çipidir diye tahmin ettim, ama ana bilgisayarın portlarına takılamayacak kadar küçüktü, bu yüzden lehimlemek zorunda kaldım.”

Michael klavyesinin birkaç tuşuna hızla basınca ekranda bir veri sayfası belirdi.

“Çipteki bilgiler iki partisyona ayrılmış, biri diğerinden çok daha küçük. Şu an birinci partisyona bakıyorsun.”

Peter bitişik duran, tek satırlık harfler ve rakamlar gördü. “Okuyamıyorum” diye itiraf etti.

“Çünkü aralarda boşluk yok. Bir de nedense bazı kısımların yeri değişmiş. Çipte bozuk sektör var sanırım. Belki de anakarta lehimlerken olmuştur. Her halükârda çoğu silinmiş gibi görünüyor. Ama şu çok şey anlatıyor.”

Michael ekrandaki görüntüyü değiştirdi. Peter az önceki harfleri ve rakamları gördü, ama bu sefer düzene sokulmuşlardı.

AMY SY

YA 13

ASSTO NUH USAMRIID SWR

C:D A: 22.72K

“Amy SY.” Peter gözlerini ekrandan kaldırdı. “Amy?”

Michael başıyla onayladı. “Bizim kız. SY nedir bilmiyorum ama ‘soyadı yok’un kısaltması olabilir. Ortadaki kısma birazdan geleceğim, ama en alt satır gayet açık. Cinsiyeti dişi. Ağırlığı 22.72 kilo. Yani beş altı yaşlarında bir çocuğun ağırlığı. Verici yerleştirildiğinde kız o yaşlardaydı herhalde.”

Peter bunların hiçbirine anlam veremiyordu, ama Michael öyle kendinden emin konuşuyordu ki, Peter arkadaşına ister istemez inanıyordu. “Yani aşağı yukarı on yıldır mı kızın içindeydi?”

“Şey” dedi Michael hâlâ sırıtarak, “pek sayılmaz. Hem acele etme, sana daha bir sürü şey göstereceğim. Araya girme de devam edeyim. İlk partisyonda sadece bu yazıyı bulabildim; çok sayılmaz, ama çok daha ilginç şeyler de buldum. Asıl veri deposu ikinci partiyon. On altı terabayta yakın. Yani on altı *trilyon* baytlık veri.”

Bir başka tuşa bastı. Sıkışık rakam sütunları ekranda yukarı doğru akmaya başladı.

“Etkileyici, değil mi? Başta sadece bir çeşit şifre diye düşündüm, ama değil. Her şey burada, birinci partisyondaki gibi birbirine karışmış o kadar.” Michael sütunların akışını durdurdu ve bir parmağıyla cama tık tık vurdu. “Anahtar şu numara, sekanstaki ilk veri ve sütun boyunca tekrarlanıyor.”

Peter gözlerini kısarak ekrana baktı. “Dokuz yüz seksen altı?”

“Yaklaştın. Doksan sekiz *nokta* altı. Bir şey ifade ediyor mu?”

Peter hayır anlamında kafa salladı. “Pek sayılmaz, hayır.”

“Doksan sekiz nokta altı, eski Fahrenheit skalasında insan vücudunun sıcaklığıdır. Şimdi satırın geri kalanına bak. Yetmiş iki muhtemelen nabız. Solunum ve tansiyon var. Geri kalanlar da beyin ve böbrek faaliyetleriyle filan ilgilidir tahminimce. Ama en önemlisi gruplar halinde olmaları. Sekans başlarındaki ilk sayıdan kolayca anlaşılıyor. Bu bir çeşit vücut monitörü sanırım, bir ana bilgisayara veri iletmek için tasarlanmış. Galiba o kız bir tür hastaydı.”

“Hasta mı? Hastanede filan mıydı yani?” Peter kaşlarını çatıp cihazı gösterdi. “Bunu yapabilecek kimse yok ki.”

“Şimdi yok. İşin bu kısmı daha da ilginç. Çipte toplam beş yüz kırk beş bin dört yüz altı veri grubu var. Verici doksan dakikada bir veri gönderecek şekilde ayarlanmış. Geriye sadece hesaplamak kalıyor. Günde on altı devir çarpı yılda üç yüz altmış beş gün.”

Peter kendini su fişkırtan bir hortumdan su içmeye çalışıyormuş gibi hissetti. “Kusura bakma Michael. Kafam karıştı.”

Michael ona döndü. “Kızın boynundaki bu şey, doksan üç yıldan biraz fazla süredir onun vücut sıcaklığını ölçüyordu diyorum. Doksan üç yıl, dört ay ve yirmi bir gün. Amy YS yüz yaşında.”

Peter, Michael'ın yüzünü tekrar görebilmeye başladığında kendini bir koltukta buldu.

“Bu imkânsız.”

Michael omuz silkti. “Tamam, imkânsız. Ama bulabildiğim tek açıklama bu. Hem birinci partiyonu hatırlıyor musun? Hani şu USAMRIID kelimesini? Görür görmez tanıdım. Birleşik Devletler Ordusu Tıp Araştırmaları Enstitüsü Bulaşıcı Hastalıklar Bölümü'nün kısaltılmışı. Kulübede USAMRIID yazısını taşıyan yığınla şey var. Salgınla ilgili belgeler, bir sürü teknik materyal.” Koltuğunda dönüp Peter'a ekranın üst kısmını gösterdi. “Şunu görüyor musun? İlk satırdaki şu uzun numarayı? Ana bilgisayarın dijital imzası.”

“Ne?”

“Onu bir adres, bu küçük vericinin aradığı sistemin ismi olarak düşün. İlk bakışta anlamsız gelebilir ama dikkatli bakınca rakamlardan bir şeyler öğreniyorsun. Bu cihazda muhtemelen bir uyduyla bağlantılı olan bir çeşit konum belirleyici var herhalde. Ordu malı. Yani aslında gördüğün şey bir harita gridinin koordinatları ve çok ayrıntılı değil. Sadece enlem ve boylam. Otuz yedi derece, elli altı dakika kuzey ve yüz yedi derece, kırk dokuz dakika batı. Haritaya bakalım..”

Michael tuşlara hızla basarak ekranı tekrar boşalttı. Yeni bir görüntü belirdi. Peter gördüğü şeyin Kuzey Amerika kıtası haritası olduğunu başta anlayamadı.

“Koordinatları giriyoruz...”

Harita siyah bir gridle karelere bölündü. Michael hemen klavyedeki Enter tuşuna bastı. Parlak sarı bir nokta belirdi.

“...ve işte oldu. Güneybatı Colorado. Telluride diye bir kasaba.”

Bu isim Peter'a bir şey ifade etmiyordu. “Eee?”

“*Colorado*, Peter. MKB'nin ortası.”

“MKB nedir?”

Michael sabırsızca iç geçirdi. “Biraz tarih çalışmalısın. Merkezi Karantina Bölgesi. Salgının *başladığı* yer. İlk virallerin hepsi Colorado'dan çıkmıştı.”

Peter kendini koşan bir atın peşi sıra sürükleniyormuş gibi hissetti. “Biraz yavaş ol lütfen. Kızın oradan geldiğini mi söylüyorsun?”

Michael başıyla onayladı. “Temelde evet. Verici kısa dalga, yani onu yerleştirdiklerinde kız birkaç kilometrelik bir alandaydı herhalde. Asıl önemlisi şu: Neden?”

“Uçanlar adına. Nereden bileyim?”

Arkadaşı durup Peter'ın yüzünü uzun uzun inceledi. "Sana bir şey sorayım. Virallerin ne olduklarını düşündün mü hiç? Sadece ne yaptıklarını değil Peter. Ne olduklarını."

"Ruhsuz varlıklar?"

Michael başıyla onayladı. "Evet, herkes öyle diyor. Ama ya daha fazlası varsa? Bu kız, Amy viral değil. Öyle olsa hepimiz ölmüş olurduk. Ama nasıl iyileştiğini gördün ve dışarıda hayatta kalabildi. Seni koruduğunu kendin söylemiştin. Ayrıca neredeyse yüz yaşında olmasına karşın on dört yaşında gibi görünmesine ne demeli? Ordu ona bir şeyler yaptı. Ne yaptılar bilmiyorum, ama bir şeyler yaptılar. Bu verici bir askeri frekanstan yayın yapıyor. Belki de kız hastalanmıştı ve onu normal haline döndürmeye çalışıyorlardı." Tekrar duraksayıp gözlerini Peter'ın yüzüne dikti. "Belki de o kız şifadır."

"Bu... sadece bir tahmin."

"Doğru olabilir ama." Michael koltuğundan kalkıp terminalinin yukarısındaki raftan bir defter aldı. "O koordinatlardan sinyal almış mıyız diye bakmak için eski kayıt defterini kontrol ettim. İçime doğmuştu. Sahiden de almışız. Seksen yıl önce, o koordinatlardan gelen bir sinyal almışız. Askeri acil durum frekansı, eski Mors alfabesi. Ama bir de şu not var."

Michael kayıt defterinin işaretli sayfasını açtı. Defteri Peter'ın kucığına koyup oradaki yazıyı gösterdi.

Kızı bulduysanız buraya getirin.

"Dahası da var" diye devam etti Michael. "Oradan hâlâ yayın yapılıyor. Gecikmemin sebebi buydu. Düzgün sinyal alabilmek için Sur'a kablo çekmek zorunda kaldım."

"Ne yapılıyor dedin?"

"*Yayın.* Bu cümlenin aynısı söyleniyor. 'Kızı bulduysanız buraya getirin'."

Peter başının döndüğünü hissetti. "Nasıl yayın yapılabilir ki?"

"Çünkü *orada* biri var Peter. Anlamıyor musun?" Michael muzafferce güldü. "Doksan üç yıl öncesi. Yani sıfır senesi, salgının başlangıcı. Sana söylediğim bu. Doksan üç yıl önce, sıfır senesinin baharında, Colorado'nun Telluride kasabasında birisi altı yaşında bir kızın boynuna nükleer güçle çalışan bir verici yerleştirdi. Hâlâ hayatta ve şu an karantina altında olan bu kız Önceki Zaman'dan çıkıp gelivermiş gibi. Ve kıza bunu yapan kişi, her kimse, doksan üç yıldır onu geri istiyor."

Kırk

Vakit neredeyse gece yarısıydı, etrafta kimseler yoktu, çünkü Nöbetçiler hariç herkes sokağa çıkma yasağı yüzünden evindeydi. Sur sakin görünüyordu. Aradan geçen saatlerde Peter durumu kavramak için elinden geleni yapmıştı. Göreve gitmemişti ve onu aramaya gelen olmamıştı, gerçi akıllarına Fener Kulesi'ne veya içinden hapishaneyi gözetlediği FEMA karavanına bakmak gelmemişti herhalde. Gece yaklaşınca, Nöbetçilerin sayısı epey azalmış olduğundan, Ian hapishaneye sadece tek bir Nöbetçi dikmişti: Galen Strauss. Ama Peter, Sam'le diğerlerinin şafaktan önce bir şeye kalkışacaklarını sanmıyordu. O zamana kadar da gitmiş olmayı planlıyordu.

Hastane daha sıkı korunuyordu – önde ve arkada birer Nöbetçi vardı. Dale Sur'a gönderilmişti, bu yüzden Peter içeri giremezdi, ama Sara hâlâ serbestçe girip çıkabiliyordu. Peter avlu duvarının dibindeki çalılardan arasına saklanmıştı ve Sara'nın çıkmasını bekliyordu. Uzun süre sonra kapı açıldı ve Sara sundurmaya adım attı. Görevli Nöbetçi Ben Chou'yla biraz konuştuktan sonra merdiveni inip yolda yürüdü; karnını doyurmak için evine gittiği belliydi. Peter onu güvenli bir mesafeden takip etti ve kimsenin bakmadığına emin olunca çabucak yaklaştı.

“Hemen benimle gel” dedi.

Sara'yı Fener Kulesi'ne götürdü; Michael'la Elton orada bekliyorlardı. Michael ablasına Peter'a yaptığı açıklamayı yaptı, bildiklerini anlattı. Sinyal meselesine gelince ve kayıt defterindeki cümleyi gösterince, Sara defteri alıp inceledi.

“Tamam.”

Michael kaşlarını çattı. “Ne demek ‘tamam’?”

“Michael, sana inanıyorum. Seni tanırım. Ama bu bilgi ne işimize yarar ki? Colorado ne kadar uzakta, bin kilometre mi?”

“Bin altı yüz civarı” dedi Michael. “Aşağı yukarı.”

“Eee, oraya nasıl gideceğiz peki?”

Michael duraksadı. Ablasının arkasındaki Elton'a baktı; Elton kafa sallayıp onayladı.

“Asıl mesele gitmezsek ne olacağı.”

Michael onlara bataryaların durumunu anlattı.

Peter bu haberi tuhaf bir soğukkanlılıkla, bir kaçınılmazlık hissiyle dinledi. Bataryalar elbette bozulacaktı; epeydir bozuluyorlardı. Bunu olup biten her şeyde hissedebiliyordu; içinde hissediyordu, sanki hep bilmişti. Kız gibi. Bu kız, Amy, Hiçlikten Gelen Kız. Tam bataryalar bozulurken gelmesi rastlantı değildi. Peter'ın tek yapması gereken bu bilgiyi kullanmak, harekete geçmekti.

Bir süredir kimsenin konuşmadığını fark etti. “Bunu başka kim biliyor?” diye sordu Michael'a.

“Sadece biz.” Michael duraksadı. “Bir de ağabeyin.”

“Theo'ya söyledin mi?”

Michael başıyla onayladı. “Söylenmez olaydım. Bana kimseye söyleme dedi. Söylemedim tabii, şimdiye kadar.”

Elbette, diye düşünüyordu Peter. Theo elbette biliyordu.

“Milletin korkmasını istemiyordu sanırım” diye açıkladı Michael. “Yapabileceğimiz bir şey olmadığı sürece.”

“Ama var diye düşünüyorsun.”

Michael duraksayıp gözlerini parmak uçlarıyla ovuşturdu. Peter adamın uykusuzluğunun yüzünden okunduğunu düşündü. Hiçbiri uyumamıştı.

“Ne yapmak istediğimi biliyorsun Peter. Sinyal otomatiktir muhtemelen. Ama Ordu hâlâ varsa, hiçbir şey yapmamak olmaz bence. Kız alışveriş merkezinde seni gerçekten kurtardıysa, belki de bizi koruyabilir.”

Peter, Sara'ya döndü. Michael'ın anlattıklarından sonra kadının o kadar soğukkanlı, o kadar ifadesiz durması şaşırtıcıydı. Ama o bir hemşireydi; Peter bunun insanı sertleştirdiğini biliyordu.

“Sara? Sen bir şey demedin.”

“Ne dememi istiyorsun ki?”

“Kızın yanında epey kaldın. O nedir sence?”

Sara bezgince iç geçirdi. “Ne olmadığını biliyorum sadece. Viral değil, orası kesin. Ama sıradan bir insan da değil. Çok çabuk iyileşiyor.”

“Konuşamamasının sebebi var mı?”

“Görebildiğim kadarıyla hayır. Michael'ın dediği kadar yaşlıysa, belki de konuşmayı unutmuştur.”

“Ve onu görmeye gelen olmadı.”

“Dünden beri hayır.” Sara duraksadı. “Herkesin ondan... korktuğunu hissediyorum.”

“Ya sen?”

Sara kaşlarını çattı. “Ondan neden korkayım ki Peter?”

Ama Peter bilmiyordu. O soruyu sorarken bile tuhaf bulmuştu.

Sara ayaklandı. “Eh, dönmem gerekiyor. Ben meraklanmaya başlar.” Bir elini Michael’ın omzuna koydu. “Biraz dinlenmeye çalış. Sen de Elton. İkiniz de çok kötü görünüyorsunuz.”

Kapıya ulaşmak üzereyken tekrar Peter’a döndü.

“Bu konuda ciddi değilsiniz, değil mi? Colorado’ya gitmek konusunda.”

Çok basit bir soru gibiydi bu. Oysa konuştukları her şey onları bu noktaya yöneltmişti. Peter kendini Theo’nun kütüphanenin önünde *Neye oy veriyorsun?* diye sorduğu zamanki gibi hissetti.

“Eğer ciddiyseniz” dedi Sara, “buradaki gidişata bakarak ben de bir an önce gitmek isterim.” Sonra Fener Kulesi’nden usulca çıktı.

Sara gidince odaya daha derin bir sessizlik çöktü. Peter onun haklı olduğunu biliyordu. Yine de düşündükleri şeyi hâlâ tüm boyutlarıyla kavrayamıyordu, odaklanamıyordu. Kız, Ordu ve kafasının içinde duyduğu, annesinin onu özlediğini söyleyen ses; bozulan bataryalar ve Theo’nun bunu bilmesi; Michael’ın telsizinden gelen ve sanki sadece mekânı değil zamanı da aşan, onlara geçmişten konuşan mesaj. Bütün bunlar bir bütünün parçalarıydı, ama bütünün şekli hâlâ belirsizdi; sanki önemli bir parça eksikti.

Peter, Elton’a baktığını fark etti. Yaşlı adam tek kelime etmemişti; Peter onun uyuyakalmış olabileceğini düşündü.

“Elton?”

“Hımm?”

“Çok sessizsin.”

“Söyleyecek bir şey yok” diye karşılık verdi Elton, donuk gözlerini yukarı çevirerek. “Kiminle konuşman gerektiğini biliyorsun. Siz Jaxonlar hep aynısınız. Söylememe gerek yok.”

Peter ayağa kalktı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Michael.

“Yanıtı öğrenmeye” dedi Peter.

Sanjay Patal uyuyamıyordu. Yatağında yatarken gözlerini kapatamıyordu bile.

Mesele o kızdı. Hiçlikten Gelen Kız. Kız bir şekilde zihnine girmişti. Kız oradaydı, Babcock'la Çokluk'un yanındaydı –Çokluk mu? diye merak etti; neden Çokluk kelimesini düşünüyordu?– ve Sanjay sanki artık başka biriydi, yeni ve kendine yabancı biriydi. Ne istemişti? Biraz huzur. Biraz düzen. Her şeyin görüldüğü gibi olmadığı, dünyanın dünya olmadığı hissinden kurtulmak. Jimmy o kızın gözleri hakkında ne demişti? Oysa kızın gözleri kapalıydı, Sanjay bunu açıkça görmüştü; gözleri kapalıydı ve hiç açılmamıştı. O gözler Sanjay'ın içindeydiler; sanki her şeye aynı anda iki farklı açıdan bakıyordu, içeriden ve dışarıdan bakıyordu, Sanjay'di ve Sanjay değildi ve gördüğü şey bir halattı.

Neden bir halatı düşünüyordu?

Yaşlı Chou'yu bulmak istemişti. Dün gece, Gloria mutfakta uyurken, evden çıkmasının sebebi buydu. Yaşlı Chou'yu bulma ihtiyacı yüzünden yataktan kalkıp merdiveni inmiş ve kapıdan çıkmıştı. Işıklar, diye hatırladı Sanjay. Bahçeye çıkar çıkmaz bomba gibi patlamışlardı, retinalarına ışık hücum etmişti, zihnini acı olmayan bir acıyla dağlamıştı, Yaşlı Chou'yla ve Depo'yla ve orada yapmak istediği şeyle ilgili bütün düşünceleri silmişti. Sanjay daha sonra iradesizce hareket etmişti sanki. Hafızasındaki görüntülerde tutarlılık yoktu, yere düşmüş bir deste iskambil kartı gibiydiler. Sonradan Gloria tarafından bulunduğu evlerinin dibindeki çalılarının arasındaydı, çocuk gibi inliyordu. Sanjay, demişti Gloria, ne yaptın? Ne yaptın, ne yaptın? Sanjay buna yanıt verememişti –o sırada gerçekten bilmiyordu– ama korkunç bir şey yaptığını kadının yüzünden ve sesinden anlamıştı, akıl almaz bir şeydi, belki de cinayet işlemişti; Gloria'nın onu eve geri sokup yatağa çıkarmasına göz yummuştu. Ne yaptığını ancak şafak sökerken anımsamıştı.

Deliriyordu.

Gün geçmişti. Sanjay sorunlu zihnini az çok kontrol altına alıp da dün geceki olayları tekrarlamamayı ancak uyumazsa –uyumamakla kalmayıp hiç kıvılcıktan yatarsa, tüm irade gücünü toplarsa– başarabileceğine inanıyordu. Yeni nöbeti buydu. Arada sırada, şafak sökünce ve daha sonra, karanlık çökerken aşağıdan sesler gelmişti (Ian'ın, Ben'in ve Gloria'nın sesleri; Jimmy'ye ne olduğunu merak etmişti). Ama bu sesler de kesilmişti. Bir çeşit kabarcığın içinde gibiydi; her şey uzakta, erişebileceğinden ötede olup bitiyordu. Zaman zaman odada Gloria'nın varlığını fark ediyordu; yukarıda Gloria'nın yüzü beliriyordu ve yanıtlanamayacağı sorular soruyordu. *Onlara tüfeklerden bahsetsem mi Sanjay? Bahsetsem mi? Ne yapacağımı bilmiyorum, ne yapacağımı bilmiyorum. Neden konuşmuyorsun Sanjay?* Ama Sanjay konuşamamıştı. Konuşmak büyüü bozmak olurdu.

Gloria artık gitmişti. Gitmişti. Mausami gitmişti, herkes gitmişti. Mausami'si. Şimdi aklında onun görüntüsü vardı –şimdiki kadın hali değil, minicik bir bebekkenki hali, Prudence Jaxon tarafından kollarına bırakılan o ılık ve yepyeni hayat bohçası– ve bu görüntü solarkan ve Sanjay gözlerini nihayet kaparken karanlıktan gelen sesi, Babcock'ın sesini işitti.

Sanjay. Benim ol.

Sanjay şimdi mutfaktaydı. Önceki Zaman'daki mutfakta. İçinden bir ses şöyle diyordu: Gözlerini kapadın Sanjay. Ne yaparsan yap, gözlerini kapamamalıydın. Ama artık çok geçti, Sanjay yine rüyadaydı, kadının ve telefonun ve kadının dumanlı kahkahasının ve sonra bıçağın bulunduğu rüyada; bıçak Sanjay'ın elindeydi. Bu kalın kabzalı, büyük bıçakla sözcükleri, gülen sözcükleri kadının boğazından kesip atabilirdi. Sonra karanlıktan o ses yükseldi.

Onları bana getir Sanjay. Önce birini, sonra diğerini getir. Getir ki sadece böyle yaşayasın, başka türlü değil.

Kadın masada oturuyordu, iri ve tombul yüzüyle ona bakıyordu, dudaklarının arasından ince ve gri duman bulutları salınıyordu. O bıçakla ne yapıyorsun? Ha? Beni korkutacağını mı sanıyorsun?

Yap. Öldür onu. Öldür onu ve kurtul.

Sanjay öne atılıp bıçağı kadına var gücüyle savurdu.

Ama bir terslik vardı. Bıçak durmuştu, parlaklığı yarı yolda donakalmıştı. Rüyaya giren bir güç, elini durdurmuştu; gücün kavrayışını hissediyordu. Kadın gülüyordu. Sanjay bıçağı indirmeye çabalıyordu, ama boşunaydı. Kadın ağzından duman saçarak gülüyordu, Sanjay'e gülüyordu, durmadan gülüyordu...

İrkilerek uyandı. Kalbi küt küt atıyordu. Vücudundaki bütün sinirler yanıyor gibiydi. Kalbi! Kalbi!

“Sanjay?” Gloria elinde lambayla odaya girmişti. “Sanjay, ne oldu?”

“Jimmy’yi getir!”

Gloria'nın rahatsız edecek kadar yaklaşan yüzü korkudan allak bullaktı. “O öldü Sanjay. Hatırlamıyor musun? Jimmy öldü!”

Sanjay yorganı yana attı ve şimdi yatak odasının ortasında ayaktaydı, içinde vahşi bir güç doludizgin koşuyordu. Minik şeylerle dolu dünya. Bu yatak, bu şifoniyer, Gloria adlı bu kadın, karısı. Sanjay ne yapıyordu? Nereye gitmek istemişti? Neden Jimmy’yi görmek istemişti? Ama Jimmy ölüydü. Jimmy ölüydü, Yaşlı Chou ölüydü, Walter Fisher ve Soo Ramirez ve Albay ve Theo Jaxon ve Gloria ve Mausami ve hatta kendisi bile – hepsi ölüydüler! Çünkü dünya dünya değildi, mesele buydu, keşfettiği korkunç gerçek buydu. Bu bir rüya dünyasıydı; ardında gerçek dünyanın gizlendiği, ışıktan ve sestən ve maddeden yapılmış bir perdeydi. Bir ölüm rüyasındaki Yürüyenlerdi hepsi, işte buydular ve rüyayı gören kişi kızdı, o Hiçlikten Gelen Kız'dı. Dünya bir rüyaydı ve o kız hepsini rüyasında görüyordu!

“Gloria” dedi çatlak sesle. “Yardım et bana.”

Teyze'nin mutfağında hâlâ duran bir lamba, yere tirizlere ayrılmış dörtgen, sarı bir ışık saçıyordu. Peter kapıyı çaldıktan sonra usulca içeri girdi.

Yaşlı kadının mutfak masasında oturduğunu gördü. Kadın yazı yazmıyordu, çay da içmiyordu ve yüzünü içeri giren Peter'a doğru kaldırırken aynı anda elini boynunda karmakarışık asılı gözlüklere uzattı. Uygun gözlüğü bulup taktı.

“Peter. Ben de seni göreceğimi düşünüyordum.”

Peter kadının karşısına bir sandalye çekip oturdu. “O kızı nereden biliyordun Teyze?”

“Hangi kızı?”

“Kimi kastettiğimi biliyorsun Teyze. Lütfen.”

Kadın elini hafifçe salladı. “Yürüyen'i mi diyorsun? Birisi gelip söylemiştir herhalde. Molyneau söyledi galiba.”

“İki gece öncesini kastediyorum. Bir şey söylemiştin. Onun geldiğini söylemiştin. Kim olduğunu bildiğimi.”

“Öyle mi dedim?”

“Evet Teyze. Öyle dedin.”

Yaşlı kadın kaşlarını çattı. “Neden öyle dedim bilmiyorum. İki gece önce miydi?”

Peter iç geçirdi. “Teyze...”

Kadın elini kaldırıp onu susturdu. “Tamam, sinirlenme. Biraz eğleniyordum o kadar. Öyle uzun zaman oldu ki dayanamadım. Şu halini görünce.” Peter'ın gözlerine dik dik baktı. “Eee, söyle bakalım. Ben fikrimi söylemeden önce. O nedir sence? O kız?”

“Amy.”

“Adını bilmiyorum. Amy diyorsan öyle olsun.”

“Bilmiyorum Teyze.”

Kadının gözleri birden faltaşı gibi açıldı. “Tabii ki bilmiyorsun!” Kendi kendine kıkırdadıktan sonra öksürük krizine tutuldu. Peter ona yardım etmek için ayağa kalktı, ama kadın elini sallayarak onu gerisingeri oturttu. “Otur, otur” dedi çatlak sesle. “Sesim paslanıyor o kadar.” Bir an öylece oturup kendini topladı, genzini temizledi. “Bunu öğrenmelisin. Herkesin hayatında öğrenmesi gereken bir şey vardır, seninki de bu.”

“Michael kızın yüz yaşında olduğunu söylüyor.”

Yaşlı kadın başıyla onayladı. “Öyleyse dikkatli ol. Senden *yaşlı* bir kadınmış. Bu Amy’nin şamar oğlanı olma sakın.”

Peter dişe dokunur bir şey öğrenemiyordu. Teyze’yle konuşmak her zaman güçtü, ama kadını ilk kez böyle tuhaf bir şekilde neşeli görüyordu. Kadın ona çay bile ikram etmemişti.

“Teyze, geçen gece bir şey söylemiştin” dedi ısrarla. “Fırsattan bahsetmiştin. *Bir* fırsattan.”

“Olabilir. Öyle şeyler söylerim.”

“O kız bir fırsat mı?”

Kadın kaşlarını çatınca solgun dudakları kıvrıldı. “Olabilir de olmayabilir de.”

“Nasıl yani?”

“Sana bağlı.”

Peter’in konuşmasına fırsat vermeden devam etti: “Ah, öyle üzgün durma. Ne yapacağını bilememek işin bir parçası o kadar.” Masayı itip kaskatı bir şekilde ayağa kalktı. “Gel haydi. Sana bir şey göstereceğim. Karar vermene yardımcı olabilir.”

Kadının peşinden giden Peter koridordan geçip yatak odasına girdi. Evin geri kalanı gibi burası da sıkış tıkış ama temizdi, her şey yerli yerindeydi. Duvara yaslı duran dört direkli yatağın şiltesinin sarkıklığı, içinin sadece gevşek samanla dolu olduğunun göstergesi gibiydi. Peter odadaki diğer tek mobilya olan şifoniyerin üstünün birbiriyle alakasız görünen nesnelere kaplı olduğunu gördü: üstünde soluk ve özenli harflerle *Coca-Cola* yazan eski bir cam şişe; ele alınınca içinden tıngırtılar gelen eski bir metal kutu; bir hayvanın çene kemiği; piramit şeklinde dizilmiş yassı, pürüzsüz taşlar.

“Bunlar kaygı nesnelirim” dedi Teyze.

Şimdi, sıkışık odada yan yana dururlarken, Peter kadının ufak tefekliğini hissediyordu; kadının beyaz başının tepesi Peter’in omzuna ancak geliyordu.

“Annem onlara öyle derdi. Kaygı nesnelerini yanından ayırma, derdi hep.” Şifoniyeri kıvrık parmağıyla gösterdi. “Çoğunun nereden geldiğini hatırlamıyorum, fotoğraf hariç tabii. Onu ben getirdim, trene binerken yanımdaydı.”

Fotoğraf şifoniyerin tepesinin ortasında duruyordu. Peter onu alıp pencereye, projektörlerin aydınlığına çevirdi. Fotoğraf lekeli ve çizik çerçeveye küçük geliyordu; çerçeveye sonradan konmuştu herhalde. Tuğladan bir evin kapısına çıkan bir merdivende duran iki kişi vardı, adam kadının arkasında ve yukarısındaydı, kollarını onun beline dolamıştı, kadın da ona yaslanmıştı. Hava soğuk olmalıydı, çünkü üzerlerinde şişkin montlar vardı; Peter ön plandaki kaldırımında biraz kar gördü. Renkler yıllar geçtikçe ağarmıştı, dolayısıyla her şey donuk sarımsı kahverengiydi, ama iki kişinin de esmer tenli oldukları görülüyordu, Teyze gibiydiler, Jaxon saçlarına sahiptiler; kadının

saçları neredeyse adamınki kadar kısa kesilmişti. Boynunda uzun bir atkı vardı ve objektife gülümsüyordu; adamsa yüzünü kaçırmıştı ve gülmek üzere gibiydi – fotoğraf makinesi o gülümsemeyi yakalayamamıştı. Etkileyici bir görüntüydü, umut ve vaat doluydu ve Peter o ikisinin bir sırrı paylaştıklarını adamın gözlerini kaçırmamasından ve kadını kollarıyla sarıp kendine çekmesinden, kadının gülümsemesinden anladı; sonra da ayrıntıları –kadının ceketinin altındaki vücudunun dolgunluğunu– fark edince bu sırrın ne olduğunu anladı. Aslında iki değil üç kişinin fotoğrafıydı; kadın hamileydi.

“Monroe ve Anita” dedi Teyze. “İsimleri buydu. Şu da evimiz, Batı Laveer 2121 numara.”

Peter cama, kadının karnının üstüne dokundu. “Bu sensin, değil mi?”

“Elbette benim. Başka kim olacaktı ki?”

Peter fotoğrafı şifoniyerin üstüne geri koydu. Kendisinde ailesini hatırlamasını sağlayacak böyle bir şey bulunmamasına hayıflandı. Theo farklıydı; Peter ağabeyinin yüzünü ve sesini hâlâ hatırlayabiliyordu ve artık Theo’yu düşününce aklına elektrik santralinde, gitmelerinden önceki gün birlikte geçirdikleri zaman geliyordu. Theo’nun Peter’ın yatağına oturup ayak bileğini yorgun, kaygılı gözlerle muayene etmesi ve sonra gözlerini kaldırırken yüzünde beliren hevesli, meydan okuyan gülümseme. *Şişlik inmiş. Ata binebilir misin?* Ama Peter zamanla, hatta sadece birkaç ay sonra bu anının da diğerleri gibi, Teyze’nin fotoğrafındaki renkler gibi solacağını biliyordu. Theo’nun önce sesi kaybolacaktı, sonra da görüntüsü; ayrıntılar dağılıp gidecekti, geride sadece görsel parazit kalacaktı, ağabeyinin yerini almış bir boşluk kalacaktı.

“Şunun altında bir yerlerde, biliyorum” diyordu Teyze.

Diz çökmüştü, yatağın kenarından sarkan çarşafı kaldırmıştı ve yatağın altına bakıyordu. Homurdanarak elini içeri uzatıp bir kutuyu yerde kaydırarak çıkardı. “Kalkmama yardım et Peter.”

Peter onu dirseğinden tutup kalkmasına yardım ettikten sonra kutuyu yerden aldı. Sıradan bir karton kutuydu, ayakkabı kutusuydu, bir menteşeli kilidi vardı.

“Haydi” dedi Teyze yatağın kenarına oturarak; bir Küçük gibi sarkıttığı çıplak ayakları yere sürtünüyordu. “Açsana.”

Peter söyleneni yaptı. Kutu katlı sayfalarla doluydu – Peter bunu tahmin etmişti zaten. Ama sadece sayfalar yoktu. Haritalar vardı.

Kutu haritalarla doluydu.

En üsttekini kutudan özenle çıkardı. Haritanın pürüzsüz yüzeyi aşınmıştı, katlandığı kısımlar öyle incelmışti ki Peter yırtılıvereceklerinden korktu. Tepede şu sözcükler vardı: AMERİKA OTOMOBİL KULÜBÜ, LOS ANGELES HAVZASI VE GÜNEY CALIFORNIA.

“Bunlar babamındı. Uzun Yolculuklarda kullanırdı.”

Peter diğerlerini dikkatle çıkarıp şifoniyerin üstüne birer birer koydu. SAN BERNARDINO MİLLİ

ORMANI. LAS VEGAS SOKAK ATLASI. GÜNEY NEVADA VE CİVARI. LONG BEACH, SAN PEDRO VE LOS ANGELES LİMANI. CALIFORNIA ÇÖL BÖLGESİ, MOJAVE DOĞA PARKI. Ve en alta, katlı kenarları kutunun kenarlarına sıkıştırılmış bir harita: FEDERAL ACİL DURUM YÖNETİMİ TEŞKİLATI, MERKEZİ KARANTİNA BÖLGESİ HARİTASI.

“Anlamıyorum” dedi Peter. “Bunları nereden buldun?”

“Annen getirdi. Ölmeden önce.” Teyze hâlâ yataktan onu seyrediyordu, elleri kucağındaydı. “O kadın seni senden daha iyi tanıyordu. Hazır olunca ona verirsin, dedi.”

Peter tanıdık bir hüzne kapıldı. “Kusura bakma Teyze” dedi bir an sonra. “Ama yanılıyorsun. Theo’yu kastetmiştir.”

Ama kadın hayır anlamında kafa salladı. “Hayır Peter.” Dişsiz ağzıyla gülümsedi; pencerelerden giren projektör ışığıyla arkadan aydınlanan bulutsu saçları yüzünün çevresinde ışık saçıyor gibiydi. “Seni kastetti. Sana vermemi söyledi.”

Peter sonradan bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşünecekti. Teyze’nin sessiz odasında, yadigârlarının arasında dururken karşısında zamanın bir kitap gibi açıldığını hissetmenin. Annesinin son saatlerini düşündü – ellerini ve Peter ona bakarken yatak odasının boğucu sıcaklığını; kadının birden nefes almaya çabalamasını ve son sözlerini, son arzusunu. *Ağabeyine, Theo’ya göz kulak ol. O senin gibi güçlü değil.* Kadının ne demek istediği çok açık gibiydi. Oysa Peter bu anı inceleyince anı değişmeye başladı; annesinin sözleri yeni bir şekil ve vurgu, dolayısıyla da bambaşka bir anlam kazandı.

Ağabeyine, Theo’ya göz kulak ol.

Birden ön kapı çalınınca düşünceleri yarıda kesildi.

“Teyze, misafir bekliyor muydun?”

Yaşlı kadın kaşlarını çattı. “Bu saatte mi?”

Peter haritaları çabucak kutuya geri koydu ve kutuyu yatağın altına itti. Bunu neden yaptığınıysa ancak ön kapıya gidip de sineklikli kapının ardında Michael’ı görünce merak etti. Michael odaya girdi ve Peter’in arkasında, kollarını hoşnutsuzca göğsünde kavuşturmuş halde duran yaşlı kadına göz attı.

“Hey Teyze” dedi nefes nefese.

“Asıl sana hey, kaba çocuk. Gecenin köründe kapımı çalıyorsun, insan bir nasılsın der.”

“Kusura bakma.” Michael’ın yanakları utançtan kızardı. “Bu akşam nasılsın Teyze?”

Kadın kafa salladı. “İyiyim galiba.”

Michael tekrar Peter’a döndü ve sır verircesine alçak sesle konuştu. “Seninle konuşabilir miyim?”

Dışarıda?”

Michael’ın peşinden sundurmaya çıkan Peter gölgelerin içinden Dale Levine’in çıktığını gördü.

“Bana söylediğin şeyi ona da söyle” dedi Michael.

“Dale? Ne oldu?”

“Bak” dedi adam etrafa huzursuzca bakınarak. “Bunu sylememeliyim herhalde, ayrıca Sur’a geri dönmem gerek. Ama Alicia’yla Caleb’ı kaçırmayı planlıyorsanız şafak söker sökmez kaırsanız iyi olur. Sur kapısına gitmenize yardım edebilirim.”

“Niye? Ne oldu ki?”

Yanıtı Michael verdi. “Tüfekler Peter. Tüfekleri alacaklar.”

Kırk bir

Başhemşire Sara Fisher Hastane’de kızla birlikteydi.

Amy, diye düşündü Sara. Adı Amy. Bu imkânsız kızın, bu yüz yaşındaki kızın adı Amy idi. Adın bu mu? diye sormuştu kıza. Amy mi?

Evet, demişti kız gözleriyle. Hatta gülümsemiş bile olabilirdi. Kendi adını duymayalı ne kadar oluyordu? *Evet. Adım Amy.*

Sara kıza sabahlık dışında verebileceği bir giysisinin olmasını isterdi. İsmi olan bir kızın doğru dürüst giysisi ve ayakkabısı olmaması yanlış geliyordu. Sara Hastane’ye dönmeden önce bunu akıl edememişti. Kız ondan kısaydı, kemikleri daha inceydi ve kalçaları daha dardı; ama kemer kullanırsa Sara’nın ata binerken giydiği, beli ve kalçası dar pantolon ona tam otururdu. Yıkayıp saçlarının kesilmesi de gerekiyordu.

Sara, Michael’ın söylediği hiçbir şeyi sorgulamamıştı. Michael Michael’dı, herkes öyle derdi, onun çok akıllı olduğunu – kendine zararı dokunacak kadar akıllı olduğunu kastederlerdi. Ama Michael asla yanılmazdı, asla. Yanılacağı gün eninde sonunda gelecekti herhalde –bir insan sürekli haklı çıkamazdı– ve Sara o gün kardeşine ne olacağını merak ediyordu. Haklı olmanın, her sorunu kolayca çözenin verdiği özgüven yıkılıverecekti. Sara’nın aklına Küçükken oynadıkları bir oyun geldi, ufak bloklardan kuleler yaparlardı ve sonra onları yıkmadan en alttaki blokları çekip çıkarmaya çalışırlardı; kuleler yıkıldığında bu bir anda olurdu. Michael’a da öyle mi olacaktı acaba, tamamen mi yıkılacaktı? O zaman ablasına ihtiyaç duyacaktı, tıpkı o sabah barakada anne babalarını bulduklarında olduğu gibi – Sara o gün onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Sara, Peter’a kızdan korkmadığını söylerken samimiydi. Başta korkmuştu. Ama saatler ve sonra günler geçtikçe, kızla baş başa zaman geçirdikçe yeni bir hisse kapılmaya başlamıştı. Kızın dikkatli ve gizemli varlığı –sessizliği ve hareketsizliği, ama bir yandan da tam tersi– ona güven, hatta umut vermeye başlamıştı. Yalnız olmadığını hissetmişti, ama sadece bunu değil: dünyanın yalnız olmadığını. Sanki kâbuslarla geçen uzun bir geceden sonra hep birlikte uyanıyorlardı, hayata dönüyorlardı.

Yakında şafak sökecekti. Dün geceki saldırının yinelenmediği belliydi; yoksa Sara bağışmalar duyardı. Gece son nefesini tutuyor, şimdi olacakları bekliyor gibiydi. Çünkü Sara’nın Peter’a, hiç kimseye söylemediği şey ışıkların sönmesinden birkaç saniye önce Hastane’de olanlardı. Bitkin olan Sara uyumak için uzanmıştı; kızdan geldiğini fark ettiği bir sesle uyanmıştı. Hafif bir iniltiydi, kesintisiz tek bir notaydı, genizden geliyordu. Ne oldu? demişti Sara hemen ayağa fırlayıp. Sorun ne? Canın mı yandı, bir şey canını mı yaktı? Ama kız yanıt vermemişti. Gözleri faltaşı gibi açıktı, ama Sara’yı görmüyor gibiydi. Sara dışarıda bir şeyler olduğunu sezmişti –oda tuhaf bir şekilde

karanlıktı, Sur'dan bağışmalar geliyordu, kargaşa sesleri geliyordu, insanlar birbirlerine sesleniyor ve koşturuyorlardı– ama bu önemli gelse de, dikkate alınması gereken bir şey de olsa, gözlerini kızıdan alamamıştı. Dışarıda olan biten her ne ise, burada da, bu odada da oluyordu; kızın gözlerindeki boşlukta, yüzünün ve boğazının gerginliğinde ve içinin derinliklerinden yükselen kederli melodideydi. Bu durum birkaç dakika sürmüştü –Michael iki dakika elli altı saniye demişti, oysa sonsuzluk gibiydi– ve sonra, her şey başladığı gibi çabucak ve kaygılandırıcı bir şekilde bitivermişti; kız susmuştu. Tekrar yatağa uzanıp dizlerini göğsüne çekmişti ve öylece yatmıştı.

Dış odadaki masasında oturan Sara bunu hatırlarken, Peter'a bunu anlatıp anlatmaması gerektiğini merak ederken sundurmadan insan sesleri geldiğini duydu. Yüzünü pencereye doğru kaldırdı. Ben hâlâ parmaklığın yanında oturuyordu, sırtı dönüktü –Sara ona bir sandalye götürmüştü–, kucağındaki tatar yayının ucu görünüyordu; konuştuğu kişi her kimse, ondan alçakta duruyordu; Sara o kişiyi bulunduğu yerden göremiyordu. Ben'in tehditkâr bir ses tonuyla *Burada ne arıyorsunuz?* dediğini işitti. *Sokağa çıkma yasağını bilmiyor musunuz?*

Sara, Ben'in kimlerle konuştuğunu görmek için ayağa kalkarken, Ben'in de kalktığını ve tatar yayını öne çevirdiğini gördü.

Peter'la Michael gölgeden gölgeye koşarak karavan parkından geçiyorlardı; sonunda ağaçların altından geçerek hapishaneye ulaştılar.

Nöbetçi yoktu.

Peter aralık duran kapıyı hafifçe iterek açtı. İçeri girince karşı duvarın dibinde duran, kollarıyla bacakları bağlanmış birisini gördü ve aynı anda soldan yaklaşan Alicia, Peter'in ensesine doğrulttuğu tatar yayını indirdi.

“Nerede kaldınız yahu?” dedi Alicia.

Arkasında duran Caleb'in eli bıçaklıydı.

“Uzun hikâye. Yolda anlatırım.” Peter yerdeki, şimdi Galen Strauss olduğunu fark ettiği kişiyi gösterdi. “Bakıyorum bensiz başlamaya karar vermişsiniz. Ona ne yaptınız?”

“Boşver, uyanınca hatırlamaz.”

“Tan tüfekleri biliyor” dedi Michael.

Alicia başıyla onayladı. “Tahmin ettim.”

Peter planı açıkladı. Önce Hastane'ye gidip Sara'yla kızı alacaklardı, sonra da ahırlara gidip atları alacaklardı. İlk Çan'dan hemen önce Dale Sur'dan seslenecekti, işaret gördüğünü söyleyecekti. O kargaşada, tam güneş yükselirken Sur kapısından çıkıp elektrik santraline gidebilmeleri gerekiyordu. Sonrasında ne yapacaklarını o zaman düşünürlerdi.

“Dale'e haksızlık etmişim galiba” dedi Alicia. “Sandığımdan daha cesurmuş.” Michael'a baktı. “Sen de Devre. Hapishaneye saldırmaya hazır olacağın hiç aklıma gelmezdi.”

Dördü dışarı çıktılar. Şafak hızla yaklaşıyordu; Peter en fazla birkaç dakikaları olduğunu düşünüyordu. Hastane'ye sessizce ve çabucak gidip etraftan dolanarak Sığınak'ın batı duvarının dibine sindiler; oradan binayı rahatça görebiliyorlardı.

Sundurma boştu; kapı açıktı. Ön pencerelerden titrek bir lamba ışığı geliyordu. Sonra bir çığlık duyular.

Sara.

Oraya önce Peter vardı. Dış oda boştu. Ön masanın yan yatmış sandalyesi hariç her şey yerli yerindeydi. Peter koğuştan bir inilti geldiğini işitti. Diğerleri peşinden binaya girerken, koridorda koşarak perdeyi açıp koğuşa daldı.

Amy karşı duvarın dibine sinmişti, başını bir darbeden korunurcasına kollarıyla örtmüştü. Sara diz çökmüştü, yüzü kan içindeydi.

Oda ceset doluydu.

Diğerleri Peter'ın peşinden içeri daldılar. Michael ablasının yanına koştu.

“Sara!”

Sara konuşmaya çalıştı, kanlı dudaklarını araladı, ama sesi çıkmadı. Peter, Amy'nin yanında diz çöktü. Kız yaralanmamış gibiydi, ama Peter dokununca irkilip kollarını kendini savunmak için sallayarak iyice geri çekildi.

“Her şey yolunda” diyordu Peter, “her şey yolunda.” Oysa her şey yolunda değildi. Burada neler olmuştu? Bu adamları kim öldürmüştü? Birbirlerini mi öldürmüşlerdi.

“Şu Ben Chou” dedi Alicia. Cesetlerden birinin yanında diz çöküyordu. “Şu ikisi Milo'yla Sam. Diğeriyse Jacob Curtis.”

Ben bıçaklanmıştı. Giderek genişleyen bir kan gölcüğünde yüzükoyun yatan Milo, kafasının arkasına indirilen bir darbeye öldürülmüştü; Sam de aynı şekilde ölmüş gibiydi, kafatasının yan tarafi göçmüştü.

Amy'nin yatağının ayakucunda yatan Jacob'ın boğazına Ben'in oku saplıydı. Dudaklarından hâlâ biraz kan akıyordu, köpürerek; açık gözlerinde şaşkınlık vardı. Uzanmış eli, kanla ve beyin parçalarıyla (kırmızılığın üstündeki beyaz noktalar) kaplı uzun bir demir boruyu sımsıkı tutuyordu.

“Hassiktir!” dedi Caleb. “Hassiktir, hepsi ölmüş!”

Bu sahnenin her ayrıntısı tüyler ürpertici bir canlılık kazanmıştı. Yerdeki cesetler, kan gölcükleri. Jacob'ın elindeki boru. Michael, Sara'nın ayağa kalkmasına yardım ediyordu. Amy hâlâ duvar dibinde büzülmüş haldeydi.

“Sam'le Milo saldırdılar” dedi Sara çatlak sesle. Michael, ablasını yataklardan birine oturtmuştu. Kadın kesik kesik konuşuyordu, dudakları yarılmış ve şişmişti, dişleri kızıldı. “Ben'le ben onları durdurmaya çalıştık. Öyle... bilmiyorum. Sam bana vuruyordu. Sonra başka biri geldi.”

“Jacob mıydı?” dedi Peter. “Burada cesedi yatıyor Sara.”

“Bilmiyorum, bilmiyorum!”

Alicia, Peter'ı dirseğinden tuttu. "Neler olduğu önemli değil" dedi telaşla. "Bize hayatta inanmazlar. *Hemen gitmeliyiz.*"

Sur kapısından çıkma riskini göze alamazlardı; Alicia herkese ne yapmalarını istediğini açıkladı. Önemli olan Sur'dakilere görünmemektir. Peter'la Caleb Depo'ya gidip halatlar, sırt çantaları ve Amy için ayakkabılar getireceklerdi; Alicia diğerlerini randevu yerine götürecekti.

Hastane'den usulca çıkıp dağıldılar. Depo'nun ana kapısı aralıktı, kilidi sarkıyordu – tuhaf bir ayrıntıydı, ama şimdi buna kaygılanacak zamanları yoktu. Caleb'la Peter içeri girdiler; Depo loştu, içinde kutular uzun sıralar halinde uzanıyordu. Yaşlı Chou'yla Walter Fisher'ı orada buldular. Kirişlerden yan yana sarkıyorlardı, boyunlarındaki halatlar gergindi, çıplak ayakları bir sandık dolusu kitabın yukarısındaydı. Ciltleri grimtirik olmuştu; ikisinin de dili dışarıdaydı. Sandıkları üst üste koyup merdiven niyetine kullandıkları ve ilmekleri boyunlarına geçirdikten sonra sandıkları tekmeledikleri belliydi. Peter'la Caleb bir an öylece durup o iki adamın tuhaf görüntüsüne baktılar.

"Vay... anasım" dedi Caleb.

Peter, Alicia'nın haklı olduğunu biliyordu. Hemen gitmeliydiler. Olan her ne ise büyük ve korkunç bir şeydi, hepsinin sonunu getirebilecek bir güçtü.

Gerekli şeyleri toplayıp dışarı çıktılar. Sonra Peter haritaları hatırladı.

"Sen git" dedi Caleb'a. "Yetişirim."

"Buluşma yerine gitmişlerdir bile."

"Git dedim ya. Seni bulurum."

Delikanlı koşarak uzaklaştı. Peter, Teyze'nin kapısını çalma zahmetine girmedir; içeri girince dosdoğru yatak odasına gitti. Teyze uyuyordu. Peter bir an kapı eşiğinde durup kadının solumasını seyretti. Haritalar bıraktığı yerdeydi, yatağın altındaydı. Eğilip onları aldı ve sırt çantasına koydu.

"Peter?"

Peter donakaldı. Teyzenin gözleri hâlâ kapalıydı. Elleri iki yanında yatıyordu.

"Biraz dinlenmek için uzanmıştım."

"Teyze..."

"Vedalaşmaya zaman yok" dedi yaşlı kadın. "Haydi git Peter. Artık senin zamanın."

Peter şalter kutusuna vardığında doğudan pembe şeritler yükseliyordu. Herkes oradaydı. Alicia elektrik hattının yanından atlayıp üstünü başını temizledi.

“Herkes hazır mı?”

Arkalarından ayak sesleri geldi: Peter dönerken bıçağını çıkardı. Ama sonra çalılarının arasından Mausami Patal’ın çıktığını gördü. Mausami’nin omzunda bir tatar yayı asılıydı; sırt çantası da taşıyordu.

“Depo’dan beri peşinizdeyim. Çabuk olalım.”

“Maus—” diye söze başladı Alicia.

“Nefesini boşa harcama Alicia. Sizinle geliyorum.” Mausami, Peter’a baktı. “Tek bir şey söyle” dedi. “Ağabeyinin öldüğüne inanıyor musun?”

Peter kendini sanki birisinin tam da bu soruyu sormasını bekliyormuş gibi hissetti. “Hayır.”

“Ben de.”

Elini bilinçsizce karnına götürdü. Peter birden durumu öyle iyi anladı ki, sanki keşfettiği değil hatırladığı bir şeydi, sanki başından beri biliyordu.

“Ona söylemeye fırsat bulamadım” dedi Mausami. “Hâlâ istiyorum.”

Peter ikisini de bezgince inceleyen Alicia’ya döndü.

“Bizimle geliyor.”

“Peter, bu iyi bir fikir değil. Nereye gittiğimizi düşün.”

“Mausami artık akrabam. İtiraz istemiyorum.”

Alicia konuşmadı bir an; ne diyeceğini bilemez gibiydi.

“Neyse” dedi sonunda. “Tartışmaya vaktimiz yok.”

Önce Alicia gitti, onlara yolu gösterdi. Onu Sara, Michael, Caleb ve Mausami sırayla takip ettiler; tünele birer birer girerlerken Peter geride kalıp nöbet tuttu.

En son Amy girdi. Ona kazak ve pantolon, bir çift de sandalet bulmuşlardı. Kız kapak deliğine inerken birden Peter’a yalvarırcasına baktı. *Nereye gidiyoruz?*

Colorado, diye düşündü Peter. MKB. Bunlar sadece bir haritadaki isimlerdi, Michael’ın CRT monitörünün ekranındaki renkli ışıklarıydı. Peter onların ardındaki gerçekliği, parçası oldukları gizli

dünyayı hayal edemiyordu. Bu gece yolculuktan bahsettiklerinde –dördü sahiden bu gece mi Fener Kulesi’nde konuşmuşlardı?– Peter doğru dürüst bir keşif seferine çıkacaklarını hayal etmişti: büyük bir silahlı korumalar grubu, arabalar dolusu erzak ve teçhizat, en az bir keşif ekibi, kılı kılına planlanmış bir güzergâh. Babası Uzun Yolculukları mevsimler boyu planlardı. Onlarsa yaya kaçaklar olarak yola çıkıyorlardı şimdi, ellerinde eski haritalarla kemerlerindeki bıçaklardan başka pek bir şey yoktu. Öyle bir yere ulaşmayı nasıl umabilirlerdi ki?

“Cidden bilmiyorum” dedi kıza. “Ama hemen gitmezsek hepimiz burada öleceğiz bence.”

Kız tünele dalıp gözden kayboldu. Peter sırt çantasının kayışlarını sıkılaştırdı ve kızın peşinden içeri girip de kapağı kapayınca karanlıkta kaldı. Duvarlar serindi ve toprak kokuyordu. Tünel çok eskiden, belki de İnşacılar tarafından, elektrik hattının bakımını yapmayı kolaylaştırmak için kazılmıştı; yıllardır onu kullanan olmamıştı, Albay hariç. Alicia tünelin Albay’ın gizli yolu olduğunu, avlanmaya giderken tüneli kullandığını açıklamıştı. Böylece en azından bir gizem çözülmüştü.

Peter yirmi beş metre sonra bir mesquite ağaçları korusuna çıktı. Herkes bekliyordu. Projektörler sönmüştü ve gri şafak göğü ortaya çıkmıştı. Tepelerinde dağ tek bir taştan dilimmiş gibi yükseliyordu; olup bitmiş her şeyin sessiz tanığıydı. Peter Nöbetçilerin Sur tepesinden seslendiklerini işitti; Sabah Çanı’nda Nöbet değişimi yapılacaktı. Dale onlara ne olduğunu merak edecekti, henüz öğrenmediyse. Cesetler kısa sürede bulunurdu mutlaka.

Alicia kapağı arkalarından kapadı ve halkasını çevirdikten sonra üstünü çalılarla örttü.

“Peşimizden gelecekler” dedi Peter usulca, onun yanında diz çökerek. “Atları var. Onlardan kaçamayız.”

“Biliyorum.” Alicia’nın yüzü kararlıydı. “Bütün mesele tüfeklere önce kimin ulaşacağı.”

Alicia ayağa kalktı, topuklarının üstünde döndü ve öne düşerek onları dağdan indirmeye başladı.

VII

**Karanlık
topraklar**

Geçen gece gördüm sonsuzluğu
Dev bir ışık halkası gibiydi, saf ve ebedi
Parlak ve sakindi
Ve altında zaman dönüp duruyordu, saatler, günler, aylar
Kürelerin etkisiyle,
Sanki engin bir gölge hareket ediyordu, içinde dünyanın
Ve taşıdığı her şeyin savrulduğu.

“Dünya”

Kırk iki

Dağın dibine öğlenden önce vardılar. Dağın doğu cephesinden inen zikzaklı yol atların geçemeyeceği kadar sarptı; bazı kısımlarına yol bile denemezdi. Dağın santralin yüz metre kadar yukarısındaki bir kısmı oyulmuş gibiydi; aşağıda bir taş yığını vardı. Dar bir kanyonun üstündeydiler, santral kuzeydeki bir kaya duvarı tarafından gizleniyordu. Sıcak, kuru bir rüzgâr esiyordu. Dakikalar akıp giderken tekrar yukarı çıkıp başka bir yol aradılar. Sonunda inmenin bir yolunu buldular – yanlışlıkla yoldan ayrılmışlardı– ve son kez, yavaş yavaş inmeye başladılar.

Santrale arkadan yaklaştılar. Çitin ardında hareket görmediler. “Duyuyor musunuz?” dedi Alicia.

Peter durup kulak kabarttı. “Ben bir şey duymuyorum.”

“Çünkü çitte elektrik yok.”

Çitin kapısı açıktı. O zaman yerde, ahır tentesinin altında kara bir tümsek gördüler. Yaklaştıklarında tümsek atomlarına ayrıldı sanki, dağıldı ve dönen bir buluta dönüştü.

Bir katır. Onlar yaklaştıkça sinek bulutu dağıldı. Katırın etrafındaki toprak kandan kararmıştı.

Sara leşin yanında diz çöktü. Katır yan yatıyordu, karnı çürümenin yol açtığı gaz yüzünden şişkindi. Boynundaki uzun yarada kurtçuklar kaynıyordu.

“İki gün önce ölmüş sanırım.” Sara kokuyu alınca, yara bere içinde kalmış yüzünü buruşturdu. Alt dudağı yarılmıştı; dişlerinde kan lekeleri vardı. Sol gözü balon gibiydi ve morarmıştı. “Bıçakla öldürülmüşse benziyor.”

Peter, Caleb’a döndü. Caleb faltaşı gibi açık gözlerini hayvanın boynuna dikmişti. Kazağının boğazını kokuya karşı maske niyetine yüzünün alt kısmına çekmişti.

“Zander’in katırı gibi mi? Sahadaki?”

Caleb başıyla onayladı.

“Peter...” Alicia çiti gösteriyordu. Yerde ikinci bir kara şekil vardı.

“Bir başka katır mı?”

“Sanmıyorum.”

Rey Ramirez’di. Geride pek bir şey kalmamıştı; sadece kemikler ve hâlâ hafif bir ızgara et kokusu

yayan kavrulmuş etler. Dizlerinin üstündeydi, çite yasıydı, parmakları telleri kavramıştı. Yüzünün açığa çıkmış kemikleri gülümsermiş gibi görünmesine yol açıyordu.

“Çitte niye elektrik olmadığı anlaşıldı” dedi Michael bir an sonra. Kusacakmış gibi görünüyordu. “Öyle tutunca kısa devre yaptırmış olmalı.”

Kapak açıldı: Santrale indiler, karanlık odalarından geçtiler. Her şey yerli yerinde gibiydi. Paneldeki ışıklar, dağa hâlâ akım gönderildiğini gösteriyordu. Finn'den eser yoktu. Alicia onları arka tarafa götürdü; kaçış deliğini gizleyen raf yerinde duruyordu. Alicia kapıyı açtı ve Peter tüfekleri sandıklarında görünce, onları bulamamaktan korktuğunu fark etti. Alicia bir sandığı çekip açtı.

Michael hayranlıkla ıslık çaldı. “Ciddiymişsiniz. Yepyeni gibiler.”

Merdivenden inildiğini duydular: Caleb.

“Gelen var.”

“Kaç kişi?”

“Sadece bir galiba.”

Alicia hemen silahları dağıttı; bahçeye çıktılar. Peter uzaktaki tek bir atlıyı ve havalandırdığı toz bulutunu görebiliyordu. Caleb dürbünü Alicia'ya verdi.

“Vay anasını” dedi Alicia.

Birkaç dakika sonra Hollis Wilson bahçe kapısından geçip atından indi. Kollarıyla yüzü toz içindeydi. “Çabuk olalım.” Matarasından kana kana su içmek için duraksadı. “Peşimde en az altı kişi var. Askeri sığınağa güneş batmadan önce varmak istiyorsak hemen yola çıkmalıyız.”

“Nereye gittiğimizi nereden biliyorsun?” diye sordu Peter.

Hollis ağzını bileğinin tersiyle sildi. “Unutmuşsun. Ben babanla yolculuk yaptım Peter.”

Grup kontrol odasında toplanmıştı; taşıyabilmeyi umdukları her şeyi hızla toparlıyorlardı. Yiyecek, su, silahlar. Peter, Hollis incelesin diye haritaları ortadaki masaya sermişti. Hollis aradığı haritayı buldu: *Los Angeles Havzası ve Güney California*.

“Theo’nun dediğine göre askeri sığınak iki günlük mesafedeymiş” dedi Peter.

Hollis haritayı incelerken kaşlarını çattı. Peter adamın sakal bırakmaya başladığını ilk kez fark etti. Bir an karşısında Arlo varmış gibi geldi.

“Ben üç gün diye hatırlıyorum, ama at arabasıyla gidiyorduk. Yaya olarak iki günde varırız bence.” Haritaya eğilip gösterdi. “Buradayız, San Gorgonio Geçidi’ndeyiz. Babanla yolculuk yaptığımda, 10. Eyaletlerarası Yol’un doğu kısmının kuzeyinden çıkan şu 62. Yol’dan gitmiştik. Bazı kısımları deprem yüzünden harap olmuş, ama yürüyerek geçebiliriz. Geceyi şurada” –yine gösterdi– “Joshua Vadisi kasabasında geçirmiştik. Buradan yirmi-yirmi beş kilometre uzakta. Demo eski bir itfaiye istasyonunu tahkim etti ve şuraya erzak bıraktı. Bina epey sağlam ve çalışan bir su pompası var, yani gerekirse su temin edebiliriz ki gerekecek. Joshua’nın otuz kilometre doğusundaki Twentynine Palms Otobanı’nda on kilometre yürüyünce askeri sığınağa ulaşırız. Epey zor bir yolculuk, ama iki günde hallederiz.”

“Sığınak yeraltındaysa nasıl bulacağız?”

“Ben bulurum, merak etme sen. İnan bana, orayı görmelisin. Baban oraya silah sandığı derdi. Taşıtlar ve benzin de var. Hiçbirini çalıştırmayı beceremedik, ama belki Caleb’la Devre becerebilirler.”

“Peki ya dumanlar?”

“Yol boyunca hiç görmedik. Orada yoklar anlamına gelmiyor. Ama yüksek çölü pek sevmezler. Fazla sıcak ve açık bir arazi; ayrıca doğru dürüst av hayvanına rastlamadık. Demo oraya altın bölge derdi.”

“Peki daha ileride, doğuda ne var?”

Hollis omuz silkti. “Hiç bilmiyorum. Askeri sığınaktan öteye gitmedim. Colorado konusunda ciddiyerseniz, bence 40. EY’den uzak durup 15. Eyaletlerarası Yol’dan kuzeye gidelim. Kelso’da ikinci bir teçhizat deposu var, eski bir tren istasyonunda. Oranın arazisi engebeli, ama babanın en az oraya kadar gittiğini biliyorum.”

Alicia at sırtında önden gidecekti; diğerleri onu yaya takip edeceklerdi. Caleb santralin çatısından etrafta kimseyi görmediğini işaret ettiğinde, ahır tentesinin gölgesinde yüklerini topluyorlardı. Katır ortalıkta yoktu; Hollis’le Michael onu sürükleyerek çite götürmüşlerdi.

“Artık görünmeleri gerekirdi” dedi Hollis. “En fazla birkaç kilometre arkamdaydılar sanıyordum.”

Peter gözlerini Alicia’ya çevirdi. Gidip baksam mı? Ama Alicia hayır anlamında kafa salladı.

“Önemi yok” dedi kararlı bir edayla. “Artık kendi başlarının çaresine bakmalılar. Tıpkı bizim gibi.”

Caleb santralin arka tarafındaki merdivenden inip aralarına katıldı. Şimdi sekiz kişilik bir gruptular. Peter birden herkesin ne kadar bitkin olduğunu fark etti. Hiçbiri uyumamıştı. Sara'nın yanında duran Amy diğerleri gibi bir sırt çantası taşıyordu. Başında birisinin teçhizat odasında bulunduğu eski bir siperlikli kep vardı; güneşe gözlerini kısarak, adeta vahşi bir cesaretle bakıyordu. Aydınlığa alışık olmadığı belliydi. Ama Peter'ın bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Peter tentenin altından çıktı. Karanlığın çökmesine yedi saat vardı. Yedi saatte, açık vadide yirmi beş kilometre kat etmeleri gerekiyordu. Bir kez yola çıktılar mı geri dönüş olmayacaktı. Tüfeğini omzuna asan Alicia, Hollis'in devasa ve kum rengi kısrağının sırtına atladı. Caleb ona dürbünü verdi.

“Herkes hazır mı?”

“Teknik açıdan konuşursam” dedi Michael, “teslim olmak için çok geç değil biliyorsunuz.” Ablasının yanında duruyordu; bir tüfeği göğsüne beceriksizce bastırmıştı. Diğerlerinin sessiz yüzlerine baktı. “Hey, espriydi yahu.”

“Aslında bence Devre haklı” dedi Alicia at sırtından. “Kalmak utanç verici değil. Kalmak isteyen varsa şimdi söylesin.”

Kimse konuşmadı.

“Tamam öyleyse” dedi Alicia. “Gözünüzü dört açın.”

Galen bu işe uygun olmadığına karar verdi. Değildi işte. Her şey büyük bir hataydı, başından beri.

Hava çok sıcaktı, güneş beyaz bir patlama gibiydi. Galen'ın kıçığı ata binmekten ağrıyordu; bir hafta yürüyemeyecekti. Başını da çok ağrıyordu, Alicia'nın tatar yayıyla vurduğu yer. Ve gruptaki hiç kimse onu dinlemiyordu. Kimse sözünü dinlemiyordu. *Hey millet, biraz yavaşlasak iyi olabilir. Biraz yavaş gidelim. Ne acelemiz var yahu?*

“Öldürün onları” demişti Gloria Patal. Galen'ın bildiği kadarıyla kendi gölgesinden bile korkan o fare kılıklı, ufak tefek kadın, Galen'ın hiç bilmediği yönlerini sergilemişti. Kadın Sur kapısında öfkeden köpürmüştü. “Bana kızımı getirin, ama diğerlerini öldürün. *Ölmelerini istiyorum.*”

Kızın suçu diyordu herkes, kızın, Alicia'nın, Caleb'ın, Peter'ın, Michael'ın ve... Jacob Curtis'in. Jacob Curtis! O gerizekâli Jacob Curtis nasıl herhangi bir şeyden sorumlu olabilirdi ki? Galen buna anlam veremiyordu, ama olup bitenlerin hiçbirine anlam veremiyordu; zaten artık anlam verip vermemesi fark etmiyor gibiydi. Sur kapısında, herkesin toplanıp kollarını sallayarak bağırıştığı yerde anlamlı bir şey de yoktu; o sabah sanki Koloni'nin yarısı cinayet işlemek istiyordu. Sanjay orada olsa insanlarla konuşup onları biraz yatıştırabilirdi, sakin olup düşünmelerini sağlayabilirdi. Ama orada yoktu. Ian onun Hastane'de saçma sapan konuştuğunu ve bebek gibi ağladığını söylemişti.

Kalabalık gidip Mar Curtis'i sürükleye sürükleye Sur kapısına getirmişti. Asıl istedikleri o değildi, ama yapılacak bir şey yoktu. Kalabalık deliriyordu. Yürek paralayıcı bir sahneydi; hayatı boyunca talihsizlikler yaşamış, direnecek gücü olmayan o zavallı kadın bir sürü kişi tarafından merdivene çıkarılıp Sur'un diğer tarafına tezahüratlar eşliğinde atılmıştı. İş o kadarla da kalmamıştı, kalabalık daha yeni başlıyordu, Galen bunu hissedebiliyordu, ilk cinayet onları daha da azdırmıştı ve Hodd Greenberg “Elton! Elton onlarla birlikte Fener Kulesi'ndeydi!” diye bağırıyordu. Ve sonra Galen'ın ya da başkalarının ne olduğunu anlamasına fırsat kalmadan kalabalık Fener Kulesi'ne koşmuş ve yaşlı adamı, o kör ve yaşlı adamı bağıra çağıra Sur'a getirmişti. Sonra onu da aşağı atmışlardı.

Galen çenesini *kapalı* tutmuştu. Yoksa birileri *Hey Galen, karın nerede? Mausami nerede? O da bu işin içinde miydi? Haydi Galen'ı da atalım!* diyebilirdi.

Sonunda Ian emri vermişti. Galen kaçakların peşine düşmeyi anlamsız bulsa da artık tek Şef Yardımcısı'ydı (diğer bütün Yardımcılar ölmüşlerdi) ve Ian'ın en azından Nöbetçilerin hâlâ idareyi ellerinde bulundurdukları yanlısamasını korumak istediğini anlamıştı. Bir şeyler yapılmazsa kalabalık herkesi Sur'dan aşağı atacaktı. O zaman Ian onu bir kenara çekip tüfeklerden bahsetmişti. Depo odasının bir duvarının ardında on iki sandık dolusu tüfek vardı. Şahsen Yürüyen umrumda değil, demişti Ian. Karına da ne yapacağına sen karar ver. Bana o lanet olası tüfekleri getir yeter.

Beş kişilik bir gruptu: Galen liderdi, Emily Darrell'la Dale Levine hemen arkasından geliyorlardı, Hodd Greenberg'le Cort Ramirez ise en gerideydiler. Galen ilk kez Sur dışında liderlik yapıyordu ve emrinde kimler vardı? Geri zekâli Dale, on altı yaşında bir koşucu ve Nöbetçi bile olmayan iki adam.

Saçma sapan bir görevdi. Galen derin derin iç geçirdi – yanında at süren koşucu Emily Darrell ona ne olduğunu sordu. Emily ilk gönüllüydü, Dale dışında Nöbetçi kadrosundan olan tek kişiydi. Kendini

kanıtlamak isteyen bir kızdı. Galen ona *Hiç*, demekle yetindi.

Artık Banning'ten çıkmak üzereydiler. Galen etrafı ayrıntılı göremediğine memnundu, ama kasabadan geçerlerken gördükleri –insan bakmadan edemiyordu– tüylerini ürpertiyordu. Yıkılmış binalar, arabalarda koyun eti gibi pişen kupkuru sıskalar, muhtemelen etrafta gizlenen viraller. *Tek atışta. Yukarıdan gelirler.* Nöbetçiler insana sekiz yaşından itibaren bu sözcükleri belletirlerdi, ama büyük sırrı, bütün bunların saçmalık olduğunu asla söylemezlerdi. Galen Strauss'un üstüne bir viral atlasa, adamın hiç şansı olmazdı. Canının ne kadar acıyacağını merak etti. Epey acırdı herhalde.

İşin doğrusu, olanlardan sonra Mausami meselesi nihayet sona ermiş gibi görünüyordu. Bunu neden daha önce tahmin edemediğini merak etti. Eh, belki de tahmin etmişti ama kabullenememişti. Kızgın bile değildi. Evet, Mausami'yi sevmiştir. Hâlâ seviyordu muhtemelen. Zihninde Mausami'ye ve bebeğine ayrılmış bir yer olacaktı hep. Galen bebeğin babası değildi, ama olmak isterdi. Bir bebek insanın hiçbir şeye, kör olmaya bile aldırmmamasını sağlayabilirdi. Maus'la bebeğin iyi olup olmadıklarını merak etti. Onları bulursa, adam gibi davranıp bunu söyleyebileceğini umuyordu. Umarım iyisinizdir.

Doğu Yolu rampasına iki sıra halinde yaklaştılar. Uçanlar adına, Galen'ın başı felaket ağrıyordu. Belki de Alicia vurduğu içindi, ama sanmıyordu. Görüş alanının tamamı kararıyor gibiydi. Gözlerinin önünde tuhaf ışık noktaları dans etmeye başlamıştı. Biraz midesi bulanıyordu.

Düşüncelere öyle dalmıştı ki nerede olduğunu, rampanın tepesine vardığını fark etmedi. Su içmek için duraksadı. Yüzüne esen rüzgârın sebebi bir yerlerde çalışan türbinlerdi. Tek istediği santrale gidip uzanmak ve gözlerini kapamaktı. Dans eden ışıklar iyice çoğalmışlardı, daralmış görüş alanında parlak karlar gibi yaşıyorlardı. Böyle devam edemezdi; liderliği başkasının devralması gerekecekti. Arkasına, Dale'e dönüp "Baksana, acaba..." dedi.

Arkası boştu.

Eyerinde döndü. Arkasında kimse yoktu. Tek bir atlı bile. Sanki gökyüzünden inen dev bir el onları ve atlarını kapıvermişti.

Genzine kusmuk yükseldi. "Neredesiniz?"

O zaman üst geçidin altından gelen sesleri fark etti. Hafif seslerdi, sanki ıslak bir şeyler yırtılıyordu, sanki ıslak kâğıtlar ortadan yırtılıyordu ya da sulu bir portakalın kabuğu soyuluyordu.

Kırk üç

Joshua Vadisi'ne vardıklarında sadece birkaç dakikaları kalmıştı; itfaiye istasyonuna vardıklarındaysa gece çökmek üzereydi. İstasyon kasabanın batı ucundaydı, alçak ve dörtgen bir binaydı, çatısı betondu, kemerli sokak kapısının önü de beton bloklarla örülmüştü. Hollis onları arka tarafa, uzun çalılıarın arasındaki su tankının bulunduğu yere götürdü. Pompadan akan ılık suda pas ve toprak tadı vardı. Kana kana içtiler, başlarını yıkadılar. Peter suyun tadını ilk kez bu kadar sevdiğini düşündü.

Binanın gölgesinde toplanırlarken Hollis'le Caleb istasyonun arka girişinin üstüne çakılmış tahtaları söktüler. Kapı bir omuz darbesiyle, paslı menteşelerinde dönerek açılınca dışarı insan nefesi kadar yoğun ve ılık bir hava esti. Hollis tüfeğini tekrar aldı.

“Burada bekleyin.”

Peter, Hollis'in yankılanan ayak seslerinin içerinin karanlığında gezinmesini dinledi. Tuhaf bir şekilde kaygısızdı; buraya kadar geldikten sonra, itfaiye istasyonunun geceyi orada geçirmelerine izin vermemesi imkânsız görünüyordu. Sonra Hollis geri döndü.

“İçerisi temiz” dedi. “Sıcak ama idare eder.”

Onun peşinden büyük, yüksek tavanlı bir odaya girdiler. Pencereler beton bloklarla örülmüştü, üst kısımlarında havalandırma için incecik boşluklar bırakılmıştı sadece ve batan güneşin sarımtırak ışığı bunlardan geçerek içeri giriyordu. Havada toz ve hayvan kokusu vardı. Duvarlara çeşitli aletler ve inşaat malzemeleri yığılmıştı: çimento torbaları, plastik tekneler ve çimento kaplı çapalar, bir el arabası, ip ve zincir kangalları. Kamyonların bulunması gereken alan boştu. Ahıra dönüştürülmüştü, yarım düzine at bölmesi ve tahtalara çakılmış çiviler vardı. Karşı duvar boyunca yükselen bir merdiven boşluğa açılıyordu – ikinci kat artık yoktu.

“Yataklar arka tarafta” diye açıkladı Hollis. Bir lambayı plastik bir testiden doldurmak için eğilmişti. Peter sıvının uçuk sarı rengini gördü ve kokusunu aldı. Alkol değildi: petroldü. “Evimizdeymişiz gibi rahat ederiz. Mutfakla banyo da var, ama su akıyor ve baca kapatılmış.”

Alicia atı içeri getiriyordu. “Peki ya bu kapı?” diye sordu.

Hollis lambayı kibritle yaktı ve fitilini düzelttikten sonra, yanında duran Mausami'ye uzattı. “Pabuç, bana yardım et.”

Hollis iki tane ingilizanahtarı alıp birini Caleb'a verdi. Ön kapının yukarısındaki kirişlerden sarkan iki zincirin ucunda, kalın metal tabakalardan yapılmış ve ağır kerestelerle çerçevelenmiş bir barikat

vardı. Barikatı indirdiler ve sürgüsünü taktılar; artık içeri girilemezdi.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Peter.

İriyarı adam omuz silkti. “Sabaha kadar bekleyeceğiz. İlk nöbeti ben tutarım. Sen ve diğerleri uyumalısınız.”

Arka odadaki, Hollis’in bahsettiği yataklar sarkık yayların üstüne serilmiş bir düzine şilteden ibaretti. İkinci bir kapı mutfakla banyoya açılıyordu; banyoda sıra sıra dizili paslı lavabolar, yukarılarındaki çatlak bir ayna ve dört tane tuvalet kabini vardı. Bütün pencereler tahtalarla kapatılmıştı. Klozetlerden biri sökülmüştü ve şimdi odanın karşı köşesinde, bir sarhoşun yüzü gibi öne eğilmiş halde duruyordu. Klozetin yerine bir plastik kova ve yanına eski dergiler konmuştu. Peter en üstteki dergiyi aldı: *Newsweek*. Kapakta bulanık bir viral fotoğrafı vardı. Görüntü tuhaf bir şekilde basıktı, sanki hem çok uzaktan hem de çok yakından çekilmişti. Yaratık bir çeşit duvar oyuğunda, tepesine ATM yazılmış bir cihazın önünde duruyordu. Peter ATM’nin ne olduğunu bilmiyordu, ama bir benzerini alışveriş merkezinde görmüştü. Yerde, viralin yanında boş bir ayakkabı duruyordu. Başlık iki sözcükten ibaretti: ONA İNANIN.

Alicia’yla birlikte garaja döndü. “Malzemelerin geri kalanı nerede?” diye sordu Hollis’e.

Hollis ona döşemenin tahtaları sökülmüş bir kısmının sergilediği yaklaşık bir metre derinlikteki bir deliği gösterdi; içerideki şeylerin üstüne ağır bir plastik muşamba örtülmüştü. Peter aşağı atladı ve muşambayı çekip aldı. Yine petrol ve su testileri ve elektrik santralindeki merdivenin altında bulduklarına benzer, sıra sıra dizili sandıklar.

“Şu on tanesinde tüfekler var” dedi Hollis göstererek. “Tabancalar şurada. Sadece küçük silahları getirdik, patlayıcılara dokunmadık. Demo kendiliğinden patlayacaklarından korkuyordu, bu yüzden onları askeri sığınakta bıraktık.”

Alicia sandıklardan birini açıp siyah bir tabanca çıkarmıştı. Tabancanın sürgüsünü çekti, nişan aldı ve tetiğe basınca düşen horozun tiz sesini duydular; tabanca boştu. “Ne tür patlayıcılar?”

“Çoğu el bombası.” Hollis sandıklardan birine çizmesinin burnuyla vurdu. “Ama asıl sürpriz şunda. Bana yardım et.”

Diğerleri deliğin etrafında toplandılar. Hollis’le Alicia sandığı birer ucundan tutup garajın zeminine çektiler. Hollis diz çöküp sandığı açtı. Peter silah görmeyi beklemişti, bu yüzden küçük gri keseler görünce şaşırıldı. Hollis birini Peter’a verdi. Kesenin ağırlığı bir kilo bile değildi; bir tarafındaki beyaz etiketin üstü küçük, siyah yazılarla kaplıydı. En üstte HG harfleri vardı.

“Hazır Gıda’nın kısaltılmışı” diye açıkladı Hollis. “Ordu yiyeceği. Askeri sığınakta bunlardan binlerce var. Şuna bir bakayım” deyip keseyi Peter’ın elinden aldı ve üstündeki küçük yazılara gözlerini kısarak baktı. “‘Et sulu soyalı ekmek.’ Bundan yemedim hiç.”

Alicia keselerden birini eline almıştı ve şüpheyle bakıyordu. “Hollis, bunlar aşağı yukarı doksansenedir ‘hazır’. Bozulmuşlardır.”

İriyarı adam omuz silkti ve keseleri dağıtmaya başladı. “Çoğu bozulmuştur. Ama hava almamışsa yiyebilirsiniz. İnanın bana, kapağı açınca yiyip yiyemeyeceğinizi hemen anlayacaksınız. Çoğu gayet lezzetli, ama böf straganofa dikkat edin. Demo ona ‘Çıkmayı Reddeden Gıda’ derdi.”

Aç olduklarından gönülsüzce yediler. Peter iki tane yedi: soya ekmeği ve “mangolu pasta” adlı tatlı, yapışkan bir puding. Amy yataklardan birinin kenarına oturdu ve peynire benzer bir şeyle sarı krakerleri şüpheyile kemirdi. Arada sırada gözlerini ihtiyatla kaldırıyordu; sonra kaçamak bir şekilde karnını doyurmaya devam ediyordu. Mangolu pasta öyle tatlıydı ki Peter’ın başı ağrıdı, ama sonra uzanınca yorgunluğunu hissetti ve çabucak uyuyacağını anladı. Son düşüncesi odaya fıldır fıldır bakınarak kraker kemiren Amy’yle ilgiliydi. Amy bir şeyin olmasını bekliyordu sanki. Ama bu fikir Peter’ın ellerinden kayan, tutamadığı bir halat gibiydi ve elleri kısa sürede boş kaldı; o düşünce kaybolmuştu.

Az sonra karanlıkta, yukarısında Hollis’in yüzü dalgalanıyordu. Peter gözlerini kısarak görüşünü netleştirmeye çalıştı. Oda boğucuydu; gömleğiyle saçları terden sıırılsıklamdı. Peter’ın konuşmasına fırsat kalmadan Hollis bir parmağını kendi dudaklarına götürerek onu susturdu.

“Tüfeğini al ve gel.”

Fener taşıyan Hollis onu garaja götürdü. Sara ardında hangar kapıları bulunan bir beton bloklar duvarına yaslanmış halde ayakta duruyordu. Kapılardan birinde küçük bir metal sürgülü gözetleme deliği vardı – betonun o kısmına da delik açılmıştı.

Sara kenara çekildi. “Bir bak” diye fısıldadı.

Peter delikten baktı. Serin çöl gecesi rüzgârının kokusunu aldı. Pencere anacaddeye, 62. Yol’a bakıyordu. İtfaiye istasyonunun karşısında harap binalar ve arkalarında alçak, kıvrımlı tepeler uzanıyordu; hepsi mavimsi bir ay ışığıyla aydınlanıyordu.

Yolda tek bir viral çömelmiş halde duruyordu.

Peter ilk kez böylesine hareketsiz bir viral görüyordu, en azından gece vakti. Viral binaya dönük duruyordu, kaslı kalçalarının üstünde oturuyordu, binaya bakıyordu. Peter bakarken karanlıktan iki viral daha çıktı, yolda ilerledikten sonra durup itfaiye istasyonuna dönerek aynı nöbet tutma pozisyonunu aldılar. Üç virallik bir grup.

“Ne yapıyorlar?” diye fısıldadı Peter.

“Öylece duruyorlar” dedi Hollis. “Biraz gezindikleri oluyor, ama asla daha fazla yaklaşmıyorlar.”

Peter geri çekildi.

“Burada olduğumuzu biliyorlar mı sence?”

“Kokumuzu almışlardır. En azından atın kokusunu almışlardır mutlaka.”

“Sara, git Alicia’yı uyandır” dedi Peter. “Sessiz ol – diğerlerini uyandırma.”

Peter yüzünü tekrar pencereye çevirdi. Bir an sonra “Kaç taneler demiştin?” diye sordu.

“Üç” diye karşılık verdi Hollis.

“Eh, şimdi altı tane var.”

Peter, Hollis baksın diye yana çekildi.

“Bu... kötü” dedi Hollis.

“Zayıf noktalar neler?” Alicia şimdi yanlarındaydı. Tüfeğinin emniyet kilidini açtı ve ses çıkarmamaya çalışarak sürgüyü çekti. Sonra yukarıdan gelen bir darbe sesini duydular.

“Çatıdalar.”

Michael arka odadan apar topar çıktı. Onları kaşlarını çatarak, uykulu gözlerle süzdü. “Neler oluyor?” diye sordu fazla yüksek sesle. Alicia bir parmağını dudaklarına dokundurdu ve telaşla tavanı gösterdi.

Tepeden başka darbe sesleri geliyordu. Peter karnında bir bombanın usulca patladığını hissetti. Viraller içeri girmenin yolunu arıyorlardı.

Bir şey kapıyı tırmalıyordu.

Bir gürültü duyuldu: et metale, kemik çeliğe çarpmıştı. Viraller kapıyı sınıyorlar sanki, diye düşündü Peter. Son bir kez vurmadan önce dayanıklılığını ölçüyorlar. Tüfeğini omuzlayıp ateş etmeye hazırlanırken görüş alanına Amy girdi. Peter kızın başından beri odanın bir köşesinde gizlenerek onları sessizce izleyip izlemediğini sonradan merak edecekti. Amy barikata doğru gitti.

“Amy, geri dön...”

Amy kapının önünde diz çöküp avuçlarını oraya yasladı. Baş eğikti, alını metale dokunuyordu. Diğer taraftan bir başka darbe sesi geldi, ama bu seferki daha hafifti, yoklayıcıydı. Amy’nin omuzları titriyordu.

“Ne yapıyor?”

Yanıt veren Sara oldu. “Galiba... ağlıyor.”

Kimse kımıldamıyordu. Artık kapının diğer tarafından ses gelmiyordu. Amy nihayet kalkıp hepsine döndü. Gözleri dalgındı, odaksızdı; hiçbirini görmüyor gibiydi.

Peter elini kaldırdı. “Onu uyandırmayın.”

Sessizce seyrederek Amy dönüp, hâlâ başka bir dünyadaymış gibi yatak odasının kapısına gitti; tam o sırada Mausami, uyuyanların sonuncusu belirdi. Amy ona sürtünerek geçerken Mausami’yi fark etmemişe benziyordu. Sonra yatağına yatarken paslı yayların çıkardığı gıcirtıyı işittiler.

“Neler oluyor?” diye sordu Mausami. “Neden bana öyle bakıyorsunuz?”

Peter pencereden bakmaya gitti. Yüzünü deliğe yasladı. Tahmin ettiği gibiydi. Dışarıda hiçbir şey kımıldamıyordu; ay ışığıyla aydınlanan sokak bomboştu.

“Gittiler galiba.”

Alicia kaşlarını çattı. “Neden gitsinler ki?”

Peter kendini tuhaf bir şekilde sakin hissediyordu; krizin geçtiğini biliyordu. “Kendin bak.”

Alicia tüfeğini omzuna asıp pencereden baktı; sağa sola bakındıkça boynu geriliyordu.

“Haklı” diye bildirdi. “Dışarıda bir şey yok.” Geri çekilip gözlerini kısarak Peter’a döndü. “Kızın... evcil hayvanları gibi mi?”

Peter hayır anlamında kafa salladı ve uygun sözcüğü aradı. “Arkadaşları gibi sanırım.”

“Birisi bana neler olduğunu anlatabilir mi *lütfen*?” dedi Mausami.

“Keşke bilsem” dedi Peter.

Barikatı şafak söktükten hemen sonra kaldırdılar. Etrafta her yerde, tozlarda yaratıkların izlerini gördüler. Hiçbiri doğru dürüst uyumamıştı, ama yine de Peter yeni bir enerjiyle dolduğunu hissediyordu. Karanlık Topraklardaki ilk gecelerinden sağ çıkmışlardı.

Haritayı bir kayanın üstüne seren Hollis güzergâhlarını tekrarladı.

“Twentynine Palms’tan sonrası şuraya kadar açık çöl, doğru dürüst yol yok. Askeri sığınağı bulmak için şu doğudaki sıradağlardan faydalanmak gerekiyor. Güney ucunda iki tane doruk var, arkalarında da bir tane daha. Üçüncüsü ikisinin tam ortasına gelince doğuya sapmamız gerek.”

“Ya karanlıktan önce varamazsak?” diye sordu Peter.

“Gerekirse geceyi Twentynine’da geçirebiliriz. Hâlâ yıkılmamış birkaç bina var. Ama hatırladığım kadarıyla harap haldeler, itfaiye istasyonu gibi değiller.”

Peter diğerleriyle birlikte ayakta duran Amy’ye göz attı. Kızın başında teçhizat odasından alınma siperlikli kep vardı hâlâ; ayrıca Sara ona itfaiye istasyonunda buldukları, yenleri ve yakaları yıpranmış, uzun kollu bir erkek gömleğini ve bir çöl gözlüğünü vermişti. Kızın geriye atılmış siyah saçları kepin altından yağmur bulutu gibi, kıvrır kıvrır çıkmıştı.

“Sence kız mı yaptı?” dedi Hollis. “Onlara gitmelerini mi söyledi?”

Peter tekrar arkadaşına döndü. Banyodaki dergiyi, kapağındaki iki sözcüğü düşündü.

“Açık konuşayım mı Hollis? Bilmiyorum.”

“Eh, o yapmıştır umarım. Kelso’dan sonra, Nevada sınırına kadar açık arazi var.” Hollis bıçağını çıkarıp kazağının eteğine sildi. Tekrar konuşmaya başladığında sesi sır verircesine kısıktı. “Gitmeden önce insanların kız hakkında konuştuklarını duydum. Hiçlikten Gelen Kız, son Yürüyen. Onun bir alamet olduğunu söylüyorlardı.”

“Neyin alametiymiş?”

Hollis kaşlarını çattı. “Sonun Peter. Koloni’nin sonunun, savaşın sonunun. İnsan ırkının, daha doğrusu geriye kalanların. Haklılar demiyorum. Sam’le Milo yine saçma sapan konuşmuşlardır herhalde.”

Sara onlara yaklaştı. Yüzündeki şişlikler bir gecede inmişti; en koyu morluklar solup yeşilimsi olmuştu.

“Ata Maus binmeli” dedi.

“Maus iyi mi?” diye sordu Peter.

“Biraz susuz kaldı. Hamile olduğu için bol bol sıvı tüketmesi gerekiyor. Sıcakta yürümeme bence.

Amy için de endişeleniyorum.”

“Onun nesi var?”

Sara omuz silkti. “Güneş. Güneşe alışık değil sanırım. Cildi şimdiden epey yandı. Gözlükle gömleğin faydası olur, ama bu sığağa fazla dayanamaz.” Başını yana eğip Hollis’e baktı. “Michael’ın bana bahsettiği taşıttan ne haber?”

Yürüdüler.

Dağlar geride kaldı; öğleyin açık çölün içlerindeydiler. Yol hayal meyal görünüyordu, ama yine de onu sert topraktaki kabarıklığı sayesinde takip edebiliyorlardı; etrafta kayalar ve tuhaf bodur ağaçlar vardı, renksiz ve sınırsız gökyüzündeki güneş kavurucuydu. Hiç rüzgâr yoktu; hava o kadar durgundu ki uğulduyordu sanki, etraflarındaki ısı böcek kanatları gibi titreşiyordu. Arazideki her şey hem yakın hem uzak görünüyordu, engin ufuk perspektif algısını çarpıtıyordu. İnsan böyle bir yerde kolayca yolunu kaybedebilir, karanlık çökene kadar boş boş dolanabilir, diye düşündü Peter. Mojavo Kavşağı kasabasından –aslında kasaba değildi, birkaç boş temelle haritadaki bir isimden ibaretti– geçtiler ve küçük bir tepeye çıkınca çift sıra halinde göz alabildiğine uzanan, geldikleri yöne dönük taşıtlar gördüler. Çoğu otomobildi, ama kamyonlar da vardı, paslanmış ve aşınmış şasileri hareketli kumlara gömülmüştü. Sanki bir açık hava mezarlığına, bir makine mezarlığına rastgelmişlerdi. Çoğunun tavanı çökmüştü, kapıları sökülüştü. İçleri erimiş gibiydi; eskiden içlerinde cesetler varsa bile çoktan yok olmuş, çöl rüzgârlarıyla dört bir yana saçılmışlardı. Peter birbirinin benzeri kalıntılara bakarken yer yer insani nesnelere görüyordu: bir gözlük, açık bir evrak çantası, plastik bir oyuncak bebek. Konuşmaya cesaret edemedi, sessizce geçtiler. Taşıt kuyruğunun sonuna, çölün kayıtsız kumlarının tekrar başladığı yere vardıklarında Peter bin araç saymıştı.

İkinci ortasında Hollis yoldan kuzeye sapmalarının vaktinin geldiğini bildirdi. Peter askeri sığınağa ulaşacaklarından şüphe duymaya başlamıştı. Hava kavurucuydu. Doğudan esen sıcak bir rüzgâr gözlerine ve yüzlerine toz savuruyordu. Araba kuyruğundan beri kimse pek konuşmamıştı. En kötü durumda olan kişi Michael gibiydi; fark edilir şekilde topallamaya başlamıştı. Peter sebebini sorunca Michael hiç konuşmadan çizmesini çıkarıp ona topuğundaki tombul, kan dolu bir kabarcığı gösterdi.

Bir yuka korusunda dinlenmek için mola verdiler. “Ne kadar kaldı?” diye sordu Michael. Ayağındaki kabarcıkla Sara ilgilenibilsin diye çizmesini çıkarmıştı; kadın istasyonda bulduğu bir ilkyardım çantasından aldığı küçük bir skalpelle kabarcığı yarıncaya Michael yüzünü buruşturdu. Yarıktan tek bir kan damlası çıktı.

“On beş kilometre kadar” dedi Hollis. Onlardan uzakta, gölgenin kenarında duruyordu. “Şu dağları görüyor musun? İşte oraya gidiyoruz.”

Caleb’la Mausami uyuyakalmışlardı, başları sırt çantlarının üstündeydi. Sara, Michael’ın ayağını bandajladı; Michael çizmesini tekrar giyerken yüzünü acıyla ekşitti. Sadece Amy pek yorulmamış gibiydi. Diğerlerinden uzakta oturuyordu, bağdaş kurmuştu, onları siyah gözlüğünün ardından ihtiyatla seyrediyordu.

Peter, Hollis’in yanına gitti. “Başarabilecek miyiz?” diye sordu usulca.

“Kılıpayı.”

“Yarım karış dinlensinler.”

“Daha fazla olmaz.”

Peter'ın ilk matarası boştu. İkincisinden sadece bir yudum aldı. Diğerleriyle birlikte gölgede uzandı. Sanki gözlerini kapar kapamaz ismini duydu ve gözlerini açınca tepesinde Alicia'nın durduğunu gördü.

“Yarım karış demiştin.”

Peter dirseklerinin üstünde doğruldu. “Evet. Gitme vakti.”

Bir karışlık süre boyunca daha ilerledikten sonra, sıcaktan titreyen tabelayı gördüler. Önce tepesinden dikenli tel kangalları sarkan uzun ve yüksek bir tel örgü çit ve ardından, açık kapıdan geçip yüz metre ilerledikten sonra, küçük nöbetçi kulübesi ve yanındaki tabela.

**TWENTYNINE PALMS DENİZ PİYADELERİ HAVA VE KARA MUHAREBESİ HAREKÂT
MERKEZİ. DİKKAT. PATLAYICI MADDELER BULUNMAKTADIR.**

YOLDAN AYRILMAYINIZ.

“Patlayıcı maddeler.” Michael gözlerini iyice kısmıştı. “Nasıl yani?”

“Yani bastığın yere dikkat et Devre.” Alicia herkese seslendi. “Araziye bomba veya mayın döşenmiş olabilir. Tek sıra halinde yürüyün, önünüzdeki kişinin ayak izlerine basmaya çalışın.”

“Şu nedir?” Mausami bir eliyle gösterirken diğerini gözlerine siper etmişti. “Şunlar bina mı?”

Otobüstüler: çift sıra halinde ve birbirine yakın park edilmiş, sarı boyları neredeyse tamamen dökülmüş otuz iki otobüs. Peter kuyruğun sonundaki, en yakındaki otobüse yaklaştı. Esinti dinmişti; sert topraktaki ayak sesleri hariç çıt çıkmıyordu. Kalın dikenli tellerle kaplanmış pencerelerin altında ÇÖL MERKEZİ BİRLEŞİK ÖĞRENİM BÖLGESİ yazılıydı. Peter otobüse yaslı kumlara tırmanıp içeri baktı. Kumlar sıraları dalga dalga kaplamıştı. Kuşlar beyaz duvarları dışkılarıyla lekelemişlerdi.

“Hey! Şuna bakın!” diye seslendi Caleb.

Sesinin geldiği yöne, diğer tarafa gittiler. Yerde küçük bir hava taşıtının yan yatmış enkazı vardı.

“Bir helikopter” dedi Michael.

Caleb helikopter iskeletinin tepesinde duruyordu. Peter’ın konuşmasına fırsat kalmadan Caleb kapıyı yukarı doğru açtı ve içeri atladı.

“Pabuç” diye seslendi Alicia, “dikkatli ol!”

“Merak etme! İçi boş!” İçeriye yokladığını duydular; bir an sonra başı kapıdan dışarı çıktı. “Burada iki sıskadan başka bir şey yok.” Kendini yukarı çekti. Helikopter iskeletinden aşağı kayıp onlara bulduğu şeyleri gösterdi. “Boyunlarında bunlar vardı.”

Bir çift kirli kolye. Her birinde birer gümüşü disk asılıydı. Peter suyunun birazını kullanarak diskleri temizledi.

Sullivan, Joseph D. O+ 098879254 USMC Katolik.

Gomez, Manuel R. AB- 859720152 USMC Tercih yok.

“USMCM, yani Deniz Piyadeleri” dedi Hollis. “Onları bulduğun yere geri koymalısın Caleb.”

Caleb kolyeleri Peter’ın elinden kapıp koruyucu bir edayla göğsüne bastırdı. “Hayatta olmaz. Bunlar benim. Ben buldum.”

“Onlar askerdi Pabuç.”

Caleb’in sesi birden tizleşti. “Ne olmuş yani? Geri gelmediler, değil mi? Askerler güya bize geri döneceklerdi ve dönmediler.”

Bir an kimse konuşmadı. “Burası orası, değil mi?” dedi Sara. “Teyze’nin bahsettiği yer. İlkler şehirlerden buraya gelip otobüslerle dağa çıktılar.”

Bunu Peter da duymuştu. Gerçek olmadığını düşünmüştü hep. Ama Sara haklıydı; burası orasıydı. Bunu otobüslerden ya da içinde asker cesetleri bulunan helikopterlerden çok dinginlikten anlıyordu. Bu dinginlik ses yoksunluğunun ötesindeydi; durdurulmuş bir şeyin sessizliğiydi.

Birden huzursuzluğa kapıldı. Bir terslik vardı.

“Amy nerede?”

Otobüslerin arasında dağılarak kıza seslendiler. Michael onu bulduğunda Peter deliye dönmüş haldeydi. Amy’nin öyle alıp başını gideceğini düşünmemişti hiç.

Michael kuma gömülü otobüslerden birinin yanında duruyordu, açık bir pencereden içeri bakıyordu.

“Ne yapıyor?” dedi Sara.

“Öylece oturuyor galiba” dedi Michael.

Peter tırmanıp içeri girdi. Rüzgâr kumları taşıtın arka tarafına itmişti; ilk birkaç sıra açıktaydı. Amy şoför koltuğunun hemen arkasındaki sırada oturuyordu; sırt çantası kucağındaydı. Gözlüğünü ve şapkasını çıkarmıştı.

“Amy, birazdan hava kararacak. Gitmeliyiz.”

Ama kız kımıldamadı. Bir şeyi bekler gibiydi. Etrafa bakındı, gözlerini kıstı; sanki otobüsün boş olduğunu, harap durumda olduğunu ilk kez fark etmişti. Sonra kalkıp sırt çantasını omzuna astı ve pencereden dışarı çıktı.

Askeri sığınak tam da Hollis'in söylediği yerdeydi.

Hollis onları üçüncü dağın diğer iki dağın tam ortasında durduğu bir noktaya götürdükten sonra doğuya saptı ve yarım karışlık zaman sonra durdu. "İşte burası" diye ilan etti.

Karşılarında bir kaya duvarı vardı. Arkalarında batan güneş, ufkun üstündeki incecik bir ışık diliminden ibaretti.

"Ben bir şey görmüyorum" dedi Alicia.

"Görmemen gerekiyor zaten."

Hollis tüfeğini omzuna asıp duvara tırmanmaya başladı. Peter bir elini gözlerine siper edip onu seyretti. Hollis on metre yukarıda gözden kayboldu.

"Nereye gitti?" dedi Michael.

Dağın yüzeyi hareket etmeye başladı. Peter orada kamufle edilmiş çift kanatlı bir kapının bulunduğunu fark etti: Kapı içeri doğru açılınca ortaya karanlık bir mağara ve karşılarında dikilen Hollis çıktı.

Peter'ın gördüğü yerin boyutlarını kavraması bir an sürdü: Burası dağın içine oyulmuş kocaman bir mekândı. Karanlığa uzanan sıra sıra rafların üstünde kafalarının yukarısına kadar yükselen sandıklar diziliydi. Girişin, Hollis'in duvardaki bir metal paneli açtığı yerin yakınına bir forklift park edilmişti. Hep birlikte içeri girerlerken Hollis duvardaki bir düğmeye basınca oda birden aydınlandı; duvarlardaki ve tavandaki bir ipler ağı ışık saçıyordu. Peter havalandırma sisteminin uğuldayarak çalışmaya başladığını işitti.

"Hollis, bunlar fiberoptik" dedi Michael hayretle. "Güç kaynağı ne?"

Hollis ikinci bir düğmeye bastı. Kapının üstündeki sarı uyarı lambası çılgınca bir telaşla dönmeye başladı. Harekete geçen çarkların sesi duyuldu ve sürgülü kapının kanatları kayarak, yerde bıçak şeklindeki gölgelerini sürükleyerek kapanmaya başladı.

"Geldiğimiz yoldan görünmüyor" diye açıkladı Hollis gürültü yüzünden sesini yükselterek, "ama dağın güney tarafında güneş panelleri var. Demo burayı o sayede buldu."

Kapı yüksek bir tangırtyla kapandı, çıkan ses mekânın derinliklerinde yankılandı. Artık güvendeydiler.

"Bataryalar artık pek şarj olmuyor, ama panellerden gelen enerji birkaç saat idare ediyor. Taşınabilir jeneratörler de var. Biraz kuzeyde de yakıt deposu var. Benzin, dizel, kerosen. Hâlâ kullanılabilir durumdadır. Ömür boyu kullansak bitiremeyiz."

Peter odada ilerledi. Burayı her kim inşa etmişse sağlam yapmıştı. Burası ona kütüphaneyi

anımsatıyordu, ama kitaplar yerine sandıklar vardı, sandıkların içinde de sözcükler değil silahlar vardı. Son, kaybedilmiş savaşın bir sonraki savaş için kutulanıp depolanmış artıkları.

En yakındaki rafa, Amy'nin yanında duran Alicia'ya gitti. Otobüs olayından sonra kız birkaç metreden fazla uzaklaşmamıştı hiç. Alicia kazağının kolunu çekerek sandıklardan birinin yan tarafının tozunu silmişti.

“RPG nedir?” diye sordu Peter.

“Hiçbir fikrim yok” dedi Alicia. Gülümseyerek dönüp ona baktı. “Ama bir tane istiyorum galiba.”

Kırk dört

Sara Fisher'ın Günlüğü'nden ("Sara'nın Kitabı")

Kuzey Amerika Karantina Periyodu Konulu Üçüncü Küresel Konferans'ta Sunulmuştur

İnsan Kültürlerini ve Çatışmalarını İnceleme Merkezi

New South Wales Üniversitesi, Hindi-Avustralya Cumhuriyeti

VS 16-21 Nisan 1003

[*Alıntı başlıyor.*]

4. Gün

Başlayayım bari. Selam. Adım Sara Fisher, İlk Aile'denim. Size California'daki Twentynine Palms kasabasının kuzeyinde bir yerdeki bir askeri sığınaktan yazıyorum. San Jacinto Dağlarından Colorado'daki Telluride kasabasına gelen sekiz kişiden biriyim. Bunları tanımadığım birine yazmak, hatta belki de kimsenin okumayacağını bilmek tuhaf. Ama Peter yaşadıklarımızın kaydedilmesi gerektiğini söylüyor. Belki ileride bilmek isteyenler olur diyor.

İki gündür sığınaktayız. Aslında gayet konforlu bir yer, elektrik ve su var, hatta soğuk su akıtan bir duşu bile var (soğuk olmasına aldırmiyorum). Sığınakta kışla dışında üç oda bulunuyor: Birinde silahlar var ("depo"), bir diğerinde taşıtlar var ("garaj"), daha küçük olan üçüncü odadaysa yiyecekler, giysiler ve tıbbi malzemeler var (buraya henüz isim bulmadık, üçüncü oda diyoruz sadece). Defterlerle kalemleri burada buldum. Hollis burada küçük bir orduya yetecek kadar silah bulunduğunu söylüyor ve ona inanıyorum.

Michael'la Caleb Humveelerden birini tamir etmeye çalışacaklar; Humvee bir çeşit araba. Peter iki Humvee'nin sekiz kişiyi, yiyecekleri, malzemeleri ve yedek yakıtı taşıyabileceğini düşünüyor, ama Michael elimizdeki yedek parçaların birden fazla Humvee'yi onarmaya yeteceğine emin değil. Alicia onlara yardım ediyor, ama istedikleri aletleri vermekten başka bir şey yapmıyor görünüşe bakılırsa. Bir kerelik olsun başkalarına emir vermediğini görmek güzel.

Bütün bunlar Ordu'ya aitti ve bütün askerler öldüler. Bunu söylemeliyim sanırım. Ayrıca Michael buraya gelme sebebimiz olan kızın, yani Amy'nin yüz yaşında olduğunu söylüyor. Ama kızı görerseniz hayatta anlamazsınız. Sıradan bir kız sanırsınız. Boynunda bir şey vardı, bir çeşit telsiz, kızın Colorado'daki MKB diye bir yerden geldiğini o şeyden anladık. Bu uzun bir hikâye ve nasıl anlatırım bilmiyorum. Kız konuşmuyor, ama onun gibi başkalarının olduğunu düşünüyoruz, çünkü Michael telsizde onları duymuş. Bu yüzden Colorado'ya gidiyoruz.

Burada herkesin işi var, benim işim Hollis'le Peter'in raflardaki sandıklarda neler olduğunu öğrenmelerine yardım etmek. Peter, Humvee'nin tamir olmasını beklerken zamanımızı değerlendirmemizin iyi olacağını, çünkü ileride buraya dönmek zorunda kalabileceğimizi söylüyor. Ayrıca şimdi kullanabileceğimiz şeyler bulabiliriz, mesela portatif telsizler. Michael hâlâ şarj edilebilen piller bulursa birkaç telsizi çalıştırabileceğini düşünüyor. Deponun yanında ofis dediğimiz bir çeşit kapısız oda var; masalar, artık çalışmayan bilgisayarlar, klasörler ve el kitaplarıyla kaplı raflarla dolu bu odada envanter listeleri bulduk, sayfalarca var, tüfeklerden havan toplarına ve pantolonlardan sabunlara dek her şey kaydedilmiş. (Umarım sabunları bir an önce buluruz.) Her nesnenin yanına numaralar ve harfler yazılmış ve bunlar raflardaki numaralarla ve harflerle örtüşüyor, ama her zaman değil. Bazen bir sandığı açıyorsunuz ve içinden battaniyeler veya piller çıkmasını beklerken kürekler veya tüfekler çıkıyor. Amy bize yardım ediyor ve her ne kadar hâlâ konuşmasa da, bugün listeleri hepimiz kadar iyi okuyabildiğini fark ettim. Buna neden şaşırdım bilmiyorum, ama şaşırdım.

6. Gün

Michael'la Caleb hâlâ Humveelerle uğraşıyorlar. Michael muhtemelen iki tanesini tamir edebileceğini söylüyor, ama hâlâ emin değil. Lastik kısımlar problemmiş – çoğu çatlakmış ve dağılıyormuş. Ama Michael'ı hiç bu kadar mutlu görmemiştim ve herkes başaracağına inanıyor.

Dün tıbbi malzemeleri kontrol ettim. Çoğu işe yaramaz, ama bazılarını hâlâ kullanabilirim sanırım, gerçek bandajları ve kırık tahtalarını, hatta bir tansiyon aletini. Maus'un tansiyonunu ölçtüm, 16/10.5 çıktı, ona her gün tansiyonunu ölçmemi hatırlatmasını ve bol bol su içmesini söyledim. Tamam dedi, ama şimdi beş dakikada bir çiş geliyor.

Bu sabah Hollis hepimizi çöle götürüp el bombası kullanmayı gösterdi. Cephaneimiz bol, yani gönül rahatlığıyla harcayabiliriz, hem herkesin öğrenmesi gerek dedi. Bir süre kayalara ateş ettik ve kumlara el bombaları attık; hâlâ kulaklarım çınlıyor. Hollis güneydeki arazinin mayınlarla dolu olduğunu ve oraya kimsenin gitmemesi gerektiğini düşünüyor. En çok Alicia'yı kastediyordu sanırım, çünkü Alicia sabahın erken saatlerinde, hava çok ısınmadan önce ata binip oraya gidiyor, ama şimdiye kadar pek bir şey avlayamadı, getirdiği iki tavşanı dün gece pişirdik. Peter kışlada bir deste iskambil kartı buldu ve akşam yemeğinden sonra iskambil oynadık, Amy bile oynadı, herkesten çok el kazandı, oysa kimse ona kuralları anlatmamıştı. Seyrederek öğrendi herhalde.

Gerçek deri botlar! Artık hepimiz bunlardan giyiyoruz, Caleb hariç, o lastik pabuçlarından vazgeçmedi. Büyük geliyorlar ama aldırmadığını söylüyor, görünüşlerini seviyormuş ve ona şans getirdiklerini düşünüyormuş: Onları giydiğinden beri ölmediği için. Belki de bir sandık dolusu uğurlu ayakkabı buluruz, ha?

7. Gün

Humveeler konusunda hâlâ ilerleme yok. Herkes yürüyerek gitmek zorunda kalacağımızdan kaygılanıyor.

Botlar hariç Şimdiye kadar bulduğumuz en iyi Şey ışıklı ubuklar. Bunlar plastik borular, dizinizin üstünde büküp hızla sallayınca uçuk yeşil bir ışık saçıyorlar. Dün gece Caleb birini kırıp açtı, içindeki parlak maddeyi yüzüne sürdü ve ‘‘Bakın, duman oldum!’’ dedi. Peter bunu hiç komik bulmadı, ama ben komik buldum ve o hariç hepimiz güldük. Caleb iyi ki burada.

Yarın su kaynatıp doğru dürüst yıkanacağım ve Amy'nin saçını keseceğim, en azından düğümlerini zeceğim. Ayrıca belki onu yıkanmaya ikna edebilirim.

9. Gün

Michael bugün Humveelerden birini çalıştırmayı deneyeceklerini söyledi, bu yüzden hepimiz toplandık; Humvee'yi jeneratörlerden birine bağladılar, ama motoru çalıştırmayı denediklerinde bir patlama sesi ve dumanlar çıktı ve Michael baştan başlamaları gerekeceğini söyledi. Benzin ktiyd herhalde diyor, ama sorunun ne olduğunu bilmediğini anladım. Daha da kötüsü, kışladaki tuvaletler tıkanı; Hollis dedi ki, Birleşik Devletler ordusu yüz yıl bozulmayan yiyecekler üretebiliyor, ama doğru dürüst tuvalet yapamıyor, olacak iş mi bu?

Hollis onun da saçını kesmemi istedi ve itiraf etmeliyim ki biraz temizlenince yakışıklı görünüyor. Belki sakal tıraşı olmaya ikna edebilirim, ama sakalına önem veriyor sanırım, Arlo öldüğü için. Zavallı Arlo. Zavallı Hollis.

11. Gün

Bugün at öldürüldü. Tamamen benim suçumdu. Gündüzleri onu çalı ve ot yesin diye dışarıda bırakıyoruz, bir kazığa bağlıyoruz. Onu biraz yürüyüşe çıkarmak istedim, ama sonra bir Şeyden korkup kaçtı. Hollis 'le ben peşinden koştuk tabii, ama yakalayamadık ve sonra mayınlı bölgeye girdiğini gördük ve sesimi çıkarmama fırsat kalmadan korkunç bir patlama oldu ve tozlar dağıldığında hayvan yerde yatıyordu. Ona gidecektim ama Hollis beni durdurdu, onu öyle bırakamayız dedim, Hollis de haklısın dedi ve kışladan tüfeğini getirip atı vurdu. İkimiz de ağlıyorduk ve ona ata isim takıp takmadığını sorduğumda evet, ismi Őekerim 'di dedi.

Sadece dokuz gündür buradayız ama sanki çok daha fazla zaman geçti ve hep burada mı kalacağız diye düşünmeye başladım.

12. Gün

Geceleyin atın ölüsünü götürmüşler. Yani etrafta dumanlar var. Peter kapıyı günbatımından bir saat önce kapamaya karar verdi, ne olur ne olmaz diye. Mausami için biraz endişeleniyorum. Hamileliği son birkaç gündür belli olmaya başladı. Başka kimse fark etmemiştir herhalde, ama ben fark ediyorum. Theo'nun muhtemelen l olduğunu herkes biliyor ama söylemiyor. Mausami dayanıklıdır ama günler geçtikçe epey zorlanıyor eminim. Ben olsam burada doğum yapmak istemezdim.

13. Gün

İyi haber – Michael yarın Humveelerden birini çalıştırmayı deneyebilirmiş. Hepimiz heyecanla bekliyoruz. Herkes bir an önce yola çıkmak istiyor.

nc odada, üstünde İnsan Kalıntıları Torbaları yazan bir sandık buldum ve açınca içinde Ordu'nun asker cesetlerini koyduğu torbaları gördüm. Sandığı kapadım ve umarım kimse bana içinde ne olduğunu sormaz.

16. Gün

Birkaç gündür yazmyorum çünkü araba kullanmayı ğreniyorum.

İki gün önce Michael'la Caleb nihayet ilk Humvee'yi alıştırdılar, tekerleklerini filan da değiştirmişler. Herkes bağrışıyordu, gülüyordu, öyle sevinliydik ki. Michael önce kendisinin kullanmak istediğini söyledi ve geri geri sürerek sınaktan çıkmayı başardı, araba biraz çizildi o kadar. Hepimiz sırayla direksiyonun başına geçtik, Michael bize ne yapmamız gerektiğini anlattı, ama hiçbirimiz iyi kullanamıyoruz.

Bu sabah da ikinci Humvee alıştı. Caleb diğer Humveelerin iflah olmayacağını söyledi, ama iki tane yeter zaten. Biri bozulursa diğerini kullanırız. Michael Las Vegas'a, hatta belki daha öteye gitmeye yetecek kadar benzin taşıyabileceğimizi, kalanını da yolda bulabileceğimizi söylüyor.

Sabahleyin yakıt deposuna gideceğiz.

17. Gün

Yola çıkmaya hazırız. Sabah boyunca yakıt deposuna gidip gelerek Humveeleri ve yedek bidonlarını doldurduk.

Herkes yorgun ama heyecanlı. Sanki yolculuk nihayet gerçekten başlıyor. Dörderlik iki grup halinde gideceğiz. Humveeleri Peter 'la ben kullanacağız, Hollis 'le Alicia tepede oturup öğleden sonra taktığımız elli kalibrelik makineli tüfekleri kullanacaklar. Michael 'ın bulduğu dolu piller sayesinde telsizle haberleşebiliriz, en azından piller bitene kadar. Peter Las Vegas 'ın etrafından, taşradan dolanmamız gerektiğini söylüyor ama Hollis Colorado 'ya bir an önce varmak istiyorsak şehrin içinden geçmemiz ve eyaletlerarası yolları kullanmamız gerekiyor, çünkü düz yollarda daha çabuk ilerleriz dedi. Alicia Hollis 'e destek çıkınca Peter sonunda pes etti, yani Las Vegas 'a gidiyoruz galiba. Hepimiz orada neler bulacağımızı merak ediyoruz.

Artık doğru dürüst bir keşif ekibi olduğumuzu hissediyorum. Eski giysilerimizi attık, artık herkes Ordu giysileri giyiyor, Caleb bile, oysa üstüne fazla büyük geliyor. (Maus bir pantolonu onun için kısaltıyor.) Akşam yemeğinden sonra Peter hepimizi etrafına topladı, haritada güzergâhımızı gösterdi, sonra da bence bunu kutlamalıyız, değil mi Hollis dedi, Hollis de kafa sallayıp bence haklısın dedi ve ofisteki masalardan birinde bulduğu bir şişe viskiyi kaldırdı. Tadı bizim cilaya benziyor biraz, etkisi de aynı, kısa süre sonra hepimiz gülüyor ve şarkı söylüyorduk, harikaydı ama biraz üzücüydü de, çünkü hepimizin aklında Arlo 'yla gitarı vardı. Amy bile biraz içti ve Hollis belki de içtikçe dili çözülür deyince kız gülümsedi, daha önce gülümsediğini hiç görmemiştim sanırım. Artık gerçekten bizden biri oldu gibi geliyor.

Saat geç oldu, yatmalıyım. Şafak söker sökmez yola çıkıyoruz. Gitmek için sabırsızlanıyorum, ama galiba burayı özleyeceğim de. Hiçbirimiz nelerle karşılaşacağımızı veya evlerimizi bir daha görüp göremeyeceğimizi bilmiyoruz. Bence fark etmeden bir aile olduk. Bunları okuyan her kimse, söyleyeceklerim bu kadar.

18. Gün

Kelso 'ya çabuk vardık. Etrafta hiç hayat belirtisi yok gibi – her tarafta kertenkeleler var sadece, bir de elim kadar ve tüylü rmcekler. Depodan başka bina yok. Askeri sığınaktan sonra sanki aıktaymışız, kabak gibi meydandaymışız gibi geliyor, oysa bütün pencerelerle kapılara tahtalar akılı. Tulumba var ama su yok, o yüzden yanımızdaki suyla idare ediyoruz. Hava hep bu kadar sıcak olacaksa yakında su bulmamız gerekecek. Kimsenin pek uyumayacağı belli. Umarım Amy Peter'in söylediği gibi viralleri uzak tutabilir.

19. Gün

Dün gece üç virallik bir grup geldi. Çatıdan girdiler, tahtaları kâğıtmış gibi parçaladılar. İkiöi öldü, üçüncüsü kaçtı. Ama Hollis vuruldu. Alicia kendisinin vurduğunu düşünüyor, ama Hollis tabancalardan birini doldururken kendi kendini vurduğunu söylüyor. Alicia üzülmesin diye herhalde. Mermi pazusunu sıyırımış, ağır bir yara değil, ama her yara ciddidir, hele burada. Hollis belli etmeyecek kadar gururlu, ama epey acı çektini görebiliyorum.

Bunu sabahın erken saatlerinde, şafaktan hemen önce yazıyorum. Kimse tekrar uyumadı. Hepimiz bir an önce gitmek için güneşin doğmasını bekliyoruz. şansımız varsa Las Vegas'a varınca geceyi geçirecek bir yer bulacak kadar zamanımız olur. şimdiden sonra asla gerçekten güvende olamayacağımızı herkes düşünüyor, ama kimse söylemiyor.

İşin tuhafı, bu pek umurumda değil. Hiçbirimizin burada ölmesini istemem elbette. Ama başka bir yerde olacağıma burada, bu insanlarla olmaktan mutluyum. İnsan bir şeyler elde edebileceğini umduğunda korkusu azalıyor. Colorado'da ne bulacağız veya oraya ulaşabilecek miyiz bilmiyorum. Bunun önemli olup olmadığına bile emin değilim. Yıllarca Ordu'yu bekledik, ama Ordu bizmişiz meğer.

Kırk beş

Günbatımında yolculuk ederken güneyde yüksek harabeler gördüler.

İlk Humvee'yi Peter kullanıyordu ve tepedeki Alicia dürbünle etrafı tarıyordu; Peter'in yanında oturan Caleb'in kucağında harita vardı. Otoban neredeyse tamamen gözden kaybolmuştu, dalga dalga uzanan soluk ve çatlak toprakla kaplıydı.

“Caleb, neredeyiz yahu?”

Caleb haritayı evirip çeviriyordu. Başını kaldırıp Alicia'ya seslendi: “215'i gördün mü?”

“215 ne ki?”

“Başka bir otoban, bunun gibi! Oraya girmemiz gerekiyor!”

“Bir otobanda *olduğumuzu* bile bilmiyordum!”

Peter aracı durdurdu ve yerden telsizi aldı. “Sara, benzin göstergen ne diyor?”

Bir cızırtıdan sonra Sara'nın sesi geldi: “Deponun dörtte biri dolu. Belki biraz daha fazla.”

“Hollis'i versene.”

Yaralı kolu askıda olan Hollis'in aracın tepesinden inip telsizi Sara'dan almasını dikiz aynasından seyretti. “Yoldan çıkmış olabiliriz” dedi ona. “Ayrıca yakıt ihtiyacımız var.”

“Buralarda havaalanı var mı?”

Peter haritayı Caleb'tan alıp inceledi. “Evet. Hâlâ 15. Otoban'daysak ileride, doğuda bir tane olması gerek.” Alicia'ya seslendi: “Havaalanına benzer bir şey görüyor musun?”

Hollis telsizden konuştu: “Söyle yakıt tanklarına baksın. Büyük tanklara.”

“Lish! Yakıt tankı görüyor musun?”

Alicia içeriye atladı. Yüzü tozla kaplıydı. Matarasından bir yudum su alıp ağzında çalkaladı ve pencereden dışarı tükürdü. “Tam ileride, beş kilometre ötede.”

“Emin misin?”

Alicia başıyla onayladı. “İleride bir köprü var. 215. Otoban’ın üst yolu olabilir. Eğer öyleyse havaalanı hemen karşı tarafta.”

Peter tekrar telsizi aldı. “Lish gördüğünü söylüyor. Dümdüz gidiyoruz.”

“Gözünüzü dört açın.”

Peter aracı tekrar çalıştırıp sürdü. Şehrin güneyindeydiler, çalılarla kaplı bir ovadaydılar. Batıdaki, çöl göğüne yükselip mora dönen dağlar, doğrulan dev hayvanların sırtları gibiydi. Peter şehir merkezindeki binaların belirginleşmeye başlamasını, altın sarısı bir ışıkla yıkanan ayrı ayrı yapılara dönüşmesini seyretti. Boyutlarını ve uzaklıklarını anlamak imkânsızdı. Arka koltuktaki Amy güneş gözlüğünü çıkarmıştı ve pencereden dışarıya kısık gözlerle bakıyordu. Sara kızın saçlarındaki düğümlerin hepsini kesmişti; o karmakarışık saçlardan geriye yanaklarını ortaya çıkaran, kısacık, siyah bir miğferi andıran saçlar kalmıştı.

Üst yola vardılar; beton köprü çökmüştü. Aşağıdaki otoban arabalarla ve molozlarla kaplıydı, geçilmesi imkânsızdı. Etraftan dolanmaktan başka yapılacak şey yoktu. Peter aşağıdaki otobanı takip ederek Humvee’yi doğuya sürdü. Birkaç dakika sonra bir başka köprüye vardılar; bu seferki sağlam görünüyordu. Oradan geçmek riskliydi, ama zamanları azalıyordu.

Peter telsizle Sara’ya seslendi. “Geçmeyi deneyeceğim. Biz geçene kadar bekle.”

Şansları vardı; köprüyü kazasız belasız geçtiler. Diğer tarafta durup Sara’nın geçmesini beklerlerken Peter haritayı tekrar Caleb’tan aldı. Haklıysa Güney Las Vegas Bulvarı’ndaydılar; havaalanı ve yakıt tankları doğuda olmalıydı.

Yola devam ettiler. Binaların ve terk edilmiş taşıtların sayısı giderek artıyordu. Taşıtların çoğu güneye, şehirden öteye dönüktü.

“Şunlar Ordu kamyonları” dedi Caleb.

Bir dakika sonra ilk savaş tankını gördüler. Yolun ortasında ters duruyordu, sırtüstü yatan dev bir kaplumbağa gibiydi; paletleri parçalanmıştı.

Alicia çömelip başını Humvee’nin kabinine indirdi. “Yanımdan geç” dedi. “Ağır ağır.”

Peter direksiyonu çevirip, devrilmiş tankın etrafından dolandı. İleride ne olduğu artık belliydi: şehrin savunma çemberi. Tanklarla ve başka araçlarla dolu engin bir arazide ilerliyorlardı. Peter ileride, tepesinde dikenli tel kangalları bulunan bir beton bariyere yaslanmış kum torbaları gördü.

“Şimdi ne yapalım?” diye sordu Sara telsizden.

“Bir şekilde etraftan dolanmamız gerekecek.” Peter konuşma düğmesini bıraktı ve dürbünle etrafi tarayan Alicia’ya seslendi. “Lish? Doğuya mı batıya mı?”

Alicia tekrar içeri eğildi. “Batıya. Duvarda bir aralık var galiba.”

Hava kararıyordu; dün geceki saldırı hepsini sarsmıştı. Günün son ışıkları onları geceye doğru çeken bir huniydi sanki. Verdikleri kararlardan dönmeleri dakikalar ilerledikçe imkânsızlaşıyordu.

“Alicia batıya diyor” dedi Peter telsize.

“O zaman havaalanından uzaklaşırız.”

“Biliyorum. Hollis’i ver yine.” Hollis’in konuşmasını bekledikten sonra devam etti: “Kalan benzinimizi geceyi geçirecek bir yer bulmak için harcamalıyız bence. Şu ilerideki binalardan biri işe yarar mutlaka. Sabahleyin de havaalanına gideriz.”

Hollis’in sesi sakindi, ama Peter adamın kaygılı olduğunu anladı. “Sen bilirsin.”

Peter’in dikiz aynasından göz attığı Alicia başıyla onay verdi.

“Gidiyoruz” dedi Peter.

Duvardaki boşluk yirmi metre genişliğindeydi. Girişinin yakınında, yanmış bir tankerin yan yatmış kalıntısı duruyordu. Peter şoförün herhalde girişi kapamaya çalıştığını düşündü.

Yola devam ettiler. Manzara tekrar değişiyordu, şehre girdikçe binalar sıklaşıyordu. Kimse konuşmuyordu; sadece motorun alçak hırıltısı ve Humvee'nin altının çalılara sürtünmesiyle çıkan hışırtılar duyuluyordu. Her nasılsa Las Vegas Bulvarı'na dönmüşlerdi; sokağın tepesinde, asılı duran tellerden sarkan bir tabela rüzgârda gıcırdayarak sallanıyordu. Binalar artık daha büyüktü, muazzamdı, harap olmuş devasa ön cepheleri yolun iki yanında yükseliyordu. Bazıları yanmıştı, çelik kirişlerden oluşma dev kafeslerdi; diğerlerininse yarısı yıkılmıştı, ön cepheleri çökmüştü, göz göz odaları sarkık teller ve kablolarla bezeliydi. Birkaçı sarmaşıklarla kaplıydı, çoğu çıplaktı, tabelalarında gizemli isimler vardı: Mandalay Bay. The Luxor. New York New York. Binaların arasındaki molozlar Peter'in Humvee'yi çok yavaş sürmesine yol açıyordu. Yine Humveeler, tanklar ve kum torbalı barikatlar; burada bir savaş olmuştu. Peter iki kez engeller yüzünden tamamen durmak ve geçecek başka yol aramak zorunda kaldı.

“Burası fazla sıkışık” dedi Peter sonunda. “Geçemeyiz. Caleb, buradan çıkmanın yolunu bul.”

Caleb onu batıya, Tropicana'ya yönlendirdi. Ama yüz metre sonra yol ortadan kayboldu ve karşılarına yine bir moloz dağı çıktı. Peter kavşağa döndü ve yine kuzey yönünde güç bela ilerlemeye başladı.

“Burası labirent gibi.”

Bu sefer doğuya gitmeyi denedi. Orada da geçit yoktu. Gölgeler uzuyordu; en fazla yarım karışık zamanları kalmıştı, sonra güneş batacaktı. Peter şehrin içine girmelerinin hata olduğunu anladı. Kapana kısılmışlardı. Gösterge panelindeki telsizi aldı. “Aklına gelen bir fikir var mı Sara?”

“Geldiğimiz yoldan geri dönebiliriz.”

“Buradan çıkana kadar hava kararır. Bu kadar çok yüksek nokta varken karanlığa açık arazide yakalanmasak iyi olur.”

Alicia içeri atladı. “Sağlam görünen bir bina var” dedi hemen. “Yüz metre kadar geride. Demin önünden geçtik.”

Peter bu bilgiyi ikinci Humvee'ye ilettiler. “Fazla seçeneğimiz yok gibi görünüyor.”

Karşılık veren Hollis oldu. “Tamamdır.”

Geri döndüler. Ön camdan yukarı bakmak için başını uzatan Peter, Alicia'nın bahsettiği binayı gördü: Uzayan gölgelerin arasından gün ışığına yükselen, ince, beyaz, şaşılacak kadar yüksek bir kule. Sağlam görünüyordu ama Peter arka cephesini göremiyordu elbette; o taraf tamamen yıkılmış da olabilirdi. Yapıyı yoldan ayıran yüksek bir taş duvar ve yaklaştıkça bir havuzu dolduran sarmaşıklardan ibaret olduğu anlaşılan sık bitkiler vardı. Peter başka bir yerden geçmek zorunda kalacağını düşünerek kaygılanırken Alicia aşağı seslendi: “Buradan sap.”

Peter Humvee'yi kulenin dibine kadar getirip, sarmaşıklarla kaplı bir çeşit girişe park etmeyi başardı. Sara arkaya park etti. Binanın ön cephesindeki pencereler tahtalarla kapatılmıştı ve ön kapıya kum torbaları yığılmıştı. Peter araçtan inerken birden ürperdi; hava soğuyordu.

Alicia bagajı açmıştı ve telaşla sırt çantaları ve tüfekler dağıtıyordu. "Sadece bu gece ihtiyacımız olan şeyleri alın" diye emretti. "Taşınabileceğimiz kadarını. Mümkün olduğunca çok su alın."

"Humveeler ne olacak?" diye sordu Sara.

"Alıp başlarını gidecek değiller ya." Alicia bir el bombası kemerini omzuna astıktan sonra tüfeğinin dolu olup olmadığını kontrol etti. "Pabuç, giriş açtınız mı? Hava kararıyor."

Caleb'la Michael pencerelerden birine çivilenmiş kontrplağı sökmek için kan ter içinde çalışıyorlardı. Sonunda kontrplak çatırdayarak çerçeveden ayrıldı ve ardında kirli bir cam belirdi. Caleb camı bir levye darbesiyle parçaladı.

"Uçanlar adına" diye haykırdı burun kıvrırarak, "bu *iğrenç* koku ne böyle?"

"Öğreniriz herhalde" dedi Alicia. "Haydi millet, kımıldayın."

Pencereden ilk önce Peter'la Alicia geçtiler. Sonra Amy ile diğerleri, son olarak da Hollis geçecekti. Peter içeri atlayınca kendini binanın ön cephesine paralel uzanan karanlık bir koridorda buldu. Sağındaki çift kanatlı metal kapının kolları zincirle birbirine bağlanmıştı. Peter geri çekilip pencereyi açtı.

"Caleb, bir çekiç versene. Levveyi de."

Levyenin sivri ucuyla zinciri parçaladı. Kapı açılınca arazi gibi geniş, şaşılacak kadar tertipli bir oda belirdi. Koku –biraz biyolojik gibi gelen keskin bir kimyasal kokusuydu– ve bütün yüzeyleri kaplamış kalın bir toz tabakası hariç, içerisi sanki onyıllar değil de sadece birkaç gün önce terk edilmiş izlenimini uyandırıyor. Odanın ortasında büyük bir taş yapı, bir çeşit fiskiye vardı; köşedeki yüksek bir platformun üstüneyse örümcek ağlarıyla kaplanmış bir piyano. Solda uzun bir tezgâh görülüyordu; arkasındaki yüksek pencerelerin baktığı avlu, odadaki ışığa belirgin bir yeşillik katan gür bitkilerle kaplıydı. Peter gözlerini dışbükey panellerle kaplı tavana kaldırdı. Bütün panellerde özenle çizilmiş resimler vardı: kederli, yaşlı gözlere sahip tombul yanaklı, kanatlı yaratıklar ve arka planda bulutlu bir gökyüzü.

"Burası... bir çeşit kilise mi?" diye fısıldadı Caleb.

Peter yanıt vermedi; bilmiyordu. Tavandaki kanatlı yaratıklarda huzursuz edici, hatta tüyler ürpertici bir taraf vardı. Dönüp bakınca Amy'nin örümcek ağlarıyla kaplı piyanonun yanında durduğunu, hepsi gibi yukarı baktığını gördü.

Sonra yanında Hollis belirdi. "Yükseğe çıksak iyi olur." Peter tepelerinde asılı duran hayaletimsi varlığı Hollis'in de hissettiğini anladı. "Merdiven bulmaya çalışalım."

Daha geniş bir koridora girip binanın içinde ilerlediler; buradaki mağazaların –Prada, Tutto, La Scarpa, Tesorini– isimleri anlamsızdı, ama tuhaf bir şekilde müzikaldi. Bu kısım daha çok hasar görmüştü, pencereler kırık, taş zemine saçılmış parlak cam kırıkları botlarının altında eziliyordu. Mağazaların çoğu yağmalanmış gibiydi –tezgâhlar parçalanmıştı, her şey devrilmişti–, bazılarıysa hasarsız görünüyordu, vitrinlerinde tuhaf ve işe yaramaz mallar –kimsenin giyip de yürüyemeyeceği ayakkabılar, bir şey taşınmayacak kadar ufak çantalar– sergileniyordu hâlâ. Üzerinde SPA KATI ve YÜZME HAVUZU yazıları ve başka koridorları gösteren oklar bulunan tabelaların ve parlak kapıları kapalı asansörlerin önünden geçtiler, ama MERDİVEN yazısına rastlayamadılar.

Koridorun sonunda ilk oda kadar büyük, karanlık bir oda vardı. Sanki yeraltındaydı ve içeri girerken engin bir mağaraya adım attıkları hissine kapıldılar. Koku burada daha güçlüydü. Işıklı çubuklarını kırıp tüfeklerini doğrultarak ilerlediler. Oda Peter’ın daha önce hiç görmediği, uzun sıralar halinde dizili makinelerle dolu gibiydi; ekranları, çeşitli düğmeleri ve kolları vardı. Her birinin önünde birer tabure duruyordu; operatörler bu esrarengiz makineleri kullanmak için bu taburelere oturmuşlardı herhalde.

Sonra sıskaları gördüler.

Önce bir tane, sonra bir tane daha, sonra giderek daha fazla; loşlukta donakalmış haldeydiler. Çoğu bir dizi yüksek masanın etrafında oturuyordu, duruşlarında tüyler ürpertici bir komiklik vardı, sanki çılğınca ve mahrem bir eylemin ortasında can vermişlerdi.

“Burası ne biçim bir yer?”

Peter en yakın masaya yaklaştı. Masada üç kişi oturuyordu; dördüncü yerde, devrilmiş taburesinin yanında yatıyordu. Peter ışıklı çubuğunu kaldırdı ve en yakındaki cesede, bir kadına eğildi. Kadın masaya yüzüstü kapaklanmıştı; başı yana dönüktü, elmacıkkemiği masanın üstüne yaslıydı. Rengârenk saçları kafatasını karmakarışık, kurumuş lifler halinde sarmıştı. Dişleri takmaydı; plastik dişetleri uyumsuz bir şekilde canlı, pembe görünüyordu hâlâ. Boynunda sarı metal kolyeler asılıydı; masanın üstünde duran parmaklarının –düşüşünü durdurmak için ellerini kaldırmış gibiydi– kemiklerinde rengârenk, iri, parlak taşlı yüzükler vardı. Önünde, masada yüzleri yukarı dönük iki tane iskambil kartı duruyordu. Bir altılıyla bir vale. Peter diğerlerinin de her birinin önünde ikişer iskambil kartı olduğunu gördü. Masaya başka iskambil kartları saçılmıştı. Bir çeşit oyun. Masanın ortasında bir mücevher, yüzük, saat ve bilezik yığını ve ayrıca bir tabancayla bir avuç mermi gördü.

“Yürümeye devam etsek iyi olacak” dedi Alicia yanına gelerek.

Burada bir şey var, diye düşündü Peter, bulmam gereken bir şey var.

“Birazdan karanlık çökecek Peter. Merdivenleri bulmamız şart.”

Peter etrafa bakınmayı kesti ve başıyla onayladı.

Cam kubbeli bir avluya girdiler. Tepedeki gökyüzü kararıyordu, gece çöküyordu. Yürüyen merdiven bir başka karanlık kata iniyordu; sağda yan yana dizili asansörler, bir başka koridor ve mağazalar gördüler.

“Çember mi çiziyoruz?” Konuşan Michael’dı. “Buradan daha önce geçtiğimize yemin edebilirim.”

Alicia’nın yüzü ciddiye. “Peter...”

“Biliyorum, biliyorum.” Karar vermelerinin zamanı gelmişti: ya merdiveni aramayı sürdüreceklerdi ya da zemin katta sığınacak yer arayacaklardı. Peter birden, fazla küçük görünen gruba döndü.

“Lanet olsun, *tam da* sırasıydı.”

Mausami en yakındaki mağazanın vitrinlerini gösterdi. “İşte orada.”

Tabelada ÇÖL HEDİYELİK EŞYA MAĞAZASI yazılıydı. Peter kapıyı açıp içeri girdi. Amy tezgâhın yanındaki, üstünde küre şeklinde cam nesnelere bulunan raflarla kaplı bir duvarın önündeydi. O nesnelere birini eline almıştı. Sertçe sallayınca kürenin içinde hareketlenme oldu.

“Amy, o ne?”

Kız gülümseyerek dönüp –*Bir şey buldum*, diyordu gözleri sanki, *harika bir şey*– nesneyi Peter’a uzattı. Küre Peter’ın tahmininden ağırdı: İçi sıvı doluydu. Bu sıvının içindeki, kar tanelerini andıran küçük, parlak ve ışıltılı maddeler minik binaların bulunduğu bir araziye yağıyordu. Bu minyatür şehrin ortasında beyaz bir kule vardı – Peter bunun şimdi içinde buldukları kulenin aynısı olduğunu fark etti.

Diğerleri çevrelerinde toplanmışlardı. “Ne oldu?” diye sordu Michael.

Peter küreyi Sara’ya uzattı, Sara da diğerlerine gösterdi.

“Bir çeşit maket galiba.” Amy’nin yüzünde hâlâ heyecan ve mutluluk vardı. “Neden bunu görmemizi istedin?”

Ama yanıt veren Alicia oldu.

“Peter” dedi, “şuna baksan iyi olur.”

Küreyi ters çevirmişti ve altında yazılı sözcükleri gösteriyordu.

Milagro Oteli ve Kumarhanesi

Las Vegas

Michael kokunun sıskalarla alakasız olduğunu açıkladı. Lağım gazı kokusuydu. Çoğu metandı ve içerisinde tuvalet gibi kokmasının sebebi buydu. Otelin altında bir yerde yüz yıllık bir dışkı denizi vardı, koca bir şehrin atıkları bir araya toplanmıştı, sanki dev bir fermantasyon tankındaydı.

“Patladığında burada olmak istemeyiz” diye uyardı Michael. “Tarihin en büyük yellenmesi olacak. Burası cayır cayır yanacak.”

Otelin on beşinci katındaydılar, gecenin çökmesini seyrediyorlardı. Birkaç dakikalığına paniğe kapılmışlardı, otelin alt katlarında kalmak zorunda kalacaklar gibi görünmüştü. Otelin diğer tarafında buldukları merdiven tıkalıydı – çok yüksekte atılmışçasına yamulmuş sandalyeler, masalar, şilteler ve bavullarla doluydu. Asansörlerden birini levyeyle açmalarını öneren Hollis olmuştu. Kablo kopmamışsa birkaç kat yukarıya tırmanıp barikatı aşabileceklerini ve sonra merdivenleri kullanabileceklerini açıklamıştı.

Bu plan işe yaramıştı. Sonra, on altıncı katta bir başka barikatla karşılaştılar. Merdivenin dibi mermi kovanlarıyla kaplıydı. Merdiveni çıkınca kendilerini karanlık bir koridorda buldular. Alicia bir başka ışıklı çubuğu yaktı. Koridorda kapılar diziliydi; duvardaki bir tabelada BÜYÜKELÇİ SÜİTİ KATI yazılıydı.

Peter tüfeğiyle ilk kapıyı gösterdi. “Caleb, iş başına.”

Odada iki ceset vardı, bir adamla bir kadın yatakta yatıyorlardı. İkisi de bornozlu ve terlikliydi; yatağın yanındaki masada, içeriği çoktan buharlaşıp kahverengi bir lekeye dönüşmüş açık bir viski şişesiyle plastik bir şırınga duruyordu. Caleb geceyi iki sıskayla, hele intihar etmiş sıskalarla geçirmek istemediğini söyleyerek herkesin aklındaki düşüncüyü dile getirdi. Cesetsiz bir süiti ancak beş süite baktıktan sonra bulabildiler. Burası üç odalıydı, ikisinde ikişer yatak vardı, üçüncü ve en büyük odaysa şehir manzaralı bir cam duvara sahipti. Peter cama yaklaştı. Güneş tamamen batıyordu, manzarayı turuncuya boyuyordu. Peter daha yukarıda, hatta çatıda olmadıklarına hayıflandı, ama burası idare ederdi.

“Şu aşağıdaki ne?” diye sordu Mausami. Sokağın karşı tarafındaki, binaların arasında yükselen dört ayaklı, çelikten yapıma, devasa bir yapıyı gösteriyordu.

“Eyfel Kulesi galiba” dedi Caleb. “Bir kitapta fotoğrafını görmüştüm.”

Mausami kaşlarını çattı. “O Avrupa’da değil miydi?”

“Paris’te.” Michael diz çökmüştü, malzemelerini çıkarıyordu. “Fransa’da, Paris’te.”

“Burada ne işi var peki?”

“Ne bileyim?” Michael omuz silkti. “Belki taşımışlardır.”

Gecenin çökmesini seyrettiler – önce sokak, sonra binalar, sonra da ötedeki dağlar suyla dolan bir küvetteymişçesine karanlığa gömüldü. Yıldızlar beliriyordu. Kimse konuşmak istemiyordu; tehlikede

oldukları açıklı. Kanepeye oturan Sara, Hollis'in yaralı kolunun bandajını tazeledi. Peter, kadının Hollis için kaygılandığını konuşmalarından değil konuşmamasından, dudaklarını sımsıkı bastırarak çalışmasından anladı.

Hazır Gıdaları aralarında paylaştılar ve dinlenmek için uzandılar. Alicia'yla Sara ilk nöbeti tutmaya gönüllü oldular. Peter itiraz edemeyecek kadar bitkindi. Hazır olunca beni uyandırırısınız, dedi. Gerçi uyku tutmaz herhalde.

Sahiden de uyumadı. Yatak odasında yere yatıp başını sırt çantasına yasladı ve tavana baktı. Milagro, diye düşündü. Burası Milagro'ydu. Amy bir köşede oturuyordu, sırtını duvara yaslamıştı, cam küreyi tutuyordu. Onu birkaç dakikada bir kucağından kaldırıp sarsıyordu ve yüzüne yaklaştırarak, içindeki karların döne döne çökmesini seyrediyordu. Böyle anlarda Peter kendisinin ve diğerlerinin o kız için ne ifade ettiklerini merak ediyordu. Kıza nereye ve neden gittiklerini açıklamıştı. Ama kız Colorado'da neyin bulunduğunu ve sinyali kimin gönderdiğini biliyorsa bile söylemiyordu.

Peter sonunda uyumaya çalışmaktan vazgeçerek ana odaya döndü. Binaların üstünde hilal yükselmişti. Alicia pencerede duruyor, aşağıdaki sokağı tarıyordu; Sara'ysa küçük masada oturuyordu, iskambil kartlarıyla oynuyordu, kucağında tüfeği vardı.

“İşaret var mı?”

Sara kaşlarını çatı. “Olsa iskambil oynar mıyım?”

Peter bir sandalyeye oturdu. Kadının iskambil oynamasını bir süre sessizce seyretti.

“Kartları nereden buldun?” Arkalarında o isim, Milagro yazılıydı.

“Lish bir çekmecedeydi buldu.”

“Dinlenmelisin Sara” dedi Peter. “Yerine ben geçebilirim.”

“Ben iyiyim.” Sara yine kaşlarını çatıp kartları topladı ve tekrar dağıttı. “Yatağa dön.”

Peter daha fazla konuşmadı. Yanlış bir şey yaptığını hissediyordu, ama bunun ne olduğunu bilmiyordu.

Alicia ona döndü. “Bak ne diyeceğim, istersen teklifini ben kabul edebilirim. Birkaç dakika uzanırım. Senin için sorun değilse Sara.”

Sara omuz silkti. “Benim için hava hoş.”

Alicia onları baş başa bıraktı. Peter kalkıp pencereye gitti ve tüfeğinin gece dürbünüyle sokağı taradı: terk edilmiş arabalar, moloz ve çöp yığınları, boş binalar. Zamanda donmuş, Önceki Zaman'ın şiddet dolu son saatlerindeki terk edilme anında donakalmış bir dünya.

“Rol yapmana gerek yok biliyorsun.”

Peter döndü. Sara ona sakince bakıyordu, yüzü ay ışığıyla aydınlanıyordu. “Ne rolü?”

“Yapma Peter. Şimdi olmaz.” Peter kadının kararlılığını hissetti; Sara bir karar vermişti. “Elinden geleni yaptın. Bunu biliyorum.” Sara usulca gülüp gözlerini kaçırdı. “Minnettarım derdim ama o zaman salak gibi görünürüm, bu yüzden demeyeceğim. Hepimiz burada öleceksek, en azından aramızda bir sorun olmadığını bilmeni istiyorum.”

“Kimse ölmeyecek.” Peter’ın aklına söyleyecek başka bir söz gelmemiştir.

“Eh. Umarım haklısındır.” Sara duraksadı. “Yine de, o gece...”

“Bak Sara, üzgünüm.” Peter derin bir nefes aldı. “Sana daha önce söylemeliydim. Benim hatam.”

“Özür dilemene gerek yok Peter. Dediğim gibi, sen denedin. İyi bir denemeydi de. Ama siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız. Bunu başından beri biliyordum sanırım. Kabullenmemekle aptallık ettim.”

Peter çok şaşırılmıştı. “Sara, sen kimden bahsediyorsun?”

Sara yanıt vermedi. Birden gözleri faltaşı gibi açıldı. Peter’ın arkasına, pencereye bakıyordu.

Peter hemen döndü. Sara kalkıp yanına geldi.

“Ne gördün?”

Sara gösterdi. “Karşı tarafta, kulenin tepesinde.”

Peter gözünü dürbüne yasladı. “Bir şey görmüyorum.”

“Oradaydı, eminim.”

Sonra odaya Amy girdi. Küreyi göğsüne bastırmıştı. Diğer eliyle Peter’ı kolundan tutup çekerek pencereden uzaklaştırmaya başladı.

“Amy, ne oldu?”

Arkalarındaki cam patladı, etrafa parlak cam kırıkları saçıldı. Peter odanın diğer tarafına savrulurken nefesinin kesildiğini hissetti. Viralın yukarıdan üzerlerine atladığını ancak sonradan fark edecekti. Sara’nın haykırdığını işitti – kadın konuşmamıştı, sadece bir dehşet çığlığı atmıştı. Peter yere düştü ve Amy ile birlikte yuvarlanırken yaratığın pencereden dışarı atladığını gördü.

Sara artık yoktu.

Şimdi Alicia'yla Hollis odadaydılar, herkes oradaydı; Hollis pencereye gidip omzundaki tüfeği indirerek aşağıya doğrulttu ve namluyu sağa sola çevirmeye başladı. Ama ateş etmedi.

“Lanet olsun!”

Alicia, Peter'ı ayağa kaldırdı. “Bir yerin kesildi mi? Seni tırmaladı mı?”

Peter'ın hâlâ midesi bulanıyordu. Başını salladı: Hayır.

“Ne oldu?” diye haykırdı Michael. “Ablam nerede!”

Peter konuşabildi. “Viral götürdü.”

Michael, Amy'yi kollarından kavramıştı. Kız her nasılsa hâlâ sağlam olan küreyi tutuyordu. “Nerede o? Nerede o?”

“Yeter Michael!” diye bağırdı Peter. “Onu korkutuyorsun!”

Alicia Michael'ı çekip kanepeye savururken küre yere düşüp gürültüyle parçalandı. Amy korkudan faltaşı gibi açık gözlerle, tökezleyerek geriledi.

“Devre” dedi Alicia, “sakin ol!”

Michael sinirden ağlıyordu. “Bana öyle deme!”

Gür bir ses: “Herkes sussun!”

Dönüp bakınca Hollis'in kırık pencerenin yanında durduğunu gördüler; tüfeğini bel hizasında tutuyordu.

“Yeter. Susun.” Hepsini süzdü. “Ablanı geri getireceğim Michael.”

Hollis bir dizinin üstüne çöküp, sırt çantasından aldığı yedek şarjörleri yelek ceplerine tıktırmaya başladı. “Onu ne tarafa götürdüklerini gördüm. Üç taneler.”

“Hollis...” diye söze başladı Peter.

“İzin istemiyorum.” Peter'la bakıştı. “Gitmem gerektiğini en iyi senin bilmen lazım.”

Michael öne çıktı. “Seninle geliyorum.”

“Ben de” dedi Caleb. Gözlerini kaldırıp gruptakilere bakınca birden yüzünde kararsızlık belirdi. “Yani, hep birlikte gidiyoruz. Değil mi?”

Peter, Amy'ye baktı. Kız kanepede oturuyordu, dizlerini savunmacı bir şekilde göğsüne bastırmıştı. Peter, Alicia'dan tabancasını istedi.

“Neden?”

“Dışarı çıkacaksan Amy’nin silaha ihtiyacı var.”

Alicia belindeki kuşağa takılı tabancayı çıkardı. Peter şarjörü çıkarıp kontrol ettikten sonra geri taktı ve namluya mermi sürdü. Silahı elinde çevirdi ve Amy’ye uzattı.

“Tek atışta” dedi. Kendi göğüs kemiğine tık tık vurdu. “Tek bir şansın olacak. Şuradan vur. Bunu kullanmayı biliyor musun?”

Amy gözlerini elindeki tabancadan kaldırıp başıyla onayladı.

Eşyalarını toplarlarken Alicia, Peter’ı kenara çekti. “İtiraz etmiyorum” dedi usulca, “ama tuzak olabilir.”

“Tuzak olduğunu biliyorum.” Peter tüfeğini ve sırt çantasını aldı. “Buraya geldiğimizden beri biliyorum sanırım. Bütün o sokaklar tıkalıydı, bizi buraya yönlendirdiler. Ama Hollis haklı. Theo’yu geride bırakmamalıydım ve Sara’yı bırakmayacağım.”

Işıklı çubuklarını yakıp koridora çıktılar. Alicia merdivenin tepesindeki tırazandan aşağı baktı, tüfeğinin namlusunu sağa sola çevirdi. Gelmelerini elini sallayarak işaret etti.

Katları bu şekilde birer birer indiler; Alicia’yla Peter önden, Mausami’yle Hollis ise arkadan gidiyorlardı. Üçüncü kata inince merdivenden çıkıp koridorda asansörlere doğru yürüdüler.

Ortadaki asansör kapısı bıraktıkları gibi açıktı. Peter aşağı bakınca, tavan kapağı açık duran asansör kabinini gördü. Tüfeğini sırtına asıp kabloya tutundu ve kayarak asansör kabininin tepesine indikten sonra içeri atladı. Asansör iki kat yüksekliğinde, cam tavanlı bir başka lobiye açıldı. Açık kapının ardındaki duvar aynalı olduğundan, Peter yan tarafları görebiliyordu. Nefesini tutup tüfeğinin namlusunu yavaşça dışarı çıkardı. Ama ay ışığıyla aydınlanan alan boştu.

Gruptaki diğerleri peşinden geldiler, tüfeklerini tavan kapağından asansöre attıktan sonra içeri atladılar. Son gelen Mausami oldu. Peter onun omuzlarında birer sırt çantası taşıdığını gördü.

“Sara’nın” diye açıkladı Mausami. “İster diye düşündüm.”

Solda kumarhane, sağdaysa boş mağazalarla dolu karanlık koridor uzanıyordu. Koridorun ardında ana kapı ve Humveeler vardı. Hollis viral grubunun Sara’yı sokağın karşı tarafına, kuleye götürdüğünü görmüştü. Planları otelin önündeki açık alandan taşıtlarla geçmek, ağır silahlarla kendilerini korumaktı. Peter sonrasını bilmiyordu.

Sessiz piyanonun durduğu lobiye vardılar. Ortalıkta çıt çıkmıyordu, hiçbir şey değişmemişti. Tepelerindeki, tavandaki boyalı figürler ışıklı çubukların aydınlığında serbestçe, fiziksel boyuttan bağımsız bir şekilde salınıyorlardı sanki. Peter onları ilk görüşte tehditkâr bulmuştu, ama şimdi öyle hissetmiyordu. O yaşlı gözler ve yumuşak, toparlak yüzler – Peter onların Küçükler olduğunu fark etti.

Giriş varınca açık pencerenin yanında çömeldiler. “Önce ben çıkayım” dedi Alicia. Matarasından su içti. “Etraf temizse araçlara binip gideriz. Binanın dibinde iki saniyeden fazla kalmak istemiyorum. Michael, sen ikinci Humvee’yi kullan; Hollis’le Mausami, siz şu elliliklerin başına geçin. Caleb, sen sadece koşup içeri gir ve Amy’yi yanından ayırma. Ben sizi korurum.”

“Sana ne olacak peki?” diye sordu Peter.

“Merak etme, buradan bensiz gitmenize izin vermem.”

Sonra kalkıp pencereden dışarı çıktı ve en yakın araca koştu. Peter hemen tüfeğini dışarı doğrulttu. Dışarı zifiri karanlıktı, revakın çatısı Ay’ı örtmüştü. Hafif bir gürültü işitti ve Alicia’nın Humveelerden birinin dibine sindiğini gördü. Silahının dipçliğini omzuna sımsıkı yaslarlarken Alicia’nın ıslık çalıp etrafın temiz olduğunu haber vermesini istedi.

Hollis yanından fısıldadı. “Ne bekliyor?”

Karanlık öyle yoğundu ki sanki canlıydı, yokluktan çok bir varlıktı, Peter’in etrafında nabız gibi atıyordu. Peter’in saçları terden ıslanmıştı. Derin bir soluk alıp parmağını tetiğe bastırdı; ateş etmeye hazırdı.

Karanlıktan fırlayan bir figür onlara doğru koştu.

“Kaçın!”

Alicia pencereden içeri balıklama dalarken Peter onun neyi gördüğünü fark etti: Hareketli bir uçuk yeşil ışık kütleli dalga gibi kabararak binaya hızla yaklaşıyordu.

Viraller. Sokak viral doluydu.

Hollis ateş etmeye başlamıştı. Peter tüfeğini omuzlayıp iki el ateş etmeyi başardı ve sonra Alicia onun yeninden tutup çekerek pencereden uzaklaştırdı.

“Çok kalabalıklar! Gidelim!”

Lobinin yarısına bile varmamışlarken büyük bir gürültü koptu ve parçalanan tahtaların sesi duyuldu. Ön kapı yıkılmak üzereydi: Virallerin içeri dalması an meselesiydi. Caleb ve Mausami ilerideydiler, koridorda kumarhaneye doğru koşuyorlardı. Alicia zaman zaman geriye dönüp kesik kesik ateş ediyor, onları koruyordu; mermi kovanları fayans döşemeden tıngırdayarak sekiyordu. Peter, Alicia’nın tüfeğinin fenerinden gelen ışıkta Amy’nin piyanonun yanında kaybettiği bir şeyi ararcasına emeklediğini gördü. Amy tabancasını arıyordu. Ama artık onu aramak anlamsızdı. Peter onu kolundan tutup çekerek diğerlerinin peşinden gitti. Zihni şöyle diyordu: Hepimiz öldük. Hepimiz öldük.

Binanın derinliklerinden bir başka cam kırılma sesi geldi. Etrafları sarılıyordu. Yakında kuşatılacak, karanlıkta kaybolacaklardı. Alışveriş merkezindeki gibiydi, ama daha kötüsüydü, çünkü bu sefer dışarıda kaçılacak gün ışığı yoktu. Şimdi Hollis yanındaydı. Peter ileride bir ışıklı çubuğun parladığını ve Michael’in bir restoranın kırık vitrininden içeri daldığını gördü. Restoranın önüne

varınca Caleb’la Mausami’nin içeride olduklarını fark etti. Alicia’ya “Bu taraftan! abuk!” diye seslenip Amy’yi içeri iterken Michael’ın arka taraftaki ikinci bir kapıdan geçerek gözden kaybolduğunu gördü.

“Onları takip et!” diye haykırdı. “Git!”

Sonra Alicia yanına gelip onu vitrinden içeri çekti. Hiç duraksamadan torbasından bir ışıklı çubuk daha aldı ve dizinin üstünde kırdı. Michael’ın çıkmasından sonra hâlâ sallanan arka kapıya koştular.

Karşılarına bir başka koridor çıktı; bu seferki dar ve basıktı, tünel gibiydi. Peter, Hollis’le diğerlerinin ileriden onlara el salladıklarını, seslendiklerini gördü. Lağım gazı kokusu birden güçlendi, neredeyse baş döndürücü hale geldi. Arkalarındaki kapıdan içeri bir viral dalınca Peter’la Alicia o tarafa döndüler. Koridor namlularından yayılan anlık ışıklarla aydınlandı. Peter kapıya doğru körlemesine ateş ediyordu. İlk viral yere düştü, sonra bir başkası ve bir başkası. Hâlâ geliyorlardı.

Peter tetiği çektiğini, ama bir şey olmadığını fark etti. Tüfeği boşalmıştı; son mermisi de tükenmişti. Alicia yine onu koridorda ekiştiriyordu. Bir başka koridora inen bir merdiven. Peter duvara çarpınca az kalsın düşüyordu, ama devam etmeyi her nasılsa başardı.

Koridorun sonunda bir mutfağa açılan bir çarpma kapı vardı. Merdivenden yeraltına, otelin derinliklerine inmişlerdi. Alicia’nın ışıklı çubuğundan yayılan ışığı yansıtan geniş bir elik masanın yukarısında, tavandan sarkan bakır tavalar asılıydı. Peter göğsünün sıkıştığını hissetti; hava çok pis kokuyordu. Boş tüfeğini bırakıp tavandan sarkan tavalardan birini kaptı. Geniş bir bakır tavaydı, ağırdı.

Bir şey peşlerinden içeri girmişti. Peter dönüp tavayı savururken fırına doğru geriledi –böylesine âciz bir durumda olmasa bu hareket komik görünürdü– ve viral elik masanın üstüne sıçrayıp ömelirken vücudunu Alicia’ya siper etti. Yaratık dişiydi: Parmakları Peter’ın oyun masasındaki sıskalarda gördüğüne benzer yüzüklerle kaplıydı. Ellerini vücudundan uzak tutuyordu, uzun parmakları açılıp kapanıyordu, omuzları akıcı bir şekilde sağa sola gidip geliyordu. Peter tavayı kalkan gibi tutarken Alicia’nın arkadan yaslandığını hissetti.

Alicia: “Kendini görüyor!”

Viral ne bekliyordu? Neden saldırmamıştı?

“Yansımasını!” diye fısıldadı Alicia. “Tavada yansımasını görüyor!”

Peter viralin yeni bir ses çıkardığını fark etti – genizden gelen kederli bir inlemeydi, köpek iniltisi gibiydi. Sanki viralin bakır tavanın dibinde gördüğü yansıması derin ve melankolik bir tanıma hissine kapılmasına yol açmıştı. Peter tavayı ihtiyatla ileri geri hareket ettirdi; viralin gözleri tavayı büyülenmişçesine takip ediyordu. Peter kapıdan başka viraller girmeden önce yarattığı daha ne kadar böyle oyalayabilirdi? Elleri terden kayganlaşmıştı, havadaki pis koku yüzünden nefes almakta zorlanıyordu.

Burası cayır cayır yanacak.

“Lish, buradan çıkış görüyor musun?”

Alicia başını çabucak çevirdi. “Beş metre sağında kapı var.”

“Kilitli mi?”

“Ne bileyim?”

Peter sıkılı dişlerinin arasından konuştu, kıınıldamamak için elinden geleni yaparak; viralin gözlerinin tavadan ayrılmasını istemiyordu. “Kilidi var mı?”

Yaratık irkildi, gergin kasları dalgalandı. Ağzı açıldı, dudakları geri çekilince parlak dişleri belirdi. İnemeyi kesmişti; tıkırdamaya başlamıştı.

“Hayır, kilit görmüyorum.”

“El bombası kullan.”

“Burada yeterince yer yok!”

“Dediğimi yap. Oda gaz dolu. Viralın arkasına at ve kapıya koş.”

Alicia bir elini vücutlarının arasına sokup beline götürdü ve kemerinden bir el bombası aldı. Peter onun pimi çektiğini hissetti.

“Atıyorum” dedi Alicia.

El bombası havada kavis çizerek viralin başının üstünden uçtu. Sonuç Peter’in umduğu gibiydi: Viral gözlerini tavadan ayırıp başını kaldırarak el bombasının parabolik uçuşunu seyretti; bomba masaya, viralin arkasına ve oradan takır tukur sekerek yere düştü. Peter’la Alicia dönüp kapıya koşular. Oraya önce Alicia ulaştı ve metal sürgüyü açtı. Taze hava ve genişlik hissi – bir çeşit yükleme alanındaydılar. Peter içinden sayıyordu. *Bir saniye, iki saniye, üç saniye...*

İlk patlamayı duydu, el bombasının etrafa parçacıklar saçtığını işitti ve ardından odadaki gazın tutuşmasıyla birlikte ikinci ve daha yüksek bir patlama oldu. Yükleme alanının kenarına doğru savrulurlarken kapı başlarının üstünden uçtu ve ardından şok dalgası, alevler geldi. Peter ciğerlerinin havasız kaldığını hissetti. Yüzünü toprağa yaslayarak elleriyle başını örttü. Patlamalar sürüyor, alevler binaya tırmanıyordu. Üzerlerine molozlar dökülmeye başladı, her yere cam parçaları saçılıyordu, kaldırırma ışıl ışıl yağıyorlardı. Peter’in ağzına duman ve toz doldu.

“Gitmeliyiz!” diye haykırdı Alicia onu kendine çekerek. “Bütün bina patlayacak!”

Peter’in elleriyle yüzü ıslaktı, ama neyle ıslandığı belli değildi. Binanın güneyinde bir yerdeydiler. Yanan otelin ışığında sokağın karşı tarafına geçtiler ve devrilmiş bir arabanın paslı kalıntısının ardına sindiler.

Suluk soluğaydılar, dumandan öksürüyorlardı. Yüzleri isle kaplıydı. Peter Lish'e bakınca kızın uyuğunun üst kısmındaki uzun ve parlak bir yaradan pantolonuna ıslaklık yayıldığını gördü.

“Yaralanmışsın.”

Alicia Peter'ın başını gösterdi. “Sen de.”

Yukarıda gerçekleşen ikinci bir dizi patlama havayı sarstı. Otele tırmanan dev bir ateş topu ortalığı parlak turuncuya boyadı ve sokağa dökülen yanan molozlar çoğaldı.

“Diğerleri çıkabilmiş midir sence?” diye sordu Peter.

“Bilmiyorum.” Alicia tekrar öksürdü ve sonra matarasından bir yudum su alıp yere tükürdü. “Bir yere ayrılma.”

Alicia arabanın kenarına gidip hemen sonra geri döndü. “Buradan bakınca on iki tane duman saydım.” Hafif bir el hareketiyle yukarısını, uzakları gösterdi. “Karşı kulelerde de var. Yangın yüzünden geri çekildiler, ama fazla uzun sürmez.”

Durumları kötüydü. Karanlıktaydılar, tüfekleri yoktu, yanan bir binayla virallerin arasında kısıtlı kalmışlardı. Sırtlarını arabaya yaslamış dinleniyorlardı, omuzları birbirine değiyordu.

Alicia başını çevirip ona baktı. “İyi bir fikirdi. Tavayı kullanmak. İşe yarayacağını nereden biliyordun?”

“Bilmiyordum.”

Alicia kafa salladı. “Yine de iyi numaraydı.” Duraksadı, yüzünde bir an acı belirdi. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra konuştu: “Hazır mısınız?”

“Humveeler mi?”

“En iyi şansımız onlar sanırım. Ateşlerden uzaklaşma, onları gizlenmek için kullan.”

Ateşler olsa da olmasa da, viraller onları görürse on metreden fazla uzaklaşamazlardı herhalde. Peter, Alicia'nın bacağına haline bakınca kızın yürüyebileceğinden şüpheye düştü. Yanlarında sadece bıçakları ve Alicia'nın kemerindeki beş el bombası vardı. Ama Amy ile diğerleri hâlâ yaşıyor olabilirlerdi; onları bulmayı en azından denemeleri gerekiyordu.

Alicia ona iki el bombası verdi. “Anlaşmamızı unutma” dedi.

Gerekirse Peter'ın kendisini öldürmesini istediğini kastediyordu. Peter öyle kolayca karşılık verdi ki kendine şaşırdı. “Sen de. Onlardan biri olmayacağım.”

Alicia başıyla onayladı. Bir el bombası çıkarıp pimini çekmişti ve bombayı fırlatmaya hazırды. “Önce şunu söyleyeyim: İyi ki yanımdasın.”

“Aynen.”

Alicia bileğiyle gözlerini sildi. “Lanet olsun Peter, ikinci kezdir ağladığımı görüyorsun. Sakın kimseye söyleme, sakın.”

“Söylemem, söz.”

Bir ışık Peter’ın gözlerini kamaştırdı. Peter bir an Alicia’nın yanlılıkla el bombasını patlattığını – ölümün ışık ve sessizlik olduğunu sandı. Ama sonra motor sesi duydu ve bir aracın yaklaştığını anladı.

“İçeri girin!” diye gürledi bir ses. “Kamyona girin!”

Donakaldılar.

Alicia elinde tuttuğu pimsiz el bombasına faltaşı gibi açık gözlerle bakakaldı. “Uçanlar adına, bunu ne yapayım?”

“At gitsin!”

Alicia bombayı arabanın üstünden fırlattı; Peter onu yere çekerken bomba patladı. Işıklar yaklaşıyordu. Topallayarak koşmaya başladılar; Peter bir kolunu Alicia’nın beline dolamıştı. Kutu gibi bir araç karanlıktan sarsıla sarsıla çıktı, ön tarafı manyakça gülümser gibiydi, ön camı bir tel kafesle örtülüydü; tepesine bir çeşit makineli tüfek monte edilmişti ve arkasında duran bir insan vardı. Peter bakarken makineli tüfek canlandı ve başlarının yukarısına sıvı ateşler saçmaya başladı.

Yere düştüler. Peter ensesinin yandığını hissetti.

“Yerde kalın!” diye gürledi ses tekrar ve Peter sesin kamyonun kabininin tepesindeki bir megafondan geldiğini ancak o zaman fark etti. “Kaldırın kıçınızı!”

“Eee, hangisini yapalım?” diye seslendi Alicia yerde yatarken. “İkisi birden olmaz ki!”

Kamyon başlarının sadece birkaç metre ilerisinde durdu. Peter Alicia’yı ayağa kaldırırken kamyonun tepesindeki kişi bir merdivenden aşağı kaydı. Yüzünü ağır bir tel maske gizliyordu; üstünde kalın, korumalı bir giysi vardı. Bacağındaki bir deri kılıfta kısa namlulu bir pompalı tüfek duruyordu. Kamyonun yan tarafında NEVADA ISLAH DEPARTMANI yazılıydı.

“Arka tarafa! Çabuk!”

Bir kadın sesiydi.

“Sekiz kişiyiz!” diye seslendi Peter. “Arkadaşlarımız hâlâ oradalar!”

Ama kadın onu duymamış veya umursamıyor gibiydi. Onları kamyonun arka tarafına, ağır zırhına karşın şaşılacak bir çeviklikle götürdü. Bir kolu çevirip kapıyı ardına kadar açtı.

“Lish! İçeri gir!”

Caleb’in sesiydi bu. Herkes içerideydi, karanlık kompartımanın zemininde oturuyorlardı. Peter’la Alicia telaşla içeri girdiler; kapı arkalarından gürültüyle kapanınca karanlıkta kaldılar.

Kamyon sarsılarak ilerlemeye başladı.

Kırk altı

O iğrenç kadın. Mutfaktaki, vücudu sandalyesinin üstünden erimişçesine sarkan o iğrenç şişman kadın. Daracık ve sıkış tıkış odanın sıcaklığı ve kadının sigarasının dumanının Theo'nun ağzıyla burnuna yayılan tadı ve kadının vücudunun kokusu, katman katman etlerin arasından yayılan ter ve ekmek kırıntısı kokusu. Konuşurken ağzından döne döne, sanki sözcükleri havada cismanileşiyormuş gibi yayılan dumanlar ve Theo'nun *Uyan. Uykudasın ve rüya görüyorsun. Uyan Theo*, diyen zihni. Ama rüyanın çekimi fazla güçlüydü; Theo çabaladıkça rüyanın içine daha çok çekiliyordu. Sanki zihni bir kuyuydu da içine düşüyordu, kendi zihninin karanlığına düşüyordu.

Neye bakıyorsun? Ha? Seni adi piç kurusu. Kadın onu seyrediyor ve gülüyordu. *Çocuk doğuştan salak değil. Sana söylüyorum, dayak yiye yiye salaklaştı.*

Theo birden irkilerek uyandı, rüyasından çıkıp hücresinin soğuk gerçekliğine girdi. Teni pis kokulu, parlak terle kaplıydı. Artık anımsayamadığı kâbusu yüzünden terlemişti; geride sadece kâbusun hissi kalmıştı, bilincine yayılmış kara bir leke gibi.

Yatağından kalkıp ayaklarını sürüyerek deliğe gitti. Deliği tutturmak için elinden geleni yaptı ve sidiğinin aşağıdan gelen şırıltısını dinledi. Artık bu sesi duymaya can atıyordu, onu bir arkadaşın ziyaretini beklercesine bekliyordu. Kendisine ne olacağını merak ediyordu. Birilerinin bir şeyler söylemesini, ona neden burada olduğunu ve ne istediklerini söylemesini beklemişti. Bomboş günler birbirini takip ettikçe, acıyı beklediğini anlamıştı. Kapı açılacaktı, içeri adamlar girecekti ve sonra acı başlayacaktı. Ama botlular gelip gidiyordu –Theo botların aşınmış burunlarını kapının dibindeki aralıktan görebiliyordu–, hiç konuşmadan ona yemek getiriyor ve boş kâseleri alıyorlardı. Theo soğuk metal kapıya defalarca vurdu. *Benden ne istiyorsunuz, ne istiyorsunuz?* Ama yakarışları sessizlikle karşılandı.

Kaç gündür burada olduğunu bilmiyordu. Uzanamayacağı kadar yukarıda olan kirli pencereden bir şey görünmüyordu. Beyaz bir gökyüzü parçası ve geceleri yıldızlar. Hatırladığı son şey virallerin çatıdan atladıkları ve her şeyin tepetaklak olduğuydu. Peter'ın yüzünün giderek uzaklaştığını gördüğünü, isminin seslenildiğini ve çatıya çekilirken başının sallandığını hatırlıyordu. Yüzünde son bir rüzgâr ve güneş tadı ve sonra tüfeğinin düşmesi. Aşağıdaki zemine yavaşça, döne döne düşmesi.

Ve sonra hiçlik. Geri kalanı belleğindeki karanlık bir boşluk gibiydi, çekilmiş bir dişin yuvasının girintili çıkıntılı kenarları gibiydi.

Yatağın kenarında otururken yaklaşan ayak sesleri duydu. Kapıdaki aralık açıldı ve içeri bir kâse itildi. Yine su gibi bir çorba. Bazen içinde küçük bir et parçası oluyordu, bazense emeceği bir ilikli kemik sadece. Başta yemek yememeye, bunlar her kimse, ne yapacaklarını görmeye karar vermişti. Ama bir gün sonra açlığa dayanamamıştı.

“Nasılsın?”

Theo'nun dili şişmişti. “Siktir git.”

Hafif bir kıkırtı. Bot sesleri. Theo sesin genç mi yaşlı mı olduğunu anlayamıyordu.

“Bu tavrını beğendim Theo.”

Theo ismini duyunca omurgasının ürperdiğini hissetti. Bir şey demedi.

“Kim olduğumu nereden biliyorsun?”

“Hatırlamıyor musun?” Sessizlik. “Hatırlamıyorsun galiba. *Sen* söyledin. Buraya geldiğinde. Ah, epey sohbet ettik.”

Theo hatırlamaya çalıştı, ama sadece karanlık vardı. O sesin gerçek olup olmadığını merak etti. Onu tanıyacağı gibi görünen sesin. Belki de sadece hayal görüyordu. Böyle bir yerde normaldi. Zihin başına buyruk davranırdı.

“Şimdi konuşmak istemiyorsun ha? Sorun değil.”

“Ne yapacaksanız yapın artık.”

“Ah, yaptık bile. Şu an yapıyoruz. Etrafına bak Theo. Ne görüyorsun?”

Theo kendini tutamadı: Hüccesine baktı. Yatak, delik, kirli pencere. Duvarlarda yazılar vardı, taşlara kazınmış bu yazıları okumaya çalışmıştı günlerce. Çoğu anlamsız şekillerdi, sözcüklere veya bildiği simgelere benzemiyorlardı. Ama deliğin yukarısındaki, göz hizasındaki bir tanesi netti: RUBEN BURADAYDI.

“Ruben kim?”

“Ruben mi? Ruben diye birini tanıdığımı sanmıyorum.”

“Oyun oynama.”

“Ah, *Ru-ben*'i diyorsun.” Yine hafif bir gülüş. Theo o an o kişinin suratını yumruklamak için canını verirdi. “*Ru-ben*'i boşver Theo. *Ru-ben*'in şansız pek yaver gitmedi. *Ru-ben* tarih oldu denebilir.” Sessizlik. “Eee. İyi uyuyabiliyor musun?”

“Ne?”

“Beni duydun. Şişman kadını sevdin mi?”

Theo'nun nefesi kesildi. “Ne dedin?”

“Lanet olası şişman kadını diyorum Theo. Haydi ama. Benimle işbirliği yap. Hepimiz o yoldan

geçtik. Kafanın içindeki şişman kadını diyorum.”

O anı Theo'nun zihninde çürük bir meyve gibi patladı. Rüyalar. Mutfaktaki şişman kadın. Theo'nun kapısının ardından konuşan biri vardı ve bu kişi onun rüyalarını biliyordu.

“Doğrusu ben ondan pek hazzetmedim hiç” diyordu ses. “Bütün gün vır vır konuşuyor. Bir de iğrenç kokuyor. Ne kokusu acaba?”

Theo yutkundu, sakinleşmeye çalıştı. Etrafındaki duvarlar üstüne üstüne geliyordu sanki. Başını ellerinin arasına aldı.

“Tanıdığım şişman bir kadın yok” demeyi başardı.

“Hı hı, eminim yoktur. Hepimiz o yoldan geçtik. Tek değilsin. Başka bir şey sorayım.” Ses alçalıp fısıltıya dönüştü. “Kadını oyma kısmına geldin mi Theo? Bıçakla? O kısma geldin mi?”

Theo'nun midesi bulandı. Nefesi kesildi. Bıçak, bıçak.

“Gelmedin demek. Eh, geleceksin. Zamanı gelince. İnan bana, o kısma gelince kendini *çok* daha iyi hissedeceksin. O bir dönüm noktası denebilir.”

Theo yüzünü kaldırdı. Kapının dibindeki aralık hâlâ açıktı, ardında aşınmaktan ağarmış bir botun ucu vardı.

“Theo, beni dinliyor musun?”

Bota bakan Theo'nun aklına bir fikir geldi. Yavaşça kalkıp çorba kâsesinin etrafından dolanarak kapıya gitti. Çömeldi.

“Beni duyuyor musun? *Çok* rahatlayacaksın diyorum.”

Theo atıldı. Çok geç: Elleri boş havayı kavradı. Bir acı patlaması: Bir şey bileğine çok sert indi. Bir bot topuğu. Kemiklerini ezdi, elini yere mıhladı. Döne döne bastırıyordu. Theo'nun yüzü kapının soğuk çeliğine yaslandı.

“Hassiktir!”

“Canın acıyor, değil mi?”

Theo'nun gözlerinde ışık noktaları dans ediyordu. Elini geri çekmeye çalıştı, ama başaramadı. Artık olduğu yere mihlanmıştı, bir eli aralıktan çıkmış haldeydi. Ama acının bir anlamı vardı. O sesin gerçek olduğu anlamına geliyordu.

“Cehenneme... kadar... yolun... var.”

Topuk yine çevrildi; Theo acıyla haykırdı.

“Bak bu komikti Theo. Nerede olduğunu *saniyordun* ki? Yeni adresin cehennem dostum.”

Sonra Theo’nun elindeki baskı geçti – acısızlık öyle aniden belirdi ki haz gibiydi. Theo kolunu aralıktan içeri çekip duvara yaslandı, soluk soluğaydı, bileği kucağındaydı.

“ünkü ister inan ister inanma ama benden bile kötü Şeyler var” dedi ses. “İyi uykular Theo.” Sonra aralık kapandı.

VIII

Barınak

Ada gürültülerle dolu,
Seslerle ve tatlı ezgilerle, incitmeden haz veren.
Bazen binlerce telli çalgı
Uğuldar kulaklarımda; bazense öyle insan sesleri
Duyarım ki, uzun bir uykudan uyanmış bile olsam
Beni tekrar uyuturlar.

Kırk yedi

Saatlerdir yoldaydılar. Sert metal zeminden başka yatacak yer olmadığından uyumak neredeyse imkânsızdı. Michael ne zaman gözlerini kapasa kamyon ya bir tümseğe çarpıyor ya da sağa sola sapıp Michael'ın vücudunun bir kısmını savuruyordu sanki.

Başını kaldırıp kompartımanın tek penceresinden, kapıdaki küçük ve yuvarlak, güçlendirilmiş camdan dışarı bakınca gün ışığı gördü. Ağzı kupkuruydu; her yeri ağrıyordu, sanki gece boyunca çekikle dövülmüştü. Doğrulup oturma pozisyonuna geçti, sırtını kompartımanın sarsılan duvarına dayadı ve gözlerini ovuşturup çapakları sildi. Grubun geri kalanı sırt çantalarına çeşitli rahatsız pozisyonlarda yaslanmışlardı. Hepsi az çok bitkin görünüyordu, ama en kötü durumda olanları Alicia'ydı sanki. Michael'ın karşısındaydı, sırtını kompartımanın duvarına dayamıştı; yüzü soluk ve terliydi, gözleri açık ama cansızdı. Mausami dün gece Alicia'nın bacağındaki yarayı elinden geldiğince temizleyip bandajlamıştı, ama Michael yaranın ciddi olduğunu görebiliyordu. Sadece Amy gerçekten uyuyor gibiydi. Yerde, Michael'ın yanında yatıyordu, dizlerini göğsüne çekmişti. Yanağının üstünde yelpaze gibi duran siyah saçları kamyon sarsıldıkça hareket ediyordu.

Michael birden hatırlayınca tokat yemiş gibi oldu.

Ablası Sara gitmişti.

Var gücüyle koşarak diğerleriyle birlikte mutfaktan yükleme alanına ve sokağa çıktığını, sonra etraflarının çevrildiğini –*her yerde* dumanlar vardı, lanet olası bir duman partisiydi sanki– ve sonra dev tamponlu kamyonun ateş saçarak yaklaştığını hatırlıyordu. *Gir, gir*, diye bağırıyordu tepedeki kadın ona. İyi ki de bağırıyordu, çünkü Michael o an korkudan donakalmış haldeydi. Olduğu yere mihlanıp kalmıştı. Hollis'le diğerleri *Haydi, haydi*, diye bağırıyorlardı, ama Michael kımıldayamıyordu. *Nasıl* kımıldayacağını unutmuştu sanki. Kamyon sadece on metre ötedeydi, ama bin metre ötede gibiydi. Michael dönünce bir viralle göz göze gelmişti, yaratık kafasını onlara özgü tuhaf şekilde yana eğmişti ve sanki her şey berbat bir şekilde yavaşlamıştı. *Eyvah*, diyordu Michael'ın başının içindeki bir ses, *eyvah eyvah eyvah eyvah* diyordu ve sonra kadın alev makinesini yaratığa çevirmişti ve üstüne sıvı ateş püskürtmüştü. Yaratık yağ topu gibi şişmişti. Michael onun patladığını duymuştu. Sonra birisi onu kolundan çekmişti –Amy çekmişti, boyundan beklenmeyecek kadar güçlüydü– ve kamyonun içine itmişti.

Şimdi sabah olmuştu. Araç yavaşlayınca Michael öne savruldu. Yanındaki Amy'nin gözleri açılıverdi; kız yuvarlanıp doğrularak oturma pozisyonuna geçti ve tekrar dizlerini göğsüne çekip gözlerini kapıya dikti.

Kamyon durdu. Caleb pencereye gidip dışarıya baktı.

“Ne görüyorsun?” Peter çömelme pozisyonundaydı; saçlarında kurumuş kanlar vardı.

“Bir çeşit bina, ama çok uzakta.”

Tavandan ayak sesleri geldi ve şoför kapısının açılıp kapandığını duydular.

Hollis elini tüfeğine uzatıyordu.

Peter elini uzatıp onu durdurdu. “Bekle.”

Caleb: “Geliyorlar...”

Kapı açılınca gün ışığı gözlerini kamaştırdı. Karşılarında geriden aydınlanan iki kişi duruyordu, ellerinde pompalı tüfekler vardı. Kadın gençti, siyah saçları kısacıktı; adamsa çok daha yaşlıydı, yumuşak ve geniş yüzlüydü, burnu yumruklanmış gibiydi ve sakalı birkaç günlüktü. İkisinin de hâlâ üstünde olan kabarık vücut zırhları kafalarını küçücük gösteriyordu.

“Silahlarınızı verin.”

“Kimsiniz siz?” diye sordu Peter.

Kadın pompalı tüfeğinin horozunu çekti. “Hepsini. Bıçakları da.”

Tüfeklerini, tabancalarını ve bıçaklarını yerden kapıya doğru ittiler. Michael’ın üstünde sadece bir tornavida kalmıştı –tüfeğini otelden kaçarken kaybetmişti, o lanet olası şeyle bir kez bile ateş etmemişti–, ama onu verdi. Bir tornavida yüzünden vurulmak istemiyordu. Kadın silahlarını toplarken, henüz tek kelime etmemiş olan adam tüfeğini üzerlerinden ayırmıyordu. Michael uzakta, çıplak tepelerin dibinde uzun, alçak bir bina görüyordu.

“Bizi nereye götürüyorsunuz?” diye sordu Peter.

Kadın yerden aldığı bir metal kovayı kamyonun zeminine koydu. “Çişiniz gelirse bunu kullanın.” Sonra kapıyı kapadı.

Peter kamyonun duvarını tokatladı. “*Lanet olsun.*”

İlerlemeyi sürdürdüler. Hava giderek ısınıyordu. Kamyon tekrar yavaşladı, batıya saptı. Araç uzun süre boyunca şiddetle sarsıldı; sonra yokuş yukarı çıkmaya başladılar. Artık kabinin içi dayanılmayacak kadar sıcaktı. Sularını bitirdiler; kimse kovayı kullanmamıştı.

Peter onları şoför kabininden ayıran duvara vurdu. “Hey, burada pişiyoruz!”

Zaman geçti ve biraz daha geçti. Kimse konuşmuyordu; nefes almak bile güçtü. Sanki onlara korkunç bir şaka yapılıyordu. Virallerden kurtulmuşlardı ama bir kamyonun arka tarafında sıcaktan öleceklerdi. Michael uykuya benzer bir hale dalıp çıkmaya başlamıştı. Terliyordu, çok terliyordu. Bir ara yokuş aşağı indiklerini fark etti, ama bu kendisini değil başka birini ilgilendiren ufak bir ayrıntıydı sanki.

Michael kamyonun durduğunun bilincine yavaşça vardı. Su, serin su hayallerine dalmıştı. Üzerine, her tarafına su dökülüyordu ve ablası oradaydı, Elton da oradaydı, yüzünde tuhaf gülümsemesi vardı. Herkes oradaydı, Peter, Mausami, Alicia, hatta annesiyle babası suyun şifa verici maviliğinde hep birlikte yüzüyorlardı ve Michael bir an bu güzel su rüyasına geri dönmeye çalıştı.

“Tanrım” dedi bir ses.

Michael gözlerini açınca yoğun bir beyaz ışık gördü ve hayvan dışkısının kendine özgü kokusunu aldı. Yüzünü kapıya çevirince iki kişiyi –onları daha önce de görmüştü, ama ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu– ve aralarındaki, geriden aydınlanan, sanki havada asılı duran, çelik grisi saçlı, uzun boylu ve turuncu tulumlu bir adamı gördü. “Tanrım, Tanrım” diyordu adam. “Yedi kişi. İnanılmaz.” Diğerlerine döndü. “Öyle kazık gibi durmayın. Sedyeye getirin. *Çabuk.*”

Diğer ikisi koşarak uzaklaştılar. Michael büyük bir terslik olduğunu düşündü. Her şey bir tünelin uzak ucunda olup bitiyor gibiydi. Nerede olduğunu ve burada ne aradığını bilmiyordu, ama bunları yakın zamanda unuttuğunu hissediyordu, ters dejavu yaşıyordu sanki. Bir çeşit şakaydı bu, ama komik değildi, hiç değildi. Ağzında yumruk büyüklüğünde, kuru bir nesne vardı ve bunun kendi dili olduğunu, boğulduğunu fark etti. Peter’ın güçlkle, çatlak sesle konuştuğunu işitti: “Kimsin?”

“Adım Olson. Olson Hand.” Adamın yıpranmış yüzü bir gülümsemeye aydınlandı, ama o artık gümüşü saçlı adam değildi, Theo’ydu –tünelin diğer ucunda Theo’nun yüzü vardı– ve sonra tünel çöktü ve bütün düşünceler Michael’ı terk etti.

Uyanmaktan çok yavaşça yüzeye çıktı sanki; hem kısa hem de uzun gelen bir zaman boyunca, günler saatlere, saatler yıllara dönüşürken karanlık katmanlarının içinden yükseldi. Yükseldikçe karanlık yerini giderek genişleyen bir beyazlığa bırakıyordu ve bilinci azar azar yerine geliyordu. Gözlerini açmıştı, kırıştırtıyordu. Başka hiçbir yeri kımlıdayamıyor gibiydi; sadece gözleri, nemli gözkapakları hareket ediyordu. Yukarıdan gelen insan seslerini işitti, uzak kuşların şakımaları gibiydiler, engin bir gökyüzünde birbirlerine sesleniyorlardı. Soğuk, diye düşündü. Üşüyordu. Muhteşem, şaşırtıcı bir şekilde üşüyordu.

Uyudu ve belirsiz bir zaman sonra tekrar gözlerini açtığında bir yatakta, bir odada yattığını ve yalnız olmadığını anladı. Başını kaldıramıyordu; kemikleri demir gibi ağırdı. Bir çeşit hastanedeydi, duvarlar ve tavan beyazdı, anlaşılabilir çıplaktı ve vücudunu örten beyaz battaniyenin üstüne eğik beyaz huzmeler düşüyordu. Hava serin ve nemliydi. Yukarıda ve arkada bir yerden ritmik makine sesleri ve bir metal yüzeye düşen su damlalarının şıpırtıları geliyordu.

“Michael? Michael, beni duyabiliyor musun?”

Yatağının yanında bir kadın oturuyordu –Michael onun kadın olduğunu düşündü–, siyah saçları erkek gibi kısa kesilmişti, alnıyla yanakları pürüzsüzdü, dudakları inceydi. Kadın ona yoğun bir kaygıyla bakıyordu sanki. Michael bu kadını daha önce gördüğünü hissetti, ama çıkaramadı. Kadının ince vücudunun üstündeki bol, turuncu giysi diğer her şeyi gibi hayal meyal tanıdıktı. Arkasında bir tür paravan vardı.

“Nasılsın?”

Michael konuşmaya çalıştı ama başaramadı. Kadın yatağın yanındaki masadan bir plastik bardak aldı ve pipeti Michael’ın dudaklarına götürdü: Serin suda kesinlikle metal tadı vardı.

“İşte böyle. Yavaş iç.”

Michael durmadan içti. Suyun tadı muhteşemdi. Suyu bitirince kadın bardağı masaya geri koydu.

“Ateşin düştü. Arkadaşlarını görmek istersin eminim.”

Michael’ın dili ağır ve yavaş geliyordu. “Neredeyim?”

Kadın gülümsedi. “Onlar söylesin, olur mu?”

Kadın paravanın ardında gözden kaybolup onu yalnız bıraktı. Kimdi o? Burası neresiydi? Michael kendini günlerce uyumuş, pek çok rahatsız edici rüya görmüş gibi hissediyordu. Anımsamaya çalıştı. Şişman bir kadın. Sigara içen şişman bir kadın.

Düşünceleri insan ve ayak sesleriyle kesildi. Yatağının ayakucunda Peter belirdi. Sırıttı.

“Ooo, kimler uyanmış! Nasılsın?”

“Neler... oldu?” dedi Michael çatlak sesle.

Peter, Michael’ın yatağının yanına bir sandalye çekip oturdu. Bardağı tekrar doldurup pipeti Michael’ın dudaklarına uzattı. “Hatırlamıyorsun herhalde. Seni sıcak çarptı. Kamyonda bayıldın.” Michael başını bir kenarda sessizce duran, seyreden kadına doğru eğdi. “Billie’yle tanışmışsındır herhalde. Uyandığında burada olmadığım için kusura bakma. Hepimiz sırayla başında bekledik.” Eğilip yaklaştı. “Michael, burayı görmelisin. Muhteşem.”

Burayı, diye düşündü Michael. Neredeydi ki? Gözlerini kadına, sakince gülümseyen yüzüne çevirdi. Birden hatırladı. Kamyondaki kadın.

İrkilince Peter’ın elindeki bardağa çarpıp düşürdü, üstüne su saçıldı.

“Uçanlar adına Michael. Ne oldu?”

“O bizi öldürmeye çalıştı!”

“Biraz abartıyorsun, değil mi?” Peter kadına göz atıp hafifçe güldü, özel bir şakayı paylaşıyorlarmış gibi. “Michael, Billie bizi *kurtardı*. Hatırlamıyor musun?”

Michael, Peter’ın neşesini rahatsız edici buldu; gerçeklerle hiç uyuşmuyor gibiydi. Michael çok hastalanmıştı besbelli; belki de ölümden dönmüştü.

“Lish’in bacağı nasıl? Lish iyi mi?”

Peter ona kaygılanmamasını söylercesine el salladı. “Ha, o iyi, herkes iyi. İyileşmeni bekliyorduk.” Peter tekrar ona eğildi. “Buraya Barınak diyorlar Michael. Eskiden hapishaneymiş. Şimdi buradasın, revirdesin.”

“Hapishane. Bizimki gibi mi?”

“Sayılır. Hapishaneyi artık pek kullanmıyorlar. Faaliyetlerinin büyüklüğünü görmelisin. Neredeyse üç yüz Yürüyenleri var. Gerçi artık biz de Yürüyeniz. Ve sana işin en güzel tarafını söyleyeyim Michael. Hazır mısın? Duman yok.”

Peter tuhaf sözler ediyordu. “Peter, ne diyorsun sen?”

Peter bu soruyu üstünde düşünecek kadar ilginç bulmamışçasına, şaşkınca omuz silkti. “Bilmem. Yok işte. Dinle” diye devam etti, “ayağa kalkınca bizzat bakarsın. Sürü o kadar büyük ki, görmelisin. Sığırlar var resmen.” Michael’a dalgın dalgın gülümsüyordu. “Eee, ne diyorsun? Doğrulabilir misin sence?”

Michael sanmıyordu, ama Peter’ın ses tonu en azından denemesi gerektiğini düşündürdü. Dirseklerinin üstünde doğruldu. Oda sallanmaya başladı; beyni kafatasının içinde acı verici bir şekilde çalkalandı. Yatağa gerisingeri yığıldı.

“Ah. Çok acıdı.”

“Sorun değil, sorun değil. Kendini zorlama. Billie öyle bir nöbet geçirdikten sonra başının ağrımamasının gayet normal olduğunu söyledi. Yakında bir şeyin kalmaz.”

“Nöbet mi geçirdim?”

“Cidden pek bir şey hatırlamıyorsun, değil mi?”

“Hatırlamıyorum galiba.” Michael düzenli soluk alıp sakinleşmeye çalıştı. “Ne kadar zamandır baygındım?”

“Bugünü sayarsak mı? Üç gündür.” Peter kadına göz attı. “Hayır, dört.”

“Dört gün?”

Peter omuz silkti. “Partiyi kaçırdığına üzgünüm. Ama kendini daha iyi hissetmen güzel. Buna odaklanalım.”

Michael iyice sinirlendiğini hissetti. “Ne *partisi*? Peter, neyin var senin? Bilmediğimiz bir yerdeyiz. Her şeyimizi kaybettik. Bu kadın bizi öldürmeye çalıştı. Sense kalkmış her şey yolundaymış gibi konuşuyorsun.”

Birden kapı açıldı ve neşeli kahkahalar duyuldu. Alicia paravanın arkasından koltuk değnekleriyle çıkageldi. Arkasında Michael’ın tanımadığı bir adam duruyordu – vahşi mavi gözleri ve taştan oyulmuş benzeyen bir çenesi vardı. Michael hayal mi görüyordu, yoksa o ikisi Küçük gibi kovalamaca mı oynuyorlardı?

Alicia yatağın ayakucunda duruverdi. “Devre, kendine gelmişsin!”

“Şuna bakın” dedi mavi gözlü adam. “Lazarus dirilmiş. N’aber ahbap?”

Michael yanıt veremeyecek kadar şaşırılmıştı. Lazarus kimdi ki?

Alicia, Peter’a döndü. “Ona söyledin mi?”

“Tam söyleyecektim” dedi Peter.

“Neyi?” diye sordu Michael.

“Ablan Michael.” Peter ona gülümsedi. “Burada.”

Michael’ın gözleri yaşardı. “Bu hiç komik değil.”

“Şaka yapmıyorum Michael. Sara burada. Ve gayet iyi.”

“Hatırlamıyorum işte.”

Altısı Michael’ın yatağının etrafında toplanmışlardı: Sara, Peter, Hollis, Alicia, Billie dedikleri kadın ve kendini Michael’a Jude Cripp olarak tanıtan mavi gözlü adam. Peter’ın Michael’a haberi vermesinden sonra Alicia ona ablasını getirmeye gitmişti; birkaç saniye sonra odaya dalan Sara ağlayarak ve gülerek koşup Michael’a sarılmıştı. Bu o kadar tuhaftı ki Michael nereden başlayacağını, ne soracağını bilememişti. Ama Sara yaşıyordu. Şimdilik önemli olan tek şey buydu.

Hollis onu nasıl bulduklarını açıklamıştı. Geldiklerinin ertesi günü Hollis’le Billie Humveeleri aramak için Las Vegas’a geri dönmüşlerdi. Otele varınca dumanı tüten bir moloz ve yamulmuş kiriş yığınıyla karşılaşmışlardı. Binanın doğu cephesi tamamen çökmüştü, sokak bir moloz dağıyla kaplanmıştı. Bu dağın altında bir yerlerde paramparça olmuş Humveeler vardı. Hava isli ve tozlu; her şeyin üstü küllerle kaplanmıştı. Alevlerin sıçradığı yandaki otel hâlâ için için yanıyordu. Ama doğudaki bina, Hollis’in viralin Sara’yı götürdüğünü gördüğü bina hâlâ sağlamdı. Burası Eyfel Kulesi Restoranı diye bir yerd. Binanın merdivenlerle çıkılan tepesinde pencerelerle çevrili geniş ve yuvarlak bir oda vardı; çoğu kırık ya da camsız olan bu pencereler yıkılmış otele bakıyordu.

Sara masalardan birinin altına kıvrılmıştı, baygın yatıyordu. Hollis dokununca Sara uyanır gibi olmuştu, ama gözleri donuk ve odaksızdı; nerede olduğunu ve başına ne geldiğini bilmiyor gibi görünüyordu. Yüzüyle kollarında çizikler vardı; kucağında duran bileği kırılmış gibiydi. Hollis onu kucağına alıp on bir katın karanlık merdivenlerinden indirerek dışarının dumanlı havasına çıkarmıştı. Barınak’a giden yolun yarısında Sara kendine gelmeye başlamıştı.

“Gerçekten öyle mi oldu?” diye sordu Michael ona.

“Hollis öyle diyorsa öyledir. Hatırladığım tek şey iskambil oynadığım Michael. Sonra bir baktım kamyonda, Hollis’in yanındayım. Arada büyük bir boşluk var.”

“Gerçekten iyi misin peki?”

Sara omuz silkti. Çizikler ve kırılmadığı, sadece incindiği anlaşılan ve bandajlanan bileği hariç görünürde yara beresi yoktu hiç. “İyi *hissediyorum*. Açıklayamam.”

Jude sandalyesinde Alicia’ya döndü. “Şunu söylemeliyim ki parti yapmayı gerçekten biliyorsun Alicia. O el bombasını attığında yüzlerini görmek isterdim.”

“Michael’ın da payı vardı. Bize gazdan bahseden oydu. Peter da tavayı kullandı.”

“O kısmı hâlâ tamamen anlamış değilim” dedi Billie kaşlarını çatarak. “Kendi yansımasını mı gördü?”

Peter omuz silkti. “Tek bildiğim işe yaradığı.”

“Belki de viraller aşçılığını beğenmemiştir” dedi Hollis.

Herkes güldü.

Bütün bunlar çok tuhaf, diye düşündü Michael. Sadece anlatılanlar değil, herkesin böyle kaygısızca davranması da tuhaftı.

“Yalnız sizin orada ne işiniz vardı anlamadım” demeye cesaret etti. “İyi ki oradaydınız, ama çok büyük bir tesadüf gibi görünüyor.”

Yanıt veren Jude oldu. “Hâlâ şehirden çeşitli şeyler toplamak için düzenli olarak ekipler gönderiyoruz. Otel patladığında sadece üç sokak ötedeydik. Eski kumarhanelerden birinin bodrumunda bir müstahkem sığınağımız var.” Ağzını açmadan sıırıttı. “Sizi tamamen şans eseri gördük.”

Michael durup bunu düşündü. “Hayır, bu doğru olamaz” dedi bir an sonra. “Çok iyi hatırlıyorum. Otel biz *çıktıktan* sonra patladı. Siz o sırada oradaydınız.”

Jude şüpheyle kafa salladı. “Sanmıyorum.”

“Hayır, ona sor. O her şeyi gördü.” Michael başını çevirip Billie’ye baktı; kadın onu her zamanki nötr kaygısıyla inceliyordu. “Çok iyi hatırlıyorum. Önce virallere ateş ettin, sonra Amy beni kamyonun içine çekti. Sonra da patlamayı duyduk.”

Ama Billie’nin karşılık vermesine fırsat kalmadan Hollis araya girdi: “Bence biraz karıştırıyorsun Michael. Seni kamyonu çeken bendim. O sırada otel yanıyordu. Karıştırdın herhalde.”

“Öyle hatırlıyorum ama...” Michael tekrar Jude’a, heykel gibi yüzüne baktı. “Siz bir sığınaktaydınız, öyle mi?”

“Kesinlikle.”

“Üç sokak ötede.”

“Aşağı yukarı.” Hollis onun suyuna gidercesine gülümsedi. “Dediğim gibi, büyük bir şanstı, fazla kurcalamanın anlamı yok bence dostum.”

Michael herkesin kendisine baktığını hissedip huzursuzlandı. Jude’un öyküsünün mantıksız olduğu belliydi. Kim gece vakti bir müstahkem sığınağın güvenliğinden çıkıp da yanan bir binaya *doğru* giderdi ki? Otelin üç tarafındaki sokaklar moloz kaplıydı. Yani Jude’la Billie ancak doğudan gelmiş olabilirlerdi. Michael binanın hangi tarafından çıktıklarını anımsamaya çalıştı. Güneydi sanki.

“Aman, neyse, bilmiyorum” dedi sonunda. “Belki de yanlış hatırlıyorumdur. Açıkçası kafamın içi karman çorman.”

Billie başını salladı. “Normaldir, epeydir bilinçsizdin. Birkaç gün sonra her şeyi hatırlamaya başlarsın eminim.”

“Billie haklı” dedi Peter. “Hastamız dinlensin biraz.” Hollis’e döndü. “Olson bizi dışarı çıkarıp

etrafı gezdireceğini söyledi. Buranın işleyişini görmemiz için.”

“Olson kim?” diye sordu Michael.

“Olson Hand. Buranın lideri. Eminim yakında tanışırız. Eee, ne diyorsun Hollis?”

İriyarı adam dudaklarını aralamadan gülümsedi. “Bence harika olur.”

Herkes kalkmak için ayaklandı. Michael tek başına yatıp da bu tuhaf ve yeni koşulları düşünmeye razı olmuşken, Sara son anda onun yatağına döndü. Jude paravanın kenarından Sara’yı seyrediyordu. Sara Michael’ın elini tuttu ve alına çabucak bir öpücük kondurdu – bunu yıllardır ilk kez yapıyordu.

“İyi olmana sevindim” dedi. “Gücünü toplamaya çalış, tamam mı? Hepimiz bunu bekliyoruz.”

Michael gitmelerine kulak kabarttı. Ayak sesleri, sonra da açılıp kapanan ağır bir kapının sesi. Yalnız olduğuna emin olmak için bir dakika daha bekledi. Sonra elini açıp, Sara’nın gizlice tutuşturduğu katlı kâğıt parçasına baktı.

Onlara hiçbir şey söyleme.

Kırk sekiz

Peter'ın bahsettiği parti önceki akşam, gelişlerinin üçüncü gecesinde düzenlenmişti. Böylece herkesi, Barınak sakinlerinin tümünü bir arada görme fırsatını bulmuşlardı. Ve gördükleri tuhaf geliyordu.

Her şey tuhaf geliyordu, örneğin Olson'ın virallerin bulunmadığı iddiası. Sadece iki yüz kilometre güneydeki Las Vegas viral kaynıyordu; Joshua Vadisi'nden Kelso'ya giderken en az o kadar mesafeyi, benzer arazi koşullarında kat etmişlerdi ve viraller onları yol boyunca takip etmişti. Alicia rüzgârın sürünün kokusunu epey uzaklara taşıyacağını belirtti. Oysa tek savunma hattı, saldırıları kesinlikle engelleyemeyecek bir metal çitti görünüşe göre. Olson kamyonların tepesindeki alev makineleri hariç doğru dürüst silahları olmadığını itiraf etmişti. Pompalı tüfekler sadece gözdağı vermek içindi, cephaneleri onyıllar önce tükenmişti.

“Görüyorsunuz ya” demişti Olson onlara, “burada gayet huzurlu yaşıyoruz.”

Olson Hand: Peter onun gibi birini ilk kez görüyordu, adam kendi otoritesiyle tamamen barışık. Yardımcıları gibi görünen Billie ve Jude adlı adam ve onları Las Vegas'tan getiren kamyon şoförü – Gus bir çeşit mühendis gibiydi, “bedensel fabrika” dedikleri yerin sorumlusuydu– hariç Peter bir yönetici kadro görmemişti. Olson'ın unvanı yoktu; liderdi sadece. Ama işini yaparken çok rahattı; isteklerini kibarca, hatta özür dilercesine bildiriyordu. Uzun boyluydu, gümüşü saçlıydı –erkeklerin çoğu gibi Olson da saçlarını uzun bir atkuyruğu şeklinde topluyordu, bütün kadınlarla çocuklarına saçları kısacıktı–, iki büklüm duruyordu, turuncu tulumu üstüne bol geliyordu, üç yüz kişinin hayatından sorumlu birinden çok müşfik ve babacan biri gibiydi.

Onlara Barınak'ın tarihini Olson anlatmıştı. Bunu gelmelerinden sonraki birkaç saat içinde yapmıştı. Revirdeydiler, Olson'ın kızı Mira –zayıf, ince kemikli, neredeyse şeffaf görünecek kadar soluk ve ince saçları kısacık kesilmiş, onlara kaygıyla ve hayretle bakar gibi görünen bir kızdı– Michael'la ilgileniyordu. Kamyondan getirildikten sonra yedisini soyup yıkamışlardı, eşyalarına el konmuştu; Olson silahları hariç her şeyin iade edileceğini söylemişti. Yollarına devam etmeyi seçerlerse –Olson burada duraksayıp her zamanki sevecenliğiyle onlara kalmalarını umduğunu söylemişti– silahları da geri verilecekti. Ama şimdilik ateşli silahlarıyla bıçakları kilit altında tutulacaktı.

Barınak'a gelince: Olson buranın geçmişi hakkında pek çok şeyin bilinmediğini, öykülerin zamanla değiştiğini ve sonunda gerçeğin muğlaklaştığını açıklamıştı. Ama genel kabul görmüş birkaç husus vardı. İlk yerleşimciler savaşın son günlerinde Las Vegas'tan buraya gelmiş bir grup göçmendi. Parmaklıklılı, duvarlı ve çitli hapisanenin onları koruyacağını umarak yani isteyerek mi geldikleri yoksa sadece geçerken mola mı verdikleri belirsizdi. Ama burada viral bulunmadığını, virallerin civardaki çölde yaşayamadıklarını –çölün doğal bir bariyer olduğunu– keşfedince kalmaya, çölde

yaşamaya karar vermişlerdi. Hapishane kompleksi iki bölümden oluşuyordu: Biri ilk yerleşimcilerin kaldıkları yer olan Desert Wells^[15] Eyalet Hapishanesi'ydi, diğeriye yanda bulunan ve eskiden reşit olmayan suçluların çalıştırıldığı düşük güvenli bir zirai çalışma kampıydı. Şimdi bütün sakinler burada kalıyorlardı. Hapishaneye adını veren pınar hem toprağı sulamada, hem de revir dahil olmak üzere bazı binaları soğutmakta kullanılan suyu sağlıyordu. İhtiyaç duydukları çoğu şeyi, örneğin hâlâ neredeyse herkesin giydiği turuncu tulumları hapishaneden edinmişlerdi; geri kalanlarıysa güneydeki kasabalardan temin ediyorlardı. Hayatları kolay değildi ve pek çok şeyleri eksikti, ama en azından burada viral tehdidi olmadan yaşayabiliyorlardı. Yıllarca dışarıya arama ekipleri göndermiş, sağ kalan başkalarını bulup buraya getirmeyi ummuşlardı. Birilerini buldukları olmuştu, hatta epey fazla insan bulmuşlardı, ama yıllardır kimseye rastlamıyorlardı ve umudu çoktan kesmişlerdi.

“İşte bu yüzden” demişti Olson müşfikçe gülümseyerek, “buradaki varlığınız mucizeden başka bir şey değil.” Gözleri yaşarmıştı. “Hepiniz. Bir mucizesiniz.”

O geceyi revirde, Michael'ın yanında geçirmişlerdi ve ertesi gün çalışma kampının yanındaki, ortasında bir araba lastiğı yığı bulunan tozlu bir plazaya bakan, etrafı benzin varilleriyle çevrili, cüruf betonu bloklarından yapılmış bir ikiz kulübeye götürülmüşlerdi. Sonraki üç günü burada baş başa, zorunlu bir karantina altında geçireceklerdi. Diğer taraftaki kulübeler boş gibiydi. Kaldıkları kulübeler sade döşenmişti, her birinde sadece bir masayla sandalyeler ve arka tarafta yataklı bir oda vardı; içerisi sıcak ve boğucuydu ve yerler kumluydu.

Hollis sabahleyin Billie'yle birlikte Humveeleri aramaya gitmişti; Olson çalışan araç kıtlığı çektiklerini ve Humveelerin, patlamadan sağlam kurtulmuşlarsa, gidip onları alma riskine değdiğini açıklamıştı. Peter, Olson'ın onlara el koymak mı yoksa iade etmek mi istediğini bilmiyordu. Bu mesele havada kalmıştı, Peter da ısrar etmemişti. Kamyonda yaşadıklarından, yedisinin neredeyse sıcağın ölmelerinden (Michael hâlâ baygındı) sonra olabildiğince az konuşmaları en iyisi gibi gelmişti. Olson onları Koloni ve yolculuklarının sebebi konusunda sorguya çekince biraz açıklama yapmak zorunda kalmışlardı. Ama Peter sadece California'daki bir yerleşim merkezinden geldiklerini ve sağ kalan insanları aradıklarını söylemişti. Olson'a askeri sığınaktan hiç bahsetmemişti ve geldikleri yerdeki insanların tepeden tırnağı silahlı olduklarını suskunluğuyla ima etmişti. Peter eninde sonunda Olson'a gerçeğı, en azından daha fazla gerçeğı anlatması gerekeceğini düşünüyordu. Ama henüz bunun sırası değildi ve Olson kendisine sunulan açıklamalarla yetinmiş gibiydi.

Sonraki iki gün boyunca diğer sakinleri hayal meyal görmüşlerdi sadece. Kulübelerin ötesinde merkezi bir pompa binasından yayılan uzun sulama borularına sahip tarlalar uzanıyordu ve onların da ötesinde geniş, gölgeli ağaçlarda tutulan yüzlerce baş hayvanlık sürü vardı. Arada sırada uzaktaki çit hattının civarında hareket eden bir aracın kaldırdığı tozları görüyorlardı. Ama bunun dışında ve tarlalarda çalışan birkaç kişi haricinde kimseyi görmemişlerdi. Diğer insanlar neredeydi? Kulübelerinin kapıları kilitli değildi, ama boş meydanın karşı tarafında turuncu tulumlu iki adam duruyordu hep. Onlara yemeklerini bu adamlar, genellikle Billie veya Olson'la birlikte (Michael'ın durumunu haber veriyorlardı) getiriyorlardı. Olson onlara Michael'ın bir çeşit derin uykuda olduğunu – ama bunun koma olmayabileceğini söylemişti. Sıcağın insanları bu şekilde etkilediğini daha önce de görmüşlerdi. Ama Michael'ın ateşinin düşmesi iyiye alametti.

Sonra, üçüncü günün sabahında Sara getirilmişti.

Sara başına gelenleri anımsamıyordu. Ertesi gün Michael uyandığında ona anlatılanların bu kısmı ve Hollis'in onu nasıl bulduğunu anlatması yalan değildi. Çok sevinmiş ve rahatlamışlardı –yeni hayat koşullarını tam olarak kavrayamamış gibi görünse de Sara iyi görünüyordu–, ama hem ele geçirilişinin, hem de iade edilmesinin son derece şaşırtıcı olduğu doğrudu. Projektörlerin ve surların yokluğu gibi bu da mantıksız geliyordu.

Başka bir yerleşim merkezi bulmanın mutluluğu yerini derin bir huzursuzluğa bırakmıştı artık. Olson, Billie, Jude ve onları gözetleyen iki turuncu giysili adam, yani Hap'le Leon hariç kimseyi görmemişlerdi hâlâ. Başka tek hayat belirtisi, her akşam meydana tekerleklerle oynamaya gelen hırpani kılıklı dört kişilik bir Küçük grubuydu ki tuhaf bir şekilde onları almaya gelen yetişkinler olmuyordu hiç; Küçükler oyunları bitince kendi başlarına gidiyorlardı. Tutsak değillerse neden başlarında nöbetçi vardı? Tutsaklarsa rol yapmaya ne gerek vardı? Herkes neredeydi? Michael neden hâlâ baygındı? Olson sözünü tutmuştu, sırt çantaları iade edilmişti; içlerinin karıştırıldığı belliydi ve bazı nesnelere, örneğin Sara'nın ilkyardım kutusundaki neştere el konmuştu. Ama Caleb'in bir iç cebe tıktığı haritalar gözden kaçmış gibiydi. Hapishane, Nevada haritasında yoktu, ama Las Vegas'ın kuzeyindeki, 95. Otoban'daki Desert Wells kasabasını buldular. Doğuda yolsuz ve kasabasız, engin bir gri bölge vardı ve buraya NELLIS HAVA KUVVETLERİ DENEME ALANI KOMPLEKSİ deniyordu. Bu bölgenin batısında, Desert Wells kasabasının sadece birkaç kilometre ötesinde, YUCCA DAĞI DOĞA PARKI adlı küçük bir kırmızı kare bulunuyordu. Peter buldukları yer konusunda haklıysa, kuzeyde gördükleri bina bu parka aitti. Hollis'in Billie ve Gus'la birlikte güneye gitmesini fırsat bilip etrafı gezmişti. Hollis çit hattının görüldüğünden sağlam olduğunu söylemişti – aralarında takriben on metre bulunan, kalın çelikten yapılmış iki barikatın tepeleri dikenli tellerle kaplıydı. Peter sadece iki çıkış görmüştü. Biri güneyde, tarlaların diğer ucundaydı –bina kompleksini çevreler gibi görünen bir yola bağlanıyordu–; ana çit kapısıysa bina kompleksini otobana bağlıyordu. Buranın iki yanında birer beton gözetleme kulesi vardı – bunlarda nöbetçi olup olmadığını bilmiyorlardı, ama zemin seviyesindeki küçük bekçi kulübesinde turuncu giysili adamlardan biri duruyordu; Hollis'le Billie'nin geçmeleri için çit kapısını açan oydu.

Barınak, kuzeye gitmek için kullandıkları otobana sadece birkaç kilometre uzaklıktaydı. Gri taşlardan yapılmış, ürkütücü hapishane binası kompleksin doğu kenarındaydı; etrafı birkaç küçük binayla ve teneke barakalarla çevriliydi. Hollis otobandan çite giderken güneyden kuzeye uzanan bir demiryolu hattından geçtiklerini söylemişti. Bu hat dosdoğru kuzeydeki sıradağlara uzanıyor gibiydi – Hollis bunun tuhaf olduğunu söylemişti, çünkü kim dağlara ray çekmek isterdi ki? İlk toplantılarında Olson, Peter'in araçlarına nereden yakıt bulduklarını sorması üzerine bir demiryolu deposundan bahsetmişti. Hollis ise güneyde yakıt deposu olup olmadığını bilmediklerini söylemişti. Bir yerlerden yakıt buluyorlardı herhalde. Peter gitme fikrinin şimdiden zihninde şekillenmeye başladığını ve bunun için bir araç çalmak ve onu çalıştıracak yakıt bulmak zorunda kalacaklarını bu konuşma sırasında fark etmişti.

Hava sıcaktı; günlerce süren tecrit etkisini göstermeye başlamıştı. Herkes huzursuzdu ve Michael için kaygılanıyorlardı. Boğucu kulübelerinde hiçbirinin gözüne uyku girmemişti. En az uyuyanları Amy idi; Peter kızın gözlerini kapadığını gördüğünü sanmıyordu. Kız bütün gece yatağında oturuyordu, yüzünde yoğun bir dikkat var gibiydi. Sanki, diye düşündü Peter, kız bir problemi çözmeye çalışıyordu.

Üçüncü gece Olson geldi. Yanında Billie'yle Jude vardı. Peter, Jude'un başta görüldüğünden daha önemli biri olduğundan şüphelenmeye başlamıştı giderek. Adamın konumunun tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. Ama onda huzursuz edici bir taraf vardı. Beyaz ve düz dişlerine, delici bakışlara sahip mavi gözlerine bakmamak imkânsızdı. Yüzüne gençlik katan şeylerdi, adam sanki zamanı yavaşlatmıştı ve Peter o adama ne zaman baksa, kendini bir fırtınaya bakıyormuş gibi hissediyordu. Peter, Olson'ın o adama doğrudan emir verdiğine hiç tanık olmadığını fark etmişti –Olson sadece Billie'yle, Gus'la ve kulübeye gelip giden turuncu giysili adamlarla muhatap oluyordu– ve Jude'un Olson'dan bağımsız bir otoriteye sahip olduğunu düşünmeye başlamıştı. Jude'un başlarındaki nöbetçilerle konuştuğuna birkaç kez tanık olmuştu.

Alacakaranlık çökerken üçü meydandan kulübeye doğru yürüdüler. Hava serinleyince lastiklerin üstünde Küçükler belirmişti; üç yetişkin geçerken Küçükler birden ürkmüş bir kuş sürüsü gibi dağıldılar.

“Artık gerçekten tanışmamızın zamanı geldi” dedi Olson kapıya varınca. Müşfikçe gülümsüyordu – bu gülümseme sahte gelmeye başlamıştı. Boş bir gülümseme gibiydi. Olson'ın yanında duran Jude kusursuz dişlerini sergiliyordu, mavi gözlerini loş kulübede gezdiriyordu. Sadece Billie sakin gibiydi; ciddi yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu.

“Hepiniz gelin lütfen” dedi Olson. “Bekleyiş sona erdi. Herkes sizinle tanışmaya can atıyor.”

Onları boş meydandan geçirdiler. Koltuk değnekleriyle yürüyen Alicia, Amy'yi yanından ayırmıyordu. Dikkatle ve sessizce yürüyerek bir kulübeler labirentine girdiler. Burası bir çeşit şebeke şeklinde düzenlenmiş gibiydi, sıra sıra dizili binaların arasında dar sokaklar vardı, burada ikamet edildiği belliydi: Pencereler gaz lambalarıyla aydınlanıyordu; binaların arasına gerilmiş iplerdeki çamaşırlar çöl havasında kuruyordu. İleride hapishane binası göğe yükseliyordu. Karanlıktaydılar, onları koruyacak ışıklar yoktu; kemerinde bıçak bile olmayan Peter kendini hiç bu kadar tuhaf hissetmemişti. Yukarıda bir yerlerden gelen duman ve pişen yemek kokusu ve insan sesleri, yaklaştıkça artıyordu.

Köşeyi sapınca, kalın çelik direklerle desteklenmiş, dört yanı açık, geniş bir çatının altında toplanmış büyük bir kalabalık gördüler. Mekân, alanı çevreleyen açık fiçılardaki dumanlı alevlerle aydınlanıyordu. Yan tarafa uzun masalarla sandalyeler dizilmişti; tulumlu insanlar yandaki bir binadan yemek dolu tencereler getiriyorlardı.

Herkes donakaldı.

Sonra, onlara bakan yüz denizinden önce bir ses, sonra bir başkası heyecanla yükseldi. *İşte oradalar! Gezinler! Uzaktan gelenler!*

Kalabalık çevrelerini sararken Peter yavaşça yutulduğu hissine kapıldı. Ve o insan dalgası tarafından sarmalanırken tüm kaygılarını kısa süreliğine unuttu. Burada yüzlerce insan vardı, adamlar ve kadınlar ve çocuklar, varlıklarına öyle sevinmiş görünüyorlardı ki Peter'ın Olson'ın söylediği sözün doğruluğuna, gerçekten bir mucize olduklarına inanası geldi. Adamlar omzuna pat pat vuruyorlardı, elini sıkıyorlardı. Kadınlardan bazıları ona bebeklerini uzatıyorlardı, armağan edercesine sergiliyorlardı; bazılarıysa ona çabucak dokunup kaçmakla yetiniyorlardı – utanıyorlar

mıydı, korkuyorlar mıydı yoksa sadece duyulanmışlar mıydı; Peter bunu bilemiyordu. Görüş alanının kenarında Olson insanlara sakin olmalarını, hep birden gelmemelerini söylüyordu, ama bu uyarılar gereksiz gibiydi. *Sizi gördüğümüze öyle sevindik ki*, diyordu herkes. *Geldiğinize öyle sevindik ki*.

Bu birkaç dakika boyunca sürdü ve sonra Peter bütün bunlardan, gülümsemelerden ve dokunmalardan, yinelenen selamlardan sıkılmaya başladı. Yeni insanlarla, hele yüzlerce kişilik bir kalabalıkla tanışma fikri öyle yeni ve tuhaf geliyordu ki, kavramakta zorlanıyordu. Eski püskü turuncu tulumlar giymiş bu adamlarla kadınlarda çocuksu bir taraf olduğunu düşünmeye başladı; yüzleri bitkindi ama faltaşı gibi açık gözlerinde masumiyet, hatta neredeyse itaatkârlık vardı. Kalabalığın sevecenliği inkâr edilemezdi, ama rol yapıyor gibiydiler, sanki anlık tepkiler vermiyor ve tam da Peter'ın kapıldığı hissi, tüm kalkanlarını indirme hissini uyandıracak şekilde davranmaya özen gösteriyorlardı.

Bir yandan bunları düşünürken bir yandan da arkadaşlarını gözden kaçırmamaya çalışıyor ve bunda zorlanıyordu. Kalabalık onları birbirinden ayırmıştı, diğerlerini ancak anlık olarak görebiliyordu: Sara'nın omzuna bir bebek atmış bir kadının başının üstünde beliren saçlarını; Caleb'in uzakta bir yerden gelen kahkahasını. Sağındaki Mausami'nin etrafı övgüler yağdıran ufak tefek kadınlarla çevrilmişti. Peter kadınlardan birinin elini uzatıp Mausami'nin karnına dokunduğunu gördü.

Sonra yanında Olson belirdi. Kızı Mira'yı getirmişti.

“O kız, Amy” dedi Olson; Peter ilk kez adamın kaşlarını çattığını gördü. “Konuşamıyor mu?”

Amy, Alicia'nın yanında duruyordu ve etraflarını sarmış olan bir grup küçük kız Amy'yi gösterip ellerini ağızlarına bastırarak gülüyorlardı. Peter bakarken Alicia koltuk değneklerinden birini kaldırıp yarı şakacı bir edayla sallayınca çocuklar çil yavrusu gibi dağıldılar. Alicia bir an Peter'la bakıştı. *İmdat*, diyordu sanki. Ama o bile gülümsüyordu.

Peter tekrar Olson'a döndü. “Konuşamıyor.”

“Ne tuhaf. Böyle bir şeyi ilk kez duyuyorum.” Kızına göz attıktan sonra tekrar Peter'a, kaygıyla baktı. “Ama... başka tersliği yok, değil mi?”

“Terslik mi?”

Olson duraksadı. “Dobralığımı bağışlamalısın. Ama çocuk doğurabilen kadınlar çok önemlidir. Daha önemli hiçbir şey yok, çünkü sayımız çok azaldı. Dişilerinizden birinin hamile olduğunu öğrendim. İnsanlar bunu bilmek ister.”

Dişileriniz, diye düşündü Peter. Tuhaf bir sözcük seçimiydi. Etrafı hâlâ kadınlarla çevrili olan Mausami'ye baktı. Kadınların da çoğunun hamile olduğunu fark etti.

“Olabilir.”

“Peki ya diğerleri? Sara'yla kızıl saçlı kız, Lish.”

Bu sorgulama öyle ani ve tuhaftı ki Peter duraksadı, ne diyeceğini ya da demeyeceğini bilemedi.

Ama Olson Şimdi ona dikkatle bakıyordu, yanıt bekliyordu.

“Sanırım.”

Olson bu yanıtta tatmin olmuş gibiydi. Başını hafifçe sallayarak tekrar gülümsedi. “Güzel.”

DiŐiler, diye düşündü Peter tekrar. Olson çiftlik hayvanlarından bahsediyordu sanki. Fazla konuştuğu, önemli bir bilginin ağzından alındığı hissine kapılıp huzursuz oldu. Babasının yanında duran Mira uzaklaşan kalabalığa dönüktü; Peter kızın tek kelime etmemiş olduğunu fark etti.

Herkes masaların etrafında toplanmaya başlamıştı. Yemek dağıtılırken sesler alçaldı – dev kazanlardan kâselere kepçeyle konulan yahni, ekmek dolu servis tabakları, tereyağı konmuş kaplar ve süt dolu sürahiler. Peter etrafa bakınırken herkes konuşuyor ve yemek alıyordu, bazıları çocuklarına yardım ediyordu, bebekli kadınlar bebeklerini kucaklarında sallıyor veya emziriyorlardı; Peter sadece sağ kalmış bir grup insanı değil bir aileyi gördüğünü fark etti. Koloni’den ayrılmalarından beri ilk kez orayı özledi ve böyle Şüpheli olmakla hata edip etmediğini merak etti. Belki de burada gerçekten güvendeydiler.

Ama bir terslik vardı; bunu hissediyordu. Kalabalıkta bir eksiklik vardı; bir Şey eksikti. Neyin eksik olduğunu bilmiyordu; bilincinin kenarını kemiren yokluğunun baktıkça derinleŐtiĐini biliyordu sadece. Alicia’yla Amy’nin Şimdi Jude’un yanında olduklarını, adamın onlara nereye oturacaklarını gösterdiğini gördü. Deri çizmeleri yüzünden iyice uzun boylu görünen –diğer herkes yalınayaktı– adamın yanında cüce gibi kalmışlardı. Peter bakarken Jude Alicia’ya eğildi, koluna dokundu ve kulağına çabucak konuştu; Alicia gülerek karşılık verdi.

Olson bir elini Peter’in omzuna koyunca bu düşünceler dağıldı. “Umarım bizimle kalmayı seçersiniz” dedi adam. “Bunu hepimiz umuyoruz. Birlikten kuvvet doğar.”

“Bunu sonra konuşuruz” demeyi başardı Peter.

“Elbette” dedi Olson elini çekmeden. “Acele yok. İstediğiniz kadar zamanınız var.”

Kırk dokuz

Durum gayet netti. Etrafta hiç erkek çocuk yoktu.

Veya neredeyse hiç yoktu. Alicia'yla Hollis iki tane gördüklerini öne sürüyorlardı. Ama Peter onları sorguya çekince, emin olmadıklarını itiraf etmek zorunda kaldılar. Bütün Küçüklerin saçları kısacık olduğundan, kız mı erkek mi olduklarını anlamak zordu ve daha büyük çocuklar görmemişlerdi.

Vakit dördüncü günün ikindisiydi ve Michael nihayet uyanmıştı. Beşi büyük kulübede toplanmışlardı; Mausami'yle Amy bitişik kulübedeydiler. Peter'la Hollis, Olson'la birlikte tarlalarda yaptıkları gezintiden dönmüşlerdi. Gezintinin asıl amacı çite tekrar bakmaktı, çünkü Michael yola çıkabilir hale gelir gelmez gitmeye karar vermişlerdi. Bunu Olson'a açmaları söz konusu değildi, çünkü her ne kadar Peter o adamdan hoşlandığını itiraf etmek zorunda olsa da ve ona güvenmemek için belirli bir sebep bulamasa da, Barınak'ta pek çok tuhafılık vardı ve dün geceki olaylardan sonra Peter, Olson'ın niyetinden iyice şüpheye düşmüştü. Olson hepsine yönelik kısa bir ağırlama konuşması yapmıştı, ama gece ilerledikçe Peter kalabalığın samimiyetsiz sevecenliğini huzursuz, hatta rahatsız edici bulmaya başlamıştı. Herkes temelde birbirinin aynısıydı ve sabahleyin Peter hiç kimseyi net anımsayamadığını fark etmişti; zihninde bütün yüzlerle sesler birbirine karışmıştı. Tek bir kişinin bile Koloni'yi veya oranın nasıl kurulduğunu sormadığını fark etmişti – düşündükçe anlamsız geliyordu bu. Başka bir yerleşim merkezini merak etmeleri çok doğal olmaz mıydı? Onlara yolculukları ve gördükleri hakkında sorular sormaları? Ama Peter'la diğerleri yoktan var oluvermişlerdi sanki. Kimsenin onlara ismini bile söylemediğini fark etmişti.

Bir araç çalmaları gerekecekti; bu konuda herkes hemfikirdi. Bir sonraki mesele yakıtı. Güneydeki tren raylarını takip ederek yakıt deposunu arayabilirlerdi veya yeterince yakıtları varsa güneye, Las Vegas Havaalanı'na gidip oradan da kuzeye, tekrar 15. Otoban'a sapabilirlerdi. Peşlerine düşülecekti muhtemelen; Peter, Olson'ın kamyonlarından birini mücadele etmeden bırakacağını sanmıyordu. Bundan kaçınmak için dosdoğru doğuya, test alanına gidebilirlerdi, ama orada yol ve kasaba yoktu ve arazi Barınak civarındaki gibiyse mahsur kalmak isteyecekleri bir yer değildi.

Geriye silah meselesi kalıyordu. Alicia bir yerlerde bir cephanelik olduğuna inanıyordu –Olson ne derse desin, baştan beri gördükleri silahların dolu olduğunu düşünüyordu– ve dün gece bu konuda Jude'un ağzını aramak için elinden geleni yapmıştı. Jude bütün akşam onun yanından ayrılmamıştı – tıpkı Olson'ın Peter'ın yanından ayrılmadığı gibi– ve sabahleyin onu bir kamyonete bindirip bina kompleksinin geri kalanını gezdirmişti. Peter bundan hoşlanmamıştı, ama fark edilmeden bilgi toplama fırsatlarını kullanmaları gerekiyordu.

Bir cephanelik varsa bile Jude yerini söylememişti. Belki de Olson gerçeği söylüyordu, ama bu konuda riske giremezlerdi. Hem her halükârda, yanlarında getirdikleri silahlar bir yerlerdeydi

mutlaka – Peter üç tüfek, dokuz bıçak, en az altı şarjör ve birkaç el bombası getirdiklerini düşünüyordu.

“Peki ya hapisane?” diye sordu Caleb.

Peter bunu düşünmüştü bile. Kale gibi olan hapisane bir şeyleri saklamaya uygun bir yerdi. Ama şimdilik hiçbiri hapisaneye, içeri girmenin yolunu bulacak kadar yaklaşmamışlardı. Orası Olson’ın söylediği gibi terk edilmiş görünüyordu.

“Bence havanın kararmasını bekleyip oraya gidelim” dedi Hollis. “Orada ne olduğunu öğrenmemiz şart.”

Peter, Sara’ya döndü. “Michael ne kadar uzağa gidebilir sence?”

Sara şüpheyle kaşlarını çattı. “Onda ne terslik olduğunu bile bilmiyorum. Belki sahiden de sıcak çarpmıştır, ama sanmıyorum.”

Bu konudaki şüphelerini daha önce de dile getirmişti. Michael’ın nöbet geçirmesine yol açacak kadar ciddi bir sıcak çarpmasının onu çok büyük ihtimalle öldüreceğini, çünkü o durumda beyninin şişeceğini söylemişti. Michael’ın uzun süre baygın kalmasının sebebi bu olabilirdi, ama artık uyanıktı ve Sara onda beyin hasarı belirtisine rastlamamıştı. Michael’ın konuşması ve motor koordinasyonu normaldi; gözbebekleri de normal ve tepkiliydi. Sanki derin ama normal bir uykuya dalmış ve sonra uyanıvermişti.

“Hâlâ çok halsiz” diye devam etti Sara. “Bunun sebebi dehidrasyon kısmen. Ama yola çıkacak hale gelmesi iki üç günü bulabilir.”

Alicia inleyerek yatağına geri oturdu. “O kadar dayanabileceğimi sanmam.”

“Sorun ne?” diye sordu Peter.

“Sorun Jude. Onların huyuna suyuna gitmemiz gerektiğini biliyorum, ama daha ne kadar dayanmak zorunda kalacağımı merak ediyorum.”

Ne demek istediği açıktı. “Sence onu... ne bileyim, biraz daha oyalayabilir misin?”

“Beni merak etme. Başımın çaresine bakabilirim. Ama Jude’un hoşuna gitmeyecek.” Duraksadı, birden kararsızlığa kapılmıştı. “Bir şey daha var, Jude’la alakasız. Bundan bahsetmeli miyim emin değilim. Liza Chou’yu hatırlayan var mı?”

Peter hatırlıyordu, en azından ismen. Liza, Yaşlı Chou’nun kuziniydi. O ve ailesi, ağabeyiyle ebeveyni Karanlık Gece’de yitirilmişlerdi – ya öldürülmüşlerdi ya da dönüştürülmüşlerdi, Peter anımsayamıyordu. Liza’yı hayal meyal hatırlıyordu, Sığınak’ta birlikte geçirdikleri zamanlardan. Liza büyük çocuklardan biriydi, Peter’a neredeyse yetişkin gibi görünürdü.

“Ne olmuş ona?” diye sordu Hollis.

Alicia duraksadı. “Bugün onu gördüm galiba.”

“Bu imkânsız” dedi Sara gülerek.

“İmkânsız olduğunu *biliyorum*. Buradaki *her şey* imkânsız. Ama Liza’nın yanağında bir yara izi vardı, bunu hatırlıyorum. Kaza mı geçirmişti neydi unuttum. O yara izinin aynısını gördüm.”

Peter öne eğildi. Bu yeni bilgi önemli gibiydi, zihninde giderek beliren ve tamamen kavrayamadığı bir bütünün parçası gibiydi. “Nerede?”

“İnek ahırlarında. Onun da beni gördüğüne eminim. Yanımda Jude vardı, o yüzden gidip konuşmadım. Tekrar baktığımda gitmişti.”

Kaçıp bir şekilde buraya gelmiş olabilir, diye düşündü Peter. Ama Liza o zamanlar bir genç kızdı, onca yolu nasıl kat etmiş olabilirdi ki?

“Bilmiyorum Lish. Emin misin?”

“Hayır, emin değilim. Emin olmaya fırsat bulamadım. Liza Chou’ya çok benziyordu diyorum sadece.”

“Hamile miydi?” diye sordu Sara.

Alicia bir an düşündü. “Aslında evet.”

“Kadınların çoğu hamile” dedi Hollis. “Mantıklı aslında, değil mi? Sonuçta Küçük Küçük’tür.”

“Ama niye hiç erkek çocuk yok?” diye devam etti Sara. “Hem o kadar kadın hamileyse, daha fazla çocuk olması gerekmez miydi?”

“Çok çocuk yok mu?” diye sordu Alicia.

“Şey, var sanıyordum. Ama dün gece en fazla bir düzine saydım. Hep aynı çocukları görüyorum sanki.”

“Hollis, dışarıda çocuklar gördüğünü söylemiştin” dedi Peter.

İriyarı adam başıyla onayladı. “Şu lastik yığınının üstünde oynuyorlar.”

“Pabuç, bir baksana.”

Caleb yatağından kalktı ve kapıya gidip araladı.

“Tahmin edeyim” dedi Sara. “Çarpık dişli kız ve arkadaşı, küçük sarışın kız.”

Caleb onlara döndü. “Sara haklı. Dışarıdakiler o kızlar.”

“İşte bunu kastediyorum” dedi Sara ısrarla. “Hep aynı çocuklar. Sanki çok çocuk olduğunu

düşünelim diye oraya gelip duruyorlar.”

“Bunun anlamı ne peki?” Konuşan Alicia’ydı. “Tamam, erkek çocuk meselesinin tuhaf olduğuna katılıyorum. Ama bu... bilmiyorum Sara.”

Sara dönüp Alicia’ya bakarak saldırgan bir tavırla omuzlarını kaldırdı. “On beş yıl önce ölen bir kızı gördüğünü söyleyen sensin. Şimdi kaç yaşında olması gerekir, yirmilerinin ortasında mı? Onun Liza Chou olduğunu nereden anladın?”

“Söyledim ya. Yara izinden. Ayrıca Chouları görünce tanırım diye düşünüyorum.”

“Sana inanmamız mı gerekiyor yani?”

Sara’nın sert sesi Alicia’yı sinirlendirmiş gibiydi. “İnanıp inanmamanız umurunda değil. Ben ne gördüğümü biliyorum.”

Peter daha fazla dayanamadı. “Yeter, ikiniz de kesin artık.” İki kadın öfkeyle bakışıyorlardı. “Kavga etmek sorunlarımızı çözmez. Neyiniz var sizin?”

İki kadın da yanıt vermediler; odada yoğun bir gerginlik vardı. Sonra Alicia iç geçirip tekrar yatağa oturdu.

“Boşverin. Beklemekten sıkıldım o kadar. Burada gözüme uyku girmiyor. Hava öyle sıcak ki, bütün gece kâbus görüyorum.”

Bir an kimse konuşmadı.

“Şişman kadın?” dedi Hollis.

Alicia birden doğruldu. “Ne dedin?”

“Mutfakta.” Hollis’in sesi ciddiye. “Önceki Zaman’dan.”

Caleb kapıdan onlara yaklaştı. “*Sana söylüyorum, çocuk doğuştan salak değil...*”

Sara cümleyi tamamladı: “*...dayak yiye yiye salaklaştı.*” Yüzünde hayret vardı. “Ben de rüyamda onu görüyorum.”

Şimdi herkes Peter’a bakıyordu. Arkadaşları neden bahsediyorlardı? Şişman kadın kimdi?

Hayır anlamında kafa salladı. “Üzgünüm.”

“Ama sen hariç hepimiz aynı rüyayı görüyoruz” dedi Sara.

Hollis sakalını sıvazlayıp kafa salladı. “Öyle görünüyor.”

Michael derin bir uykuya dalıp çıkarken kapının açıldığını işitti. Paravanın yanında bir kız belirdi. Billie'den gençti, ama üstünde aynı tuhaf turuncu giysi vardı ve onun da saçları kısacık kesilmişti. Bir tepsi taşıyordu.

“Acıkmışsındır diye düşündüm.”

Kız yaklaşırken sıcak yemek kokusu Michael'ın duyularında elektrik akımı etkisi yaptı. Birden kurt gibi acıktı. Kız tepsiyi Michael'ın kucağına bıraktı: Kahverengi sulu bir çeşit et, haşlanmış bezelye ve en şahanesi kalın bir dilim tereyağlı ekmek. Yanda duran metal çatal ve bıçak, kaba bir bezle sarılıydı.

“Ben Michael” dedi Michael.

Kız hafifçe kafa sallayarak gülümsedi. Neden herkes sürekli gülümsüyordu?

“Ben Mira.” Michael kızın yüzünün kızardığını gördü. Kızın kısacık saçları beyazdı, Küçük saçı gibiydi. “Sana bakan bendim.”

Michael bunun tam olarak ne anlama geldiğini merak etti. Uyandığından beri geçen saatlerde bölük pörçük anılar geri gelmişti. İnsan sesleri, şekiller, etrafında hareket eden vücutlar, teninde ve ağzında hissettiği sular.

“Sana teşekkür borçluyum herhalde.”

“Ah, seve seve yaptım.” Kız onu bir an inceledi. “Gerçekten uzaklardan geldin, değil mi?”

“Uzaklar?”

Kız zarifçe omuz silkti. “Bir burası var, bir de uzaklar var.” Burnunu tepsiye doğru kaldırdı. “Yemeyecek misin?”

Michael yumuşacık ve leziz ekmekle başladı, sonra da ete ve nihayet bezelyelere geçti; sert ve acıydı ama yine de tatmin ediciydi. O karnını doyururken kız yatağın yanına bir sandalye çekti ve gözlerini Michael'a dikti, mest olmuş haldeydi, sanki Michael'ın çiğnediği her lokma ona da haz veriyordu. Bu insanlar ne tuhaftı.

“Sağ ol” dedi Michael, tabağında sadece yağ lekeleri kalınca. Bu kız kaç yaşındaydı ki? On altı. “Muhteşemdi.”

“Daha getirebilirim. Ne istersen.”

“Tıka basa doydum, cidden.”

Kız tepsiyi onun kucağından alıp kenara koydu. Michael kızın gitmeye hazırlandığını düşündü, ama kız yerden yüksekte duran yatağa yine yaklaştı.

“Seni... seyretmeyi seviyorum Michael.”

Michael yüzünün kızardığını hissetti. “Mira? Adın Mira, değil mi?”

Kız başıyla onaylayarak Michael’ın battaniyenin üstündeki elini aldı ve kendi eliyle sarmaladı. “Adımı söylemen hoşuma gitti.”

“Evet, şey, eee...”

Ama Michael devam edemedi; kız birden onu öpmeye başlamıştı. Michael’ın ağzına tatlı bir yumuşaklık dalgası doldu; duyularının allak bullak olduğunu hissetti. Kız onu öpüyordu! Öpüyordu! Michael da kızı öpüyordu!

“Babam bebek yapabilirsin diyor” diyordu kız; Michael onun sıcak nefesini yüzünde hissediyordu. “Bebek yaparsam halkaya gitmem gerekmeyecek. Babam istediğin adamı seçebilirsin diyor. Benim olur musun Michael? Benim olur musun?”

Michael düşünmeye çalışıyordu, kızın söylediklerini ve yaptıklarını anlamaya çalışıyordu; kız şimdi üstündeydi anlaşılın, kasığına oturmuştu, yüzü hâlâ Michael’ın yüzüne yaslıydı – Michael’ın güdülleri ve duyuları onu sessizce itaat etmeye yöneltiyordu. Bebek? Kız bebek sahibi olmak mı istiyordu? Bebek sahibi olursa halka takmak zorunda kalmayacaktı, öyle mi?

“Mira!”

Anlık bir kargaşa; kız gitmişti, çekilip alınmıştı. Oda birden adamlarla, turuncu tulumlu iriyarı adamlarla dolmuştu. Biri Mira’yı kolundan tutuyordu. Erkek değildi: Billie.

“Bunu” dedi Billie kıza, “görmemiş olayım.”

“Dinle” dedi Michael konuşmayı başararak, “benim suçumdu, gördüğünü sandığın şey her ne idiyse...”

Billie onu buz gibi bir bakışla susturdu. Arkasındaki adamlardan biri kıkırdadı.

“Sakın senin fikrinmiş gibi davranma.” Billie tekrar Mira’ya baktı. “Eve git” diye emretti. “Çabuk eve git.”

“O benim! Bana ait!”

“Yeter Mira. Dosdoğru eve gitmeni ve orada beklemeni istiyorum. Kimseyle konuşma. Anlaşıldı mı?”

“O halkaya gitmeyecekmiş!” diye haykırdı Mira. “Babam öyle dedi!”

Yine o sözcük, diye düşündü Michael. Halka. Halka neydi ki?

“Hemen buradan gitmezsen halkaya gidecek. Haydi git şimdi.”

Bu son sözler işe yaramış gibiydi; Mira sustu ve Michael'a bakmadan paravanın arkasına daldı. Michael bir yandan son birkaç dakikanın hislerini –şehvet, şaşkınlık, utanç– yaşarken, bir yandan da *Ne şanssızım. Bir daha gelmez,* diye düşünüyordu.

“Danny, git arkadan kamyonu getir. Tip, sen benimle kal.”

“Bana ne yapacaksınız?”

Billie küçük bir metal kutu çıkarmıştı. Baş ve işaretparmaklarını kullanarak kutudan bir tutam toz aldı ve bir bardak suya serpti. Bardağı Michael'a uzattı.

“Fondip yap.”

“Onu içmem.”

Billie sabırsızca iç geçirdi. “Tip, yardım eder misin?”

Adam öne çıkıp Michael'ın tepesine dikildi.

“Güven bana” dedi Billie. “Tadını sevmeyeceksin, ama kendini hemen çok daha iyi hissedeceksin. Ve artık şişman kadını görmeyeceksin.”

Şişman kadın, diye düşündü Michael. Önceki Zaman'daki, mutfaktaki şişman kadın.

“Onu nereden?..”

“İç hadi. Yolda açıklarım.”

Kaçış yok gibiydi. Michael suyu içti. Uçanlar adına, tadı berbattı.

“Bu ne yahu?”

“Bilmesen daha iyi.” Billie bardağı ondan aldı. “Bir şey hissediyor musun?”

Michael hissediyordu. Sanki içindeki uzun, gergin bir tel çekilmişti. Varlığının özünden parlak enerji dalgaları yayılıyor gibiydi. Ağzını açıp bu keşfini söyleyecekken birden güçlü bir spazmla tepeden tırnağa, hıçkırarak sarsıldı.

“İlk bir iki seferde öyle olur” dedi Billie. “Nefes al.”

Michael tekrar hıçkırdı. Odanın renkleri tuhaf bir şekilde canlıydı, sanki etrafındaki bütün yüzeyler bu yeni enerji ağının parçasıydı.

“Çenesini kapasa iyi olur” diye uyardı Tip.

“Bu muhteşem” demeyi başardı Michael. Hıçkırılmamak için yutkundu.

İkinci adam koridordan dönmüştü. “Hava kararıyor” dedi çabucak. “Yola çıkmalıyız.”

“Giysilerini verin.” Billie tekrar Michael’a baktı. “Peter mühendis olduğunu söylüyor. Her şeyi tamir edebileceğini. Bu doğru mu?”

Michael, Sara’nın kendisine gizlice verdiği kâğıttaki yazıyı düşündü.

Onlara hiçbir şey söyleme.

“Eee?”

“Sanırım.”

“Sanma Michael. Bu önemli. Yapabilir misin, yapamaz mısın?”

Michael diğer iki adama göz attı; kendisine hevesle, sanki her şey vereceği yanıtla bağıymış gibi bakıyorlardı.

“Tamam, evet.”

Billie başıyla onayladı. “Öyleyse giyin ve söylediğimiz her şeyi yap.”

Elli

Mausami karanlıktaydı, rüyasında kuşlar görüyordu. Kalbinin altındaki bir kıpırtı uyanmasına yol açtı; sanki içinde bir çift kanat çırpılıyordu.

Bebek, diye düşündü. Bebek kımıldıyor.

Yine o hisse kapıldı – net bir su basıncı hissiydi, ritmikti, sanki bir havuzun yüzeyinde halkalar genişliyordu. Sanki birisi içindeki bir pencereye tık tık vurup *Merhaba? Oradaki, merhaba!* diyordu.

Ellerinin terden sıırılsıklam olmuş gömleğinin altına girip karnında gezinmelerine izin verdi. İçine ılık bir tatmin yayıldı. Merhaba, diye düşündü. Asıl sana merhaba.

Bebek erkekti. Bebeğin erkek olduğunu en başından beri, çöp yığnında kahvaltısını kustuğundan beri düşünüyordu. Ona henüz isim vermek istemiyordu. İsmi olan bir bebeği yitirmek daha zordu, herkes öyle diyordu; ama asıl sebep bu değildi, çünkü bebek doğacaktı. Bu fikir umuttan, inançtan fazlasıydı. Mausami bebeğin doğacağını biliyordu. Ve bebek doğduğunda, bu dünyaya acıyla ağlayarak geldiğinde, Theo orada olacaktı ve oğullarına birlikte isim takacaklardı.

Burası. Barınak. Onu öyle yoruyordu ki. Tek yapabildiği uyumaktı. Ve karnını doyurmak. Bebek yüzündendi elbette; sürekli aç olmasının sebebi bebektir. Peksimetlerden, fasulye ezmesi ve askeri sığınakta buldukları o berbat, tuhaf yiyeceklerden sonra –plastığe vakumlanmış yüzyıllık, yapış yapış şeylerdi; zehirlenmemeleri mucizeydi– gerçek yemekler yemek muhteşemdi. Biftek ve süt. Ekmek ve peynir. Genzini gıdıklayan, kaymak gibi, hakiki tereyağı. Tereyağını yedikten sonra parmaklarını yalıyordu. Burada sonsuza dek kalabilirdi, sırf yiyecekler uğruna.

Hepsi en başta hissetmişlerdi: Bir terslik vardı. Dün gece etrafına üşüşen, kucağında bebek taşıyan veya hamile olan –bazıları hem kucağında bebek taşıyordu, hem de hamileydi–, onun da hamile olduğunu öğrenince kardeşçe gülümseyen bütün o kadınlar. Bir bebek! Ne güzel! Mausami ne zaman doğuracaktı? İlk çocuğu muydu? Gruplarında hamile olan başka kadın var mıydı? Mausami nereden anladıklarını o sırada merak etmemişti –oysa gebeliği pek belli olmuyordu–, çocuğun kimden olduğunu sormamalarını ve kendi çocuklarının babalarından bahsetmemelerini de tuhaf bulmamıştı.

Güneş batmıştı. Mausami'nin son hatırladığı şey, şekerleme yapmak için uzandıydı. Peter ve diğerleri öbür kulübedeydiler muhtemelen, ne yapacaklarına karar veriyorlardı. Bebek yine kımıldıyordu, Mausami'nin içinde çırpınıyordu. Yatarken gözlerini kapadı ve kendini o hisse kaptırdı. Nöbet tutmak: Yıllar öncesinde kalmış gibiydi. Farklı bir hayat. İnsanın bebeği olunca hayatı değişirdi, bunu biliyordu. İçinizde tuhaf, yeni bir varlık büyüdü ve doğduğunda artık siz de başka biri olurdunuz.

Birden fark etti: Yalnız değildi.

Amy yan yatakta oturuyordu. Kendini böyle görünmez kılabilmesi huzursuz ediciydi. Mausami içindeki bebek tekmeler atarken ona doğru döndü ve dizlerini çenesine çekti.

“Hey” dedi Maus ve esnedi. “Yatarken içim geçmiş herhalde.”

Herkes Amy'nin yanında böyle konuşurdu, bariz şeyleri söyleyerek kızın sessizliğini telafi ederdi. Kızın öyle yoğun bir dikkatle, düşüncelerinizi okurcasına bakması biraz rahatsız ediciydi. Mausami o zaman kızın aslında nereye baktığını fark etti.

“Ah. Anladım” dedi. “Dokunmak mı istiyorsun?”

Amy başını kararsızca yana eğdi.

“İstersen dokunabilirsin. Gel, sana göstereyim.”

Amy kalkıp Mausami'nin yatağının kenarına oturdu. Mausami onun elini tutup kendi karnına götürdü. Kızın eli sıcak ve biraz terliydi; parmak uçları şaşılacak kadar yumuşaktı, Mausami'nin yıllarca ok atmaktan nasır tutmuş parmak uçları gibi değildi.

“Bekle bir dakika. Demin kımıldıyordu.”

Hafif bir hareket. İrkilen Amy elini geri çekti hemen.

“Hissettin mi?” Amy'nin gözlerinde keyifli bir şok vardı. “Normaldir, bebekler öyle kımıldarlar. İşte...” Amy'nin elini alıp tekrar karnına bastırdı. Bebek hemen kımıldayıp tekme attı. “Vay, bu seferki şiddetliydi.”

Şimdi Amy de gülümsüyordu. Ne tuhaf ve muhteşem, diye düşündü Mausami, her şeyin ortasında, olan biten onca şeyin ortasında, içimde bir bebeğin kımıldadığını hissetmek. Yeni bir hayat, dünyaya gelen yeni bir insan.

Sonra Mausami duydu. İki sözcük.

O burada.

Mausami elini geri çekti ve yatakta telaşla gerileyip sırtını duvara yasladı. Kız ona delici bir bakışla bakıyordu, gözleri Mausami'nin görüş alanını iki parlak huzme gibi dolduruyordu.

“Bunu nasıl yaptın?” Mausami titriyordu; kusacak gibiydi.

O rüyada. Babcock'la birlikte. Çokluk'la birlikte.

“Kim burada Amy?”

Theo. Theo burada.

Elli bir

O Babcock'tı ve ebediydi. On İki'den biriydi ve ayrıca Öteki'ydi, yukarıda ve geride olandı, Sıfır'dı. Gecelerin gecesiydi ve şimdiki haline dönüşmeden önce Babcock olarak yaşamıştı. İçindeki, zamanı andıran, kan dolaşımındaki, sonsuz ve muhtaç, sınırsız, dünyanın üstüne kara bir kanat gibi yayılan büyük açlıktan önce.

Çokluk'tan oluşmaydı. Bin çarpı bin çarpı bin parça halinde gece göğüne yayılmıştı, yıldızlar gibi. On İki'den biriydi ve ayrıca Öteki'ydi, Sıfır'dı, ama çocukları da içindeydi, kanının tohumunu, On İki'nin tek tohumunu taşıyanlar, onunla birlikte hareket ediyorlardı, onunla birlikte düşünüyorlardı, zihinleri belleksizliğin boşluğundan ibaretti ve o her birinin boşluğunda yatıyordu, şöyle diyerek: *Ölmeyeceksin. Parçamsın ve parçanı. Dünyanın kanını içip benim içimi dolduracaksın.*

Onun emrindeydiler. Doyduklarında doyuyordu. Uyuduklarında uyuyordu. Biz'diler, Babcock'tılar ve kendisi gibi ebediydiler, hepsi On İki'nin ve Öteki'nin, Sıfır'ın parçasıydılar. Karanlık rüyasını onunla birlikte görüyorlardı.

Bir zamanı, Dönüşüm'den önceki zamanı hatırlıyordu. Desert Wells diye bir yerdeki küçük evin zamanını. Acının ve sessizliğin ve kadının, annesinin, Babcock'ın annesinin zamanını. Ufak tefek şeyleri hatırlıyordu – dokuları, hisleri, görüntüleri. Kare şeklindeki halıya düşen kutu şeklindeki sarı gün ışığını. Verandadaki, lastik pabuçlu ayağının tam sığıdığı deliği ve tırazanın parmaklarının derisini kesen paslı kenarlarını. Parmaklarını hatırlıyordu. Annesinin mutfakta konuşurken ve televizyon seyrederken tüttürdüğü sigaraların kokusunu ve televizyondaki insanları, devasa ve yakın yüzlerini, faltaşı gibi açık, ıslak gözlerini, kadınların meyve dilimlerini andıran boyalı ve parlak dudaklarını. Ve annesinin sesini, hep annesinin sesini:

Sus artık be, sus! Şunu seyretmeye çalışıyorum, görmüyor musun? Öyle gürültü yapıyorsun ki, nasıl delirmiyorum hayret.

Sustuğunu, çıt çıkarmadığını hatırlıyordu.

Annesinin ellerini, Babcock'ın annesinin ellerini ve kadın peş peşe vurunca çakan şimşekleri ve acıyı hatırlıyordu. Uçtuğunu, bedeninin bir acı bulutu tarafından taşındığını, yumrukları ve tokatları ve yanmaları hatırlıyordu. Hep yanmaları. *Ağlama bakayım. Erkek ol. Ağlarsan yine döverim, daha beter olursun Giles Babcock.* Yüzünün yakınında kadının dumanlı nefesi. Sigarasının kırmızı ve sıcak ucunu Babcock'ın eline batırınca çıkan cızırtılar, mısır gevreğine süt dökünce çıkan sesin aynısı. Kadının burun deliklerinden fişkırان dumanlara karışan yanık deri kokusu. Ve Babcock'ın içindeki bütün sözcüklerin durması, acı bitsin diye – Babcock erkek olabilsin diye, annesinin söylediği gibi.

En çok kadının sesini hatırlıyordu. Babcock'ın annesinin sesini. Ona duyduğu sevgi kapısız bir oda gibiydi, kadının sözlerinin, vır vırlarının kazıma sesleriyle doluydu. Onunla dalga geçen; o gün kadın Desert Wells denen yerdeki küçük evin mutfağındaki masada otururken, konuşurken, gülerken ve gülerken, konuşurken ve ağız dolusu duman yutarken Babcock'ın çekmecedен aldığı bıçak gibi içini parçalayan sesler...

Çocuk doğuştan salak değil. Sana söylüyorum, dayak yiye yiye salaklaştı.

Babcock mutluydu, öyle mutluydu ki, hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı, bıçak kadının içine girerken, boğazının beyaz derisine girerken, yumuşak dış tabakaya ve alttaki sert kıkırdağa girerken. Ve Babcock bıçağıyla kazarken ve bıçağı iterken, kadına duyduğu sevgiden nihayet kurtulmuş ve onu olduğu gibi görebilmişti – onun etten, kemikten ve kandan yapılmış bir varlık olduğunu görmüştü. Kadının bütün sözleri ve vır vırları Babcock'ın içinde geziniyordu, onu öyle dolduruyorlardı ki patlayacakmış gibi oluyordu. Ağzında kan tadındaydılar, o tatlı canlılar.

Onu tutuklamışlardı. Sonuçta çocuk değildi, bir erkekti; akıllı ve bıçağı olan bir erkekti ve ona ölmesini söylemişlerdi – yaptığın şey yüzünden öl Babcock demişlerdi. Ölmek istemiyordu, henüz ölmek istemiyordu, asla ölmek istemiyordu. Ve sonra Wolgast denen adam gelmişti, gerçekleşen bir kehanet gibi; ve doktorlardan ve hastalıktan ve Dönüşüm'den sonra On İki'den, Babcock-Morrison-Chaves-Baffes-Turrell-Winston-Sosa-Echols-Lambright-Martinez-Reinhardt-Carter'dan biri –On İki'den biri ve ayrıca Öteki, Sıfır– olunca geri kalanları aynı şekilde ele geçirmişti, sözlerini içmişti, ölüm çılgınlıkları ağzında yumuşak lokmalar gibiydi. Kendi kanının gelgitlerine uyararak her on kişiden birini sağ bırakmıştı, onlardan sadece biraz içmişti ve bu kişiler onun olmuşlardı, zihinleri onunla birleşmişti. Çocukları. Kalabalık ve korkan eşlikçileri. Çokluk. Babcock'ın Biz kısmı.

Ve Bu Mekân. Buraya dönme hissiyle, kavuşma hissiyle gelmişti. Dünyayı doya doya içmiş ve burada dinlenmişti, karanlıkta rüyalarını görmüştü ve uyanınca tekrar acıkmıştı ve Sıfır'ın, Fanning denen Sıfır'ın *Kardeşlerim, ölüyoruz*, dediğini işitmişti. Ölüyorlardı! Çünkü dünyada pek insan kalmamıştı, pek hayvan bile kalmamıştı. O zaman Babcock geride kalanları kendisine getirmesinin, onu tanımalarının, Babcock'ı ve Sıfır'ı da tanımalarının, onun içindeki yerlerini almalarının zamanının geldiğini anlamıştı. Zihnini uzatmıştı ve Çokluk'a, çocuklarına demişti ki: *Son kalan insanları bana getirin; onları öldürmeyin; onları ve sözlerini bana getirin ki rüyayı görsünler ve bize, Biz'e, Babcock'a katılsınlar.* Ve ilki gelmişti, sonra bir tane daha, sonra giderek daha fazla gelmişlerdi ve Babcock'ın içinde rüyayı görmüşlerdi ve rüya bitince Babcock onlara *Artık siz de benimsiniz, Çokluk gibi*, demişti. *Bu Mekân'da siz de benimsiniz ve acıktığımda beni doyuracaksınız, huzursuz ruhumu kanınızla doyuracaksınız. Bana Bu Mekân'ın ötesinden başkalarını getireceksiniz ki onlar da aynı şeyi yapsınlar, yaşamanıza ancak bu şekilde izin veririm.* Ve onun iradesine boyun eğmeyenler, zihinlerinin Babcock'ın zihniyle birleştiği karanlık rüyada zamanı gelince bıçağı ellerine almayanlar öldürülmüşlerdi, başkaları görüp bilsinler ve artık reddetmesinler diye.

Böylece şehir inşa edildi. Babcock Şehri, koca dünyada ilk.

Ama şimdi Başkası vardı. Sıfır ya da On İki değil, Başkası. Aynı ama farklı. Gölgenin ardındaki gölge, gagalayan ve Babcock ne zaman zihin gözünü üstünde odaklamaya çalışsa kaçıp gözden kaybolan bir kuş gibiydi. Ve Çokluk, çocukları, kalabalık ve korkan eşlikçileri de o kızı duyuyorlardı;

kızın onları çektiğini hissediyordu. Büyük bir güç onları çekiyordu. Babcock'ın çok eskiden, daha çocukken, kırmızı ve sıcak sigara ucunun etini yakmasını seyrederken duyduğu umutsuz sevgi gibiydi.

Ben kimim? diye soruyorlardı kıza. *Ben kimim?*

Kız hatırlamak istemelerine yol açıyordu. Ölmek istemelerine yol açıyordu.

Kız artık yakındaydı, çok yakındaydı. Babcock bunu hissedebiliyordu. Çokluk'un zihnindeki bir dalgalanmaydı kız, gecenin dokusundaki bir yarıktı. Babcock o kız sayesinde biliyordu ki, yaptıkları her şey tersine döndürülebilirdi, yarattıkları her şey yok edilebilirdi.

Kardeşlerim, kardeşlerim. Kız geliyor. Kardeşlerim, kız geldi bile.

Elli iki

“Üzgünüm Peter” dedi Olson Hand, “bütün arkadaşlarının peşinden koşamam ya.”

Peter, Michael’ın ortadan kaybolduğunu günbatımından hemen önce öğrenmişti. Sara onunla görüşmek için revire gidince yatağının boş olduğunu görmüştü. Binanın *tamamı* boştu.

İki gruba ayrılmışlardı: Sara, Hollis ve Caleb etrafi araştırırken Alicia’yla Peter, Olson’ı bulmaya gitmişlerdi. Olson’ın evi (eskiden hapishane müdürünün evi olduğunu açıklamıştı) çalışma kampıyla eski hapishanenin arasındaki çorak arazide bulunan küçük, iki katlı bir binaydı. Geldiklerinde Olson’ın kapıdan çıktığını görmüşlerdi.

“Billie’yle konuşurum” diye devam etti Olson. “Belki Michael’ın nereye gittiğini o biliyordur.” Telaşlı bir hali vardı, sanki bu ziyaret yüzünden önemli bir işi yarım kalmıştı. Yine de güven verici gülümsemelerinden birini sergileme zahmetine girdi. “Bir şeyi yoktur eminim. Daha birkaç saat önce Mira onu revirde görmüş. Michael kendini daha iyi hissettiğini ve biraz gezinmek istediğini söylemiş. Sizin yanınızdadır sanıyordum.”

“Doğru dürüst yürüyemiyordu” dedi Peter. “Hatta hiç yürüyemiyordu sanırım.”

“Bu durumda çok uzağa gitmiş olamaz, değil mi?”

“Sara revirin boş olduğunu söyledi. Orada normalde insan olmuyor mu hiç?”

“Genelde hayır. Michael gitmeye karar vermişse onlar da kalmanın gereksiz olduğunu düşünmüşlerdir.” Adamın yüzünde karanlık bir ifade belirdi; gözlerini Peter’a çevirdi. “Eminim ortaya çıkar. Size tavsiyem, kulübelerinize dönüp onun gelmesini beklemeniz.”

“Benim anlamadığım..”

Olson elini kaldırarak onu susturdu. “Dediğim gibi, tavsiyem bu. Dinlemenizi öneririm. Ve başka arkadaşlarınızı kaybetmemeye çalışın.”

Alicia şimdiye kadar susmuştu. Peter’a omuz vurdu. “Haydi gel.”

“Ama...”

“Sorun yok” dedi Alicia. Sonra Olson’a: “Michael iyidir eminim. Bize ihtiyacın olursa nerede bulacağını biliyorsun.”

Kulübeler labirentinden geçtiler. Etraf tuhaf bir şekilde sessizdi, in cin top oynuyordu. Partinin

düzenlendiği barakanın önünden geçtiler ve orası da ıssızdı. Bütün binalar karanlıktı. Peter'in tüyleri ürperiyordu, hava serinliyordu sanki, ama tek sebebin bu olmadığını biliyordu. İnsanların pencerelerden onları izlediğini hissedebiliyordu.

“Bakma” dedi Alicia. “Ben de hissediyorum. Yürümeye devam et.”

Kulübelerine vardıklarında Hollis'le diğerleri dönüyorlardı. Sara kaygıdan deliye dönmüştü. Peter, Olson'la yaptıkları konuşmayı anlattı.

“Onu bir yere götürdüler, değil mi?” dedi Lish.

Öyle görünüyordu. Ama nereye ve neden götürmüşlerdi? Olson'ın yalan söylediği belliydi. İşin daha da tuhafı, Olson yalan söylediğini *bilmelerini* ister gibiydi.

“Şimdi dışarıda kim var Pabuç?”

Caleb kapının yanına geçmişti. “Her zamanki ikisi. Meydanda takılıyorlar, bizi gözetlemiyormuş gibi yapıyorlar.”

“Başka?”

“O kadar. Dışarıda çıt çıkmıyor. Küçükler de yok.”

“Git Maus'u uyandır” dedi Peter. “Ona bir şey söyleme. Onu ve Amy'yi buraya getir yeter. Sırt çantalarını da.”

“Gidiyor muyuz?” Caleb gözlerini Sara'ya ve sonra tekrar Peter'a çevirdi. “Devre ne olacak?”

“Onu almadan hiçbir yere gitmiyoruz. Sen git.”

Caleb kapıdan dışarı fırladı. Peter'la Alicia bakıştılar: Bir şeyler oluyordu. Çabuk olmalıydılar.

Bir an sonra Caleb geri döndü. “Gitmişler.”

“Ne demek *gitmişler*?”

Çocuğun yüzü kül rengiydi. “Yani kulübe boş. Orada kimse yok Peter.”

Hepsi Peter'ın suçuymuştu. Michael'ı bulma telaşındayken iki kadını yalnız bırakmıştı. Amy'yi yalnız bırakmıştı. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti?

Alicia koltuk değneklerini yana bırakmıştı ve bacağındaki bandajı açıyordu. Bandajın içinde, geldikleri gece oraya gizlice koyduğu bir bıçak vardı. Koltuk değneklerini numaradan kullanmıştı: Yarası neredeyse tamamen iyileşmişti. Ayağa kalktı. “Şu silahları bulmanın vakti geldi” dedi.

Billie suya her ne koyduysa, etkisi henüz geçmemiştir.

Michael bir kamyonetin kasasında sırtüstü yatıyordu, üstü muşambayla örtülüydü. Kamyonetin kasası tangırdayan borularla doluydu. Billie ona kımıldamadan yatmasını, ses çıkarmamasını söylemişti, ama Michael yerinde duramaz haldeydi neredeyse. Billie ona öyle bir maddeyi içirdikten sonra hiç kımıldamadan yatmasını nasıl bekliyordu ki? Maddenin etkisi cılanınkinin tersiydi, sanki Michael'ın vücudundaki bütün hücreler tek bir notayı söylüyordu. Sanki zihni bir çeşit süzgeçten geçmişti ve her düşüncesi parlaktı, netti.

Artık rüyalara paydos, demiştir Billie. Sigara içen, leş gibi kokan o cırlak sesli, iğrenç şişman kadın yok. Billie, Michael'ın rüyalarını nereden biliyordu?

Sadece bir kez durmuşlardı, revirin arka kapısından çıkmalarından birkaç dakika sonra. Bir çeşit denetim noktası. Michael tanımadığı bir erkek sesinin Billie'ye nereye gittiğini sorduğunu duymuştu. Michael konuşmalarını muşambanın altından kaygıyla dinlemişti.

“Doğu tarlasında bir boru kırılmış” diye açıklamıştı Billie. “Olson bu boruları götürmemi istedi, yarın tamir ekibi gidecekmiş.”

“Bu gece hilal var. Burada olmaman gerek.”

Hilal, diye düşünmüştü Michael. Hilal neden önemliydi ki?

“Bak, Olson öyle dedi. İtirazın varsa ona söyle.”

“Zamanında dönemezsin.”

“O beni ilgilendirir. Geçmeme izin verecek misin, vermeyecek misin?”

Gergin bir sessizlik. Sonra: “Karanlık çökmeden dön ama.”

Aradan bir süre geçtikten sonra şimdi Michael kamyonetin tekrar yavaşladığını hissetti. Muşambayı yana çekti. Mora dönen akşam göğü ve arkalarında dalgalanan bir toz bulutu. Ufukta dağlar vardı.

“Artık çıkabilirsin.”

Billie kamyonetin arka tarafında duruyordu. Michael kamyonetin kasasından inerken nihayet hareket edebildiğine memnundu. Devasa bir metal hangarın önüne park etmişlerdi, en az iki yüz metre uzunluğundaydı, çatısı dışbükeydi. Hangarın ardındaki paslı benzin varillerini gördü. Arazide dört bir yana uzanan tren rayları vardı.

Binanın yan tarafındaki küçük bir kapı açıldı; dışarı çıkan bir adam onlara doğru yürüdü. Cildi yağ ve benzinle kaplıydı, öyle ki yüzü kararmıştı; ellerinde tuttuğu bir şeyi kirli bir bezle siliyordu. Karşılıklarına geçince durup Michael'ı tepeden tırnağa süzdü. Bacağındaki kılıfta kısa namlulu bir pompalı tüfek vardı. Michael bu adamı tanıdı: Onları Las Vegas'tan getiren kamyonun sürücüsüydü.

“Bu o mu?”

Billie başıyla onayladı.

Adam iyice yaklaştı; yüzü Michael’inkine degecekti neredeyse. Önce bir gözü, sonra diğer gözü sağa sola çevrildi. Nefesi bozuk süt gibi kokuyordu. Dişleri siyahtı. Michael geri çekilmemek için kendini zor tuttu.

“Ona ne kadar verdin?”

“Yeterince” dedi Billie.

Adam Michael’a son bir kez şüpheyile baktıktan sonra geri çekilip sert toprağa kahverengi balgam tükürdü. “Adım Gus.”

“Michael.”

“Kim olduğunu biliyorum.” Adam elindeki nesneyi kaldırıp Michael’a gösterdi. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

Michael nesneyi eline aldı. “Yirmi dört voltluk bir solenoit. Büyük bir benzin pompasından çıkarılmış bence.”

“Öyle mi? Nesi bozuk peki?”

Michael nesneyi geri verirken omuz silkti. “Görebildiğim kadarıyla bir bozukluk yok.”

Gus kaşlarını çatarak Billie’ye baktı. “Doğru.”

“Demiştin.”

“Billie elektrik sistemlerinden anladığımı söylüyor. Elektrik tesisatlarından, jeneratörlerden, kontrol ünitelerinden.”

Michael yine omuz silkti. Fazla konuşmak istemiyordu, ama içinden bir ses bu ikisine güvenilebileceğini söylüyordu. Onu ta buraya kadar boşuna getirmemişlerdi.

“Bakayım elinde neler var.”

Rayların üstünden geçerek hangara yürüdüler. Michael içeriden gelen portatif jeneratör uğultusunu, alet takırtılarını duyabiliyordu. Adamın çıktığı kapıdan girdiler. Hangarın içi çok genişti, uzun sıırıkların tepesindeki projektörlerle aydınlanıyordu. Yağlı tulumlu başka adamlar sağa sola gidiyorlardı.

Michael gördüğü şey karşısında donakaldı.

Bir trendi. Bir dizel lokomotif. Üstelik paslı bir antika da değildi. Çalışabilirmiş gibi görünüyordu.

Yaklaşık on santim kalınlığında koruyucu metal kaplaması vardı. Motorun önüne ok şeklinde dev bir tampon takılmıştı; ön cama da çelik levhalar perçinlenmişti ve sadece sürücünün dışarıyı görebileceği kadar, ince bir yarık bırakılmıştı. Arkada üç tane kutu şeklinde vagon vardı.

“Mekanik ve pnömatik sistemleri çalışıyor” dedi Gus. “Sekiz voltlukları portatif jeneratörlerle şarj ettik. Sorun elektrik tesisatında. Bataryalardan pompaya akım gönderemiyoruz.”

Michael’ın kalp atışları hızlanmıştı. Sakinleşmek için derin bir soluk aldı. “Şemaları var mı?”

Gus onu üstünde çizimler, mavi mürekkeple kaplı geniş ve gevrek kâğıtlar bulunan derme çatma bir masaya götürdü. Michael çizimlere göz attı.

“Bu epey karmaşık” dedi bir an sonra. “Sorunu bulmam haftalar sürebilir.”

“O kadar zamanımız yok” dedi Billie.

Michael yüzünü kaldırıp onlara baktı. “Bunun üstünde ne kadar zamandır çalışıyorsunuz?”

“Dört senedir” dedi Gus. “Aşağı yukarı.”

“Benim ne kadar zamanım var peki?”

Billie’yle Gus kaygıyla bakiştılar.

“Üç saat kadar” dedi Billie.

Elli üç

“Theo.”

Theo yine mutfaktaydı. Çekmece açıktı; içindeki bıçak ışıldıyordu. Beşiğinde yatan bir bebek gibiydi.

“Haydi Theo. Bak, tek yapman gereken şey bıçağı alıp kadını öldürmek. Onu öldürürsen bütün bunlar bitecek.”

O ses. İsmi bilen ses, uykusunda ve uyanıkken sanki başının içinde dolanan ses. Zihninin bir kısmı mutfaktaydı, diğer kısmıysa hücredeydi, günlerdir içinde olduğu hücredeydi, uykuya direniyordu, rüyaya direniyordu.

“Bu çok mu zor yahu? Yoksa kendimi iyi ifade edemiyor muyum?”

Theo gözlerini açtı; mutfak ortadan kayboldu. Theo yatağın kenarında oturuyordu. Her gün içine tuvaletini yaptığı pis kokulu delikli, kapılı hücrelerinde. Hangi gündeydi, hangi aydaydı, hangi yıldaydı kim bilir. Sanki bütün hayatı burada geçmişti.

“Theo? Beni dinliyor musun?”

Theo dudaklarını yalayınca kan tadı aldı. Dilini mi ısırmişti? “Ne istiyorsun?”

Kapının ardındaki adam iç geçirdi. “Şunu itiraf etmeliyim Theo. Seni takdir ediyorum. Bu kadar dayanan çıkmamıştı hiç. Sanırım rekor sende.”

Theo bir şey demedi. Ne anlamı vardı ki? O ses sorularını yanıtlamıyordu hiç. Hatta belki de öyle bir ses yoktu. O sesi hayal ettiğini düşünüyordu bazen.

“Bazıları o yaşlı kaltağı deşme işini abartıyorlar.” Adam tüyler ürpertici bir şekilde güldü; bu ses bir çukurun dibinden gelmişti sanki. “İnan bana, hayal bile edemeyeceğin şeyleri yapan insanlar gördüm.”

Uykusuzluğun insan beynini bu kadar etkileyebilmesi korkunçtu. Yeterince uyumazsanız, ne kadar yorgun olursanız olun beyniniz bir şekilde kalkıp ortalıkta dolanabiliyordu –uyanık kalmak için soğuk taş zeminde kaslarınız yanana kadar şınav ve mekik çekiyordunuz, kendinizi tokatlıyor ve tırmalıyordunuz– ve kısa süre sonra uykuda mı yoksa uyanık mı olduğunuzu bilemez hale geliyordunuz. Her şey birbirine karışıyordu. Acıya benzer bir histi – ama daha kötüydü, çünkü acıyan vücudunuz değildi; zihninizdi ve zihniniz sizdiniz. Acıya dönüşüyordunuz.

“İnan bana Theo. Böyle yapmamalısın. Sonun hiç iyi olmaz.”

Theo yine uykuya dalmaya başladığını hissetti. Tırnaklarını avucuna sertçe batırdı. *Uyanık. Kal. Theo.* Çünkü uyanık kalmaktan daha kötü şeyler olduğunu biliyordu.

“Eninde sonunda herkes pes eder; ben o kadar söylüyorum Theo.”

“Neden ismimi söyleyip duruyorsun?”

“Efendim? Bir şey mi sordun Theo?”

Theo yutkununca yine kan tadı aldı; ağzının tadı berbattı. Başları ellerinin arasındaydı. “İsmim. Durmadan söylüyorsun.”

“Dikkatini çekmeye çalışıyorum o kadar. Kusura bakma ama son birkaç gündür pek kendinde değilsin.”

Theo bir şey demedi.

“Tamam” diye devam etti ses. “İsmi söylememi istemiyorsun. Sebebini anlamadım ama benim için sakıncası yok. Konuyu değiştirelim. Alicia hakkında ne düşünüyorsun? O kız özel bence.”

Alicia? Ses Alicia’dan mı bahsediyordu? Bu mümkün değildi. Ama ses mümkün olmayan şeyler söyleyip duruyordu zaten.

“Anlattıklarından yola çıkarak Mausami’den hoşlanırım sanmıştım” diye devam etti ses neşeyle. “Küçük sohbetimizde. Ondan hoşlanacağıma emindim. Ama kızıl saçlılara bayılırım.”

“Kimden bahsettiğini bilmiyorum. Dedim ya. O insanları tanımıyorum.”

“Theo, seni *çapkın*. Alicia’yla da mı yattığını söylüyorsun? Ve Mausami’yle o hamileyken mi yattın?”

Oda sarsıldı sanki. “Ne dedin?”

“Aaa, pardon. Bilmiyor muydun? Bak şimdi şaşırdım işte; sana söylememiş demek. Senin Mausami var ya Theo.” Ses şarkı söylercesine yükseldi. “Karnında mini minnacık bir bebek taşıyor.”

Theo odaklanmaya çalışıyordu. Söylenenleri anlayabilmek için. Ama beyni ağırdı, öyle ağırdı ki, sözcüklerin üstünden kayıp gittiği büyük ve kaygan bir taş gibiydi.

“Biliyorum, biliyorum” diye devam etti ses. “Ben de çok şaşırmıştım. Ama Lish’e geri dönelim. Sakıncası yoksa şunu sorayım: Yatakta hangi pozisyonu seviyor? Domalırken aya uluyan kızlardanmış gibi geldi bana. Ne diyorsun Theo? Yanılıyorsam söyle.”

“Ben... bilmiyorum. İsmi söylemeyi kes.”

Sessizlik. “Tamam. Madem öyle istiyorsun. Yeni bir isme ne dersin? Mesela: Babcock.”

Theo'nun zihni kasıldı. Kusacağını sandı. Midesi bomboş olmasa kusardı.

“İşte şimdi zurnanın zırt dediği yere geldik. Babcock'ı biliyorsun, değil mi Theo?”

Diğer tarafta, rüyanın diğer tarafında olan şeydi o. On İki'den biri. Babcock.

“O... nedir?”

“Yapma, akıllı adamsın sen. Cidden bilmiyor musun?” Hevesli bir duraksama. “Babcock... sensin.”

Ben Theo Jaxon'ım diye düşündü Theo, içinden dua okurcasına. Ben Theo Jaxon'ım, ben Theo Jaxon'ım, Demetrius'la Prudence Jaxon'ın oğluyum. İlk Aile'denim. Ben Theo Jaxon'ım.

“O sensin. O benim. O herkes, en azından buralarda. Onun yerel tanrımız olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Eski tanrılar gibi değil o. Yeni bir tanrı. Hep birlikte rüyada gördüğümüz bir rüya tanrısı. Haydi beraber söyleyelim Theo. *Ben. Babcock'ım.*”

Ben Theo Jaxon'ım. Ben Theo Jaxon'ım. Mutfakta değilim. Bıçaklı mutfakta değilim.

“Sus, sus” diye yalvardı Theo. “Saçmalıyorsun.”

“İşte yine bir şeyleri *anlamlandırmaya* çalışıyorsun. Kendini *bırakmalısın* Theo. Dünyamız son yüzyıldır saçma sapan zaten. Babcock bir şeyleri anlamlı bulmakla ilgili değil. Babcock *var*, o kadar. Tıpkı Biz gibi. Tıpkı Çokluk gibi.”

Theo konuşabildi. “Çokluk.”

Ses şimdi daha hafifti. Kapının ardından Theo'ya yumuşak dalgalar halinde geliyordu, onu uykuya çağırıyordu. Kendini bırakıp uyumaya.

“Evet Theo. Çokluk. Biz. Babcock'ın Biz'i. Yapmalısın Theo. Uslu çocuk olup gözlerini kapamalısın ve o yaşlı kaltağı delik deşik etmelisin.”

Theo yorgundu, öyle yorgundu ki. Sanki vücudu gözlerini kapatıp uyuma ihtiyacının etrafında eriyordu, sıvılaşıyordu. Ağlamak istiyordu ama dökecek gözyaşı kalmamıştı. Yalvarmak istiyordu ama ne için yalvaracağını bilmiyordu. Mausami'nin yüzünü düşünmeye çalıştı, ama gözleri yine kapanmıştı; gözkapaklarının kapanmasına izin vermişti ve düşüyordu, rüyanın içine düşüyordu.

“Sandığın kadar kötü değil. Başta biraz mücadele oluyor. Yaşlı kadının hakkını teslim etmek gerek, iyi direniyor. Ama sonunda, göreceksin.”

Ses yukarıda bir yerdeydi, mutfağın sıcak sarı ışığının içinden geçerek aşağı süzülüyordu. Çekmece, bıçak. Sıcaklık ve koku ve Theo'nun göğsündeki kasılma, boğazını tıkayan sessizlik ve kadının boynundaki yumuşak yer, kımıldayan katmanlar. *Sana söylüyorum, çocuk doğuştan salak değil. Dayak yiye yiye salaklaştı.* Theo elini bıçağa uzatıyordu, bıçak elindeydi.

Ama şimdi rüyada yeni biri vardı. Küçük bir kız. Masada oturuyordu, kucagında yumuşak görünen küçük bir nesne duruyordu: bir oyuncak hayvan.

– Bu Peter, dedi küçük kız çocuksu sesiyle, Theo’ya bakmadan. Benim tavşanım.

– O Peter değil. Peter’ı tanıyorum.

Ama küçük kız aslında küçük bir kız değildi, güzel bir kadındı, uzun boyluydu ve çok hoştu, siyah bukleleri yüzünün iki yanında kıvrılmış eller gibiydi ve Theo artık mutfakta değildi. Kütüphanedeydi, o korkunç odadaydı, içerisi ölüm kokuyordu, pencerelerin altında sıra sıra uzanan yatakların her birinde bir çocuk vardı ve viraller geliyordu; merdiveni çıkıyorlardı.

– Yapma, dedi artık bir kadın olan kız. Oturduğu mutfak masası her nasılsa kütüphaneye gelmişti ve Theo kızın aslında hiç güzel olmadığını gördü; kızın yerinde yaşlı, bilge görünüşlü, dişsiz, saçları hayalet beyazı bir kadın oturuyordu.

– Kadını öldürme Theo.

Hayır.

Theo birden uyandı; rüya kabarcık gibi patladı. “Öldür...meyeceğim.”

Ses gürlledi. “Lanet olsun, bunu bir *oyun* mu sanıyorsun? Seçme şansın var mı sanıyorsun?”

Theo bir şey demedi. Neden onu öldürmüyorlardı ki?

“Eh, tamam öyleyse arkadaşım. İstedığın gibi olsun.” Ses son bir kez hayal kırıklığıyla iç geçirdi. “Sana bir haberim var. Bu oteldeki tek konuk değilsin. Şimdiki kısım pek hoşuna gitmeyecek sanırım.” Theo botların gitmek için dönerken yere sürtündüklerini işitti. “Senin için büyük umutlarım vardı. Ama bir şey fark etmez herhalde. Çünkü bizim olacaklar Theo. Maus, Alicia ve diğerleri. Hepsi öyle ya da böyle bizim olacak.”

Elli dört

Karanlıkta yürürlerken Peter gökyüzündeki hilali fark etti. Hilal vardı ve etrafta kimseler yoktu.

Muhafızları aşmak kolay olmuştu. Sara'nın aklına bir plan gelmişti. *Bunu Lish yapsın da göreyim*, diyerek kapıdan çıkıp meydandan geçmiş, iki adamın, bir ateş fiçisinin yanında durarak onun yaklaşmasını seyreden Hap'le Leon'un yanına gitmişti. Onlara ulaşınca kulübenin kapısını göremeyecekleri şekilde durmuştu. Kısa bir pazarlık yapılmıştı; ufak tefek adam, Hap dönüp gitmişti. Sara bir elini saçlarında gezdirerek sinyal vermişti. Hollis ve sonra Peter usulca dışarı çıkıp binanın gölgesinde sine sine ilerlemişlerdi. Meydanın kuzeyinden dolanıp ara sokakta gizlenmişlerdi. Hemen sonra Sara sokağa girmişti; peşinden gelen muhafıza ne vaat edildiği, adamın hızlı adımlarından anlaşılıyordu. Sara önlerinden geçip giderken, boş bir fiçinin ardında saklanan Hollis elinde bir sandalye ayağıyla doğrulmuştu.

“Hey” diyerek Leon adlı muhafıza öyle sert vurmuştu ki adam eriyivermişti sanki.

Baygın adamı sokağın içlerine çektiler. Hollis adamın üstünü yokladı; muhafızın tulumun altında, bacağına bağlı bir deri kılıfta bir kısa namlulu altıpatlar vardı. Caleb çamaşır ipi getirmişti; adamın elleriyle ayaklarını bağlayıp ağzına bir bez tıktırdılar.

“Dolu mu?” diye sordu Peter.

Hollis tabancanın silindirini açmıştı bile. “Üç mermi.” Silindiri kapatıp silahı Alicia'ya verdi.

“Peter, bu binalar boş galiba” dedi Alicia.

Bu doğrudu; hiçbir yerde ışık yoktu.

“Acele etsek iyi olacak.”

Hapishaneye güneyden, boş bir araziden yaklaştılar. Hollis binanın girişinin diğer tarafta, bina kompleksinin ana kapısının karşısında olduğunu düşünüyordu. Orada bir çeşit tünel bulunduğunu, tünelin kemerli girişinin duvarda olduğunu söylemişti. Gerekirse oradan girmeyi deneyeceklerdi, ama o zaman gözetleme kulelerinden görülebilirlerdi; planları içeri girmenin daha az riskli bir yolunu bulmaktı. Kamyonlarla kamyonetler binanın güney tarafındaki bir garajdaydılar. Olson'la adamlarının değerli mallarını bir arada tutmaları mantıklıydı; hem zaten aramaya bir yerden başlamak gerekiyordu.

Garaj kapısı ağır bir asma kilitle kilitlemişti. Peter pencere aradı ama göremedi. Garajın arkasındaki uzun bir beton rampanın ucunda tenteli bir platform ve hapishane duvarının çift kapısı

vardı. Kara bir iz rampanın ortasından uzanıyordu. Peter eğilip ona dokundu; parmakları ıslandı. Parmaklarını burnuna götürdü. Motor yağı.

Kapıların kolları yoktu, onları açabilecek bir mekanizma da görülüyordu. Beşi yan yana dizilip bir kapıyı kaldırmaya çalıştılar. Kapının ağırlığı hariç bir dirençle karşılaşmadılar, ama desteksiz kaldıramıyorlardı. Caleb rampadan koşarak inip garaja girdi; bir cam şangırtısı duyuldu ve hemen ardından Caleb bir lastik levyesi getirdi.

Tekrar yan yana dizildiler ve kapıyı, Caleb'in demir levveyi araya sokmasına yetecek kadar kaldırmayı başardılar. Betonda ince bir ışık belirdi. Kapıyı biraz daha kaldırdılar ve birer birer eğilerek altından geçtikten sonra bıraktılar.

Kendilerini bir çeşit yükleme alanında buldular. Yerde zincir kangalları, eski motor parçaları vardı. Yakında bir yerden su damlıyordu; havada benzin ve taş kokusu vardı. Titrek ışığın kaynağı ilerideydi. Yürürlerken loşlukta karşılarına tanıdık bir şekil çıktı.

Bir Humvee.

Caleb bagajı açtı. "Her şey gitmiş, elli kalibrelik hariç. Onun da üç kutu mermisi var."

"Silahların geri kalanı nerede peki?" dedi Alicia. "Ve bunu buraya kim getirdi?"

"Biz getirdik."

Dönüp bakınca gölgelerin arasından çıkan birini gördüler: Olson Hand. Başka insanlar da belirmeye, etraflarını sarmaya başladı. Turuncu tulumlu altı adam, hepsi de tüfekliydi.

Alicia kemerinden çıkardığı altıpatları Olson'a doğrultmuştu. "Söyle geri çekilsinler."

"Söylediğini yapın" dedi Olson bir elini kaldırarak. "Ciddiyim. Tüfeklerinizi indirin, *hemen*."

Adamlar silahlarını birer birer indirdiler. Sonunda Alicia da tabancasını indirdi – ama Peter onun tabancayı kılıfına geri koymak yerine yan tarafında tuttuğunu fark etti.

"Neredeler?" diye sordu Peter, Olson'a. "Onları esir mi aldınız?"

"Bir tek Michael kayboldu sanıyordum."

"Amy ile Mausami de kayboldu."

Olson duraksadı, şaşırıldığı belliydi. "Üzgünüm. Niyetim bu değildi. Onlar nerede bilmiyorum. Ama arkadaşınız Michael bizimle birlikte."

"Bizden kastın?" diye sordu Alicia. "Lanet olsun, neler oluyor? Neden hepimiz aynı rüyayı görüyoruz?"

Olson başıyla onayladı. "Şişman kadın."

“Michael’a ne yaptın orospu çocuğu?”

Alicia bunu söylerken tekrar silahını kaldırdı, iki eliyle tutup Olson’ın kafasına nişan aldı. Etraflarında altı tüfek aynı şekilde karşılık verdi. Peter midesinin kasıldığını hissetti.

“Sorun yok” dedi Olson usulca, gözlerini tabancanın namlusundan ayırmadan.

“Söyle şuna Peter” dedi Alicia. “Söyle, konuşmaya başlamazsa mermiyi yiyecek.”

Olson iki yanından sarkan ellerini hafifçe sallıyordu. “Herkes sakin olsun. *Bilmiyorlar. Anlamıyorlar.*”

Alicia altıpatların horozunu başparmağıyla çekti. “*Neyi bilmiyoruz?*”

Peter lambanın hafif ışığında Olson’ın küçücük görüldüğünü düşündü. Adam bambaşka biri gibiydi. Sanki bir maske düşmüştü ve Peter gerçek Olson’ı ilk kez görüyordu: Şüphe ve kaygılarla boğuşan yorgun bir ihtiyar.

“Babcock” dedi Olson. “Babcock’ı bilmiyorsunuz.”

Michael sırtüstü yatıyordu, başı kontrol panelinin altındaydı. Yüzünün yukarısından karmakarışık teller ve plastik konnektörler sarkıyordu.

“Şimdi dene.”

Gus panelle bataryaların arasındaki bağlantının bıçaklı anahtarına bastı. Aşağıda bir yerden ana jeneratörün dönme sesi geldi.

“Bir şey oldu mu?”

“Bekle” dedi Gus. Sonra: “Hayır. Olmadı.”

Kontrol panelinde bir yerlerde kısa devre vardı mutlaka. Belki de Billie’nin içirdiği şeyden veya Elton’ın yanında çok zaman geçirdiği içindi, ama Michael kısa devrenin *kokusunu* alabiliyordu – yüzünün yukarısındaki karmakarışık kabloların bir yerinden hafif bir sıcak metal ve erimiş plastik kokusu geliyordu. Bir eliyle devre test cihazını panelde gezdirdi; diğer eliyle her bağlantıyı hafifçe çekti. Bir terslik yok gibiydi.

Dışarı çıkıp oturma pozisyonuna geçti. Kan ter içinde kalmıştı. Tepesinde duran Billie onu kaygıyla süzüyordu.

“Michael...”

“Biliyorum, biliyorum.”

Michael bir mataradan kana kana su içtikten sonra yüzünü yeniyle sildi, böylece düşünmek için bir saniye kazanmış oldu. Saatlerce devreleri test etmişti, telleri çekiştirmişti, panelin bütün bağlantılarını birer birer kontrol etmişti. Yine de bir şey bulamamıştı.

Elton olsa ne yapardı acaba?

Yanıt barizdi. Çılgıncaydı belki, ama barizdi. Hem zaten Michael aklına gelen diğer her şeyi denemişti. Ayağa kalkıp makinist kabiniyle makine dairesinin arasındaki dar koridorda yürüdü. Gus marş motoru kontrol ünitesinin başında, ağzında bir cep feneriyle duruyordu.

“Röleyi yeniden başlat” diye talimat verdi Michael.

Gus cep fenerini avucuna tükürdü. “Onu denedik zaten. Bataryaları tüketiyoruz. Böyle devam edersek onları portatif jeneratörlerle tekrar şarj etmemiz gerekecek. En az altı saat.”

“Dediğimi yap sen.”

Gus omuz silkti ve ünitenin etrafından uzanıp boruların arasını el yordamıyla yokladı.

“Tamam, yeniden başlattım, neye yarayacaksa.”

Michael devre kesici panele geri döndü. “Herkesin çok ama çok sessiz olmasını istiyorum.”

Bunu Elton yapabiliyorsa kendisi de yapabilirdi. Derin bir soluk aldı ve yavaşça verirken gözlerini kapatıp zihnini boşaltmaya çalıştı.

Sonra düğmeye bastı.

Sonraki anda –kısacık anda– bataryaların döndüğünü ve panele akım yayıldığını işitti; bir boru suyla doluyordu sanki. Ama bir terslik vardı; boru fazla dardı. Su yanlış tarafa akmaya başladı, şiddetle çalkalanıyordu, bölünüp farklı yönlere gidiyordu, kendi kendini iptal ediyordu ve birden her şey durdu; devre kesilmişti.

Gözlerini açınca Gus’ın kendisine baktığını gördü; adamın ağzı açıktı ve kararmış dişleri görünüyordu.

“Devre kesicide sorun var” dedi Michael.

Alet kemerinden bir tornavida aldı ve devre kesiciyi panelden çıkardı. “Bu on beş amperlik” dedi. “Tabak ısıtmaya bile yetmez. Neden on beş amperlik ki?” Başını kaldırıp kutudaki yüzlerce devreye baktı. “Şu yandaki slot ne? Yirmi altı numara.”

Gus makine dairesindeki küçücük masaya serilmiş şemayı inceledi. Panele göz attıktan sonra tekrar çizime baktı. “İç ışıklar.”

“Uçanlar adına, bunun için otuz amper gerek.” Michael ikinci devre kesiciyi tornavidayla çıkarıp birincisinin yerine taktı. Bıçaklı anahtara tekrar bastı ve devre kesicinin tıkırdamasını bekledi. Öyle bir ses duymayınca “İşte oldu” dedi.

Gus kaşlarını şüpheyle çatıyordu. “Oldu mu?”

“Yerlerini karıştırmışlar herhalde. Kablo başı ünitesiyle alakası yok. Röleyi bir kez daha yeniden başlat da göstereyim.”

Michael lokomotifin ön tarafına gitti; Billie orada, ön camın önündeki iki döner koltuktan birinde oturmuş bekliyordu. Diğer herkes gitmişti; günbatımından hemen sonra, daha sonra onlarla buluşmak üzere Billie’nin kamyonetine binip gitmişlerdi.

Michael diğer koltuğa oturdu. Gaz kolunun yanındaki paneldeki anahtarı çevirdi; aşağıda bataryaların döndüğünü işittiler. Paneldeki kadranlar serin mavi bir ışık saçmaya başladılar. Michael koruyucu levhaların arasından bakınca, hangarın açık kapısının ardındaki yıldızlı perdeyi gördü. Eh, diye düşündü, ya şimdi ya hiç. Marş motoruna akım gidiyordu ya da gitmiyordu. Bir sorunu bulmuştu, ama başka kaç sorun vardı kim bilir. Humvee’yi onarması on iki gün sürmüştü. Buradaysa üç saat bile çalışmamıştı.

Michael lokomotifin arka tarafına, yakıt sistemini ayarlayıp hava boşaltan Gus’a seslendi. “Çalıştır!”

Gus marş motorunu ateşledi. Aşağıdan bir gürlüme yükseldi; yanan dizelin tatminkâr kokusunu taşıyordu. Çarklar harekete geçip frenleri zorlayınca motor sarsıldı.

“Eee” dedi Michael, Billie’ye dönerek, “bu şey nasıl sürülüyor?”

Elli beş

Sonunda Olson'a inanmak zorunda kaldılar. Başka seçenekleri yoktu.

Silahları aralarında paylaşp iki gruba ayrıldılar. Olson'la adamları odaya zemin seviyesinden dalacaklardı, Peter'la diğerleriyse yukarıdan gireceklerdi. Halka dedikleri yer eskiden hapishanenin merkez avlusuydu, bir kubbeli çatıyla örtülüydü. Çatının bir kısmı çökmüştü, ama kirişler hâlâ yerinde duruyordu. Halkanın on beş metre yukarısında, bu kirişlerden sarkan iskeleler vardı; eskiden muhafızlar bu iskelelerde yürüyerek aşağısını gözlerlerdi. Bunlar bir tekerleğin çubukları gibi yerleştirilmişlerdi ve üzerlerinden geçen borular bir insanın sürünebileceği genişlikteydi.

Peter'la diğerleri iskeleye çıkınca odanın kuzey ve doğu uçlarındaki merdivenlerden ineceklerdi. Bu merdivenler avluyu çevreleyen, parmaklıklı üç kat balkona iniyordu. Olson kalabalığın çoğunun bu balkonlarda olacağını, belki bir düzine kişininse ateş hattını kontrol etmek için yerde kalacağını açıklamıştı.

Viral, yani Babcock çatıdaki delikten, odanın doğu tarafından girecekti. Dört baş sığır karşı taraftan, ateş hattındaki bir boşluktan getirilecekti, peşlerinde kurban olarak seçilmiş iki insanla birlikte.

Dörtle iki, demişti Olson, her hilalde. Ona dörtle ikiyi verdiğimiz sürece Çokluk'u uzak tutuyor.

Çokluk: Olson diğer virallere böyle diyordu. Babcock'inkiler, diye açıklamıştı. Onun kanından olanlar. Onları yönetiyor mu? diye sormuştu Peter, henüz buna hiç inanmasa da; fazla fantastikti – ama bu soruyu sorarken şüpheliğinin azaldığını hissetmişti. Olson gerçeği söylüyorsa, bir anda bir sürü şey açıklığa kavuşmuş oluyordu. Barınak, imkânsız varlığı; sakinlerinin korkunç bir sırrı taşırcasına tuhaf davranmaları; hatta virallerin kendileri ve Peter'ın hayatı boyunca duyduğu his, virallerin uzuvlarının toplamından fazlası oldukları hissi. *Onları sadece kontrol etmiyor*, diye karşılık vermişti Olson. Konuşurken üstüne bir ağırlık çökmüş gibiydi; sanki bu öyküyü anlatmayı yıllardır bekliyordu. *Onların ta kendisi Peter.*

“Size daha önce yalan söylediğim için üzgünüm, ama elimde değildi. Buraya ilk gelen yerleşimciler göçmen değildi. Çocuktular. Tren onları buraya getirdi, tam olarak nereden getirdiğini bilmiyoruz. Yucca Dağı'ndaki tünellerde saklanacaklardı. Ama Babcock buradaydı. İşte o zaman rüya başladı. Kimileri onun viral olmadan önceki, insan olduğu zamanki hayatına ait bir anı olduğunu düşünüyorlar. Ama rüyadaki kadını öldürünce ona ait oluyorsun. Halkaya ait oluyorsun.”

“Otel, tıkalı sokaklar” dedi Hollis. “Bir tuzak, değil mi?”

Olson başıyla onayladı. “Yıllardır devriyeler gönderiyoruz, bulabildiğimiz kadar çok insan

toplamak için. Ortalıkta dolanan birkaç kişi bulduk. Geri kalanlarıysa viraller bulalım diye bıraktılar. Örneğin seni Sara.”

Sara başını salladı. “Olanları hâlâ hatırlamıyorum.”

“Kimse hatırlamaz. Fazla travmatik.” Olson tekrar Peter’a yalvarırcasına baktı. “Anlamalısın. Biz hep böyle yaşadık. Sağ kalmamızın tek yolu buydu. Çoğu kişi halkanın küçük bir bedel olduğunu düşünüyor.”

“Eh, bana sorarsan iğrenç bir anlaşma” diye araya girdi Alicia. Yüzü öfkeden sertleşmişti. “Yeterince dinledim. Bu insanlar *işbirlikçi. Evcil hayvanlar* gibiler.”

Olson’ın yüzü karardı – ama konuşmaya devam ettiğinde sesi hâlâ neredeyse ürkütücü bir şekilde sakindi. “Bize istediğini söyleyebilirsin. Söyleyeceğin her şeyi ben kendime binlerce kez söyledim zaten. Mira tek çocuğum değildi. Bir de oğlum vardı. Yaşasaydı senin yaşlarında olacaktı. O seçilince annesi karşı çıktı. Sonunda Jude onu oğlumla birlikte halkaya gönderdi.”

Öz oğlunu, diye düşündü Peter. Olson öz oğlunu ölüme göndermişti.

“Neden Jude?”

Olson omuz silkti. “Çünkü onun işi bu. Jude hep vardı.” Yine kafa salladı. “Elimden gelse daha iyi açıklardım. Ama artık bunların hiçbiri önemli değil. Geçmiş geçmiştir, en azından kendime öyle diyorum. Yıllardır bugüne hazırlanan bir grup insanız biz. Kaçmaya, insanca yaşamaya hazırlanan. Ama Babcock’ı öldürmezsek Çokluk’u çağırır. Bu silahlarla bir şansımız var.”

“Halkada kimler var peki?”

“Bilmiyoruz. Jude söylemedi.”

“Peki ya Maus’la Amy?”

“Dedim ya, neredeler bilmiyoruz.”

Peter Alicia’ya döndü. “Onlardır.”

“Bunu bilmiyoruz” diye itiraz etti Olson. “Hem Mausami hamile. Jude onu seçmez.”

Peter ikna olmamıştı. Tersine: Olson’ın söylediği her şey, halkadaki kişilerin Maus’la Amy olduklarına daha çok inanmasına yol açıyordu.

“Başka giriş var mı?”

O zaman Olson binanın planını anlattı, iskelelerin üstündeki borulardan bahsetti, diz çöküp garajın zeminindeki tozlara şekiller çizdi. “Başta zifiri karanlık olacak” diye uyardı, adamları Humvee’den alınan tüfeklerle tabancaları dağıtırken. “Kalabalığın sesini takip edin.”

“Toplam kaç kişisiniz?” diye sordu Hollis. Ceplerini şarjörlerle dolduruyordu. Caleb’la Sara açık bir sandığın yanında diz çökmüşlerdi, tüfeklerini dolduruyorlardı.

“Gördüğünüz yedi kişi; ayrıca balkonlarda dört kişi var.”

“Hepsi bu mu?” dedi Peter. Durumları iyice kötü görünmeye başlamıştı birden. “Jude’un kaç adamı var?”

Olson kaşlarını çattı. “Anladığımı sanıyordum. Herkes onun tarafında.”

Peter bir şey demeyince Olson devam etti: “Babcock gördüğünüz bütün virallerden daha güçlü, kalabalık da bizim tarafımızda olmayacak. Yani Babcock’ı öldürmek kolay değil.”

“Deneyen oldu mu hiç?”

“Bir kez.” Olson duraksadı. “Küçük bir gruptu, bizim gibi. Yıllar önce.”

Peter onlara ne olduğunu soracaktı. Ama Olson’ın sessizliği bu sorunun yanıtıydı.

“Bize gerçeği söylemeliydin.”

Olson’ın yüzünde umutsuzluk ve bezginlik belirdi. Peter bu ifadenin kederden veya yastan çok daha ağır olduğunu fark etti. Suçluluk hissiydi bu.

“Peter. Söylesem ne derdin?”

Peter yanıt vermedi; bilmiyordu. Olson’a inanmazdı herhalde. Şimdi inandığına bile emin değildi. Ama Amy’nin halkanın içinde olduğuna emindi; bunu iliklerinde hissediyordu. Tabancasının şarjörünü çıkarıp üfleyerek temizledikten sonra tekrar taktı ve sürgüyü çekti. Alicia’ya baktı ve başını salladığını gördü. Herkes hazırды.

“Biz arkadaşlarımızı kurtarmaya geldik” dedi Olson’a. “Gerisi size kalmış.”

Ama Olson hayır anlamında kafa salladı. “Yanlış anlama olmasın. Halkaya girdiniz mi kavgamız aynı olacak. Babcock ölmeli. Onu öldürmezsek Çokluk’u çağırır. O zaman tren bizi kurtarmaz.”

Hilal: Babcock artan açlığını hissediyordu. Ve zihnini Bu Mekân'dan, Dönüş Mekânı'ndan dışarı uzatarak şöyle dedi:

Vakit geldi.

Vakit geldi Jude.

Babcock havadaydı. Babcock uçuyordu. Çölde sıçrayarak koşarken içinde büyük, esrikleştirici açlığın aktığını hissediyordu.

Onları bana getir. Önce birini, sonra diğerini getir. Getir ki sadece böyle yaşayasın, başka türlü değil.

Havada kan vardı. Kokusunu ve tadını alabiliyordu, içinde akan özünü hissedebiliyordu. Önce hayvanların kanı gelecekti, canlı bir tatlılık. Sonra En İyi ve En Özel'i, Jude'u, Dönüşüm Zamanı'ndan beri rüyayı bütün diğerlerinden daha iyi gören, zihni Babcock'la birlikte rüyada kardeş gibi yaşayan Jude kanlı insanları getirecekti; Babcock kanlarını içecek ve kanla dolacaktı.

Duvarı bir sıçrayışta aştı.

Buradayım.

Ben Babcock'ım.

Biz Babcock'ız.

Yere indi. Kalabalıktan gelen hayret çığlıklarını duydu. Etrafında ateşler yanıyordu. Alevlerin ardında seyretmeye ve bilmeye gelmiş insanlar vardı. Ve aralıktan yaklaşan hayvanları gördü, kırbaçlanarak yürütülüyorlardı, gözleri korkusuz ve bilgisizdi ve açlık Babcock'ı bir dalga halinde havalandırdı, Babcock havada hayvanlara doğru süzülüyordu, yırtıyor ve parçalıyordu, önce birini ve ardından diğerini, her birini sırayla, muhteşem bir doyum yaşayarak.

Biz Babcock'ız.

Şimdi insan sesleri duyabiliyordu. Parmaklıkların, alev halkasının ardındaki kalabalığın seslerini ve yukarıdaki iskelede duran, kalabalığı şarkı söyletircesine idare eden Biricik'inin, Jude'unun sesini.

“Onları bana getirin! Önce birini, sonra diğerini getirin! Getirin ki...”

Kalabalık hep bir ağızdan vahşice haykırdı: “...hep böyle yaşayalım, başka türlü değil!”

Aralıkta iki kişi belirdi. Tökezleyerek öne çıktılar, onları iten adamlarsa hemen geri çekildiler. Arkalarında alevler yükseldi tekrar, bir ateş kapısı kurbanların ardından kapandı.

Kalabalık gürledi.

“Halka! Halka! Halka!”

Tepiniyorlardı. Hava ritmik darbelerle titriyordu.

“Halka! Halka! Halka!”

Babcock o zaman kızı hissetti. Parlak ve korkunç bir patlama şeklinde hissetti. Gölgenin ardındaki gölgeyi, gecenin dokusundaki yarığı. Sonsuzluğun tohumunu taşıyan ama Babcock’ın kanından olmayan, On İki’nin ya da Sıfır’ın parçası olmayan kişiyi.

Amy adlı kişiyi.

Peter bütün bunları havalandırma borusundan duydu. Kalabalığın gürültüsünü, sığırların panikle attıkları çığlıkları ve sonra sessizliği –korkunç bir şeyin gerçekleşmesinden hemen önce tutulan nefesleri– ve ardından birden başlayan tezahüratları. Karnına vuran ısı dalgalarının beraberinde boğucu dizel dumanı geliyordu. Boru tek bir kişinin sürünerek ilerleyebileceği genişlikteydi. Aşağıda bir yerlerde, halkayı hapishanenin ana girişine bağlayan tünelde Olson’ın adamları toplanıyordu. Koordine çalışmaları ya da kalabalıktaki diğerleriyle iletişim kurmaları imkânsızdı. Tahmin yürütmeleri gerekecekti.

Peter ileride bir aralık gördü: Borunun zemininde metal bir ızgara vardı. Yüzünü ona yaslayıp aşağıya baktı. Izgaranın altındaki iskelemin latalarını ve onun da yirmi metre aşağısındaki, bir yanan yakıt hendeğiyle çevrili halkayı görebiliyordu.

Halka kanla kaplıydı.

Balkonlardaki kalabalık tekrar hep bir ağızdan bağırmaya başlamıştı. *Halka! Halka! Halka! Halka!* Peter kendisinin ve diğerlerinin artık odanın doğu ucunun üstünde olduklarını tahmin etti. Merdivene ulaşım aşağı inebilmek için, kalabalık tarafından görülebilecekleri kısımdan geçmeleri gerekecekti. Dönüp Hollis’e göz attı ve adamın başıyla onay vermesi üzerine ızgarayı kaldırıp yana itti. Sonra tabancasının emniyetini açtı ve ileri sürünerek ayaklarını ızgara deliğinin üstüne getirdi.

Amy, diye düşündü Peter, aşağıdaki şey hiç iyi değil. Ne yapacaksan yap, yoksa hepimiz öleceğiz.

Önce ayaklarını sokarak kendini delikten aşağı bıraktı.

Düştü, düştü, şunu merak edecek kadar düştü: Neden hep düşüyorum? İskele sandığından daha aşağıdaydı –iki değil dört, hatta beş metre aşağıdaydı– ve metale çarpınca kemiklerini titreten bir tangırtı koptu. Yuvarlandı. Tabanca elinden fırlamıştı. Ve yuvarlanırken gözücuyla aşağıdaki bir insanı gördü: Adamın bilekleri bağlıydı, vücudu itaatkârca gevşekti, üstünde Peter’in tanıdığı bir tişört vardı. Peter’in zihni aynı zamanda bir anı olan bu görüntüye tutundu – elektrik santralinin önünde, gün ışığında durup Zander Phillips’in cesedini yakarlarken aldığı duman kokusunu ve cebin üstüne dikilmiş yazıyı. *Armando.*

Theo.

Halkadaki adam Theo’ydu.

Ağabeyi yalnız değildi. Yanında başka biri vardı, diz çökmüş bir adam. Beline kadar soyulmuştu ve öne düştüğünden yüzü görülmüyordu. Görüş alanı giderek genişleyen Peter, halkanın zemininde gördüğü şeylerin sığırların kalıntıları olduğunu fark etti –parçaları her tarafa saçılmıştı, sanki bir patlamanın merkezinde yer almışlardı– ve bu kan, et ve kemik karmaşasının ortasında çömelmiş, yüzünü kalıntılara gömmüş, kan içtikçe vücudu kasılıp gevşeyen bir viral vardı – ama Peter’in daha önce gördüğü virallere benzemiyordu. Peter’in hiç görmediği, kimsenin görmediği kadar iri bir viraldi, iki büklüm olmuş cüssesi öyle muazzamdı ki bambaşka bir varlık gibiydi.

“Peter! Gösteriyi izlemek için tam zamanında geldin!”

Peter sırtüstü düşmüştü, kaplumbağa kadar âcizdi. Tepesinde duran Jude’un yüzünde adlandıramadığı bir ifade, sözcüklere sığmayacak kadar karanlık bir haz vardı; adam Peter’ın kafasına bir pompalı tüfek doğrultmuştu. Peter yaklaşan ayak sesleriyle birlikte iskelenin sarsıldığını hissetti – turuncu giysili adamlar dört bir yandaki iskelelerden koşarak geliyorlardı.

Jude borudaki deliğin tam altında duruyordu.

“Haydi, durma” dedi Peter.

Jude gülümsedi. “Bu ne soyluluk.”

“Sana demedim” diyen Peter yukarı baktı. “Hollis.”

Jude başını kaldırınca Hollis’in mermisi adamın sağ kulağının hemen üstüne saplandı. Etrafa pembe bir sis saçıldı: Peter havanın nemlendiğini hissetti. Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra pompalı tüfek Jude’un ellerinden kayd, iskeleye düşüp tangırdadı. Adamın belinde iri kabzalı bir tabanca vardı; Peter, Jude’un tabancayı el yordamıyla aradığını gördü. Sonra adamın içinde bir şeyler parçalandı, gözlerinden kan akmaya başladı, kandan gözyaşları akıtıyordu acınası bir şekilde ve dizlerinin üstüne düştü, öne yığıldı, yüzü edebi bir şaşkınlıkla donakaldı; *Öldüğüme inanamıyorum* diyordu sanki.

Yakıt pompası operatörünü Mausami öldürdü.

O ve Amy kalabalığın gelişinden hemen önce ana tünelden girmişlerdi ve avlunun zeminini balkonlara bağlayan merdivenlerin altında gizlenmişlerdi. Birbirlerine sokulup dakikalarca beklemişlerdi, dışarı ancak sığırların getirildiğini ve yukarıdan gelen vahşi tezahüratları duyunca çıkmışlardı. Hava sıcaktı, dumanlar yüzünden boğucuydu.

Alevlerin ardında korkunç bir şey vardı.

Viral sığırları parçalarken kalabalıktaki herkes yumruklarını sallıyordu, hep bir ağızdan konuşuyor ve ayaklarını yere vuruyorlardı; yoğun ve korkunç bir esrikliğe kapılmış tek bir varlık gibiydiler. Bazıları omuzlarına çocuklarını oturtmuşlardı, görebilsinler diye. Sığırlar artık çılgılık atıyorlardı, halkada koşuyorlardı, alevlere yaklaşıncaya şaşkınlıkla geri çekiliyorlardı, iki ölüm şeklinin arasında çılginca dans ediyorlardı. Mausami seyrederken viral öne atıldı, bir sığırı arka bacaklarından tutup havaya kaldırdı ve bacakları boğuk bir çatırtıyla koparıp etrafa kanlar saçarak parmaklıklara fırlattı. Yaratık o sığırı olduğu yerde bıraktı –ön ayaklarıyla tozları eşeleyerek hayvan, parçalanmış bedenini öne çekmeye çalışıyordu–, diğerini boynuzlarından yakaladı ve yine bir döndürme hareketi yaparak boynunu kırdı, sonra da yüzünü hayvanın artık kıvılcılamayan boynuna gömdü; viral kan içtikçe şişiyordu sanki, öküzün vücudu viralin kaslarıyla uyum içinde kasılıyordu, hayvanın kanı çekildikçe gövdesi Mausami'nin gözü önünde küçülüyordu.

Mausami sonrasını görmedi; yüzünü çevirmişti.

“Onları bana getirin!” diye haykırıyordu bir ses. “Önce birini, sonra diğerini getirin! Getirin ki...”

“...hep böyle yaşayalım, başka türlü değil!”

Mausami o zaman Theo'yu gördü.

O an öyle yoğun bir sevince ve dehşete kapıldı ki, sanki kendi vücudunu terk ediyordu. Nefesi kesildi; başının döndüğünü ve midesinin bulandığını hissetti. Tulumlu iki adam Theo'yu alevlerin arasındaki bir boşluktan içeri itiyorlardı. Theo'nun gözleri ifadesizdi, neredeyse sığır gözleri gibiydi; etrafında olanların hiç farkında değildi sanki. Yüzünü kalabalığa doğru kaldırıp gözlerini dalgın bir ifadeyle kırıştırdı.

Mausami ona seslenmeye çalıştı, ama sesi kalabalığın gürültüsünde boğuldu. Ne yapılması gerektiğini bildiğini umarak Amy'ye bakındı, ama onu göremedi. Yukarıdaki ve etrafındaki insanlar yine hep bir ağızdan bağırıyorlardı:

“Halka! Halka! Halka!”

Sonra dirseklerinden tutup sürükleyen iki muhafız tarafından ikinci adam getirildi. Adamın başı eğikti, ayakları yere değmiyordu neredeyse; iki adam onu yere attıktan sonra hemen kaçtılar. Kalabalığın tezahüratları artık sağır ediciydi, sesleri dalga dalga geliyordu. Theo sendeleyerek ilerleyip kalabalığı taradı, yardım edecek birilerini arıyor gibiydi. İkinci adam dizlerinin üstünde

doğrulmuştu.

İkinci adam Finn Darrell'dı.

Birden Mausami'nin tepesinde bir kadın belirdi: Elmacıkkemiğinin üstünden geçen uzun, pembe bir yara izini taşıyan tanıdık bir yüz. Hamileliği yüzünden tulumu gergindi.

“Seni tanıyorum” dedi kadın.

Mausami geriledi, ama kadın onu kolundan tuttu ve yüzüne vahşi bir dikkatle baktı. “Seni tanıyorum, seni tanıyorum!”

“Bırak beni!”

Mausami kendini kurtarıp geri çekildi. Arkasındaki kadın telaşla işaret edip “Onu tanıyorum, onu tanıyorum!” diye bağıyordu.

Mausami kaçtı. Aklında tek bir düşünce kalmıştı: Theo'ya ulaşmalıydı. Ama alevleri aşması imkânsızdı. Viralın sığırlarla işi bitmişti neredeyse; ikinci sığır, yaratığın altında spazm geçiriyordu. Viral birkaç saniye sonra kalkıp iki adamı görecekti –Theo'yu görecekti– ve her şey bitecekti.

Mausami o zaman pompayı gördü. Bir çift büyük yakıt tankına yerde yatan uzun hortumlarla bağlanmış büyük, yağlı, paslı bir pompaydı. Operatör omzuna bir pompalı tüfeği çapraz asmıştı; belindeki deri kında bir bıçak vardı. Sırtı Mausami'ye dönüktü; titreşen alev duvarının ardında olanları seyrediyordu herkes gibi.

Mausami bir an şüpheye kapıldı, –daha önce hiç insan öldürmemişti– ama onu durduracak kadar değil; birden muhafıza arkadan yaklaşır bıçağı çekti ve adamın beline var gücüyle sapladı. Adamın vücudunun kasıldığını, yay gibi gerildiğini hissetti; muhafız hayretle inledi.

Mausami adamın öldüğünü hissetti.

Yukarıdan, kalabalığın gürültüsünün arasından bir ses geldi: Peter? “Theo, kaç!”

Pompada kafa karıştırıcı levyeler ve düğmeler vardı. Michael'la Caleb tam onlara ihtiyacı varken neredeydiler? Mausami en büyük levyeyi seçti –ön kolunun uzunluğundaki bu levyeyi tamamen gelişigüzel seçmişti– ve çekti.

“Durdurun onu!” diye bağırdı birisi. “Şu kadını durdurun!”

Mausami üst uyluğundan vurulduğunu hissederken –tuhaf bir şekilde hafif bir acıydı, arı sokması gibiydi– başardığını fark etti. Halkanın etrafındaki alevler sönüyordu. Kalabalık birden dikenli tellerden gerilemeye başlamıştı, herkes bağıyordu, kaos çıkmıştı. Viral son sığırla beslenmeyi kesmiş ve doğrulmuştu – nabız gibi atan bir ışıktan, gözlerden, pençelerden, dişlerden, pürüzsüz bir yüzden, uzun bir boyundan ve geniş, kanlı bir göğüsten ibaretti. Vücudu kene gibi şişmiş görünüyordu. En az üç metre ötede, belki daha da uzaktaydı. Başını yana eğerek Finn'i buldu, vücudu kasıldı, sıçramaya hazırlandı ve sıçradı; havada düşünce hızıyla, mermi gibi görünmez bir şekilde uçtu ve

çaresizce yatan Finn'in tepesinde bitiverdi. Mausami daha sonra olanları göremedi ve buna sevindi, her şey çok çabuk ve korkunç bir şekilde olup bitti. Aynı sığırların başına gelen gibiydi ama çok daha kötüsüydü, çünkü bir insanın başına geliyordu. Bir şey patlamışçasına etrafa kan saçıldı ve Finn'in bir yarısı bir tarafa, diğer yarısı diğer tarafa savruldu.

Theo, diye düşündü Mausami, bacağındaki acı birden artarken – bir ısı ve ışık dalgası yüzünden iki büküm oldu. Yaralı bacağı bükülürince öne düştü. *Theo, buradayım. Seni kurtarmaya geldim. Bir bebeğimiz var Theo. Bebeğimiz erkek.*

Düşerken halkada koşan birini gördü. Amy'ydi bu. Saçlarından dumanlar saçılıyordu; giysileri yanıyordu. Viral şimdi dikkatini Theo'ya yöneltmişti. Amy aralarına girerek Theo'ya siper oldu. O devasa, şişmiş yaratığın karşısında minicik, çocuk gibi görünüyordu.

Her şeyin donup kaldığı o anda –viral karşısındaki küçük figürü incelerken bütün dünya durmuştu– Mausami şöyle düşündü: O kız bir şey söylemek istiyor. O kız ağzını açıp konuşacak.

Yirmi metre yukarıda, tüfekli Hollis ve ardından RPG’li Alicia borudaki delikten aşağı atlamışlardı. Alicia RPG’yi aşağıya, Amy ile Babcock’a çevirdi.

“Kızı vururum diye ateş edemiyorum!”

Caleb’la Sara arkalarına atlamışlardı. Peter, Jude’un iskelenin zemininde duran pompalı tüfeğini aldı ve koşarak yaklaşan iki adama ateş etti. Adamlardan biri boğuk bir çığlık atarak aşağıya tepetlak düştü.

“Viralı vur!” diye seslendi Peter, Alicia’ya.

Hollis ateş edince ikinci adam iskeleye yüzüstü kapaklandı.

“Kız fazla yakında!”

“Amy” diye seslendi Peter, “uzaklaş oradan!”

Kız olduğu yerde duruyordu. Viralı daha ne kadar böyle geride tutabilirdi ki? Hem Olson neredeydi? Ateş tamamen sönmüştü; turuncu tulumlu insanlar merdivenlerden çığ gibi iniyorlardı. Emekleme pozisyonunda olan Theo geri geri giderek viralden uzaklaşıyordu, ama hareketleri yavaştı; kaderine razı olmuştu, direnecek gücü yoktu. Caleb’la Sara iskeleden merdivene ulaşmışlardı ve şimdi balkonlardaki kargaşaya doğru iniyorlardı. Peter kadın ve çocuk çığlıklarının arasından Olson’inkini andıran bir sesin yükseldiğini işitti: “Tünel! Herkes tünele koşsun!”

Mausami halkanın içine daldı.

“Buraya!” Tökezledi, düşerken ellerini yere dayadı. Pantolonu kan içindeydi. Şimdi emekleme pozisyonundaydı ve doğrulmaya çalıştı. El sallıyordu, haykırıyordu: “Buraya bak!”

Maus, diye düşündü Peter, *geri çekil*.

Çok geçti. Büyü bozulmuştu.

Viral yüzünü tavana çevirdi ve çömeldi; vücudu kurulan bir zemberek gibi enerji topladı, sonra da birden uçmaya başladı. Amansız bir kaçınılmazlıkla yükselip tavan kirişlerinden birine tutundu, ağaç dalına tutunan bir çocuk gibi sallandı –tuhaf bir şekilde heyecan verici, hatta neşeli bir görüntüydü– ve iskeleye atlayınca büyük bir tangırtı koptu ve iskele sarsıldı.

Ben Babcock’ım.

Biz Babcock’ız.

Peter tanksavar roketinin yüzünün yanından geçtiğini, yanağının sıcak bir gaz tarafından okşandığını hissetti; ne olacağını anladı.

Roket patladı. Büyük bir gürültü koptu ve bir ısı dalgası Peter'ın geriye, Alicia'nın üstüne savrulmasına yol açtı; birlikte iskeleye yuvarlandılar, ama iskele yerinde yoktu. İskele düşüyordu. Sonra düşmesi durunca şiddetle sarsıldılar ve umutlu bir an boyunca her şey durdu. Ama sonra iskele tekrar sallandı, metal ucu perçinlerin fırlaması ve bükülen metalin iniltisiyle birlikte tavandan koptu ve halkaya inen bir çekiç başı gibi düştü.

Leon tozlu ara sokakta yüzükoyun yatıyordu. Lanet olsun, diye düşündü. O kız nereye gitti?

Ağzında bir bez vardı; bilekleri arkadan bağlıydı. Ayaklarını kımıldatmaya çalıştı, ama onlar da bağlanmıştı. O iriyarı adamın, Hollis'in işiydi; Leon şimdi hatırlıyordu. Hollis gölgelerin içinden doğrulmuştu, bir şeyi savurmuştu ve Leon şimdi kendini burada, karanlıkta tek başına ve kımıldayamaz halde bulmuştu.

Burnu sümük ve kandan tıkanmıştı. O orospu çocuğu burnunu kırmıştı herhalde. Bir bu eksikti, kırık bir burun. Ayrıca iki dişi çatlamıştı galiba, ama dili ağzındaki bezin gerisinde kaldığından yoklayamıyordu.

Burası öyle karanlıktı ki yüzünün yarım metre ötesini göremiyordu. Bir yerlerden çöp kokusu geliyordu. İnsanlar çöplerini çöplüğe götürmek yerine sokaklara bırakıyorlardı hep. Jude'un onlara *Lanet olası çöplerinizi çöplüğe götürün. Domuz muyuz biz?* dediğini kaç kez işitmişti? Bu komikti biraz, çünkü domuz olmasalar bile onlardan ne farkları vardı ki? Jude hep böyle espriler yapardı, milleti rahatsız etmek için. Bir ara domuz beslemişlerdi –Babcock domuzları neredeyse sığırlar kadar seviyordu–, ama bir kış vakti hepsi hastalanıp ölmüştü. Veya belki de başlarına ne geleceğini anlamış ve *Aman be, şuracıkta çamura yatıp öleyim daha iyi,* diye düşünmüşlerdi.

Kimsenin Leon'u aramaya gelmeyeceği kesindi; ayağa kalkmayı kendi başına becermek zorundaydı. Dizlerini çenesine çekerse bunu yapabileceğini düşünüyordu. Bilekleri arkadan bağlı olduğundan bunu yapmak omuzlarını epey acıttı ve yüzünün, kırık burnunun ve dişlerinin toprağa yaslanmasına yol açtı; ağzındaki bezin ardından acıyla inledi; dizlerini göğsüne çekmeyi başardığında başı dönüyordu ve nefesleri hızlanmıştı, her tarafından ter boşanıyordu. Yüzünü kaldırdı –omuzları iyice acıdı, o herif neden ellerini bu kadar sıkı bağlamıştı yahu?– ve gövdesini doğrultup bacaklarını altında kıvrarak oturma pozisyonuna geçerken bir hata yaptığını fark etti. Bu şekilde ayağa kalkamazdı. Ayak parmaklarıyla sıçrayıp ayağa kalkabileceğini düşünmüştü. Ama o zaman yine yüzüstü yere kapaklanırdı. Önce sürüne sürüne duvara gitmesi ve oraya yaslanarak doğrulması gerekiyordu. Ama şimdi bacakları altında kısılı kalmıştı; olduğu yerde salak gibi duruyordu.

Yardım çağırmaya çalıştı, karmaşık cümleler kurmadı, “Hey” diye seslendi sadece, ama ağzından boğuk bir *Aaaaa* sesi çıktı ve birden öksürmek istedi. Bacaklarının şimdiden uyuşmaya başladığını, hissizliğin ayak parmaklarından yukarı karıncalar gibi yayıldığını hissedebiliyordu.

İleride kımıldayan bir şey vardı.

Sokağın girişine bakıyordu. Girişin ötesi karanlıktı, çünkü ateş fiçısı sönmüştü. Karanlığa baktı. Belki de Hap onu aramaya gelmişti. Ama karanlıkta bir şey görülüyordu. Herhalde zihni ona oyunlar oynuyordu. Hilal vakti dışarıda tek başınaydı sonuçta, kaygılanması normaldi.

Hayır, hareket eden bir şey *vardı*. Leon bunu yine hissetti. O his yerden, dizlerinden geliyordu.

Üstünden bir gölge geçti. Hemen başını kaldırıncaya sadece sıvımsı bir karanlıktaki yıldızları gördü. Dizlerinden aldığı his iyice güçlenmişti, ritmik bir sarsıntı hissediyordu, binlerce kanat çırpılıyordu

sanki. Neler oluyordu yahu?

Sokağa biri daldı. Hap.

Aaaaaaaaa dedi Leon ağzındaki bezin ardından. *Aaaaaaaaa*. Ama Hap onu fark etmemiş gibiydi. Sokağın girişinde durup soluklandıktan sonra koşarak geçip gitti.

Leon o zaman Hap'in neden kaçtığını gördü.

Leon'un önce mesanesi, sonra da bağırsakları boşaldı. Ama zihni bu gerçekleri fark edemedi, çünkü muazzam ve ağırlıksız bir dehşet bütün düşünceleri kovmuştu.

İskelenin ucu yere çarpınca müthiş bir sarsıntı oldu. Bir tırabzana tutunan Peter az daha düşecekti. Bir şey yanından tangır tungur düştü: boş RPG'ydi, ucundan duman yükseliyordu kıvrıla kıvrıla. Sonra Peter üstüne ağır bir şey –birbirlerine sarılmış Hollis'le Alicia– düşünce tırabzani bıraktı: Şimdi üçü eğik iskeleden aşağı, halkaya düşüyorlardı hep birlikte.

Yere iç içe geçmiş halde çarptılar ve bir elin attığı toplar gibi farklı yönlere savruldu. Peter kendine geldiğinde sırtüstü yatıyordu, çok yukarıdaki tavana gözlerini kırıştıtararak bakıyordu, zihniyle vücudu adrenalinin etkisindeydi.

Babcock neredeydi?

“Haydi!” Alicia onu gömleğinden kavramıştı ve çekip ayağa kaldırıyordu. Yanında Sara'yla Caleb duruyorlardı; topallayarak yaklaşan Hollis tüfeğini bırakmamıştı her nasılsa. “Buradan gitmeliyiz!”

“Viral nereye gitti?”

“Bilmiyorum! Sıçrayıp ortadan kayboldu!”

Her yerde sığırların kalıntıları vardı. Hava kan, et kokuyordu. Amy, Maus'un ayağa kalkmasına yardım ediyordu. Kız giysilerinden hâlâ duman çıktığının farkında değil gibiydi. Saçlarının bir kısmı yanmıştı ve pembe kafa derisi görünüyordu.

“Theo'ya yardım et” dedi Mausami, karşısında diz çöken Peter'a.

“Maus, vurulmuşsun.”

Mausami acıyla dişlerini sıkıyordu. Peter'ı itti. “*Ona yardım et.*”

Peter toprakta diz çökmüş halde duran ağabeyinin gitti. Theo sersemlemiş gibiydi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Ayakları çıplaktı, giysileri paçavraya dönmüştü, kolları yara kabuklarıyla kaplıydı. Ona ne yapmışlardı?

“Theo, bana bak” diye emretti Peter, onu omuzlarından kavrayarak. “Yaralı mısın? Yürüyebilir misin?”

Ağabeyinin gözlerinde küçük bir parıltı belirir gibi oldu. Theo'nun tamamı değilse de en azından bir parıltı.

“Aman Tanrım” dedi Caleb, “bu *Finn.*”

Delikanlı birkaç metre ötede yatan kanlı bir figürü gösteriyordu. Peter onu başta bir sığır parçası sanmıştı, ama ayrıntılar netleştikçe o et ve kemik yığınının bir insanın yarısı, bir gövdeyle bir kafa ve ölü adamın alnının üstünde tuhaf bir açıyla duran bir kol olduğunu anladı. Adamın belden aşağısı yoktu. Yüzü Caleb'ın dediği gibi Finn Darrell'in yüzüydü.

Theo'nun omuzlarını iyice sıktı. Sara'yla Alicia, Mausami'yi ayağa kaldırıyorlardı. "Theo, yürümeye çalışmalısın."

Theo gözlerini kırpıştırıp dudaklarını yaladı. "Sahiden sen misin kardeşim?"

Peter başıyla onayladı.

"Beni... kurtarmaya geldin."

"Caleb" dedi Peter, "bana yardım et."

Peter, Theo'yu çekip ayağa kaldırdı ve bir kolunu onun beline doladı; Caleb da diğer tarafa geçti.

Birlikte koştular.

Karanlık tünele, kaçan kalabalığın içine girdiler. İnsanlar ite kaka çıkışa ulaşmaya çalışıyorlardı. İleride Olson insanlara geçmelerini işaret ediyor ve avazı çıktığı kadar bağırıyordu: “Trene koşun!”

Tünelden avluya daldılar. Herkes açık duran çit kapısına koşuyordu. O karanlıkta ve hengâmede dar kapı aralığında yığılma olmuştu, herkes aynı anda çıkmaya çalışıyordu. Bazıları çite, dikenli tellere tırmanmaya çalışıyorlardı. Peter seyrederken en tepedeki adam haykırarak geriye düştü; bir bacağı dikenli tellere takılmıştı.

“Caleb!” diye seslendi Alicia. “Maus’u al!”

Kalabalık etraflarından akıyordu. Peter, Alicia’nın başının bir belirip bir kaybolduğunu görüyordu, ayrıca Sara’yı parlak sarı saçlarından tanıyordu. İkiyi yanlış yöne gidiyorlardı, kalabalığın akışıyla mücadele ediyorlardı.

“Lish! Nereye gidiyorsunuz?” Ama sanki aynı anda her yerden gelen yüksek bir ses, uzayan tek bir nota Peter’in sesini bastırdı.

Michael, diye düşündü Peter. Michael geliyordu.

Birden öne itildiler, panik içindeki kalabalığın enerjisi onları bir dalga gibi taşıdı. Peter ağabeyini bırakmamayı her nasılsa başardı. Çit kapısından geçince, iki çit hattının arasındaki alanda birikmiş bir başka kalabalıkla karşılaştılar. Birisi Peter’a arkadan çarptı; Peter adamın inleyerek tökezlediğini ve kalabalığın ayaklarının altına düştüğünü işitti. Peter vücudunu şahmerdan gibi kullanarak ite kaka ilerledi ve sonunda ikinci kapıdan çıkmayı başardılar.

Raylar hemen ilerideydi. Theo kendine geliyor gibiydi, güçlkle yürürlerken kendi ağırlığını giderek daha çok taşıyordu sanki. Peter o kaosta ve karanlıkta diğerlerini göremiyordu. Onlara seslendi ama yanından geçen insanların bağrıışmaları başka bir ses duymasını engelliyordu. Yol kumlu bir tepeciğin üstünden geçiyordu ve tepeye ilerlerken Peter güneyden yaklaşan bir ışık gördü. Tekrar korna sesi duyuldu ve sonra Peter treni gördü.

Devasa, gümüşü tren geceyi bıçak gibi yarararak yaklaşıyordu. Ön tarafından yayılan tek bir huzme, rayların etrafında toplanan kalabalığı aydınlatıyordu. Peter ileride Caleb’la Mausami’nin trene doğru koştuklarını gördü. Theo’yu tutmayı sürdürerek, sendeleyerek tepeciğe çıktı; fren çığlıkları işitti. İnsanlar trenin yanında koşuyorlardı, tutunmaya çalışıyorlardı. Tren yaklaşırken lokomotifte bir kapı açıldı ve Michael dışarı eğildi.

“Duramayız!”

“Ne?”

Michael ellerini ağzının etrafında boru şekline getirdi. “Hareket etmeyi sürdürmemiz gerekiyor!”

Tren iyice yavaşlamıştı. Peter, Caleb’la Hollis’in bir kadını lokomotifin arkasındaki üç açık vagonun birine kaldırdıklarını gördü; Michael, Mausami’yi çekerek merdivenden lokomotife

binmesine yardım ediyordu, Alicia'ysa arkadan itiyordu. Peter ağabeyiyle birlikte merdivenin yanında koşmaya başladı; Amy kapıdan içeri girerken Theo merdivene tutundu ve tırmanmaya başladı. Tepeye ulaşınca Peter da merdivene tutunup kendini yukarı çekti; ayakları boşlukta sallanıyordu. Aşağıdan silah sesleri geldiğini, vagonların yan taraflarından mermilerin sektiğini işitti.

Kapıyı ardından kapatınca kendini içinde yüzlerce minik ışık yanan sıkış tıkkış bir kompartımanda buldu. Michael kontrol panelinin başında oturuyordu, yanında Billie vardı. Amy yere, Michael'ın koltuğunun arkasına sinmişti; gözleri faltaşı gibi açıktı, dizlerini göğsüne çekip savunma pozisyonuna geçmişti. Peter'ın solunda arkaya uzanan dar bir koridor vardı.

“Uçanlar adına Peter” dedi Michael koltuğunda dönerek. “Theo nereden çıktı yahu?”

Peter'ın ağabeyi koridorda yatıyordu; göğsüne onun başını yaslamış olan Mausami kanlı bacağı altında kıvırmıştı.

Peter kompartımanın ön tarafına seslendi: “Burada ilkyardım kutusu var mı?”

Billie ona metal bir kutu verdi. Peter kapağı açtı ve bir sargı bezini alıp katlayarak komprese dönüştürdü. Mausami'nin pantolonunun bacağına yırttı ve sargı bezini açığa çıkmış kanlı yaraya bastırdı; Mausami'ye sargı bezini orada tutmasını söyledi.

Theo yüzünü kaldırdı; gözleri titreşiyordu. “Rüya mı görüyorum?”

Peter hayır anlamında kafa salladı.

“O kim? Kız. Sandım ki...” Giderek alçalan sesi kesildi.

Peter birden fark etti: Başarmıştı. *Ağabeyine göz kulak ol.*

“Sonra konuşuruz, tamam mı?”

Theo hafifçe gülümsemeyi başardı. “Nasıl istersen.”

Peter kompartımanın ön tarafına, iki koltuğun arasına gitti. Ön camı kaplayan levhaların arasındaki boşluktan bakınca, ön farın ışığında çölü ve altlarından kayıp giden rayları görebiliyordu.

“Babcock öldü mü?” diye sordu Billie.

Peter hayır anlamında kafa salladı.

“Onu öldürmediniz mi?”

Peter kadına bakarken birden sinirlendi. “Olson hangi cehennemdeydi?”

Kadının yanıt vermesine fırsat kalmadan Michael araya girdi. “Bir saniye, diğerleri nerede? Sara nerede?”

Peter onu en son Alicia'yla birlikte çit kapısında görmüştü. "Diğer vagonlardan birindedir herhalde."

Billie kabinin kapısını tekrar açmıştı ve dışarı eğiliyordu; başını geri çekti. "Umarım herkes binmiştir" dedi, "çünkü geliyorlar. Bas gaza Michael."

"Ablam hâlâ orada olabilir!" diye bağırdı Michael. "Herkesi almadan gitmeyeceğiz demiştin!"

Billie beklemedi. Uzanıp Michael'ı koltuğuna gerisingeri oturttu ve paneldeki bir levveyi öne itti. Peter trenin hızlandığını hissetti. Paneldeki dijital bir gösterge canlandı ve rakamlar hızla yükseldi: 30, 35, 40. Billie daha sonra Peter'ı kenara iterek koridora girdi; oradaki, duvardaki bir merdiven tavandaki bir kapağa çıkıyordu. Billie çabucak tırmanıp kapağın halkasını çevirdi ve trenin arka tarafına seslendi. "Gus! Yukarı çıkalım hadi!"

Gus koşarak geldi, sürükleyerek getirdiği bir kanvas spor çantanın fermuarını açtı ve içerideki kısa namlulu pompalı tüfekleri sergiledi. Tüfeklerden birini Billie'ye verdi, birini kendine aldı ve sonra yağ içindeki yüzünü Peter'a kaldırarak ona da bir tane verdi.

"Geliyorsan" dedi sert bir sesle, "başını eğmeyi unutma."

Merdiveni çıktılar, önce Billie ve ardından Gus. Peter başını kapak deliğinden çıkarınca, yüzüne çarpan şiddetli rüzgâr yüzünden hemen eğildi. Yutkundu, korkusunu kontrol altına aldı ve ikinci bir girişimde bulundu, kapak deliğinden trenin ön tarafına dönük şekilde geçti ve trenin tepesine yüzükoyun tırmandı. Michael aşağıdan ona pompalı tüfeği uzattı. Peter çömelleme pozisyonuna geçti ve pompalı tüfeği tutarken dengesini korumaya çalıştı. Rüzgâr onu aşağı atmaya çalışıyordu sürekli. Lokomotifin tepesi bombeliydi ve ortasından geçen düz bir şerit vardı. Peter şimdi trenin arka tarafına dönük duruyordu, ağırlığını rüzgâra veriyordu. Billie'yle Gus epey ilerideydiler. Peter onların birinci vagonun ikinci vagona atlamalarını ve gürleyen karanlıkta gözden kaybolmalarını seyretti.

Viralleri geride, nabız gibi atan ve yeşil ışık saçan bir bölge olarak gördü. Motorun gürültüsünün ve raylardaki tekerleklerin çığlıklarının arasında Billie'nin seslendiğini işitti, ama ne dediğini anlayamadı. Derin bir nefes alıp içinde tuttu ve birinci vagona atladı. Bir yandan *Burada ne işim var, giden bir trenin tepesinde ne işim var?* diye merak ederken bir yandan da bu tuhaf gerçeğin gecenin olaylarının kaçınılmaz bir sonucu olduğunu kabulleniyordu. Yeşil ışık artık yaklaşmıştı, genişleyerek kama şeklini alıyordu ve Peter ne gördüğünü anladı – karşısında on ya da yirmi viral değil, yüzlerce virallik bir ordu vardı.

Çokluk.

Babcock'ın Çokluk'u.

İlk viral trenin arka tarafına doğru uçarken Billie'yle Gus ateş ettiler. Peter artık birinci vagonun ortasındaydı. Tren sarsılınca ayaklarının kaymaya başladığını hissetti ve birden pompalı tüfek elinden kurtulup düşüverdi. Bir çığlık duydu ve başını kaldırıp bakınca kimseyi göremedi – Billie'yle Gus'ın yerinde yeller esiyordu.

Tam dengesini güç bela kazanmışken lokomotif şiddetle sarsılınca öne düştü. Ufuk kaybolmuştu; gökyüzü gitmişti. Vagonun bombeli tepesinden yüzükoyun aşağı kayıyordu. Tam düşecekken elleri metal levhaların arasındaki dar bir aralığı buldu. Korkmaya bile zaman yoktu. Rüzgârlı karanlıkta yanından hızla geçen bir duvarın varlığını hissetti. Bir çeşit tüneldeydiler, dağın içinden geçiyorlardı. Sımsıkı tutunuyordu, ayakları boşlukta sallanıyordu, trenin yan tarafına sürtünüyordu ve sonra vagonun kapısının açıldığını ve içeriden uzanan ellerin onu tutup aşağı çektiklerini hissetti.

Eller Caleb’la Hollis’e aitti. Vagonun zeminine iç içe geçmiş halde yuvarlandılar. İçeriye bir kancadan sarkan tek bir lamba aydınlatıyordu. Vagon neredeyse boştu – duvar diplerine sinmiş birkaç karanlık figür vardı sadece, korkudan donakalmışlardı besbelli. Açık kapının ardından bir tünelin duvarları hızla geçiyordu, içeriye gürültü ve rüzgâr doluyordu. Peter ayağa kalkarken gölgelerin içinden tanıdık biri çıktı: Olson Hand.

Peter hiddete kapıldı. Adamı tulumunun yakasından tuttuğu gibi vagonun duvarına yapıştırdı ve ön kolunu onun boğazına dayadı.

“Hangi cehennemdeydin? Bizi orada yalnız bıraktın!”

Olson’ın yüzü bembeyaz olmuştu. “Üzgünüm. Tek yol buydu.”

Peter birden anladı. Olson onları halkaya yem olarak göndermişti.

“Onun kim olduğunu biliyordun, değil mi? Ağabeyim olduğunu baştan beri biliyordun.”

Olson yutkununca âdemelması Peter’in ön koluna sürtündü. “Evet. Jude başkalarının geleceğine inanıyordu. Sizi Las Vegas’ta beklememizin sebebi buydu.”

Trenin ön tarafı yine sarsıldı; herkes öne savruldu. Peter, Olson’ı bırakmak zorunda kaldı. Tünelden açık havaya çıkmışlardı. Peter dışarıdan gelen silah seslerini duyunca camdan dışarı baktı ve Humvee’nin hızla geçip gittiğini gördü; şoför koltuğunda Sara oturuyordu, direksiyonu sımsıkı kavramıştı, Alicia ise tepedeki makineli tüfeği kullanıyordu, trenin arka tarafına doğru kontrollü seri atışlar yapıyordu.

“Çıkın!” Alicia son vagona telaşla el sallıyordu. “Tam arkanızdalar!”

Birden vagondaki herkes çılgılık atmaya, itişip kakışmaya, açık kapıdan uzaklaşmaya çalışmaya başladı. Olson o insanlardan birini kolundan tutup öne itti. Mira.

“Onu al!” diye seslendi. “Lokomotifle götür. Vagonları ele geçirseler bile orası güvenlidir.”

Sara yaklaşmıştı, hızını trenin hızına uydurmuştu, aradaki boşluğu azaltmaya çalışıyordu.

Alicia onlara el sallıyordu: “Atlayın!”

Peter kapıdan dışarı eğildi. “Yaklaşın!”

Sara aracı yaklaştırdı. Şimdi trenle Humvee’nin arasında iki metreden az mesafe vardı; Humvee

aşağıdaydı, eğik ray yatağında ilerliyordu.

Alicia “Elini uzat!” diye seslendi Mira’ya. “Seni tutarım!”

Kapı eşiğinde duran kız korkudan kaskatı kesilmişti. “Yapamam!” diye sızlandı.

Bir başka sarsıntı oldu; Peter trenin rayların üstündeki hurdalara çarptığını fark etti. Humvee birden uzaklaştı ve büyük bir metal nesne taşıtların arasından vınlayarak geçerken, çömelmiş figürlerden biri kapıya doğru atıldı. Peter’ın konuşmasına fırsat kalmadan, adam taşıtların arasındaki giderek açılan boşluğa can havliyle atladı. Humvee’nin yan tarafına çarptı, uzanmış elleri çatıya tutundu; bir an tutunmayı başarabilirmiş gibi göründü. Ama sonra ayaklarından biri yere dokununca, tozlara sürtününce sessiz bir çığlıkla düştü.

“Oynatma!” diye seslendi Peter.

Humvee iki kez daha yaklaştı. Mira atlamayı her seferinde reddetti.

“Böyle olmayacak” dedi Peter. “Çatıdan atlamamız gerek.” Hollis’e döndü. “Önce sen. Olson’la ben seni yukarı itebiliriz.”

“Ben fazla ağırım. Pabuç gitsin, sonra da sen. Ben Mira’yı kaldırırım.”

Hollis çömeldi; Caleb onun omuzlarına çıktı. Humvee tekrar uzaklaşmıştı, Alicia trenin arka tarafına kısa seri atışlar yapıyordu. Hollis omuzlarında Pabuç’u taşıyarak kapının yanına gitti.

“Tamam! Bırak!”

Hollis çömelip Caleb’in bir ayağını tutmayı sürdürdü; Peter da diğer ayağı kavradı. Birlikte delikanlıyı yukarıya, kapının üstünden trenin çatısına ittiler.

Peter da aynı şekilde yukarı çıktı. Trenin çatısından bakınca, virallerin tünelden çıktıktan sonra üç gruba ayrılmış olduklarını gördü – birinci grup hemen arkalarındaydı, diğer iki grupsa treni birer yandan takip ediyordu. Dörtüncü koşar gibiydiler, ellerini ve ayaklarını kullanarak uzun sıçrayışlar yapıyorlardı. Alicia ortadaki grubun, trenle arasında on metreden az mesafe kalmış grubun ön tarafına ateş ediyordu. Bazı viraller yere düşüyorlardı, Peter onların yaralandıklarını mı yoksa sadece sersemlediklerini mi bilmiyordu; viral grubu giderek yaklaşıyordu. Arkalarında diğer iki grup birleşmeye, su akıntıları gibi kaynaşmaya başladılar ve sonra tekrar ayrılıp eski şekillerine geri döndüler.

Caleb’in yanında yüzükoyun yatan Peter, Hollis Mira’yı kaldırırken ellerini aşağı uzattı; korkan kızın ellerini bulup onu çatıya çekti.

Alicia aşağıdan seslendi: “Eğilin!”

Şimdi son vagonun çatısında üç viral vardı. Humvee’den ateş edilince aşağı atladılar. Caleb lokomotifin altına geçmişti bile. Peter elini Mira’ya uzattı, ama kız korkudan donakalmıştı, vücudunu vagonun çatısına yapıştırmıştı, çatıyı kucaklamıştı, onu kurtarabilecek tek şeymiş gibi.

“Mira” dedi Peter onu kendine çekmeye çalışarak, “lütfen.”

Mira tutunmayı sürdürdü. “Yapamam, yapamam, yapamam.”

Aşağıdan uzanan bir pençe, kızın ayak bileğine dolandı.

“Baba!”

Sonra kız gidiverdi.

Artık Peter’in yapabileceği bir şey yoktu. Koşup lokomotifle atladı ve Caleb’in peşinden kapak deliğinden içeri girdi. Michael’a treni sarsmamasını söyleyip kabinin kapısını açtı ve geriye baktı.

Viraller artık üçüncü vagonu tamamen kaplamışlardı, vagonun yan taraflarına böcek sürüsü gibi tutunuyorlardı. Öyle hiddetliydi ki birbirleriyle dövüşüyor gibiydiler, içeri ilk girenlerden olmak için hırslanıyor ve çeneleriyle hamle ediyorlardı. Peter içerideki dehşete kapılmış insanların çılgınlıklarını rüzgâra karşı duyduyordu.

Humvee neredeydi?

Sonra Humvee’nin sert toprakta sıçraya sıçraya çaprazdan yaklaştığını gördü. Hollis’le Olson aracın çatısına tutunuyorlardı. Makineli tüfeğin mermisi tükenmişti. Viraller her an üzerlerine atlayabilirlerdi.

Peter kapıdan dışarı eğildi. “Yaklaş!”

Sara hızını artırıp aracı yaklaştırdı. Merdivene önce Hollis, sonra Olson tutundu. Peter onları kabine çekti ve aşağı seslendi: “Alicia, sıra sende!”

“Sara ne olacak?”

Humvee yine uzaklaşıyordu. Sara aracı bir şeye çarptırmadan trene yakın tutmaya çalışıyordu. Peter son vagonun kapısının söküldüğünü, gerileyen karanlığa döne döne yuvarlandığını işitti.

“Ben onu alırım! Sen merdivene tutun!”

Alicia Humvee’nin çatısından atladı. Ama aradaki mesafe birden fazla açıldı; Peter hayalinde Alicia’nın düştüğünü, ellerinin bir şeye tutunamadığını, vücudunun taşıtların arasından hızla geçen yere yuvarlandığını canlandırdı. Ama Alicia başarmıştı; elleri merdiveni bulmuştu, trene tırmanıyordu. Ayakları en alt basamağa ulaşınca dönüp boşluğa elini uzattı.

Sara direksiyonu tek eliyle tutuyordu; diğer eliyle gaz pedalına bir tüfeği yaslamaya çalışıyordu panikle.

“Olmuyor!”

“Boşver, ben seni tutarım!” diye seslendi Alicia. “Kapıyı açıp elimi tut yeter!”

“İşe yaramaz!”

Sara birden gaza bastı. Humvee ileri atıldı, treni geride bıraktı. Sara şimdi rayların hemen yanındaydı. Şoför kapısı açıldı. Sonra Sara frene bastı.

Trenin tamponunun kenarı kapıyı bıçak gibi kesip attı, döne döne fırlayıp gitmesine yol açtı. Humvee nefes kesici bir an boyunca iki sağ tekerleğinin üstünde giderek eğimden aşağı kaydı, ama sonra aracın sol tarafı bir tangirtı kopararak yere indi. Sara şimdi uzaklaşıyordu, sert toprağın üstünde trene kırk beş derecelik açıyla roket gibi ilerliyordu; Peter bir toz bulutunun havalandığını ve aracın tekrar yaklaştığını gördü. Alicia elini uzattı.

Peter: “Lish, ne yapacaksan şimdi yap!”

Peter, Alicia'nın nasıl başardığını asla tamamen anlayamayacaktı. Sonradan sorduğunda Alicia omuz silkmekle yetinecekti. Aslında kısa süre sonra Peter, Alicia'dan böyle şeyler – sıra dışı şeyler, inanılmaz şeyler beklemeye alışacaktı. Ama o gece, Humvee'yle trenin arasındaki uğultulu boşlukta, Alicia'nın yaptığı şey akıl almaz bir mucize gibi geldi. Hiçbiri lokomotifin arka kompartımanındaki Amy'nin ne yapmak üzere olduğunu veya lokomotifle birinci vagonun arasında neyin bulunduğunu da bilemezlerdi. Bunu Michael bile bilmiyordu. Belki Olson biliyordu; belki de bu yüzden Peter'a kızını lokomotifle götürmesini, kızının orada güvende olacağını söylemişti. En azından Peter sonradan böyle mantık yürüttü. Ama Olson bu konuda asla tek kelime etmedi ve onunla geçirdikleri kısa zamanda hiçbiri ona sormaya cesaret edemedi.

İlk viral Humvee'ye atarken Alicia uzanıp Sara'nın direksiyonu tutan elini bileğinden kavradı ve çekti. Alicia'nın kolunun ucunda geniş bir kavis çizen Sara, sarsılarak uzaklaşan araçtan ayrıldı. Ayakları yere sürtünürken Peter'la göz göze geldi korkunç bir an boyunca – öleceğini bilen bir kadının gözleriydi onunkiler. Ama sonra Alicia onu sertçe yukarı çekti. Sara serbest eliyle merdivene tutundu ve birlikte tırmandılar, sonra da lokomotifin içine yuvarlandılar.

O sırada bir şey oldu. Gök gürültüsü andıran, sağır edici bir gürlleme koptu: Ağırlıklarından kurtulan lokomotif şiddetle sarsılarak öne atıldı; kabindeki her şey birden uçmaya başladı. Açık kapının yanında duran Peter ayaklarının yerden kesildiğini hissetti ve geriye savrulup duvara çarptı. *Amy*, diye düşündü. *Amy* neredeydi? Yere düşerken ilkinden daha yüksek bir başka ses duydu ve bunu tanıdı: Gerideki vagonlar sağırlaştırıcı bir gümbürtü ve metal çığıllıkları eşliğinde raylardan fırlayıp havada döndüler ve çöl zeminine demir çığı gibi yağdılar; içlerindeki herkes ölü, ölü, ölüydü.

Öğleyin durdular. Hattın sonu, dedi Michael lokomotifini durdururken. Billie'nin gösterdiği haritalara göre, raylar Caliente kasabasında son buluyordu. Trenle buraya kadar gelebildikleri için şanslıydılar. Ne kadar kaldı? diye sordu Peter. Aşağı yukarı dört yüz kilometre, dedi Michael. Şu sıradağları görüyor musun? Ön camdaki aralıktan dışarıyı gösteriyordu. Orası Utah.

Trenden indiler. Bir çeşit tren bakım istasyonundaydılar, her yerde raylar vardı, üzerlerinde terk edilmiş vagonlar – lokomotifler, tankerler, açık vagonlar görülüyordu. Buranın toprağı daha nemliydi; uzun otlarla kavaklar vardı ve hafif bir rüzgâr havayı serinletiyordu. Civarda su akıyordu; kuş sesleri duyuyorlardı.

“Anlamıyorum” dedi Alicia dinginliği bozarak. “Nereye gitmeyi umuyorlardı ki?”

Peter artık peşlerinde virallerin olmadığı anlaşılınca trende uyumuştı ve şafakta uyandığında yerde, Theo'yla Maus'un yanında cenin pozisyonunda yattığını fark etmişti. Michael gece boyunca uyumamıştı, ama herkes son birkaç günün olaylarının yorgunluğunu eninde sonunda hissetmişti. Olson'a gelince: Belki uyumuştı, ama Peter sanmıyordu. Adam kimseyle konuşmamıştı ve şimdi lokomotifin yanında, yerde oturup donuk gözlerle boşluğa bakıyordu. Peter ona Mira'dan bahsedince adam ayrıntıları sormamıştı, kafa sallayıp “Haber verdiğin için sağ ol” demekle yetinmişti.

“Nereye olursa” diye karşılık verdi Peter bir an duraksadıktan sonra. Ne hissettiğine emin değildi. Dün gecenin –Barınak'ta geçirdiği dört uzun günün– olayları hastayken gördüğü bir rüya gibi geliyordu. “Nereye olursa... gideceklerdi bence.”

Amy gruptan ayrılıp araziye girmişti. Rüzgârda sallanan otların arasında yürümesini seyrettiler.

“Yaptığı şeyin farkında mı sence?” diye sordu Alicia.

Kuplörü patlatan Amy olmuştu. Düğme motor kompartımanının arkasındaydı. Michael düğmenin bir dizel yakıtı veya kerosen deposuna bir çeşit ateşleyiciyle bağlandığını tahmin ediyordu. Bu kadarı yeterliydi. Vagonların devrilme ihtimaline karşı bir güvenlik mekanizması. Düşününce mantıklı geliyor, demişti Michael.

Peter'a da mantıklı geliyordu. Ama Amy'nin ne yapacağını nereden bildiğini veya düğmeye neden bastığını hiçbiri açıklayamıyordu. Diğer her şeyi gibi eylemleri de sıradan insan idrakinin ötesinde gibiydi. Ama bir kez daha onun sayesinde hayatta kalmışlardı.

Peter onu uzun uzun seyretti. Kız beline kadar gelen otların arasında salınıyor gibiydi; iki yanından sarkmış elleri otların tüylü uçlarına sürtünüyordu. Peter Hastane'de olanları günlerdir düşünmüyordu; ama şimdi otların arasında yürüyen Amy'ye bakarken o tuhaf geceyi anımsadı. Amy'nin Babcock'ın karşısında dururken ona ne söylediğini merak etti. Amy iki dünyaya birden aitti sanki ve Peter bu dünyaların sadece birini görebiliyordu; ve yolculuklarının anlamı görünmeyen dünyada gizliydi.

“Dün gece bir sürü insan öldü” dedi Alicia.

Peter derin bir soluk aldı. Güneşe karşın birden üşüdü. Hâlâ Amy'ye bakıyordu, ama zihninde Mira'yı görüyordu – kızın trenin çatısına yapışmış bedenini, viralin elinin uzanıp onu aşağı çekmesini. Gözden kaybolan kızın düşerken attığı çığlıklar.

“Bence onlar epeydir ölüydüler zaten” dedi Peter. “Kesin olan bir şey var: Burada kalamayız. Bakalım nelerimiz var.”

Geride kalan şeyleri lokomotifin yanına, yere dizdiler. Çok şey yoktu: yarım düzine pompalı tüfek, içlerinde birkaç mermi bulunan iki tabanca, bir otomatik tüfek, tüfeğin iki yedek şarjörü, yirmi beş pompalı tüfek mermisi, altı bıçak, bidonlar içinde otuz beş litre civarı su, ayrıca trenin deposundaki su, bin litre civarı dizel yakıtı –ama taşıyacak araç yoktu–, iki muşamba, üç kutu kükürtlü kibrit, ilkyardım kutusu, bir gaz lambası, Sara'nın günlüğü –kulübeden çıkarılarken sırt çantasından alıp kazağının içine tikiştirmişti– vardı. Aralarında yiyecek bir şey bulunmuyordu. Hollis civarda muhtemelen av hayvanı bulunduğunu söyledi; cephaneciler gerekiyordu, ama tuzaklar kurabilirlerdi. Belki de Caliente'de yiyecek bulurlardı.

Theo lokomotifin zemininde uyuyordu. Yaşadıklarını anımsayabildiği kadarıyla özetlemişti – alışveriş merkezindeki saldırıya, sonra hücrede geçirdiği zamana, mutfaktaki kadına, Theo'nun uyumamaya çalışmasına ve Peter'in artık Jude olduğuna neredeyse emin olduğu adamın sinir bozucu ziyaretlerine dair bölük pörçük anılarını anlatmıştı– ama konuşmakta zorlandığı belliydi ve sonunda öyle derin bir uykuya dalmıştı ki Sara, telaşa kapılan Peter'ı ağabeyinin hâlâ nefes aldığına ikna etmek zorunda kalmıştı. Mausami'nin bacağındaki yara kızın öne sürdüğünden daha ağır olsa da hayati tehlike arz etmiyordu. Mermi –veya büyük ihtimalle bir pompalı tüfek mermisi kovanının parçası– üst uyluğunu sıyırmış, tüyler ürpertici bir kanlı yarık açmıştı. Sara dün gece ilkyardım kutusundan iğne iplik almıştı ve yarayı dikip lokomotifin küçük tuvaletinin lavabosunun altında buldukları bir şişe alkolle temizlemişti. Maus'un epey canı yanmıştı herhalde, ama kız metanetle susmuştu, Theo'nun elini sımsıkı tutarak dişlerini gıcırdatmıştı. Sara yara temiz tutulduğu sürece sorun çıkmayacağını söylemişti. Hatta şanslıysa Mausami bir iki gün içinde yürüyebilirdi.

Nereye gidecekleri sorusuyla karşı karşıyaydılar. Bunu soran Hollis'ti ve Peter afallamıştı; başta belirledikleri güzergâhtan vazgeçme fikri aklına bile gelmemişti. Colorado'da onları bekleyen şeyin ne olduğunu öğrenmeleri gerektiğini her zamankinden de fazla hissediyordu ve artık dönmek için çok geç gibi geliyordu. Ama Hollis'in haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Theo, Finn ve önce Alicia'nın, şimdi de Mausami'nin Liza Chou olduğunu öne sürdükleri kadın – hepsi de Koloni'dendiler. Virallere bir şey oluyordu –bu *kesindi*–; insanları canlı istiyorlardı anlaşılın. Dönüp diğerlerini uyarmalı mıydılar? Hem Mausami – bacağı iyileşse bile yola yürüyerek devam edebilir miydi gerçekten? Taşıtları yoktu ve cephaneleri çok azdı; yolda yiyecek bulabilirlerdi herhalde, ama bunun için yavaşlamak zorunda kalacaklardı ve yakında dağlara çıkacaklardı, oralarda arazi koşulları çok daha çetin olacaktı. Hamile bir kadının ta Colorado'ya kadar yürümesini bekleyebilirler miydi? Hollis bunları sorulmaları gerektiği için sorduğunu söyledi; kendi fikrinin ne olduğuna emin değildi. Öte yandan, epey yol kat etmişlerdi. Babcock –her ne ise– hâlâ yaşıyordu, Çokluk da. Geri dönmek de riskleri vardı.

Lokomotifin yanında, yerde oturan yedi kişi –Theo hâlâ trende uyuyordu– seçeneklerini tartıştılar. Peter yola çıktıklarından beri ilk kez grupta kararsızlık sezdi. Askeri sığınak ve içindeki bolluk onlara güvenlik hissi vermişti – belki yanlış bir histi, ama onları yola devam etmeye teşvik etmişti.

Şimdiyse, silahlarını ve taşıtlarını yitirmiş, yiyeceksiz kalmış ve bilmedikleri bir çölün dört yüz kilometre içindeyken, Colorado'ya ulaşmak çok daha zor görünüyordu. Barınak'taki olaylar hepsini sarsmıştı; yolda başka insanların onlara sorun çıkarabileceğini ve Babcock gibi bir varlıkla –bir viraldi ama aynı zamanda çok daha fazlası gibiydi, diğerlerini yönetme gücüne sahipti– karşılaşabileceklerini hiç düşünmemişlerdi.

Alicia'nın yola devam etmek istediğini söylemesi şaşırtıcı değildi, Mausami'nin de – Peter onun sırf Alicia'nın kendisinden daha güçlü olmadığını kanıtlamak için öyle söylediğini düşündü. Caleb grubun kararına uyacağını söyledi, ama bunu söylerken gözlerini Alicia'dan ayırmadı; oylama yapılırsa Alicia'nın tarafını tutacaktı. Michael da yola devam etmekten yana olduğunu söyledi ve herkese Koloni'nin bataryalarının bozulmaya başladığını hatırlattı. Tek gerçek umutlarının Colorado'dan gelen mesaj olduğunu düşünüyordu – hele şimdi, Barınak'ı görmelerinden sonra.

Geriye Hollis'le Sara kalmıştı. Hollis belli ki dönmeleri gerektiğini düşünüyordu. Ama bunu açıkça söylememesi, tıpkı Peter gibi onun da kararın oybirliğiyle alınması gerektiğine inandığını gösteriyordu. Yanında, trenin gölgesinde, kıvrılmış bacaklarının üstünde oturan Sara ise daha kararsız görünüyordu. Araziye kısık gözlerle bakıyordu; Amy orada, otların arasında tek başına nöbet tutmayı sürdürüyordu. Peter saatlerdir Sara'nın sesini duymadığını fark etti.

“Şimdi birazını hatırlıyorum” dedi Sara bir an sonra. “Viralin beni kaçırmasını. Bölük pörçük ama.” Ürperircesine omuz silkince Peter kadının bu konudan daha fazla bahsetmeyeceğini anladı. “Hollis haksız değil. Ve sen Maus, yolculuk yapacak halde değilsin, ne dersen de. Ama Michael'a katılıyorum. Oyumu soruyorsan Peter, yola devam edelim derim.”

“Yani devam ediyoruz.”

Sara, Hollis'e baktı; adam başıyla onayladı. “Evet. Devam ediyoruz.”

Diğer mesele Olson'dı. Peter o adama hâlâ güvenmiyordu ve her ne kadar kimse bunu açıkça söylemese de, Olson bir riskti – en azından intihar etmesi riski vardı. Tren durduğundan beri lokomotifin yanında oturuyordu, geldikleri yöne dalgınca bakıyordu. Arada sırada parmaklarını toprakta gezdiriyor, bir avuç toprak alıyor ve parmaklarının arasından kayıp dökülmesini seyrediyordu. Hiçbiri çok da iyi olmayan seçeneklerini değerlendiren bir adam gibiydi ve Peter onun neler düşündüğünü tahmin ediyordu.

Toplanırlarken Hollis, Peter'ı kenara çekti. Artık bütün pompalı tüfekler ve otomatik tüfek muşambalardan birinin üstünde, cephane yığınlarının yanındaydı. Geceyi trende geçirmeye –orası herhangi bir yer kadar güvenli– ve sabahleyin yola çıkmaya karar vermişlerdi.

“Onu ne yapalım?” diye sordu Hollis usulca, başıyla Olson'ı göstererek. Hollis tabancalardan birini tutuyordu; diğeri Peter'daydı. “Burada bırakamayız.”

“Bizimle gelir herhalde.”

“Gelmek istemeyebilir.”

Peter bunu bir an düşündü. “Boşver onu” dedi sonunda. “Yapabileceğimiz bir şey yok.”

Vakit ikindiydi. Caleb’la Michael lokomotifin arka kompartımanında buldukları bir hortumu alarak, arka taraftaki tanklardan su çekmeye gitmişlerdi. Peter dönünce Caleb’ın trenin altındaki, yaklaşık bir metre karelik bir menteşeli paneli incelediğini gördü.

“Bu ne?” diye sordu Michael’a.

“Bir erişim paneli. Zeminin altındaki dar bir aralığa açılıyor.”

“İçinde kullanabileceğimiz bir şeyler var mı?”

Michael hortumla uğraşırken omuz silkti. “Bilmem. Kendin bak.”

Caleb diz çöküp kolu çevirdi. “Sıkışmış.”

Beş metre öteden seyreden Peter cildinin karıncalandığını hissetti. Kaskatı kesildi. Gözlerini dört açmıştı. “Pabuç...”

Panel birden açılınca Caleb geriye devrildi. İçeriden birisi çıktı.

Jude.

Herkes silahına davrandı. Jude sendeleyerek önlerine geçerken bir tabancayı kaldırdı. Yüzünün yarısı parçalanmıştı, kanlı etleri ve parlak kemikleri görünüyordu; gözlerinden birinin yerinde karanlık bir delik vardı. O upuzun anda tamamen inanılmaz bir varlık gibiydi, yarı ölü ve yarı canlıydı.

“Lanet olası pislikler!” dedi Jude öfkeyle.

Tam Caleb silahını çekerek karşısına geçerken Jude ateş etti. Göğsüne mermi saplanan delikanlı geriye savruldu. Aynı anda Peter’la Hollis silahlarının tetiklerini çekip ateş ettiler; Jude’un bedeni çılgın bir dansa başladı.

Tabancaları boşaldıktan sonra Jude yere yığıldı.

Caleb yerde sırtüstü yatıyordu, bir eli merminin giriş deliğinin üstündeydi. Göğsü hafifçe inip kalkıyordu. Alicia onun yanına çömeldi hemen.

“Caleb!”

Delikanlının parmaklarının arasından kan sızıyordu. Bulutsuz gökyüzüne çevrili gözleri çok yaşlıydı. “Ah, hassiktir” dedi gözlerini kırıpıştırarak.

“Sara, bir şeyler yap!”

Delikanlının yüzüne ölüm yayılmaya başlamıştı. “Ah” dedi. “Ah.” Sonra hareketsiz kaldı.

Sara ağlıyordu, herkes ağlıyordu. Sara, Alicia'nın yanında diz çöküp onun dirseğine dokundu. "O öldü Lish."

Alicia gözlerini öfkeyle Sara'ya çevirdi. "Öyle deme!" Delikanlının gevşek bedenini kendine çekti. "Caleb, beni dinle! Gözlerini aç! Çabuk gözlerini aç!"

Peter onun yanına çömeldi.

"Ona söz vermiştim" dedi Alicia, Caleb'a sarılarak. "Ona söz vermiştim."

"Biliyorum." Peter'in aklına söyleyecek başka bir söz gelmemiştir. "Hepimiz biliyoruz. Haydi. Bırak onu artık."

Peter cesedi Alicia'nın kollarından yavaşça kurtardı. Caleb'ın gözleri kapalıydı, tozlarda yatan vücudu hareketsizdi. Ayağında hâlâ sarı lastik pabuçları vardı –birinin bağcığı çözülmüştü–, ama Caleb'ın kendisinden eser yoktu. Caleb gitmişti. Uzun bir an boyunca kimse konuşmadı. Sadece kuş sesleri, otları eğen rüzgârın sesi ve Alicia'nın boğuk nefesi duyuluyordu.

Sonra birden Alicia ayağa fırladı, Jude'un yerde yatan tabancasını kaptı ve Olson'ın oturduğu yere gitti. Gözlerinde hiddet vardı. Tabanca devasaydı, uzun namlulu bir altıpatlardı. Olson başını kaldırıp tepesinde beliren karanlık figüre gözlerini kısarak bakarken Alicia geri çekilip adamın yüzüne tabancanın kabzasıyla vurdu, onu sırtüstü yere serdi, başparmağıyla horozu çekti ve Olson'ın kafasına nişan aldı.

"Canın cehenneme!"

"Lish..." Peter ellerini kaldırarak Alicia'ya yaklaştı. "Caleb'ı o öldürmedi. Tabancayı indir."

"Jude'un öldüğünü görmüştük! Hepimiz gördük!"

Olson'ın burnundan kan sızıyordu. Adam kendini korumaya veya uzaklaşmaya çalışmıyordu. "Onlardan biriydi."

"Onlardan biri mi? Nasıl yani? Üstü kapalı konuşmandan bıktım. Açık konuşsana be adam!"

Olson yutkundu, dudaklarındaki kanı yaladı. "Yani... onlara dönüşmemiştir ama onlardan biriydi."

Alicia'nın altıpatların kabzasını tutan elininin eklemleri bembeyazdı. Peter onun ateş edeceğini anladı. Onu durdurmak imkânsız gibiydi; Alicia ateş edecekti.

"İstersen ateş et." Olson'ın yüzü ifadesizdi; kendi canını umursamıyordu. "Fark etmez. Babcock gelecek. Göreceksin."

Namlu Alicia'nın hiddeti yüzünden titremeye başlamıştı. "Caleb önemliydi! Senin o lanet olası Barınak'ının tamamından daha değerliydi o! Hayatta hiç kimsesi yoktu! Ona göz kulak oluyordum! Ona göz kulak oluyordum!"

Alicia hayvan gibi, acıyla uludu ve sonra tetiği çekti – ama tabanca patlamadı. Düşen horozun sesi duyuldu sadece. “Lanet olsun!” Alicia tetiği tekrar tekrar çekti; tabanca boştu. “*Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun!*” Sonra Peter’a döndü, işe yaramaz tabancayı elinden bıraktı, Peter’ın göğsüne yaslandı ve hüngür hüngür ağladı.

Sabahleyin Olson gitmişti. İzler kanala uzanıyordu; Peter adamın nereye gittiğini tahmin ediyordu.

“Peşine düşsek mi?” diye sordu Sara.

Boş trenin yanında durmuş, son hazırlıkları tamamlıyorlardı.

Peter hayır anlamında kafa salladı. “Buna gerek yok bence.”

Caleb’ı gömdükleri yerde, bir kavağın gölgesinde toplandılar. Michael trenden söktüğü bir metal levhanın üzerine bir tornavidanın ucuyla yazı yazdıktan sonra, sac çivileriyle ağaca çakmıştı.

CALEB JONES

PABUÇ

BİZDEN BİRİ

Amy hariç herkes oradaydı; kız uzun otların arasında duruyordu. Peter’ın yanında Maus’la Theo vardı. Mausami, Michael’ın bir boru parçasından yaptığı koltuk değneğine yaslanıyordu; Sara onun yarasını inceledikten sonra yola devam edebileceğini, ama kendini çok zorlamaması gerektiğini söylemişti. Theo bütün gece uyumuştı, şafakta uyanmıştı ve şimdi daha iyi görünmese de en azından kendini toplayacakmış gibiydi. Ama onun yanında duran Peter, ağabeyindeki bir eksikliği hissediyordu; adamın içindeki bir şey değişmişti, kırılmıştı ya da alıp götürülmüştü. O hücrede ondan bir şey çalınmıştı. O rüyada. Babcock’lı rüyada.

Ama Peter en çok Alicia için kaygılanıyordu. Alicia mezarın ayakucunda Michael’la birlikte duruyordu, bir pompalı tüfeği göğsüne bastırıyordu, yüzü ağlamaktan şişmişti. Uzun süre, günün geri kalanı ve gece boyunca neredeyse hiç konuşmamıştı. Başkaları onun sadece Caleb’in yasını tuttuğunu sanabilirdi, ama Peter gerçeği biliyordu. Evet, Alicia o çocuğu severdi ve bunun etkisi vardı. Caleb’i hepsi severdi ve yokluğu sadece tuhaf değil yanlış geliyordu, sanki bir parçaları kesilip atılmıştı. Ama Peter’ın şimdi Alicia’nın gözlerinde gördüğü şey daha derin bir tür acıydı. Caleb’in ölmesi Alicia’nın suçu değildi ve Peter bunu ona söylemişti. Yine de Alicia, Caleb’i korumayı başaramadığına inanıyordu. Olson’ı öldürmek hiçbir şeyi çözmezdi, gerçi Peter onun ölmesinin iyi olabileceğini düşünüyordu içten içe. Belki de bu yüzden Jude’un silahını Alicia’nın elinden almaya pek çalışmamıştı; aslında hiç çalışmamıştı.

Peter ağabeyinin konuşmasını, günü başlatacak emri vermesini alışkanlık yüzünden beklediğini fark etti. Ağabeyi konuşmayınca Peter sırt çantasını omzuna asıp konuştu.

“Eh” dedi boğuk sesle, “yola çıksak iyi olur herhalde. Gün ışığından faydalanalım.”

“Etrafta kırk milyon duman var” dedi Michael kasvetle. “Yaya gidersek şansımız nedir ki?”

O zaman Amy halkaya girdi.

“Yanılıyor” dedi.

Bir an kimse konuşmadı. Hiçbiri nereye bakacağını bilemez gibiydi –Amy’ye ve birbirlerine bakıyorlardı–, afallamış gözlerinde hayret vardı.

“*Konuşabiliyor mu?*” dedi Alicia.

Peter hemen Amy’ye yaklaştı. Amy’nin sesini duyduktan sonra kızın yüzü farklı geliyordu artık. Amy sanki birden aralarına tamamen katılıvermişti.

“Ne dedin?”

“Michael yanılıyor” dedi kız. Sesi kadın ve çocuk sesi karışımıydı. Kitap okurcasına tonlamasız konuşuyordu. “Kırk milyon tane yok.”

Peter gülse mi, ağlasa mı bilemedi. Onca şeyden sonra, kız şimdi konuşuyordu!

“Amy, neden daha önce bir şey demedin?”

“Üzgünüm. Konuşmayı unutmuştum.” Kız bu düşünceye kafa yorarcasına kaşlarını çattı. “Ama şimdi hatırladım.”

Herkes tekrar sustu; kıza hayretle baktılar.

“Peki, kırk milyon tane yoksa” dedi Michael, “kaç tane var?”

“On iki” dedi Amy.

IX

Son sefer

Babamın evinin tüm kızlarıym ben
Ve oğullarıym da.

Elli altı

Sara Fisher’ın Günlüğü’nden (“Sara’nın Kitabı”)

Kuzey Amerika Karantina Periyodu Konulu Üçüncü Küresel Konferans’ta Sunulmuştur

İnsan Kültürlerini ve Çatışmalarını İnceleme Merkezi

New South Wales Üniversitesi, Hindi-Avustralya Cumhuriyeti

VS 16-21 Nisan 1003

[Alıntı başlıyor.]

...ve o zaman meyveliği bulduk – çok sevindik çünkü üç gündür, Hollis geyiği vurduğundan beri doğru dürüst bir şey yemiyorduk. Şimdi yanımızda bol bol elma var. Küçük ve solucanlılar, ayrıca fazla yiyince mide ağrısı yapıyorlar, ama tekrar tok olmak güzel. Bu geceyi hurda arabalarla dolu, leş gibi güvercin kokan paslı bir metal barakada geçireceğiz. Artık yolu tamamen kaybettik gibi, ama Peter dümdüz doğuya gitmeyi sürdürürsek bir günde 15. Otoban'a varacağımızı söylüyor. Elimizde sadece Caliente'deki benzin istasyonunda bulduğumuz harita var.

Amy her gün biraz daha fazla konuşuyor. Konuşabileceği birilerinin olması ona hâlâ öyle yeni geliyor ki; kitap okur gibi konuşuyor ve bazen tekliyor, sanki uygun sözcükleri arıyor. Ama konuşmayı sevdiği belli. İsimlerimizi sık sık söylemekten hoşlanıyor, kime hitap ettiği belliyken bile; bu komik geliyor ama artık alıştık, hatta onun gibi konuşmaya başladık. (Dün bir çalının arkasına gittiğimi görünce ne yaptığımı sordu, işemem gerek deyince de sanki dünyanın en iyi haberini vermişim gibi güldü ve benim de işemem gerek Sara diye bağırdı. Michael kahkahadan kırıldı, ama Amy buna aldırmamış gibiydi, işimizi bitirince de gayet kibarca –hep kibar zaten– buna işemek dendiğini unutmuşum, benimle işediğin için teşekkürler Sara dedi.)

Onu her zaman anlamıyoruz, aslında söylediklerinin yarısını anlamıyoruz diyebilirim. Michael onunla konuşmanın Teyze'yle konuşmak gibi olduğunu, ama daha da kötü olduğunu çünkü en azından Teyze'nin dalga geçtiğini bildiğimizi söylüyor. Amy nereden geldiğini anımsamıyor gibi, oranın dağlık olduğunu ve sık sık kar yağdığını söylüyor sadece, yani Colorado olabilir, ama emin değiliz. Virallerden hiç korkusu yok gibi, On İki dediği virallerden, örneğin Babcock'tan bile korkmuyor. Peter ona halkada Babcock'ın Theo'yu öldürmesini engellemek için ne yaptığını sorunca Amy omuz silkti ve önemsiz bir şeyden bahsedencesine ona lütfen yapma dedim dedi. Onu sevmedim dedi. Kötü rüyalarla dolu o. Lütfen ve teşekkürler dememin işe yarayacağını düşündüm.

Bir virale lütfen demiş resmen!

Ama asıl unutmadığım şey, Michael ona kuplörü patlatmayı nereden bildiğini sorunca söyledikleri. Gus diye bir adam söyledi dedi. Gus'ın trende olduğunu bile bilmiyordum, ama Peter Gus'la Billie'nin başına gelenleri açıkladı, viraller tarafından öldürüldüklerini söyledi ve Amy kafa salladı. İşte o zaman dedi. Peter bir an susup Amy'ye baktı. İşte o zamandan kastın nedir diye sorunca Amy işte o zaman bana söyledi, trenden düştükten sonra dedi. Viraller onu öldürmediler, boynu kırıldı sanırım. Ama biraz daha yaşadı. Vagonların arasına bombalar koymuştu. Trende olacakları tahmin etmişti ve birilerinin bilmesi gerektiğini düşünüyordu.

Michael başka bir açıklama olması gerektiğini, Gus'ın kıza daha önce söylemiş olması gerektiğini söylüyor. Ama Peter'in kıza inandığı belli, ben de inanıyorum. Peter her şeyin anahtarının Colorado'dan gelen sinyal olduğuna artık iyice inanıyor ve ona katılıyorum. Barınak'ta gördüklerimizden sonra tek umudumuzun – hepimizin tek umudunun Amy olduğunu düşünmeye başlıyorum.

31. Gün

Caliente'den sonra gördüğümüz ilk gerçek kasaba. Geceyi okul gibi bir yerde

geçireceğiz, Siğınak'a benziyor, burada da bütün odalarda küçük sıralar dizili. İçeride sıskalar olabileceğini düşünüyordum, ama neyse ki hiç rastlamadık. İkişer ikişer nöbet tutuyoruz. Ben ikinci vardiyada Hollis'le birlikteyim, birkaç saat uyuyup sonra uyanmanın ve şafağa kadar birkaç saat daha uyumaya çalışmanın zor olacağını düşünmüştüm. Ama Hollis'le birlikteyken zaman çabuk geçiyor. Bir süre Koloni'den bahsettik ve Hollis en çok neyi özlediğini sorunca aklıma ilk gelen şeyin sabun olması onu güldürdü. Neden gülüyorsun diye sordum, projektörler dersin sanmıştım dedi. Çünkü ben onları kesinlikle çok özlüyorum Sara. Ben de başka neyi özlüyorsun dedim, bir an sustu, Arlo'yu diyecek sandım ama demedi. Küçükleri dedi. Dora'yla diğerlerini. Avludan gelen seslerini ve geceleri Büyük Oda'nın kokusunu. Belki burası bana biraz onları hatırlattığı içindir. Ama bu gece Küçükleri özlüyorum işte.

Hâlâ viral yok. Herkes şansımızın daha ne kadar süreceğini merak ediyor.

32. Gün

Burada bir gece daha kalmamız gerekecek gibi görünüyor – herkes yorgun.

Önemli bir haberim var, Outdoor World diye bir mağaza bulduk, içinde kullanabileceğimiz bir sürü şey var, mesela yaylar. (Tabanca vitrini boştu.) Bıçaklar, bir el baltası, mataralar, bavullar, bir gözlük, su kaynatmakta kullanabileceğimiz bir kamp ocağı ve yakıt aldık. Ayrıca haritalar, bir pusula, uyku tulumları ve ceketler. Artık hepimizin yeni pantolonları, sıcacık tutan çorapları ve termal iç çamaşırları var, ki bunlara henüz ihtiyacımız olmasa da yakında olur herhalde. Mağazada bir sıska vardı, onu tam işimiz bitmek üzereyken gördük, dürbünlü tezgâhın dibinde yatıyordu. Raflardan bir şeyler alırken adamın orada olduğunu fark etmemiş olmak kendimizi biraz kötü hissetmemize yol açtı. Caleb olsa ortamı neşelendirmek için bir espri patlatırdı eminim. Öldüğüne inanamıyorum.

Alicia'yla Hollis avlanmaya çıktılar ve bir geyik getirdiler, bir yaşında bir yavru. Keşke eti tuzlayacak zamanımız olsaydı, ama Hollis gittiğimiz yerde bol bol av hayvanı olduğunu düşünüyor. Av hayvanı varsa muhtemelen viral de vardır tabii, bunu söylemedi çünkü gerek yoktu.

Bu gece hava soğuk. Sonbahar geldi galiba.

33. Gün

Yine yürüyoruz. Artık 15. Otoban'dayız, kuzeye gidiyoruz. Otoban depremden hasar görmüş, ama en azından doğru yönde gittiğimizi biliyoruz. Bir sürü terk edilmiş araç var. Küme halindeler, bir grup araba görüyorsunuz, sonra bir süre hiç görmüyorsunuz ve ardından yirmi veya daha fazla araba birden çıkıyor karşınıza. Bir nehrin kıyısında mola verdik. Akşamüstü Parowan'a ulaşmayı umuyoruz.

35. Gün

Hâlâ yürüyoruz. Peter günde 25 kilometre civarında yol kat ettiğimizi düşünüyor. Bitkinim. Maus için kaygılanıyorum. Bu tempoya nasıl dayanabiliyor? Artık yorgunluk belirtileri sergiliyor. Theo onun yanından hiç ayrılmıyor.

Hava birden çok ısındı, pişiyoruz. Geceleri doğuda, dağların olduğu tarafta şimşekler çakıyor, ama hiç yağmur yok. Hollis okla bir tavşan vurdu, şimdi onu yiyoruz, kızartıp sekize böldük,

ayrıca birkaç elma var hâlâ. Yarın bir bakkal arayacağız, bozulmamış konserve bulmaya çalışacağız. Amy gerekirse o konservelerin çoğunun yenebileceğini söylüyor. 100 yıllık yiyeceklere devam yani.

Neden hiç viral yok?

36. Gün

Dün gece yangın kokusu aldık ve sabahleyin anladık ki doğudaki dağların ardındaki orman yanıyor. Geri mi gitsek, beklesek mi yoksa ormanın etrafından mı dolansak diye tartıştık, ama o zaman otobandan ayrılmamız gerekir, ki bunu kimse istemiyor. Devam etmeye karar verdik, dumanlar çoğalırsa bir karar vermemiz gerekecek.

36. Gün (yine)

Hata yapmışız. Artık alevler çok yakında, onlardan koşarak kurtulmamız imkânsız. Otobanın kenarındaki bir garaja sığındık. Peter bu kasabanın ismini, hatta bir kasaba olup olmadığını bilmiyor. Muşambaları ve bulduğumuz çivilerle çekici kullanarak ön taraftaki kırık pencereleri kapadık ve artık yapabileceğimiz tek şey beklemek ve rüzgârın yön değiştirmesini ummak. Hava öyle dumanlı ki yazdıklarımı göremiyorum.

[Sayfalar eksik.]

38. Gün

Artık Richfield'ı geçtik, 70. Otoban'dayız. Yol sellerden harap olmuş yer yer, ama Hollis anayolların geçitleri takip ettiği konusunda haklı. Yangın buradan geçmiş. Her yerde hayvan leşleri var ve hava kömürleşmiş et kokuyor. Geceleyin duyduğumuz seslerin yangına yakalanan virallerin çığlıkları olduğunu düşünüyor herkes.

39. Gün

İlk viral cesetleri. Bir köprüünün altındaydılar, üçü birbirlerine sokulmuşlardı. Peter şimdiye kadar viral görmememizin sebebinin hepsinin av hayvanlarının peşinden yüksek yerlere gitmeleri olduğunu düşünüyor. Rüzgâr yön değiştirdince de alevlerin ortasında kaldıklarını.

Nedense onlara acıdım, belki de o yanmış ve yüzlerini toprağa bastırılmış halleri yüzünden. Viral olduklarını bilmesem insan sanırdım, hem şansımız yaver gitmese şimdi orada cansız yatanlar biz olabilirdik.

Bir sonraki kasabada fazladan bir gün kalacağız, dinlenmek ve gerekli şeyleri toplamak için. (Amy konserveler konusunda haklıymış. Hava almadıkları ve ele ağır geldikleri sürece yenebiliyorlar.)

[Sayfalar eksik.]

48. Gün

Yine doğuya gidiyoruz, dağlar geride kaldı. Hollis bir süre av hayvanı göremeyeceğimizi düşünüyor. Derin sel yatakları bulunan çorak, açık bir yayladan geçiyoruz. Her yerde kemikler var; sırf küçük hayvanların değil, geyiklerin, antilopların, koyunların kemikleri, bir de ineğe

benzeyen ama daha iri, kafatası kocaman ve boğumlu yaratıkların (Michael bunlara bufalo dendiğini söylüyor). Öğleyin kayalıkların dibinde mola verince kayalara kazınmış yazılar gördük: “Darren Lexie’yi Hep Sevicek” ve “Green River Lis ’16, EN BÜYÜK KORSANLAR!!!” İlkini herkes anladı da diğerini çözemedik. Biraz üzüldüm nedense, belki o sözcükler çok uzun süre kimse tarafından okunmadan öylece durdukları için. Lexie de Darren’ı seviyor muydu acaba?

Otobandan ayrılıp Emery kasabasında konakladık. Burada pek bir şey kalmamış, bina temelleri ve içleri paslanmış çiftlik aletleriyle ve farelerle dolu birkaç kulübe var sadece. Tulumba bulamadık, ama Peter civarda bir nehir olduğunu söylüyor, yarın bakacağız.

Her yerde yıldızlar. Güzel bir gece.

49. Gün

Hollis Wilson’la evlenmeye karar verdim.

52. Gün

191. Otoban’dayız, Crescent Kavşağı’ndan güneye saptık. En azından 191. Otoban’da olduğumuzu düşünüyoruz. Kavşağı fark etmeden beş kilometre kadar geçtikten sonra geri dönmek zorunda kaldık. Yollar doğru dürüst belli olmuyor, o yüzden başta fark edemedik. Peter’a neden 70.’den ayrılmamız gerektiğini sordum, gittiğimiz yerin fazla kuzeyinde kaldığını söyledi. Eninde sonunda güneye sapacakmışız, şimdiden sapsak iyi olurmuş.

Hollis’le ben aramızda geçenleri kimseye söylememeye karar verdik. Ne tuhaf, onu istediğime karar verince bunu aslında epeydir farkında olmadan düşündüğümü fark ettim. Keşke onunla tekrar öpüşmek için bol bol zamanım olsa, ama ya etrafta birileri oluyor ya da nöbette oluyoruz. Geçen geceyi düşündükçe biraz suçluluk duyuyorum hâlâ. Ayrıca cidden yıkanması gerek. (Benim de.)

Hiç kasaba yok. Peter Moab’a varana kadar kasaba görmeyeceğimizi düşünüyor. Geceyi basık bir mağarada geçiriyoruz, aslında üstü kapalı bir kovuk sadece, ama hiç yoktan iyidir. Buradaki taşların hepsi turuncumsu pembe, çok güzel ve tuhaflar.

53. Gün

Bugün çiftliği bulduk.

Başta sadece harabe sandık, öncekiler gibi. Ama yaklaştıkça gayet iyi durumda olduğunu gördük – bir grup ahşap bina, ahırlar, müştemilat ve hayvanlar için etrafi çevrili otlak. Evlerin ikisi boş, ama bir tanesinde, en büyük olanında yakın zamana kadar kalanlar varmış gibi görünüyor. Mutfak masasında tabaklar ve fincanlar gördük; pencereler perdeli, çekmecelerdeki bezler katlı. Mobilyalar, tencereler, tavalar, raflarda kitaplar var. Ahırda toz içinde kalmış eski bir araba bulduk, raflara gazyağı bidonlarıyla boş konserve kavanozları ve aletler dizilmiş. Bir de mezarlığa benzeyen bir yer var, dört mezarın etrafi taşlarla çevrilmiş. Michael kazıp içlerinde kimler var diye bakmamız gerektiğini söyledi. Ama kimse onu ciddiye almadı.

Kuyuyu bulduk ama tulumbası paslandığı için kımıldamıyordu; üç kişi ancak yerinden oynatabildik, ama sonra soğuk ve berrak su akmaya başladı, epeydir bu kadar güzelini içmemiştik. Hollis mutfaktaki musluğu çalıştırmaya ve odun fırınına yakmaya çalışıyor hâlâ. Bodrumda da

raflar var, fasulye, kabak ve mısır konserveleri dizili, hava almamışlar. Yanımızda Green River 'dan aldığımız konserveler var hâlâ, biraz da tuzlanmış geyik eti ve domuz yağı. Haftalardır ilk kez doğru dürüst yemek yedik. Peter civarda bir nehir olduğunu söylüyor ve yarın bakmaya gideceğiz. Hep birlikte en büyük evde yatıyoruz, aşağıdan getirdiğimiz şilteleri şöinenin etrafına serdik.

Peter buranın on ila yirmi yıldır kullanılmadığını söylüyor. Burada kimler kalıyordu? Nasıl sağ kalabilmişlerdi? Burası hayaletli gibi, bu hissi gördüğümüz kasabalardan bile daha fazla veriyor. Sanki burada yaşayanlar günün birinde çıkıp gitmişler, akşam yemeği vaktine kadar döneceklerini düşünüyorlarmış, ama bir daha dönmemişler.

54. Gün

Bir gün daha kalıyoruz. Theo ısrar etti, Maus 'un bu tempoya dayanamayacağını söylüyor, ama Peter kar başlamadan önce Colorado 'ya ulaşmak istiyorsak yakında yola çıkmamız gerek diyor. Kar. Bunu hiç düşünmemiştim.

56. Gün

Hâlâ çiftlikteyiz. Birkaç gün daha kalmaya karar verdik, gerçi Peter bir an önce yola çıkmamızı istiyor. Theo 'yla bu yüzden tartıştı resmen. Bence [okunmuyor]

[Sayfalar eksik.]

59. Gün

Yarın yola çıkacağız, ama Theo 'yla Maus gelmiyorlar. Bunun olacağını herkes biliyordu sanırım. Akşam yemeğinden hemen sonra söylediler. Peter itiraz etti, ama Theo 'nun fikrini değiştiremedi. Barınakları var, etrafta bol bol av hayvanı var, ayrıca bodrumdaki konserveler var, yani kışı burada geçirebilirler, bebek burada doğar. Baharda görüşürüz kardeşim dedi Theo. Ama ne bulursanız bulun, dönerken bize uğramayı unutmayın.

Birkaç saat sonra nöbetim var ve cidden uyumalıyım. Maus 'la Theo burada kalmakla en doğrusunu yapıyorlar bence, bunu Peter da biliyordur. Ama onları geride bırakmak üzücü. Bence hepimize Caleb 'ı hatırlatıyor, özellikle de Alicia 'ya, Maus 'la Theo haberi verince Alicia tamamen içine kapandı, ağzını bıçak açmıyor. Bence hepimiz bahçedeki o mezarları düşünüyoruz, Maus 'la Theo 'yu bir daha görüp göremeyeceğimizi merak ediyoruz.

Hollis uyanık olsaydı keşke. Ağlamayacağıma söz vermiştim kendime. Ah lanet olsun, lanet olsun.

60. Gün

Yine yoldayız. Theo bir konuda haklıydı – Maus olmayınca daha hızlı ilerliyoruz. Altımız Moab 'a alacakaranlıktan çok önce vardık. Burada hiçbir şey yok; nehir her şeyi alıp götürmüş. Harabeler yolu tıkamış, eskiden kasabanın bulunduğu dar kanyon ağaçlar, evler, arabalar, eski lastikler, türlü türlü ıvır zıvırla kaplı şimdi. Geceyi tepelerdeki sağlam kalmış birkaç binadan birinde geçiriyoruz. Bina resmen harabe, iskeleti ve delik deşik bir çatısı var o kadar. Açık havada gibiyiz, bu gece kimsenin gözüne pek uyku girmez bence. Yarın tepelerin arasında yürüyüp diğer

tarafa geçmeye çalışacağız.

[Sayfalar eksik.]

64. Gün

Bugün yine bir hayvan leşi bulduk, iri bir tür kedi. Bir ağacın dalından sarkıyordu, diğerleri gibi. Fazla çürüdüğü için anlaşılıyor ama herkes onu bir viralin öldürdüğünü düşünüyor.

65. Gün

Hâlâ La Sal Dağlarındayız, doğuya gidiyoruz. Gökyüzü beyazdan maviye, sonbahar rengine dönüştü. Her şey nemli ve güzel kokuyor. Yapraklar düşüyor ve geceleri kırağı oluyor, sabahları da ağır, gümüşü bir sis tepeleri sarmalıyor. Bu kadar güzel bir manzarayı daha önce hiç görmemiştim sanırım.

66. Gün

Dün gece Amy yine kâbus gördü. Yine açık havada, muşambaların altında yatıyorduk. Hollis 'le birlikte nöbetten yeni dönmüştüm ve tam botlarımı çıkarırken Amy 'nin uykusunda mırıldandığını işittim. Onu uyandırsam mı diye düşünürken birden dimdik oturuverdi. Uyku tulumunun içindeydi, sadece yüzü görünüyordu. Bana uzun uzun baktı, gözleri dalgındı, beni tanımamıştı sanki. Can çekişiyor, dedi. Sürekli can çekişiyor, durduramıyor. Kim can çekişiyor Amy dedim, kim? Adam dedi. Adam can çekişiyor. Hangi adam diye sordum. Ama sonra tekrar yatıp hemen uykuya daldı.

Bazen acaba hiçbirimizin hayal edemeyeceği kadar korkunç bir şeye doğru mu gidiyoruz diye merak ediyorum.

67. Gün

Bugün yol kenarında paslı bir tabela gördük: "Paradox nüf. 2387." Peter geldik galiba dedi ve bize haritada gösterdi.

Colorado 'dayız.

Elli yedi

Dağlar sonunda yerini mavi bir gökkubbenin altında, sonbahar güneşinde uzanan geniş bir vadiye bıraktı. Otlar uzun ve kuruydu, ağaç dalları çıplak ya da tek tük yapraklıydı. Kemik rengine dönüşmüş yapraklar rüzgârda sallanan eller gibi havalanıyor, eski kâğıtlar gibi hışırdıyordu. Toprak kuruydu, ama kanallardan bol bol su akıyordu. Mataralarını bu buz gibi suyla doldurdular. Havada kış vardı.

Artık altı kişiydiler. Boş arazide unutulmuş bir dünyanın, zamanda donakalmış belleksiz bir dünyanın ziyaretçileri gibi ilerliyorlardı. Arada sırada bir çiftlik evinin kalıntılarını, paslı bir kamyonun kafatasını andıran kalıntısını görüyorlardı; rüzgârın ve yürürlerken otların arasında kaçışan cırcırböceklerinin sesleri duyuluyordu sadece. Düz arazide ilerlemek kolaydı, ama bu uzun sürmeyecekti. Uzaklarda, ufukta görülen belli belirsiz, beyaz bir şekil ileride dağlar bulunduğunun habercisiydi.

Geceyi nehir kıyısındaki bir ahırda geçirdiler. Duvarlarda çakılı eski çiviler, süt kovaları, uzun zincirler vardı. Eski bir traktör sönük lastiklerinin üstünde duruyordu. Ev çökmüştü, duvarları bir kutunun kenarları gibi üst üste düşmüştü tuhaf bir şekilde, yıkılmaktan çok düzgünce katlanmıştı sanki. Buldukları konserveleri bölüştüler ve yere oturup soğuk yemeklerini yediler. Çatıdaki deliklerden yıldızları ve gece ilerledikçe, hızlı bulutlarla çevrili Ay'ı gördüler. İlk nöbeti Peter'la Michael tuttular; sıra Hollis'le Sara'ya geldiğinde yıldızlar gözden kaybolmuştu, ay ise bulutlu gökyüzündeki bir solukluktu sadece. Peter uykusunda rüya görmedi ve sabah uyandığında gece kar yağmış olduğunu fark etti.

Sabahın ortasına gelindiğinde hava tekrar ısınmıştı; karlar erimişti. Haritaya göre bir sonraki kasabanın ismi Placerville'di. Ağaçta kedi leşini gördüklerinden beri sekiz gün geçmişti. Takip edildikleri hissi, yürüyerek geçirdikleri uzun günler ve sessiz, yıldızlı geceler birbirini takip ettikçe azalmıştı. Çiftlik eski bir anıydı; Barınak ve orada olanlar yıllar öncesi gibi geliyordu.

Artık bir nehir boyunca ilerliyorlardı. Peter bunun Dolores ya da San Miguel nehri olduğunu düşünüyordu. Yol çoktan silinmişti, otlarla kaplanmıştı, zamanla aşınmıştı. Üçer kişilik iki sıra halinde sessizce yürüyorlardı. Ne arıyorlardı, ne bulacaklardı? Yolculuk kendine özgü bir anlam kazanmıştı: hareket etmek, hareket etmeyi sürdürmek. Durmak, sona ulaşmak Peter'a akıl almaz geliyordu. Peşinden Amy yürüyordu; kız sırt çantasının, uyku tulumunun ve kışlık ceketinin ağırlığı yüzünden başını öne eğmişti. O da diğerleri gibi Outdoor World'de bulunduğu giysileri giymişti: Bir pantolon, üstüne bol gelen ve yenleri bileklerinin etrafında dalgalanan kırmızılı mavili ekose bir bluz. Ayaklarında deri ayakkabılar vardı; başı açıktı. Gözlüğü günlerdir takmıyordu. Gözlerini kısarak dosdoğru ileri bakıyordu. Çiftlikten ayrıldıklarından beri azar azar ama belirgin bir şekilde bir değişim gerçekleşmişti. Tıpkı nehir gibi, onları Amy yönlendiriyordu artık; işleri sadece takip etmektir. Gün geçtikçe bu his artıyordu. Peter çok eskiden Michael'ın Fener Kulesi'nde gösterdiği

mesajı sık sık düşünüyordu. Mesajın sözcükleri yürüyüşünün ritmine uyuyordu; attığı her adım onu bilmediği bir dünyaya, geçmişin gizli kalbine, Amy'nin geldiği yere götürüyordu.

Kızı bulduysanız buraya getirin. Kızı bulduysanız buraya getirin.

Çiftlikten ayrılmalarından sonraki günlerde, Theo'yu tahmin ettiği kadar özlemediğini fark etmişti. Otlu yolda ilerleme işi tıpkı Barınak ve daha önceki her şey gibi –hatta Koloni bile– ağabeyiyle ilgili düşüncelerini de bastırmıştı sanki. Peter başta, Theo'yla Maus'un hepsini bir araya toplayıp kararlarını açıkladıkları gece kızmıştı. Bunu belli etmemişti, en azından etmediğini umuyordu. O sırada bile kızgınlığının mantıksız olduğunu biliyordu; Maus'un yola devam edemeyeceği belliydi. Peter ağabeyinden bu kadar çabuk ayrılmak istemiyordu. Ama gerçekler Theo'dan yanaydı ve Peter sonunda ona hak vermişti ister istemez.

Ancak günler geçtikçe, ağabeyinin kararının ardındaki daha derin bir gerçeği de görmüştü. Theo'yla yollarının tekrar ayrılması kaderdi, çünkü hedefleri aynı değildi. Theo, Amy hakkında anlatılanlardan şüphe duymamıştı, en azından Peter'ın onun şüphe duyduğunu düşünmesine yol açacak bir laf etmemişti. Peter'ın anlattıklarını, fantastik olmalarına karşın, önyargısız dinlemişti. Ama Peter ağabeyinin yumuşakbaşlılığında bir soyutlanmışlık sezmişti; Theo Amy'yi umursamıyordu veya çok az umursuyordu. Hatta ondan biraz korkuyor gibiydi. Buraya kadar sırf grupta birlikte olmak uğruna geldiği belliydi; ilk fırsatta ve Mausami'nin hamileliği yüzünden gruptan ayrılmıştı hemen. Peter, bencilce Theo'nun ayrılmalarına biraz olsun üzülmüş gibi görünmemesine içerlemişti. Theo hiç üzüntü sergilememişti. Ayrıldıkları sabah, altısı çiftlik evinden uzaklaşırken, Peter arkasına dönmüş ve onları seyreden ağabeyiyle Mausami'ye bakmıştı. Ağabeyinin onlar gözden kaybolana dek sundurmada durmayı sürdürmesi küçük bir ayrıntı da olsa Peter için önemliydi. Ama Peter tekrar baktığında ağabeyini görememişti; orada sadece Mausami vardı.

Güneş tepeye çıkınca mola verdiler. Artık dağ hattını net görebiliyorlardı; doğu ufkunda uzanan girintili çıkıntılı dağların zirveleri karlıydı. Hava terletecek kadar ısınmıştı; ama yukarılara, gittikleri yere kış gelmişti bile.

“Yukarısı da karlı” dedi Hollis.

Devrilmiş, çürük kabuğu rutubetten kararmış bir kütüğün üstünde oturuyorlardı. En az bir saattir kimse konuşmamıştı. Diğerleri etrafa dağılmışlardı, araziye keşfetmek için ileriye giden Alicia hariç. Hollis bir konserveyi bıçakla açtı ve içindeki söğüş etleri kaşıkla yemeye başladı. Bir et parçası bakımsız, kaba sakalına takıldı; sakalını sildi, son lokmasının üstüne uzun uzun su içti ve konserveyi Peter'a uzattı.

Peter konserveyi alıp karnını doyurdu. Karşısında oturan, sırtını bir ağaca yaslamış olan Sara defterine bir şeyler yazıyordu. Sara duraksayıp, yazdıklarına dikkatle baktı; kurşunkalemi neredeyse tutulamayacak kadar kısaydı. Peter seyrederken Sara kalemin ucunu kemerinden çektiği bıçağıyla yonttu ve ardından sabırla yazmaya devam etti.

“Ne yazıyorsun?”

Sara omuz silkti, bir tutam saçını kulağının arkasına taktı. “Karı. Ne yediğimizi, nerede

uyuduğumuzu.” Yüzünü ağaçlara kaldırdı, ıslak dalların arasından inen gün ışığına gözlerini kısarak baktı. “Burası öyle güzel ki.”

Peter gülümsediğini hissetti. Gülümsemeyeli ne kadar olmuştu?

“Sahiden güzel, değil mi?”

Peter çiftlikten ayrıldıklarından beri Sara’nın değiştiğini, telaşsız ve sakin biri haline geldiğini düşündü. Sanki Sara bir karar vermişti ve böylece kendi içinin derinliklerine inmiş, kaygının ve korkunun ötesine geçmişti. Peter biraz pişmanlık duydu; şimdi Sara’yı seyrederken, ne kadar aptallık etmiş olduğunu fark etti. Sara’nın saçları uzundu ve keçeleşmişti, yüzüyle çıplak kolları kirliydi. Tırnaklarında siyah, hilal şeklinde kirler vardı. Oysa Sara hiç bu kadar ışıltılı görünmemişti. Sanki gördüğü her şey onun bir parçası haline gelmişti, içini parlak bir dinginlikle doldurmuştu. Bir insanı sevmek az şey değildi. Sara ona bu armağanı sunmuştu, hep sunmuştu. Ama Peter reddetmişti.

O zaman Sara onun gözlerine baktı. Başını şaşkınca yana eğdi. “Ne?”

Utanan Peter kafa salladı. “Hiç.”

“Bana bakıyordun.”

Sara gözlerini Hollis’e çevirdi; ağzının kenarları bir an gülümsedi. Sadece bir an, ama Peter o ikisinin arasındaki görünmez bağı derinden hissetti. Tabii ya. Nasıl bu kadar kör olabilmişti?

“Bir şey yok” demeyi başardı. “Sadece... mutlu görünüyordun. Buna şaşırdım o kadar.”

Çalıların arasından Alicia çıktı. Tüfeğini bir ağaca yaslayarak sırt çantası yığınınından bir konserve aldı, bıçağıyla açtı ve içine bakarak kaşlarını çatı.

“Şeftali” diye sızlandı. “Niye bana hep şeftali çıkıyor?” Kütüğe oturdu ve kutudaki sarı, yumuşak meyveyi yemeye başladı.

“İleride ne var?” diye sordu Peter.

Alicia’nın çenesinden meyve suyu süzülüyordu. Geldiği yönü bıçağıyla gösterdi. “Yarım kilometre kadar doğuda nehir daralıyor ve güneye sapıyor. İki tarafta tepeler var, ağaçlarla kaplılar, bir sürü yüksek nokta var.” Şeftalileri bitirince kutuda kalan suyu içti ve sonra kutuyu atıp ellerini pantolonuna sildi. “Şimdi, öğlen vakti sorun çıkmaz sanırım. Ama çok oyalanmayalım.”

Michael birkaç metre ötede, nemli toprakta, sırtını bir kütüğü yaslamış, oturuyordu. Günlerce yürümek zayıflamasına, sertleşmesine yol açmıştı; artık çenesi kısa ve soluk sakalla kaplıydı. Kucağına bir pompalı tüfek koymuştu, parmağı tetiğin yanındaydı.

“Kaç gündür işaret yok, yedi gün oldu mu?” Michael gözlerini kapatıp yüzünü güneşe kaldırarak konuşmuştu. Sırtında sadece bir tişört vardı; ceketini beline bağlamıştı.

“Sekiz” diye düzeltti Alicia. “Yine de tedbiri elden bırakmamak gerek.”

“Öylesine söyledim.” Gözlerini açıp omuz silkerek Alicia’ya döndü. “O kedi bir sürü sebepten ölmüş olabilir. Belki yaşlılıktan ölmüştür.”

Alicia kahkaha attı. “Bana uyar” dedi.

Amy kayranın kenarında tek başına duruyordu. Böyle alıp başını gidiyordu hep. Bu huyu başta Peter’ı kaygılandırmıştı, ama kız asla çok uzaklaşmıyordu ve artık hepsi alışmışlardı.

Kalkıp Amy’nin yanına gitti. “Amy, bir şeyler yemelisin. Birazdan yola çıkacağız.”

Kız bir an konuşmadı. Nehrin ardındaki, otluların ötesindeki, gün ışığıyla aydınlanan dağlara bakıyordu.

“Karları hatırlıyorum” dedi. “Karda yattığımı. Çok soğuk olduğunu.” Peter’a kısık gözlerle baktı. “Yaklaştık, değil mi?”

Peter başıyla onayladı. “Birkaç gün kaldı sanırım.”

“Telluride” dedi Amy.

“Evet, Telluride.”

Amy tekrar uzaklara baktı. Peter onun ürperdiğini gördü, oysa güneş ısıtıyordu.

“Yine kar yağacak mı?” diye sordu kız.

“Hollis yağacağını düşünüyor.”

Amy kafa salladı, tatmin olmuştu. Yüzü sıcak bir ışıkla aydınlanıyordu; mutlu bir anıyı hatırlıyordu. “Tekrar karlarda yatmak, kardan melekler yapmak istiyorum.”

Amy böyle bulmaca gibi konuşurdu çoğu zaman. Ama bu sefer bir farklılık vardı. Geçmiş çalıkların ardından çıkan bir geyik gibi gözlerinin önünde belirliyordu sanki. En ufak bir hareketinde geçmiş ürküp kaçacak gibiydi.

“Kardan melekler nedir?”

“Karda kollarını bacaklarını oynatıyorsun” diye açıkladı Amy. “Cennettekiler gibi oluyor. Jacob Marley’nin hayaleti gibi.”

Peter artık diğerlerinin onları dinlediğinin farkındaydı. Rüzgârda kızın gözlerinin önünde siyah bir perçem sallanıyordu. Peter kıza bakarken aylar öncesine, Hastane’ye, Amy’nin yarasını temizlediği zamana döndü. Şunu sormak istedi: Nereden biliyordun Amy? Annemin beni özlediğini ve benim onu çok özlediğimi nereden biliyordun? Ona hiç söylememiştim Amy. Can çekişiyordu ve öldüğü zaman onu ne kadar çok özleyeceğimi söylememiştim.

“Jacob Marley kim?” diye sordu.

Kız birden kederle kaşlarını çattı. “Hayatı boyunca ördüğü zinciri taşıyordu” dedi ve kafa salladı.
“Öyle üzücü bir masaldı ki.”

İkinciye kadar nehri takip ettiler. Artık dağ eteğindeydiler, plato geride kalmıştı. Yükseklik giderek artıyordu ve ağaçlar sıklaşıyordu – yapraksız, ince, bodur kavaklar ve ev genişliğinde, devasa, kadim çamlar. Engin dallarının altındaki toprak açık ve gölgeliydi, çam iğneleriyle kaplıydı. Hava, nehrin rutubeti yüzünden soğuktu. Her zamanki gibi konuşmadan, ağaçları tarayarak ilerliyorlardı. Gözlerini dört açıyorlardı.

Placerville’den eser kalmamıştı; neler olduğunu anlamak kolaydı. Dar vadi, içinden geçen nehir. Baharda karlar eriyince nehir kabarıyor olmalıydı. Moab gibi bu kasabayı da sular alıp götürmüştü.

O geceyi nehir kıyısında geçirdiler, muşambayı iki ağacın arasına gererek bir çeşit çatı oluşturdular ve uyku tulumlarını yumuşak toprağa serdiler. Peter üçüncü nöbeti, Michael’la birlikte tutacaktı. Yerlerine geçtiler. Hava rüzgârsız ve soğuktu, nehrin sesleriyle doluydu. Nöbet tutarken soğuğa karşın kımıldamamaya çalışan Peter Sara’yı, kadının Hollis’e fırlattığı mahrem bakışı, o ikisinin arasında sezdiği ilişkiyi düşündü ve onlar adına gerçekten sevindiğini fark etti. Sonuçta kendi eline geçen fırsatı değerlendirmemişti, ayrıca Hollis’in Sara’yı hak ettiği şekilde sevdiği belliydi. Hollis’in Milagro’da, Sara’nın kaçırıldığı gece bunu belli ettiğinin farkına vardı: *Peter, gitmem gerektiğini en iyi senin bilmen lazım*. Sadece sözle değil, gözlerindeki ifadeyle de belli etmişti – hiç korkmuyordu. Canını vermeye oracıkta razı olmuştu; Sara için canını vermeye.

Hava aydınlanmaya başlarken Alicia muşambanın altından çıkıp Peter’a doğru yürüdü.

“Evet” dedi ve uzun uzun esnedi. “Hâlâ buradasın.”

Peter başıyla onayladı. “Hâlâ buradayım.”

İşaretsiz geçen her gece, Peter’ın şanslarının daha ne kadar yaver gidebileceğini sorgulamasına yol açıyordu. Ama bunu fazla düşünmüyordu asla; talihlerini sorgulamak tehlikeli geliyordu, kadere karşı çıkmak gibi geliyordu.

“Arkanı dön, tuvaletim geldi” dedi Alicia.

Arkasını dönen Peter, Alicia’nın kemerini çözdüğünü ve çömeldiğini işitti. Nehrin on metre yukarısında Michael yerde dinleniyordu, sırtını bir kayaya yaslamıştı. Peter adamın derin bir uykuda olduğunu fark etti.

“Eee, ne diyorsun?” diye sordu Alicia. “Şu hayaletler, melekler filan meselesine.”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Peter” diye payladı Alicia, “buna hiç inanmıyorum.” Anlık bir sessizlikten sonra: “Tamam, artık dönebilirsin.”

Peter ona tekrar baktı. Alicia kemerini bağlıyordu. “Sonuçta burada olmamızın sebebi sensin” dedi.

“Sebep Amy sanıyordum.”

Alicia gözlerini nehrin diğer tarafındaki ağaçlara çevirdi. Bir an sustu. “Kendimi bildim bileli arkadaşız. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Sana anlatacağım şey aramızda kalmalı. Tamam mı?”

Peter başıyla onayladı.

“Yola çıkmamızdan önceki gece, hapishanenin ilerisindeki karavandaydık hani. Bana Amy’ye bakınca ne gördüğümü sormuştun. Sanıyorum yanıt vermemiştin, zaten o sırada bilmiyordum herhalde. Ama şimdi söyleyeyim. Seni görüyorum.”

Peter’ı neredeyse acılı bir ifadeyle yakından inceliyordu. Peter verecek karşılık bulmaya çabaladı. “Ben... anlamıyorum.”

“Gayet iyi anlıyorsun. Farkında olmayabilirsin, ama anlıyorsun. Babandan ve Uzun Yolculuklardan hiç bahsetmiyorsun. Israr etmedim hiç. Ama bu, senin için taşıdıkları önemi bilmediğim anlamına gelmiyor. Amy gibi bir şeyin gelmesini hayatın boyunca bekledin. İstersen kader veya talih de. Teyze olsa Tanrı’nın eli derdi herhalde. Öyle konuştuğunu ben de duydum inan. Ne isim verdiğin önemli değil bence. Sonuçta öyle bir şey var. Yani bana neden buradayız diye sorsan Amy yüzünden derim. Ama sebebin sadece yarısı o. İşin tuhafı, bunu sen hariç herkes biliyor.”

Peter ne diyeceğini bilemedi. Amy hayatına girdiğinden beri güçlü bir akıntıya kapıldığını ve bu akıntının onu bir şeye, bulması gereken bir şeye doğru sürüklediğini hissediyordu. Yolda attığı her adımda hissetmişti bunu. Ama her birinin bir rolü olduğu ve pek çok şeyin rastlantısal olduğu da doğrudu.

“Bilmiyorum Lish. O gün alışveriş merkezinde yaşadıklarımı herhangi biri yaşayabilirdi. Sen. Veya Theo.”

Alicia buna inanmazcasına elini salladı. “Ağabeyini gözünde fazla büyütüyorsun, ama onu hep gözünde büyüttün zaten. O şimdi nerede peki? Yanlış anlama, doğrusunu yaptı bence. Maus yolculuk edecek durumda değildi, bunu baştan beri söyledim. Ama ağabeyinin bizimle gelmemesinin tek sebebi bu değildi.” Omuz silkti. “Bunları söylüyorum çünkü duymaya ihtiyacın olabilir. Bu senin Uzun Yolculuk’un Peter. O dağda her ne varsa, bulman için var. Ne olursa olsun, umarım bulursun.”

Yine sessizlik oldu. Alicia’nın sözleri Peter’ı nedense huzursuz etmişti. Sanki bunlar son sözlerdi. Sanki Alicia vedalaşıyordu.

“Sence iyi midirler?” diye sordu Peter. “Theo’yla Maus.”

“Bilmem. Umarım.”

“Bence” dedi Peter ve genzini temizledi. “Hollis’le Sara...”

“Birlikteler mi diyeceksin?” Alicia kıs kıs güldü. “Ben de fark etmedin sanıyordum. Bildiğini onlara söylemelisin. Böylece herkes rahatlar.”

Peter tamamen afallamıştı. “Herkes biliyor mu?”

“Peter.” Alicia paylarcasına kaşlarını çattı. “Tam da bundan bahsediyorum işte. İnsan ırkını kurtarmak güzel bir şey. O konuda arkadayım. Ama gözünün önünde olup bitenlere de biraz dikkat etmelisin.”

“Ediyorum sanıyordum.”

“Öyle *sanıyordun*. Biz sadece insanız. O dağda ne var bilmiyorum, ama şu kadarını biliyoruz. Yaşarız ve ölürüz. Bu arada şansımız varsa yükümüzü hafifletecek birini bulabiliriz. Onlara senin için sorun olmadığını söylemelisin. Bunu senden duymayı bekliyorlar.”

Peter, Sara’yla Hollis’in arasındaki ilişkiyi nasıl bu kadar geç fark ettiğine hâlâ şaşıyordu. Belki de fark etmek *istememişti*. Şimdi Alicia’ya, sabah aydınlığında parlayan saçlarına bakarken elektrik santralının çatısında baş başa geçirdikleri geceyi, evlenmekten ve çocuk yapmaktan bahsetmelerini anımsadı; o tuhaf ve muhteşem gecede Alicia ona yıldızları armağan etmişti. O sırada, normal bir hayata veya ona yakın bir şeye sahip olma düşüncesi bile yıldızlar kadar uzak ve imkânsız gelmişti. Şimdiyse buradaydılar, memleketlerinden –orayı bir daha asla göremeyeceklerdi herhalde– bin kilometreden fazla uzaktaydılar, aynı insanlardılar ama bir yandan da *değişmişlerdi*, çünkü bir şey olmuştu; aralarında sevgi vardı.

Alicia’nın şimdi ona söylediği buydu; o gece elektrik santralının çatısında, ortalık karışmadan önceki son rahat saatte söylemeye çalıştığı da buydu. Ne yapıyorlarsa sevgi uğruna yapıyorlardı. Sadece Sara’yla Hollis değil; hepsi.

“Lish...” diye söze başladı.

Ama Alicia kafa sallayarak onu susturdu. Yüzü kızarmıştı birden. Arkasından, muşambanın altından Sara’yla Hollis sabah havasına çıkıyorlardı.

“Dediğim gibi, hepimiz senin için buradayız” dedi Alicia. “Özellikle de ben. Şimdi, Devre’yi sen mi uyandırırısın yoksa ben mi uyandırayım?”

Toparlandılar; nehrin aşağısına doğru ilerlemeye başladıklarında güneş vadinin kenarından yükselmiş, ağaç dallarını buharsı bir ışıkla sarmalamıştı.

Vakit öğlene yaklaşırken, önden giden Alicia birden durdu. Herkesi susturmak için elini kaldırdı.

“Lish” diye seslendi Michael arkadan, “neden durduk?”

“*Sus.*”

Alicia havayı kokluyordu. Kokuyu Peter da aldı: Burun deliklerini yakan, tuhaf ve güçlü bir kokuydu.

Arkasındaki Sara fısıldadı: “*Nedir bu?*”

Hollis tüfeğiyle başlarının yukarısını gösterdi: “Bakın..”

Tepelerindeki dallardan, düzinelerce küçük ve beyaz nesne, meyve salkımları gibi sarkmaktaydı.

“Bu *ne* yahu?”

Ama Alicia şimdi yere bakıyordu, yapraklarla kaplı zemini kaygıyla tarıyordu. Bir dizinin üstüne çöküp ölü yaprakları yana itti.

“Hassiktir.”

Peter düşen ağırlığın iniltisini işitti. Konuşmasına fırsat kalmadan ağ onları yutuvermişti; havalanıyorlar, havada yükseliyorlardı, hep bir ağızdan bağılıyor ve devriliyorlardı, ağda kısıklı kalmışlardı. Ağ iyice yükselince bir an ağırlıksızmışçasına hareketsiz kaldılar ve ardından hızla düşerlerken halatlar gerilince birbirlerine yapışıp tek bir dönen, tutsak kütleye dönüştüler.

Peter baş aşağı duruyordu. Üstünde birisi, Hollis vardı. Hollis, Sara, bir de yüzünün yanında bir lastik pabuç, ki Amy’ye ait olduğunu fark etti. Kimin nerede başlayıp nerede bittiğini kestirmek imkânsızdı. Topaç gibi dönüyorlardı. Peter’ın göğsü öyle sıkışmıştı ki nefes almakta zorlanıyordu. Yanak derisi, kalın ve lifli sicimlerden yapılmış halatlara yaslıydı. Altında hızla dönen orman zemini tek bir renge bürünmüştü.

“Lish!”

“Kımıldayamıyorum!”

“Kımıldayabilen var mı?”

Michael: “Kusacağım galiba!”

Sara’nın tiz, panikli sesi: “Michael, sakın!”

Peter bıçağına bile uzanamıyordu; uzansa bile halatları keserse tepetaklak yere düşerlerdi. Ağın dönüşü giderek yavaşladı ve sonunda kesildi, tekrar başladı, zıt yönde hızlandı. Peter tepesindeki insan yığnında bir yerde Michael'ın öğürdüğünü işitti.

Dönmeyi sürdürdüler. Altıncı dönüşte Peter çalılardaki hareketliliği gözucuyla fark etti. Sanki orman kımıldıyordu, canlanıyordu. Ama Peter artık konuşamayacak kadar sersemlemişti. Bir yandan korkuyordu, bir yandansa sakindi.

“Vay anasını” dedi bir ses aşağıdan, “şu *başıboşlara* bakın hele.”

Sonra Peter gördü: Aşağıda askerler vardı.

Elli sekiz

İlk günlerde Mausami bol bol uyudu; aralıksız on altı, on sekiz, yirmi saat uyuyordu. Theo üst kattaki yatak odasındaki fareleri elinde süpürgeyle, bağıra çağıra alt kata kadar kovalayıp ön kapıdan dışarı kaçırmıştı. Bir dolapta tuhaf gelen bir özenle katlanmış, zaman ve toz kokan nevresim takımları ve battanilyeler, hatta iki tane yastık bulmuşlardı; yastıklardan birini Mausami'nin başının altına, diğeriniyse sırtı düz dursun diye dizlerinin altına koymuşlardı. Mausami'nin bacaklarından biri son derece acı verici bir şekilde karıncalanmaya başlamıştı – bebek omurgasına baskı yapıyordu. Bunu bebeğinin sağlıklı olmasına, vücudunun içindeki daracık mekânda kendine yer açmasına yoruyordu. Theo gelip gidiyordu, ona hemşire gibi bakıyordu, yemek ve su getiriyordu. İkindileri alt kattaki eski, sarkık kanepede uyuyordu ve akşam olunca bir sandalye alıp sundurmaya çıkıyordu, orada kucağında bir pompalı tüfikle sabaha kadar oturup karanlığa bakıyordu.

Sonra bir sabah Mausami uyanınca kendini canlı, enerjik hissetti. Halsizliği geçmişti; günlerce dinlenmesi işe yaramıştı. Doğrulup oturunca güneşin pencereden içeriyi aydınlattığını gördü. Hava serin ve kuruydu, perdelerin arasından hafif bir esinti geliyordu. Mausami pencereyi açtığını hatırlamıyordu, ama geceleyin Theo açmış olabilirdi.

Bebek, mesanesinin üstünde oturuyordu. Theo bir kova bırakmıştı, ama Mausami bunu kullanmak istemiyordu çünkü artık ihtiyacı yoktu. Uzaktaki tuvalete gidecekti, Theo'ya nihayet kendini topladığını göstermek için.

Theo'nun şimdi bile alt katta hareket ettiğini duyabiliyordu. Kalkıp uzun tişörtünün üstüne bir kazak geçirdi –giymeye çalıştığı pantolonuna sığmadı– ve merdiveni indi. Geceleyin vücudunun ağırlık merkezi değişmiş gibiydi; karnının ağırlığı kendini sakar hissetmesine yol açıyordu. Zamanla alışırды herhalde. Daha altı aylık hamile bile değilken karnı davul gibi olmuştu.

Hayal meyal hatırladığı bir odaya girdi; pek çok şeyin değiştiğini ancak bir an sonra fark etti. Daha önce duvarlara yaslı duran kanepesyle koltuklar şimdi odanın ortasında, şömineye doksan derecelik açıyla, karşılıklı duruyorlardı. Aralarında bir ahşap sehpa ve yerde eski bir yün halı vardı. Mausami'nin çıplak ayaklarının altındaki zemin temiz gibiydi. Theo kanepesine de battanilyeler sermişti, kenarlarını içeri tikiştirmişti, böylece yırtık ve lekeli kısımları gizlemişti.

Ama Mausami'nin asıl dikkatini çeken şey şömine rafındaki fotoğraflar oldu. Sararmış bir dizi fotoğraf – aynı insanların farklı yaşlardaki ve kıyafetlerdeki fotoğraflarıydı, hepsi de Mausami'nin şimdi içinde durduğu evin önünde çekilmişti. Fotoğraflar birer sene arayla çekilmiş gibiydi; her birinde çocuklar biraz daha büyümüşlerdi. İlk fotoğraftaki en küçük çocuk, annesinin –başının tepesinde siyah bir gözlük duran yorgun görünümlü bir kadını– kucağında yatan bebek son fotoğrafta beş altı yaşlarında bir oğlandı. Ablalarının önünde duruyordu, fotoğraf makinesine hırsla sırtıyordu, dişlerinden birinin eksik olduğu görülüyordu. Tişörtünde anlaşılmas bir yazı, *UTAH JAZZ* yazısı

vardı.

“Hoşlar, değil mi?”

Mausami dönünce Theo'nun kendisini mutfak kapısından seyrettiğini gördü.

“Onları nereden buldun?”

Theo şömine rafına yaklaşp son fotoğrafı, gülümseyen oğlanın bulunduğu fotoğrafı aldı.

“Merdivenin altındaki boşluktaydılar. Şunu görüyor musun?” Mausami'ye göstermek için cama tık tık vurdu: arka planda, fotoğrafın kenarında, içi tepeleme dolu bir otomobil vardı ve çatısına da başka eşyalar bağlanmıştı. “Ahırda bulduğumuz araba.”

Mausami fotoğraflara bir an daha baktı. Hepsi de öyle mutlu görünüyorlardı ki. Sadece gülümseyen oğlan değil, ebeveyni ve ablaları da – hepsi.

“Burada mı kalıyorlardı sence?”

Theo başıyla onayladı, fotoğrafı şömine rafındaki diğerlerinin yanına geri koydu. “Bence salgından önce buraya geldiler ve sonra mahsur kaldılar. Veya buraya yerleşmeye karar verdiler. Arka taraftaki dört mezarı da unutma.”

Mausami sadece dört mezar bulunduğunu belirtecek oldu. Ama sonra hatasını fark etti. Dördüncü mezar sağ kalan son kişi tarafından kazılmış olmalıydı; bu kişi kendi kendini gömememişti.

“Aç mısın?” diye sordu Theo.

Mausami bir elini kirli saçlarında gezdirdi. “Yıkanmak istiyorum.”

“Tahmin etmiştim.” Theo kurnazca gülümsüyordu. “Gel.”

Mausami'yi bahçeye çıkardı. Şimdi bir kor yığınının yukarısında, uzun bir zincire asılı, dökme demirden yapılma, ağır bir kazan duruyordu; yanındaki metal yalak, bir insanın oturabileceği uzunlukta ve derinlikteydi. Theo bir plastik kovayı kullanarak tulumbadan su çekip yalağı doldurdu ve ardından kalın bir bez kullanarak metal kazanı sapından tutup kaldırdı ve içindeki sıcak suyu da yalağa döktü.

“Haydi, girsene” dedi Theo.

Mausami birden utandı.

“Merak etme” dedi Theo hafifçe gülerek. “Bakmam.”

Mausami onca şeyden sonra kendi vücudundan utanmayı salakça buldu. Ama utanıyordu işte. Theo sırtını dönünce Mausami çabucak soyundu ve sonbahar aydınlığında bir an öylece, çırılçıplak durdu. Gergin teninde, yuvarlak karnında havanın soğukluğunu hissediyordu. Suya yavaşça girdi; su karnına ve mavi damarlarla bezeli, şişmiş memelerine kadar yükseldi.

“Artık dönebilir miyim?”

“Kendimi balina gibi hissediyorum Theo. Bu halimi görmek istemene inanamıyorum.”

“İleride küçülürsün, merak etme. Alışsan iyi olur.”

Mausami neden korkuyordu? Theo’dan hamile kalmıştı, ama kendini ona çıplak göstermeyecek miydi? Günlerdir birbirlerine dokunmuyorlardı bile; Mausami baş başa kalmalarından sonra Theo’nun bunu yapmasını, aralarındaki engeli aşmasını beklediğini fark etti.

“Tamam, dönebilirsin.”

Theo onu görünce bir an kaşlarını kaldırdı. Ama sadece bir an. Mausami onun sert, parlak şeylerle dolu olan kararmış bir tavayı tuttuğunu fark etti. Theo tavayı yere, yalağın yanına bıraktıktan sonra diz çöküp bıçağıyla takoz şeklinde bir parça kesti.

“Tanrım, Theo. Sabun mu yaptın?”

“Eskiden annemle birlikte yapardım. Ama külü az gelmiş olabilir. Dün sabah vurduğum bir antilobun yağını kullandım. Çok sıskalar, ama biraz yağ elde etmeyi başardım.”

“Antilop mu vurdun?”

Theo başıyla onayladı. “Buraya getirene kadar canım çıktı” dedi. “En az beş kilometre uzaktan getirdim. Nehirde de sürüyle balık var. Kışı rahat geçiririz diye düşünüyorum.” Kalkıp pantolonunun bacaklarını temizledi. “Haydi, sen yıkan, ben de kahvaltı hazırlayayım.”

Mausami’nin işi bittiğinde su kirden kararmıştı ve sabun köpükleriyle kaplıydı. Mausami kalkıp kalan suyla durulandı, bahçede çırılçıplak durup güneşin altında kurudu, vücudunu kaplayan suyun sıcak havada buharlaşmasını hissetti. Kendini en son ne zaman bu kadar temiz hissettiğini anımsamıyordu.

Giyindi –giysileri kirli geldi; çamaşır yıkaması gerekecekti– ve eve döndü. Bodrumun sürprizleri bitmemişti: Theo masayı hazırlamıştı – gerçek porselenler, çatal bıçak takımları ve eskilikten donuklaşmış su bardakları vardı. Theo bir tavada et ve yarı saydam soğan dilimleri kızartıyordu. Kapının yanına yığıldığı odunların bir kısmını kullanarak yaktığı ocak, odayı iyice ısıtmıştı.

“Bu antilop eti son” diye açıkladı. “Kalanını tuzlayacağım.” Etləri çevirdi ve ellerini bir bezle kurulayarak Mausami’ye döndü. “Et biraz sinirli ama tadı fena değil. Nehir kıyısında yabani soğanlar var, bir de böğürtlen çalılıarı var galiba, ama baharı beklememiz gerekecek.”

“Uçanlar adına Theo, başka?” Bu soru ciddi değildi; Mausami, Theo’nun bu kadar çok iş yapmasına şaşırılmıştı.

“Patatesler.”

“Patatesler?”

“Çoğu çürümüş, ama bir kısmını kullanabiliriz. Bodrumdaki kutulara biraz koydum.” Uzun bir çatal kullanarak biftekleri tabaklara koydu. “Aç kalmayız. Aramasını bilince bol bol yiyecek var.”

Kahvaltıdan sonra Mausami, Theo'nun lavaboda bulaşık yıkamasını seyretti. Yardım etmek istedi, ama Theo onun hiçbir şey yapmamasında diretti.

“Yürüyüşe çıkmak ister misin?” diye sordu Theo.

Ahıra girdi ve geri döndüğünde bir kova ve plastik misinalı iki olta kamışı taşıyordu. Mausami'ye taşısın diye küçük bir kürek, pompalı tüfek ve bir avuç mermi verdi. Nehre vardıklarında güneş tepedeydi. Nehrin genişlediği, yavaşladığı ve sığlaştığı bir dönemeçteydiler; kıyılar sık bitkilerle, yüksek ve sonbahar sarısı çalılarla kaplıydı. Theo'nun olta iğnesi yoktu, ama bir mutfak çekmecesinde, içinde bir teneke kutu dolusu çengelli iğne olan bir dikiş seti bulmuştu. Maus çamurda solucan ararken Theo çengelli iğneleri misinaların uçlarına bağladı.

“Eee, balık nasıl avlanır?” dedi Maus. Avuçları kımıl kımıl çamurla doluydu; yerde nereye baksa solucan görüyordu.

“Suya atıp beklemek gerekiyor galiba.”

Bunu yaptılar. Ama bir süre sonra kendilerini salak gibi hissetmeye başladılar. Çengelli iğnelerinin sığ suda durduğunu görebiliyorlardı.

“Geri çekil” dedi Theo. “Benimkini daha uzağa atmayı deneyeceğim.”

Olta makarasını kullanarak misinasını biraz topladı, olta kamışını omzunun üstüne kaldırdı ve sonra ileri savurdu. Misinanın ucu havada uzun bir kavis çizerek suya cup diye dalıp gözden kayboldu. Olta kamışının ucu neredeyse anında büküldü.

“Hassiktir!” Theo'nun gözleri panikle faltaşı gibi açılmıştı. “Ne yapacağım?”

“Sakın kaçıрма!”

Balık çırpınarak, ışıldayarak su yüzeyine çıktı. Theo balığı çekmeye başladı.

“Çok ağır gibi!”

Theo balığı kıyıya çekerken Maus sığ suya girdi –botlarına dolan su şaşılacak kadar soğuktü– ve balığı tutmak için eğildi. Balık çırpındı ve hemen ardından misina Mausami'nin ayak bileklerine dolanıverdi.

“Theo, yardım et!”

İkisi de gülüyorlardı. Theo balığı tutup sırtına attı; balık çırpınmayı kesti. Kendini kurtarmayı başaran Maus kovayı getirirken Theo kıyıya doğru yürümeye başladı – balık uzun ve parlaktı, canlı renklerle bezeli bir kas dilimi gibiydi, sanki etinde yüzlerce minik mücevher vardı. Alt dudağına saplanmış kancanın ucunda solucan vardı hâlâ.

“Neresi yeniyor?” diye sordu Maus.

“Bu ne kadar aç olduğumuza bağlı sanırım.”

Sonra Mausami’yi öptü; Mausami’nin içine mutluluk yayıldı. Theo değişmemişti, hâlâ onun Theo’suydu. Bunu öpüşmelerinden anlayabiliyordu. O hücrede başına gelen şeyler Theo’yu ondan alamamıştı.

Mausami “Sıra bende” diyerek Theo’yu itti ve oltasını alıp misinayı Theo’nun yaptığı gibi fırlattı.

Kovayı çırpınan balıklarla doldurdular; nehrin bereketi abartılı bir armağan gibiydi. Engin, mavi gökyüzü ve gün ışığıyla bezeli nehir, bu unutulmuş bölgede birlikte olmaları: Bütün bunlar mucizeviydi. Eve dönerlerken Maus fotoğraflardaki aileyi düşünüp durduğunu fark etti. Anneyi, babayı, iki küçük kızı ve muzafferce gülümseyen eksik dişli oğlanı. Burada yaşayıp ölmüşlerdi. Ama en önemlisi, Maus onların dolu dolu yaşadıklarına emindi.

Balıkları temizlediler ve etlerini tütsü yerindeki ızgaranın üstüne serdiler; yarın etleri güneşte kurumaya bırakacaklardı. Balıklardan birini akşam yemeği için ayırdılar ve tavada biraz soğanla ve çürük patateslerden biriyle birlikte kızarttılar.

Güneş batarken Theo mutfağın köşesindeki pompalı tüfeği aldı. Maus son tabakları dolaplara yerleştiriyordu. Dönüp bakınca Theo’nun üç mermiyi çıkarıp avcuna aldığını, her birini silip tekrar tüfeğe yerleştirdiğini gördü. Sonra Theo bıçağını alıp onu da pantolonuna silerek temizledi.

“Eh.” Genzini temizledi. “Vakit geldi galiba.”

“Hayır Theo.”

Mausami elindeki tabağı bırakıp Theo’ya yaklaştı, tüfeği ondan aldı ve mutfak masasına koydu.

“Burada güvendeyiz, bunu biliyorum.” Bunu söylerken, doğru olduğunu hissetti. Güvendeydiler çünkü Mausami güvende olduklarına inanıyordu. “Gitme.”

Theo hayır anlamında kafa salladı. “Bu iyi bir fikir değil bence Maus.”

Mausami yüzünü onunkine yaklaştırdı ve tekrar, uzun uzun ve ağır ağır öptü, Theo bunu bilsin diye. Güvende olduklarını. İçindeki bebek kımıldamaya başlamıştı.

“Yatağa gel Theo” dedi Mausami. “Lütfen. Benimle yatağa gelmeni istiyorum, şimdi.”

Theo uyumaktan korkuyordu. Bunu o gece, birlikte kıvrılmış yatarlarken söyledi. *Uyuyamazdı*; bunu biliyordu. Uyumamak yemek yememek veya soluk almamak gibiydi; insanın nefesini olabildiğince göğsünde tutması, gözlerinin önünde ışık benekleri dans edene ve tüm benliği *soluk al* diyene dek tutması gibiydi. Hücrede günlerce bunu hissetmişti.

Ve şimdi: Artık o rüyayı görmüyordu, ama hissi kalmıştı. Gözlerini kapatınca kendini tekrar o rüyada bulmaktan korkuyordu. Çünkü kız olmasa o kadını öldürecekti. Kız rüyaya girip onu durdurmuştu, ama artık çok geçti. Theo o kadını öldürmek istemişti, kimi olursa olsun öldürmek istemişti. Ne isteseler yapacaktı. Ve insan böyle bir hale gelebileceğini bilince, bunu *unutamıyordu*. Sandığından bambaşka biri olduğunu keşfediyordu.

Konuşurken Maus ona sarılmıştı, Theo'nun sesi karanlıkta salınmıştı ve sonra uzun süre ağızlarını bıçak açmamıştı.

Maus? Uyanık mısın?

Buradayım. Oysa bu doğru değildi: Aslında Maus uyuyakalmıştı.

Theo ona yaslandı, kolunu göğsünün üstüne battaniye gibi çekti. Benim için uyanık kal, dedi. Bunun yapabilir misin? Ben uyuyana kadar.

Evet, dedi Mausami. Evet, bunu yapabilirim.

Theo bir süre sessizce yattı. Vücutlarının arasındaki bebek kımıldıyor ve tekme atıyordu.

Burada güvendeyiz Theo, dedi Mausami. Birlikte olduğumuz sürece güvendeyiz.

Umarım haklısındır, dedi Theo.

Haklı olduğumu biliyorum, dedi Mausami. Ama Theo'nun nefesleri hafiflerken bile, o uykuya dalarken bile Mausami gözlerini açık tuttu, karanlığa baktı. Haklıyım, diye düşündü, çünkü haklı olmak zorundayım.

Elli dokuz

Garnizona vardıklarında vakit ikinci ortasıydı. Sırt çantaları geri verilmişti, ama silahları değil; tutsak değildiler, ama gitmekte serbest de değildiler. Binbaşı “koruma altında” olduklarını söylemişti. Nehirden dosdoğru kuzeye gidip tepeyi aşmışlardı. İkinci vadinin dibindeki, toynak ve lastik izleriyle kaplı bir çamurlu yola girmişlerdi. Bu yolu kendi başlarına bulmamış olmaları tamamen rastlantı eseriydi. Batıdan yoğun bulutlar gelmişti; yağmur yağacak gibiydi. İlk damlalar düşerken Peter rüzgârda odun ateşi kokusu aldı.

Yanına Binbaşı Greer geldi. İriyarı ve kaslı bir adamdı, alını öyle buruştu ki sabanla sürülmüş gibiydi. Kırk yaşlarında görünüyordu. Üstünde yeşil ve kahverengi desenli bol kamuflej giysileri, belindeyse iyice sıkılmış kalın bir kemer vardı; cepleri doluydu. Yün kepli kafası kazınmıştı. On beş kişilik birliğindeki tüm adamları gibi yüzünü çamurla ve kömürle boyamış olduğundan, göz akları irkiltici bir şekilde belirgin görünüyordu. Kurt gözleri, bir orman yaratığının gözleri gibiydi; ormanın kendisi gibiydi. Bir uzun mesafeli devriye ekibi; haftalardır ormandaydı.

Greer yolda duraksayıp tüfeğini omzuna aldı. Belindeki kılıfta siyah bir tabanca vardı. Matarasından kana kana su içtikten sonra matarayı yamaca doğru salladı. Artık çok yaklaşmışlardı; Peter bunu Greer’in adamlarının adımlarını hızlandırmalarından anlamıştı. Sıcak bir yemek, yatacak bir yatak, başlarının üstünde bir çatı.

“Şu tepenin hemen arkasında” dedi Greer.

Geçen saatlerde, Peter’in bir arkadaşlığın başlangıcı olduğunu hissettiği bir iletişim kurmuşlardı. Askerler onları bulduklarında bir şaşkınlık yaşanmıştı, iki grubun da kimliklerini ilk söyleyen taraf olmak istememeleri durumu güçleştirmişti ve ilk adımı atan Michael olmuştu, ağdan düşmelerinden sonra çamurda yattığı yerden kustumla kaplı yüzünü kaldırıp “Başlarım böyle işe. Teslim oluyorum. California’dan geliyoruz, tamam mı? Lütfen birisi beni vursun da yerin dönmesi kesilsin” demişti.

Greer matarasının kapağını kapatırken Alicia yanlarına geldi. Baştan beri tuhaf bir şekilde suskundu. Greer’in silahsız yolculuk etmeleri emrine itiraz etmemişti, ki bu gerçek şimdi Peter’a ondan hiç beklenmeyecek bir tavır gibi geliyordu. Ama Alicia şoktaydı herhalde, hepsi gibi. Kamp yolculuğu boyunca Amy’nin yanından ayrılmamış, ona göz kulak olmuştu. Belki de, diye düşündü Peter, Alicia onları dosdoğru askerlerin tuzağına götürdüğü için utanıyordu sadece. Amy’ye gelince, kız bu yeni gelişmeleri her zamanki gibi nötr ve dikkatli bir yüz ifadesiyle karşılamıştı.

Peter “Nasıl bir yer?” diye sordu Greer’a.

Binbaşı omuz silkti. “Tahmin edersin. Dev bir hela gibi. Ama yağmurda kalmaktan iyidir.”

Tepeye çıktıkça, aşağıdaki kâseye benzer vadide bulunan garnizon gözler önüne serildi: bir grup kanvas çadır, taşıtlar ve onları halka şeklinde çevreleyen, uçları sivriltilmiş kerestelerden yapılmış, en az on beş metre yüksekliğinde bir sur. Peter taşıtların arasında en az yarım düzine Humvee, iki büyük tanker, kamyonetler, ağır ve çamurlu lastiklere sahip beş tonluk kamyonlar gördü. Garnizonun sınırındaki bir düzine yüksek direğin tepesinde projektörler vardı; çadırların arkasındaki bir otlakta atlar otluyordu. Binaların arasında ve surun tepesindeki bir iskelede askerler yürüyorlardı. Garnizonun ortasında, her şeyden yüksekte duran büyük bir bayrak rüzgârda dalgalanıyordu; üzerinde kırmızı, mavi, beyaz bloklar ve tek bir beyaz yıldız vardı. Garnizonun tamamı en fazla yarım kilometrekareydi, ama Peter tepenin üstünde dururken kendini koca bir şehre, hep inandığı ama asla hayalinde canlandırmadığı bir dünyanın kalbine bakıyormuş gibi hissetti.

“Projektörleri var” dedi Michael. Greer’ın birliğindeki adamlar yanlarından geçip tepeden aşağı indiler.

“Elbette evlat” dedi Muncy adlı adam – diğerleri gibi kel, sırtınca çarpık dişlerini sergileyen bir onbaşıydı. Greer’ın askerlerinin çoğu suskundu, sadece kendilerine hitap edildiğinde konuşurlardı, ama Muncy gevezeydi. İşi bu özelliğine uygundu, telsiz operatörüydü; sırtında taşıdığı telsiz, adamın belinden kuyruk gibi sarkan, elle çalıştırılan jeneratörü olan bir mekanizmaydı.

“Şu surun içi var ya?” dedi Muncy sırtarak. “O pislik *Texas*’tır. Orada ne ararsan var, ihtiyacın olan her şey.”

Greer normal bir ordu olmadıklarını açıklamıştı. En azından ABD Ordusu değildiler. Artık ABD Ordusu yoktu. Öyleyse kimin ordusunuz? diye sormuştu Peter.

Greer o zaman Texas’tan bahsetmişti.

Tepenin dibine vardıklarında orada bir grup adam toplanmıştı. Soğuğa ve yeni çiselemeye başlayan yağmura karşın bazı adamların bağrıları açıldı, ince belleriyle kaslı omuzları ve göğüsleri görünüyordu. Hepsi de sinekkaydı tıraşlıydılar, kafaları da kazınmıştı. Herkes silahlıydı; tüfekler ve tabancalar, hatta birkaç tatar yayı vardı.

“İnsanların bakması normal” dedi Greer usulca. “Alışsanız iyi olur.”

“Buraya normalde kaç... *başiboş* getiriyorsunuz?” diye sordu Peter. Greer dışarıda bulup getirdikleri insanlara *başiboşlar* dediklerini söylemişti.

Greer kaşlarını çattı. Sur kapısına yaklaşıyorlardı. “Hiç. Doğuda tek tük rastladığımız oluyor. Bir keresinde Üçüncü Tabur koca bir *kasaba* bulmuştu. Ama buralarda? Aramıyoruz bile.”

“Ağ ne içindi peki?”

“Pardon” dedi Greer, “anladığımı sanmıştım. Onlar draklar için. Sizin duman dediğiniz yaratıklar.” Bir parmağını havada döndürdü. “O dönme hareketi sersemlemelerini sağlıyor. O ağa yakalandılar mı âciz kalıyorlar.”

Peter, Caleb’in ona virallerin türbin sahasından uzak durmalarının sebebini açıklamasını anımsadı.

Zander oradaki hareketlilikten hoşlanmadıklarını söylerdi hep. Bunu Greer'a söyledi.

“Mantıklı” diye katıldı binbaşı. “Dönmeyi sevmiyorlar. Ama türbin meselesini ilk kez duyuyorum.”

Michael yanlarında yürüyordu. “O şeyler neydi peki? Ağaçlardan sarkan pis kokulu şeyler.”

“Sarmısak.” Greer hafifçe güldü. “Bilinen en eski numara. Bizim draklar bayılıyor.”

Sur kapısından geçerken sohbetleri yarıda kesildi; bekleyen adamlardan oluşma bir tünele giriyorlardı. Greer'ın birliği kalabalığa karışıp dağılmıştı. Kimse konuşmuyordu. Peter yürürken adamların kendisine pek bakmadıklarını fark etti. O zaman neye baktıklarını gördü: Kadınlara bakıyorlardı.

“Haz-rol.”

Herkes hazırola geçti. Peter tentelerden birinden çıkan bir adamın hızla yürüyerek yaklaştığını gördü. Adam ilk bakışta yüksek rütbeli bir subay gibi gelmedi: Neredeyse fiçı gibiydi, Greer'dan bir baş kısaydı, badi badi yürüyordu. Tıraşlı ve iri kafasındaki yüzü buruşturulmuş gibiydi, sanki yüz hatları birbirine fazla yakın konulmuştu. Ama adam yaklaştıkça Peter onun otoritesinin gücünü, etrafındaki bir statik elektrik alanını andıran gizemli enerjisini hissetti. Adamın küçük ve kara gözlerinde dobra, delici bir dikkat vardı; gözler yanlıştır bir yüze yerleştirilmiş gibiydi.

Ellerini beline koyarak Peter'ı uzun uzun inceledikten sonra arkasındakilere baktı, her birini çabucak süzdü.

“Şu işe bak.”

Sesi şaşılacak kadar kalındı. Greer ve adamları gibi yayvan bir aksanla konuşuyordu.

“Rahat.”

Herkes gevşedi. Peter ne diyeceğini bilemedi; en iyisi önce bu adamın konuşmasını beklemeydi.

“İkinci'nin Askerleri” diye seslendi adam toplanmış askerlere, “bu başıboşlardan bazılarının kadın olduğu dikkatimi çekti. Bu kadınlara bakmayacaksınız. Onlarla konuşmayacaksınız, onlara yaklaşmayacaksınız, onlarla hiçbir işiniz olmayacak. Onlar kız arkadaşınız veya karınız değiller. Anneniz veya ablanız değiller. Onlar bir hiç, onlar yok, onlar burada değiller. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı komutanım!”

Peter, Amy'nin yanında duran Alicia'ya baktı, ama onunla göz göze gelemedi. Hollis, Peter'a şüpheyle kaşlarını çatı; onun da bu olanları nasıl yorumlayacağını bilemediği belliydi.

“Siz altınız, sırt çantalarınızı bırakıp benimle gelin. Binbaşı, sen de gel.”

Adamın peşinden çadıra girdiler; burası toprak zemini ve sarkık bir kanvas tavanı olan tek bir odaydı. İçeride eşya niyetine sadece geniş bir soba, kâğıtlarla kaplı iki kontrplak sehpa, karşı duvarın

dibindeki daha küçük bir sehpa ve bunun üstündeki, kulaklıklılı bir asker tarafından kullanılan bir telsiz vardı. Askerin yukarısına, duvara asılmış büyük ve rengârenk haritanın üstüne düzinelerce topluğne, çarpık bir V şeklinde saplanmıştı. Peter yaklaştıkça V'nin dibinin Texas eyaletinin merkezi olduğunu ve bir kolunun kuzeye, Oklahoma'ya ve Güney Kansas'a uzanırken diğerinin batıya, New Mexico'ya uzandığını ve sonra onun da kuzeye sapıp Colorado sınırında – şimdi buldukları yerde sona erdiğini gördü. Haritanın tepesinde, siyah bir şeride sarı harflerle yazılmış BİRLEŞİK DEVLETLER ORTA BÖLGE HARİTASI ve altındaki *Fox ve Oğulları Sınıf Haritaları, Cincinnati, Ohio* yazıları vardı.

Greer yanına geldi. “Savaşa hoş geldin” diye mırıldandı.

Peşlerinden girmiş olan komutan, kadınlara tıpkı dışarıdaki adamlar gibi bakakalan telsiz operatörüne seslendi. Telsiz operatörü Sara'yı seçmiş gibiydi, ama sonra Alicia'ya ve ardından Amy'ye huzursuzca, titrek gözlerle baktı.

“Onbaşı, bizi yalnız bırak lütfen.”

Telsiz operatörü bakışlarını kadınlardan uzaklaştırmak için bariz bir çaba harcayarak kulaklığını çıkardı. Yüzü utançtan kızardı. “Emredersiniz komutanım. Özür dilerim komutanım.”

“Hadi oğlum.”

Onbaşı ayağa kalkıp telaşla dışarı çıktı.

“Evet.” Komutan, Greer'a baktı. “Binbaşı. Bana söylemeyi ihmal ettiğin bir şey var mı?”

“Başboşlardan üçü kadın komutanım.”

“Evet. Evet, öyleler. İyi ki söyledin.”

“Özür dilerim General.” Greer utanmış gibiydi. “Bunu bildirmeliydik.”

“Evet, bildirmeliydiniz. Madem onları sen buldun, onlardan sen sorumlusun. Bunun altından kalkabilecek misin?”

“Elbette komutanım. Sorun değil.”

“Bir müfreze olsunlar ve onları bir kışlaya yerleştir. Ayrıca onlara bir tuvalet tahsis et.”

“Emredersiniz General.”

“Gidebilirsin.”

Greer başıyla onaylarken Peter'a çabucak göz attı –*İyi şanslar*, diyordu sanki gözleriyle– ve sonra çadırdan çıktı. Peter'ın adını henüz bilmediğini fark ettiği general bir an durup onları inceledi. Artık baş başa kaldıklarından gevşemişti.

“Sen Jaxon mısın?”

Peter başıyla onayladı.

“Ben Tuğgeneral Curtis Vorhees. Texas Cumhuriyeti İkinci Seferberlik Ordusu’nun komutanıyım.” Adam hafifçe gülümsedi. “Burada benim borum öter; Binbaşı Greer bundan bahsetmeyi de unutmuş olabilir diye söylüyorum.”

“Hayır efendim. Yani evet. Bahsetti.”

“Güzel.” Vorhees kafa sallayıp hepsini bir an daha inceledi. “Yani, siz altınız anladığım kadarıyla –ki buna inanmakta zorlanmamı anlayışla karşılırsınız– ta California’dan buraya yürüyerek gelmişsiniz?”

Aslında, diye düşündü Peter, *yolun bir kısmını arabayla kat ettik. Bir kısmını da trenle. Ama* basitçe “Evet efendim” dedi.

“Peki neden böyle bir işe kalkıştığınızı sorabilir miyim?”

Peter karşılık vermek için ağzını açtı; ama yanıt, gerçek yanıt fazla uzun geldi yine. Dışarıda yağmur şiddetlenmişti, çadırın kanvas çatısına gürültüyle yağıyordu.

“Uzun hikâye” demeyi başardı.

“Eh, eminim öyledir Bay Jaxon. Ve dinlemeyi çok isterim. Önce birkaç basit meseleyi halletmemiz gerek. İkinci Seferberlik Ordusu’nun sivil konuklarısınız. Burada kaldığınız süre boyunca benim komutamda olacaksınız. Sizin için uygun mu?”

Peter başıyla onayladı.

“Üç gün sonra güneye gidip New Mexico’daki Roswell kasabasında Üçüncü Tabur’la buluşacağız. Sizi oradan bir tedarik konvoyuyla Kerrville’e gönderebiliriz. Bu teklifi kabul etmenizi tavsiye ederim, ama seçim tamamen sizin. Kendi aranızda konuşursunuz artık.”

Peter kendisi kadar şaşkın görünen diğerlerine baktı. Yolculuklarının bitmiş olabileceği hiç aklına gelmemişti.

“Şimdi, diğer meseleye gelince” diye devam etti Vorhees, “binbaşıyla konuştuğumu duyduğun meseleye. Grubundaki kadınlara söyle, çok gerekli olmadıkça adamlarımla herhangi bir temasta bulunmasınlar. Çadırlarında kalsınlar, sadece helaya gitmek için dışarı çıksınlar. İhtiyaçlarını sana veya Binbaşı Greer’a söyleyebilirler. Anlaşıldı mı?”

Peter’in bu öneriyi reddetmesi için bir sebep yoktu, ama çok saçma bulmuştu. “Onlara bunu söyleyebileceğime emin değilim efendim.”

“Söyleyemez misin?”

“Söyleyemem efendim.” Peter omuz silkti. Açıklamanın tek bir yolu vardı. “Biz hepimiz birlikteyiz. Durumumuz bu.”

General iç geçirdi. “Beni yanlış anlamış olabilirsin. Rica ediyorum sadece. İkinci Seferberlik Ordusu’nun görevi, kadınların askerlerin arasında serbestçe dolaşmalarını son derece uygunsuz, hatta tehlikeli kılıyor.”

“Nasıl tehlikeli?”

Adam kaşlarını çattı. “Tehlike derken onları kastetmiyorum. Kadınları kastetmiyorum.” Vorhees sabırla derin bir nefes alıp tekrar söze başladı. “Elimden geldiğince basit anlatmaya çalışayım. Biz bir gönüllüler ordusuyuz. Adamlarımın her biri Seferberlik Ordusu’na katılırken canlarını feda etmeye yemin ettiler. Bu ordu ve ordudaki askerler hariç dünyayla tüm bağlarını kopardılar. Ne zaman göreve gitseler, bir daha dönmeyeceklerine inanıyorlar. Bunu kabul ediyorlar. Dahası, bunu istiyorlar. Bir erkek, arkadaşları için seve seve ölür, ama bir kadın – bir kadın onda yaşama arzusu uyandırır. O zaman da buradan gitti mi bir daha dönmez.”

Peter, Vorhees’in vazgeçmekten bahsettiğini anladı. Ama yaşadıkları onca şeyden sonra kadınlara, özellikle de Alicia’ya çadırlarında saklanmak zorunda kalacaklarını söylemek imkânsız geliyordu.

“Bu kadınların hepsi iyi savaşçılardır eminim” diye devam etti Vorhees. “Aksi takdirde buraya kadar gelemezsiniz. Ama kurallarımız çok katıdır ve onlara uymanızı istiyorum. Yoksa silahlarınızı iade edeyim ve yolunuza gidin.”

“Tamam” dedi Peter, “gidelim öyleyse.”

“Dur Peter.”

Konuşan Alicia’ydı. Peter ona döndü.

“Lish, sorun değil. Bu konuda sizin yanınızdayım. Gidin diyorsa gideriz.”

Ama Alicia ona bakmıyordu. Gözlerini generale dikmişti. Peter, Alicia’nın hazırolda durduğunu fark etti.

“General Vorhees. Birinci Seferberlik Ordusu’ndan Albay Niles Coffee’nin size selamı var.”

“Niles Coffee mi?” Adamın yüzü aydınlandı. “*Bizim* Niles Coffee?”

“Lish” dedi Peter, “bizim.. Albay’ı mı kastediyorsun?”

Ama Alicia bir şey demedi. Peter’a bakmıyordu bile. Yüzünde Peter’ın ilk kez gördüğü bir ifade vardı.

“Hanım kızım. Albay Coffee otuz yıl önce bütün adamlarıyla birlikte öldü.”

“Hayır efendim” dedi Alicia. “Kurtuldu.”

“Coffee *yaşıyor* mu?”

“Görev sırasında öldü efendim. Üç ay önce.”

Vorhees odaya bakındıktan sonra tekrar Alicia’nın gözlerine baktı. “Peki senin kim olduğunu sorabilir miyim?”

Alicia çenesini biraz kaldırdı. “Üvey kızım efendim. Birinci Seferberlik Ordusu’ndan Er Alicia Donadio. Yemin edip orduya katılmış bir askerim.”

Kimse konuşmuyordu. Peter önemli bir şeyin olduğunu biliyordu. Geri dönülmez bir şeyin. Paniğe kapıldı, sanki hayatının yerçekimi kadar temel bir gerçeği iptal oluvermişti birden.

“Lish, ne diyorsun sen?”

Alicia sonunda ona döndü; titreyen gözleri yaşlıydı.

“Ah Peter” dedi, ilk gözyaşı kirli yanağından süzülürken, “üzgünüm. Sana söylemeliydim.”

“Onu alamazsınız!”

“Üzgünüm Jaxon” dedi general. “Bu kararı sen veremezsin. Kimse veremez.” Çadırın kapısına hızla yürüdü. “Greer! Binbaşı Greer’ı çağırın, *hemen*.”

“Neler oluyor?” diye sordu Michael. “Peter, Alicia neden bahsediyor?”

Birden herkes hep bir ağızdan konuşuyordu. Peter, Alicia’yı kollarından tutup kendine çevirdi. “Lish, ne yapıyorsun? Ne yaptığını bir düşün.”

“Yaptım bile.” Alicia ağlasa da yüzünde rahatlama vardı, sanki uzun süredir taşıdığı bir yükten nihayet kurtulmuştu. “Seninle tanışmamdan önce oldu bu. Çok önce. Albay’ın Sığınak’a gelip de beni evlat edindiği gün. Kimseye söylemeyeceğime yemin ettirdi.”

Peter, Alicia’nın o sabah ne söylemeye çalıştığını anladı birden. “Onların *izini* sürüyordun.”

Alicia başıyla onayladı. “Evet, son iki gündür. Nehirde keşif yaparken kamplarından birini buldum. Ateşin külleri hâlâ ılıktı. Burada onlardan başkasının olabileceğini düşünmedim.” Hafifçe kafa salladı. “Gerçekten Peter, onları bulmayı isteyip istemediğimi bile bilmiyordum. Bir yanım bütün bunların yaşlı bir adamın anlattığı bir masal olduğuna inanıyordu hep. Buna inanmalısın.”

Greer çadırın kapısında belirdi; yağmurdan sırılsıklam olmuştu.

“Binbaşı Greer” dedi general, “bu kadın Birinci Seferberlik Ordusu’ndanmış.”

Greer ağzı açık kalakaldı. “Neredenmiş?”

“Niles Coffee’nin kızı.”

Greer tuhaf bir hayvan görmüşçesine, faltaşı gibi açık gözlerle Alicia’ya bakakaldı. “Vay anasını. Coffee’nin kızı mı varmış?”

“Yemini ettiğini söylüyor.”

Greer kafasını hayretle kaşdı. “Tanrım. O bir *kadın*. Ne yapmak istiyorsun?”

“Yapılacak bir şey yok. Yemini etmiş. Adamların ona alışmaları gerekecek. Onu berbere götür, sonra da kaydını yap.”

Her şey çok hızlı gerçekleşiyordu. Peter kendini içinde dev bir yarık açılıyormuş gibi hissetti. “Lish, onlara yalan söylediğini söyle!”

“Üzgünüm. Böyle olması gerekiyor. Binbaşı?”

Greer ciddi bir ifadeyle kafa sallayıp onayladı ve Alicia’nın yanına geçti.

Peter kendi sesinin “Beni bırakamazsın” dediğini işitti, ama bunu söyleyen başka biriydi sanki.

“Mecburum Peter. Ben buyum.”

Peter farkında olmadan Alicia’ya sarılmıştı. Gözlerinin yaşardığını hissetti. “Bunu... sensiz başaramam.”

“Başarabilirsin. Başarabileceğini biliyorum.”

Faydası yoktu. Alicia onu terk ediyordu; Peter onun ellerinden kayıp gittiğini hissediyordu. “Yapamam, yapamam.”

Alicia onun kulağına “Her şey yolunda” diye fısıldadı. “Sus artık.”

Peter’a uzun uzun sarıldı; sanki bir sessizlik kabarcığının içinde baş başaydılar. Sonra Alicia, Peter’ın yüzünü ellerinin arasına alıp kendine çekti ve alnından çabucak öptü. Bu öpücükte hem bağışlanma arzusu, hem de bağışlama vardı: bir veda öpücüğüydü. Sonra aralarında boşluk belirdi. Alicia onu bırakmıştı, geri çekiliyordu.

“Teşekkürler General” dedi Alicia. “Binbaşı Greer, artık hazırım.”

Altmış

Yağmurlu günler boyunca Peter onlara her şeyi anlattı.

Yağmur beş gün boyunca yağdı. Peter, Vorhees'in odasındaki uzun masada saatlerce oturdu; bazen baş başaydılar, ama genellikle Greer da oluyordu. Peter onlara Amy'yi, Koloni'yi ve peşine düştükleri sinyali anlattı; Theo'yu, Mausami'yi, Barınak'ı ve orada olanları anlattı. Bin altı yüz kilometre ötede, California'daki bir dağın tepesinde doksan kişinin projektörlerin sönmelerini beklediklerini söyledi.

“Sana yalan söylemeyeceğim” dedi Vorhees, Peter oraya asker gönderip gönderemeyeceklerini sorunca. Vakit ikinci sonuydu. Alicia sabahleyin devriyeye çıkmıştı. Vorhees'in adamlarının hayatına çabucak alıştıvermişti.

“Mesele sana inanmıyor olmam değil” diye açıkladı Vorhees. “Hem sırf şu bahsettiğin askeri sığınak bile öyle bir yolculuğa değebilir. Ama üstlerimden izin almam gerekecek. Öyle bir yolculuğa gelecek bahardan önce çıkamayız. Oralar bilmediğimiz yerler.”

“O kadar bekleyebileceklerine emin değilim.”

“Eh, beklemek zorundalar. En büyük kaygım kar başlamadan önce bu vadiden çıkmak. Şu yağmur kesilmezse burada mahsur kalabiliriz. Projektörleri yakmaya ancak bir ay yetecek kadar yakıtımız kaldı.”

“Ben şu Barınak hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum” diye araya girdi Greer. Greer'la Vorheer çadırın duvarlarının dışındayken ve askerlerin karşısındayken gayet resmi bir ilişki içindeydiler; ama şimdiki gibi çadırdayken birbirlerine dostça davranıyorlardı. Greer düşünceli, karanlık gözlerle generale baktı. “Oklahoma'daki insanların durumunda gibiler biraz.”

“Hangi insanlar?” diye sordu Peter.

“Homer diye bir yer” diye karşılık verdi Vorhees. “On yıl kadar önce Üçüncü Tabur onları bulmuştu, epey uzakta. Koca bir kasaba dolusu insan; bin yüzden fazla erkek, kadın ve çocuk. Ben orada değildim, ama anlatılanları duydum. Yüz yıl geriye gitmek gibiymiş; drakların *ne* olduğunu bilmiyorlarmış bile. Gündelik hayatlarını yaşıyorlarmış güzel güzel, projektörleri ve surları yokmuş, bizimkilere kibar ama soğuk davranmışlar. Komutanın onları nakletme teklifini reddetmişler; hem zaten Üçüncü Tabur'un o kadar insanı güneye, Kerrville'e götüreceği durumu yokmuş. Çok tuhaf. Hem sağ kalmışlar, hem de kurtarılmak istemiyorlarmış. Üçüncü Tabur geride bir bölük bırakıp kuzeye, Wichita'ya gitmiş ve orada canlarına okunmuş. Adamların yarısı ölmüş; geri kalanlarsa dönmüşler. Kasabaya vardıklarında in cin top oynuyormuş.”

“Ne demek ‘in cin top oynuyormuş’?” diye sordu Peter.

Vorhees kaşlarını kaldırıverdi. “Yani *bomboşmuş*. Tek bir insan yokmuş, ceset de yokmuş. Her şey gayet düzenliymiş, sofralar hazırmış. Kasabada bırakılan bölükten de eser yokmuş.”

Peter bunun şaşırtıcı olduğunu kabul etse de Barınak’la alakasını göremedi. “Belki de başka bir yere gitmeye karar vermişlerdir” dedi.

“Olabilir. Belki de draklar öyle aniden saldırdılar ki, bulaşıklarını yıkamaya bile zamanları olmadı. Yanıtını bilmediğim bir şeyi soruyorsun. Ama şu kadarını söyleyeyim. Otuz yıl önce, Birinci Seferberlik Ordusu Kerrville’den yola çıktığında, adım başı draka rastlanıyordu. Birinci Ordu sakin bir günde bile yarım düzine adam kaybediyordu ve Coffee’nin birliği kaybolunca insanlar her şeyin bittiğini düşündüler. Yani, adam bir efsaneydi. Ordu oracıkta dağıldı denebilir. Ama şimdi sizler buradasınız, ta California’dan geldiniz. Eskiden olsa yirmi adım ötedeki helaya bile gidemezsiniz.”

Peter bunun doğruluğunu başıyla onaylayan Greer’a ve ardından tekrar Vorhees’e baktı. “Ölüyorlar mı diyorsunuz?”

“Ah, sayıları epey fazla, inan bana. Nereye bakacağını bilmek gerek. Ben başka bir şey söylüyorum. Bir şeyler değişti. Son altmış aydır Kerrville’le burası arasında iki ikmal hattı işletiyoruz; biri ta Kansas’taki Hutchinson’a kadar uzanıyor, diğeriye Colorado’daki New Mexico’dan geçiyor. Şunu gördük ki draklar artık genellikle büyük gruplar halinde takılıyorlar. Ayrıca daha derinlere gizleniyorlar, madenlere, mağaralara, şu dağda bulduğunuz sığınak gibi yerlere. Bazen öyle sıkış tıkış oluyorlar ki ancak levyeyle ayırabilirsin. Şehirler hâlâ drak kaynıyor, çünkü bir sürü boş bina var, ama açık arazide tek bir tanesiyle bile karşılaşmadan günlerce ilerleyebilirsin.”

“Peki ya Kerrville? Orası neden güvenli?”

General kaşlarını çattı. “Şey, güvenli değil. Yüzde yüz değil. Texas’ın çoğu epey kötü durumda aslında. Laredo’ya veya Dallas’a gitmek istemezsin. Houston’ın harabeleri de kan emici bataklığı resmen. Orası petrokimyasallar yüzünden epey kirli, orada nasıl yaşayabiliyorlar anlamıyorum ama yaşıyorlar işte. San Antonio’yla Austin ilk savaşta yerle bir oldular, El Paso da. Lanet olası federal devlet, drakları yakmaya çalıştı. Bağımsızlık İlanı’na yol açan bu oldu, California’nın ayrıldığı sıralarda.”

“Ayrılmak mı?” diye sordu Peter.

Vorhees başıyla onayladı. “Birlik’ten ayrıldı. Bağımsızlığını ilan etti. California’da savaş çıktı resmen, sanki başka sorunlar yokmuş gibi; epey kanlıydı. Ama o hengâmede Texas pek dikkat çekmedi. Belki de federaller iki cephede birden savaşmak istemiyorlardı. Vali Ordu’nun bütün mal varlığına el koydu; bu zor olmadı çünkü Ordu artık dağılma aşamasındaydı. Başkenti Kerrville’e taşıdılar ve savunmaya geçtiler. Etrafa sur çektiler, sizin Koloni’de yaptığınız gibi, ama aradaki fark şuydu: Bizim bol bol petrolümüz vardı. Freeport civarındaki tuz tümseklerinin altında Stratejik Petrol Rezervi’nden kalma aşığı yukarı beş yüz milyon varil duruyor. Petrol varsa elektrik de vardır. Elektrik varsa projektörler yanar. Surların içinde yaşayan otuz binden fazla insan, elli bin dönümlük tarım arazisi ve sahildeki faal bir rafineriye uzanan tahkimatlı bir ikmal hattı var.”

“Sahil” diye tekrarladı Peter. Bu sözcüğü söylemekte zorlanmıştı. “Yani *okyanus* mu?”

“Meksika Körfezi.” Vorhees omuz silkti. “Okyanus demeye bin şahit ister. Çok kirli. Açık deniz platformları hâlâ denize pislik pompalıyor, New Orleans’tan gelen pislikler de var. Ayrıca okyanus akıntıları epey enkaz getirdi. Tankerler, kargo gemileri, ne ararsan. Bazı kısımlarda resmen ayaklarını ıslatmadan yürüebilirsiniz.”

“Ama yine de oradan gidebilirsiniz” dedi Peter. “Geminiz olsa.”

“Teoride evet. Ama tavsiye etmem. Bariyeri aşmak sorun.”

“Mayınlar” diye açıkladı Greer.

Vorhees başıyla onayladı. “Hem de bir sürü. Savaşın son günlerinde NATO ittifakı, ki güya dostumuzdular, birleşip salgının yayılmasını önlemek için son bir çaba sarf ettiler. Kıyıları ağır bombardımana tuttular, hem de sadece konvansiyonel patlayıcılar kullanmadılar. Suda hareket eden her şeyi bombaladılar. Corpus’tan bakınca enkazlar hâlâ görülüyor. Sonra da kimse geçmesin diye mayınlar döşediler.”

Peter babasının anlattığı öyküleri anımsadı. Okyanus’a ve Long Beach’e dair öyküleri. Büyük gemilerin paslanan iskeletlerinin göz alabildiğine uzanmasını. Bunun sebebini hiç merak etmemişti. Tarihsiz, amaçsız bir dünyada yaşamıştı; hiçbir şeyin sorgulanmadığı bir dünyada. Vorhees’le ve Greer’la konuşmak, bir sayfaya bakıp da birden sözcükleri görmek gibiydi.

“Peki ya doğuya?” diye sordu. “Oraya adam gönderdiniz mi?”

Vorhees hayır anlamında kafa salladı. “Yıllardır hayır. Birinci Seferberlik Ordusu oraya iki tabur gönderdi; biri kuzeye, Shreveport üzerinden Louisiana’ya gidecekti, diğeriye Missouri’den St. Louis’e. Dönmediler.” Omuz silkti. “Belki ileride. Şimdilik Texas bize yeter.”

“Orayı görmek isterim” dedi Peter bir an duraksadıktan sonra. “Şehri. Kerrville’i.”

“Göreceksin Peter.” Vorhees nadir gülümsemelerinden birini takındı. “O konvoyla gidersen.”

Vorhees’e henüz yanıt vermemişlerdi ve Peter kararsızdı. Güvendeydiler, projektörleri vardı, sonuçta Ordu’yu bulmuşlardı. Bahara kadar olmasa bile, Peter Vorhees’in eninde sonunda Koloni’ye askerler gönderip oradakileri getirteceğine emindi. Yani aradıklarını bulmuşlardı – hatta daha fazlasını. Arkadaşlarından yola devam etmelerini istemek gereksiz bir risk gibi görünüyordu. Hem Alicia olmayınca içinden bir ses evet deyip kurtulmasını söylüyordu.

Ama bunları her düşündüğünde aklına Amy geliyordu. Alicia haklıydı: Buraya kadar geldikten sonra dönerse herhalde hayatının sonuna kadar pişmanlık duyardı. Michael generalin çadırındaki telsizi kullanarak sinyali bulmaya çalışmıştı, ama telsiz teçhizatlarının hepsi kısa dalgaydı, dağlarda işe yaramıyordu. Sonunda Vorhees onlara inanmaması için bir sebep olmadığını, ama o sinyalin kim bilir ne anlama geldiğini söylemişti.

“Ordu geride bir sürü şey bıraktı. Siviller de. İnan bana, öyle çok şey gördük ki. Duyduğunuz her

sesin peşinden koşamazsınız.” Fazla, çok fazla şey görmüş bir insanın bezginliğiyle konuşmuştu. “Şu sizin kız, Amy. Dediğiniz gibi yüz yaşında olabilir de, olmayabilir de. Size inanmamam için bir sebep yok, yani kızın on beş yaşında ve çok ürkek görünmesi hariç. Böyle şeyler her zaman açıklanamaz. Bence bir şekilde sağ kalıp kampınıza tesadüfen gelen zavallı, travma geçirmiş biridir.”

“Peki ya boynundaki verici?”

“Ne olmuş ona?” Vorhees dalga geçmiyordu, sadece gerçekçi bir tavırla konuşuyordu. “Eh, belki de kız Rus veya Çinlidir. O insanların gelmelerini bekliyoruz, hâlâ sağ kalanlar varsa tabii.”

“Var mıdır?”

Vorhees duraksadı; Greer’la o, ihtiyatla bakiştılar.

“Açıkçası bilmiyoruz. Karantinanın işe yaradığını, dünyanın geri kalanının bizsiz gayet güzel yaşadığını söyleyenler var. Bu durumda neden telsizlerden bir şey duymadığımız sorusu ortaya çıkıyor, ama mayınların yanı sıra bir çeşit elektronik bariyer de kurmuş olabilirler. Bazılarıysa –ki sanırım binbaşıyla ben bu kanıyı paylaşıyoruz– herkesin öldüğünü düşünüyor. Bütün bunlar tahmin sadece, ama karantinanın çok etkili olmadığı söyleniyor. Salgının başlamasından sonraki beş yılda Birleşik Devletler nüfusu çok azaldı, koca ülke yağmalanmaya açık hale geldi. Fort Knox’taki altın deposu. New York’taki Federal Rezerv’in kasası. Bütün müzeler, kuyumcular, bankalar, mağazalar, hepsi bomboş duruyordu. Ama en önemlisi ortalıkta öylece duran Amerikan ordusu silahlarıydı, ki aralarında Birleşik Devletler’in artık denetlemediği bir dünyadaki güç dengelerini değiştirebilecek on bin nükleer silah vardı. Açıkçası bence mutlaka birileri gelmiştir, kaç kişinin ve kimlerin geldiği belli değil sadece. Büyük ihtimalle de virüsü dünyanın geri kalanına taşımışlardır.”

Peter bütün bunları sindirmek için duraksadı. Vorhees ona dünyanın boş, bomboş bir yer olduğunu söylüyordu.

“Amy’nin buraya bir şey çalmaya geldiğini düşünmüyorum” dedi sonunda.

“Ben de öyle düşünmüyorum. O daha çocuk Peter. Dışarıda nasıl sağ kaldığını bilmiyoruz. Ama belki sana anlatmanın bir yolunu bulur.”

“Bence anlattı bile.”

“O senin inancın. Ve itiraz etmeyeceğim. Ama sana başka bir şey söylüyorum. Çocukken tanıdığım bir kadın vardı, oturduğumuz binanın arkasındaki harap bir kulübede yaşardı. Buruş buruştu, yüz tane kedisi vardı, içerisi leş gibi kedi sidiği kokardı. Bu kadın drakların *düşüncelerini* duyabildiğini öne sürüyordu. Biz çocuklar onunla epey dalga geçerdik, ama bir yandan da ilgimizi çekerdi tabii. İnsanın sonradan pişmanlık duyacağı türden şeyler yapardık. Sizin Yürüyen dediğiniz kişilerdendi, bir gün sur kapısının önünde belirivermişti.” Vorhees omuz silkerek sözlerini tamamladı: “İnsan arada sırada böyle öyküler duyuyor. Genellikle yaşlı insanlarla, yarı deli gizemcilerle ilgili oluyorlar, ama bu kız kadar genç biriyle asla. Ama öykünün kendisi yeni değil.”

Greer öne eğildi. Birden ilgilenmiş gibiydi. “Ona ne oldu peki?”

“Kadına mı?” General hafızasını yoklarken çenesini ovuşturdu. “Hatırladığım kadarıyla intihar etti. Kedi sidiği kokan evinde kendini astı.” Peter’la Greer bir şey demeyince general devam etti: “Böyle şeyleri fazla düşünmemek gerek. Veya en azından düşünemeyiz. Binbaşı bu konuda benimle hemfikirdir eminim. Buraya gelmemizin sebebi elimizden geldiğince çok drak öldürmek, erzak ve teçhizat toplamak, drakların yuvalarını bulup yakmak. Belki ileride bir şeyler değişir. Ama benim bunu görebileceğimi sanmıyorum.”

General ve Greer masadan kalktılar; konuşma zamanı bitmişti, en azından o gün için. “Bu arada teklifimi düşün Jaxon. Seni yanımızda götürebiliriz. Bunu hak ettin.”

Peter kapıya giderken Greer’la Vorhees masadaki büyük haritanın üstüne eğilmişlerdi bile. Vorhees başını kaldırıp kaşlarını çatı.

“Bir şey mi söyleyeceksin?”

“Ben sadece...” Peter’ın söylemek istediği neydi? “Alicia’yı merak etmişim. Nasıl olduğunu.”

“Gayet iyi Peter. Coffee onu iyi eğitmiş. Şimdi onu görsen tanıyamazsın herhalde.”

Peter içinin burkulduğunu hissetti. “Onu görmek isterim.”

“Biliyorum. Ama şu aralar iyi bir fikir değil.” Peter kapıdan ayrılmayınca Vorhees sabırsızlığını pek gizlemeden “Başka bir şey?” dedi.

Peter hayır anlamında kafa salladı. “Ona kendisini sorduğumu söyleyin yeter.”

“Söylerim evlat.”

Peter dışarıya, kararan ikindiye çıktı. Yağmur dinmişti, ama hava çok soğuk ve nemliydi. Garnizonun duvarlarının ardında yoğun bir sis salınıyordu. Her şey çamurluydu. Vorhees’in çadırından yemekhaneye giderken ceketine sımsıkı sarındı; yemekhanede Hollis’in uzun masalardan birinde oturduğunu, eski bir plastik tepsinin üstündeki bir tabak kuru fasulyeyi kaşıkla yediğini gördü. İçeride başka askerler de vardı, usulca konuşuyorlardı. Peter bir tepsiyle tabak aldı ve kendine kazandaki kuru fasulyeden koyduktan sonra Hollis’in yanına gitti.

“Bu sandalyenin sahibi var mı?”

“Hepsinin sahibi var” dedi Hollis somurarak. “Bunu ödünç verdiler.”

Peter sıraya oturdu. Hollis’in ne demek istediğini biliyordu; burada füzuli gibiydiler, işlevsizdiler, yapacak işleri ve herhangi bir rolleri yoktu. Sara’yla Amy çadırlarından çıkamıyorlardı, ama Peter daha özgür olmasına karşın kendini onlar kadar kapana kısılmış hissediyordu. Askerler de onlarla hiç ilgilenmiyorlardı. Açıkça söylemeseler de onları konuşmaya değer bulmadıkları ve zaten yakında gideceklerini düşündükleri belliydi.

Hollis’e öğrendiği her şeyi anlattıktan sonra aklındaki soruyu sordu: “Alicia’yı gördün mü?”

“Bu sabah gördüm, Raimey’ nin bölüğüyle birlikte gidiyordu.”

Raimey’ nin bölüğü, güneydoğuda kısa devriye gezilerine çıkan altı bölükten biriydi. Peter, Vorhees’ e ne zaman döneceklerini sorduğunda adam gizemli bir şekilde “İşleri ne zaman biterse” diye yanıt vermişti.

“Nasıl görünüyordu?”

“Onlardan biri gibiydi.” Hollis duraksadı. “El salladım ama görmedi galiba. Ona ne diyorlar biliyor musun?”

Peter hayır anlamında kafa salladı.

“Son Seferberlikçi.” Hollis kaşlarını çattı. “Bana sorarsan epey uzun bir lakap.”

Sustular; söyleyecek söz kalmamıştı. Peter, Alicia’yı yitirdiğini hissediyordu. Zihninde onu arayıp duruyordu, düşüncelerini ondan kalan boşluğa yöneltiyordu. Onun yokluğuna asla alışamayacağını hissediyordu.

“Amy konusunda bize inanmıyorlar sanırım” dedi Peter.

“Sen olsan inanır mıydın?”

Peter hayır anlamında kafa salladı. “İnanmazdım herhalde.”

Yine sessizlik.

“Eee, ne düşünüyorsun?” diye sordu Hollis. “Tahliye konusunda.”

Yağmur yüzünden taburun yola çıkması bir hafta daha ertelenmişti. “Vorhees onlarla gitmemizi söyleyip duruyor. Haklı olabilir.”

“Ama öyle düşünmüyorsun.” Peter duraksayınca Hollis çatalını bırakıp onun gözlerine baktı. “Beni bilirsin Peter. Ne istersen yaparım.”

“Neden lider benim? Kimse adına karar vermek istemiyorum.”

“Lidersin demedim. *Durumdan* bahsediyorum Peter. Bilmiyorsan bilmiyorsundur. Yağmurlar kesilene kadar vaktimiz var.”

Peter suçluluk duydu. Garnizona geldiklerinden beri Hollis’ e Sara’yla sevgili olduğunu bildiğini söylememişti nedense. Alicia gitmişti ve Peter’ ın bir yönü hepsini bir arada tutan bağın çözülmekte olduğu gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordu. Üç adama Sara’yla Amy’ nin şimdi içinde zaman öldürdükleri, iskambil oynadıkları ve yağmurun yağmasını bekledikleri çadırın yanındaki bir çadır verilmişti; Peter son iki gecedir uyanıp Hollis’ in yatağını boş buluyordu. Oysa Hollis sabahleyin yatağında horul horul uyuyor oluyordu. Peter, Hollis’ le Sara’ nın ilişkilerini kendisi yüzünden mi, yoksa sonuçta Sara’ nın erkek kardeşi olan Michael yüzünden mi gizlediklerini merak etti. Amy’ ye

gelince, kız onlara yemeklerini getiren ve helaya giderlerken eşlik eden askerlerin yanında ilk gün biraz huzursuz, hatta ürkek görünse de artık daha umutla, hatta neşeye bekliyor gibiydi; sabırla bekliyordu ama yola devam etmeye tamamen hazırdı. *Yakında yola çıkacak mıyız?* diye sormuştu Peter'a, kibarca teşvik eden bir sesle. *Çünkü kar görmek istiyorum. Peter sadece Bilmiyorum Amy. Yağmur dinince bakarız* demişti. Gerçeği söylemişti ama yalan söylüyormuş gibi gelmişti.

Hollis başını Peter'ın tabağına doğru eğdi. "Yemelisin."

Peter tepsiyi itti. "Aç değilim."

Yanlarına Michael geldi, yiyeceklerle tepelere dolu bir tepsi taşıyordu, üstünde ıslanmış bir paço vardı. Aralarında sadece o yapacak iş bulabilmişti: Vorhees onu güneye yapılacak yolculuk için taşıtların gözden geçirilmesine yardım etmekle görevlendirmişti. Tepsiyi masaya bırakıp oturdu ve iştahla yemeye başladı; yağlı elleriyle tuttuğu bir mısır ekmeği parçasını kullanarak kuru fasulyeleri ağzına itiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu başını kaldırıp bakarak. Ağzındaki ekmekle kuru fasulyeleri yuttu. "Birisi ölmüş gibi bir haliniz var."

Askerlerden biri tepsisini taşıyarak masalarının yanından geçti. Kepçe kulaklı bir erdi, ıslak kel kafası parlıyordu.

"Hey Bijon" dedi Michael'a.

Michael sevindi. "Sancho. N'aber?"

"*De nada*. Baksana. Arkadaşlarla konuşuyorduk da, akşam bizimle takılsana."

Michael fasulye yerken gülümsedi. "Olur."

"Akşam yedide burada." Asker Peter'la Hollis'e onları yeni fark etmişçesine baktı. "Başiboşlar, isterseniz siz de gelebilirsiniz."

Peter bu terime asla alışmamıştı. Aşağılayıcı bir tarafı vardı.

"Nereye?"

"Sağ ol Sancho" dedi Michael. "Ben onları getiririm."

Asker gidince Peter gözlerini kısarak Michael'a baktı. "Bijon?"

Michael yemek yemeye devam ediyordu. "Lakap takmaya bayılıyorlar. Devre'den daha iyi bence." Tabağındaki son kuru fasulyeleri topladı. "Kötü insanlar değiller Peter."

"Kötüler demedim."

"Bu gece ne var ki?" diye sordu Hollis bir an sonra.

“Ha, Şu mesele.” Michael umursamazca omuz silkti, yüzü kzarmıŐtı. “Kimse size söylemedi demek. Film gecesi.”

18.30’da artık yemekhanedeki bütün masalar çıkarılmıştı, sıralar art arda dizilmişti. Gece çökünce hava epey serinlemiş ve kurumuştu; yağmur kesilmişti. Bütün askerler dışarıda toplanmışlardı, kendi aralarında Peter’in ilk kez tanık olduğu bir şekilde bağıra çağıra konuşuyorlardı, gülüşüp şakalaşiyor ve cila mataralarını elden ele dolaştırıyorlardı. Peter’la Hollis yemekhanenin arka tarafındaki bir sıraya oturdular; beyaza boyanmış bir kontrplak tabakasından ibaret olan beyazperdeye dönüktüler. Michael ileride bir yerdeydi, garajda edindiği yeni arkadaşlarının arasındaydı.

Michael filmin nasıl bir şey olduğunu elinden geldiğince anlatmaya çalışmıştı, ama Peter hâlâ ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu ve duydukları biraz huzursuzlanmasına yol açmıştı, çünkü bildiği fizik mantığında temellenmiş değildiler. Arkalarındaki yüksek bir masanın üstünde duran projektör, beyazperdeye hareketli görüntüler taşıyan bir huzme gönderecekti – ama bu doğruysa, o görüntülerin kaynağı neydi? Yansımaysalar neyin yansımasıydılar? Projektöre bağlı uzun bir kablo yemekhanenin kapısından çıkıp dışarıdaki bir jeneratöre kadar uzanıyordu; Peter sırf eğlence uğruna yakıt harcamanın ziyankârlık olduğunu düşünmeden edemiyordu. Ama Binbaşı Greer öne çıkınca ve altmış adam heyecanla tezahürata başlayınca Peter da hissetti: safi bir hevesi, neredeyse çocukça bir heyecanı.

Greer adamları susturmak için elini kaldırıncaya tezahüratlar iyice arttı.

“Susun bakayım!”

“Kont’u getirin!” diye seslendi biri.

Tezahürat ve bağırışmalar sürdü. Beyazperdenin önünde duran Greer gülümsemesini pek gizlemiyordu; askeri disiplinin sert kabuğunun çatlamasına şimdilik izin verilmişti. Greer’in yanında yeterince zaman geçirmiş olan Peter, bunun bir tesadüf olmadığını biliyordu.

Greer adamların kendiliğinden sakinleşmelerini bekledikten sonra genzini temizleyip konuştu: “Tamam çocuklar, bu kadar yeter. Önce bir duyuru. Burada, kuzey ormanında kalmamızdan hepiniz hoşlandınız biliyorum...”

“Kesinlikle!”

Greer konuşan adama kaşlarını çattı. “Muncey, bir daha sözümü kesersen bir ay boyunca hela temizlersin.”

“Burada drakları gebertmeyi ne kadar sevdiğimi söylüyordum sadece komutanım!”

Yine kahkahalar. Greer üstelemedi.

“Diyordum ki, yağmur kesildiğine göre size bir haberimiz var. General?”

Vorhees kenarda beklediği yerden öne çıktı. “Teşekkürler Binbaşı. İkinci Tabur, iyi akşamlar.”

Askerler hep bir ağızdan bağırdılar: “İyi akşamlar komutanım!”

“Yağmurun kesilmesi bizim için bir fırsat oldu gibi görünüyor. Sabahleyin kahvaltıdan sonra çavuşlarınıza gidin, size görev tahsis etsinler. Bir gün içinde toplanmamız gerek. Mavi Bölük dönünce güneye gidiyoruz. Sorusu olan?”

Bir asker elini kaldırdı. Peter onun Michael’la konuşan asker olduğunu fark etti. Sancho.

“Ağır mekanize araçlar ne olacak komutanım? Çamurda gidemezler.”

“Onları oldukları yerde bırakma kararı verildi. Çavuşlarınız size ayrıntıları anlatacaklar. Başka sorusu olan?”

Kalabalık sessizdi.

“Tamam öyleyse. Gösterinin tadını çıkarın.”

Lambalar söndürüldü; odanın arka tarafındaki projektörün makaraları dönmeye başladı. Sonunda karar verme zamanı geldi çattı, diye düşündü Peter. Bir hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçivermişti. Yanına birisinin usulca oturduğunu hissetti: Sara. Sara’nın yanında Amy vardı, üşümek için omuzlarına siyah bir yün battaniye örtmüştü.

“Burada olmamalısınız” diye fısıldadı Peter.

“Boşversene” dedi Sara usulca. “Böyle bir şeyi kaçırır mıyım sanıyorsun?”

Beyazperde aydınlandı. Halka içindeki rakamlar sırayla aşağı indi: 5, 4, 3, 2, 1. Sonra:

CARL LAEMMLE

“DRACULA”

Yazan: Bram Stoker

HAMILTON DEANE İLE JOHN L. BALDERSTON'IN PİYESİNDEN UYARLANMIŞTIR

BİR TOD BROWNING YAPIMI

Beyazperdede inanılmaz bir görüntü, bir dağ yolunda hızla ilerleyen bir at arabası belirince sıralardaki adamlar tezahürat yaptılar. Görüntü sadece gri tonlarından oluşuyordu; hayal meyal anımsanan bir rüya gibiydi.

“Draklar” dedi Hollis. Kaşlarını çatarak Peter’a döndü. “Dracula’dan mı geliyormuş yani?”

“Ses!” diye bağırdı askerlerden biri ve onu başkaları takip etti. “Ses! Ses! Ses!”

Projektörü kullanan asker telaşla bağlantıları kontrol edip düğmeleri çeviriyordu. Hızla koşup beyazperdenin altındaki bir kutunun yanında diz çöktü.

“Bir saniye, oldu galiba...”

Yüksek bir cızırtı koptu: beyazperdedeki görüntüden büyülenen Peter –at arabası şimdi bir köye giriyordu, insanlar ona doğru koşuyorlardı– irkilerek sandalyesinden sıçradı. Ama sonra beyazperdenin altındaki kutunun ne olduğunu fark etti. Atların toynak sesleri, at arabasının yaylarının gıcırıtması ve birbirleriyle Peter’ın ilk kez duyduğu tuhaf bir dilde konuşan köylülerin sesleri: Görüntüler sadece resim ya da ışık değildi. Canlıydı ve sesliydi.

Beyazperdedeki beyaz şapkalı bir adam arabacıya bastonunu salladı. Konuşmak için ağzını açınca bütün askerler hep bir ağızdan konuştular:

“Bavullarımı indirme, bu gece Borgo Geçidi’ne gidiyorum!”

Askerler kahkahayı bastılar. Peter, Hollis’e göz attı. Ama arkadaşının yansıyan ışıkla parlayan gözleri o hareketli görüntülere bakıyordu hevesle. Peter, Sara’yla Amy’ye döndü: Onlar da aynı haldeydiler.

Beyazperdedeki iriyarı bir adam, arabacıya anlaşılmaz sözler söylüyordu. Şapkalı adama dönünce askerler onunla birlikte konuştular:

“Sürücü. Korkuyor. İyi adamdır. Şafakta yola çıksak olur mu diye soruyor.”

Şapkalı adam bastonunu küstahça salladı. “Üzgünüm ama geceyarısı Borgo Geçidi’nde bir at arabası beni bekliyor olacak.”

“Borgo Geçidi mi? Kimin arabası?”

“Kont Dracula’nın.”

Bıyıklı adamın gözleri dehşetle açıldı. “Kont... *Dracula’nın* mı?”

Askerlerden biri “Yapma Renfield!” diye bağırınca herkes güldü.

Peter bunun bir öykü olduğunu fark etti. Bir öyküydü, yıllar önce Sığınak'ta Öğretmen'in onları etrafına çember şeklinde toplayıp okuduğu öyküler gibiydi. Beyazperdedeki insanlar rol yapıyor gibi görünüyorlardı, çünkü rol yapıyorlardı; abartılı hareketleri ve mimikleri Öğretmen'in kitap okurken karakterlerin ağzından konuşmasını andırıyordu. İriyarı, bıyıklı adam, şapkalı adamın bilmediği bir şeyi biliyordu; ileride tehlike vardı. Yolcu bu uyarıya karşın yoluna devam edince askerler bağırarak dalga geçtiler. At arabası karanlıkta bir dağ yolundan geçerek ürkütücü ay ışığıyla aydınlanan, taretli ve surlu, muazzam bir yapıya yaklaştı. İleride ne olduğu belliydi: Bıyıklı adam az çok açıklamıştı. Vampirler. Eski bir sözcüktü, ama Peter biliyordu. Virallerin belirmesini, at arabasına atlayıp yolcuyu paramparça etmelerini bekledi, ama öyle bir şey olmadı. At arabası bahçe kapısından geçti; adam, Renfield, inince yalnız olduğunu gördü; sürücü gitmişti. Bir kapı kendi kendine, gıcırdayarak açılıp adamı içeri davet etti ve adam içeri girince kendini mağarayı andıran, büyük, harap bir odada buldu. Saflığı neredeyse komik olan, dünyadan habersiz Renfield devasa bir merdivene doğru geriledi; merdivenden tek bir mum taşıyan, siyah pelerinli birisi iniyordu. Pelerinli adam döşemeye ayak basınca Renfield döndü; gözleri dehşetle öyle açıldı ki sanki karşısında pelerinli tek bir adam değil de bir duman grubu vardı.

“Ben... *Drrrrrak-ulaaaa.*”

Çadır yine bağırmalarla, ıslıklarla, tezahüratlarla sarsıldı. Ön sıradaki askerlerden biri ayağa fırladı.

“Hey Kont, al bunu ye!”

Fırlattığı bıçak projektörün huzmesinin içinden döne döne, parıldayarak uçtu ve çeliğin ucu beyazperdenin tahtasına tok bir sesle saplandı, pelerinli adamın göğsünün tam ortasına gömüldü; adam bunu fark etmemiş gibiydi tuhaf bir şekilde.

“Muncey, ne yapıyorsun!” diye bağırdı projektör operatörü.

“Bıçağımı al” diye bağırdı başka biri, “görüntüyü bozuyor!”

Ama sesler kızgın değildi; askerin yaptığı şeyi herkes çok komik bulmuştu. Muncey yuhalamalar eşliğinde sahneye sıçradı ve filmin görüntüsüyle kaplanırken bıçağını tahtadan çıkardı. Döndü ve sırtarak, hafifçe eğilip selam verdi.

Bütün bunlara –kaotik kesintilere, askerlerin kahkahalarına ve ezbere bildikleri replikleri dalga geçerek söylemelerine– karşın Peter kısa sürede kendini öyküye kaptırdı. Filmin bazı kısımlarının eksik olduğunu seziyordu; anlatı durup dururken şaşırtıcı bir şekilde ileri atlıyordu, şatodan denizdeki bir gemiye ve ardından Londra diye bir yere geçiyordu. Peter oranın bir şehir olduğunu fark etti. Önceki Zaman'dan bir şehir. Kont –bir çeşit viraldi, öyle görünmese de– kadınları öldürüyordu. Önce sokakta çiçek dağıtan bir kızı; sonra da yatağında uyuyan, kıvrıcık saçlı ve yüzü bir oyuncak bebeğinki gibi sakin bir genç kadını. Kont'un hareketleri komik bir şekilde yavaştı, kurbanlarınıninkiler de; filmdeki herkes bir rüyada kısıllı kalmıştı sanki, yeterince hızlı hareket edemiyorlardı, hatta bazen hiç kıvılcıkmıyorlardı. Dracula'nun yüzü solgundu, neredeyse kadınsıydı, dudakları yarasa kanatlarına benzeyecek şekilde boyanmıştı; ne zaman birini ısırarak olsa, sanki ikiz mumlarla içten aydınlanan gözleri uzun uzun gösteriliyordu.

Peter bütün bunların sahte olduğunu, ciddiye alınmaması gerektiğini bilse de öykü ilerledikçe kız için, doktorun –sanatoryumun (her ne ise) sahibi Dr. Seward’ın– kızı Mina için kaygılandığını fark etti; kızın kocası Harker pısrılığın tekiydi, kıza nasıl yardım edeceğini bilmiyor gibiydi, ellerini ceplerine sokup etrafa çaresizce ve şaşkınca bakıyordu hep. Hiçbiri ne yapacaklarını bilmiyorlardı, vampir avcısı Van Helsing hariç. O adam Peter’ın gördüğü avcılarının hiçbirine benzemiyordu – askerlerin bol bol dalga geçmelerine yol açan uzun, alengirli cümleler kuran, kalın gözlüklü bir ihtiyardı. “Beyler, akıl almaz bir şeyle karşı karşıyayız!” ve “Yarının batıl inançları bugünün bilimsel gerçeklerine dönüşebilir!” Askerler her seferinde yuhalıyorlardı, oysa Van Helsing’in söylediklerinin çoğu Peter’a doğru geliyordu, özellikle de bir vampirin “ömrü doğal olmayan bir şekilde uzatılmış bir yaratık” olduğu sözü. Bir duman bundan iyi tanımlanamazdı herhalde. Van Helsing’in mücevher kutusunun aynasıyla yaptığı numaranın, Las Vegas’ta tavalanın yol açtığı etkinin bir başka versiyonu olup olmadığını ve vampirlerin sahiden de Van Helsing’in öne sürdüğü gibi “her gece vatanlarının topraklarında uyumalarının” gerekip gerekmediğini merak ettiğini fark etti. Dönüştürülenler bu yüzden mi hep evlerine dönüyorlardı? Film bazen neredeyse bir çeşit eğitici kılavuz gibi geliyordu. Peter bu öykünün gerçekten yaşanmış olayların bir anlatısı olup olmadığını merak etti.

Kız, Mina kaçırılmıştı; Harker’la Van Helsing vampiri yuvasına, rutubetli bir bodruma kadar takip ettiler. Peter öykünün sonunu tahmin etti: Merhamet eylemini gerçekleştireceklerdi. Mina’yı bulup öldüreceklerdi ve bu korkunç işi Mina’nın kocası Harker’ın yapması gerekecekti. Peter kendini bu sahneye hazırladı. Askerler nihayet susmuşlardı, kendilerini öykünün kasvetli sonuna kaptırdıklarından artık şamata yapmıyorlardı.

Peter filmin nasıl bittiğini göremedi. Çadıra bir asker daldı.

“Işıkları yakın! Kapıda çatışma var!”

Film anında unutuldu; bütün askerler ayağa fırladılar. Silahlar çekiliyordu, tabancalar, tüfekler, bıçaklar. Kapıya hücum ederlerken birisinin ayağı projektörün elektrik kabloşuna takılınca oda karanlığa gömüldü. Herkes itişip kakışıyor, bağılıyor, emirler veriyordu; Peter dışarıdan gelen tüfek sesleri işitti. Kalabalığın peşinden çadırdan çıkınca, bir çift işaret fişeginin duvarların yukarisından ön kapının ardındaki çamurlu araziye doğru uçtuğunu gördü. Michael, Sancho’yla birlikte koşarak yanından geçti. Peter onu kolundan tuttu.

“Ne oldu? Neler oluyor?”

Michael pek yavaşlamadı. “Mavi Bölük!” dedi. “Hadi gel!”

Dışarıda yemekhanenin kaosuna tezat bir şekilde düzen hâkimdi; herkes ne yapacağını biliyordu. Askerler gruplara ayrılmışlardı, bazıları iskele merdivenlerine hızla tırmanıyorlardı, bazıları sur kapısının hemen ardındaki bir kum torbası barikatında mevzilenmişlerdi. Bazı adamlarsa projektörleri dışarıdaki çamurlu araziye çeviriyorlardı.

“Geliyorlar!”

“Çabuk açın!” diye haykırdı Greer duvarın dibinden. “Lanet olası kapıyı açın!”

İskeleden kulakları sağır edici bir yaylım ateşi başlatılırken yarım düzine asker sur kapısının menteşelerine makaralardan ve bloklardan oluşma bir sistemle bağlı olan halatları çektiler. Bu işbirliğinin zarafeti, eğitilmiş askerlerin senkronize hareketlerinin güzelliği Peter'ı bir an büyüledi. Askerler aşağı inerken sur kapısının kanatları açılmaya başladı ve duvarların ötesindeki, ışığa boğulmuş araziden koşarak gelen bir grup insan sergilendi. Alicia önden koşuyordu. Altı kişi kapıdan içeri daldılar ve tozlarda yuvarlanırlarken kum torbalarının arkasındaki adamlar onların başlarının üstünden ateş ettiler. Arazide viral var idiyse bile Peter görmedi. Her şey çok çabuk, çok gürültülü olup bitmişti: Kapı girenlerin arkasından kapatılmıştı.

Peter diğerleriyle birlikte yerde yatan Alicia'nın yanına koştu. Alicia çamurda emekleme pozisyonuna geçti; yüzünden boya damlıyordu, kel kafası ışık saçan projektörlerin altında cilalanmış metal gibi parlıyordu.

Alicia dizlerinin üstünde doğrulurken çabucak bakiştılar. "Peter, git buradan."

Yukarıda son birkaç kez şevksizce ateş edildi. Viraller dağılmışlardı, ışıklar yüzünden geri çekilmişlerdi.

"Ciddiyim" dedi Alicia vahşice. Bütün vücudu kasılmış gibiydi. "Git."

Çevrelerine başkaları toplanıyordu. "Raimey nerede?" diye bağırdı Vorhees, adamların arasından geçerek. "Raimey nerede yahu?"

"Öldü komutanım."

Vorhees çamurda dizlerinin üstünde duran Alicia'yı gördü. Peter'ı görünce gözleri öfkeyle parladı. "Jaxon, senin burada işin yok."

"Orayı bulduk efendim" dedi Alicia. "Tesadüfen. Arı kovanı gibiydi. Yüzlerce viral vardı."

Vorhees, Hollis'le diğerlerine elini salladı. "Hepiniz çadırlarınıza geri dönün, *çabuk*." Karşılık beklemeden Alicia'ya döndü. "Er Donadio, rapor ver."

"Maden, General" dedi Alicia. "Madeni bulduk."

Vorhees'in adamları, eski bir bakır madeninin tepelerde bir yerde gizli olan giriş tünelini o yaz boyunca aramışlardı. Orasının Vorhees'in bahsettiği sıcak noktalardan biri, virallerin uyuduğu bir yuva olduğu düşünülüyordu. Eski jeolojik ölçüm haritalarını kullanarak ve yaratıkların hareketlerini ağlarla takip ederek araştırma sahasını güneydoğu kadrana, nehrin yukarısındaki yaklaşık yirmi kilometrekarelik bir bölgeye indirgemişlerdi. Mavi Bölük'ün görevi tahliyeden önce yuvayı bulmayı son bir kez denemektir. Orayı tamamen tesadüfen bulmuşlardı; Peter'ın Michael'dan öğrendiğine göre, Mavi Bölük orayı günbatımından hemen önce bulmuştu – en önde yürüyen adam, topraktaki bir çukura haykırarak düşürmüştü. Çukurdan çıkan ilk viral kimsenin ateş etmesine fırsat kalmadan iki adamı daha öldürmüştü. Bölüğün geri kalanı bir ateş hattı oluşturmayı başarmıştı az çok, ama çukurdan viraller boşanıyordu, gözlerini öylesine kan bürümüştü ki günün son ışığına katlanıyorlardı; güneş batınca bölüğü çabucak katledeceklerdi ve maden tünelinin yerini kimse öğrenemeyecekti. Askerlerin yanlarındaki işaret fişekleri onlara birkaç dakika kazandırabilirdi, ama daha fazla değil. İki gruba ayrılmışlardı; birincisi kaçarken Teğmen Raimy'nin komutasındaki ikinci grup virallere ateş edecekti, yaratıkları ellerinden geldiğince oyalayacaklardı ve güneş batıp da bütün işaret fişekleri tükenince sonları gelecekti.

Kampta gece boyunca hummalı bir faaliyet vardı. Peter değişimi hissedebiliyordu: Günler süren bekleyiş, ormandaki keşif gezileri sona ermişti; Vorhees'in adamları savaşa hazırlanıyorlardı. Michael ortalıkta yoktu, patlayıcıları taşıyacak araçların hazırlanmasına yardım ediyordu; "Sifon" adı verilen, el bombası ateşleyicisi takılmış, dizel yakıtıyla ve amonyum nitratla dolu variller kullanılacaktı. Bunlar tünele vinçle indirileceklerdi. Patlama içerideki virallerin çoğunu öldürecekti kuşkusuz; mesele sağ kalanların nereden çıkacaklarıydı. Bölgenin anatomisi yüz yılda değişmiş olabilirdi ve bir heyelan ya da deprem yeni bir erişim noktası açmış olabilirdi. Bir bölük varilleri indirirken diğer askerler başka çıkış yerleri arayacaklardı. Şansları yaver giderse bombalar patladığında herkes mevzisinde olacaktı.

Gri bir şafak söktü. Geceleyin hava soğumuştur ve avludaki bütün su birikintileri buz tabakasıyla kaplanmıştı. Araçlara yükleme yapılıyordu; Vorhees'in askerleri sur kapısında toplanmışlardı, garnizonu korumak için geride kalacak olan bir bölük hariç. Alicia, Vorhees'in çadırında saatlerce kalmıştı. Sağ kalanları garnizona geri getiren oydu; başta nehir boyunca izledikleri güzergâhı kullanmıştı. Şimdi Peter onu generalin yanında görüyordu, ikisi Humveelerden birinin kaputuna serilmiş bir haritaya eğilmişlerdi. At sırtındaki Greer, son teçhizatın yüklenmesini denetliyordu. Kenardan seyreden Peter giderek huzursuzlandı, ama bir şey daha hissediyordu – nefes almak kadar içgüdüsel, kuvvetli bir çekim gücünü. Günlerdir kararsız kalmıştı; yoluna devam etmesi gerektiğini biliyordu, ama Alicia'yı geride bırakmak istemiyordu. Şimdiyse, sur kapısının etrafında hazırlıklarını tamamlayan adamların arasındaki Alicia'yı görünce, içindeki tek bir arzu ön plana çıkmıştı. Vorhees'in adamları savaşmaya gidiyorlardı; Peter bu savaşa katılmak istiyordu.

Greer ilerlerken Peter öne çıktı. "Binbaşı, sizinle konuşmak istiyorum."

Greer'in yüzü ve sesi dalgındı, telaşlıydı. Konuşurken Peter'ın başının üstünden arkasına bakıyordu: "Ne var Jaxon?"

"Sizinle gelmek istiyorum efendim."

Greer onu bir an süzdü. “Yanımıza sivilleri alamayız.”

“Arka saflarda olsam da olur. Yapabileceğim bir şeyler vardır mutlaka. Mesela, ne bileyim, koşuculuk filan yapabilirim.”

Greer’in gözleri kamyonlardan birinin arka tarafına çevrildi; orada aralarında Michael’ın da bulunduğu bir grup adam yakıt varillerini kamyonun kasasına vinçle yüklüyorlardı.

Greer “Çavuş” diye bağırdı bölük çavuşuna, Withers adlı adama, “yerime geçebilir misin? Sancho, sen de şu zincire dikkat et – sarsma.”

“Emredersiniz komutanım. Özür dilerim komutanım.”

“Onlar *bomba* evladım. Gözünü seveyim dikkatli ol.” Sonra Peter’a döndü: “Benimle gel.”

Binbaşı atından inip Peter’ı kenara, diğerlerinin duyuş menzilinden uzağa çekti. “Alicia için kaygılandığınızı biliyorum” dedi. “Tamam mı? Seni anlıyorum. Bana kalsa gelmene izin verirdim herhalde.”

“Belki generalle konuşursak...”

“Olmaz. Üzgünüm.” Greer’in yüzünde tuhaf bir ifade, anlık bir kararsızlık belirdi. “Bak. Bana o kız, Amy hakkında söylediklerin var ya. Bir şeyi bilmelisin.” Kafa sallayıp gözlerini kaçırdı. “Sana bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyorum. Belki de cidden bu ormanda fazla kalmışımdır. Nasıl denir? Hani bir şeyin daha önceden de olduğunu düşünürsün, rüyada görmüşsün gibi gelir. Bir ismi var.”

“Efendim?”

Greer hâlâ ona bakmıyordu. “Dejavu. İşte bu. Sizi bulduğumdan beri bunu hissediyorum. Yoğun bir dejavu. Şimdiki halimden anlaşılmasa da biliyorum ama çocukken cılız, ufak tefek bir şeydim, sürekli hastalanırdım. Ailem ben küçükken öldü, onları doğru dürüst tanımadım; yetimhanede büyüdüm, elli çocuk sıkış tıkış yaşıyorduk, hepsi de sümüklüydü ve elleri kirliydi. Onlardan hastalık kapıyordum herhalde, aklına ne gelirse. Rahibeler belki on kez benden ümidi kesmişlerdir. Ateşim çıkınca aklına hayaline gelmeyecek rüyalar görüyordum. Anlatabileceğim, hatta hatırlayabildiğim şeyler değildi. Geride sadece hisleri kalıyordu, bin yıl boyunca karanlıkta kaybolmuşum gibi. Ama mesele şuydu ki yalnız değildim. Bu da rüyanın parçasıydı. Bunu epeydir düşünmemiştim, siz gelene kadar. O kız. Gözleri. Fark etmedim mi sanıyorsun? Tanrım, o gözlere bakınca altı yaşındaki hummalı halime dönüyorum sanki. Rüyamda o kız vardı. Saçma geliyor biliyorum. O kız rüyamda benimle birlikteydi.”

Sözünü bitirince hevesle bekledi. Onun neden bahsettiğini çok iyi anlayan Peter ürperdi.

“Bunu Vorhees’e söylediniz mi?”

“Dalga mı geçiyorsun? Ne diyebilirim ki? Sen de söylediklerimi unut evlat.”

Peter'a konuşmanın sona erdiğini göstermek için atını dizginlerinden tuttu ve tekrar eyerine çıktı. "Hepsi bu kadar. Ama neden gelemeyeceğini soruyorsan cevabım şu. Dönmezsek Kırmızı Bölük'e sizi Roswell'e götürmeleri emredildi. *Resmi olarak* bunu söyleyebilirim. Gayriresmi olaraksa şunu söyleyebilirim ki, onlarla gitmek istemezseniz sizi zorlamayacaklar."

Atını döndürerek sıranın başına sürdü. Araçlar çalıştırıldı; sur kapısı açıldı. Peter adamların, beş bölüğün ve atlarla araçların yavaşça çıkıp gitmelerini seyretti. Alicia'nın oralarda bir yerde, muhtemelen önde, Vorhees'in yanında olduğunu biliyordu. Ama onu göremedi.

Askerlerin gitmelerinden çok sonra Michael yanına geldi.

"Gitmene izin vermedi ha?"

Peter hayır anlamında kafa sallayabildi sadece.

"Bana da" dedi Michael.

Altmış bir

O gün ve ertesi gün boyunca beklediler. Geride tek bir bölük kalınca kamp tuhaf bir şekilde boş ve ıssız gelmeye başlamıştı. Amy ile Sara artık garnizonda istedikleri gibi gezinmekte serbesttiler, ama gidecek yer yoktu, beklemekten başka yapacak şey de yoktu. Amy öyle derin bir sessizliğe bürünmüştü ki Peter onun sesini duymuş olduğundan şüpheye düşmüştü; kız bütün gün çadırındaki yatağında, gözlerinde yoğun bir dikkatle oturuyordu. Sonunda Peter kendini tutamayıp ona dışarıda neler olduğunu bilip bilmediğini sordu.

Amy alçak sesle yanıt verdi; Peter'a bakıyordu, ama onu görmüyor gibiydi. "Kayboldular. Ormanda kayboldular."

"Kim Amy? Kim kayboldu?"

Amy, Peter'ı ancak o zaman fark etti sanki, bulunduğu yere geri döndü. "Yakında yola çıkacak mıyız Peter?" diye sordu tekrar. "Yakında yola çıkmak istiyorum da." Hülyalı bir gülümseme. "Kardan melekler yapmak için."

Kafa karıştırıcıdan da öteydi bu; delirticiydi. Peter ilk kez ona gerçekten kızdı. Hayatında ilk kez kendini bu kadar âciz hissediyordu, kararsızlığı yüzünden burada çakılıp kalmıştı. Günler önce yola çıkmalıydılar; şimdiyse kapana kısılmışlardı. Peter, Alicia'nın güvende olup olmadığını bilmeden gidemezdi. Kadınlar çadırından hışımla çıktı ve ortalıkta dolanarak zaman öldürmeyi sürdürdü. Başkalarıyla konuşmaya çalışmadı, onlardan uzak durdu. Gökyüzü bulutsuzdu, ama doğudaki dağların doruklarında buzlar ışıldıyordu. Garnizondan asla ayrılamayacaklar gibi gelmeye başlamıştı.

Sonra, üçüncü günün sabahı motor seslerini duydular. Peter merdivenden iskeleye çıktı; orada bölük komutanı Eustace dürbünle güneye bakıyordu. Sadece Eustace onlarla konuşmaya tenezzül etmişti, hep az ve öz konuşsa da.

"Onlar" dedi Eustace. "En azından bir kısmı."

"Kaç kişi?" diye sordu Peter.

"İki bölük galiba."

Sur kapısından giren askerler kirli ve bitkindi; yenilmişlik abidesiydiler. Alicia aralarında yoktu. En arkadan gelen Binbaşı Greer yine at sırtındaydı. Hollis'le Michael çadırlarından dışarı fırlayıp gelmişlerdi. Şaşkın görünen Greer atından indi ve konuşmadan önce kana kana su içti.

"İlk biz mi geldik?" diye sordu Peter'a. Nerede olduğunu pek bilmiyor gibiydi.

“Alicia nerede?” diye sordu Peter.

“Tanrım, her şey ters gitti. Lanet olası yamacın tamamı göçtü. Her taraftan saldırdılar. Etrafımız tamamen çevriliydi.”

Peter kendine daha fazla hâkim olamadı. Greer’ı omuzlarından tuttu ve binbaşığı gözlerine bakmaya zorladı. “Alicia nerede, söylesene be adam!”

Greer karşı koymadı. “Bilmiyorum Peter. Üzgünüm. Karanlıkta dağıldık. Alicia, Vorhees’le birlikteydi. Buluşma noktasında bir gün bekledik ama gelmediler.”

Peter’in beklemeği sürdürmesi gerekecekti; dayanılmazdı bu, çileden çıkarıcıydı. Hayatında ilk kez kendini bu kadar güçsüz hissediyordu. Az sonra sur kapısından bir haykırış geldi.

“İki bölük daha!”

Peter yemekhanede kaygıyla oturuyordu. Dışarı fırlayıp sur kapısına vardığında, ilk kamyon içeri giriyordu. Patlayıcıları taşıyan kamyondu; kasesindeki vincin boş kancası sallanıyordu. Yirmi dört adam; üç bölüğün adamlarından geriye iki bölüklük asker kalmıştı. Peter adamların hissiz yüzlerinin arasında Alicia’yı aradı.

“Er Donadio! Er Donadio’ya ne olduğunu bilen var mı?”

Yoktu. Herkes aynı öyküyü anlatıyordu: Bomba patlamıştı, ayaklarının altındaki toprak yarılmıştı, viraller dışarı fırlamışlardı, herkes çil yavrusu gibi dağılmıştı, karanlıkta kaybolmuşlardı.

Bazıları Vorhees’in öldüğünü gördüklerini, bazılarıysa Mavi Birlik’le birlikte olduğunu söylüyordu. Ama Alicia’yı gören olmamıştı.

Gün uzadıkça uzadı. Peter kimseyle konuşmadan tören alanında dolanıyordu. Artık komuta Greer’daydı. Peter’la kısaca konuşup ona umudunu yitirmemesini söyledi. General işini bilirdi; o birliği sağ salim geri getirebilecek bir kişi varsa, Curtis Vorhees’ti. Ama Peter, Greer’ın da kimsenin dönmeceğine inanmaya başladığını yüzünden anladı.

Karanlığın çökmesiyle birlikte Peter’in umutları tükendi. Çadıra gitti; orada Hollis’le Michael iskambil oynuyorlardı. İçeri girince ikisi de başlarını kaldırıp baktılar.

“Zaman geçsin diye” dedi Hollis.

“Bir şey demedim.”

Peter yatağına uzanıp üstüne battaniye çekti; çamurlu botlarını çıkarma zahmetine girmemişti. Kirliydi, bitkindi; son birkaç saati bir çeşit transta geçirmişti sanki. Günlerdir doğru dürüst yemek yememişti, ama karnını doyurmayı düşünmesi imkânsızdı. Soğuk bir rüzgâr –bir kış rüzgârı– çadırın duvarlarını sarsıyordu. Peter’in uykuya dalmadan önceki son düşüncesi, Alicia’nın ona söylediği son söz oldu: *Git buradan.*

Uzaktan gelen bir ıglık, birden uyanıp doğrulmasına yol açtı. Hollis'in başı çadır kapısından içeri girdi.

“Kapıda birileri var.”

Peter battaniyeyi yana atıp dışarıya, projektör ışıklarına fırladı. şüphe duymuyordu artık, emindi ve tören alanının yarısını kat ettiğinde, kendisini neyin beklediğini biliyordu.

Alicia. Alicia dönmüştü.

Sur kapısında duruyordu. Peter ona yaklaşırken önce Alicia'yı yalnız sandı. Ama toplanmış adamların arasından ite kaka geçerken, çamurda diz çökmüş ikinci bir asker gördü. Bu adam Muncey idi. Bilekleri önden bağlanmıştı. Peter projektörlerin ışığında adamın yüzünün terden parladığını görebiliyordu. Adam titriyordu, ama soğuktan değil; ellerinden biri kanlı bir bezle sarmalanmıştı.

İkisinin etrafı askerlerle çevrilmişti, herkes uzak duruyordu. Saygılı bir sessizlik çökmüştü. Greer, Alicia'ya yaklaştı.

“General?”

Alicia hayır anlamında kafa salladı.

Er kanlı elini gövdesinden uzakta tutarak hızlı hızlı soluyordu. Greer adamın karşısında çömeldi. “Onbaşı Muncey.” Sesi hafifti, yatıştırıcıydı.

“Emret komutanım.” Muncey dudaklarını yavaşça yaladı. “Özür dilerim komutanım.”

“Sorun değil evlat. Sen görevini layıkıyla yerine getirdin.”

“Beni ısırın drakı nasıl ıskaladım bilmiyorum. Köpek gibi ısırdı, sonra da Donadio onu gebertti.” Elini Alicia'ya doğru kaldırdı. “Onu savaşırken görseniz, kız olduğunu anlayamazsınız. Yaramı bandajlayıp beni buraya getirmesini istedim; umarım kızmamışsınızdır.”

“Bunu istemek hakkın Muncey. Seferberlik Ordusu'nun bir askeri olarak hakkın.”

Muncey o zaman üç tane şiddetli spazm geçirdi. Dudakları dışarı doğru kıvrılınca dişlerinin arasındaki boşluklar sergilendi. Peter askerlerin gerildiklerini hissetti; etrafındaki herkes elini bilinçsizce bıçağına attı. Ama yaralı askerin karşısında ömelen Greer irkilmedi.

“Eh, buraya kadarmış” dedi Muncey spazmlar geçince. Peter adamın gözlerinde korku değil, sakin bir kabullenmişlik görüyordu sadece. Adamın yüzü solmuştu, rengi lavabodan akan su gibi ekilivermişti. Bağlı ellerini kaldırıp alnının terini kanlı bezle sildi. “Ecel eninde sonunda geliyor. Sorun olmazsa bıçak kullanılmasını istiyorum Binbaşı. Bıçağın saplandığını hissetmek istiyorum.”

Greer başıyla onayladı. “Sen iyi bir adamsın Muncey.”

“Sorun olmazsa Donadio'nun yapmasını istiyorum. Annem hep derdi ki, seni kim getirirse onunla

dans etmelisin; Donadio bana iyilik etti, geri getirdi. Buna mecbur değildi.” Artık gözlerini kırpıştırıyordu, akan terler yüzünden. “Size hizmet etmek bir şerefti efendim. Generale de. Bunu söylemek için geldim. Ama artık şu işi halletsek iyi olur Binbaşı.”

Greer ayağa kalkıp geri çekildi. Herkes hazırola geçti. Greer hepsine seslendi:

“Bu adam Seferberlik Ordusu’nun bir askeridir! Onbaşı Muncey’yi selamlayın. Selam olsun...”

“Selam olsun!”

“Selam olsun...”

“Selam olsun!”

“Selam olsun...”

“Selam olsun!”

Greer bıçağını çekip Alicia’ya verdi. Alicia’nın yüzü sakindi, duygusuzdu: Görevini yapan bir askerın yüzüydü. Bıçağı tutup Muncey’nin karşısında diz çöktü; adam artık başını eğmişti ve bekliyordu, bağlı elleri kucağında gevşek duruyordu. Alicia başını öne uzatıp alnını Muncey’nin alnına değdirdi. Peter onun dudaklarının kımıldadığını, adama bir şeyler mırıldandığını gördü. Peter dehşet duymuyordu, şaşkındı sadece. Yaşadıkları o an donmuş gibiydi, olay akışının parçası değildi, sabit ve eşsizdi – dönüşü olmayan bir sınırdı. Önemi sadece Muncey’nin ölecek olmasından kaynaklanmıyordu.

Bıçak neredeyse Peter’in olup biteni anlamasına fırsat kalmadan saplandı; Alicia elini indirdiğinde bıçak Muncey’nin göğsüne kabzasına kadar saplanmış haldeydi. Adamın gözleri açıktı, iri ve nemliydi, dudakları aralıktı. Alicia şimdi adamın yüzünü şefkatle ellerinin arasına almıştı. “Güle güle git Muncey” dedi. “Güle güle git.” Adamın ağzından kan sızıyordu. Son bir nefes aldı, havayı göğsünde tuttu; sanki içinde tuttuğu hava değil çok daha fazlasıydı – özgürlüğün, bütün dertlerden kurtulmanın, her şeyin sona ermesinin tatlı tadıydı. Sonra can verdi ve öne kapaklanırken Alicia onu tutup garnizonun çamurlu toprağına yavaşça yatırdı.

Peter ertesi gün ve ondan sonraki gün Alicia'yı görmedi. Ona Greer'la mesaj yollamayı düşündü, ama ne diyeceğini bilemedi. Aslında gerçeği biliyordu: Alicia gitmişti. İçinde Peter'a yer olmayan bir hayata girmişti.

General Vorhees dahil olmak üzere toplam kırk altı adam kaybetmişlerdi. Bazıları ölmeyip dönüştürülmüş olmalıydı; askerler arama ekiplerinin gönderilmesinden bahsediyorlardı. Ama Greer hayır demişti. Üçüncü Tabur'la buluşacaklarsa yakında yola çıkmaları gerekiyordu. Yetmiş iki saat sonra yola çıkacaklarını bildirmişti.

İkinci günün sonunda kamp neredeyse tamamen toplanmıştı. Yiyecekler, silahlar, teçhizat, yemekhane hariç bütün büyük çadırlar – hepsi götürülmeye hazırды. Projektörler, artık çoğu boş olan büyük yakıt tankerleri ve bir Humvee geride bırakılacaktı. Tabur iki grup halinde güneye gidecekti: Küçük bir atlı keşif kolu Alicia'nın önderliğinde önden gidecekti, geri kalanlarsa onları kamyonlarla ve yaya olarak takip edeceklerdi. Alicia artık subaydı. Pek çok asker öldüğünden (iki tanesi hariç bütün bölük komutanları da ölmüştü) saflar seyrelmişti, ayrıca Greer onun savaşta gösterdiği başarıyı göz önüne almıştı. Alicia artık Teğmen Donadio'ydu.

Greer, Sara'yla Amy'nin tecrit edilmeleri emrini iptal etmişti; insan insandır, demişti, şu noktada kılı kılı yaracak halimiz yok. Akında birçok asker yaralanmıştı; çoğu ufak tefekti, kesikler ve çizikler ve burkulmalardı, ama bir askerin köprücük kemiği kırılmıştı, iki askerse (Sancho'yla Withers) patlamada feci şekilde yanmışlardı. Taburun iki tabip subayı öldürüldüğünden Sara, Amy'nin yardımıyla yaralılarla ilgileniyordu, onları güneye yapılacak yolculuğa elinden geldiğince hazırlıyordu. Peter'la Hollis, işleri iki büyük teçhizat çadırının içindekileri gözden geçirip eleyerek, geride bırakılacak şeyleri kampın çeşitli yerlerine kazılmış yeraltı sığınaklarına götürmek olan paketleme ekiplerine atanmışlardı. Michael garajdan pek çıkmıyordu; kışlada uyuyordu ve yemeklerini diğer makinistlerle birlikte yiyordu. İsmi bile değişmişti artık, herkes ona Bijon diyordu.

Tahliye meselesi hâlâ sonuçlanmamıştı. Peter henüz Greer'a bir yanıt vermemişti, çünkü ne diyeceğini bilmiyordu. Diğerleri –Sara, Hollis, Michael, hatta Amy bile, suskun ve içe kapanık tavrıyla– bekliyorlardı, ona karar vermesi için zaman tanıyorlardı. Bu konuyu açmamaları, bekledikleri gerçeğini iyice bariz kılıyordu. Veya belki de Peter'dan uzak duruyorlardı. Her halükârda, garnizonun güvenliğini terk etmek artık eskisinden de tehlikeli görünüyordu. Greer madendeki yuvaya yapılan saldırıdan sonra artık ormanın herhalde drak kaynadığını söyleyerek uyarıda bulunmuştu; belki de, demişti, gelecek yaz dönmeyi beklemeniz daha akıllıca olur. Üstleriyle konuşup onları doğru düzgün bir sefere çıkmaya ikna ederdi. O dağda her ne varsa epeydir var, demişti Greer. Bir yıl daha bekleyebilir herhalde.

Alicia'nın dönmesinden sonraki ikinci günün akşamında Peter çadırına girince Hollis'in yatağında tek başına oturduğunu gördü. Adam omuzlarına bir kışlık parka asmıştı; kucağında bir gitar vardı.

“Onu nereden buldun?”

Hollis gitarı aylakça tıngırdatıyordu, yüzü dikkatliydi. Başını kaldırıp gülümsedi; gür sakalı artık yanaklarının yarısına kadar çıkmıştı. “Makinistlerden birinden aldım. Michael'ın arkadaşı.” Elllerine

hohlayıp birkaç nota daha çaldı; Peter bu melodiyi biliyordu sanki. “Çalmayalı o kadar uzun zaman oldu ki unutmuşum.”

“Çalabildiğini bilmiyordum.”

“Aslında pek çalamıyorum. Arlo çalardı hep.”

Peter onun karşısındaki yatağa oturdu. “Devam et. Bir şey çal.”

“Pek bir şey hatırlamıyorum. Bir iki şarkı sadece.”

“Öyleyse onu çal. Bir şey çal işte.”

Hollis omuz silkti; ama adamın bu istekten hoşlandığı belliydi. “Seni uyarmadığımı söyleme.”

Hollis gitarın akordunu yaptıktan sonra çalmaya başladı. Peter duyduğu şarkıyı başta tanıyamadı: Arlo’nun Sığınak’taki Küçüklere çaldığı komik, uydurma bir şarkıydı, ama biraz farklıydı. Aynıysydı ama aynıysı değildi. Hollis çalınca şarkı daha derin ve anlamlı, kederli geliyordu. Peter yatağına uzanıp kendini müziğe bıraktı. Şarkı bittikten sonra bile ezginin göğsünün içinde bir hasretin yankısı gibi sürdüğünü hissetti.

“Benim için sorun değil” dedi. Derin bir soluk aldı, gözlerini çadırın sarkık tavanına dikti. “Sara’yla sen o konvoyla gitmelisiniz. Michael da. Sara onsuz gitmez herhalde.” Hollis bir şey demeyince Peter dirseklerinin üstünde doğrulup arkadaşına baktı. “Gerçekten sorun değil Hollis, ciddiym. Bunu yapmanızı istiyorum.”

“Buraya geldiğimizde Vorhees bir şey demişti. Adamlarının ettikleri yeminden bahsetmişti. Haklıydı. Ben artık bu işi beceremiyorum, eskiden becerebildiğim de tartışılır ya. Sara’yı gerçekten seviyorum Peter.”

“Açıklama yapmana gerek yok. İkiniz adına sevindim. Elinize böyle bir fırsat geçmesine sevindim.”

“Sen ne yapacaksın?” diye sordu Hollis.

Yanıt belliydi. Yine de söylenmesi gerekiyordu. “Buraya yapmaya geldiğimiz şeyi.”

Tuhaftı. Peter kendini üzgün hissediyordu, ama başka bir his de duyuyordu. Huzur duyuyordu. Sonunda karar vermişti; artık serbestti. Babasının son yolculuğundan önceki gece böyle hissedip hissetmediğini merak etti. Peter çadırın kış rüzgârıyla sarsılan tavanına bakarken Theo’nun elektrik santralindeki o gece, kontrol odasında hep birlikte oturup cila içerlerken söylediklerini hatırladı. *Babamız ölmek için gitmedi. Öyle sananlar onu hiç tanımamış demektir. Gitti çünkü gerçeği bilmemeye daha fazla dayanamadı.* Peter şimdi gerçeğin huzurunu hissediyordu ve buna memnundu, çok memnundu.

Çadırın duvarlarının ardından jeneratör gürültülerinin, Greer’ın surda nöbet tutan adamlarının bağrıışmalarının geldiğini duyuyordu. Bir gece sonra ortalıkta çıt çıkmayacaktı.

“Seni vazgeçirmem imkânsız, değil mi?” diye sordu Hollis.

Peter hayır anlamında kafa salladı. “Bana bir iyilik yapın yeter.”

“Ne istersen.”

“Peşimden gelmeyin.”

Binbaş1yı eskiden Vorhees'in olan adırdada buldu. Peter'la Greer, Alicia döndüğünden beri pek konuşmamışlardı; başarısız akından sonra binbaşının üstüne kasvet çökmüştü sanki ve Peter ondan uzak durmuştu. Binbaşının canının sadece komutanlığın zorlukları yüzünden sıkılmadığını biliyordu. İki adamla uzun saatler geçiren Peter, aralarındaki bağın derinliğini görmüştü. Greer şimdi yas tutuyordu, yitirdiğı dostunun yasını tutuyordu.

adırdada bir lamba yanıyordu.

“Binbaş1 Greer?”

“Gir.”

Peter içeri girdi. Odun sobası odayı ısıtmıştı; kamuflaj pantolonu ve zeytuni bir tişört giymiş olan binbaş1, Vorhees'in masasında oturuyordu, lamba ışığında bazı sayfaları düzenliyordu. Yerde, ayaklarının dibinde, çeşitli eşyayla yarısına kadar dolu olan açık bir dolap duruyordu.

“Jaxon. Ben de ne zaman geleceksin diye merak ediyordum.” En üstte üç insanın, bir kadınla iki genç kızın resimlerini taşıyan bir kâğıt vardı. Öyle ustaca bir çizimdi ki Peter başta onu Önceki Zaman'dan kalma bir fotoğraf sandı. Ama sonra bir karakalem resim olduğunu fark etti. Belden yukarısı çizilmiş bir portre; alt kısım silikleşerek yok oluyordu. Kadının kucağındaki kız en fazla üç yaşındaydı, yumuşak bebek yanakları vardı; kardeşinden sadece bir iki yaş büyük olan diğerkızsa ikisinin arkasında duruyordu, kadının sol omzunun üstünden bakıyordu. Greer önündeki yığından başka sayfalar çekip çıkardı: Yine aynı şekilde duran aynı üç kişi.

“Bunları Vorhees mi çizmişti?”

Greer başıyla onayladı. “Curt çoğumuzun tersine hayatı boyunca askerlik yapmamıştı. Seferberlik Ordusu'na katılmadan önce bir hayatı vardı, bir karısı ve iki küçük kızı vardı. Tuhaf gelecek ama çiftçiydi.”

“Onlara ne oldu?”

Greer omuz silkerek yanıtladı. “Herkeseninde sonunda olan şey.”

Peter eğilip çizimleri tekrar inceledi. Her ayrıntının ne kadar özenle kotarıldığını görebiliyordu. Kadının buruk gülümseyişi; küçük kızın, annesininki gibi iri ve parlak gözleri; büyük kızın ani bir esintiyle havalanmış saçları. Anımsanmış bu rüzgârın havalandırdığı, küle benzer gri tozlar sayfanın yüzeyinde salınıyordu hâlâ.

“Bütün bunları unutmamak için çizdi herhalde” dedi Greer.

Peter birden utandı. Bu çizimler, general için ne ifade ederlerse etsinler, mahremdi. “Bunları bana neden gösterdiğinizi sorabilir miyim Binbaş1?”

Greer resimleri özenle toplayıp bir karton dosyaya yerleştirdikten sonra ayaklarının dibindeki

dolaba koydu. “Birisi bana demişti ki, seni hatırlayan birileri olduğu sürece bir parçan yaşamayı sürdürür. Artık onlar senin de belleğindeler.” Dolabı kapatıp boynundan aldığı bir anahtarla kilitledikten sonra sandalyesine yaslandı. “Ama beni görmeye bu yüzden gelmedin, değil mi? Kararını verdin.”

“Evet efendim. Yarın sabah gidiyorum.”

“Eh.” Adam düşünceli bir edayla kafa salladı, bunu tahmin etmişti. “Beşiniz mi yoksa tek sen mi?”

“Hollis’le Sara sizinle gelecekler. Michael da, gerçi bunu henüz bilmiyor olabilir.”

“Yani sırf ikiniz. Sen ve o gizemli kız.”

“Amy.”

General tekrar başıyla onayladı. “Amy.” Peter, Greer’in onu vazgeçirmeye çalışmasını bekledi, ama adam bunun yerine “Atımı alın” dedi. “İyi bir attır, sizi yarı yolda bırakmaz. Kapıdaki nöbetçilere söylerim, geçmenize izin verirler. Silaha ihtiyacınız var mı?”

“Ne verebilerseniz.”

“Öyleyse nöbetçilere silah da bırakırım.”

“Sağ olun efendim. Her şey için teşekkürler.”

“Elimden geldiğince yardım etmek isterim.” Greer kucığında kavuşturduğu ellerine baktı. “Bunun büyük ihtimalle intihar olduğunu biliyorsun, değil mi? O dağa tek başınıza çıkmanın. Bunu söylemek zorundayım.”

“Olabilir. Ama aklıma gelen en iyi fikir bu.”

Aralarında sessiz bir iletişim oldu bir an. Peter, Greer’in sakinliğini, kararlılığını özleyeceğini düşündü.

“Eh, vedalaşalım öyleyse.” Greer kalkıp elini uzattı. “Kerrville’e gelersen beni bul. Sonunu öğrenmek isterim.”

“Neyin sonunu?”

Binbaşı Peter’in elini bırakmadan gülümsedi. “Rüyanın sonunu Peter.”

Kışlada ışık yanıyordu; Peter kanvas duvarların ardından gelen mırıltıları duyabiliyordu. Çalınacak doğru düzgün bir kapı yoktu. Ama Peter yaklaşırken içeriden bir asker, parkasına sarınarak çıktı. Wilco dedikleri adamdı; makinistlerden biriydi.

“Jaxon.” Adam şaşırılmış gibiydi. “Bijon’u arıyorsan başka makinistlerle birlikte tankerdeki benzini boşaltıyor. Ben de şimdi oraya gidiyordum.”

“Lish’i arıyorum.” Wilco boş boş bakınca Peter daha net konuştu. “Teğmen Donadio’yu.”

“Bence seni...”

“Geldiğimi söyle yeter.”

Wilco omuz silkerek çadıra döndü. Peter içeride konuşuluyor mu diye kulak kabarttı. Ama bütün sesler kesilmişti birden. Bekledikçe Alicia’nın geleceğinden şüpheye düşmeye başladı. Ama sonra Alicia çadırdan çıktı.

Değişmiş göründüğünü söylemek pek doğru olmaz, diye düşündü Peter; sahiden *değişmiş*. Karşısında duran kadın hem hep tanıdığı Alicia’ydı, hem de bambaşka biriydi. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu; soğuğa karşın vücudunun üst kısmında sadece bir tişört vardı. Biraz uzamış saçları, projeksiyon ışıklarıyla parlayan bir takke gibi duruyordu. Ama o anı tuhaf kılan şey bunlardan hiçbiri değildi. Alicia’nın uzakta durmasıydı.

“Terfi ettiğini duydum” dedi Peter. “Kutlarım.”

Alicia bir şey demedi.

“Lish...”

“Buraya gelmemeliydin Peter. Seninle konuşmamalıyım.”

“Seni anladığımı söylemeye geldim sadece. Başta anlamamıştım. Ama artık anlıyorum.”

“Eh.” Alicia duraksadı, soğukta kendine sarıldı. “Fikrini değiştiren ne oldu?”

Peter ne diyeceğini bilemedi. Alicia’ya söylemek istediği her şeyi birden unutuvermiş gibiydi. Fikrinin değişmesi Muncey’nin ölümüyle, babasıyla ve Amy ile ilgiliydi. Ama asıl sebebi kelimelere dökemezdi.

Aklına gelen tek şeyi söyledi. “Aslında Hollis’in gitarı.”

Alicia ona ifadesizce baktı. “Hollis’in gitarı mı var?”

“Askerlerden biri vermiş.” Peter duraksadı; açıklamanın yolu yoktu. “Üzgünüm. Saçmalıyorum.”

Peter'ın göğsünde bir boşluk açılmıştı sanki ve bunun ne olduğunu fark etti; henüz gitmemiş birini özlemenin acısıydı.

“Eh, bana söylediğin için teşekkürler. Ama gerçekten içeri dönmeliyim.”

“Lish, bekle.”

Alicia kaşlarını kaldırarak tekrar ona döndü.

“Bana neden söylemedin? Albay meselesini?”

“Bu yüzden mi geldin? Bana Albay'ı sormaya mı?” Alicia iç geçirip gözlerini kaçırdı; bu konuyu konuşmak istemiyordu. “Çünkü kimsenin bilmesini istemiyordu. Kim olduğunu.”

“Ama neden istemiyordu?”

“Ne diyebilirdi ki Peter? Yapayalınızdı. Bütün adamlarını kaybetmişti. Onlarla birlikte ölmediğine hayıflanıyordu.” Alicia soluklanmak için duraksadı. “Beni bildiği tek şekilde yetiştirdi sanırım. Açıkçası bana uzun süre boyunca eğlenceli geldi. Savaşıp ölmek için Karanlık Topraklardan geçen cesur adamların öyküleri. Yemin etmek, ki benim için bir anlamı olmayan saçma sapan sözlerdi. Sonra öfkelenim. Sekiz yaşındaydım Peter. Sekiz yaşındaydım ve beni Sur'un dışına çıkardı, tek başıma bırakıp gitti. Geceleyin, yanımda hiçbir şey yoktu, bıçak bile yoktu. Bunu bilmiyorsun.”

“Uçanlar adına, Lish. Sonra ne oldu?”

“Hiç. Bir şey olsa ölürdüm. Bir ağacın dibine oturup bütün gece ağladım. Cesaretimi mi yoksa şansımı mı sınıyordu, hâlâ bilmiyorum.”

Öyküde eksik bir kısım var gibiydi. “O da dışarıdaydı herhalde. Seni kolluyordu.”

“Olabilir.” Alicia yüzünü kış göğüne kaldırdı. “Bazen öyle düşünüyorum, bazense öyle düşünmüyorum. Sen onu benim kadar tanımadın. O gecedен sonra çok uzun süre boyunca ondan nefret ettim. Cidden, gerçekten nefret ettim. Ama nefret zamanla geçiyor.” Tekrar soluk aldı, derin derin, pes etmişçesine. “Umarım bu senin için de geçerli olur Peter. Umarım günün birinde beni affedebilirsin.” Burnunu çekti ve gözlerini sildi. “Hepsi bu kadar. Fazla konuştum. Seninle geçirdiğim zamana şükrediyorum.”

Peter onun üzgün yüzüne bakınca gerçeği anladı.

Asıl sır Albay değildi. Peter'dı. Asıl sır Peter'dı. Alicia'nın gizlediği sır. Birbirlerinden, kendilerinden bile gizledikleri sır.

Ona elini uzattı. “Alicia, dinle...”

“Bunu yapma. Yapma.” Ama Alicia geri çekilmedi.

“O üç gün boyunca, öleceğini ve yanında olamayacağımı düşündüm.” Peter'ın boğazına bir yumru

oturmuştı. “Oysa yanında olurum diye düşünmüştüm hep.”

“Lanet olsun Peter.” Alicia titriyordu; Peter onun verdiği mücadelenin ağırlığını hissediyordu. “Bunu şimdi yapamazsın. Çok geç Peter. Çok geç.”

“Biliyorum.”

“Söyleme. Lütfen. Beni anladığımı söylemiştin.”

Bu doğrudu; Peter onu anlıyordu. Bu basit gerçek, birbirleri için ifade ettikleri her şeyi sarmalıyor gibiydi. Şaşkınlık veya hatta pişmanlık değil, derin ve ani bir minnet duyuyordu ve içine kış esintisi gibi dolan bir netlik hissediyordu. Bu hissin ne olduğunu merak etti ve sonra anladı. Alicia’dan vazgeçiyordu.

Alicia, Peter’in kendisine sarılmasına ve açık ceketinin içine çekmesine izin verdi. Peter ona sarıldı, günler önce Vorhees’in çadırında Alicia’nın sarıldığı gibi. O veda tersine dönmüştü. Vücuduna yaslanan Alicia’nın kasıldığını ve sonra gevşediğini, kollarının arasında küçüldüğünü hissetti.

“Gidiyorsun” dedi Alicia.

“Bana bir söz vermeni istiyorum. Diğerlerine göz kulak ol. Onları Roswell’e götür.”

Göğsünde Alicia’nın hafifçe, evet anlamında kafa salladığını hissetti. “Peki ya sen?”

Peter onu öyle çok seviyordu ki. Ama bunu asla sözcüklerle ifade edemezdi. Ona sarılırken gözlerini kapadı ve ondan aldığı hissi zihnine, belleğine kazımaya çalıştı, yanında götürebilmek için.

“Bana yeterince göz kulak oldun sanırım, değil mi?” Geri çekilip Alicia’nın yüzüne son kez baktı. “Hepsi bu kadar” dedi. “Sana teşekkür etmek istedim sadece.”

Sonra dönüp gitti, Alicia’yı sessiz kışlanın önünde, buz gibi rüzgârda tek başına bırakarak.

Uyumak için elinden geleni yaptı, gece boyunca sağa sola dönüp durdu ve şafağa bir saat kala, artık daha fazla bekleyemeyince, kalkıp çabucak hazırlandı. Soğuğa hazırlıklı olmalıydılar; battaniyelere, yedek çoraplara, onları sıcak ve kuru tutabilecek her şeye ihtiyaçları vardı. Uyku tulumları, pançolar, sağlam halatlı bir tente. Dün gece kışladan dönerken teçhizat çadırına girip bir kürek, bir el baltası ve iki tane kalın parka aşırıydı. Hollis yatağında hafifçe horluyordu, sakallı yüzü battaniyelerin altındaydı, uyuyordu. Uyandığında Peter gitmiş olacaktı.

Peter sırt çantasını omzuna asıp dışarı çıktı; hava öyle soğuktu ki afalladı ve ciğerleri boşaldı. Garnizon sessizdi, etrafta birkaç adam dolanıyordu sadece; yemekhaneden gelen odun dumanı ve sıcak yemek kokularını alınca midesi guruldadı. Ama buna zaman yoktu. Kadınlar çadırına girince Amy'nin yatağında oturduğunu, küçük çantasının kucağında durduğunu gördü. Kıza bir şey söylememişti oysa. Amy tek başınaydı; Sara hâlâ Sancho'yla ve diğerleriyle birlikte revirdeydi.

“Vakit geldi mi?” diye sordu kız. Gözleri ışıltı ışıltıydı.

“Evet, vakit geldi.”

Birlikte otlığa gittiler. Greer'ın atı kısırlaştırılmış, kalın postlu, iri bir siyah atı; diğerleriyle birlikte otliyordu, burunlarını rüzgâra vermişlerdi. Peter barakadan bir at başlığı getirdi ve hayvanı çite götürdü. Eyer kullanmak isterdi, ama o zaman iki kişi binemezlerdi. Sırt çantalarını birbirine bağlayıp hayvanın omuz başlarına astı. Parmakları soğuktan uyuşmuştu şimdiden. Amy'yi kaldırıp oturttuktan sonra kendisi de çite tırmanıp atın sırtına bindi. Birlikte otlığın etrafından dolanıp surun gölgesinden geçerek kapıya doğru gittiler. Şafak yeni söküyordu, havanın griliği soluyordu, sanki karanlık azar azar dağılıyordu; yağmaya başlayan solgun, neredeyse görünmez kar taneleri yüzlerinin önünde yoktan varoluveriyor gibiydiler.

Kapıda tek bir nöbetçiyle karşılaştılar: Peter'a saldırı ekibinin döndüğünü haber veren Teğmen Eustace.

“Binbaşı geçmenize izin vermeme söyledi. Ayrıca şunu vermeme istedi.” Eustace nöbetçi kulübesinden aldığı bir kamp çantasını yere, atın önüne bıraktı. “Ne isterseniz alacakmışsınız.”

Peter attan inip diz çökerek çantayı açtı. Tüfekler, şarjörler, iki tabanca, bir el bombası kemeri. Peter hepsine teker teker baktı ve ne yapacağını düşündü.

“Bir şey almayayım, yine de sağ ol” dedi doğrularak. Kemerindeki bıçağını çıkarıp Eustace'e uzattı. “Al. Binbaşuya hediyem olsun.”

Eustace kaşlarını çatı. “Anlamadım. Bıçağını vermeme mi istiyorsun?”

Peter bıçağı daha da uzattı. “Al” dedi.

Eustace bıçağı gönülsüzce aldı. Bir an Peter'a bakakaldı, ormanda bulduğu tuhaf bir eşyaya bakarcasına.

“Binbaşı Greer’a ver” dedi Peter. “O anlar sanırım.”

Dönüp çok yukarıda oturan Amy’ye döndü. Kız yüzünü yukarı, yağan kara çevirmişti.

“Hazır mısın?”

Kız başıyla onayladı. Yüzü hafif bir gülümseyişle aydınlanıyordu; kirpiklerine, saçlarına takılmış kar taneleri mücevher tozu gibiydiler. Eustace, Peter’in ata binmesine yardım etti; Peter atın sırtına çıkınca dizginleri eline aldı. Karşılarındaki sur kapısı açıldı. Peter dönüp kışlaya son bir kez baktı, ama ortalıkta çıt çıkmıyordu, hiçbir değişiklik yoktu. Elveda, diye düşündü, elveda. Sonra atını topukladı ve gün ağarırken yola çıktılar.

X

Dağın meleği

İnzivaya çekilmiş yoksul bir keşif misali,
Sonu gelmez şüphelerle harcanan günlerimi,
Geri gelmeyeceklerin yasını tutarak geçirmek istiyorum,
Aştan başkasının beni bulamayacağı yerde.

Anka'nın Yuvası'ndan

Altmış iki

Öğleyin nehri tekrar bulmuşlardı. Konuşmadan ilerliyorlardı; artık kesintisiz yağın kar, ormanı sessizleştirici bir ışığa boğuyordu. Nehrin kıyıları donmaya başlamıştı, karanlık suları daralmış kanalda serbestçe akıyordu. Peter'ın sırtına yaslanmış, soluk bilekleri onun kucağında gevşekçe duran Amy uykuya dalmıştı. Peter kızın vücudunun sıcaklığını, yavaşça inip kalkın göğsünü hissediyordu. Atın burun deliklerinden çıkıp geriye savrulan sıcak buharlar çimen ve toprak kokuyordu. Ağaçlarda kuşlar vardı, siyah kuşlar; dallardan birbirlerine sesleniyorlardı, yağın kar seslerini hafifletiyordu.

Peter yola devam ettikçe anılara dalıyordu, karmakarışık görüntüler bilincinde duman gibi salınıyordu: Annesinin ölümünden kısa süre önce yatak odasının kapısında durup onun uyumasını seyretmesi ve sehpa da duran gözlüğünü görmesi, kadının öleceğini anlaması; Theo'nun santralde yatağa oturup Peter'ın ayağını tutması ve sonra çiftlikte yanında Mausami'yle durup onların gitmelerini seyretmesi; fırın gibi mutfağında oturan Teyze ve berbat çayı; askeri sığınaktaki son gece, herkesin viski içmesi ve Caleb'ın söylediği veya yaptığı komik bir şeye gülmeleri, önlerinde uzanan büyük bilinmezlik; ilk kardan sonraki sabahta Sara'nın kütüğe yaslanarak oturması, kucağında duran kitabı, gün ışığıyla aydınlanan yüzü ve "Burası öyle güzel ki" demesi; Alicia.

Alicia.

Doğuya yöneldiler. Artık yeni bir yerdeydiler, etraflarındaki arazi engebeliydi, onları beyaza bürünmüş dağların ormanlarıyla çevreliyordu. Kar yağışı azaldı, sonra kesildi, sonra tekrar başladı. Artık yukarı çıkıyorlardı. Peter en küçük ayrıntıları bile fark etmeye başlamıştı. Atın ağır ve ritmik ilerleyişi, Peter'ın yumruğunda tuttuğu dizginin aşınmış derisi, ensesinde Amy'nin saçlarının hafif sürtünmeleri. Bütün bunlar bir şekilde kaçınılmazdı, yıllar önce gördüğü bir rüyanın ayrıntıları gibiydi.

Karanlık çökünce Peter küreği kullanarak nehir kıyısındaki bir noktayı karlardan temizledi ve tentelerini kurdu. Yerdeki dal parçalarının çoğu yakılamayacak kadar ıslaktı, ama ağaçların sık dallarının altında ateş yakacak kadar kuru dal parçaları buldular. Peter'ın bıçağı yoktu, ama sırt çantasında konserve açmakta kullanabileceği küçük bir çakı vardı. Akşam yemeklerini yedikten sonra ısınmak için birbirlerine sarılıp uyudular.

Uyandıklarında hava buz gibiydi. Fırtına geçmişti, yerini soğuk mavi bir göğe bırakmıştı. Amy ateş yakarken Peter geceleyin serbest kalıp gitmiş olan atı aramaya çıktı – normalde böyle bir durum karşısında paniğe kapılması gerekirdi, ama bu sabah nedense kaygılanmıyordu. Hayvanı nehrin yüz metre kadar aşağısında buldu; at nehir kıyısındaki çimen filizlerini yiyordu, iri ve siyah çenesi karla kaplanınca sakallı gibi olmuştu. Peter onu rahatsız etmemesi gerektiğini düşünerek bir süre bekledi, atın kahvaltı yapmasını seyretti ve ardından onu kampa geri götürdü; Amy nemli çam iğnelerini ve dal parçalarını kullanarak küçük, çıtırtılı, dumanlı bir ateş yakmayı başarmıştı. Yine konserve yiyip

nehriin soğuk suyunu içtiler ve ardından ateşle ısındılar; acele etmiyorlardı. Peter bunun son sabahları olacağını biliyordu. Batıdaki, arkalarındaki garnizon şimdi boş ve sessizdi herhalde, bütün askerler güneye gitmişti.

“Bence geldik sayılır” dedi Amy’ye, çantaları ata yüklerken. “En fazla on kilometre kalmıştır.”

Kız bir şey demedi, başıyla onaylamakla yetindi. Peter atı en az bir metre yüksekliğindeki devasa, nemli bir devrilmiş kütüğün yanına götürdü ve kütüğe çıkararak ata bindi. Hayvanın sırtına yerleştikten ve çantaları düzelttikten sonra Amy’yi yukarı çekmek için elini uzattı.

“Onları özleyiyor musun?” diye sordu Amy. “Arkadaşlarımı.”

Peter yüzünü karlı ağaçlara doğru kaldırdı. Sabah havası dingin ve aydınlıktı.

“Evet. Ama sorun değil.”

Bir süre sonra bir çatala vardılar. Son birkaç saattir bir yolu, daha doğrusu bir yolun kalıntısını takip ediyorlardı. Karın altındaki zemin sert ve düzdü; arada sırada yol kenarında paslı bir tabela ya da parmaklık görüyorlardı. Giderek daralan bir vadinin içlerine giriyorlardı, iki tarafta sarp kayalıklar yükseliyordu. Burada yol karşılarında ikiye ayrıldı: Bir kolu nehir boyunca dümdüz uzanıyordu; diğeryse nehrin üstündeki, direkleri görünen, karla kaplı, bombeli bir köprüden geçiyordu. Karşı tarafta devam ederek sapıyor ve ağaçların arasında gözden kayboluyordu.

“Ne tarafa?” diye sordu Amy’ye.

Bir an sessizlik oldu. “Karşıya” dedi kız.

Attan indiler. Kar derindi, Peter’in botlarını neredeyse tamamen kaplayan incecik bir tozdu. Nehir kıyısına yaklaşırlarken Peter yolun köprüden geçen kısmının yerinde yeller estiğini gördü; köprünün muhtemelen ahşap olan zemini çürüyüp çökmüş olmalıydı. Elli metre: Kirişlere basa basa geçebilirlerdi herhalde, ama atın geçmesi imkânsızdı.

“Emin misin?” Amy yanında duruyordu, aydınlıkta gözlerini kararlılıkla kısmıştı. Peter gibi o da ellerini parkasının yenlerine sokmuştu.

Kız başıyla onayladı.

Peter dönüp atın sırtından çantalarını aldı. Greer’in atını onları beklesin diye bağlaması söz konusu değildi. Hayvan onları buraya kadar getirmişti; Peter onu âciz halde bırakamazdı. Çantaları aldıktan sonra atın başlığını çıkardı ve arka tarafına gitti. “Deh!” diye bağırip kalçasına sert bir şaplak vurdu. Hayvan kımıldamadı. Peter tekrar denedi, bu kez sesini yükselterek. “Deh!” Ata şaplak vurdu, bağırdı, kollarını salladı. “Haydi! Gitsene!” Hayvan kımıldamayâ reddediyordu, onlara iri ve parlak gözleriyle sakın sakın bakıyordu.

“Orospu çocuğu inatçı çıktı. Gitmek istemiyor galiba.”

“Ona ne yapmasını istediğini söyle.”

“O bir at, Amy.”

Yine de daha sonra olan şey, tuhaf da olsa çok şaşırtıcı gelmedi. Amy hayvanın yüzünü ellerinin arasına aldı, avuçlarını atın uzun kafasının iki yanına bastırdı. Huysuzlanmaya başlamış olan at, kızın dokunuşunu hissedince yatıştı; geniş burun deliklerini kabarttı, uzun uzun iç geçirdi. Kızla at uzun bir an boyunca öylece, sessizce durdular; derin bir iletişimde kilitlenmişlerdi. Sonra hayvan geniş bir kavis çizerek döndü ve geldikleri yönde ilerlemeye başladı. Hızlanıp tırıs giderek ağaçların arasında gözden kayboldu.

Amy sırt çantasını karların arasından alıp omuzlarına astı. “Artık gidebiliriz.”

Peter ne diyeceğini bilemedi; bir şey demeye gerek yoktu.

Nehir kıyısına indiler. Su yüzeyinde dans eden gün ışığı yansımaları patlamalar gibiydi, sanki donma derecesine yaklaşmış olan nehrin yansıtıcılığı artmıştı. Peter önce Amy’yi köprüye çıkardı; onu bir dizine çıkararak kırıların arasındaki, tünel girişine benzer bir delikten geçirdi. Amy oraya yerleşince Peter ona çantaları uzattı ve ardından kendisi de tırmandı.

En güvenlisi köprünün kenarından geçmekti, böylece kırıştan kırışe adım atarken parmaklığa tutunabilirlerdi. Peter ellerinde soğuk metali hissedince ateşe dokunmuş gibi oldu, incecik bir keskinlik hissetti. Bu işi bir an önce halletmeliydiler. Amy önden gitti, aralıkların üstünden özgüvenle ve zarafetle atlıyordu. Peter onu takip etmeye başlayınca sorunun kırışler değil (sağlam görünüyorlardı), onları kaplamış ve kar tarafından gizlenmiş buz tabakaları olduğunu hemen anladı. Peter iki kere dengesini yitirdiğini, ayaklarının kaydığını, elinin buz gibi parmaklığa güçlkle ve acıyla tutunduğunu hissetti. Ama buraya kadar geldikten sonra buzlu bir nehirde boğulmayı hayal bile edemiyordu. Yavaş yavaş kırıştan kırışe geçerek karşı yakaya ulaştı. Elleri artık tamamen hissizleşmişti; titremeye başlamıştı. Ateş yakmak için mola vermek istiyordu, ama artık gecikmemeleri gerekiyordu. Gölgeler uzamaya başlamıştı bile; kısa kış günü yakında sona erecekti.

Nehir kıyısından yukarı çıktıktan sonra tırmanmaya başladılar. Peter gittikleri yerde bir barınak bulacaklarını umuyordu. Yoksa sabaha sağ çıkamazlardı. Viraller gelme bile donarak ölürlendi büyük ihtimalle. Önemli olan yola devam etmekte. Amy önden yürüyor, dağa çıkıyordu. Peter ona ayak uydurmakta zorlanıyordu. Ciğerlerine çektiği hava seyrek geliyordu; etrafındaki ağaçlar rüzgârda inliyordu. Bir süre sonra geriye bakınca vadinin ve içinden kıvrıla kıvrıla akan nehrin çok aşağılarda kaldığını gördü. Artık gölgedeydiler, bir alacakaranlık bölgesindeydiler; ama vadinin diğer ucundaki, kuzeye ve doğuya doğru uzanan dağların cepheleri altın sarısına boyalıydı. Dünyanın tepesi, diye düşündü Peter, Amy’nin beni götürdüğü yer. Dünyanın en tepesi.

Gün giderek soldu. Çöken loşlukta araziye görmek güçleşti; tırmandıkça daha korunmasız kalıyorlardı ve rüzgâr iyice şiddetleniyordu. Dağ batıda neredeyse dimdik bir uçurumla son buluyordu. Soğuk artık Peter’in içine işlemiş gibiydi, duyularını köreltmmişti. Atı serbest bırakmanın hata olduğunu fark etti. Bunu yapmasa en azından gerekirse aşağıya dönüp hayvanın vücudunu sıcak bir barınak niyetine kullanabilirlerdi. Öyle bir hayvanı öldürmek iç karartıcı bir fikirdi, Peter’in daha önce aklına bile gelmeyecek bir düşünceydi; ama şimdi, dağa karanlık çökerken, bunu yapabileceğini biliyordu.

Amy’nin durduğunu fark etti. Güçlkle ilerleyip kızın yanında soluk soluğa durdu. Burada rüzgâr sebebiyle kar tabakası daha inceydi. Amy gökyüzünü kısık gözlerle tarıyordu, sanki uzaktan gelen bir sesi dinliyordu. Sırt çantasında, saçlarında buzdan boncuklar asılıydı.

“Ne oldu?”

Amy gözlerini soldaki, açık vadinin uzağındaki ağaç hattına dikti.

“Orada” dedi.

Ama baktığı yerde bir ağaç duvarından başka bir şey yoktu. Ağaçlar, karlar ve kayıtsız rüzgâr.

Sonra Peter gördü: Çalıkların arasındaki bir boşluk. Amy oraya doğru yürümeye başlamıştı bile.

Peter gördüğü şeyin ne olduğunu yaklaştıkça fark etti: Yarısı devrilmiş bir çitin kapısıydı. Çit iki yanlarında, orman boyunca uzanıyordu; şimdi yapraksız ve karla kaplı sık sarmaşıklarla örtülü olduğundan neredeyse görünmezdi, arazinin bir parçasıydı. Peter çit boyunca, orayı fark etmeden ne kadar yürümüştü kim bilir. Açıklığın ardında küçük bir kulübe vardı. En fazla beş metre kare olan yapı, temelinin bir kısmı çöktüğünden yana eğilmişti; kapısı aralıktı. Peter içeri göz attı. Kar ve yapraklar, çürümüş duvarlar dışında bir şey yoktu.

Döndü. “Amy, nereye...”

Kızın ağaçların arasından hızla uzaklaştığını görünce peşinden gitti. Amy şimdi daha hızlı hareket ediyordu, koşuyordu. Bitkinliği yüzünden etrafı sisli gören, donmuş ayakları güçlükle hareket eden Peter yolculuklarının sonuna geldiklerini veya yaklaştıklarını anlamıştı. Bir şey onu terk ediyordu; soğğun çaldığı gücü onu nihayet terk ediyordu.

“Amy” diye seslendi. “Dur.”

Kız onu duymuyor gibiydi.

“Amy, lütfen.”

Amy ona döndü.

“Burası neresi?” diye sordu Peter yalvarırcasına. “Burada bir şey yok.”

“Var Peter.” Kızın yüzü neşeyle aydınlanmıştı. “Var.”

“Nerede peki?” dedi Peter, kendi sesindeki öfkeyi duydu. Elleri dizlerindeydi; nefes nefeseydi. “Söyle nerede?”

Kız yüzünü kararan göğe kaldırıp gözlerini kapadı. “Her... yerde” dedi. “Dinle.”

Peter elinden geldiğince kulak kabarttı; kalan gücünün tümünü kullanarak zihnini dışarı gönderdi. Ama tek duyduğu rüzgârdı.

“Bir şey yok” dedi tekrar, umutsuzluğa kapılarak. “Amy, burada bir şey yok.”

Ama sonra duydu.

Bir ses. Bir insan sesi.

Bir yerlerde birisi şarkı söylüyordu.

Önce ağaçların arasından yükselen sinyal kulesini gördüler.

Ormandaki bir kayrana varmışlardı. Peter her tarafta insan yerleşimi izleri, karla kaplı bina harabeleri ve terk edilmiş taşitlar görüyordu. Anten moloz dolu geniş bir çukurun, çoktan yıkılmış bir binanın temelini yanındaydı. Betona gömülü çelik kablolar tarafından ayakta tutulan, dört ayaklı, çok yüksek bir metal kuleydi. Tepesinde sivri uçlu çubuklarla bezeli bir gri küre vardı. Kürenin altında, kuleyi çevreleyen ve yanlardan taçyaprakları gibi çıkan, kısa küreği andıran nesnelere görülüyordu. Bunlar güneş panelleri olabilirdi; Peter emin değildi. Bir elini soğuk metale koydu. Desteklerden birinin üstünde bir yazı var gibiydi. Peter karı silince BİRLEŞİK DEVLETLER ORDUSU MÜHENDİSLER BİRLİĞİ sözcükleri ortaya çıktı.

“Amy...”

Ama Peter’ın yanında kimse yoktu. Kayranın kenarında bir hareket algılayınca hemen kızın peşinden çalılara gitti. Şarkı söyleyen ses şimdi daha yüksekti. Yükselip alçalıyordu. Rüzgârda onlara aynı anda dört bir yandan geliyor gibiydi. Artık yaklaşmışlardı, çok yaklaşmışlardı. Peter ilerideki bir şeyin, bir açıklığın varlığını sezdi. Ağaçlar iki yana açılınca gökyüzü ortaya çıktı. Peter, Amy’nin yanına varınca durdu.

Şarkı söyleyen kişi bir kadındı. Sırtı onlara dönüktü, küçük bir ahşap evin kapısının önünde duruyordu. Evin pencereleri aydınlıktı ve bacadan kıvrılan dumanlar çıkıyordu. Kadın bir battaniyeyi silkeliyordu; iki ağacın arasına gerilmiş bir ipte de battaniyeler asılıydı. Peter bu kadının (her kimse) çamaşır topladığını düşününce afalladı. Kadın şarkı söyleyerek çamaşır topluyordu. Üstünde kalın bir yün pelerin vardı; kar beyazı çizgilerle bezeli gür, siyah saçları omuzlarına bulut gibi düşmüştü. Pelerinin eteğinin altından görülen bacakları çıplaktı ve ayaklarında sadece bir çift ip sandalet var gibiydi; ayak parmakları kara gömülüydü.

Peter’la Amy kadına yaklaşırlarken şarkının son kısmı başladı. Kadının sesi güçlüydü, genizden geliyordu, gizemli bir tatminle yüklüydü. Kadın şarkı söylerken çalışıyordu, battaniyeleri ayaklarının dibindeki bir sepete koyuyordu; onları fark etmediği belliydi. İkisi artık kadının sadece birkaç metre gerisinde duruyorlardı. *Uyu çocuğum, huzur içinde,* diye şarkı söyledi kadın.

Bütün gece.

Tanrı sana koruyucu melekler gönderecek,

Bütün gece.

Uyuşuk saatler usul usul geçiyor,

Tepe ve vadi uyuyor,

Sevdiklerimin başında nöbet tutuyorum,

Bütün gece.

Durup ellerini ipe uzattı.

“Amy.”

Kadın döndü. Yüzü geniş ve güzeldi, teni Teyze'ninki gibi siyahtı. Ama Peter'ın karşısındaki kadın yaşlı değildi. Cildi sıkıydı, gözleri berrak ve parlaktı. Işıl ışıl gülümsüyordu.

“Ah, seni görmek güzel.” Kadının sesi müzik gibiydi, sanki şarkı söylüyordu. Sandaletli ayaklarıyla yürüyerek onlara yaklaştı ve Amy'nin ellerini anaç bir şefkatle tuttu. “Küçük Amy'm büyümüş.” Gözlerini Peter'a çevirdi; onu ilk kez fark etmiş gibiydi. “Peter'ın da gelmiş.” Başını hafifçe, hayretle salladı. “Geleceğini biliyordum. Sana Peter kim diye sormuştum Amy, hatırlıyor musun? İlk tanıştığımızda. Çok küçüktün.”

Amy'nin gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. “Onu terk ettim.”

“Ağlama ama. Buna mecburdun.”

“Bana kaçmamı söyledi!” diye haykırdı Amy. “Onu terk ettim! Onu terk ettim!”

Kadın Amy'nin ellerini salladı. “Ve onu tekrar bulacaksın Amy. Buraya bunun için geldin, değil mi? Yıllar boyunca sana göz kulak olan tek kişi ben değildim. Hissettiğin üzüntü sana ait değil. Kalbinde onun üzüntüsünü hissediyorsun Amy, seni kaybetmesinin üzüntüsünü hissediyorsun.”

Güneş batmıştı. Kadının evinin önünde, karda dururlarken üzerlerine soğuk karanlık çökmüştü. Ama Peter ne kımıldayabiliyor ne de konuşabiliyordu. Şimdi tanık olduğu şeyin bir parçası olduğundan kuşkusu yoktu, ama nasıl bir parçası olduğunu bilmiyordu.

Sonunda konuşabildi. “Söyle” dedi. “Lütfen. Kim olduğunu söyle.”

Kadının gözleri birden muzipçe parladı. “Ona söyleyelim mi Amy? Peter'ına kim olduğumu söyleyelim mi?”

Amy başıyla onayladı; kadın yüzünü kaldırarak ışıl ışıl gülümsedi.

“Ben seni bekleyen kişiyim” dedi. “Adım Rahibe Lacey Antoinette Kudoto.”

Altmış üç

Er Sancho ölüyordu.

Sara konvoyun arka tarafındaki büyük kamyonlardan birinde yolculuk ediyordu. Yaralıları taşınabilsin diye arka kompartımanın duvarlarındaki ranzalar açılmıştı. İçerisi teçhizat sandıklarıyla doluydu; onların arasında sıkışmış halde olan Sara, yaralılara elinden geldiğince yardım etmeye çalışıyordu.

Diğerinin, Withers'ın durumu o kadar kötü değildi; yanıkların çoğu kollarında ve bacaklarındaydı. Sepsis baş göstermezse kurtulurdu büyük ihtimalle. Ama Sancho ölecekti.

Bombayı vinçle indirirlerken bir şey olmuştu. Bir kabloda sorun çıkmıştı. Fünye ateş almamıştı. Bir şey olmuştu. Sara olanların birbirine benzer versiyonlarını ondan fazla kişiden duymuştu. Maden tüneline giren kişi Sancho'ydu, bir kayış takımına bağlı halde kablodan aşağı inmişti, sorunu halletmek için; hâlâ çukurdayken veya tam çıkarken, Withers ona doğru koşarken, elini uzatıp yukarı çekerken yakıt varilleri patlamıştı.

Alevler Sancho'yu tamamen kaplamıştı. Sara ateşin adamın vücuduna tırmanırken, üniformasını etiyle kaynaştırırken izlediği yolu görebiliyordu. Adamın sağ kalması mucizeydi, ama iyi bir mucize değildi; Sara onun üniformasının kararmış kalıntılarını derisinden iki askerin yardımıyla soyarken Sancho'nun attığı çığlıkları hâlâ duyabiliyordu; Sancho'nun bacak ve göğüs derisinin çoğunu soymak zorunda kalmıştı, alttaki parlak kırmızı etler açığa çıkmıştı. Adamın ayaklarındaki ve bacaklarındaki yanıklar irinlenmeye başlamıştı bile, kavrulmuş derinin mide bulandıracak kadar tatlı kokusuna pis bir enfeksiyon kokusu karışıyordu. Sancho'nun gözleri, kolları, elleri ve omuzları tamamen yanmıştı. Yüzü bir kurşunkalemin tepesindeki silgi gibi yumuşak ve pembeydi. Sara'nın üniformanın kalıntıları soymayı bitirmesinden sonra –korkunç bir işti– adam pek ses çıkarmamıştı, sürekli uyuyordu ve sadece yalvararak su istemek için uyanıyordu. Sara adamın sabahleyin veya ertesi gün ölmemesine şaşırılmıştı. Yola çıkmalarından önce, bir an kendisini şaşırtan bir cesarete kapılarak Sancho'yla birlikte kampta kalmayı teklif etmişti. Ama Greer bunu kabul etmemişti. Bu ormanda yeterince askerimizi bıraktık, demişti. Onu rahat ettirmek için elinden geleni yap.

Konvoy bir süre doğu yönünde ilerlemişti, ama şimdi tekrar güneye gidiyordu, Sara bir yoldan geçtiklerini hissediyordu; kamyon artık pek sarsılmıyordu, tekerlek yuvalarına çarpan çamurların ve karların sesi kesilmişti. Sara'nın midesi bulanıyordu, üşüyordu, iliklerine kadar üşüyordu, uzuvları saatlerdir kamyonun arka tarafında oturmaktan uyuşmuştu. Taşıtlarla atlardan ve adamlardan oluşma konvoy Alicia'nın keşif kolunun getirdiği haberleri bekleyerek, dura kalka ilerliyordu. İlk gündeki hedefleri Durango'ya ulaşmaktı; oradaki eski bir tahıl ambarına kurulmuş tahkimatlı bir sığınakta (Roswell'e uzanan ikmal hattındaki dokuz sığınaktan biriydi) geceyi geçirebilirlerdi.

Sara, Peter'in kendisine haber vermeden gitmesine kızmadığına karar vermişti. Başta kızmıştı, Hollis yemek salonuna gelip ona haberi verince; ama Sancho'yla ve Withers'la ilgilenmesi gerektiğinden, bu hissin üstünde pek durmamıştı. Aslında öyle bir şeyin olacağını – tam olarak Peter'la Amy'nin gideceklerini değilse bile, buna benzer bir şeyin olacağını önceden sezmişti. Nihai bir şeyin. Konvoyla birlikte gitmeyi Hollis'le konuşurken, ifade etmese de Peter'la Amy'nin kendileriyle gelmeyeceklerini hissetmişti hep.

Ama Michael kızmıştı. Kızmaktan da öte, hiddetlenmişti. Hollis onu tutmasa karlarda o ikisinin peşine düşecekti. Michael'ın son aylarda neredeyse ihtiyatsızca cesur olması tuhaftı. Sara kendini onun annesi gibi, derin ve tartışılmaz bir şekilde ondan sorumlu gibi hissetmişti hep. Yolda bir ara bu hislerden vazgeçmişti. Yani belki de değişen kişi Michael değildi; kendisiydi.

Kerrville'i görmek istiyordu. O isim zihninde titrek bir hafiflikle asılı duruyordu. Otuz bin kişi. Öğretmen'in onu Sığınak'ın kapısından çıkarıp çarpık dünyaya soktuğu günden beri ilk kez umutluydu. Çünkü dünya çarpık değildi aslında; Sara'nın çocuk hali, Büyük Oda'da uyuyan ve arkadaşlarıyla birlikte oyun oynayan ve avludaki lastikte sallanırken yüzünde güneşi hisseden, dünyanın parçası olabileceği güzel bir yer olduğuna inanan o küçük kız haklı çıkmıştı. İsteddiği öyle basit bir şeydi ki. Birey olmak; insanca yaşamak. Kerrville'de Hollis'le birlikte bunu yapacaktı. Hollis onu seviyordu, bunu defalarca söylemişti. Sanki Sara'nın içindeki, uzun zamandır kilitli bir şeyi açmıştı; çünkü Sara Utah'ta bir yerlerde nöbet tuttıkları o ilk gecede, Hollis tüfeğini bırakıp da onu öpünce o hisse anında kapılıvermişti; ve yüzleri Sara'nın yanaklarında onun sakalını hissedebileceği kadar yakınken, Hollis o sözcükleri kendi tarzıyla usulca, neredeyse utanarak her söyleyişinde sanki kendine dair en derin sırrı itiraf etmişti. Sara'ya onu sevdiğini söylemişti ve bunun karşılığında Sara da onu sevmişti, hemen ve ebediyen. Sara kadere inanmazdı; dünyada çok fazla rastlantı vardı, hayat insanın ölene kadar bir şekilde atlatmayı başardığı talihsizliklerden ve kılpayı kurtuluşlardan ibaret gibiydi. Oysa Hollis'i sevmek kader gibi geliyordu. Sanki alinyazısı çoktan yazılmıştı ve tek yapması gereken rolünü oynamaktı. Annesiyle babasının birbirlerine karşı bu hissi mi duyduklarını merak ediyordu. Onları düşünmekten hoşlanmasa da ve olabildiğince kaçınsa da, soğuk kamyonun arka tarafında yolculuk ederken onların hayatta olmamalarına, bu soruyu onlara soramayışına hayıflanıyordu.

Yaptıkları adil değildi. O korkunç sabahta barakada ikisini Michael, zavallı Michael bulmuştu. Michael on bir yaşındaydı; Sara'ysa on beşine yeni basmıştı. Sara anne babasının onun kardeşine bakacak kadar büyümesini beklediklerine, yaptıkları şeyi kısmen onun yaşı yüzünden yaptıklarına inanıyordu bir yanıla. Sara, Michael'ın çığılıklarını duymuştu, yataktan fırlayıp merdivenden indikten sonra bahçeden geçerek evlerinin arkasındaki barakaya girdiğinde, Michael anne babasının bacaklarına sarılmış haldeydi, onları ayağa kaldırmaya çalışıyordu; Sara kapıda konuşmadan kalakalmıştı ve Michael ağlayarak ondan yardım isterken, onların öldüğünü anlamıştı. O anda dehşete ya da kedere değil, hayrete benzer bir hisse – o sahnenin yalın netliği, acımasız mekaniği karşısında suskun bir şaşkınlığa kapılmıştı. Anne babası halatlar ve bir çift ahşap tabure kullanmışlardı. Halatları boyunlarına sımsıkı bağlayıp tabureleri yana tekmeleyerek devirmişlerdi, kendi vücutlarının ağırlığıyla boğulmuşlardı. Bunu birlikte mi yapmışlardı? Üçe kadar saymışlar mıydı? Sırayla mı yapmışlardı? Michael *N'olur yardım et Sara, onları kurtarmama yardım et*, diye yalvarıyordu, ama Sara'nın gördüğü tek bir şey vardı. Dün gece annesi mısır çöreği yapmıştı; tava hâlâ mutfak masasında duruyordu. Sara belleğini yoklayıp annesinin o işi farklı bir şekilde yaptığını, bir daha görmeyeceği çocuklarına yemeyeceği bir kahvaltıyı hazırladığını bilerek yaptığını (ki biliyor

olmalıydı) gösteren bir ipucu aramıştı. Ama bulamamıştı.

O ve Michael nihai, üstü kapalı bir emre uyarçasına bütün çörekleri yemişlerdi. Ve işleri bittiğinde Sara o günden itibaren kardeşine göz kulak olacağını tıpkı Michael gibi anlamıştı ve bu himayenin bir parçası aralarındaki söze dökülmeyen bir anlaşmaydı, bir daha asla anne babalarından bahsetmeyeceklerdi.

Konvoy yavaşlamıştı. Sara birisinin ileriden seslenip onlara durmalarını söylediğini duydu ve ardından karda yanlarından dörtlüye geçen bir atın sesini işitti. Ayağa kalkınca Withers'in etrafa bakındığını gördü. Adamın sargılı kolları göğsünde, battaniyelerin üstünde yatıyordu. Yüzü kırmızıydı, terliydi.

“Geldik mi?”

Sara bileğinin alt tarafını adamın alınına dokundurdu. Withers'in ateşi yok gibiydi, hatta teni fazla soğuktu. Sara yerdeki bir matarayı alıp, adamın bekleyen ağzına biraz su döktü. Withers ateşi olmamasına karşın çok daha kötü görünüyordu; başını bile kaldıramıyordu.

“Sanmıyorum.”

“Bu kaşıntı beni deli ediyor. Kollarımda karıncalar geziniyor sanki.”

Sara kapağını kapadığı matarayı kenara koydu. Withers'in ateşi olsa da olmasa da rengi kaygı vericiydi.

“Bu iyiye alamet. İyileşmekte olduğunu gösteriyor.”

“Ben öyle hissetmiyorum ama.” Withers derin bir soluk alıp sonra yavaşça verdi. “Lanet olsun.”

Altındaki ranzada yatan Sancho sargılar içindeydi; sadece yüzü, küçük bir pembe daire şeklinde görülüyordu. Sara diz çöküp ilaç çantasından bir stetoskop çıkardı ve adamın göğsünü dinledi. Teneke bir kutuda çalkalanan suyun sesini andıran hırıltılar duydu. Sancho'yu öldüren şeylerden biri dehidrasyondur; oysa ciğerleri su doluydu. Yanakları ateş gibiydi; etrafındaki havada kesif bir enfeksiyon kokusu vardı. Sara adamın üstündeki battaniyeyi düzeltti ve bir bezi ıslatıp onun dudaklarında gezdirdi.

“Durumu nasıl?” diye sordu Withers yukarıdan.

Sara doğruldu.

“Ölmek üzere, değil mi? Yüzünden anlaşılıyor.”

Sara başıyla onayladı. “Fazla yaşayacağını sanmıyorum.”

Withers tekrar gözlerini kapadı.

Sara parkasını giyip kamyonun dışarıya, karlara ve gün ışığına çıktı. Askerler düzenli sıralarını

bozmuşlardı, üçer dörder kişilik gruplar halinde duruyorlardı, sıkıntıyla ve sabırsızlıkla kaş çatıyorlardı; kukuletalarını geriye atmışlardı, soğuk yüzünden burunları akıyordu. Sara ileride sorunun kaynağını gördü. Kamyonlardan birinin kaputu açıktı ve dışarı dumanlar salınıyordu. Kamyonun etrafını çevirmiş bir grup asker ona şaşkınlıkla, yolda dev bir leşe rastgelmişçesine bakıyorlardı.

Michael tampona çıkmıştı, kollarını motora dirseklerine kadar sokmuştu. Greer atının sırtından seslendi: “Tamir edebilir misin?”

Michael’ın başı kaputun altından çıktı. “Sadece bir hortumda sorun var sanırım. Kasa çatlamamışsa değiştirebilirim. Ama biraz daha soğutma sıvısına ihtiyacımız var.”

“Ne kadar sürer?”

“En fazla yarım karış.”

Greer başını kaldırıp askerlere seslendi: “Çemberi daraltalım! Mavi öne geçsin ve şu ağaçlara dikkat edin! Donadio! Donadio hangi cehennemde?”

Alicia ileriden at sırtında geldi, tüfeği omzundaydı, nefesi buharlıydı. Soğuğa karşın parkasını giymemişti ve kazağının üstünde sadece bir yelek vardı.

“Görünüşe göre bir süre burada kalacağız” dedi Greer. “Bari şu yolun ilerisinde ne var bir bakalım. Zamandan kazanmamız gerek.”

Alicia atını döndürüp dörtnala uzaklaştı, ileriden yaklaşan Hollis’in yanından ona bakmadan geçip gitti. Greer, Hollis’i erzak kamyonlarından birinde çalışmakla, askerlere yiyecek ve su dağıtmakla görevlendirmişti.

Hollis “Neler oluyor?” diye sordu Sara’ya.

“Bir saniye. Binbaşı Greer” diye seslendi Sara.

Greer uzaklaşmaya başlamıştı bile. Atını çevirip Sara’ya döndü.

“Sancho efendim. Ölüyor galiba.”

Greer başıyla onayladı. “Anlıyorum. Haber verdiğin için teşekkürler.”

“Siz onun komutanısınız efendim. Ziyaretine gitmeniz onun için çok şey ifade edebilir.”

Greer’in yüzünde duygu belirtisi yoktu. “Hemşire Fisher. Altı saatlik yolu kat etmek için dört saatlik gün ışığımız var. Şu an bunu düşünüyorum. Elinden geleni yap. Başka bir şey?”

“Yakın olduğu biri var mıydı? Onun yanında olabilecek biri?”

“Üzgünüm, şu an bütün adamlarıma ihtiyacım var. Bunu anlayışla karşılar eminim. Şimdi izninle.”

Adam atını sürerek uzaklaştı.

Sara karda dururken, ağlamamak için kendini zor tuttuğunu fark etti birden.

“Gel” dedi Hollis ve onu kolundan tuttu. “Sana yardım edeyim.”

Kamyona geri döndüler. Withers tekrar uyumuştı. Sancho'nun ranzasının yanına iki sandık çektiler. Adamın solukları iyice hırıltılıydı artık; hipoksiden morarmış dudaklarında biraz köpük birikmişti. Sara'nın adamın kalbinin çok hızlı attığını bilmek için nabzını tutmasına gerek yoktu.

“Onun için ne yapabiliriz?” diye sordu Hollis'e.

“Yanında olmaktan başka bir şey yapamayız sanırım.” Sancho ölecekti, Sara bunu baştan beri biliyordu; ama şimdi, adamın gerçekten can çekişmesine tanık olurken, gösterdiği bütün çaba çok yetersiz geliyordu. “Fazla zamanı kalmadı gibi geliyor.”

Haklıydı. Seyrederlerken Sancho'nun solunumu yavaşlamaya başladı. Gözkapakları titreşti. Sara ölen bir insanın hayatının gözlerinin önünden geçtiğini duymuştu. Bu doğruysa, Sancho ne görüyordu? Orada yatan kişi Sara olsa ne görürdü? Sara adamın sargılı elini tuttu ve söyleyecek bir şeyler, avutucu sözler bulmaya çalıştı. Ama aklına bir şey gelmedi. Adamın hakkında bildiği tek şey ismiydi.

Sancho ölünce Hollis battaniyeyi ölü adamın yüzüne çekti. Yukarıda Withers'in kımıldadığını duydular. Sara doğrulunca adamın gözlerini kırıştırdığını, gri yüzünün terle parladığını gördü.

“Öldü mü?”

Sara başıyla onayladı. “Üzgünüm. Arkadaşındı biliyorum.”

Ama Withers onu duymamış gibiydi; aklı başka yerdeydi.

“Vay anasını” diye homurdandı. “Ne biçim rüyaydı. Sanki cidden oradaydım.”

Hollis şimdi Sara'nın yanında duruyordu. “Ne dedi?”

“Çavuş” diye sordu Sara, “ne rüyası?”

Hollis rüyayı unutmaya çalışırcasına ürperdi. “Korkunçtu. Kadının sesi. Ve o iğrenç koku.”

“Kimin sesi Çavuş?”

“Şişman bir kadının” diye yanıtladı Withers. “İriyarı, çirkin, şişman, sigara içen bir kadının.”

Michael bozulmuş beş tonluk kamyonun başını kaldırınca Alicia'yı gördü – kadın karlı yokuştan aşağı dörtnala yaklaşıyordu. Michael'ın yanından hızla geçerken Greer'a sesleniyordu.

Neler oluyordu?

Michael'ın yanında ağız açık kalakalmış olan Wilco, Alicia'nın atını gözleriyle takip ediyordu. Alicia'nın mangasının geri kalanı da şimdi yokuş aşağı yaklaşmaktaydı.

Michael “Şu işi bitir” dedi ve Wilco'dan karşılık alamayınca elindeki ingilizanahtarını adamın eline tutuşturdu. “Çabuk ol ama. Yola çıkıyoruz galiba.”

Alicia'nın peşinden giden Michael, kadının atının karda bıraktığı izleri takip etti. Attığı her adımda biraz daha emin oluyordu: Alicia tepenin ardında bir şey, kötü bir şey görmüştü. Hollis'le Sara kamyonun kasasından indiler, atından inen Alicia'nın yanına gittiler; Alicia kolunu sallayarak tepenin arkasını gösteriyordu ve ardından diz çöküp telaşla kara şekiller çizmeye başladı. Michael yanlarına varınca Greer'ın “Kaç tane?” dediğini işitti.

“Geceleyin geçmiş olmalılar. İzler hâlâ taze.”

“Binbaşı Greer...” Konuşan Sara'ydı.

Greer elini kaldırıp onu susturdu. “Söylesene yahu, kaç tane?”

Alicia ayağa kalktı. “Çokluk'un *tamamı*” dedi. “Ve dosdoğru şu dağa gidiyorlar.”

Altmış dört

Theo irkilerek değil, yuvarlanıyormuş hissiyle uyandı; yuvarlanıyordu ve dünyaya düşüyordu. Gözleri açıktı. Bir süredir açık olduklarını fark etti. Bebek, diye düşündü. Elini uzatınca yanındaki Mausami'yi buldu. Kadın onun dokunuşu üzerine kımıldadı, dizlerini yukarı çekti. İşte buydu. Theo rüyasında bebeği görmüştü.

İliklerine kadar üşüyordu, ama ter içindeydi. Ateşinin çıkıp çıkmadığını merak etti. Ateş düşürmek için terlemek gerekirdi; Öğretmen öyle derdi hep, Theo'nun annesi de, yatakta alev alev yanan oğlunun yüzünü parmaklarıyla okşarken. Ama bu çok eskidendi, bir anının anısıydı. Theo'nun öyle uzun süredir ateşi çıkmamıştı ki, nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Battaniyeyi açıp ayağa kalktı, soğukta titriyordu, vücudunu kaplayan nem son ısısını da emiyordu; üstünde gün boyunca, bahçede odun istiflerken giydiği ince tişört vardı. Nihayet kışa hazırıldılar, bütün hazırlıklar tamamlanmıştı. Tişörtü çıkarıp komodinden başka bir tane aldı. Yan binalardan birinde giysi dolu dolaplar bulmuştu, giysilerden bazıları hâlâ paketliydi: tişörtler, pantolonlar, çoraplar, termal iç çamaşırları, yüne benzeyen ama yün olmayan süveterler. Farelerle güveler bir kısmını kemirmişti, ama hepsini değil. Buranın eski sahibi her kimse, uzun vadeli hazırlıklar yapmıştı.

Kapının yanından botlarını ve pompalı tüfeğini alıp merdiveni indi. Oturma odasındaki ateş sönmeye yüz tutmuştu, korlu küllerden ibaretti. Theo saati bilmesede de şafağın yakın olduğunu hissediyordu; haftalar boyunca, Maus'la birlikte ritmini buldukça, geceleri uyuyup pencere günün ilk ışığıyla aydınlanır aydınlanmaz uyandıkça, zamanı hem doğal hem de yepyeni bir şekilde kestirebilir olmuştu. Sanki derin bir içgüdü deposuna, türünün çoktandır gömülü bir ortak anısına ulaşmıştı. Meselenin sadece projektörsüzlük olduğuna inanmıyordu artık; mesele bu mekândı. Maus da hissetmişti, ilk gün balık avlamak için nehre gittiklerinde ve sonra mutfakta, Theo'ya güvende olduklarını söylemişti bu yüzden.

Oturup botlarını giydi, askı kancalarından birinden kalın bir süveter aldı, pompalı tüfeğinin dolu olup olmadığını kontrol etti ve sundurmaya çıktı. Doğuda, vadiyi çevreleyen tepelerin ardında, gökyüzüne hafif bir ışık yayılıyordu. Theo ilk hafta boyunca, Maus uyurken sabahlara kadar sundurmada oturmuştu; her şafak söküşünde şaşkıncu bir hüzne kapılmıştı. Karanlıktan ve getirebileceği şeylerden hayatı boyunca korkmuştu; gece göğünün ne kadar güzel olduğunu, insana engin ve sonsuz bir şeyin parçası olduğunu hissettirdiğini, aynı anda hem küçük hem de büyük hissettirdiğini hiç kimse, babası bile söylememişti. Soğukta bir an durup yıldızları seyretti ve gece havasını soludu, zihniyle bedenini uyandırdı. Madem kalkmıştı, Mausami uyandığında ev buz gibi olmasın diye ateş yakacaktı.

Sundurmadan bahçeye indi. Günlerdir odun toplayıp kesmekten başka pek bir şey yapmamıştı. Nehrin civarındaki orman devrilmiş ağaçlarla doluydu, bunlar kuruydu ve yakılmaya uygundu.

Theo'nun bulduğu testere işe yaramazdı, dişleri iflah olmaz şekilde paslanmıştı, ama balta epey faydalı olmuştu. Şimdi emeğinin meyveleri ahırda istiflenmişti, saçağın altında da odunlar vardı, üzerleri muşambayla örtülüydü.

O insanlar, diye düşündü ahırın aralık kapısına doğru yürürken. Bulduğu fotoğraflardaki insanlar. Burada mutlu olup olmadıklarını merak etti. Evde başka fotoğraf bulmamıştı ve arabaya bakmak ancak iki gün önce aklına gelmişti. Tam olarak ne aradığını bilmiyordu, ama sürücü koltuğunda birkaç dakika oturup da bir şeyler olmasını umarak, gelişigüzel düğmeleri çevirip tuşlara bastıktan sonra doğru yere basmıştı. Gösterge panelinde küçük bir kapak açılmıştı, haritalar ve altlarında gizli bir deri cüzdan ortaya çıkmıştı. Cüzdanın içindeki bir kartta UTAH MOTORLU TAŞITLAR VERGİ DAİRESİ yazısı ve altında bir isim vardı: David Conroy. David Conroy, Mansard İlçesi, No: 1634, Provo, UT. Soyadları bu işte, demişti Mausami'ye kartı göstererek. Conroy.

Ama ahır kapısı, diye düşündü Theo; ahır kapısında bir terslik vardı. Neden öyle aralıktı? Theo kapamayı unutmuş olabilir miydi? Ama *kapatmıştı*; bunu net hatırlıyordu. Ve bunu düşünür düşünmez yeni bir ses duydu: içeriden gelen hafif bir hışırtı.

Donakaldı, kendini çıt çıkarmamaya zorladı. Uzun bir an boyunca hiç ses duymadı. Belki de bir ses duyduğunu sanmıştı sadece.

Sonra o ses yine geldi.

En azından içerideki her neyse, Theo'yu henüz fark etmemişti. Bir viralse, Theo'nun tek bir atış şansı vardı. Eve geri dönüp Mausami'yi uyaraabilirdi, ama nereye gideceklerdi ki? En iyisi hâlâ sahip olduğu sürpriz avantajını kullanmaktı. Dikkatle, nefesini tutarak pompalı tüfeğin sürgüsünü çekti, ilk merminin yuvaya girerken çıkardığı tıkırtıya kulak kabarttı. Ahırın içlerinden hafif bir darbe sesi, sonra da neredeyse insani bir iç geçirme sesi geldiğini işitti. Ahır kapısını namluyla yavaşça açarken arkasından fısıldayan bir ses loşluğu aydınlattı.

“Theo? Ne yapıyorsun?”

Mausami'nin üstünde uzun geceliği vardı, saçları omuzlarına dökülmüştü; şafak öncesi karanlığında bir hayalet gibiydi. Theo konuşmak, ona geri çekilmesini söylemek için ağzını açırken kapı açılıverdi ve pompalı tüfeğin namlusuna öyle hızlı çarptı ki Theo savruldu. Kendiliğinden ateş alan tüfek onu geriye sendeletti. Bir gölge Theo'nun yanından bahçeye sıçradı.

“Ateş etme!” diye haykırdı Mausami.

Karşılarında bir köpek vardı.

Hayvan Mausami'nin birkaç metre ilerisinde, kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırarak durdu. Postu kalındı, rengi gümüş grisiydi ve siyah benekliydı. Cılız bacaklarının üstünde durup Mausami'ye bakıyordu, onu selamlıyordu sanki, boynunu itaatkârca bükümüştü; kulaklarını geriye, omuzlarının yünsü tüylerine yatırmıştı. Nereye bakacağını bilemediği, kaçmakla saldırmak arasında kararsız kaldığı belliydi. Genzinin derinliklerinden hafif bir hırıltı yükseldi.

“Maus, dikkatli ol” diye uyardı Theo.

“Beni ısıracağını sanmam. Isırmazsın değil mi oğlum?” Mausami çömeli bir elini köpeğe uzattı, koklasın diye. “Karnın aç o kadar, değil mi? Ahırda yiyecek arıyordun.”

Köpek Theo’yla Mausami’nin tam arasındaydı; hayvan saldırırsa pompalı tüfek işe yaramazdı. Theo tüfeği sopa niyetine kullanmak üzere ters çevirerek ihtiyatla bir adım yaklaştı.

“Tüfeği indir” dedi Mausami.

“Maus...”

“Ciddiyim Theo.” Mausami köpeğe gülümsedi; elini indirmemişti. “Bu beyefendiye ne kadar uslu bir köpek olduğunu gösterelim hadi. Gel buraya oğlum. Anneciğinin elini koklamak ister misin?”

Hayvan azar azar yaklaştı, geriledi, sonra tekrar ilerledi, siyah bir düğmeyi andıran burnunu Mausami’nin uzanmış eline yaklaştırdı. Theo hayretle seyrederken köpek yüzünü Mausami’nin eline yaslayıp yalamaya başladı. Az sonra Maus yerdedi, toprakta oturuyordu, hayvanla tatlı tatlı konuşuyordu, yüzünü ve postunu okşuyordu.

“Gördün mü?” dedi gülerek, hazla silkinen köpek kulağına tükürükler saçarak ve gürültüyle hapsirirken. “Kocaman, çok tatlı bir köpek o. Adın ne dostum? Hımm? Adın var mı senin?”

Theo pompalı tüfeği hâlâ savurmaya hazır halde başının üstünde tuttuğunu fark etti. Gevşedi, utanmıştı.

Mausami ona başlıklarına kaşlarını çattı. “Sana kin gütmeyiz eminim. Gütmeyiz değil mi oğlum?” dedi hayvana, postunu şevkle okşayarak. “Ne dersin? Cılız şey seni. Kahvaltı ister misin? Hoşuna gider mi?”

Güneş tepenin ardından yükselmişti; Theo gecenin onlara bir köpek bırakıp gittiğini fark etti.

“Conroy” dedi.

Mausami ona baktı. Köpek kadının kulağını yalıyordu, burnunu neredeyse şehvetle ona sürtüyordu.

“İsmi bu olsun” diye açıkladı Theo. “Conroy.”

Mausami köpeğin yüzünü ellerinin arasına alıp yanaklarını sıktı. “Bu sen misin? Conroy musun?” Köpeğin kafasını evet anlamında salladı ve neşeyle güldü. “Tamam öyleyse, Conroy.”

Theo köpeği eve almak istemedi, ama Maus kararlıydı. Kapı açılır açılmaz köpek merdiveni çıktı, evin sahibiymişçesine bütün odalarda heyecanla gezindi, uzun tırnakları zeminde tıklar tıklar sesler çıkardı. Maus domuz yağında balık ve patates kızartarak ona kahvaltı hazırladı ve bir kaba koyup mutfak masasının altına bıraktı. Conroy kanepedeki yerini almıştı bile, ama kabın bırakılışının sesini duyunca mutfağa daldı ve yüzünü kaba gömüp, karnını doyururken onu uzun burnuyla iterek yerde kaydırıldı. Maus ikinci bir kabı suyla doldurup onu da yere bıraktı. Conroy kahvaltısını bitirip de uzun uzun, lıkır lıkır su içtikten sonra odadan koşarak çıkıp kanepeye geri döndü ve hazla, uzun uzun iç geçirerek tekrar uzandı.

Köpek Conroy. Nereden gelmişti? İnsanlara alışık olduğu belliydi; eskiden bir sahibi vardı. Sıksıkaydı, ama bir deri bir kemik değildi. Tüyleri kirliydi, ama sağlıklı görünüyordu.

“Küveti doldur” diye emretti Maus, Theo’ya. “Kanepede öyle oturacaksa yıkamak istiyorum.”

Theo dışarıda su kaynatmak için ateş yaktı; küvet hazır olduğunda sabah güneşi bahçenin üstünde epey yükselmişti. Kış yaklaşırsa da öğle civarı hava kısa kollu giysiler giyecek kadar ılık olabiliyordu. Theo bir kütüğe oturup Maus’un köpeği yıkamasını, değerli sabunlarını hayvanın gümüşi postunda gezdirmesini, tüylerini parmaklarıyla olabildiğince ayırmasını ve kirleri tırnaklarıyla sökmesini seyretti. Köpek çok utanmış görünüyordu; *Yıkanmak mı? Kimin fikriydi ki bu?* diyordu sanki. Maus işini bitirince Theo ıslak, iri hayvanı küvetten aldı ve Maus tekrar, yavaşça çömelip –böyle basit hareketleri bile yapmakta zorlanıyordu giderek– köpeği battaniyeyle sardı.

“Öyle kıskanç kıskanç bakmasana.”

“Ben mi?” Ama Maus haklıydı; Theo’nun hissettiği tam da buydu. Conroy battaniyeyi üstünden atıp adamakallı silkelenmişti, her tarafa su damlacıkları sıçramıştı.

“Alışsan iyi olur” dedi Maus.

Bu doğrudu; bebeğin doğumu artık yakındı. Maus’un her tarafı büyümüş gibiydi, içinde yaşayan iyicil varlığın etkisiyle şişmişti; saçları bile daha kabarık görünüyordu. Theo, Maus’un bundan yakınmasını bekliyordu, ama Maus asla yakınmıyordu. Maus’u ve onun battaniyeyle kurulama çabalarına (ki gecikmiş ve gereksizdi) nihayet teslim olmuş köpeği seyrederken, birden her şey için derin bir minnet duydu. Hücredeyken sadece ölmeyi istemişti. Hatta daha önce bile. Bu yönüyle mücadele etmişti hep. Pes eden insanlar: Theo onları çeken gücü, açlık kadar yoğun hasreti iyi biliyordu. Teslim olmak; vahşi karanlığa adım atmak. Bu bir çeşit oyun haline gelmişti, yarı ölü değilmişçesine günbegün ortalıkta dolanmak, herkesi kandırmak, Peter’ı bile. O his yoğunlaştıkça insanları kandırması kolaylaşıyordu ve sonunda sırf yaptığı rol sayesinde ayakta kalmıştı. Sundurmadaki o ikinci vakti Michael ona bataryalardan bahsedince Theo’nun içinden bir ses şöyle demişti: Tanrı’ya şükür ki bitiyor.

Oysa şimdi bambaşkaydı. Hayatı düzene girmişti. Dahası, sanki ona yepyeni bir hayat verilmişti.

Günün geri kalanını dışarıda geçirdikten sonra eve döndüler. Conroy yatağın ayakucunun dibine

uzandı; Theo'yla Maus her geceki gibi seviştiler, bebeğin aralarında tekme atmasını hissederek. İlgi çekme amaçlı, ısrarcı vuruşlar; mors kodu gibiydi. Theo başta bunu rahatsız edici bulmuştu, ama artık öyle bulmuyordu. Hepsi, sıcak etten kesenin içindeki bebeğin tekmeleri ve dürtmeleri, Mausami'nin hafif çığlıkları, hareketlerinin ritmi ve şimdi yerde kıvıldanan, pür dikkat kesilmiş Conroy'un çıkardığı sesler. Lütuf, diye düşündü Theo. Uykuya dalarken aklına gelen sözcük buydu. Burası buydu işte. Bir lütuftu.

Sonra ahır kapısını anımsadı.

Sürgüyü kapadığını *biliyordu*. Bu anı zihninde net ve belirgindi: Eve dönmeden önce gıcırdayan kapıyı kapatıp sürgüyü çekmişti.

Ama bu doğrusa Conroy içeri nasıl girmişti?

Birden yataktan fırlayıp bir pantolon giymeye, bir eliyle botlarını ve diğer eliyle kazağını giymeye başladı. Gün boyunca eve girip çıkmıştı, ama bir kez olsun bakmamıştı.

Ahırın içine bakmamıştı.

“Ne oldu?” diyordu Mausami. “Theo, ne oldu?”

Artık yatakta oturuyordu, battaniyeyi göğsüne çekmişti. Heyecanını sezen Conroy ayağa fırlamıştı ve odada uzun tırnaklarını tıkırdatarak geziniyordu.

Theo kapının yanındaki pompalı tüfeği kaptı. “Burada kal.”

Conroy'u Mausami'nin yanında bırakmak istedi, ama köpek gelmekte kararlıydı; Theo evin ön kapısını açar açmaz Conroy bahçeye fırladı. Theo tüfeğinin kundağını omzuna yaslayarak o gün ikinci kez ahıra usulca yaklaştı. Kapı hâlâ açıktı, tam bıraktıkları gibiydi. Conroy önden koşarak karanlıkta gözden kayboldu.

Theo usulca kapıdan geçerken pompalı tüfeği kaldırıp ateş etmeye hazırlandı. Köpeğin karanlıkta hareket ettiğini, yeri kokladığını duyabiliyordu.

“Conroy?” diye fısıldadı. “Ne var?”

Gözleri karanlığa alışınca köpeğin park edilmiş Volvo'nun hemen arkasındaki toprakta dönüp durduğunu gördü. Yerde, odun yığınının yanında Theo'nun günler önce bıraktığı bir lamba vardı. Pompalı tüfeği bacağına yaslayarak çabucak diz çöküp fitili yaktı. Conroy'un toprakta bir şey bulduğunu duyabiliyordu.

Bir konserve kutusuydu. Theo onu tırtıklı kenarlarından tutarak kaldırdı; birisi konserveyi bıçakla açmıştı. Kutunun iç duvarları ıslaktı, et kokuyordu. Theo feneri daha yukarı kaldırıp yeri aydınlattı. Ayak izleri. Tozda bir insanın ayak izleri.

Burada daha önce birisi vardı.

Altmış beş

Doktor'un işiydi. Onu doktor kurtarmıştı ve Lacey sonunda ona biraz olsun rahatlık sağlayabildiğini umuyordu.

Aradan geçen yıllar Lacey'nin çok eskide kalmış, ta en baştaki o geceye dair anılarını tuhaf bir şekilde etkilemişti. Çılgınlıklar ve dumanlar. Can çekişenlerin feryatları ve cesetler. Dünyaya yayılan siyah, muazzam, sonsuz bir gece dalgası. Bazen her şeyi sanki onyıllar değil de günler önce yaşamışçasına anımsıyordu; bazense gördüğü görüntüler ve duyduğu hisler önemsiz, şüpheli ve uzak geliyordu, yıllar boyu içinde salındığı geniş bir akıntıdaki başıboş saman parçaları gibi geliyordu.

Carter'ı anımsıyordu. Lacey, Wolgast'ın arabasından koşarak, kollarını sallayıp bağırarak uzaklaşırken Carter gelmişti; Carter onun çağrısını yanıtlayarak üstüne atlamıştı, tepesine büyük ve kederli bir kuş gibi konmuştu. *Ben... Carter'im.* Diğerleri gibi değildi. Lacey onun canavar görüntüsünün ardındaki kırık kalbini, yaptıklarını yapmaktan hiç haz almadığını görebilmişti. Etraflarında kaos vardı, çılgınlıklar ve silah sesleri ve dumanlar: Askerler yanından koşarak geçiyorlardı, bağırıyor ve ateş ediyor ve ölüyorlardı, kaderleri dünya başladığında yazılmıştı, ama Lacey artık orada değildi; çünkü Carter ağzını onun boynuna dayarken, kalbinin hafif atışlarını kendisinininkine çağırırken Lacey hissetmişti. Onun bütün acılarını ve şaşkınlığını ve uzun, üzücü hayat hikâyesini. Yol altındaki paçavralardan ve bohçalardan yapılmış yatağını, cildindeki teri ve toz toprağı, uzun yolculuğunu; yanında duran, ızgarası mücevherden yapılmış dişleri andıran büyük, ışıltılı arabayı ve kadının sesini, dünyanın kirliliğinin içinden onu çağıran sesini; biçilmiş çimlerin tatlı kokusunu ve bir bardak çayın serinliğini; suyun aşağı çekişini ve kadının, Rachel Wood'un ona sımsıkı tutunmasını, onu aşağı çekmesini. Lacey adamın hayatını, ruhunu şimdi içinde taşıdığı kadını –Lacey bunu sezmişti– sevdiği kadar asla sevmediği küçük insan hayatını kendi içinde hissetmişti. Carter'ın dişleri boynunun yumuşak kıvrımına batarken, duyuları onun nefesinin sıcaklığıyla dolan Lacey kendi sesinin köpürerek yükseldiğini işitmişti. *Tanrı senden razı olsun. Tanrı senden razı olsun ve seni korusun Bay Carter.*

Sonra Carter gitmişti. Lacey yerde yatıyordu, kanıyordu, zaman geçiyordu, hastalık başlıyordu; Lacey, Carter'daki şeyin kendisine geçtiğini biliyordu. Gözlerini kapatıp dua etti, bir alamet için dua etti, ama alamet gelmedi. Tıpkı küçük bir kızken, adamlar gittikten sonra tarlada kaldığı zamanki gibi. O karanlık saatte Tanrı onu unutmış gibi geldi, ama sonra şafak tepedeki göğü aydınlatırken, dinginliğin içinden bir adam çıktı. Lacey onun hafif ayak seslerini duyabiliyordu, teninin ve saçlarının kokusunu alabiliyordu. Konuşmaya çalıştı ama başaramadı; adam da onunla konuşmadı, adını da söylemedi. Lacey'yi sessizce, çocukmuş gibi kucığına aldı; Lacey onun kendisini cennetteki evine götürmeye gelen Tanrı olduğunu düşündü. Adamın gözleri gölgeliydi; saçları siyah bir haleydi, dağınık ve güzeldi, tıpkı gür ve gri sakalı gibi. Lacey'yi dumanı tüten harabelerin arasından taşıdı ve Lacey adamın ağladığını gördü. Bunlar Tanrı'nın gözyaşları diye düşündü Lacey, elini uzatıp onlara

dokunmak istedi. Tanrı'nın ağlayacağı hiç aklına gelmemişti, ama yanılmıştı tabii. Tanrı sürekli ağlayacaktı. Sürekli ağlayacaktı ve hiç durmayacaktı. Bitkinliğin huzuruna kapıldı; bir süre uyudu. Sonra olanları anımsamıyordu, ama her şey bitip de hastalık geçtiğinde gözlerini açınca adamın başardığını anladı; adam onu kurtarmıştı. Lacey, Amy'ye giden yolu bulmuştu, nihayet bulmuştu.

Lacey diyen bir ses duydu. Dinle.

Lacey bunu yaptı. Dinledi. İnsan sesleri üzerinde, su yüzeyinden geçen bir esinti gibi, kan dolaşımı gibi geziniyordu. Dört bir yandan, her yerden geliyorlardı.

Duy onları Lacey. Hepsini duy.

Böylece yıllar boyu beklemişti. O, Rahibe Lacey Antoinette Kudoto ve onu kucağında taşıyarak ormandan geçiren, Tanrı değil insan olan adam. İyi kalpli doktor – Lacey o adamı öyle düşünüyordu; doktora taktığı isim buydu, oysa doktorun gerçek ismi, vafiz ismi Jonas'tı. Jonas Lear. Dünyanın en hüznü adamıydı. Birlikte küçük vadideki, Lacey'nin hâlâ oturduğu evi inşa etmişlerdi. Lacey'nin gençliğinin tozlu yollarından ve kil kırmızısı arazilerinden hatırladığı kulübelerden çok büyük değildi ama daha sağlamdı, dayanıklıydı. Doktor bir keresinde ona daha önce de, Maine ormanındaki bir gölün kıyısında bir ev, bir kulübe inşa ettiğini söyledi. Bu kulübeyi karısı Elizabeth'le birlikte inşa ettiğini; karısının öldüğünü söylemedi, ama söylemesine gerek yoktu. Terk edilmiş bina kompleksi yağmalanmayı bekliyordu. Şale'nin yanmış kalıntılarından keresteler toplamışlardı; depo binalarından çekiçler, testereler, planyalar, çivi dolu torbalar, çimento çuvalları ve bir karıştırıcı aldılar, kulübenin temelini inşa etmek ve şömine yapmak için birlikte kaldırdıkları doğal taşların örgüsünü sağlamlaştırmakta kullandıkları harcı elde etmek için. Koca bir yazı eski kışlanın çatı padavralarını sökmekle geçirdikten sonra bunların delik deşik olduğunu, su geçirdiğini fark ettiler; sonunda üzerlerini çimen parçalarıyla örttüler. Silahlar da vardı, çeşit çeşit yüzlerce silah; onca silahtan kurtulmak kolay değildi. Bir süre bununla uğraştılar, askerlerin silahlarını sökmekle, sonunda geride gömmeye bile değmeyecek büyük bir somun, cıvata ve parlak metal parçaları yığını kalana dek.

Doktor onun yanından sadece bir kez, tohum aramak için ayrıldı; dağdaki üçüncü yazlarıydı. Geride bıraktığı tek silahı, tüfeği yanına aldı, ayrıca yolda ihtiyaç duyacağı yiyecek ve benzin gibi şeyleri de aldı, hepsini yolculuğu için hazırladığı kamyonete yükledi. Üç gün dedi, ama Lacey dağa çıkan kamyonetin motorunun sesini duyduğunda tam iki hafta geçmişti. Adam araçtan indiğinde öyle umutsuz görünüyordu ki Lacey onun sırf dönmeye söz verdiği için geldiğini anladı. Adam Grand Junction'a kadar gittiğini ve sonra dönmeye karar verdiğini itiraf etti. Kamyonette vaat ettiği tohum torbaları vardı. O gece şömineyi yaktı ve yanında korkunç bir suskunlukla, perişan halde oturarak alevlere baktı. Lacey ilk kez bir erkeğin gözlerinde o kadar derin bir acı görüyordu ve adamın üzüntüsünü geçiremeyeceğini bilse de o gece yanına gitti ve artık her açıdan karı koca gibi yaşamaları gerektiğini söyledi. Ona bu sevgiyi, bu bağışlanma tadını sunmak küçük bir armağan vermek gibiydi; ve zamanla, onunla birlikte oldukça, sevmek kadar sevmeyi de istediğini anladı. Yıllarca önce, çocukluğunun tarlalarında başladığı yolculuğun sonuydu bu.

Adam bir daha asla gitmedi.

Lacey adamı yıllarca sevdi, onunkinin tersine hiç yaşlanmayan bedeniyle. Dağlarında baş başa, birbirlerini kendi tarzlarında sevdiler. Adamın ölümü yavaş oldu, yıllara yayıldı; durumu azar azar kötüleşti ve sonra ağırlaştı. Gözleriyle saçları. Dişleriyle cildi. Bacaklarıyla kalbi ve ciğerleri. Lacey'nin adam son yolculuğuna tek başına çıkmak zorunda kalmasın diye onunla birlikte ölmeyi istediği pek çok gün oldu.

Bir sabah bahçede çalışırken onun yokluğunu hissetti; eve girdi, sonra ormana gitti, ona seslendi. Mevsim yaz ortasıydı, hava taze ve aydınlıktı, yaprakların üstüne gün ışığı çiseliyordu sanki. Adam ağaçların seyrek olduğu ve gökyüzünün görüldüğü bir yeri seçmişti; buradan vadiyi ve ötesindeki, engin ve sakin bir denizi andıran, mavi ufka dalga dalga uzanan dağları görebiliyordu. Bir küreğe yaslanmıştı, soluk soluğaydı. Artık ihtiyar bir adamdı, gri ve narindi, ama burada toprağa çukur

kazıyordu. Lacey o çukur ne için diye sorunca adam benim için dedi. ldüğüm zaman sen kazmak zorunda kalmayasın diye. Mevsim yaz, çukur kazacak kadar beklemek olmaz. Adam gündüz ve akşam boyunca kazdı, küçük küreğini her kullandıktan sonra durup soluklanıyordu. Lacey onu kayranın kenarından seyretti, çünkü adama yardım etmeyecekti. Ve adam işini bitirince, çukur yeterince derinleşince, uzun yıllar boyu birlikte yaşadıkları eve, kalın keresteler ve lifli halatlar kullanarak kendi elleriyle yaptığı, artık ikisinin şeklini alarak sarkmış yatağı gitti; sabah olduğunda ölmüştü.

Bu ne kadar zaman önceydi? Lacey anlatırken duraksadı; Amy'nin ve genç adamın –Peter'ın– gözleri onu odanın diğer tarafından seyrediyordu. Onca zaman sonra bunları anlatmak ne tuhaftı: Jonas'ı, o korkunç geceyi, burada olup biten her şeyi anlatmak. Ateşi karıştırdı ve ısınsın diye üstüne bir tencere yerleştirdi. Bir perdeyle ayrılan iki tane basık tavanlı odadan oluşma evin ılık ve hoş kokulu havası ateşle aydınlanıyordu.

“Elli dört sene” diyerek kendi sorusunu yanıtladı. Kendine tekrar söyledi. Jonas onu tek başına bırakıp gittiğinden beri elli dört sene geçmişti. İçinde kapanına kısılmış tombul bir opossumun etiyle, bol bol sebzeyle ve kış için stok yaptığı dayanıklı yumrukökleriyle hazırladığı yahni bulunan tencereyi karıştırdı. Raflardaki kavanozlarda her sene kullandığı tohumlar, Jonas'ın paketler içinde getirdiği tohumların torunları duruyordu. Kabak ve domates, patates, balkabağı, soğan, şalgam ve marul. Çok şeye ihtiyacı yoktu, soğuktan etkilenmiyordu ve bazen günlerce, hatta haftalarca doğru dürüst beslenmediği oluyordu; ama Peter acıkacaktı. Tam Lacey'nin hayal ettiği gibiydi o, genç ve güçlüydü, yüzü azimliydi, ama Lacey onun daha uzun boylu olacağını düşünmüştü nedense.

Peter'ın kendisine kaşlarını çatarak baktığını fark etti.

“Elli yıldır... tek başına mısın?”

Lacey omuz silkti. “Çok uzun sayılmaz.”

“Ve sinyal kulesini *sen* kurdun.”

Sinyal kulesi; Lacey bunu az kalsın unutacaktı. Ama Peter eninde sonunda soracaktı elbette. “Ah, doktor kurdu.” Lacey böyle konuşunca doktoru çok özledi. Gözlerini kaçırdı, yahniyi karıştırmayı kesip sırtını dönerek ellerini bir bezle sildi ve masadaki kâseleri topladı. “Sürekli bir şeylerle uğraşırdı. Ama konuşacak bol bol zamanımız olacak. Şimdi yemek yiyelim.”

Onlara yahni servisi yaptı. Peter'ın iştahla yediğini görmek hoşuna gitti, Amy'nin ise sadece rol yaptığını anlamıştı. Lacey'nin asla iştahı olmazdı. Lacey yemek vakti gelince açlık değil biraz tuhaf bir şey hissediyordu, zihni ona havadan sudan bahsedercesine *Artık bir şeyler yesen iyi olur* diyordu.

Oturup Peter'ı minnetle seyretti. Dışarıda, dağa gece karanlığı çöküyordu. Lacey bir başka geceyi görüp görmeyeceğini bilmiyordu; yakında özgür olacaktı.

Karınlarını doyurduklarında masadan kalkıp yatak odasına gitti. Küçük oda yalındı, içinde sadece doktorun yaptığı yatak ve Lacey'nin gereksindiği birkaç eşyayı koyduğu bir şifoniyer vardı. Kutular yatağın altındaydı. Peter perdeli girişte durup Lacey'nin diz çökmesini ve kutuları çekip çıkarmasını sessizce seyretti. Bir çift Ordu malı kilitli kutu; eskiden içlerinde silahlar vardı. Amy şimdi Peter'ın arkasındaydı, meraklı gözlerle seyrediyordu.

“Bunları mutfağa taşımama yardım edin” dedi Lacey.

Bu anı kaç yıl boyunca hayal etmişti! Kutuları yere, masanın yanına bıraktılar. Lacey tekrar diz çöküp ilk kutunun, Amy için sakladığı kutunun kilitlerini açtı. İçinde Amy'nin manastıra geldiğinde

taşıdığı sırt çantası vardı. Powerpuff Girls.

Lacey “Bu senin” diyerek sırt çantasını masaya bıraktı.

Kız bir an sırt çantasına öylece bakakaldı. Sonra fermuarını özenle açıp içindekileri çıkardı. Bir diş fırçası. Üzerine parlak pullarla ŞIMARIK yazılmış minik, eski bir tişört. Eski bir kot pantolon. Ve en altta, pamuklu kadifeden yapılmış, bronz rengi, uçuk mavi ceketli bir oyuncak tavşan. Tavşanın kumaşı lime lime olmuştu; kulaklarından biri eksikti, dışarı kıvrık bir tel çıkmıştı.

“Bu tişörtü sana Rahibe Claire almıştı” dedi Lacey. “Rahibe Arnette’in hoşuna gitmemişti sanırım.”

Amy diğer nesnelere masaya, kenara koymuştu ve tavşanı iki eliyle tutuyordu, yüzüne bakıyordu.

“Rahibeler” dedi Amy. “Kardeşin... olmayan.”

Lacey onun karşısına bir sandalye çekti. “Evet Amy. Sana öyle demiştim.”

“Tanrı’nın gözünde kardeşiz.”

Amy tekrar gözlerini indirdi. Tavşanın kumaşını başparmağıyla okşadı.

“Bana o getirmişti. Hasta odasında. Uyanmamı söyleyen sesini hatırlıyorum. Ama karşılık verememişim.”

Lacey, Peter’in dikkatle seyrettiğinin farkındaydı.

“Kim getirmişti Amy?” diye sordu.

“Wolgast.” Amy’nin sesi dalgındı, geçmişe dalmıştı. “Bana Eva’dan bahsetmişti.”

“Eva?”

“Eva öldü. Wolgast onu kurtarmak için kalbini verirdi.” Kız Lacey’nin gözlerine tekrar baktı, gözlerini dikkatle kısarak. “Sen de oradaydın. Şimdi hatırladım.”

“Evet. Oradaydım.”

“Bir adam daha vardı.”

Lacey başıyla onayladı. “Ajan Doyle.”

Amy birden kaşlarını çatı. “Ondan hoşlanmamıştım. Hoşlandığımı sanıyordu ama hoşlanmamıştım.” Gözlerini kapadı, hatırlıyordu. “Arabadaydık. Arabadaydık ama sonra durduk.” Gözlerini açtı. “Sen yaralanmıştın. Neden kanıyordun?”

Lacey neredeyse unutmuştu; onca şeyden sonra öykünün bu kısmı önemsiz gelmişti. “Açıkçası ben de bilmiyorum! Askerlerden biri vurmuştu herhalde.”

“Arabadan inmiştin. Bunu niye yaptın?”

“Burada seninle olabilmek için Amy” diye yanıtladı Lacey. “Geri geldiğinde burada birisi olsun diye.”

Yine sessizlik oldu; kız parmaklarını tavşanın üstünde tılsımmış gibi gezdiriyordu.

“Öyle üzgünler ki. Öyle korkunç rüyalar görüyorlar ki. Onları sürekli duyuyorum.”

“Ne duyuyorsun Amy?”

“*Ben kimim, ben kimim, ben kimim* diye sorup duruyorlar, ama cevaplayamıyorum.”

Lacey kızın çenesini avcuna aldı. Gözleri yaşlarla parlıyordu. “Cevaplayacaksın. Zamanı gelince.”

“Ölüyorlar Lacey. Ölüyorlar ve duramıyorlar. Neden duramıyorlar?”

“Bence seni bekliyorlar, onlara yolu göstermeni bekliyorlar.”

Uzun bir an daha öylece durdular. Lacey zihninin Amy’ninkiyle birleştiği yerde kızın kederini ve yalnızlığını hissetti, ama daha fazlasını da: Kızın cesaretini hissetti.

O zaman Peter’a döndü. Peter, Amy’yi Wolgast kadar sevmiyordu. Geride bıraktığı birisinin olduğu belliydi. Ama sinyale karşılık veren oydu. Sinyali duyup da Amy’yi getiren kişi – Amy’nin yanında duran o olacaktı.

Yerdeki ikinci kutuya eğildi. İçinde sararmış manila dosyalar vardı – onca yıldan sonra hâlâ biraz duman kokuyorlardı. Onları ve Amy’nin sırt çantasını doktor getirmişti, alevler Şale’nin yeraltı katlarına yayılırken. *Birileri bilmeli*, demişti.

Lacey ilk dosyayı alıp masaya, Peter’ın önüne koydu. Etiketle şunlar yazılıydı:

YÜRÜTME EMRİ 13202 TS1 ÇOK GİZLİ

YAZAN WOLGAST, BRADFORD J.

YENİ GELEN PROFİLİ CT3

DENEK 1 BABCOCK, GILES J.

“Bu dñnyanın nasıl yaratıldığını öğrenmenin zamanı geldi” dedi Rahibe Lacey. Sonra dosyayı açtı.

Altmış altı

Hava giderek kararırken ilerlediler, beş kişilik bir gruptular, Alicia önden gidiyordu. Çokluk ardında epey iz bırakıyordu – karlar ezilmişti, dallar kırılmıştı, yerde enkazlar saçılıydı. İzler giderek artıyordu, sanki gruba daha çok yaratık katılıyordu, hemcinslerinin arasında yer almak için kırdan geliyorlardı. Arada sırada karda, talihsiz bir hayvanın, bir geyiğin, tavşanın ya da sincabın çabucak öldüğü yerlerde kan izleri görülüyordu. İzler on iki saatlik bile değildi; ileride bir yerlerde, ağaçların gölgesinin, kaya çıkıntılarının ve hatta belki de karın altında binlerce virallik bir grup günü uyuyarak geçiriyordu.

İkinci sonunda bir karar vermek zorunda kaldılar: Yaratıkların izinden giderlerse dağa en kestirme yoldan ulaşırlardı, ama o zaman viral grubunun dosdoğru ortasına gireceklerdi; veya kuzeye sapıp, nehri tekrar bulup batıdan yaklaşabilirlerdi. Alicia'yla Greer konuşurlarken Michael onları atının sırtından seyretti. Yanında Hollis'le Sara vardı, tüfekleri kucaklarındaydı, parkalarının fermuarlarını çenelerine kadar çekmişlerdi. Hava buz gibiydi; engin dinginlikte her ses olduğundan yüksek çıkıyordu sanki, rüzgâr o donmuş diyarın üstünden geçen telsiz cızırtıları gibiydi.

“Kuzeye gidiyoruz” diye bildirdi Alicia. “Gözünüzü dört açın.”

Kimlerin geleceği tartışılmamıştı; tek sürpriz Greer'dı. Dördü yola çıkmak üzere atlarına binerlerken adam at sırtında yaklaşıp aralarına tek kelime etmeden katılmıştı; komutayı Eustace'a devretmişti. Michael liderlerinin Greer mi olacağını merak etmişti, ama tepeyi aşar aşmaz binbaşı Alicia'ya dönüp “Bu senin şovun Teğmen. Öyle değil mi millet?” demişti. Hepsi ona katılmışlardı ve böylece konu kapanmıştı.

İlerlemeyi sürdürdüler. Gece çökerken Michael ileriden nehrin şırıltısının geldiğini işitti. Ormandan nehrin güney yakasına çıktılar ve doğuya sapıp, giderek koyulaşan karanlıkta nehri takip ettiler. Artık tek sıra halinde ilerliyorlardı, Alicia önden gidiyordu, Greer ise en arkadan. Arada sırada atlardan biri tökezliyordu veya Alicia durup onlara da durmalarını işaret ederek dikkatle kulak kabartıyordu, karanlık ağaçları tarıyordu. Sonra yola devam ediyorlardı. Saatlerdir kimse konuşmamıştı. Ay yoktu.

Sonra, tepelerde bir ışık dilimi belirirken, etraflarındaki vadi açıldı. Doğudaki, yıldızlı göğe yükselen dağ ve ilerideki bir çeşit yapıyı, yaklaştıkça buz tutmuş nehrin üstünde uzanan beton ayaklı bir köprü olduğunu gördükleri ürkütücü, siyah bir şekli seçebildiler. Alicia atından inip yere diz çöktü.

“İki çift ayak izi” dedi tüfeğiyle göstererek. “Köprüden geçmişler, diğer taraftan gelmişler.”

Tırmanmaya başladılar.

Atı çok sonra buldular. Greer onun Peter'la Amy'ye verdiği kısırlaştırılmış at olduğunu hafifçe kafa sallayarak onayladı. Hepsi inip ölü hayvanın çevresinde toplandılar. Atın boğazı kesilmişti, parlak etleri görölüyordu, vücudu kaskatıydı ve büzölmüştü, karda yan yatıyordu. Her nasılsa nehri geçmişti, muhtemelen sığ bir kesim bulmuştu; dehşete kapılarak son kez dötrnala koşarken bıraktığı izler batıya uzanıyordu.

Sara diz çöküp hayvanın sağrısına dokundu.

“Hâlâ ılık” dedi.

Kimse konuşmadı. Birazdan şafak sökecekti. Doğuda gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı.

Altmış yedi

Caniler.

Peter son dosyayı bırakıp da kızarmış gözlerini ovuşturduğunda gece bitmek üzereydi. Amy çoktan uykuya dalmıştı, yatakta kıvrılmıştı, bir battaniyenin altındaydı; Lacey mutfaktan bir sandalye getirip kızın yanına oturmuştu. Peter arada sırada, sayfaları çevirirken, kalkıp bir dosyayı kutuya geri koyarken ve bir başkasını alırken, öykünün parçalarını olabildiğince birleştirmeye çalışırken, perdenin arkasında uyuyan Amy'nin usulca mırıldandığını duyuyordu.

Amy yattıktan sonra Lacey bir süre masada Peter'la birlikte oturmuştu, onun tek başına anlayamayacağı şeyleri açıklamıştı. Dosyalar kalındı ve Peter'ın bilmediği, hiç görmediği, içinde hiç yaşamadığı bir dünyaya ilişkin bilgilerle doluydu. Yine de saatler geçtikçe Peter, Lacey'nin yardımıyla öyküyü anlamaya başlamıştı. Fotoğraflar da vardı: yüzleri tombul ve kırışiklı, gözleri donuk ve dalgın adamların fotoğrafları. Bazılarının göğüslerinde takılı veya boyunlarından kolye gibi sarkan yazılı kartlar vardı. Bir tanesinde Texas Ceza Adaleti Departmanı yazılıydı. Bir başkasında Louisiana Eyaleti Islah Departmanı yazısı vardı. Kentucky, Florida, Wyoming, Delaware. Bazı kartlarda yazı yoktu, sadece sayılar görülüyordu. Adamlar siyah, beyaz, esmerdiler, iriyarı veya sıskaydılar; nedense hepsinin de yüzünde aynı uyuşuk teslimiyet ifadesi vardı. Peter okudu:

DENEK 12. Carter, Anthony L. 12 Eylöl 1985'te Baytown, Texas'ta doğdu. 2013'te Harris İlçesi, Texas'ta birinci dereceden cinayetten suçlu bulunup idama mahkûm edildi.

DENEK 11. Reinhardt, William J. 9 Nisan 1987'de Jefferson City, Missouri'de doğdu. 2012'de Miami-Dade İlçesi, Florida'da üç ayrı birinci dereceden cinayetten ve ağır cinsel saldırıdan suçlu bulunup idama mahkûm edildi.

DENEK 10. Mart?nez, Julio A. 3 Mayıs 1991'de El Paso, Texas'ta doğdu. 2011'de Laramie İlçesi, Wyoming'de bir polis memurunu birinci dereceden öldürmekten suçlu bulunup idama mahkûm edildi.

DENEK 9. Lambright, Horace D. 19 Ekim 1992'de Oglala, Güney Dakota'da doğdu. 2014'te Maricopa İlçesi, Arizona'da iki ayrı birinci dereceden cinayetten ve ağır cinsel saldırıdan suçlu bulunup idama mahkûm edildi.

DENEK 8. Echols, Martin S. 15 Haziran 1984'te Everett, Washington'da doğdu. 2012'de Cameron Semti, Louisiana'da birinci dereceden cinayetten ve silahlı soygundan suçlu bulunup idama mahkûm edildi.

DENEK 7. Sosa, Rupert I. 22 Ağustos 1989'da Tulsa, Oklahoma'da doğdu. 2009'da Lake İlçesi, Indianapolis'te taşıt kullanarak soğukkanlılıkla cinayet işlemekten suçlu bulunup idama mahkûm edildi.

DENEK 6. Winston, David D. 1 Nisan 1994'te Bloomington, Minnesota'da doğdu. 2014'te New Castle İlçesi, Delaware'de birinci dereceden cinayetten ve üç ayrı ağır cinsel saldırıdan suçlu bulunup idama mahkûm edildi.

DENEK 5. Turrell, Thaddeus R. 26 Aralık 1990'da New Orleans, Louisiana'da doğdu. 2014'te New Orleans Federal Yerleşim Bölgesi'nde bir Ulusal Güvenlik görevlisini birinci dereceden öldürmekten suçlu bulunup idama mahkûm edildi.

DENEK 4. Baffes, John T. 12 Şubat 1992’de Orlando, Florida’da doğdu. 2010’da Pasco İlçesi, Florida’da birinci dereceden cinayetten ve soğukkanlılıkla ikinci dereceden cinayet işlemekten suçlu bulunup idama mahkûm edildi.

DENEK 3. Chavez, Victor Y. 5 Temmuz 1955'te Niagara Falls, New York'ta doğdu. 2012'de Elto İlçesi, Nevada'da birinci dereceden cinayetten ve iki ayrı reşit olmayan kişiye ağır cinsel saldırıdan suçlu bulunup idama mahkûm edildi.

DENEK 2. Morrison, Joseph G. 9 Ocak 1992'de Black Creek, Kentucky'de doğdu. 2013'te Lewis İlçesi, Kentucky'de birinci dereceden cinayetten suçlu bulunup idama mahkûm edildi.

Ve nihayet:

DENEK 1. Babcock, Giles J. 29 Ekim 1994'te Desert Wells, Nevada'da doğdu. 2013'te Nye İlçesi, Nevada'da birinci dereceden cinayetten suçlu bulunup idama mahkûm edildi.

Babcock, diye düşündü Peter. Desert Wells.

Hep evlerine dönerler.

Amy'nin dosyası diğerlerinden inceydi. "DENEK 13, AMY SY" diye yazılıydı etikette, "Merhametli Rahibeler Manastırı, Memphis, Tennessee." Boy, kilo, saç rengi ve Peter'ın Michael'ın kızın boynundaki çipte bulunduğu türden olduğunu tahmin ettiği tıbbi veriler. Bu sayfaya Michael'ın tahmin ettiği gibi en fazla altı yaşındaki bir kızın fotoğrafı tutturulmuştu. Kızın dirsekleri ve dizleri iriydi, bir ahşap sandalyede oturuyordu, siyah saçları yüzünün iki yanından sarkıyordu. Tanıdığı birinin fotoğrafını ilk kez gören Peter bu görüntünün yan odada uyuyan kişi olduğunu kavramakta zorlandı bir an. Ama şüphe yoktu; bu kızın gözleri Amy'nin gözleriydi. *Gördün mü?* diyordu sanki o gözler. *Kim olduğumu sanmıştın ki?*

Wolgast, Bradford J'nin dosyasına geldi. Fotoğraf yoktu; en üst sayfadaki, bir zamanlar fotoğrafın bulunduğu yerde pas rengi bir leke vardı sadece. Ama Peter, Lacey'nin söylediği doğruysa On İki'nin her birini ve Amy'yi bina kompleksine getirmiş adamı fotoğrafı yokken bile hayal edebildi. Uzun boylu ve sağlam yapılı bir adamdı, çukura kaçmış gözleri ve grileşmeye başlamış saçları vardı, iri elleri becerikliydı. Yüzü sakindi ama ardında zor bastırılan bir sıkıntı kıvıldıyordu. Dosyaya göre Wolgast evlenmişti ve bir çocuğu olmuştu; adı Eva olan bu kızın öldüğü yazılıydı. Peter adamın sonunda Amy'ye bu yüzden mi yardım etmeye karar verdiğini merak etti. Sebebin bu olduğunu sezdi.

Ama en çok son dosyadan bilgi edindi. Cole adlı birinin ABD Ordusu Özel Kuvvetler Bölümü'nden Albay Sykes diye birine gönderdiği, Dr. Jonas Lear diye biriyle ve "Nuh Projesi" denen bir şeyle ilgili bir rapor; ve beş sene sonra yazılmış, on iki insan deneğin "operasyonel muharebe testi" için Telluride, Colorado'dan White Sands, New Mexico'ya nakledilmelerini emreden ikinci bir belge. Peter'ın parçaları az çok birleştirmesi zaman aldı. Ama muharebenin ne olduğunu biliyordu.

Onca yıl Ordu'nun dönmesini beklemişti, oysa suçlu Ordu'ydu.

Son dosyayı bırakırken Lacey'nin kalktığını işitti. Kadın perdeden geçip odanın girişinde durdu.

"Evet. Okudun."

Peter onun sesini duyunca birden bitkinliğe kapıldı. Lacey ateşi canlandırdı ve masaya, Peter'ın karşısına oturdu. Peter masadaki kâğıt yığını gösterdi.

"Cidden onun işi miydi? Doktorun."

"Evet." Lacey başıyla onayladı. "Başkaları da vardı, ama evet."

"Sebebini söyledi mi peki?"

Lacey'nin arkasındaki şömineye yeni attığı odunlar hafif bir sesle harlayıverince oda aydınlandı. "Yapabildiği için yaptı bence. İnsanların yaptığı çoğu şeyin sebebi budur. O kötü bir insan değildi Peter. Tamamen onun suçu değildi, öyle olduğuna inansa da. Ona kaç kez sordum, sence dünya sadece insanlar tarafından yok edilebilir mi diye. Edilemez tabii. Ama bana asla inanmadı." Başını masadaki dosyalara eğdi. "Bunları sana bıraktı."

"Bana mı? Nasıl bana bırakmış olabilir ki?"

"Geri gelecek olan insanlara bıraktı. Burada olanları bilsinler diye."

Peter sessizce oturdu, ne diyeceğini bilemiyordu. Alicia bir konuda haklıydı: Peter hayatı boyunca, Sığınak'tan çıktığı günden beri dünyanın neden böyle olduğunu merak etmişti. Ama gerçeği öğrenmek hiçbir şeyi çözmemişti.

Amy'nin oyuncak tavşanı hâlâ masada duruyordu; Peter onu eline aldı. "Amy hatırlıyor mudur sence?"

"Ona yaptıklarını mı? Bilmiyorum. Olabilir."

"Hayır, öncesini kastediyorum. Çocukluğunu." Uygun sözcükleri aradı. "İnsan olduğu zamanki halini."

"O hâlâ insan bence."

Peter, Lacey'nin konuşmaya devam etmesini bekledi, ama kadının sustuğunu görünce tavşanı yana bıraktı.

"Sonsuza dek yaşamak nasıl bir şey?"

Kadın birden güldü. "Sonsuza dek yaşayacağımı sanmıyorsun herhalde."

"Ama doktor sana virüsü vermiş. Amy gibisin."

"Amy gibisi yok Peter." Kadın omuz silkti. "Ama onca yıldır, Jonas öldüğünden beri hayatımın nasıl geçtiğini soruyorsan şunu söyleyeyim ki epey yalnızlık çektim. Beni şaşırtacak kadar."

"Onu özlediyorsun, değil mi?"

Peter bunu söylediğine hemen pişman oldu; kadının yüzünde keder belirdi bir an, bir tarlanın üstünden uçan bir kuşun gölgesi gibi.

"Üzgünüm, ben..."

Ama kadın kafa salladı. "Hayır, sorun değil. Onca zamandan sonra ondan bahsetmek zor geliyor. Ama cevabım evet. Onu gerçekten özlediyorum. Onu özlediğim kadar özlenmek harika bir şey olmalı."

Şömine ateşinin aydınlığında bir süre sessizce oturdular. Peter, Alicia'nın kendisini düşünüp

düşünmediğini, şimdi nerede olduğunu merak etti. Onu ve diğerlerini bir daha görüp göremeyeceğini bilmiyordu.

“Ben... ne yaptığımı bilmiyorum Lacey” dedi sonunda. “Bütün bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Buraya kadar geldin. Bu bir başarı. Bu bir başlangıç.”

“Peki ya Amy?”

“Ne olmuş ona Peter?”

Ama Peter neden sorduğuna emin değildi. Sadece aklında bu sorunun olduğunu biliyordu: Peki ya Amy?

“Ben düşünmüştüm ki...” İç geçirip gözlerini Amy’nin yattığı odaya doğru çevirdi. “Ne tuhaf konuşuyorum. Ne düşünmüştüm bilmiyorum.”

“Onları yenebileceğini mi? Yanıtı burada bulacağını mi?”

“Evet.” Peter tekrar Lacey’ye baktı. “Ne düşündüğümü bile bilmiyordum, şu ana dek. Ama evet.”

Lacey onu inceliyor gibiydi, ama Peter kadının ne aradığını bilmiyordu. Delice laflar ettiğini düşündü; gerçekten deli miydi acaba? Muhtemelen öyleydi.

“Söylesene Peter. Nuh’un öyküsünü bilir misin? Nuh Projesi’ni demiyorum. Nuh adlı adamın öyküsünü.”

Peter öyle birini bilmiyordu. “Sanmıyorum.”

“Eski bir öyküdür. Gerçek bir öyküdür. Sana biraz faydası olur bence.” Lacey sandalyesinde biraz dikeldi, yüzü birden canlanmıştı. “Evet. Tanrı, Nuh diye bir adama bir gemi, büyük bir gemi yapmasını söyledi. Çok eskiden. Neden gemi yapayım ki, diye sordu Nuh. Hava güneşli, başka işlerim var. Çünkü bu dünya kötü bir yer oldu, dedi Tanrı ona, ve burayı bir tufanla yok etmek, bütün canlıları boğmak istiyorum. Ama sen neslinin adil bir ferdisin Nuh ve emrimi yerine getirirsen seni ve aileni kurtaracağım; bir gemi yapacaksın ve bu gemi seni ve aileni, ayrıca her türden ikişer canlıyı taşıyacak. Ve Nuh ne yaptı biliyor musun Peter?”

“Gemiyi mi yaptı?”

Lacey’nin gözleri faltaşı gibi açıldı. “Elbette! Ama hemen değil. Öykünün ilginç kısmı bu. Nuh sadece kendisine söyleneni yapsa, öykü anlamsız olacaktı. Hayır. İnsanların kendisiyle alay edeceğinden korkuyordu. Gemiyi yaptıktan sonra tufan kopmayacağından, salak durumuna düşeceğinden korkuyordu. Anlarsın ya, Tanrı onu sınıyordu, bu dünyada kurtarmaya değer birinin olup olmadığını görmek için. Nuh’un bu işin üstesinden gelip gelemeyeceğini görmek istiyordu. Ve sonunda Nuh başardı. Gemiyi yaptı, gök yarıldı ve dünya sular altında kaldı. Nuh’la ailesi uzun süre denizde kaldılar. Unutulmuş gibiydiler, onlara korkunç bir şaka yapılmıştı sanki. Ama bir sürü gün geçtikten sonra Tanrı Nuh’u hatırladı ve ona bir kumru gönderdi, onları karaya götürsün diye; böylece

dünya yeniden doğdu.” Kadın hafifçe, mutlulukla el çırpı. “İşte. Anlıyor musun?”

Peter anlamıyordu, hiç anlamıyordu. Bu öykü Öğretmen’in her dersten sonra onları çember şeklinde toplayıp anlattığı, hayvanlarla ilgili masalları anımsatmıştı. Dinlemesi hoştu, belki yanlış değildi de, ama fazla basitti, çocuklara göreydi.

“Bana inanmıyor musun? Sorun değil. Bir gün inanacaksın.”

“Mesele inanmamam değil” demeyi başardı Peter. “Üzgünüm. Ama bu... sadece bir öykü.”

“Olabilir.” Kadın omuz silkti. “Belki de ileride birileri senin hakkında aynen öyle diyecekler Peter. Buna ne dersin?”

Peter bilmiyordu. Vakit geçti veya erkendi; gece sona ermek üzereydi. Öğrendiği onca şeye karşın, akli eskisinden de karıştı.

“Peki, diyelim ki ben Nuh’um” dedi, “bu durumda Amy kim oluyor?”

Lacey’nin yüzünde hayret vardı. Gülmek üzere gibiydi. “Peter, beni şaşırtıyorsun. Belki de düzgün anlatamadım.”

“Hayır, gayet düzgün anlattın” dedi Peter. “Ama... bilmiyorum.”

Lacey sandalyesinde öne eğilip tekrar gülümsedi; tuhaf, hüznü, inançlı gülümsemelerinden biriydi bu.

“Gemi, Peter” dedi. “Amy gemi.”

Peter bu gizemli yanıtı anlamlandırmaya çalışırken Lacey irkilir gibi oldu. Birden kaşlarını çatarak odaya göz gezdirdi.

“Lacey? Ne oldu?”

Ama kadın onu duymamış gibiydi. Ayağa fırladı.

“Korkarım fazla konuştum. Yakında şafak sökecek. Çabuk git Amy’yi uyandır, toplanın.”

Aklı hâlâ gecenin tuhaf olaylarında olan Peter afallamıştı. “Gidiyor muyuz?”

Peter ayağa kalkınca Amy’nin yatak odasının girişinde durduğunu gördü; kızın siyah saçları dağınıktı, arkasındaki perde kıvıldıyordu. Lacey’yi etkileyen şey onu da etkilemişti; yüzünde telaş vardı.

“Lacey...” diye söze başladı Amy.

“Biliyorum. Şafaktan önce buraya gelmeye çalışacak.” Lacey pelerinine sarındı ve ısrarcı bakışlarını tekrar Peter’a yöneltti. “Çabuk olun.”

Gecenin huzuru birden bozulmuştı, yerini Peter'in anlam veremediği bir telaşa bırakmıştı. "Lacey, kimden bahsediyorsun? Kim geliyor?"

Ama sonra Amy'ye bakınca anladı.

Babcock.

Babcock geliyordu.

"Acele et Peter."

"Lacey, anlamıyorsun." Peter kendini ağırlıksız, uyuşmuş hissediyordu. Silahsızdı, bıçağı bile yoktu. "Hiç silahımız yok. Onun neler yapabileceğini gördüm."

"Tüfeklerle bıçaklardan daha güçlü silahlar var" diye karşılık verdi kadın. Yüzünde korku yoktu, sadece kararlılık vardı. "Görmenin zamanı geldi."

"Neyi?"

"Bulmaya geldiğin şeyi" dedi Lacey. "Geçidi."

Altmış sekiz

Peter karanlıktaydı: Lacey önlerindeydi, onları evden uzaklaştırıp ormana götürüyordu. Ağaçların arasından esen soğuk rüzgâr hayalet gibi inliyordu. Kabuğu andıran Ay ortalığı titrek bir ışıkla aydınlatıyordu, Peter'ın etrafındaki gölgelerin kımıldamasına yol açıyordu. Bir tepeye ve ardından bir başkasına çıktılar. Burada kar derindi, sert ve engebeli zemindeki boşluklara dolmuştu. Artık dağın doğu tarafındaydılar; Peter aşağıdan nehir sesi geldiğini duyuyordu.

Görmeden önce hissetti: Karşısında engin bir boşluk belirmişti, sanki dağ yıkılıvermişti. Amy'yi bulmak için refleksle elini uzattı, ama onu bulamadı. Uçurumun kenarı her yerde olabilirdi: Peter tek bir yanlış adım atarsa karanlığa düşerdi.

“Bu taraftan” diye seslendi Lacey ileriden. “Çabuk, çabuk.”

Peter kadının sesini takip etti. Uçurum sandığı yer aslında sarp ama aşılabilir bir kayalık yokuştu. Amy ilerideydi, yılankavi patikada yürüyordu. Peter buz gibi havayı içine derin derin çekerek korkusunu bastırdı ve kızın peşinden gitti.

Patika giderek daralıyordu ve alçalıyordu, dağın cephesine tutunan bir iskele gibiydi. Peter'ın solundaki sarp kayalık ay ışığında buz gibi parlıyordu; sağındaysa karanlık bir boşluk vardı. Oraya bakmaya korkuyordu; dosdoğru ileriye bakıyordu. Kadınlar hızlı yürüyorlardı; çok uzakta, Peter'ın görüş alanının kenarında sıçrayan gölgemsi varlıklardı. Lacey onları nereye götürüyordu? Bahsettiği silah neydi? Nehrin sesini tekrar duyabiliyordu, çok aşağıdan geliyordu. Yüzünün yukarısındaki yıldızlar çok parlak ve saftılar, buz parçacıkları gibiydiler.

Bir köşeyi dönünce durdu; Lacey ile Amy dağın cephesindeki geniş, boruya benzer bir girişin karşısında duruyorlardı. Delik Peter'ın boyundaydı, sonu görünmeyen siyah bir boğazdı.

“Bu taraftan” dedi Lacey.

İki adım, üç adım, dört; karanlık Peter'ı sarmaladı. Lacey onları dağın içine götürüyordu. Peter parkasının cebindeki kibrit kutusunu hatırladı. Durup soğuktan hissizleşmiş parmaklarıyla bir kibrit yaktı, ama döne döne esen hava akımları kibriti yanar yanmaz söndürdü.

İleriden Lacey'nin sesi geldi. “Çabuk ol Peter.”

Peter bastığı yeri görmeden, azar azar ilerledi. Sonra kolunu bir elin kavradığını hissetti. Amy.

“Dur.”

Peter hiçbir şey göremiyordu. Soğuğa karşın parkasının içinde terlemeye başlamıştı. Lacey neredeydi? Peter tam arkasına dönüp de girişi ararken birden ardından bir metal gıcirtısı ve bir kapının açılma sesi geldi.

Ortalık ışığa boğuldu.

Dağın içine oyulmuş uzun bir koridordaydılar. Duvarlarda metal borular uzanıyordu. Lacey girişin yanındaki duvarda yer alan bir devre kesici panelinin önünde duruyordu. Oda çok yukarıdaki, vızıldayan floresan lambalarla aydınlanıyordu.

“Elektrik mi var?”

“Bataryalar. Doktor bana onları kullanmayı göstermişti.”

“Hiçbir batarya bu kadar uzun süre dayanamaz.”

“Bunlar... farklı.”

Lacey ağır kapıyı arkalarından kapadı.

“Oraya Beşinci Seviye diyordu. Sana göstereceğim. Gel lütfen.”

Koridor daha geniş, karanlık bir yere açılıyordu. Lacey duvar boyunca yürüyerek ışık düğmesini buldu. Peter ıslak çizmelerinin tabanlarından geçen, mekanik bir uğultu hissediyordu.

Işıklar titreşip yandı.

Oda bir çeşit revire benziyordu. Her şey terk edilmiş görünüyordu: tekerlekli sedye, tozlu cihazlarla kaplı uzun ve yüksek masa, brülörler ve deney şişeleri, eskilikten matlaşmış krom taslar; hâlâ plastik paketlerde olan ve uzun, pas lekeli bir kumaşın üstünde duran şırıngalar, yan yana dizili metal aletler ve skalpellerle kaplı hastane arabası. Odanın arka tarafında, kabloların arasında bataryaya benzeyen şeyler vardı.

Kızı bulduysanız buraya getirin.

Buraya, diye düşündü Peter. Sadece dağa değil, buraya. Bu odaya.

Burada ne vardı?

Lacey duvara monte edilmiş olan, gardıroba benzeyen bir çelik dolaba gitmişti. Dolabın kapağında bir kol ve bunun yanında bir tuş takımı vardı. Peter kadının uzun bir sayıyı girdikten sonra kolu gürültüyle çevirmesini seyretti.

Başta dolabın boş olduğunu düşündü. Sonra en alt rafta duran metal kutuyu gördü. Lacey kutuyu alıp Peter'a verdi.

Avuca sığacak boyutta olan kutu şaşılacak kadar hafifti. Menteşesi yok gibiydi, ama bir kapağı ve

bunun yanında Peter'ın başparmağının tam oturduğu küçük bir düğme vardı. Peter düğmeye bastı; kutu hemen tam ortadan ikiye ayrıldı. İçeride, strafoların arasında, parıldayan bir yeşil sıvıyla dolu, iki sıra halinde uzanan ufak cam şişeler vardı. Peter on bir tane saydı; on ikincinin yeri boştu.

“Son virüs” dedi Lacey. “Amy’ye verdiği. Amy’nin kanından yaptı.”

Peter kadının yüzünü inceledi, gerçeği anlamak için. Ama gerçeği zaten biliyordu; bilmekten de öte, hissediyordu.

“Bir tanesi eksik. Sana verdi, değil mi? Lear onu sana verdi.”

Lacey başıyla onayladı. “Sanırım evet.”

Peter kutuyu sert bir tıkırtıyla kapattı. Sırt çantasını indirip içinden çıkardığı bir battaniyeyi kutuya sardı, sonra da hepsini çantaya koydu. Tezgâhtan aldığı bir avuç paketli şırıngayı da çantaya koydu. Yapabilecekleri en iyi şey şafağa kadar dayanıp ardından dağdan inmektir. Sonrasını bilmiyordu. Amy’ye döndü.

“Ne kadar zamanımız var?”

Amy hayır dercesine kafa salladı: Çok yok. “Yaklaştı.”

“Şu kapıyı aşabilir mi Lacey?”

Kadın bir şey demedi.

“Lacey?”

“Umarım aşar” dedi kadın.

Şimdi düzlükte, nehrin epey yukarısındaydılar. Peter’la Amy’nin izleri kaybolmuştu, esen karların altında kalmıştı. Alicia önden gidiyordu. Artık şafağın sökmesi gerekirdi, diye düşündü Michael. Oysa saatlerdir ulaşmaya çalıştıkları gri şekilden başka bir şey görmüyordu.

“Eee, hangi cehennemde bunlar?” dedi Hollis.

Michael onun Peter’la Amy’yi mi yoksa viralleri mi kastettiğini anlamadı. Hepsinin burada öleceklerini, hiçbirinin bu donmuş ve çorak yerden ayrılamayacağını düşünmüş ve az çok kabullenmişti. Sara’yla Greer suskundular – Michael onların da aynı şeyi düşündüklerini veya çok üşüdükleri için konuşamadıklarını düşündü. Elleri öyle kaskatıydı ki, tüfeğini tekrar doldurmak bir yana, ateş yakabileceğinden bile şüpheliydi. Kendine gelmek için matarasından su içmeye çalıştı, ama suyu donmuştu.

Karanlıktan Alicia’nın tırıs giden atının sesinin geldiğini duydular. Alicia yanlarına varınca durdu.

“İzler” dedi başını çabucak sallayıp göstererek. “Çitte bir aralık var.”

Atını geri döndürdü ve onları beklemeden, geldiği yönde uzaklaştı. Greer tek kelime etmeden onu takip etti, diğerleri de peşinden gittiler. Şimdi yine ağaçların arasındaydılar. Alicia artık daha hızlı ilerliyordu, atı karda dörtnala koşuyordu. Michael atını toplukladı, daha hızlı gitmeye zorladı. Yanındaki Sara dallar yüzünden atının üstüne eğilmişti.

Tepelerinde, dallarda bir şeyler kıvıldıyordu.

Michael yüzünü kaldırırken arkasından bir silah sesi geldiğini işitti. Hemen sonra arkadan şiddetle çarpan bir şey ciğerlerindeki havanın boşalmasına ve atın boynunun üstünden balıklama uçmasına, tüfeğinin elinden fırlamasına yol açtı. Bir an havada acısız bir şekilde asılı kaldığını hissetti – zihninin bir kısmı durup bu şaşırtıcı gerçeğe odaklandı–, ama bu his uzun sürmedi; kara sırtüstü düştü ve şimdi düşünecek başka şeyler vardı. Kendi atının yolunun tam üstünde olduğunu gördü. Yana yuvarlanırken kafasının arka tarafını elleriyle örttü, bu işe yarayabilirmiş gibi; üstünden panikle atlayan hayvanın rüzgârını hissetti ve hemen ardından kulağının birkaç santim yanına inen toynağının gürültüsünü duydu.

Sonra at ortadan kayboldu. Herkes ortadan kayboldu.

Michael dizlerinin üstünde doğrulur doğrulmaz virali gördü; attan düşmesine yol açan buydu herhalde. Yaratık sadece birkaç metre ötede çömelmişti, kıvrık arka ayaklarının üstünde kurbağa gibi duruyordu. Kara gömülü olan ön kolları organik bir biyoluminesans yaydığından, yaratık mavimsi yeşil bir su havuzunun kısmen içindeymiş gibi görünüyordu. Göğsüne ve kollarına yapışmış karlar ışıltılı tozlara benziyordu; yüzünden ince ince ter akıyordu. Michael tepenin ardından yankılı silah sesleri geldiğini ve kendisine şarkı söylercesine seslendiğini işitti. Ama bu sesler uzak bir yıldızdan gelen sinyallerdi sanki. Tıpkı çevresindeki engin karanlık gibi –çünkü çevresi de zihninden silinmişti, yayılan bir gazın molekülleri gibi dağılıyordu–, sesler de bambaşka bir insanın dünyasına ait gibiydi. Viral şimdi tıkırdıyordu, çene kaslarını sıkıyordu. Başını eğerek dişlerini aylakça, acelesi

yokmuşçasına takırdattı – sanki ikisinin bol bol zamanları vardı. Ve Michael o an korkmadığını fark etti. Devre Michael korkmuyordu. Duyduğu his öfkeye daha yakındı; yüzünün etrafında fazla uzun süre vızıldamış bir sineğe bezgince sinirlenmiş gibiydi. Lanet olsun, diye düşündü elini belindeki kına götürürken. Bu pis şeylerden bıktım usandım artık. Belki sayınız kırk milyondur ya da değildir. İki saniye sonra sayınız bir eksilecek.

Michael doğrulurken viral öne atıldı, kollarıyla bacakları açılan bir elin parmakları gibi uzadı; Michael bıçağı öne uzatıp gözlerini refleksle kapamaya ancak zaman buldu. Metalin saplandığını, viralin vücuduna çarptığını hissetti; Michael sırtüstü düşerken viral üstüne yığıldı.

Yana yuvarlandığında viralin karda sırtüstü yattığını gördü. Michael'ın bıçağı yaratığın göğsüne gömülmüştü. Viralın kollarıyla bacakları pedal çevirir gibi hareket ediyordu, havayı tırmalıyordu. Cesedin başında iki kişi duruyordu. Peter ve yanında Amy. Nereden çıkmışlardı? Amy bir tüfek tutuyordu – Michael'ın karla kaplı tüfeğini. Ayaklarının dibindeki yaratık iç geçirdi ya da inledi. Amy tüfeğin dipçliğini omzuna dayayıp namluyu indirdi ve viralin açık ağzına soktu.

“Üzgünüm” deyip tetiği çekti.

Michael ayağa kalktı. Viral şimdi hareketsizdi, ıstıraplı hareketleri kesilmişti. Etrafındaki karlar kanlıydı. Amy tüfeği Peter'a verdi.

“Bunu al.”

Peter “İyi misin?” diye sordu Michael'a.

Michael titrediğini ancak o zaman fark etti. Başıyla onayladı.

“Hadi gel.”

Tepenin ardından silah sesleri geldiğini duydular. Koştular.

Lacey yaptığı şeyin adil olmadığını biliyordu. Peter'la Amy'nin onlarla geleceğini düşünmelerine göz yummuştu. Bombanın zamanlayıcısını çalıştırıp onları tünelin kapısına götürdükten sonra diğer tarafa geçmelerini ve orada durmalarını söylemişti. Onlar bakarken kapıyı kapatıp sürgülemişti.

Diğer taraftan kapıya vurduklarını duyabiliyordu. Amy'nin sesinin zihninde son kez çınladığını duyabiliyordu.

Lacey, gitme Lacey!

Kaçın. Her an gelebilir.

Lütfen Lacey!

Onlara yardım etmelisin. Korkacaklar. Ne olduğunu anlamayacaklar. Onlara yardım et Amy.

Burada, bu mekânda olup bitmiş her şeyin izlerinin silinmesi gerekiyordu. Tanrı'nın Nuh'un zamanında, büyük geminin yola çıkıp dünyayı baştan kurabilmesi için yeryüzünü temizlediği gibi.

Lacey, Tanrı'nın suları olacaktı.

Bomba öyle korkunç bir şeydi ki. Jonas onun küçük olduğunu, yalnızca yarım kilotonluk olduğunu söylemişti –Şale'yi, bütün yeraltı katlarını yok etmeye, yaptıkları şeylerin kanıtlarını gizlemeye yeterdi– ama uyduların algılayabileceği kadar büyük değildi. Virallerin serbest kalması ihtimaline karşı bir tedbirdi. Ama sonra üst katlarda elektrik kesilmişti ve Sykes ya gitmişti ya da ölmüştü; ve Jonas bombayı bizzat patlatma imkânına sahip olmasına karşın bunu yapamamıştı, çünkü Amy oradaydı.

Peter'la Amy seyrederken Lacey bombanın önünde diz çökmüştü: Bomba evrak çantası şeklindeki küçük bir nesneydi, Ordu malı her şey gibi sevimsizdi. Jonas ona bombanın nasıl aktive edileceğini göstermişti. Lacey yandaki küçük bir girintiye basınca altta bir panel açılmıştı, ortaya bir tuş paneli ve tek satırlık bir ekran çıkmıştı. Lacey şunu yazmıştı:

E L I Z A B E T H

Ekran titreşerek aydınlanmıştı.

ÇALIŞTIR? E H

E'ye basmıştı.

SÜRE?

Lacey bir an duraksamıştı. Sonra 5 yazmıştı.

5.00 ONAYLA? E H

Tekrar E'ye basmıştı. Ekranda bir saat çalışmaya başlamıştı.

4.59

4.58

4.57

Lacey paneli kapatıp ayağa kalkmıştı.

“Çabuk” demişti ikisine, onları hızla koridordan geçirerek. “Buradan hemen çıkmalıyız.”

Sonra onları dışarı çıkarıp kapıyı kilitlemişti.

Lütfen Lacey! Ne yapacağımı bilmiyorum! Ne yapacağımı söyle!

Zamanı gelince ne yapacağını bileceksin Amy. İçinde ne olduğunu o zaman bileceksin. Onları nasıl serbest kılacağını, son geçişlerini nasıl yaptıracağını bileceksin.

Şimdi yalnızdı. İşi neredeyse bitmişti. Peter'la Amy'nin gittiklerine emin olunca sürgüleri açtı, kapıyı ardına dek açtı.

Gelin bana, diye düşündü. Kapı eşiğinde durarak derin nefesler aldı, sakinleşti, zihnini dışarı gönderdi. Yaratıldığınız yere gelin.

Lacey bekledi. Beş dakika: Onca yıldan sonra hiçbir şeymiş gibi geldi, çünkü sahiden de öyleydi.

Dağın üstünde şafak söküyordu.

Üçü silah seslerinin geldiği yere koşuyorlardı. Bir tepeye çıktılar; Michael aşağıda bir ev ve önünde duran atlar gördü. Sara'yla Alicia onlara kapıdan el sallıyorlardı.

Yaratıklar şimdi arkalarında, ağaçlardaydı. Tepeden koşarak inip eve daldılar. Greer'la Hollis yüksek bir çekmeceli dolabı taşıyarak bir perdenin ardından çıktılar.

“Peşimizdeler” dedi Michael.

Dolabı kapıya dayayıp sıkıştırdılar. Onları durduramaz, diye düşündü Michael, ama belki bize bir iki saniye kazandırabilir.

“Peki ya bu pencereler?” diyordu Alicia. “Kullanabileceğimiz bir şeyler var mı?”

Mutfak dolabını taşımaya çalıştılar, ama fazla ağırdı. “Boşverin” dedi Alicia. Belinden çektiği bir tabancayı Michael'ın ellerine tutuşturdu. “Greer, Hollis'le sen yatak odası penceresine gidin. Diğer herkes burada kalsın. İki kişi kapıya, birer kişi de ön ve arka pencerelere. Devre, sen bacayı gözle. Önce atlara saldıracaklar.”

Herkes yerini aldı.

Hollis yatak odasından seslendi: “Geliyorlar!”

Bir terslik var, diye düşündü Lacey. Artık gelmiş olmaları gerekirdi. Onları hissediyordu, dört bir yandaydılar, Lacey'nin zihnini açıklıklarıyla, açıklıklarıyla ve o soruyla dolduruyorlardı.

Ben kimim?

Ben kimim?

Ben kimim?

Lacey tünele girdi.

Gelin bana, diye karşılık verdi. Gelin bana. Gelin bana.

Tüneli çabucak kat etti; girişini, rengi giderek açılan o gri halkayı, dağda söken şafağı görebiliyordu. Günün ilk gerçek gün ışığı onlara batıdan vuracaktı, vadinin diğer ucundaki karlı ve buzlu arazilerden yansıyor.

Tünel girişine ulaşıp dışarı çıktı. Aşağıda virallerin buzlu yokuşa tırmanırken bıraktıkları izleri görebiliyordu. Binlerce viralin.

Dosdoğru geçip gitmişlerdi.

Umutsuzluğa kapıldı. Neredesiniz, diye düşündü ve sonra yüksek sesle söyledi, vadide yankılanan sesindeki hiddeti duyarak: "Neredesiniz?"

Sonra sessizlikte onu duydu.

Buradayım.

Viraller kapılarla pencerelere aynı anda saldırdılar; camlar ve tahtalar büyük bir gürültüyle parçalandı. Çekmeceli dolaba omzuyla yaslanan Peter geriye savrulup Amy'ye çarptı. Hollis'le Greer'in yatak odasından bağırdıklarını duyabiliyordu, Alicia'yla Michael ve Sara'yla Amy de bağıryorlardı, herkes ateş ediyordu.

“Geri çekilin!” diye bağıryordu Alicia. “Kapı yıkılıyor!”

Peter, Amy'yi kolundan tutup yatak odasına çekti. Hollis penceredeydi. Greer yatağın yanında yerde yatıyordu, başındaki derin bir yaradan kan akıyordu.

“Cam!” diye seslendi Hollis'in silahı patlarken. “Cam kesti sadece!”

Alicia: “Hollis, o pencereden ayrılma!” Boş şarjörünü çıkarıp yeni bir tane taktı ve sürgüyü çekti. Burada direneceklerdi. “Herkes hazır olsun!”

Ön kapının yıkıldığını duydular. Yatak odası perdesine en yakın kişi olan Alicia dönüp ateş etmeye başladı.

Onu yaralayan viral birinci, ikinci, hatta üçüncü değildi. Dördüncüydü. Artık Alicia'nın tabancası boşalmıştı. Peter sonradan o sahnenin ayrıntılarını hatırlayacaktı. Alicia'nın son mermi kovanlarının yerden sekmelerinin sesini. Havada dönen barut dumanını ve Alicia'nın boş şarjörünü atarken yeleşinden yeni bir tane çıkarmaya çalışmasını; parçalanmış perdeden geçerek Alicia'nın üstüne atlayan viralin yüzünün acımasız pürüzsüzlüğünü ve parlak gözlerini ve açık ağzını; Alicia'nın işe yaramaz tabancasının namlusunu kaldırmasını ve elinin bıçağına çok geç gitmesini; yaratığın zalimce ve durdurulmaz bir şekilde ona çarpmasını, Alicia'nın yere sırtüstü düşmesini, viralin ağzını onun kıvrımlı boynuna gömmesini.

Ateş eden Hollis oldu, viral başını kaldırınca namluyu yaratığın ağzına sokup ateş etti; viralin kafasının arka tarafı parçalanıp yatak odasının duvarına saçıldı. Peter telaşla öne atıldı ve Alicia'yı koltuk altlarından tutarak çekip kapıdan uzaklaştırdı. Alicia'nın boynundan boşanan koyu kırmızı kan yeleşini ıslatıyordu. Birisi haykırıyordu, Alicia'nın ismini söyleyip duruyordu, ama belki de haykıran Peter'ın kendisiydi. Alicia'yı duvara yaslayıp bağına bastı, bacaklarının arasında onu dik tuttu, kan akışını durdurmaya çalışmak için ellerini refleksiyle onun boynuna bastırdı. Amy ile Sara artık yerdeydiler, duvarın dibine sinmişlerdi. Perdeden bir başka yaratık geçince Peter tabancasını kaldırıp son iki mermisini sıktı. Birincisi ıskaladı, ama ikincisi hedefi buldu. Peter'ın kucığındaki Alicia'nın solukları tuhaftı, sürekli hıçkırıyor ve inliyordu. Kan vardı, öyle çok kan vardı ki.

Peter gözlerini kapatıp ona sımsıkı sarıldı.

Lacey döndü; Babcock tepesinde, tünelin girişinin tavanında duruyordu. Tanrı'nın yarattığı en büyük ve en korkunç şeylerden biriydi. Lacey korkmadı, Tanrı'nın bu muhteşem eserine şaşıtı sadece. Tanrı böyle mükemmel bir tasarım yaratmıştı, bir dünyayı yesin diye. Ve korkunç bir şekilde parlayan –kutsal bir ışıktı, meleklerin ışığı gibiydi– iri Babcock'a bakarken yanılmadığını, uzun nöbet gecesinin öngördüğü gibi sona ereceğini anladı. Nöbeti yıllar önce, rutubetli bir bahar sabahı, Memphis, Tennessee'deki Merhametli Rahibeler Manastırı'nın kapısını açıp karşısında küçük bir kız gördüğünde başlamıştı.

Jonas, diye düşündü, haklı olduğumu görüyor musun? Her şey bağışlandı; yitirilen her şey geri kazanılabilir. Jonas, sana söylemeye geliyorum. Artık yanıdayım.

Lacey tünele gerisingeri daldı.

Gel bana. Gel bana gel bana gel bana

Koştı. Oradaydı ama başka bir yerdeydi de; tünelde koşuyordu, Babcock'ı içeri çekiyordu; ama aynı zamanda tekrar küçük bir kızdı, tarladaydı. Toprağın tatlı kokusunu alabiliyordu, serin gece havasını yanaklarında hissediyordu; kız kardeşlerini ve annesinin kapıdan gelen sesini duyabiliyordu: *Kaçın çocuklar, koşabildiğiniz kadar hızlı koşun.*

Kapıdan geçti ve koşmayı sürdürdü, ışıkları vızıldayan koridordan geçip tekerlekli sedyeli ve deney şişeli ve bataryalı, eski dünyaya ve korkunç, kanlı düşlerine ait bir sürü ıvır zıvırla dolu odaya girdi.

Durup kapıya döndü. İşte oradaydı.

Ben Babcock'ım. On İki'den biriyim.

Ben de, diye düşündü Rahibe Lacey, arkasındaki bombanın zamanlayıcısı 0:00'a ulaşır, merkezindeki atomlar kendi içlerine çöker ve Lacey'nin zihni cennetin safi beyaz ışığıyla ebediyen dolarken.

Altmış dokuz

O Amy'ydi ve ebediydi. On İki'den biriydi ve ayrıca ötekiydi, yukarıda ve geride olandı, Sıfır'dı. Hiçlikten Gelen Kız'dı, Gelen Kişi'ydi, bin yıl yaşayandı; Kalabalıkların Amy'siydi, İçinde Ruhlar Olan Kız'dı.

O Amy'ydi. O Amy'ydi. O Amy'ydi.

İlk doğrulan o oldu. Gök gürültüsü ve sarsıntıdan, titreme ve gürelemeden sonra. Lacey'nin küçük evi denizdeki bir kayak gibi sallanmıştı. Herkes bağırarak ve haykırarak duvara yapışmıştı.

Ama sonra bitmişti. Altlarındaki toprak hareketsiz kalmıştı. Hava toz doluydu. Herkes öksürüyor ve öğürüyordu, yaşadığına şaşıyordu.

Yaşıyorlardı.

Amy, Peter'la diğerlerinin önüne düşerek, ölülerin yanından geçerek şafağın ışığına, Çokluk'un beklediği yere çıktı. Çokluk artık Babcock'ın değildi.

Dört bir yandaydılar, her yerdeydiler. Bir yüzler, gözler denizi. Amy'ye, şafağın ışığına akın akın geliyorlardı. Amy onların içlerindeki boşluğu, Babcock'ın rüyasından arta kalan boşluğu ve onun yerini alan vahşi ve yakıcı soruyu hissedebiliyordu:

Ben kimim ben kimim ben kimim?

Ve o biliyordu. Amy biliyordu. Hepsini teker teker tanıyordu; sonunda hepsini tanıyordu. O gemiydi, tıpkı Lacey'nin söylediği gibi; onların ruhlarını içinde taşıyordu. Başından beri içinde taşımıştı, bugünü beklemişti, onlara hakları olan şeyi – kim olduklarının öyküsünü geri vermeyi beklemişti. Geçişlerini yapacakları günü.

Gelin bana, diye düşündü. Gelin bana gelin bana gelin bana.

Geldiler. Ağaçların arasından, karlı arazilerden, bütün gizli yerlerden geldiler. Aralarında dokunarak ve okşayarak gezindi, onlara bilmek istedikleri şeyi söyledi.

Sen... Smith'sin.

Sen... Tate'sin.

Sen... Duprey'sin.

Sen Erie'sin sen Ramos'sun sen Ward'sın sen Cho'sun sen Singh'sin Atkinson Johnson Montefusco Cohen Murrey Nguyen Elberson Lazaro Torres Wright Winborne Pratt Scalamonti Mendoza Ford Chung Frost Vandyne Carlin Park Diego Murphy Parsons Richini O'Neil Myers Zapata Young Scheer Tanaka Lee White Gupta Solnik Jessup Rile Nichols Maharana Rayburn Kennedy Mueller Doerr Goldman Pooley Price Kahn Cordell Ivanov Simpson Wong Palumbo Kim Rao Montgomery Busse Mitchell Walsh McEvoy Bodine Olson Jaworski Ferguson Zachos Spenser Ruscher...

Güneş dağın üstünde yükseliyordu, köreltici bir parlaklıktı. Gelin, diye düşündü Amy. Işığa gelin ve hatırlayın.

Sen Cross'sun sen Flores'sin sen Haskell Vasquez'sin Andrews McCall Barbash Sullivan Shapiro Jablonski Choi Zeidner Clark Huston Rossi Culhane Baxter Nunez Athanasian King Higbee Jensen Lombardo Anderson James Sasso Lindquist Masters Hakeemzedah Levander Tsujimoto Michie Osther Doody Bell Morales Lenzi Andriyakhova Watkins Bonilla Fitzgerald Tinti Asmundson Aiello Daley Harper Brewer Klein Weatherall Griffin Petrova Kates Hadad Riley MacLeod Wood Patterson...

Amy onların kederlerini hissediyordu, ama durumu artık farklıydı. Kutsal bir uçuştaydı. İçinden anımsanan binlerce hayat, milyonlarca öykü geçiyordu – sevgi ve iş, aile ve çocuk, görev ve neşe ve üzüntü öyküleri. Yatılan yataklar ve yenen yemekler, bedensel hazlar ve acılar, bir sabah yağmur sonrasında pencereden bakınca görülen yaz yaprakları; yalnız geceler ve sevişilen geceler, beden kılıfının içinde hep tanınmayı arzulayan ruh. Amy aralarından geçiyordu, karda yatıyorlardı, artık Çokluk değillerdi, her biri kendi seçtiği yerdeydi.

Kardan melekler.

Hatırlayın, dedi onlara. Hatırlayın.

Ben Flynn'im ben Gonzales'im Ben Young'im Wentzell Armstrong O'Brien Reeves Farajian Watanabe Mulrone Chernesky Logan Braverman Livingston Martin Campana Cox Torrey Swartz Tobin Hecht Stuart Lewis Redwine Pho Markovich Todd Mascucci Kostin Laseter Salib Hennesey Kasteley Merriweather Leone Barkley Kiernan Campbell Lamos Marion Quang Kagan Glazner Dubois Egan Chandler Sharpe Browning Ellenzweig Nakamura Giacomo Jones ben ben ben...

Güneş işini yapacaktı. Birazdan öleceklerdi, küle dönüşüp yok olacaklardı. Bedenleri rüzgârlarda dağılacaktı. Sonunda Amy'yi terk ediyorlardı. Amy onların ruhlarının yükseldiğini, uzaklaştığını hissediyordu.

“Amy.”

Peter şimdi yanındaydı. Yüzündeki ifade tarifsizdi. Amy ona yakında söyleyeceğini düşündü. Bildiği her şeyi, inandığı her şeyi Peter'a söyleyecekti. İleride ne olduğunu, birlikte çıkacakları uzun yolculuğu. Ama şimdi konuşmanın sırası değildi.

“İçeri git” dedi ve Peter'ın elindeki boş tabancayı alıp kara attı. “İçeri git ve onu kurtar.”

“Kurtarabilir miyim?”

Amy başıyla onayladı.

“Kurtarmalısın” dedi.

Sara'yla Michael Alicia'yı kaldırıp yatağa yatırmış ve kanlı yeleğini çıkarmışlardı. Alicia'nın gözleri kapalıydı, gözkapakları titreşiyordu.

“Bandaja ihtiyacım var!” diye haykırdı Sara. Elleri, saçları kanlıydı. “Kanamayı durduracak bir şey getirin!”

Hollis bıçağını kullanarak çarşafın bir kısmını kesti. Çarşaf temiz değildi, hiçbir şey temiz değildi, ama bununla idare etmeliydiler.

“Onu yatağa bağlamalıyız” dedi Peter.

“Peter, yara fazla derin” dedi Sara. Umutsuzca kafa salladı. “Ne yapsak boşuna.”

“Hollis, bıçağını ver.”

Peter diğerlerine talimatlar verdi, Lacey'nin çarşaflarını uzun şeritler halinde kesip birbirine bağladı. Alicia'nın elleriyle ayaklarını yatağın direklerine bağladılar. Sara kanamanın sanki yavaşladığını – bunun kötüye alamet olduğunu söyledi. Alicia'nın nabızı hızlı ve hafifti.

“Sağ kalırsa” diye uyardı Greer yatağın ayakucundan, “bu çarşaf parçalarını koparıverir.”

Ama Peter dinlemiyordu. Büyük odaya geçti ve kalıntıların arasında sırt çantasını buldu. Metal kutuyla şırıngalar hâlâ çantadaydı. Peter cam şişelerden birini alıp yatak odasına geri döndü ve şişeyi Sara'ya verdi.

“Ona bunu ver.”

Sara şişeyi alıp inceledi. “Peter, bu nedir bilmiyorum.”

“Bu Amy” dedi Peter.

Sara, Alicia'ya şişedeki sıvının yarısını zerk etti. Gündüz ve gece boyunca beklediler. Alicia baygındı. Cildi kuru ve sıcaktı. Boynundaki yara kızarıklık bir çürüğe dönüşmüştü. Arada sırada uyanır gibi oluyordu, inliyordu. Sonra gözlerini tekrar kapıyordu.

Ölü virallerin cesetlerini dışarıya, diğerlerinin yanına taşımışlardı. Virallerin cesetleri havada hâlâ dönen, her şeyi kirli bir kar tabakası gibi kaplayan gri küllere dönüşmüştü çabucak. Peter sabahleyin hepsinin gözden kaybolmuş olacağını düşündü. Michael'la Hollis pencerelere tahta çakmışlardı ve kapıyı menteşelerine takmışlardı; karanlık çökünce çekmeceli dolabın kalıntılarını şöminede yaktılar. Sara, Greer'ın başını dikti ve yatak çarşafından yaptığı bir başka bandajla sardı. Alicia'yı izlemek için ikişer kişilik nöbet tutuyorlardı. Peter sabaha kadar onun yanında uyanık duracağını söyledi, ama sonunda bitkinliği baskın çıkınca yatağın yanındaki soğuk zeminde kıvrılıp uyudu.

Sabahleyin Alicia ipleri çekiştirmeye başladı. Cildi bembeyaz olmuştu; gözkapaklarının ardındaki gözleri, patlamış kılcal damarlar yüzünden gül kırmızısıydı.

“Daha fazla ver.”

“Peter, ne yaptığımı bilmiyorum” dedi Sara. Bitkindi, gücü tükenmek üzereydi; hepsi aynı durumdaydılar. “Onu öldürebilir.”

“Dediğimi yap.”

Alicia'ya şişedeki sıvının kalanını zerk ettiler. Dışarıda tekrar kar başlamıştı. Greer'la Hollis ormanı kolaçan etmek için çıktılar ve bir saat sonra yarı donmuş halde geri döndüler. Kar yağışının şiddetli olduğunu söylediler.

Hollis Peter'ı kenara çekti. “Yiyecek sıkıntısı çekeceğiz” dedi usulca. Lacey'nin mutfak dolabının içini incelemiştir; kavanozların çoğu parçalanmıştı.

“Biliyorum.”

“Bir mesele daha var. Bomba yeraltındaydı biliyorum, ama radyasyon olabilir. Michael da öyle düşünüyor. Burada fazla kalmamız gerektiğini düşünüyor. Vadinin diğer tarafında bir tür yapı var. Bir tepeyi aşıp doğuya kestirmeden gidebiliriz sanırım.”

“Lish ne olacak? Onu kımıldatamayız.”

Hollis duraksadı. “Tek söylediğim şu ki, burada kısıtlı kalabiliriz. İşte o zaman hapı yutarız. Tipide aç kalmak istemeyiz.”

Peter Hollis'in haklı olduğunu biliyordu. “Gidip bakmak ister misin?”

“Kar hafiflesin.”

Peter tavizkârca kafa salladı. “Yanına Michael'ı al.”

“Greer’ı düşünüyordum.”

“O burada kalmalı” dedi Peter. Hollis bir an düşündükten sonra Peter’ın ne demek istediğini anladı. “Tamam” dedi.

Fırtına gece boyunca sürdü; sabahleyin gökyüzü açık ve aydınlıktı. Hollis’le Michael gitmeye hazırlandılar. Hollis her şey yolunda giderse geceden önce döneceklerini söyledi. Ama dönmeleri bir gün de sürebilirdi. Sara karlı bahçede önce Hollis’e, sonra da Michael’a sarıldı. Greer’la Amy içeride, Alicia’nın yanındaydılar. Son yirmi dört saatte, ona ikinci kez virüs vermelerinden sonra, durumu az çok düzelmiş gibiydi. Ama ateşi hâlâ yüksekti ve gözleri iyice kanlanmıştı.

“Fazla... uzatma” dedi Hollis, Peter’a. “Bunu yapmanı istemezdi.”

Beklediler. Amy artık Alicia’nın yanından ayrılmıyordu. Olanlar herkes için netti. Alicia odadaki en hafif ışıktan bile rahatsız oluyordu, ayrıca ipleri yine çekiştirmeye başlamıştı.

“Direniyor” dedi Amy. “Ama korkarım kaybediyor.”

Karanlık çöktüğünde Michael’la Hollis’ten eser yoktu. Peter kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Lacey’de işe yarayan şey neden Alicia’da işe yaramıyordu? Ama Peter doktor değildi; tahminlerle hareket ediyorlardı. İkinci doz Alicia’yı öldürüyor olabilirdi. Peter, Greer’ın kendisini seyrettiğinin, harekete geçmesini beklediğinin farkındaydı. Ama hiçbir şey yapamıyordu.

Şafak sökerken Sara onu sarsarak uyandırdı. Peter bir sandalyede uyuyakalmıştı, başı göğsüne düşmüştü.

“Oluyor... galiba” dedi Sara.

Alicia çok hızlı soluyordu. Bütün vücudu gergindi, çene kasları seğiriyordu, teninin altında kıpırtılar vardı. Genzinden hafif, zorlu bir inilti yükseldi. Bir an gevşedi. Sonra tekrar kasıldı.

“Peter.”

Peter dönünce kapı eşiğinde duran Greer’ı gördü. Adamın elinde bir bıçak vardı.

“Vakit geldi.”

Peter kalkıp Alicia’nın yattığı yatakla Greer’ın arasına geçti. “Hayır.”

“Bunun zor olduğunu biliyorum, ama o bir asker. Seferberlik Ordusu’nun askeri. Yola çıkmasının vakti geldi.”

“Hayır dedim mi hayır, bu senin işin değil.” Peter elini uzattı. “Bıçağı ver Binbaşı.”

Greer duraksadı, Peter’ın yüzünü inceledi. “Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Zorundayım.” Peter korkmuyordu, kabullenmişlik hissediyordu sadece. “Ona söz verdim. Bu işi

sadece ben yapabilirim.”

Greer bıçağı gönülsüzce verdi. Bıçağın ağırlığı ve dengesi tanıdıktı; Peter onun kendi bıçağı olduğunu, sur kapısında Eustace’a verdiği bıçak olduğunu gördü.

“Sorun değilse onunla yalnız kalmak istiyorum.”

Veda ettiler. Peter evin kapısının açılıp kapandığını işitti. Pencereye gidip tahtalardan birini söküncü içeriye sabahın hafif, gri ışığı doldu. Greer haklıydı. Peter birkaç dakikadan fazla zamanı olduğunu sanmıyordu. Muncey’nin ecelin eninde sonunda geldiğini söylediğini anımsadı. Bıçağın saplandığını hissetmek istediğini söylediğini.

Peter elinde bıçakla yatağın kenarına oturdu. Alicia’ya bir şeyler söylemek istiyordu, ama duyduğu hissi ifade edecek sözcükler bulamıyordu. Bir an sessizce oturdu, zihninin Alicia’ya ilişkin düşüncelerle dolmasına izin verdi. Birlikte yaptıkları şeyleri, birbirlerine söylemedikleri şeyleri düşündü. Sadece bunları düşünebiliyordu.

Bir gün, bir yıl, bir asır boyunca öylece oturabilirdi. Ama daha fazla beklememesi gerektiğini biliyordu. Kalkıp Alicia’nın üstüne, karnına oturdu. Bıçağı iki eliyle tutup ucunu Alicia’nın göğüs kemiğinin dibine yasladı. Zayıf noktaya. Hayatının ikiye ayrıldığını hissetti: şimdi yaşadığı anın öncesine ve sonrasına. Alicia’nın kasıldığını, ipleri çektiğini hissetti. Peter’ın elleri titriyordu, gözyaşları görüşünü bulandırıyor.

“Üzgünüm Lish” deyip gözlerini kaparken bıçağı kaldırdı ve bıçağı saplayabilmek için tüm gücünü topladı.

Yetmiş

Mevsim bahardı ve bebek doğmak üzereydi.

Maus günlerdir sancı çekiyordu. Mutfağı temizlerken, yatakta yatarken veya Theo'nun bahçede çalışmasını seyrederken diyaframındaki, nefesinin kesilmesine yol açan ani bir kasılmayı birden hissediveriyordu. Vakit geldi mi? diye soruyordu Theo. Geliyor mu? Bebek geliyor mu? Maus bir an gözlerini kaçırıyordu, başını uzaktan gelen bir sese kulak kabartırcasına yana eğiyordu. Sonra gözlerini tekrar Theo'ya çevirip onu rahatlatmak istercesine gülümsüyordu. İşte. Gördün mü? Bir şey değilmiş. Bir sancı sadece. Bir şey yok. İşine devam et Theo.

Ama şimdi bir şey vardı. Vakit geceyarısıydı. Theo rüya görüyordu, basit ve mutlu bir rüyaydı, altın sarısı bir tarlaya gün ışığı vuruyordu; birden Maus'un kendisine seslendiğini işitti. Maus da rüyadaydı, ama Theo onu göremiyordu; Maus ondan saklanıyordu, bir tür oyun oynuyordu. Bir ileride bir gerideydi, Theo onun yerini bilmiyordu. *Theo*. Conroy çimenlerde havlayarak koşuyordu, koşarak uzaklaşıyor ve sonra geri geliyordu, Theo'nun takip etmesini istiyordu. Neredesin, diye seslendi Theo, neredesin? *Suyum geldi* diyordu Mausami'nin sesi. *Sırılsıklam oldum. Uyan Theo. Suyum geldi galiba.*

Sonra Theo uyanıp ayağa fırladı ve karanlıkta botlarını giymeye çalıştı. Conroy da uyanmıştı, kuyruk sallıyordu, nemli burnunu lambayı yakmak için diz çöken Theo'nun yüzüne sürtüyordu. Sabah mı oldu? Dışarı mı çıkıyoruz?

Mausami dişlerinin arasından hızlı bir nefes aldı. "Ooo." Sırtını sarkık şilteden kaldırıp kavislendirdi. "Ooo."

Theo'ya ne yapması gerekeceğini, neye ihtiyacı olacağını söylemişti. Kan ve sıvılar yüzünden altına çarşaf ve havlular serilmesi gerekecekti. Ayrıca göbek bağı için bıçak ve misina lazımdı. Bebeği temizlemek için su ve onu sarmalamak için bir battaniye.

"Bir yere gitme, hemen geliyorum."

"Uçanlar adına" diye inledi Mausami, "nereye gidebilirim ki?" Yine sancı saplandı. Mausami uzanıp Theo'nun elini sıkıca tuttu, tırnaklarını onun avcuna bastırdı, dişlerini acıyla gıcırdattı. "Ah, *hassiktir.*" Sonra dönüp yere kustu.

Odaya kesif bir kusmuk kokusu yayıldı. Conroy kusmuğun kendisine verilen muhteşem bir armağan olduğunu düşündü. Theo köpeği kovduktan sonra Mausami'nin tekrar yatağa yatmasına yardım etti.

"Bir terslik var." Mausami'nin yüzü korkudan solmuştu. "Bu kadar acımaması gerekirdi."

“Ne yapmalıyım Maus?”

“Bilmiyorum!”

Theo merdivenden aşağı koşunca köpek peşinden gitti. Bebek, bebek geliyordu. Theo gerekli şeyleri bir araya toplamayı düşünmüştü, ama yapmamıştı elbette. Ev buz gibiydi, ateş sönmüştü; bebeğin sıcak tutulması gerekecekti. Şömineye bir kucak dolusu odun attı, sonra da karşısına geçip korlara üfledi. Mutfaktan bezler ve bir kova aldı. Su kaynatıp sterilize etmek istiyordu, ama artık buna zaman yok gibiydi.

“Theo, neredesin!”

Theo kovayı doldurdu, keskin bir bıçak aldı ve hepsini yukarıdaki yatak odasına taşıdı. Maus şimdi yatakta oturuyordu, uzun saçları yüzüne düşmüştü, korkmuş görünüyordu.

“Yere kustuğum için üzgünüm” dedi.

“Sancılar devam ediyor mu?”

Maus hayır anlamında kafa salladı.

Conroy tekrar yerdeki kusmuğun yanına gitmişti. Theo onu kovduktan sonra emekleme pozisyonuna geçip, nefesini tutarak kusmuğu sildi. Ne komikti, Maus doğurmak üzereydi, Theo ise kusmuk kokusundan tiksiniyordu.

“Ah, ah” dedi Maus.

Theo doğrulduğunda Maus yine kasılıyordu. Dizlerini kaldırmıştı, topuklarını kalçalarına doğru çekmişti. Göz kenarlarından yaşlar süzülüyordu.

“Acıyor! Acıyor!” Birden yan döndü. “Sırtıma bastır Theo!”

Bundan daha önce hiç bahsetmemişti. “Nereye? Nasıl bastırayım?”

Maus yastığa bağıırıyordu. “Nereye olursa!”

Theo kararsızca itti.

“Daha aşağıya! Tanrı aşkına!”

Theo yumruğunu sıkıp parmak eklemlerini Maus’un sırtına bastırdı; onun kendini geriye ittiğini hissetti.

“Sırtım ağrıyor.” Maus soluk soluğaydı. “Bebeğin kafası omurgama sürtünüyor. İkinmek istememe yol açacak. Henüz ıkınmamalıyım Theo. İkinmama izin verme.”

Emekleme pozisyonuna geçti. Üstünde sadece bir tişört vardı. Altındaki sıırılsıklam olmuş yatak

örtülerinden taze samanı çağrıştıran ılık, tatlı bir koku yayılıyordu. Theo tarla rüyasını, altın rengi gün ışığı dalgalarını anımsadı.

Mausami tekrar kasıldı; inleyerek şilteye yüzükoyun kapaklandı.

“Öyle kazık gibi durmasana!”

Theo yatağa, onun yanına çıkıp yumruğunu Maus’un belinin arkasına yasladı ve var gücüyle itti.

Saatler geçti. Şiddetli ve derin kasılmalar gün boyu sürdü. Theo yatakta Mausami'nin yanında kaldı, ellerini uyuşana dek onun omurgasına bastırды, kolları yorgunluktan lastik gibi oldu. Ama Mausami'nin başına gelenlere kıyasla onun hissettikleri önemsizdi. Mausami'nin yanından sadece iki kez ayrıldı, Conroy'u bahçeden çağırmak için ve sonra, güneş batarken köpeğin kapıda inlediğini duyunca, onu dışarı geri salmak için. Her seferinde, merdivenden çıkıp geri dönerken Mausami ona sesleniyordu.

Theo her doğumun böyle mi olduğunu merak etti. Bilmiyordu. Korkunç bir şeydi, bitmek bilmiyordu, hayatında tanık olduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Mausami'nin zamanı gelince ıkınıp da bebeği dışarı çıkacak kadar enerjisi olup olmayacağını merak ediyordu. Mausami kasılmalar arasında uykuya dalar gibi oluyordu; Theo onun zihnini odakladığını, bir sonraki acı dalgasına hazırlandığını biliyordu. Tek yapabildiği onun sırtına bastırmaktı, ama bunun pek faydası olmuyor gibiydi. Hiç faydası olmuyor gibiydi.

Lambayı yakarken –ikinci gece, diye düşündü umutsuzlukla, nasıl iki gecedir sürebilir bu?– Maus çılgılık attı. Theo dönünce Maus'un içinden kanlı su boşandığını, kalçalarından aşağı aktığını gördü.

“Maus, kanaman var.”

Maus sırtüstü yatmıştı, kalçalarını kaldırmıştı. Çok hızlı soluyordu, yüzü ter içindeydi. “Tut. Bacaklarımı” dedi inleyerek.

“Nasıl tutayım?”

“Ben. İkinacağım. Theo.”

Theo yatağın ayakucuna oturup ellerini Maus'un dizlerine koydu. Maus tekrar kasılırken belini indirip ağırlığını Theo'ya verdi.

“Ah, Tanrım. Onu görebiliyorum.”

Maus çiçek gibi açılmıştı; ıslak siyah saçlarla kaplı, disk şeklindeki, pembe bir deriyi sergilemişti. Bu görüntü bir an sonra kayboldu, çiçeğin taçyaprakları kapanıp bebeği içeri geri aldılar.

Maus üç, dört, beş kez daha ıkındı; bebek her seferinde beliriyor ve hemen ardından gözden kayboluyordu. Theo ilk kez şunu düşündü: Bu bebek doğmak istemiyor. Bu bebek olduğu yerde kalmak istiyor.

“Yardım et Theo” diye yalvardı Maus. Gücü tamamen tükenmişti. “Onu dışarı çek, onu dışarı çek n'olur, çek hadi.”

“Bir kez daha ıkınman gerek Maus.” Maus tamamen çaresiz gibiydi, hissizleşiyordu, bayılmak üzereydi. “Dinliyor musun? İkinmalısın!”

“Yapamam, yapamam!”

Maus tekrar kasıldı; başını kaldırıp acıyla, hayvan gibi haykırdı.

“İkin Maus, ıkın!”

Maus ıkındı. Bebeğin kafasının tepesi belirince Theo elini uzatıp işaretparmağını Maus’un içine, onun ıslaklığına ve sıcaklığına soktu. Bir gözü, narin bir burnu hissetti. Bebeği dışarı çekemiyordu, tutabileceği bir şey yoktu, bebeğin ona gelmesi gerekecekti. Parmağını çıkardı ve bir elini Maus’un altına koyup omzunu onun bacaklarına yasladı.

“Çok az kaldı! Durma!”

Sonra, elinin dokunuşu doğma arzusu uyandırmışçasına, bebeğin yüzü Maus’un içinden kayarak çıkıverdi. Muhteşem ve tuhaf görünüyordu, kulakları ve burnu ve ağzı ve pörtlemiş, kurbağayı çağrıştıran gözleri vardı. Theo avcunu bebeğin pürüzsüz, ıslak kafatasının altına koydu. Kanla dolu yarı saydam bir boru olan kordon bebeğin boynuna dolanmıştı. Theo bunu kimseden duymamış olsa da bir parmağını kordonun altına sokup onu bebeğin boynundan özenle çıkardı. Sonra elini Mausami’nin içine sokup bir parmağını bebeğin koltuk altına geçirdi ve çekti.

Bebek çırpınarak çıkarken Theo’nun ellerini kaygan, mavi tenli sıcaklığıyla doldurdu. Bir erkek. Bebek erkekti. Ama ne soluk alıyordu, ne de ses çıkarıyordu. Dünyaya gelişi tamamlanmamıştı, ama Maus şimdi yapılması gerekenleri gayet iyi açıklamıştı. Theo sıska bebeği kaldırıp ön koluna yüzüstü yatırdı; sonra onun sırtını ovuşturmaya başladı, serbest elinin parmaklarını dairesel şekilde hareket ettirerek. Kalbi küt küt atıyordu, ama panik hissetmiyordu; zihni açık ve odaklıydı, tüm varlığıyla bu eylemde yoğunlaşmıştı. Haydi, diyordu, haydi, nefes al. Onca şeye katlandın, şimdi altı üstü nefes alacaksın, ne var yani? Bebek daha yeni doğmuştu, ama Theo şimdiden onun etkisini hissediyordu – kucağındaki bu minik, gri şey sırf varolmakla bile Theo’nun diğer bütün olası hayat tarzlarını ortadan kaldırmıştı. Hadi bebeğim. Yap işte. Ciğerlerini aç da nefes al.

Sonra bebek nefes aldı. Theo onun minik göğsünün tıkırdayarak şiştiğini işitti ve ardından bebek hapşırınca eline ılık ve yapışkan bir sıvı saçıldı. Bebek ikinci bir soluk alıp ciğerlerini doldurunca Theo içine bir hayat gücünün aktığını hissetti. Bebeği çevirip bir bez aldı. Bebek ağlamaya başlamıştı, Theo’nun beklediği gibi avaz avaz yakınmak yerine miyavlıyordu sanki. Theo onun burnunu, dudaklarını, yanaklarını sildi ve ağzındaki son sümüğü bir parmağıyla aldıktan sonra onu kordonunu kesmeden Mausami’nin göğsüne yatırdı.

Mausami’nin yüzü bitkindi, gözleri kısık ve yorgundu. Theo onun göz kenarlarında daha dün varolmayan kırışıklıklar gördü. Mausami hafifçe ama minnetle gülümsemeyi başardı. Doğum sona ermişti. Bebek doğmuştu, nihayet buradaydı.

Theo bebeğin, ikisinin üstünü bir battaniyeyle örttükten sonra yatağa, yanlarını oturdu ve kendini salıverdi: Ağladı.

Theo gecenin geç bir vaktinde uyanıp şunu düşündü: Conroy nerede?

Maus’la bebek uyuyorlardı. Bebeğe Caleb adını vermekte karar kılmışlardı; daha doğrusu kararı Maus vermişti ve Theo hemen kabul etmişti. Onu bir battaniyeyle sımsıkı sarmaladıktan sonra şilteye,

Maus'un yanına koymuşlardı. Odada hâlâ toprak kokusuna benzeyen, kan ve ter ve doğum kokularının karışımı olan kesif bir koku vardı. Maus bebeği beslemişti, daha doğrusu beslemeye çalışmıştı –sütü ancak bir iki gün sonra gelecekti–, kendi karnını da biraz doyurmuştu, Theo'nun bodrumdan aldığı patatesleri haşlayarak yaptığı püreyi yemişti ve kışlık depolarından getirdiği iri bir elmadan birkaç ısırık almıştı. Theo onun yakında proteine ihtiyaç duyacağını biliyordu; ama havalar ısındığı için artık etrafta bol bol küçük av hayvanı vardı. Theo'nun ilk fırsatta ava çıkması gerekiyordu.

Birden bütün hayatlarını bu evde geçireceklerini düşünmeye başlamıştı. Burada yaşamak için gerekli her şeye sahiptiler. Ev yıllardır ayaktaydı, birilerinin gelip onu tekrar yuvaya dönüştürmesini beklemişti. Theo bunu neden daha önce anlayamadığını merak etti. Peter geri dönünce Theo ona bunu söyleyecekti. O dağda bir şeyler olabilirdi de, olmayabilirdi de. Önemi yoktu. Burası yuvalarıydı; asla ayrılmayacaklardı.

Bir süre oturup bunları, içinin en derinine yerleşmiş gibi görünen sessiz bir hayretle düşünmüştü. Ama sonunda bitkinliğine yenik düşmüştü. Onların yanına yatıp kısa sürede derin bir uykuya dalmıştı.

Şimdi uyanırken, Conroy'u tamamen unuttuğunu fark etti. Köpeği en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Conroy akşama doğru inlemeye başlamıştı, dışarı çıkarılmak istemişti. Maus'un yanından bir an olsun ayrılmak istemeyen Theo bu işi çabucak yapmıştı. Conroy asla uzağa gitmezdi ve işini bitirince geri dönüp kapıyı tırmalardı. Theo'nun zihni öyle meşguldü ki, kapıyı kapatıp merdiveni koşarak geri çıkmıştı ve köpeği tamamen unutmuştu.

Şimdiye kadar. Köpeğin epeydir sesinin soluğunun çıkmaması tuhaftı. Ne kapıyı tırmalamıştı, ne de dışarıdan havlamıştı. Theo ahırdaki ayak izlerini bulduktan sonra birkaç gün boyunca gözünü dört açmıştı, evden fazla uzaklaşmamıştı, pompalı tüfeğini yakında tutmuştu. Mausami'ye bir şey söylememişti, çünkü onu kaygılandırmak istemiyordu. Ama zaman geçtikçe, başka belirti görmeyince dikkatini daha acil bir meseleye, bebeğe yöneltmişti. Gördüğü şeyi yanlış yorumlayıp yorumlamadığını düşünmeye başlamıştı. Sonuçta o ayak izleri kendisine ait olabilirdi, konserve kutusunu da Conroy çöpten çıkarmış olabilirdi.

Usulca kalktı, lambayla botlarını ve kapının yanındaki pompalı tüfeği alıp oturma odasına indi. Merdivene oturup botlarını giydi, bağlamaya zahmet etmeden; bir çıra alıp şöminedeki kömürlere uzatarak yaktı ve onunla lambanın fitilini yaktıktan sonra kapıyı açtı.

Conroy'un sundurmada uyuduğunu görmeyi beklemişti, ama sundurma boştu. Etrafı aydınlatmak için lambayı kaldıran Theo bahçeye indi. Ay yoktu, yıldız bile yoktu; yağmur habercisi olan nemli bir bahar rüzgârı esiyordu. Başını kaldırıp giderek koyulaşan sise bakınca alnıyla yanaklarına birkaç damla düştü. Köpek her nereye gittiyse, onu gördüğüne sevinecekti. Eve girmek, yağmurdan kurtulmak isteyecekti.

“Conroy!” diye seslendi. “Conroy, neredesin?”

Diğer evler sessizdi. Conroy bu binalarla pek ilgilenmemişti hiç, değersiz olduklarını sanki sezmişti. İçlerinde adamla kadının kullandıkları şeyler vardı sadece, onu ne ilgilendirirdi ki?

Theo patikada yavaşça ilerlerken pompalı tüfeği koltuk altına sıkıştırıp diğer eliyle lambayı

kullanarak etrafa bakındı. Yağmur gerçekten yağmaya başlarsa lamba sönerdi herhalde. Lanet olası köpek, diye düşündü. Hayvan tam da kaçacak zamanı bulmuştu.

“Conroy, neredesin yahu?”

Theo onu son evin dibinde buldu. Köpeğin ölü olduğunu hemen anladı. Hayvanın zayıf bedeni hareketsizdi, gümüşü postu kan içindeydi.

Sonra evden Mausami'nin çığlığının geldiğini işitti; bu ses zihnine ok gibi saplanıp içini dehşetle doldurdu.

Otuz adım, elli, yüz: lamba gitmişti, Conroy'un ölüsünün yanına atılmıştı, Theo karanlıkta bağlanmamış botlarıyla koşuyordu, önce biri ve ardından diğeri ayağından fırladı. Sundurmaya bir sıçrayışta atlayıp kapıdan içeri daldı ve merdiveni koşarak çıktı.

Yatak odası boştu.

Theo evde dolanarak Mausami'ye seslendi. Mücadele belirtisi yoktu; Maus'la bebek sırta kadem basmışlardı sadece. Mutfaktan koşarak geçip arka kapıdan çıkınca Mausami'nin tekrar çığlık attığını duydu; kadının sesi tuhaf bir şekilde boğuktu, sanki suyun bir mil altından geliyordu.

Mausami ahırdıydı.

Theo koşup kapıdan içeri daldı ve dönüp pompalı tüfeğinin namlusunu karanlık ahırda gezdirdi. Maus eski Volvo'nun arka koltuğundaydı, bebeği bağına basmıştı. Telaşla el kol hareketleri yapıyordu, sesi kalın cam yüzünden boğuk geliyordu.

“Theo, arkanda!”

Theo dönerken pompalı tüfek ellerinden bir dal parçasıymış gibi çekilip alındı. Sonra bir şey onu kavradı, tek bir kısmını değil tamamını; Theo havaya kaldırıldığını hissetti. Mausami'yle bebeğin bulunduğu araba aşağıda bir yerdeydi ve Theo karanlıkta uçuyordu. Arabanın tepesine düşünce metal çatı gürültüyle göçtü ve sonra Theo yana, aşağıya yuvarlandı; yere yüzüstü kapaklanınca durdu, ama sonra bir şey, deminki şey onu kavrayıp tekrar fırlattı. Theo bu sefer duvara, aletlerin ve kavanozların ve yakıt tenekelerinin bulunduğu duvara çarptı. Önce yüzü çarpmıştı, camlar patladı, tahtalar parçalandı, her şey şangır şungur yağdı; Theo yere yavaşça ve sonra birden hızlanarak düşerken bir kemiğinin kırıldığını hissetti.

Acı. Görüş alanında yıldızlar belirdi, gerçek yıldızlar. Ölmek üzere olduğu düşüncesi geldi aklına, çok uzaktan gelen bir mesaj gibi. Aslında çoktan ölmüş olmalıydı. Viralin onu çoktan öldürmesi gerekirdi. Ama birazdan ölecekti. Ağzında kan tadı vardı, gözleri yanıyordu. Ahırın zemininde yüzüstü yatıyordu, bir bacağı, kırık bacağı, altında kıvrılmıştı; yaratık şimdi tepesindeydi, saldırmaya hazırlanan dev bir gölgeydi. Böylesi daha iyi, diye düşündü Theo. Viralin önce onu öldürmesi daha iyiydi. Bunun Mausami'yle bebeğin başına gelmesini seyretmek istemiyordu. Sersemlemiş haliyle, Mausami'nin kendisine seslendiğini işitti.

Bakma Maus, diye düşündü. Seni seviyorum. Bakma.

XI

Yeni şey

Bana göre, sevgili dostum, asla yaşılamazsın sen,
Çünkü gözlerini ilk gördüğüm zamanki gibisin,
Güzelliğın hiç değışmedi.

Yetmiş bir

Nehrin buzları çözülmeye başlarken, karlardan geçerek dağdan indiler. Hep birlikte, sırt çantalarını ve bıçaklarını taşıyarak yolculuk ettiler. Vadiye indiler, Michael kar motorunu kullanıyordu, yanında Greer oturuyordu, diğerleriye tepedeydiler, yüzlerinde rüzgârı ve güneşi hissediyorlardı. Nihayet kıra geri dönmüşlerdi.

Eve gidiyorlardı.

Yüz on iki gündür dağdaydılar. O süre boyunca tek bir viral bile görmemişlerdi. Sıradağları aşmalarından sonra günlerce yağan kar, eski bir otelde mahsur kalmalarına yol açmıştı. Orası büyük bir taş binaydı, kapılarıyla pencereleri çerçevelere kalın vidalarla tutturulmuş kontrplak tabakalarıyla örtülmüştü. İçeride cesetler bulmayı beklemişlerdi ama otel boştu, mağaramsı ön odasının şöminesinin etrafındaki mobilyalar hayaletimsi beyaz örtülerle kaplıydı, geniş mutfağının kilerinde her çeşit konserve vardı ve çoğu hâlâ etiketliydi. Yukarıdaki labirent gibi koridorlarda yatak odaları, bodrumdaysa devasa ve sessiz bir ocak ve üzerlerinde kayaklar bulunan uzun raflar gördüler. İçerisi mezar gibi soğuktu. Bacanın tıkalı olup olmadığını bilmiyorlardı; en iyi ihtimalle yapraklarla ve kuş yuvalarıyla dolu olmalıydı. Yapılacak tek şey ateş yakmak ve en iyi ihtimali ummaktı. Ofisteki bir dolapta kutular dolusu kâğıt buldular; bunları kıvrıp şömineye attılar ve yemek salonundaki iki sandalyeyi Peter'ın baltasıyla parçaladılar. Birkaç dumanlı dakikadan sonra oda aydınlanıp ısındı. İkinci kattan şilteler getirip dışarıda kar yağarken şöminenin karşısında uyudular.

Kar motorlarını ertesi sabah buldular: Üç tanesi otelin arkasında duruyordu. Bunlardan birini çalıştırabilir misin? diye sordu Peter Michael'a.

Michael bunu ancak kış boyunca uğraştıktan sonra başardı. Artık herkes delirmek üzereydi, bir an önce gitmeye can atıyorlardı. Günler uzamıştı ve neredeyse unuttukları güneş az da olsa tekrar görünmeye, ortalığı ısıtmaya başlamıştı; ama kar hâlâ derindi, otelin etrafında büyük dalgalar halinde uzanıyordu. Mobilyalarla sundurma parmaklıklarının çoğunu yakmışlardı. Michael iki kar motorundan aldığı parçalarla üçüncüyü çalıştırabileceğini düşünüyordu; asıl sorun yakıtı. Barakanın arkasındaki büyük tank boştu, çürümüş ve yarılmıştı. Sadece motorların deposunda yakıt vardı, ki toplam birkaç galondu sadece ve epey paslıydı. Michael bu yakıtı hortumla çekip, kenarlarını bezle örttüğü bir huniye akıtarak plastik kovalara doldurdu. Pasın çökmesini bir gece bekledikten sonra bu işlemi tekrarladı; her seferinde pas azalıyordu, ama yakıt da azalıyordu. Sonunda tatmin olduğunda elinde sadece beş galon kalmıştı; bunu kar motorunun deposuna döktü.

“Söz vermiyorum” diye uyardı herkesi. Yakıt deposunu kar suyuyla yıkamıştı ve sorun çıkmasından korkuyordu. “Bu lanet olası şey bir anda yüz metre öteye fırlayabilir” dedi. Ama bu uyarıyı ciddiye almayacaklarını biliyordu.

Güneşli bir sabahta kar motorunu barakadan çıkarıp eşyalarını yüklediler. Otelin saçaklarından uzun, mücevherli dişleri andıran devasa buz sarkıtları sarkıyordu. Michael’a tamirat işinde yardım etmiş olan Greer –eskiden yağcıydı ve motorlardan biraz anlıyordu– araçta onun yanına oturmuştu. Diğerleri ise tepedeki, parmaklıklılı geniş bir metal platformda yolculuk edeceklerdi. Yakıtları az olduğundan, birkaç kilometre daha fazla gidebilme umuduyla, ağırlık azaltmak için kar küreyiciyi çıkarmışlardı.

Michael pencereyi açıp aracın arka tarafına seslendi. “Herkes bindi mi?”

Peter son eşyaları karmobilin arka tarafına yüklüyordu. Amy parmaklığın yanında duruyordu; Hollis’le Sara aşağıdan Peter’a kayakları uzatıyorlardı. “Dur bir dakika” dedi Peter. Doğrulup ellerini ağzının etrafında boru şekline getirdi. “Lish, haydi gidelim artık!”

Alicia otelden çıktı. Hepsisi gibi o da sırtında KAYAK DEVRİYESİ yazılı bir kırmızı naylon ceket, kayaklara oturan küçük deri çizmeler ve dizlerine kadar çıkan kanvas tozluklar giymişti. Artık tekrar uzamış ve daha da parlak kırmızı olan saçlarının çoğu uzun siperli kepinin altında gizliydi. Kar gözlüğünü andıran, siyah camlı, deri kaplama bir gözlük takmıştı.

“Sürekli bir yerlerden ayrılıp duruyoruz da” diye karşılık verdi. “Buraya veda etmek istedim o kadar.”

On metre ötede, sundurmanın kenarında, kar motorunun platformuyla aşağı yukarı aynı hizada duruyordu. Peter Alicia’nın birden sırtıtmasından ve başını sağa sola eğmesinden, ne yapmak üzere olduğunu anladı – Alicia aradaki uzaklığı ve açığı hesaplıyordu. Şapkasını çıkardı, kırmızı saçlarını gün ışığına saldı ve cırt cırtlı ceketinin içine soktu; üç adım geri çekilip dizlerini kırdı. Ellerini iki yana sarkıtarak hafifçe salladı ve sonra hareketsiz kaldı. Ayak parmaklarının ucunda yükseldi.

“Lish...”

Çok geçti; Alicia iki tez sıçrayış yapıp havalandı. Sundurma şimdi boştu; Alicia havada yükseliyordu. Peter bunun güzel bir görüntü olduğunu düşündü. Gün’den Beri Görülen En Genç Şef Yardımcısı Bıçaklı Alicia; Son Seferberlikçi Alicia Donadio havada uçuyordu. Güneşin altından kollarını açarak, ayaklarını birleştirerek geçti; yükselişi durunca çenesini göğsüne indirip perende attı ve tabanlarını kar motoruna yöneltip kollarını kaldırarak ok gibi indi. Platforma düşünce bir metal gürültüsü koptu ve platform sarsıldı; Alicia darbenin şiddetini azaltmak için çömeldi.

“Hassiktir!” Direksiyonun başındaki Michael dönüp baktı. “O neydi öyle?”

“Hiç” dedi Peter. Kemiklerinde gezinen metalik uğultuyu hissediyordu hâlâ. “Lish sadece.”

Alicia doğrulup kabinin camına tık tık vurdu. “Sakin ol Michael.”

“Uçanlar adına, motor patladı sandım.”

Hollis’le Sara araca tırmandılar; Alicia parmaklığa geçip Peter’a döndü. Peter kadının turuncu gözlerini gözlük camlarının dumanlı opaklığının ardından bile seçebiliyordu.

“Pardon” dedi Alicia suçlu suçlu sırıtarak. “Tam istediğim yere atlarım sanmışım.”

“Atlayışlarına alışabileceğimi hiç sanmıyorum” dedi Peter.

Bıçak asla inmemiştir. Daha doğrusu *inmişti* ve birden durmuştu.

Her şey durmuştu.

Alicia Peter'ı bileklerinden kavramıştı. Kavis çizerek inen bıçağı durdurmuştu. İpleri kâğıt gibi koparmıştı. Peter onun kollarındaki muazzam, insanüstü gücü hissedince çok geç kaldığını anlamıştı.

Ama kadın gözlerini açınca Peter Alicia'yı görmüştü.

“Senin için sorun değilse Peter” demiştir Alicia, “şu perdeleri kapatır mısın? Çünkü burası cidden çok aydınlık.”

Yeni Şey. Ona verdikleri isim buydu. Ne insandı ne de viraldi, ikisinin arasındaydı. Amy'nin tersine viralleri hissedemiyordu; soruyu, dünyanın derin kederini duyamıyordu. Her açıdan kendisi gibiydi, eski Alicia gibiydi, tek bir şey hariç:

İstediginde hayret verici işler yapabiliyordu.

Ama, diye düşündü Peter, hep öyle değil miydi zaten?

Kar motoru vadinin tabanı görüş mesafesindeyken bozuldu. Hırladı, inledi ve ardından son bir kez hapşırıp egzoz borusundan duman saldı; kızaklarının üstünde birkaç metre daha ilerledikten sonra durdu.

“Buraya kadarmış” diye seslendi Michael kabinden. “Artık kayakla gideceğiz.”

Herkes indi. Peter kabarmış nehrin aşağıdaki ağaçlardan gelen sesini duyabiliyordu. Hedefleri garnizondu; vıcık vıcık bahar karında yürüyerek oraya ancak iki günde ulaşabilirlerdi. Eşyalarını aldılar ve kayaklarını taktılar. Kayak kullanmanın temellerini otelde buldukları *İskandinav Kayakçılığının İlkeleri* adlı ince ve sararmış bir kitaptan öğrenmişlerdi, gerçi bu iş kitaptaki sözcüklerle ve resimlerle anlatıldığı kadar kolay değildi. Greer bile ayakta durmakta zorlanıyordu ve bunu becerdiğinde de çaresizce ağaçlara doğru kayıyordu hep. Amy ona yardım etmek için elinden geleni yapıyordu –çevik bir zarafetle kaymayı hemen öğrenmişti– ve ne yapacağını gösteriyordu. “Şöyle” diyordu. “Karın üstünde uçuyormuşsun gibi. Çok kolay.” Kesinlikle kolay değildi ve diğerleri bol bol düşmüşlerdi, ama yeterince pratik yaptıktan sonra kayak kullanmayı az çok becerir hale gelmişlerdi.

“Herkes hazır mı?” diye sordu Peter kayışlarını takarken. Gruptakiler mırıldanarak onay verdiler. Öğlen olmak üzereydi, güneş tepedeydi. “Amy?”

Kız başıyla onayladı. “Hazırız sanırım.”

“Pekâlâ millet. Gözünüzü dört açın.”

Nehri eski demir köprüden geçtiler, batıya saptılar, açık havada bir gece konakladılar ve ikinci günün sonunda garnizona vardılar. Vadiye bahar gelmişti. Bu alçak rakımda karların çoğu erimişti ve ortaya çıkan toprak epey çamurluydu. Kayaklarını çıkarıp taburun geride bıraktığı Humvee'ye bindiler, yeraltı deposundan yiyecek, yakıt ve silah aldılar ve tekrar yola koyuldular.

Utah sınırına gidecek kadar dizel yakıtı taşıyabiliyorlardı. Belki biraz daha ötesine. Sonrasında daha fazla yakıt bulmazlarsa yine yaya kalacaklardı. Güneye saptılar, tepelerin dibinden geçip kuru bir bölgeye girdiler; etraflarında fantastik şekilli, kan kırmızısı dağlar yükseliyordu. Geceleri bulabildikleri yerlere sığındılar – bir tahıl ambarına, boş bir kamyonetin kasasına, Kızılderili çadırı şeklinde bir benzin istasyonuna.

Güvende olmadıklarını biliyorlardı. Babcock'ın viralleri ölmüştü, ama başkaları vardı. Sosa'ninkiler. Lambright'inkiler. Baffes'in, Morrison'ın, Carter'ın ve diğerlerininkiler. Bunu öğrenmişlerdi. Lacey bombayı patlatınca ve Amy karlara uzanıp ölen Çokluk'un arasında durunca öğrenmişlerdi. On İki'nin ne olduğunu, ama daha fazlasını: Diğerlerini nasıl özgür kılacaklarını.

“Bence en çok arılara benziyorlar” demişti Michael. Dağda geçirdikleri uzun günlerde Peter okumaları için herkese Lacey'nin dosyalarını vermişti; gruptakiler saatlerce tartışmışlardı. Ama sonunda bütün verileri birleştiren hipotezi ortaya atan kişi Michael olmuştu.

“Bu On İki en baştaki denekler” diye devam etmişti dosyaları göstererek, “kraliçeler gibiler, her birinde virüsün farklı bir varyasyonu var. O varyasyonu taşıyan kişiler kolektif bir zihnin parçaları, ilk taşıyıcıyla bağları var.”

“Bunu nereden çıkardın?” diye sormuştu Hollis. İçlerinde en şüphecisi oydu, her fikri sorguluyordu.

“Bir kere hareketlerinden. Bunun sebebini hiç merak etmediniz mi? Her hareketleri koordine gibi, çünkü *sahiden* öyle, tıpkı Olson'ın dediği gibi. Düşündükçe daha mantıklı geliyor. Hep gruplar halinde geziyorlar – arılar da aynı şeyi yapar, sürü halinde gezerler. Bahse girerim viraller de arılar gibi küçük keşif grupları gönderiyorlar, madendeki gibi yeni kovanlar kurmak için. Bu on kişiden birini dönüştürmelerini de açıklıyor. Bunu bir tür üreme gibi, belirli bir viral türünün varlığını sürdürmenin bir yolu gibi düşünün.”

“Bir aile gibi mi?” dedi Sara.

“Hay ağzına sağlık. *Virallerden* bahsettiğimizi unutmayalım. Ama evet, öyle denebilir sanırım.”

Peter Vorhees'in kendisine söylediği, virallerle ilgili bir sözü hatırladı – adam ne demişti? Kümelendiklerini söylemişti. Bunu gruba aktardı.

“Mantıklı” diye katıldı Michael kafa sallayarak. “İri av hayvanları pek kalmadı, insanlar da. Virallerin besinleri ve enfekte edecekleri insanlar tükeniyor. Her canlı türü gibi onlar da sağ kalmaya programlılar. Yani öyle bir araya gelmeleri enerji tasarrufuna yönelik bir çeşit adaptasyon olabilir.”

“Yani... artık daha mı güçsüzler?” diye sordu Hollis.

Michael bakımsız sakalını sıvazlayarak bunu düşündü. “‘Güçsüz’ görelî bir kavram” diye karşılık verdi ihtiyatla, “ama evet, bence daha güçsüzler. Arı benzetmesine geri döneyim. Bir kovanda yapılan her şeyin amacı kraliçeyi korumaktır. Vorhees haklıysa, ilk On İki’den her birinin etrafında bir sürü viral var demektir. Bence Barınak’ta öğrendiğimiz buydu. Bize ihtiyaçları var, sağ olmamıza ihtiyaçları var. Bahse girerim bir yerlerde öyle on bir tane büyük kovan daha vardır.”

“Peki ya onları bulabilirsek?” dedi Peter.

Michael kaşlarını çattı. “İşte o zaman hâpı yuttuğumuzun resmidir.”

Peter sandalyesinde öne eğildi. “Ama ya bulabilirsek? Ya On İki’nin geri kalanını bulup öldürebilirsek?”

“Kraliçe ölürse kovan da ölür.”

“Babcock gibi. Çokluk gibi.”

Michael diğerlerine ihtiyatla göz attı. “Bakın, bu sadece bir teori. Gördüklerimizi gördük, ama yanılıyor olabilirim. Hem onları bulmak da bir mesele. Büyük bir kıtadayız. Herhangi bir yerde olabilirler.”

Peter birden herkesin kendisine baktığını fark etti.

“Peter?” Konuşan Sara’ydı, Peter’in yanında oturuyordu. “Ne oldu?”

Hep evlerine dönerler, diye düşündü Peter.

“Yerlerini biliyorum galiba” dedi.

Yola devam ettiler. Açık havada geçirdikleri beşinci gecede –Arizona’dayılar, Utah sınırına yakındılar– Greer Peter’a dönüp “İşin komik tarafı, tamamını uydurma sanıyordum” dedi.

Bir ateşin etrafında oturuyorlardı, mesquite dalları çıtır çıtır yanıyordu. Alicia’yla Hollis nöbet tutuyorlardı, civarda devriye geziyorlardı; diğerleriye uyuyorlardı. Geniş, boş bir vadideydiler ve geceyi kuru bir nehir yatağının üstünden geçen bir köprünün altında geçiriyorlardı.

“Neyin?”

“Filmin. *Dracula*’nın.” Greer son haftalarda kilo vermişti. Gri saçları tekrar çıkmaya başlamıştı ve artık gür bir sakalı vardı. Greer’ın gruptan biri olmadığı zamanları anımsamak gücü artık. “Sonunu görmedin, değil mi?”

Yemekhanedeki o gece: Peter’a çok geçmişte kalmış gibi geliyordu. Olayların sırasını anımsamaya çalıştı.

“Haklısın” dedi sonunda. “Tam kızı öldüreceklerken Mavi Bölük dönmüştü. Harker’la diğeri. Van Helsing.” Omuz silkti. “O kısmı izlemediğime sevindim aslında.”

“Onu diyorum ya. Kızı öldürmüyorlar. *Vampiri* öldürüyorlar. Orospu çocuğunun zayıf noktasına kazığı saplıyorlar. Sonra da Mina kendine geliyor, eski haline dönüyor.” Greer omuz silkti. “Açıkçası o kısmı inandırıcı bulmamıştım hiç. Artık emin değilim. O dağda gördüklerimden sonra.” Duraksadı. “Sence eski hallerini hatırladılar mı? Ancak hatırladıktan sonra mı öldüler?”

“Amy öyle diyor.”

“Ve ona inanıyorsun.”

“Evet.”

Greer başıyla onayladı, bir an bekledi. “Tuhaf. Bütün hayatımı onları öldürmekle geçirdim. Eski hallerini doğru dürüst düşünmemiştim hiç. Nedense asla önemli gelmemişti. Şimdiyse onlara acıyorum.”

Peter adamın ne demek istediğini biliyordu; kendisi de aynı şeyi düşünmüştü.

“Ben sadece bir askerim Peter. En azından öyleydim. Teknik açıdan asker kaçağyım şu an. Ama olup biten onca şeyden sonra bunun bir *anlamı* var. Burada seninle birlikte olmamın bile. Rastlantıdan fazlası gibi geliyor.”

Peter, Lacey’nin anlattığı Nuh ve gemi öyküsünü anımsayınca daha önce düşünmediği bir şeyi fark etti. Nuh yalnız değildi. Hayvanlar vardı elbette, ama sadece onlar yoktu. Nuh yanına ailesini almıştı.

“Ne yapmalıyız sence?” diye sordu.

Greer kafa salladı. “Buna karar vermek bana düşmez. Şişeler sende, çantandalar. O kadın onları sana verdi, başkasına değil. Bence sen karar vermelisin dostum.” Kalkıp tüfeğini aldı. “Ama bir asker olarak şunu söyleyebilirim ki, on tane daha Donadio müthiş bir silah olurdu.”

O gece daha fazla konuşmadılar. Moab iki günlük mesafedeydi.

Çiftliğe güneyden yaklaştılar; Sara Humvee'yi kullanıyordu, Peter ise tepeden dürbünle bakıyordu.

“Bir şey var mı?” diye seslendi Sara.

Vakit ikinci sonuydu. Sara aracı vadinin geniş bir ovasında durdurmuştu. Başlayan sert, tozlu bir rüzgâr Peter'in görüşünü bulandırıyordu. Dört sıcak günden sonra hava yine soğumuştü, kış kadar soğuktu.

Peter aşağı inip ellerine üfledi. Diğerleri sırt çantalarını alıp sıralara oturmuşlardı. “Binaları görebiliyorum. Hareket yok. Tozlardan pek bir şey görünmüyor.”

Herkes susuyordu, ne bulabileceklerinden korkuyorlardı. En azından yakıtları vardı: Blanding kasabasının güneyinde geniş bir yakıt deposuna rastgelmişlerdi –aslında dosdoğru içine dalmışlardı–; oradaki pas lekeli iki düzine tank, topraktan dev mantarlar gibi çıkmışlardı. Güzergâhlarını doğru planladılarsa, havaalanlarını ve büyük kasabaları, özellikle tren garlı olanları bulabilirlerse, hedeflerine ulaşacak kadar (Humvee bozulmazsa tabii) yakıt bulabileceklerini hesaplamışlardı.

“İlerle” dedi Peter.

Sara aracı yavaş yavaş sürüp küçük evlerden oluşma sokağa soktu. Buranın tıpkı buldukları zamanki gibi boş, terk edilmiş göründüğünü düşünen Peter'in içi karardı. Theo'yla Mausami'nin çoktan motor sesini duyup gelmeleri gerekirdi. Sara ana evin sundurmasının önüne park etti ve motoru durdurdu; herkes indi. İçeride hâla ne ses ne de hareket vardı.

Önce Alicia konuştu, Peter'in omzuna dokundu. “Ben gideyim.”

Ama Peter hayır anlamında kafa salladı; bu kendisinin işiydi. “Hayır. Ben yaparım.”

Sundurmayaya çıkıp kapıyı açtı. Her şeyin değişmiş olduğunu hemen gördü. Mobilyalar daha konforlu, hatta yuva sıcaklığı hissettirecek şekilde yerleştirilmişti. Küllerle dolu şöminenin rafında eski fotoğraflar diziliydi. Peter ilerlerken sıcaklık hissetmeye çalıştı, ama ateş söneli epey olmuştu.

“Theo?”

Yanıt gelmedi. Peter mutfağa girdi; burada her şey derli toplu ve temizdi. Vorhees'in sırta kadem basan kasabalılarla ilgili öyküsünü hatırlayınca ürperdi – o kasabanın adı neydi? Homer. Homer, Oklahoma. Sofralar hazırdu, her şey yerli yerindeydi, ama insanlar ortadan kayboluvermişti.

Merdivenin tepesinde dar bir koridor vardı; burada iki yatak odasının kapıları bulunuyordu. Peter ilkini ihtiyatla açtı. Oda boştu, topluydu.

Artık umudunu neredeyse tamamen yitirmiş olan Peter ikinci kapıyı açtı.

Theo'yla Maus büyük yatakta mışıl mışıl uyuyorlardı. Maus'un sırtı dönüktü, omuzlarına bir battaniye çekilmişti, siyah saçları yastığa dökülmüştü; Theo sırtüstü ve dümdüz yatıyordu, sol

bacağına bileğinden kalçasına dek kırık tahtaları bağlanmıştı. Aralarında kalın kundağının lombozundan bakan minik bir bebek yüzü vardı.

“Vay vay” dedi Theo gözlerini açıp gülümseyerek, kırık dişlerini sergileyerek. “Kimler gelmiş?”

Yetmiş iki

Maus'un onlardan ilk isteği Conroy'u gömmeleri oldu. Bunu elinden gelse bizzat yapacağını söyledi. Theo'yla bebeğe bakmak zorunda kaldığından, saldırıdan sonraki üç günde köpeği olduğu yerde bırakmak zorunda kalmıştı. Peter zavallı hayvanın kalıntılarını mezarların bulunduğu bahçeye götürdü; Hollis'le Michael mezarların yanına bir çukur kazmış ve etrafını diğerleri gibi taşlarla çevirmişlerdi. Toprağın yeni kazıldığı belli olmasa, Conroy'un mezarı diğerlerinden farksız görünürdü.

Theo'yla Mausami ahırdaki saldırıdan nasıl sağ kurtulduklarını açıklayamıyorlardı. Arabanın arka tarafında, yerde bebek Caleb'la birlikte yüzükoyun yatan Mausami pompalı tüfeğin patladığını duymuştu; yüzünü kaldırıp da viralin yerde cansız yattığını görünce onu Theo'nun vurduğunu farz etmişti. Ama Theo bunu yaptığını anımsamadığını, zaten tüfeğin çok uzakta – birkaç metre ötede, kapının yanında yattığını söylüyordu. Silah sesini duyduğunda gözleri kapalıydı; sonra karanlıkta tepesinde Mausami'nin yüzünü görmüş, ismini söylediğini duymuştu. Aklına gelen tek mantıklı açıklama, virali onun vurduğuydu. Mausami pompalı tüfeği bir şekilde alıp virali vurarak onları kurtarmıştı.

Yaratığı ikisi de vurmadıysa üçüncü biri, görmedikleri biri, Theo'nun ahırda gördüğü ayak izlerinin sahibi vurmuş demektir. Ama bu kişi tam zamanında gelip de hiç fark edilmeden gitmeyi nasıl becermişti – ve daha da tuhafı, bunu yapmayı neden istesindi? Tozlarda başka ayak izleri, başka birinin geldiğinin kanıtını bulamamışlardı. Sanki onları bir hayalet kurtarmıştı.

Diğer soru viralin neden onları elinde fırsat varken öldürmediğiydi. Saldırıdan sonra Theo da, Mausami de ahıra dönmemişlerdi; viralin cesedi hâlâ içeride, gölgede yatıyordu. Ama Alicia'yla Peter gidip baktıklarında gizem çözüldü. Birkaç saatten fazla dayanan bir viral cesedini ikisi de ilk kez görüyorlardı, hatta ceset karanlık ahırda geçirdiği günlerde çok şaşırtıcı bir değişiklik geçirmişti, derisi kemiklerinin üstünde gerilince yüzü az çok insana benzemişti. Viralın gözleri açıktı, bilye gibi bulanıktı. Bir elinin parmakları göğsündeydi, oradaki büyük pompalı tüfek yarasının üstündeydi – yaşadığı şaşkınlığın, hatta şokun göstergesiydi bu. Peter bir tanıdıklık hissine kapıldı; sanki tanıdığı bir insanı çok uzaktan ya da yansıması olan bir zeminde görüyordu. Ama ancak Alicia onun ismini söyleyince emin oldu. Viralın alnının kıvrımı, yüzündeki hayret ve bunu vurgulayan soğuk bakışları; başına gelen şeyi son anda doğrulamak istemiş gibi eliyle yarasını yoklaması. Ahırın zemininde yatan adamın Galen Strauss olduğu kesindi.

Buraya nasıl gelmişti? Onları aramaya çıkıp da yolda mı dönüştürülmüştü yoksa tam tersi mi olmuştu? Mausami'yi veya bebeği mi istemişti? Öç almaya mı gelmişti? Vedalaşmaya mı?

Galen Strauss'un evi olarak gördüğü şey neydi?

Alicia'yla Peter cesedi bir muşambanın üstüne yuvarladılar ve sonra çeke çeke evden uzaklaştırdılar. Niyetleri onu yakmaktı, ama Mausami itiraz etti. Bir viral olabilir, dedi, ama bir zamanlar kocamdı. Başına gelenleri hak etmemişti. Diğerlerinin yanına gömülmeli. Onun için en azından bunu yapalım.

Bunu yaptılar.

Çiftlikteki ikinci günlerinin ikindisinin sonunda Galen'ı gömdüler. Hâlâ yatan ve daha günlerce yatakta kalacak olan Theo hariç hepsi bahçede toplanmışlardı. Sara her birinin Galen'la ilgili bir anıyı anlatmasını önerdi – bu başta zor oldu, çünkü onu tanıyan ve az çok seven tek kişi Maus'tu. Ama sonunda başardılar; Greer'la Amy seyrederken Galen'ın yaptığı şeylerle, esprileriyle, sadakatiyle veya iyiliğiyle ilgili birer anı anlattılar. İşleri bitince Peter önemli ve geri dönülmez bir şey yaptıklarını, bir şeyi kabul ettiklerini fark etti. Gömdükleri ceset bir viral olabilirdi, ama gömdükleri kişi bir insandı.

Son konuşan kişi Mausami oldu. Kucağında uyuyan Caleb'ı taşıyordu. Genzini temizleyince Peter kadının gözlerinin yaşlı olduğunu gördü.

“Sadece şunu söylemek istiyorum ki, insanların sandığından çok daha cesurdu o. Aslında gözleri neredeyse hiç görmüyordu. Bunu belli etmemeye çalışıyordu, ama anlıyordum. Bunu itiraf edemeyecek kadar gururluydu. Onu aldattığım için üzgünüm. Baba olmak istiyordu biliyorum, belki de buraya o yüzden geldi. Bunu söylemem tuhaf herhalde, ama bence iyi bir baba olurdu. Keşke fırsatı olsaydı.”

Sustu, bebeği omzuna yatırdı ve serbest eliyle gözlerini sildi. “Bu kadar” dedi. “Herkes teşekkür etmek istiyorum, bunu yaptığınız için. Sakıncası yoksa bir dakika yalnız kalmak istiyorum.”

Grup dağıldı, Maus'u yalnız bıraktılar. Peter merdivenden yatak odasına çıkınca ağabeyinin uyanık olduğunu, yatakta oturduğunu, kırık tahtalı bacağını uzattığını gördü. Sara onun ayrıca en az üç kaburgasının kırık olduğunu düşünüyordu. Theo sağ olduğu için şanslıydı.

Peter aşağıdaki bahçeye bakan pencereye gitti. Maus hâlâ mezarın önünde, sırtı dönük halde duruyordu. Bebek uyanıp kıpırdanmaya başlamıştı; Maus Caleb'ın başını bir eliyle omzuna yaslamıştı, bebeği sallayarak sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Maus hâlâ orada mı?” diye sordu Theo.

Peter şimdi tavana bakmakta olan ağabeyine döndü.

“Oradaysa sorun değil” dedi Theo. “Ben... merak ettim sadece.”

“Evet, hâlâ orada.”

Theo daha fazla konuşmadı; yüzü ifadesizdi.

“Bacağın nasıl?” diye sordu Peter.

“Bok gibi.” Theo dilini kırık dişlerinde gezdirdi. “Ama en çok bu dişler rahatsız ediyor. Olması gereken bir şeyler yerinde yokmuş gibi. Alışamadım bir türlü.”

Peter tekrar pencereden dışarıya baktı; Maus’un daha önce durduğu yer şimdi boştu. Aşağıdaki mutfak kapısının açılıp kapandığını ve Greer’ın elinde bir tüfekle dışarı çıktığını gördü. Adam bir an öylece durduktan sonra bahçeyi geçip ahırın yanındaki odun yığınına gitti, tüfeği duvara dayadı, baltayı aldı ve odun kesmeye başladı.

“Bak” dedi Theo, “burada kalmakla seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum.”

Peter tekrar ağabeyine döndü. Şimdi mutfakta toplanan insanların seslerini duyabiliyordu.

“Önemli değil” dedi. Olup biten onca şeyden sonra Peter hayal kırıklığını çoktan aşmıştı. “Maus’un sana ihtiyacı vardı. Yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım.”

Ama ağabeyi hayır dercesine kafa salladı. “Bir dakika izin ver de konuşayım. Yaptığın şey epey cesaret gerektiriyordu biliyorum. Bunun farkında olmadığımı düşünmeni istemem. Ama bahsettiğim o değil. Diğer seçenek ölümse cesur olmak kolaydır. Asıl zor olan umuttur. Sen başka kimsenin göremediği bir şeyi gördün ve peşinden gittin. Ben bunu asla yapamadım. Denedim inan, sırf babam çok istediği için. Ama hamurumda yok. Ve komik olan ne biliyor musun? Bunu keşfedince sevindim resmen.”

Peter onun neredeyse öfkeli konuştuğunu düşündü. Ama ağabeyinin yüzünde rahatlık belirmişti.

“Ne zaman?” diye sordu Peter.

“Ne ne zaman?”

“Ne zaman keşfettin?”

Theo yukarı baktı. “Gerçeği söyleyeyim mi? Bence hep biliyordum aslında, en azından kendimle ilgili kısmı. Ama elektrik santralindeki o gece senin içindeki şeyi gördüm, gerçekten gördüm. Sırf dışarı çıktığın için değil, çünkü bu Lish’in fikriydi eminim. Yüzündeki ifadeden anladım, sanki bütün hayatının dışarıda olduğunu düşünüyordun. Evet, seni azarladım. Yaptığın aptalcaydı ve hepimizin ölmesine yol açabilirdi. Ama temelde rahatlardım. Artık rol yapmama gerek olmadığını anladım.” İç geçirip kafa salladı. “Ben asla babam gibi olmak istemedim Peter. Uzun Yolculukların delilik olduğunu düşünüyordum hep, babamın gidip de geri gelmemesinden önce bile. Mantıklı gelmiyordu. Ama şimdi sana ve Amy’ye bakınca anlıyorum ki mesele mantıklı gelmesi değil. Hiçbir şey *mantıklı* gelmiyor ki. Sen inancına göre hareket ettin. Seni kıskanmıyorum ve hayatımın sonuna kadar senin için kaygılanacağımı biliyorum. Ama seninle gurur duyuyorum.” Duraksadı. “Bir şey daha bilmek ister misin?”

Peter yanıt veremeyecek kadar şaşırılmıştı. Başıyla onaylamayı başarabildi sadece.

“Bence bizi bir hayalet kurtardı. Maus’a sor söylesin. Nedir bilmiyorum ama burada bir farklılık var. *Öleceğimi* sanmıştım. Hepimizin öleceğimizi sanmıştım. Sırf düşünmekten bahsetmiyorum, emindim. Şuna da eminim. Burası bizi kolluyor sanki, koruyor. Burada kaldığımız sürece güvende

olacağımızı söylüyor.” Peter’ın gözlerine dalgın bir ifadeyle baktı. “Bana inanmak zorunda değilsin.”

“İnanmıyorum demedim.”

Theo güldü ve sonra sargılı kaburgalarının acısı yüzünü ekşitmesine yol açtı. “Bu güzel” dedi başını tekrar yastığa bırakarak. “Çünkü ben de sana inanıyorum kardeşim.”

Şimdilik hiçbir yere gitmiyorlardı. Sara, Theo'nun en az iki ay yürüyemeyeceğini söylemişti; yaptığı uzun ve acılı doğum yüzünden bitkinleşen Mausami de hâlâ epey dermansızdı. Aralarında sadece bebek Caleb gayet iyi görünüyordu. Sadece birkaç günlük olmasına karşın parlak gözleriyle etrafa bakınıyordu. Herkese, ama en çok da Amy'ye tatlı tatlı gülümsüyordu. Amy'nin sesini ne zaman duysa, hatta odaya girdiğini hissettiğinde bile neşeye bağırıp kollarını ve bacaklarını sallıyordu.

“Bence senden hoşlanıyor” dedi Maus bir gün mutfakta, bebeği emzirmeye çalışırken. “İstersen kucağına alabilirsin.”

Peter'la Sara seyrederken Amy masaya oturdu ve Mausami Caleb'ı özenle onun kollarına bıraktı. Caleb'ın ellerinden biri kundaktan çıkmıştı. Amy yüzünü ona eğdi ve bebeğin minik parmaklarının burnunu tutmasına göz yumdu. “Bebecik” dedi gülümseyerek.

Maus alaycı bir kahkaha attı. “Kesinlikle öyle.” Bir avcunu göğsüne, acıyan memelerine bastırıp inledi. “Öyle bir emiyor ki.”

“İlk kez bebek görüyorum.” Amy Caleb'ın yüzüne baktı. Bebek her şeyiyle öyle yeniydi ki, sanki hayat veren mucizevi bir sıvıya batırılıp çıkarılmıştı. “Selam bebecik.”

Ev herkesin sığamayacağı kadar küçüktü ve Caleb'ın sessizliğe ihtiyacı vardı; fazla şilteleri yolun diğer tarafındaki boş evlerden birine taşıdılar. Burada en son ne zaman bu kadar faaliyet olmuştu? Ne zaman birden fazla evde insanlar kalmıştı? Nehir kenarındaki büyük böğürtlen çalılarında beliren acı böğürtlenler güneşin altında giderek tatlılaştılar; nehir balık kaynıyordu. Alicia her gün avlanmaya gidiyordu ve gülümseyerek, üstü başı toz içinde, sırtına asılı bir ipin ucunda av hayvanlarını sallandırarak dönüyordu: uzun kulaklı tavşanlar, tumbul keklıklar, sincapla dağsıçanı karışımı ve tadı geyik etini andıran bir yaratık. Tüfek ya da yay taşımıyordu hiç; sadece bıçak kullanıyordu. “Ben varken kimse aç kalmaz” diyordu.

Bir bakıma mutlu bir zamandı, rahat bir zamandı – yiyecek boldu, günler ılıktı ve uzuyordu, sessiz ve yıldızlı gecelerse görünüşe göre güvenliydi. Oysa Peter sürekli huzursuzdu. Bunun bir sebebinin her şeyin geçiciliğinin ve yola çıktıklarında karşılaçıkları sorunların – yemek, yakıt, silah ve bütün bunların taşınması meselelerinin farkında olması olduğunu biliyordu. Tek bir Humveeleri vardı ve o araç herkesi, özellikle de çocuklu bir kadını taşıyacak kadar geniş değildi. Ayrıca Koloni'ye döndüklerinde orada ne bulacakları bir muammaydı. Projektörler hâlâ yanıyor olacak mıydı? Sanjay onları tutuklatacaktır mıydı? Daha birkaç hafta önce bunu umursamıyordu, önemsemiyordu, ama artık durum değişmişti.

Ancak asıl canını sıkan şey, bunlar değildi. Virüstü. Geriye kalan on parlak metal şişeyi, Greer ve Michael'la paylaştığı evin dolabına koymuştu. Binbaşı haklıydı; Lacey'nin bunları ona vermesinin tek bir sebebi olabilirdi. Virüs şimdiden Alicia'yı kurtarmıştı – kurtarmaktan da öte. Lacey'nin bahsettiği silah buydu, tüfeklerden ve bıçaklardan ve tatar yaylarından daha güçlüydü, Babcock'ı öldürmekte kullandığı bombadan bile daha güçlüydü. Ama metal kutuda öylece, işe yaramadan duruyordu.

Ama Greer bir konuda yanılıyordu. Peter tek başına karar vermemeliydi; fikir birliğine ihtiyacı

vardı. Yapmayı planladığı şey için çiftlik uygundu. Onu bağlamaları gerekecekti tabii; boş evlerden birindeki bir odayı kullanabilirlerdi. Bir terslik olursa Greer onun işini bitirebilirdi. Peter adamın bunu yapabileceğini görmüştü.

Bir gece herkesi bir araya topladı. Üst katta dinlenen Mausami'yle bebek Caleb'a bakan Amy hariç hepsi akşamleyin bahçedeki bir ateşin çevresinde toplandılar. Peter böyle olmasını planlamıştı; Amy'nin bilmesini istemiyordu. Kız itiraz eder diye değil; Peter bunu sanmıyordu. Yine de onu bu karardan ve olası sonuçlarından korumak istiyordu. Theo Hollis'in yaptığı bir çift koltuk değneğini kullanarak, topallaya topallaya evden çıkmayı başarmıştı; birkaç gün sonra kırık tahtaları çıkarılacaktı. Peter yanında sırt çantasını getirmişti ve metal şişeler çantanın içindeydi. Herkesin kabul etmesi durumunda gecikmek için sebep göremiyordu. Ateş çukurunun etrafında halka şeklinde dizili taşlara oturdular ve Peter ne yapmak istediğini açıkladı.

İlk konuşan Michael oldu. "Katılıyorum" dedi. "Bence denemeliyiz."

"Eh, bence delilik bu" diye araya girdi Sara. Yüzünü kaldırıp diğerlerine baktı. "Bunu görmüyor musunuz? Madem kimse söylemiyor, ben söyleyeyim. O virüs kötü. Şu kutunun içindeki şey yüzünden kaç milyon insan öldü? Bunu konuştuğumuza bile inanamıyorum. Bence ateşe atalım."

"Haklı olabilirsin Sara" dedi Peter. "Ama hiçbir şey yapmamayı göze alamayız bence. Babcock'la Çokluk ölmüş olabilirler, ama On İki'nin geri kalanı hâlâ dışarıda bir yerlerde. Lish'in ve Amy'nin neler yapabildiklerini gördük. Virüsün bize gelmesinin sebebi vardı, tıpkı Amy'nin gelmesi gibi. Artık ona sırtımızı dönmeyiz."

"Seni öldürebilir Peter. Veya daha kötüsü."

"Bu riski göze almaya hazırım. Hem Lish'i öldürmedi."

Sara, Hollis'e döndü. "Ona söyle. Bunun zırdelilik olduğunu söyle lütfen."

Ama Hollis hayır anlamında kafa salladı. "Üzgünüm. Bu konuda Peter'a katılıyorum."

"Ciddi olamazsın."

"Peter haklı. Bir sebebi olmalı."

"Hepimiz yaşıyoruz işte, bundan iyi sebep mi olur?"

Hollis onun elini tuttu. "Bu yetmez Sara. Tamam, yaşıyoruz. Peki ya sonrası? Seninle bir hayatım olsun istiyorum. Gerçek bir hayat. Projektörsüz, sursuz, Nöbet'siz. Belki o günleri biz göremeyeceğiz. Göremeyiz herhalde. Ama Peter'ın söylediği şeye hayır diyemem, çünkü bir şans var. Sen de diyemezsin bence."

"Onlarla virüssüz de savaşabiliriz. On İki'nin geri kalanını bulup savaşabiliriz. Kendimiz olarak, insan olarak."

"Savaşacağız. Söz veriyorum. Bu asla değişmeyecek."

Sara sustu; Peter onların bakışlarıyla anlaştıklarını sezdi. Hollis gözlerini kaçırdığında Peter arkadaşının ne söyleyeceğini biliyordu.

“İşe yararsa sıradaki olmak istiyorum.”

Peter, Sara’ya göz attı. Ama Sara itiraz etmedi; durumu kabullenmişti.

“Buna mecbur değilsin Hollis.”

İriyarı adam hayır dercesine kafa salladı. “Bunu senin için yapmıyorum. Rızamı istiyorsan şartım bu. Karar senin.”

Peter Greer’a döndü; adam başıyla onay verdi. Peter daha sonra gözlerini ağabeyine çevirdi. Theo çemberin diğer tarafındaki bir kütükte oturuyordu, kırık tahtaları bağlanmış bacağını öne uzatmıştı.

“Uçanlar adına Peter? Ben ne anlarım? Dedim ya, bu senin şovun.”

“Hayır, benim değil. Herkesin.”

Theo duraksadı. “Seni anladığıma emin olmak istiyorum. Kendine bile bile virüs zerk etmek istiyorsun ve sana tamam, olur dememi istiyorsun. Hollis de aynı şeyi yapmak istiyor, ölmezsen veya hepimizi öldürmezsen.”

Böyle açık konuşulunca Peter ilk kez kendi cesaretinden şüpheye düştü. Theo’nun sorusunun bir sınama olduğunu fark etti.

“Evet, aynen bunu istiyorum.”

Theo başıyla onayladı. “Öyleyse tamam.”

“O kadar mı? Sadece tamam mı diyeceksin?”

“Seni seviyorum kardeşim. Seni konuşarak vazgeçirebileceğimi bilsem yapardım. Ama yapamayacağımı biliyorum. Senin için kaygılanacağımı söylemişim. Madem illa ki kaygılanacağım, şimdiden başlasam da olur.”

Peter son olarak Alicia’ya döndü. Alicia gözlüğünü çıkarmıştı, ateşin ışığında pırıl pırıl parlayan turuncu gözleri ortadaydı. Peter’in en çok onun rızasına ihtiyacı vardı.

“Evet” dedi Alicia başıyla onay vererek. “Üzülerek söylüyorum ama evet.”

Beklemenin anlamı yoktu. Peter sonuçları fazla düşünürse cesaretini yitirebileceğini biliyordu. Onları hazırladığı boş eve götürdü; yolun diğer ucundaki eve. Burası harabe gibiydi; iç duvarlarının neredeyse tamamı sökülüştü, kirişler meydandaydı. Pencerele tahtalar çivilenmişti, ki Peter’in burayı seçmesinin sebeplerinden biri buydu – bir başka sebep de en uzaktaki ev olmasıydı. Hollis, Peter’in ahırdan getirdiği halatları aldı; Michael’la Greer yandaki evlerden birinden bir şilte getirdiler. Birisi de lambayı getirmişti. Hollis halatları kirişlere bağlarken Peter beline kadar

soyunup sırtüstü uzandı. Birden çok kaygılanmıştı, etrafındaki her şeyi fazlasıyla net algılıyordu, kalbi küt küt atıyordu. Gözlerini Greer'a kaldırdı. Sessiz bir anlaşmaya vardılar: gerekirse sakın tereddüt etme.

Hollis halatları yerde yatan Peter'in uzanmış kollarıyla bacaklarına bağlamayı bitirdi. Şilte fare kokuyordu. Peter derin bir soluk alıp sakinleşmeye çalıştı.

“Sara, yap hadi.”

Sara virüsün bulunduğu kutuyu tutuyordu; diğer elinde plastik paketinden çıkarılmamış bir şırınga vardı. Peter kadının ellerinin titrediğini görebiliyordu.

“Bunu yapabilirsin.”

Sara kutuyu Michael'a verdi. “Lütfen” diye yalvardı.

“Bunu ne yapayım yahu?” Michael kutuyu geri vermeye çalıştı. “Hemşire sensin.”

Peter sabrının tükendiğini hissetti. Biraz daha zaman geçerse cesaretini yitirecekti. “Biri şu işi yapsın lütfen.”

“Ben yaparım” dedi Alicia.

Kutuyu Michael'dan alıp açtı.

“Peter...”

“Yine ne var? Uçanlar adına, Lish.”

Alicia kutuyu çevirip onlara gösterdi. “Bu kutu boş.”

Amy, diye düşündü Peter. Amy, ne yaptın?

Amy'yi ateş çukurunun yanında buldular; diz çökmüş kız, son şişeyi alevlere atıyordu. Bir battaniyeyle sarılı olan bebek Caleb omzunda yatıyordu. Son şişenin içindeki sıvı kaynayarak genleşti ve cızırdayarak camı çatlattı.

Peter Amy'nin yanına diz çöktü. Kızamayacak kadar afallamıştı. Ne hissettiğini bilmiyordu. “Neden Amy?”

Amy ona bakmıyordu, gözlerini ateşten ayırmıyordu, virüsün gerçekten yok olduğuna emin olmak istercesine. Bebeğin takkeyi andıran siyah saçlarını serbest elinin parmaklarıyla hafif hafif okşuyordu.

“Sara haklıydı” dedi sonunda. “Emin olmanın tek yolu buydu.”

Gözlerini alevlerden kaldırdı. Ve Peter o gözleri görünce Amy'nin ne yaptığını anladı: Kız Peter'ı,

hepsini bu yükten kurtarmayı seçmişti, merhametli davranmıştı.

“Üzgünüm Peter” dedi. “Ama virüs seni benim gibi yapardı. Buna izin veremezdim.”

O gece bir daha konuşmadılar; virüsten, alevlerden, Amy'nin yaptığı şeyden bahsetmediler. Peter bu anları arada sırada anımsayınca rüyaymış gibi geliyordu tuhaf bir şekilde; veya rüya değilse bile bir rüyanın içindeki kaçınılmaz şeylermiş gibi. Ve sonunda virüsün yok olmasının korktuğu gibi bir felaket değil, birlikte kat edecekleri yolda atılan adımlardan biri olduğuna ve onları neyin beklediğini bilemeyeceğine, bilmesine gerek olmadığına inandı. Amy'ye inandığı gibi buna da inanması gerekecekti.

Yola çıkacakları günün sabahında Peter sundurmada Michael ve Theo'yla birlikte durup güneşin doğuşunu seyretti. Ağabeyinin bacağındaki kırık tahtaları nihayet çıkarılmıştı; Theo yürüyordu, ama epey topallıyordu ve çabucak yoruluyordu. Aşağıda Hollis'le Sara, Humvee'ye son eşyaları yüklüyorlardı. Amy hâlâ Maus'la birlikte evdeydi; Maus yola çıkmalarından önce Caleb'ı son kez emziriyordu.

“İçimde bir his var” dedi Theo. “Buraya dönersek aynen bıraktığımız gibi bulacağımızı hissediyorum. Sanki burası diğer her yerden soyutlanmış gibi. Sanki burada zaman geçmiyormuş gibi.”

“Belki de sahiden bıraktığımız gibi bulursunuz” dedi Peter.

Theo sustu, tozlu sokağa bakındı. “Bilmiyorum. Öyle düşünmek hoş ama.”

Amy ile Mausami evden çıktılar. Herkes Humvee'nin çevresinde toplandı. Bir başka ayrılış, bir başka vedalaşma. Kucaklaştılar, iyi yolculuklar dilediler, ağladılar. Sara direksiyonun başına geçti, Hollis onun yanına oturdu, Theo ile Mausami'ye çantalarla birlikte arka tarafa geçtiler. Humvee'nin yük kompartımanında ayrıca Lacey'nin Peter'a verdiği belgeler vardı. Lider kimse ona verin, demişti Peter.

Amy içeri eğilip bebek Caleb'a son kez sarıldı. Sara motoru çalıştırırken Greer açık sürücü penceresine yaklaştı.

“Dediklerimi unutma. Yakıt deposundan sonra 191. Otoban'dan dosdoğru güneye. Eagar'da 60. Yol'a sapabilirsin. O Roswell Yolu'dur, sizi dosdoğru garnizona götürür. Aşağı yukarı yüz kilometrede bir tahkimatlı sığınak var. Hollis'in haritasında işaretledim, ama yerlerini gösteren kırmızı çarpılar var, görmemen imkânsız. Çok konforlu değiller, ama idare ederler. Benzin, cephane, ne ararsan var.”

Sara başıyla onayladı. “Anladım.”

“Bir de ne olursa olsun Albuquerque'den uzak durun – orası viral kaynıyor. Hollis? Gözünüzü dört açın.”

Yolcu koltuğunda oturan iriyarı adam başıyla onayladı. “Açarız Binbaşı.”

Greer geri çekilip, yaklaşan Peter'a yer verdi.

“Eh” dedi Sara, “vedalaşma vakti geldi sanırım.”

“Sanırım.”

“Michael’a göz kulak ol, tamam mı?” Sara burnunu çekip gözlerini sildi. “Göz kulak olunmaya... ihtiyacı var.”

“Merak etme, gözün arkada kalmasın.” Peter uzanıp Hollis’in elini sıktı, ona iyi şanslar diledi ve sonra Humvee’nin arka tarafına seslendi. “Theo? Maus? Hazır mısınız?”

“Hazırız kardeşim. Kerrville’de görüşürüz.”

Peter geri çekildi. Sara Humvee’nin vitesini değiştirdi, aracı geniş bir çember çizdirerek yavaşça sokağa soktu. Beşi –Peter, Alicia, Michael, Greer ve Amy– sessizce durup aracın uzaklaşmasını seyrettiler. Toz bulutları havalandı, motorun sesi giderek alçaldı ve nihayet araç gözden kayboldu.

“Eh” dedi Peter sonunda, “gün durup bizi beklemiyor.”

“Espri mi yapıyorsun?” dedi Michael.

Peter omuz silkti. “Galiba.”

Çantalarını alıp sırtlarına astılar. Peter tüfeğini yerden alırken Amy’nin hâlâ sundurmanın kenarında durduğunu, Humvee’nin havalandırdığı toz bulutlarını seyrettiğini gördü.

“Amy, ne oldu?”

Amy ona döndü. “Hiç” dedi. “Bence sağ salim gidecekler.” Gülümsedi. “Sara iyi bir şoför.”

Söylenecek söz kalmamıştı; gitmek üzereydiler. Sabah güneşi vadinin üstünde yükselmişti. Her şey yolunda giderse yaz ortasında California’ya varırlardı.

Yürümeye başladılar.

Yetmiş üç

Titreşen uzaklıkta onları gördüler: engin arazideki, rüzgârda dönen pervaneleri.

Türbinler.

Çöllerden geçmişlerdi, sıcak ve kurak yerlerden; bulabildikleri yerlerde konaklamışlardı ve bir yer bulamadıklarında ateş yakıp sabah olmasını beklemişlerdi. Canlı viralleri bir kez, sadece bir kez görmüşlerdi. Üç virallik bir grubu. Arizona'daydılar, haritaya göre "Painted Desert" adlı bir yerdeydiler. Yaratıklar bir köprünün altındaki gölgelikte uyuyorlardı, kırışlardan sarkıyorlardı. Amy yaklaşırlarken onları hissetmişti. Bana bırakın, demişti Alicia.

Alicia hepsini öldürmüştü. Üçünü de göğüslerinden bıçaklamıştı. Onu suyolunda bulmuşlardı, bıçağını son viralin göğsünden çıkarıyordu; virallerin dumanı tütmeğe başlamıştı bile. Kolaydı, demişti Alicia. Onun ne olduğunu anlamamışlardı bile. Belki de viral sanmışlardı.

Başkaları da vardı. Ceset kalıntıları. Kararmış bir kaburga kemiği, bir elin ya da kafatasının küle benzemiş kemikleri; bir asfalt meydandaki bir iz, tavada bir şey kızartılmış gibi. Böyle kalıntıları içinden nadiren geçtikleri kasabalarda görüyorlardı genellikle. Çoğu virallerin içinden, güneşin altında ölmek için çıktıkları evlerin civarında oluyordu.

Peter'la diğerleri Las Vegas'ın etrafından dolanmışlardı, çok daha güneyden gitmeyi yeğlemişlerdi; şehrin boş olduğuna inansalar da tedbirli olmak iyiydi. Artık yazın ortasındaydılar, gölgesiz günler uzun ve amansızdı. Askeri sığınağa uğramadan, en kısa yoldan dosdoğru Koloni'ye gitmeye karar vermişlerdi.

Şimdi buraydılar. Elektrik santraline doğru yürürken birbirlerinden biraz uzaklaştılar. Çit kapısının açık olduğunu gördüler. Kapağa vardıklarında Michael işe koyuldu, mekanizmayı örten plakayı çıkardı ve kilit düzeneğini bıçağının ucuyla çalıştırdı.

İçeri önce Peter girdi. Ayağının altından metalik bir tıngırtı geldi; eğilip baktı. Tüfek şarjörleri.

Merdiven duvarları mermilerle delik deşik edilmişti. Merdivenler beton parçalarıyla kaplıydı. Ampul parçalanmıştı. Alicia içerinin serinliğine ve loşluğuna adım atıp gözlüğünü çıkardı; karanlıkta görebiliyordu. Peter'la diğerleri onun tüfeğini doğrultarak kontrol odasına inmesini beklediler. Sonra içerisinin temiz olduğunu belirten ışığını duydular.

Dibe indiklerinde Lish bir lamba bulup fitilini yakmıştı bile. Oda darmadağınktı. Ortadaki uzun masa devrilmişti; bunun savunma amaçlı yapıldığı belliydi. Yer şarjörlerle ve boş kovanlarla kaplıydı. Ama kontrol panelinde sorun yok gibiydi, aydınlık kadranları elektrik akımı olduğunu

gösteriyordu. Arkadaki depo odalarına ve kışlaya gittiler.

Kimse yoktu. Ceset yoktu.

“Amy” dedi Peter, “burada neler olduğunu biliyor musun?”

Amy de diğerleri gibi yıkımın boyutuna hayretle bakmaktaydı.

“Bir şey yok mu? Hiçbir şey hissetmiyor musun?”

Amy hayır anlamında kafa salladı. “Bence bunu... insanlar yaptı.”

Tüfekleri gizleyen raf geriye çekilmişti; çatıdaki tüfekler de gitmişti. Gördükleri neydi? Bir savaş, ama kimlerin arasında gerçekleşmişti? Koridorda, kontrol odasında ve darmadağınık olan kışlada yüzlerce el ateş edilmişti. Cesetler neredeydi? Kanlar neredeydi?

Kontrol panelinde oturan Michael “Eh, elektrik var” diye bildirdi. Saçları artık omuz hizasındaydı. Cildi bronzlaşmıştı, rüzgârlar yüzünden yıpranmıştı ve elmacık kemiklerindeki kısımları soyuluyordu. Klavyede bir şeyler yazıyor, ekrandan akan sayıları okuyordu. “Sorun yok gibi görünüyor. Dağa bol bol akım gidiyor olmalı. Ama...” Duraksadı, bir parmağıyla dudaklarına hafif hafif vurdu; tekrar hararetle yazmaya başladı, birden kalkıp başının üstündeki kadranı kontrol etti ve tekrar oturdu. Uzun tırnağının tersiyle ekrana tık tık vurdu. “Burada.”

“Söylesene Michael” dedi Peter.

“Sistemin yedekleme kaydı. Bataryalar her gece yüzde kırkın altına inince santrale sinyal gönderip daha fazla akım isterler. Bütün bunlar otomatik. Altı yıl önce başladı ve o zamandan beri her gece oluyordu. Şimdiye kadar. Bakayım, üç yüz yirmi üç devir öncesine kadar.”

“Devir.”

“Yani gün Peter.”

“Michael, ne demek istediğini anlamıyorum.”

“Yani ya birileri o bataryaları tamir etmenin yolunu buldu, ki bundan ciddi şüpheliyim, ya da bataryalar akım çekmiyor.”

Alicia kaşlarını çattı. “Bu çok saçma. Neden akım çekmesinler ki?”

Michael duraksadı; Peter gerçeği onun yüzünden okudu.

“Çünkü birileri ışıkları kapatmış” dedi Michael.

Santralde huzursuz bir gece geçirdikten sonra sabahleyin yola çıktılar. Öğleyin artık Banning'ten geçip dağa çıkmaya başlamışlardı. Yüksek bir çamın gölgesinde dinlenmek için durduklarında Alicia Peter'a döndü.

“Michael yanılıyorsa ve tutuklanırsak diye söylüyorum; şunu bilmeni istiyorum ki o adamları ben öldürdüm diyeceğim. Cezama razı olacağım, ama seni tutuklamalarına izin vermeyeceğim. Amy ile Devre'ye de ellerini sürmeyecekler.”

Peter bunu az çok tahmin etmişti. “Lish, bunu yapmana gerek yok. Hem Sanjay'in artık bir şey yapacağını sanmam.”

“Olabilir. Ben söyleyeyim de. Kararım kesin. Hazır olun. Greer? Anladın mı?”

Binbaşı başıyla onayladı.

Ama bu uyarı boşunaydı. Bunu yolun Üst Tarla'nın yukarısındaki son, zikzaklı kısmından geçerken anladılar. Artık ağaçların arasından yükselen Sur'u görebiliyorlardı, iskeleler boştu, Nöbetçilerden eser yoktu. Her tarafa tuhaf bir dinginlik hâkimdi. Sur kapısı açık ve korumasız duruyordu.

Koloni boştu.

İki ceset buldular.

Birincisi Gloria Patal'dı. Sığınak'ın Büyük Oda'sında, boş beşiklerle yatakların arasında kendini asmıştı. Yüksek bir portatif merdiven kullanmıştı, tepeye çıkıp ipi kapının yanındaki kirişlerden birine bağlamıştı. Merdiven şimdi kadının aşağı dönük ayaklarının altında yan yatmış halde duruyordu; kadının boynuna ilmiği geçirip de merdiveni yere düşürdüğü an donup kalmıştı sanki.

Diğer ceset Teyze'nindi. Onu bulan Peter oldu; kadın evinin önündeki küçük kayranda, bir mutfak sandalyesinde oturuyordu. Peter kadının aylar önce öldüğünü anladı, oysa Teyze'nin görünüşü pek değişmemişti. Peter kadının kucağında duran eline dokununca sadece ölümün soğuk katılığını hissetti. Kadının başı geriye düşmüştü; yüzünde huzurlu bir ifade vardı, sanki uyuyakalmıştı. Peter kadının karanlık çöküp de ışıklar yanmayınca dışarı çıktığını anladı. Kadın bahçeye bir sandalye getirmişti, oturup yıldızları seyretmek için.

“Peter.” Alicia cesedin yanına çömelmiş olan Peter'ın koluna dokundu. “Peter, ne yapmak istiyorsun?”

Peter gözlerini kaçırırken, onların yaşlarla dolduğunu fark etti. Diğerleri Alicia'nın arkasında duruyorlardı, sessiz tanıklardı.

“Onu buraya gömmeliyiz. Evinin yanına, bahçesine.”

“Gömeriz” dedi Alicia usulca. “Işıkları kastediyorum. Yakında hava kararacak. Michael istersek bütün projektörleri yakabileceğimizi söylüyor.”

Peter Alicia'nın arkasındaki Michael'a göz atınca adam başıyla onayladı.

“Tamam” dedi Peter.

Sur kapısını kapatıp Güneş Noktası'nda buluştular – Michael dışında hepsi. Alacakaranlık yeni başlamıştı, tepedeki gökyüzü mora dönüyordu. Her şey donakalmış gibiydi; kuşlar bile ötmüyordu. Sonra projektörler yüksek bir ses çıkararak çalışmaya başladı, hepsini yoğun ve nihai bir aydınlığa boğdu.

Michael gelip yanlarında durdu. “Bu gecelik sorun çıkmaz herhalde.”

Peter başıyla onayladı. Dillendirilmeyen bir gerçek, hepsinin bir süre suskun kalmasına yol açtı: Bir gece sonra İlk Koloni'nin projektörleri sonsuza dek sönecekti.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Alicia.

Peter dinginlikte etrafındaki arkadaşlarının varlığını hissetti. Artık cesaretini paylaştığı Alicia'nın. Sırım gibi olmuş ve sertleşmiş, artık erkek olmuş Michael'ın. Bilge bir asker çehresine sahip Greer'in. Ve Amy'nin. Gördüğü her şeyi ve ölen insanları –sadece tanıdıklarını değil, tanımadıklarını da– düşündü ve yanıtının ne olacağını anladı.

“Œimdi savaŒa gideceğiz” dedi.

Yetmiş dört

Şafaktan önceki son saat: Amy evden tek başına, usulca çıkmıştı. Teyze denilen, ölmüş kadının evinden; kadını oturduğu yere gömmüşlerdi, vücudunu yatağından aldıkları yorganla sararak. Peter kadının göğsüne yatak odasından aldığı bir fotoğrafı koymuştu. Toprak sertti, mezarı kazmaları saatler almıştı ve işleri bitince geceyi orada geçirmeye karar vermişlerdi. Peter Teyze'nin evinin iş göreceğini söylemişti. Amy, Peter'ın kendi evinin olduğunu biliyordu. Ama Peter oraya dönmek istemiyor gibiydi.

Peter gecenin çoğu boyunca uyanık kalmıştı, yaşlı kadının mutfağında oturup defterini okumuştur. Kadının küçük ve düzgün elyazısıyla kaplı sayfaları çevirirken lamba ışığında gözlerini kısmıştı. Bir fincan çay yapmış ama içmemişti; masaya koymuştu ve okumaya dalınca unutmuştu.

Peter sonunda uyumuştur, geceyarısında nöbeti Alicia'ya devretmiş olan Greer'la Michael da uyuyorlardı; Alicia şimdi iskeledeydi. Amy sundurmaya çıkarken kapıyı arkasından sessizce kapadı. Çıplak ayaklarının altındaki sert toprak çiy yüzünden serindi ve yumuşak iğnelerle kaplıydı. Amy ağaçların başladığı yerdeki tüneli kolayca buldu ve içeri girdi.

Adamı günlerdir, haftalardır, aylardır hissediyordu. Bunu artık anlıyordu. Onu yıllardır hissediyordu, başından beri. Milagro'dan ve konuşmama gününden ve gemiden ve çok öncesinden beri, içinde uzanan yıllardan beri. Peşinde olan, hep yakında olan, üzüntüsünü kendi kalbinde hissettiği kişiyi. Onu kaybetmenin üzüntüsünü.

Hep evlerine dönerlerdi ve ev, Amy'nin bulunduğu herhangi bir yerdi.

Tünelden çıktı. Birkaç saniye sonra şafak sökecekti; gökyüzü ağarmaya başlamıştı, Amy'nin etrafındaki karanlık, buhar gibi dağılıyordu. Sur'dan uzaklaştı, ağaçların arasına girdi ve gözlerini kapatıp zihnini dışarı gönderdi.

– Gel bana. Gel bana.

Sessizlik.

– Gel bana, gel bana, gel bana.

O zaman hissetti: bir hışırtı. Duymadı ama hissetti, bütün yüzeylelerin üstünden süzüldüğünü, bedeninin her tarafında gezindiğini, onu bir esinti gibi öptüğünü. Ellerini ve boynunu ve yüzünü, saçlarının altındaki kafa derisini, kirpiklerinin uçlarını. İsmi soluyan hafif, kederli bir rüzgâr.

Amy.

– Orada olduğunu biliyordum, dedi Amy ve ağladı, tıpkı adamın kalbinin ağladığı gibi (adamın gözleri yaşaramıyordu). –Orada olduğunu biliyordum.

Amy, Amy, Amy.

Amy gözlerini açınca karşısında çömelmiş adamı gördü. Ona yaklaştı ve yüzüne, normalde gözyaşlarının olması gereken yerlere dokundu; ona sarıldı. Ve onu tutarken ruhunu kendi içinde hissetti, bu ruh taşıdığı diğer ruhlardan farklıydı, çünkü aynı zamanda kendi ruhuydu. Anılar içinden su gibi aktı. Karlarda bir ev, bir göl, ışıltı ışıltı bir atlıkarınca ve birlikte cennetin saçığının altında uçarlarken elini sarmalayan iri el.

– Biliyordum, biliyordum. Hep biliyordum. Beni seven sendin.

Dağın üstünde şafak söküyordu. Yeryüzünün üstünde ışıktan bir bıçak gibi beliren güneş yaklaşıyordu. Yine de Amy adama cesaret edebildiğince uzun süre sarıldı; onu kendi kalbinde tuttu. Alicia'nın tepedeki iskeleden seyrettiğini biliyordu. Ama bu önemli değildi. Alicia'nın tanık olduğu şey aralarında sır olarak, bilinen ama asla bahsedilmeyen bir şey olarak kalacaktı. Tıpkı Peter gibi, onun ne olduğu meselesi gibi. Çünkü Amy bunu Alicia'nın da bildiğine inanıyordu.

– Hatırla, dedi adama. Hatırla.

Ama adam gitmişti; Amy'nin kolları boştu. Wolgast yükseliyordu, havalanıp uzaklaşıyordu.

Ağaçlarda bir ışık titreşti.

Ek

Roswell yolu

Sara Fisher’ın Günlüğü’nden (“Sara’nın Kitabı”)

Kuzey Amerika Karantina Periyodu Konulu Üçüncü Küresel Konferans’ta Sunulmuştur

İnsan Kültürlerini ve Çatışmalarını İnceleme Merkezi

New South Wales Üniversitesi, Hindi-Avustralya Cumhuriyeti

VS 16-21 Nisan 1003

[*Alıntı başlıyor.*]

268. Gün

iftlikten ayrılalı  gün oldu. Bu sabah Şafak sökerken New Mexico 'ya girdik. Yol berbat durumda, ama Hollis buranın 60. Yol olduğuna emin. Dümdüz bir arazi, gerçi kuzeyde dağlar görülüyor. Arada sırada yol kenarında büyük ve boş tabelalar görüyoruz, her yerde terk edilmiş arabalar var, bazıları yolu tıkadığından bizi yavaŐlatıyor. Bebek kıpır kıpır ve ağlıyor. Keşke Amy burada olsa da onu sustursa. Dn geceyi açık havada geçirdik, bu yüzden herkes sinirli ve birbirini tersleyip duruyor, Hollis bile. Yakıt meselesi yine sorun olmaya başladı. Depodaki artı bir bidon kaldı. Hollis beş altı günde Roswell 'de oluruz diyor.

269. Gün

Moralimiz düzeliyor. Bugün ilk çarptığı gördük – bir tahıl ambarının yan tarafına çizilmiş kocaman, elli metre boyunda, kırmızı bir işaret. Maus tepedeydi ve önce o gördü. Herkes sevinçle bağırıp çağırmaya başladı. Geceyi işaretin hemen arkasındaki bir beton sığınakta geçireceğiz. Hollis oranın eskiden bir çeşit benzin istasyonu olduğuna inanıyor. Karanlık, rutubetli ve borularla dolu. Yakıt dolu variller var, aynen Greer'in dediği gibi; hava kararmadan önce Humvee'nin deposunu doldurduk. Sert beton zeminde yatmak zorundayız, ama artık Albuquerque'ye yakın olduğumuz için kimse açık havada uyumamız gerektiğini düşünüyor.

Odada bir bebekle uyumak tuhaf ve hoş. Uyurken bile çıkardığı hafif sesleri duymak. Hollis'e haberi vermedim henüz, emin olmak istiyorum. Zaten biliyormuş gibi geliyor biraz. Bilmemesi mümkün mü? Yüzümden anlaşılıyordur eminim. Ne zaman düşünsem kendimi tutamayıp gülümsüyorum. Bu gece yakıt taşırken Maus'un bana baktığını fark ettim ve Ne? Ne bakıyorsun? dedim. Hiç, dedi. Bana söylemek istediğin bir şey var mı Sara? Saf görünmek için elimden geleni yaptım, kolay olmadı, ona Hayır, neden bahsediyorsun dedim, o da gülerek Eh, tamam öyleyse, dedi. Benim için de tamam.

Bundan neden bahsettiğimi bilmiyorum ama erkek olursa adını Joe koymak istiyorum, kız olursa da adı Kate olsun. Anne ve babamın isimleri. İnsan bir şeye sevinirken başka bir şeye bir o kadar üzülebiliyor, ne tuhaf.

Hepimiz diğerlerini merak ediyoruz, iyi olduklarını umuyoruz.

270. Gün

Bu sabah Humvee'nin etrafında bir sürü ayak izi vardı. Üç tane gelmiş anlaşılan. Neden sığınağa girmeye çalışmadıklarını bilmiyoruz – kokumuzu almışlardır eminim. Gece olmadan Socorro'ya varmayı umuyoruz.

270. Gün (Yine)

Socorro. Hollis sığınakların eski bir gaz borusu sisteminin parçası olduklarına emin. Gece oldu, kapıyı sürgüledik. Şimdi bekliyoruz [okunmuyor]

271. Gün

Yine geldiler. Üçten fazlaydılar, çok daha fazla. Sabaha kadar sığınağın duvarlarını tırmaladıklarını duyduk. Bu sabah her yerde ayak izleri vardı, sayılamayacak kadar çok. Humvee'nin ön camı ve neredeyse bütün pencereleri parçalanmış. İçeride bıraktığımız her şey yere atılıp parçalanmış. Korkarım yakında sığınaklardan birine girmeye çalışacaklar. Sürgüler dayanır mı? Caleb, Maus ne yaparsa yapsın her gecenin yarısı boyunca ağlıyor, yani yerimiz belli. Neden bekliyorlar ki?

Artık bir yarıştayız. Bunu herkes biliyor. Bugün White Sands Füze Test Sahası'ndan geçip Carrizozo'daki sığınağa gideceğiz. Hollis'e söylemek istiyorum ama söylemiyorum. Böyle bir durumdayken söyleyemem. Garnizona varmamızı bekleyeceğim, şans getirsin diye.

Bebek ne kadar korktuğumu biliyor mudur diye merak ediyorum.

272. Gün

Bugün virallerden eser yoktu. Herkes rahatladı, izimizi kaybettirdiğimizi umuyoruz.

273. Gün

Roswell'den önceki son sığınak. Hondo diye bir yer. Bunlar son yazdıklarım olacak korkarım. Bütün gün peşimizdeydiler, ağağlardan takip ediyorlardı. Dışarıda dolandıklarını duyabiliyoruz ve daha yeni akşam oldu. Caleb rahat durmuyor. Maus onu göğsüne bastırıyor, ağlayıp duruyor. Caleb'ı istiyorlar, diyor durmadan. Caleb'ı istiyorlar.

Ah, Hollis. Keşke çiftlikten hiç ayrılmasaydık. Keşke o hayata sahip olabilseydik. Seni seviyorum seni seviyorum seni seviyorum

275. Gün

Son yazdıklarına bakınca hâlâ sağ olduğumuza, o korkunç geceyi bir şekilde atlattığımızı inanamıyorum.

Viraller hiç saldırmadılar. Sabahleyin kapıyı açtığımızda Humvee yan yatmıştı, bir yakıt birikintisinin ortasındaydı, yere düşmüş, kanatları kırık dev bir kuş gibi duruyordu, motoru onarılamayacak kadar parçalanmıştı. Kaputu yüz metre ötede yatıyordu. Lastikleri de söküp parçalamışlar. Geceyi sağ salim atlattığımız için şanslı olduğumuzu biliyorduk, ama artık taşıtımız yoktu. Haritaya göre garnizona elli kilometre kalmıştı. Mümkündü, ama Theo hayatta başaramazdı. Maus onunla kalmak istedi ama Theo hayır dedi tabii, zaten hiçbirimiz izin vermezdik. Bizi dün gece öldürmedilerse, dedi Theo, gerekirse bir geceyi daha atlatabilirim eminim. Siz gidin, çabuk olun ve oraya varınca buraya bir taşıt gönderin. Hollis koltuklardan birinin bir parçasıyla ipler kullanarak bir çeşit kol askısı yaptı, Maus'un Caleb'ı taşıması için; sonra Theo ikisini öpüp vedalaştı, kapıyı kapatıp sürgüleri çekti, biz de gittik, yanımızda sadece su ve tüfeklerimizle.

Elli kilometreden fazlaymış meğer, çok daha fazlaymış. Garnizon şehrin öbür ucundaymış. Ama önemi yoktu çünkü öğleden sonra bir devriye bizi aldı. Hem de Teğmen Eustace. Bizi görünce çok şaşırmış gibiydi, ama sığınağa bir Humvee gönderdiler ve artık hepimiz güvendeyiz, garnizonun surlarının ardındayız.

Bunları sivil yemekhanesi çadırından yazıyorum (üç tane var, biri erler, biri subaylar, biri de sivil işçiler için). Diğer herkes yatağa gitti. Buranın komutanı Crukshank diye biri. Bir general, Vorhees gibi, ama benzerlikleri bununla sınırlı. Vorhees'in asker sertliğinin ardında gerçek bir insan vardı, ama Crukshank hayatında hiç gülümsememiş biri gibi görünüyor. Ayrıca Greer'ın başının epey belada olduğunu hissediyorum ve bu hepimizi ilgilendiriyor. Yarın sabah altıda sorguya çekileceğiz, o zaman her şeyi anlatabiliriz. Roswell Garnizonu Colorado'dakinden çok daha büyük. Neredeyse Koloni kadar büyük bence, dev beton surlarının arasında tören alanına kadar inen metal destekler var. Ancak şöyle anlatabilirim, ters duran bir örümceğe benziyor. Çadırlar ve binalar göz alabildiğine uzanıyor. Akşam boyunca taşıtlar geldi; askerlerle ve tüfeklerle ve erzak sandıklarıyla dolu, yan taraflarına fenerler takılmış dev tankerler ve beş tonluk kamyonlar. Motorlar gürlüyor, yanık yakıt kokusu var, meşaleler kıvılcımlar saçıyor. Yarın reviri bulup yardımcı olabilir miyim diye bakacağım. Burada birkaç kadın daha var ama çok değil, çoğu doktor ve sivil bölgelerde kaldığımız sürece istediğimiz yere gidebiliyoruz.

Zavallı Hollis. Öyle yorgundu ki ona haberi vermeye fırsat bulamadım. Ama bu gece sırrımı paylaşacağım, başkaları anlamadan önce. Burada bizi evlendirebilecek biri var mıdır diye merak ediyorum. Belki komutan yapabilir. Ama Crukshank öyle bir tipe benzemiyor, hem zaten Michael'ın Kerrville'de bize katılmasını beklemeliyim. Törende beni damada teslim edecek kişi o olmalı. Onsuz olmaz.

Bitkin olmam gerekirdi ama değilim. Uyuyamayacak kadar heyecanlıyım. Hayal görüyor olabilirim ama gözlerimi kapatıp da hiç kıvılcımdamayınca bebeği içimde hissettiğime yemin

edebilirim. Kimildadiğı filan yok, daha çok erken. Sıcak ve umutlu bir varlık hissediyorum o kadar, bedenimin taşıdığı, doğmayı bekleyen yeni ruhu hissediyorum. Hissettiğim Şey... nasıl desem? Mutluluk. Mutluyum.

Dışarıdan silah sesleri geliyor. Gidip bakacağım.

******BELGENİN SONU******

Roswell Bölgesi'nde ("Roswell Katliamı") bulunmuştur

16. Bölge, 267. İşaret

33.39 K, 104.50 B

2. Katman. Derinlik: 2.1 metre

Erişim BL1894.02

Teşekkür

Destek, teşvik, tavsiye, ilham, uzmanlık, dostluk, yoldaşlık, sabır, barınak ve genel anlamda parmaklıklar arasından atılan etler için Trident Media Group'tan Ellen Levine ve Claire Roberts'a; Ballantine Books'tan Mark Tavani ve Libby McGuire'e, Random House Publishing Group'un Müdürü Gina Centrello'ya, Orion'dan Bill Massey'ye; Ballentine ve Orion'daki muhteşem tanıtım, pazarlama ve satış ekiplerine; Creative Artists Agency'den Rich Green'e, Scott Free Productions'dan Michael Ellenberg ve Ridley Scott'a; Fox 2000'den Rodney Farrell ve Elizabeth Gabler'a; parlak ve cesur okurlarım Jenny Smith, Tom Barbash, Jennifer Vanderbes ve Ivan Strausz'a; Rice University'deki harika meslektaşlarım ve öğrencilerime; Bonnie Thompson'a, John Logan'a, Alex Parsons'a, Andrea White'a ve House of Fiction'a; en iyi erkek çocuk ACC'ye; dünyayı kurtaran kız IAC'ye; Leslie, Leslie, Leslie.

Nuh Projesi: ABD ordusunun elindeki büyük güç.
İnsanların yaşlanmasını yavaşlatacak bilimsel bir proje.
Virüsün enjekte edildiği 12 idam mahkûmu...
Sonuncu ve en önemli denek: 6 yaşında, sahipsiz bir kız, Amy Bellafonte...

Kanlı bir savaş sonrasında denekler laboratuvardan kaçar.
Son derece güçlü, vampire benzeyen bu yaratıklar müthiş bir açlıkla,
insanlığın sonunu getirebilecek virüsün dünyaya yayılmasına yol açar.
Çehresi tamamen değişmiş dünyada yaşamlarını devam ettirmeye
çalışan insanları büyük bir mücadele beklemektedir. Bu geceden sağ
kurtulan Amy, kendisine inanan ve destekleyen bir grup insanla
uzun yıllara ve geniş bir coğrafyaya uzanan destansı, soluk kesen bir
yolculuğa çıkacak ve kurtuluşa giden yolda anahtar kişi olacaktır.

Justin Cronin'in epik üçlemesinin bu ilk kitabı müthiş bir okuma
serüveni vaat ediyor.

"Stephen King müptelası okurlar için bir çırpıda okunacak bir yapıt.
Justin Cronin'in virüs gibi yayılan 'ölmeyenlerinin'
hikâyesi tam onlara göre."

The Independent

"Cronin'in göz dolduran kalın romanı klişeleri aşıyor ve hararetle
okunacak bir kıyamet-sonrası vampir hikâyesi sunuyor bize."

The Guardian

Justin Cronin New England'da doğdu. PEN/Hemingway ile Stephen
Crane ödüllerini kazanan *Mary and O'Neil*'in ve *The Summer Guest*'in
yazarıdır. Rice Üniversitesi'nde İngilizce bölümünde ders vermektedir.
Ailesiyle Houston, Texas'ta yaşıyor.

[\[1\]](#) California Üniversitesi, Los Angeles.

[2] Massachusetts Teknoloji Enstitüsü.

[3] ABD'nin kuzeydoğusunda yer alan ve yüksek akademik standartlara sahip sekiz üniversiteye verilen ad.

[8] Halkı orman yangınlarının tehlikelerine karşı uyarmak için Birleşik Devletler Orman Servisi tarafından yaratılmış bir maskot.

[9] ABD'nin güney eyaletlerinde yaygın olan, mısırla hazırlanan kahvaltılık.

[11] Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu.

[12]Amerikan Metodist Episkopal Kilisesi.

[13]Federal Acil Durum Yönetimi Teşkilatı.

[14] Ultra Düşük Frekans.

[15] Desert Wells: Çöl Pınarı.